Holy Bible

Aionian Edition®

Esperanto London Bible
New Testament

Holy Bible Aionian Edition ®
Esperanto London Bible
New Testament

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2024
Source text: eBible.org
Source version: 7/13/2024
Source copyright: Public Domain
Ludvic Lazarus Zamenhof, British and Foreign Bible Society, 1910, 1926
ISBN: 978-1-67814-337-4

Formatted by Speedata Publisher 4.19.18 (Pro) on 7/19/2024
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc
https://Nainoia-Inc.signedon.net

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Antaŭparolo

Esperanto at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal… and purple is the color of royalty!

History

Esperanto at AionianBible.org/History

04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 135 languages.
05/01/24 - 371 translations now available in 151 languages.

Enhavtabelo

NOVA TESTAMENTO

Mateo 1
Marko 28
Luko 45
Johano 74
Agoj 95
Romanoj 123
1 Korintanoj 134
2 Korintanoj 145
Galatoj 153
Efesanoj 157
Filipianoj 161
Koloseanoj 164
1 Tesalonikanoj 167
2 Tesalonikanoj 170
1 Timoteo 172
2 Timoteo 175
Tito 178
Filemon 180
Hebroj 181
Jakobo 189
1 Petro 192
2 Petro 195
1 Johano 197
2 Johano 200
3 Johano 201
Judas 202
Apokalipso 203

APENDICO
Gvidilo por Legantoj
Glosaro
Mapoj
Destino
Ilustraĵoj, Doré

NOVA TESTAMENTO

Kaj Jesuo diris: Patro, pardonu ilin; ĉar ili ne scias, kion ili faras.
Kaj dividante inter si liajn vestojn, ili ĵetis lotojn.
Luko 23:34

Mateo

1 La genealogia registro de Jesuo Kristo, filo
de David, filo de Abraham. 2 Al Abraham
naskiĝis Isaak, kaj al Isaak naskiĝis Jakob, kaj
al Jakob naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj, 3 kaj
al Jehuda naskiĝis Perec kaj Zeraĥ el Tamar,
kaj al Perec naskiĝis Ĥecron, kaj al Ĥecron
naskiĝis Ram, 4 kaj al Ram naskiĝis Aminadab,
kaj al Aminadab naskiĝis Naĥŝon, kaj al Naĥŝon
naskiĝis Salma, 5 kaj al Salma naskiĝis Boaz el
Raĥab, kaj al Boaz naskiĝis Obed el Rut, kaj al
Obed naskiĝis Jiŝaj, 6 kaj al Jiŝaj naskiĝis David, la
reĝo. Kaj al David naskiĝis Salomono el la edzino
de Urija, 7 kaj al Salomono naskiĝis Reĥabeam,
kaj al Reĥabeam naskiĝis Abija, kaj al Abija
naskiĝis Asa, 8 kaj al Asa naskiĝis Jehoŝafat, kaj
al Jehoŝafat naskiĝis Joram, kaj al Joram naskiĝis
Uzija, 9 kaj al Uzija naskiĝis Jotam, kaj al Jotam
naskiĝis Aĥaz, kaj al Aĥaz naskiĝis Ĥizkija, 10
kaj al Ĥizkija naskiĝis Manase, kaj al Manase
naskiĝis Amon, kaj al Amon naskiĝis Joŝija, 11
kaj al Joŝija naskiĝis Jeĥonja kaj liaj fratoj, je la
tempo de la transloĝiĝo en Babelon. 12 Kaj post
la transloĝiĝo en Babelon, al Jeĥonja naskiĝis
Ŝealtiel, kaj al Ŝealtiel naskiĝis Zerubabel, 13
kaj al Zerubabel naskiĝis Abiud, kaj al Abiud
naskiĝis Eljakim, kaj al Eljakim naskiĝis Azor, 14
kaj al Azor naskiĝis Cadok, kaj al Cadok naskiĝis
Aĥim, kaj al Aĥim naskiĝis Eliud, 15 kaj al
Eliud naskiĝis Eleazar, kaj al Eleazar naskiĝis
Mattan, kaj al Mattan naskiĝis Jakob, 16 kaj
al Jakob naskiĝis Jozef, edzo de Maria, el kiu
estis naskita Jesuo, kiu estas nomata Kristo.
17 Tial ĉiuj generacioj de Abraham ĝis David
estas dek kvar generacioj, kaj de David ĝis la
transloĝiĝo en Babelon dek kvar generacioj,
kaj de la transloĝiĝo en Babelon ĝis la Kristo
dek kvar generacioj. 18 Kaj la naskiĝo de Jesuo
Kristo estis tiamaniere: kiam lia patrino Maria
estis fianĉinigita al Jozef, antaŭ ol ili kunvenis,
ŝi troviĝis graveda per la Sankta Spirito. 19 Kaj
ŝia edzo Jozef, estante justulo, kaj ne volante
meti ŝin al publika malhonoro, volis ŝin sekrete
forsendi. 20 Sed kiam li pripensis tion, jen
anĝelo de la Eternulo aperis al li en sonĝo,
dirante: Jozef, filo de David, ne timu preni al
vi vian edzinon Maria; ĉar tio, kio naskiĝos de
ŝi, estas per la Sankta Spirito. 21 Kaj ŝi naskos
filon; kaj vi nomos lin JESUO; ĉar li savos sian
popolon de ĝiaj pekoj. 22 Kaj ĉio tio okazis, por
ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo parolis per
la profeto, dirante: 23 Jen virgulino gravediĝos
kaj naskos filon, Kaj oni donos al li la nomon
Emanuel; tio estas, Dio kun ni. 24 Kaj Jozef,
leviĝinte el sia dormo, faris, kiel ordonis al li
la anĝelo de la Eternulo, kaj prenis al si sian
edzinon; 25 kaj li ne ekkonis ŝin, ĝis ŝi naskis
filon; kaj li donis al li la nomon JESUO.

2 Kaj kiam Jesuo estis naskita en Bet-Leĥem
de Judujo en la tempo de la reĝo Herodo, jen
saĝuloj el la oriento venis al Jerusalem, dirante:
2 Kie estas tiu, kiu estas naskita Reĝo de la
Judoj? ĉar ni vidis lian stelon en la oriento,
kaj venis, por adorkliniĝi al li. 3 Kaj kiam la
reĝo Herodo tion aŭdis, li maltrankviliĝis, kaj
la tuta Jerusalem kun li. 4 Kaj kunveniginte
ĉiujn ĉefpastrojn kaj skribistojn de la popolo, li
demandis al ili, kie la Kristo devas naskiĝi. 5
Kaj ili diris al li: En Bet-Leĥem de Judujo, ĉar
per la profeto estas skribite jene: 6 Kaj vi, ho
Bet-Leĥem, lando de Judujo, Neniel estas plej
malgranda inter la regantoj de Judujo; Ĉar el vi
venos reganto, Kiu paŝtos Mian popolon Izrael.
7 Tiam Herodo sekrete venigis la saĝulojn, kaj
precize sciiĝis de ili pri la tempo, kiam aperis la
stelo. 8 Kaj li sendis ilin al Bet-Leĥem, dirante:
Iru kaj elserĉu zorge pri la knabeto; kaj kiam vi
lin trovos, sciigu al mi, por ke mi ankaŭ venu
kaj adorkliniĝu al li. 9 Kaj aŭdinte la reĝon, ili
ekvojiris; kaj jen la stelo, kiun ili vidis en la
oriento, antaŭiris ilin, ĝis ĝi venis kaj staris
super la loko, kie estis la juna knabeto. 10 Kaj
vidante la stelon, ili ĝojis kun tre granda ĝojo.
11 Kaj veninte en la domon, ili vidis la knabeton
kun lia patrino Maria, kaj adorkliniĝis al li; kaj
malferminte siajn trezorojn, ili faligis sin kaj
prezentis al li donacojn: oron kaj olibanon kaj
mirhon. 12 Kaj avertite de Dio en sonĝo, ke ili
ne iru returne al Herodo, ili foriris per alia vojo
al sia lando. 13 Kaj post ilia foriro jen anĝelo de

la Eternulo aperis en sonĝo al Jozef, dirante:
Leviĝu, kaj prenu la knabeton kaj lian patrinon,
kaj forrapidu en Egiptujon, kaj restu tie, ĝis mi
parolos al vi; ĉar Herodo serĉos la knabeton,
por lin pereigi. 14 Kaj li leviĝis, kaj prenis la
knabeton kaj lian patrinon nokte, kaj migris
en Egiptujon, 15 kaj restis tie ĝis la morto de
Herodo; por ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo
parolis per la profeto, dirante: El Egiptujo Mi
vokis Mian filon. 16 Tiam Herodo, ekvidinte,
ke li estas trompita de la saĝuloj, tre koleris;
kaj sendinte, li mortigis ĉiujn knabojn en Bet-
Leĥem kaj en ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, havantajn du
jarojn aŭ malpli, laŭ la tempo, pri kiu li precize
sciiĝis de la saĝuloj. 17 Tiam plenumiĝis tio, kio
estis dirita per la profeto Jeremia, nome: 18 Voĉo
estas aŭdita en Rama, Ĝemado kaj maldolĉa
plorado, Raĥel priploras siajn infanojn, Kaj ŝi
ne volas konsoliĝi, ĉar ili forestas. 19 Sed kiam
Herodo mortis, jen anĝelo de la Eternulo aperis
en sonĝo al Jozef en Egiptujo, dirante: 20 Leviĝu,
kaj prenu la knabeton kaj lian patrinon, kaj
iru en la landon de Izrael; ĉar mortis tiuj, kiuj
atencis la vivon de la knabeto. 21 Kaj li leviĝis,
kaj prenis la knabeton kaj lian patrinon, kaj
venis en la landon de Izrael. 22 Sed kiam li
aŭdis, ke Arĥelao reĝas en Judujo anstataŭ sia
patro Herodo, li timis iri tien; kaj avertite de
Dio en sonĝo, li fortiris sin en la regionojn de
Galileo, 23 kaj venis al kaj loĝis en urbo nomata
Nazaret, por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita
per la profetoj, ke li estos nomata Nazaretano.

3 En tiuj tagoj venis Johano, la Baptisto,
predikante en la dezerto de Judujo, 2 kaj
dirante: Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de la
ĉielo. 3 Ĉar li estas tiu, pri kiu estis dirite per la
profeto Jesaja: Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo, Rektigu Liajn
irejojn. 4 Kaj tiu Johano havis sian vestaĵon
el kamelaj haroj, kaj ledan zonon ĉirkaŭ siaj
lumboj, kaj lia nutraĵo estis akridoj kaj sovaĝa
mielo. 5 Tiam eliris al li Jerusalem kaj la
tuta Judujo kaj la tuta ĉirkaŭaĵo de Jordan; 6
kaj ili estis baptitaj de li en la rivero Jordan,
konfesante siajn pekojn. 7 Kaj vidante multajn
el la Fariseoj kaj Sadukeoj venantajn al lia
baptado, li diris al ili: Ho vipuridoj! kiu vin
avertis forkuri de la venonta kolero? 8 Donu do
fruktojn taŭgajn por pento; 9 kaj ne pensu diri
en vi: Ni havas Abrahamon kiel patron; ĉar mi
diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi
idojn al Abraham. 10 Kaj jam la hakilo kuŝas ĉe
la radiko de la arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne donas
bonan frukton, estas dehakata, kaj ĵetata en
fajron. 11 Mi ja vin baptas per akvo por pento;
sed tiu, kiu venas post mi, estas pli potenca
ol mi; liajn ŝuojn mi ne estas inda porti; li vin
baptos per la Sankta Spirito kaj per fajro; 12 lia
ventumilo estas en lia mano, kaj li elpurigos
sian draŝejon, kaj li kolektos sian tritikon en
la grenejon; sed la grenventumaĵon li bruligos
per fajro neestingebla. 13 Tiam venis Jesuo el
Galileo al Jordan al Johano, por esti baptata
de li. 14 Sed tiu lin malakceptis, dirante: Mi
bezonas esti baptata de vi, kaj ĉu vi venas al
mi? 15 Sed Jesuo responde diris al li: Lasu do,
ĉar tiel decas al ni plenumi ĉian justecon. Tiam
li lasis lin. 16 Kaj Jesuo, baptite, supreniris tuj
el la akvo; kaj jen la ĉielo malfermiĝis, kaj li
vidis la Spiriton de Dio malsuprenirantan kiel
kolombo, kaj venantan sur lin; 17 kaj jen voĉo el
la ĉielo, dirante: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata,
en kiu Mi havas plezuron.

4 Tiam Jesuo estis kondukita supren de la
Spirito en la dezerton, por esti tentata de
la diablo. 2 Kaj fastinte kvardek tagojn kaj
kvardek noktojn, li poste malsatis. 3 Kaj la
tentanto venis, kaj diris al li: Se vi estas Filo
de Dio, ordonu, ke tiuj ŝtonoj fariĝu panoj. 4
Sed responde li diris: Estas skribite: Ne per la
pano sole vivas homo, sed per ĉiu vorto, kiu
eliras el la buŝo de Dio. 5 Poste la diablo portis
lin en la sanktan urbon, kaj starigis lin sur la
tegmenta pinto de la templo, 6 kaj diris al li: Se
vi estas Filo de Dio, ĵetu vin malsupren, ĉar estas
skribite: Al Siaj anĝeloj Li ordonos pri vi, Kaj sur
la manoj ili vin portos, Por ke vi ne falpuŝiĝu
sur ŝtono per via piedo. 7 Jesuo diris al li: Ankaŭ
estas skribite: Ne provu la Eternulon, vian Dion.
8 Denove la diablo portis lin al monto tre alta,
kaj montris al li ĉiujn regnojn de la mondo kaj

ilian gloron, 9 kaj diris al li: Ĉion tion mi donos
al vi, se vi faligos vin kaj adorkliniĝos al mi. 10
Tiam Jesuo diris al li: Foriru, Satano! ĉar estas
skribite: Al la Eternulo, via Dio, vi adorkliniĝu,
kaj al Li sola vi servu. 11 Tiam la diablo forlasis
lin, kaj jen anĝeloj venis kaj servadis al li. 12 Kaj
aŭdinte, ke Johano estas arestita, li foriris en
Galileon; 13 kaj lasinte Nazareton, li venis al kaj
loĝis en Kapernaum apudmara, en la limoj de
Zebulun kaj Naftali; 14 por ke plenumiĝu tio,
kio estis dirita per la profeto Jesaja, nome: 15
Lando de Zebulun kaj lando de Naftali, Laŭvoje
de la maro, transe de Jordan, Galileo de la
nacioj, 16 La popolo, sidanta en mallumo,
Ekvidis grandan lumon, Kaj al homoj, sidantaj
en lando de ombra morto, ekbrilis lumo. 17 De
tiam Jesuo komencis prediki, kaj diri: Pentu,
ĉar la regno de la ĉielo alproksimiĝis. 18 Kaj
piedirante apud la maro de Galileo, li vidis
du fratojn, Simonon, kiu estis nomata Petro,
kaj Andreon, lian fraton, ĵetantajn reton en la
maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 19 Kaj li diris
al ili: Venu post mi, kaj mi faros vin kaptistoj
de homoj. 20 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj
sekvis lin. 21 Kaj antaŭenirinte de tie, li vidis
aliajn du fratojn, Jakobon, filon de Zebedeo,
kaj Johanon, lian fraton, en la ŝipeto kun ilia
patro Zebedeo, riparantajn siajn retojn; kaj li
vokis ilin. 22 Kaj ili tuj forlasis la ŝipeton kaj
sian patron, kaj sekvis lin. 23 Kaj Jesuo trairis
tra la tuta Galileo, instruante en iliaj sinagogoj,
kaj predikante la evangelion de la regno, kaj
kuracante ĉian malsanon kaj ĉian malfortaĵon
inter la popolo. 24 Kaj lia famo disvastiĝis
en la tuta Sirio; kaj oni alkondukis al li ĉiujn
malsanulojn, malfortigitajn de diversaj malsanoj
kaj turmentoj, demonhavantojn, epilepsiulojn,
kaj paralizulojn, kaj li resanigis ilin. 25 Kaj
grandaj homamasoj lin sekvis el Galileo kaj
Dekapolis kaj Jerusalem kaj Judujo kaj el trans
Jordan.

5 Kaj vidinte la homamasojn, li supreniris sur
la monton, kaj kiam li sidiĝis, liaj disĉiploj
venis al li; 2 kaj malferminte la buŝon, li instruis
ilin, dirante: 3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito,
ĉar ilia estas la regno de la ĉielo. 4 Feliĉaj estas
la plorantaj, ĉar ili konsoliĝos. 5 Feliĉaj estas
la humilaj, ĉar ili heredos la teron. 6 Feliĉaj
estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar
ili satiĝos. 7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili
ricevos kompaton. 8 Feliĉaj estas la kore puraj,
ĉar ili vidos Dion. 9 Feliĉaj estas la pacigantoj,
ĉar filoj de Dio ili estos nomataj. 10 Feliĉaj
estas tiuj, kiuj estas persekutitaj pro justeco,
ĉar ilia estas la regno de la ĉielo. 11 Feliĉaj estas
vi, kiam oni vin riproĉos kaj persekutos kaj
false vin kalumnios pro mi. 12 Ĝoju kaj raviĝu,
ĉar via rekompenco estos granda en la ĉielo;
ĉar tiel oni persekutis la profetojn, kiuj estis
antaŭ vi. 13 Vi estas la salo de la tero; sed se
la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos salita? ĝi
jam taŭgas por nenio, krom por esti elĵetita kaj
piedpremita de homoj. 14 Vi estas la lumo de
la mondo. Urbo starigita sur monto ne povas
esti kaŝita. 15 Kiam oni bruligas lampon, oni
metas ĝin ne sub grenmezurilon, sed sur la
lampingon; kaj ĝi lumas sur ĉiujn, kiuj estas
en la domo. 16 Tiel same via lumo lumu antaŭ
homoj, por ke ili vidu viajn bonajn farojn, kaj
gloru vian Patron, kiu estas en la ĉielo. 17
Ne pensu, ke mi venis, por detrui la leĝon aŭ
la profetojn; mi venis, ne por detrui, sed por
plenumi. 18 Vere mi diras al vi: Ĝis la ĉielo kaj
la tero forpasos, nek unu joto nek unu streketo
forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos. 19 Tial,
kiu malobservos unu el ĉi tiuj plej malgrandaj
ordonoj kaj tiel instruos homojn, tiu estos
nomata la plej malgranda en la regno de la
ĉielo; sed kiu faros ilin kaj instruos, tiu estos
nomata granda en la regno de la ĉielo. 20 Ĉar
mi diras al vi, ke se via justeco ne superos la
justecon de la skribistoj kaj la Fariseoj, vi tute
ne eniros en la regnon de la ĉielo. 21 Vi aŭdis,
ke estas dirite al la antikvuloj: Ne mortigu, kaj
kiu mortigos, tiu estos en danĝero de juĝado;
22 sed mi diras al vi, ke kiu koleras kontraŭ sia
frato, tiu estos en danĝero de juĝado; kaj kiu
diros al sia frato: Raka, tiu estos en danĝero de
la sinedrio; kaj kiu diros: Malsaĝulo, tiu estos
en danĝero de Gehena de fajro. (Geenna g1067) 23
Tial, se vi prezentas vian oferon ĉe la altaro, kaj
tie memoras, ke via frato havas ion kontraŭ vi,

24 lasu tie vian oferon antaŭ la altaro, kaj foriru,
unue paciĝu kun via frato, kaj poste venu kaj
prezentu vian oferon. 25 Konsentu rapide kun
via kontraŭulo, dum vi estas kun li sur la vojo,
por ke la kontraŭulo ne transdonu vin al la
juĝisto, kaj la juĝisto al la subulo, kaj por ke vi
ne estu ĵetita en malliberejon. 26 Vere mi diras
al vi, ke vi neniel eliros el tie, ĝis vi pagos la
lastan kodranton. 27 Vi aŭdis, ke estas dirite: Ne
adultu; 28 sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu rigardas
virinon, por deziri ŝin, jam adultis je ŝi en sia
koro. 29 Kaj se via dekstra okulo faligas vin,
elŝiru kaj forĵetu ĝin; ĉar estus pli bone por vi,
se unu el viaj membroj pereus, ol se via tuta
korpo estus ĵetita en Gehenan. (Geenna g1067) 30
Kaj se via dekstra mano faligas vin, detranĉu
kaj forĵetu ĝin; ĉar estus pli bone por vi, se unu
el viaj membroj pereus, ol se via tuta korpo
irus en Gehenan. (Geenna g1067) 31 Estas ankaŭ
dirite: Kiu forsendos sian edzinon, tiu donu
al ŝi eksedzigan leteron; 32 sed mi diras al vi,
ke ĉiu, kiu forsendas sian edzinon, krom pro
malĉasteco, igas ŝin adulti; kaj kiu edziĝos kun
forsenditino, tiu adultas. 33 Plue, vi aŭdis, ke
estas dirite al la antikvuloj: Ne rompu ĵurojn,
sed plenumu viajn ĵurojn antaŭ la Eternulo;
34 sed mi diras al vi: Tute ne ĵuru; nek per la
ĉielo, ĉar ĝi estas la trono de Dio; 35 nek per la
tero, ĉar ĝi estas la benketo de Liaj piedoj; nek
per Jerusalem, ĉar ĝi estas urbo de la granda
Reĝo. 36 Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi ne povas
fari eĉ unu haron blanka aŭ nigra. 37 Sed via
parolo estu: Jes, jes, ne, ne; ĉio ekster tio estas
el malbono. 38 Vi aŭdis, ke estas dirite: Okulon
pro okulo, kaj denton pro dento; 39 sed mi
diras al vi: Ne rezistu al malbono; sed al tiu, kiu
frapas vian dekstran vangon, turnu ankaŭ la
alian. 40 Kaj se iu deziras procesi kontraŭ vi,
por forpreni vian tunikon, lasu lin preni ankaŭ
vian mantelon. 41 Kaj se iu devigas vin iri unu
mejlon, iru kun li du. 42 Donu al tiu, kiu petas
de vi; kaj ne deturnu vin de tiu, kiu deziras
prunti de vi. 43 Vi aŭdis, ke estas dirite: Amu
vian proksimulon, kaj malamu vian malamikon;
44 sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn,
kaj preĝu por viaj persekutantoj; 45 por ke vi
estu filoj de via Patro, kiu estas en la ĉielo;
ĉar Li levas Sian sunon sur la malbonulojn kaj
bonulojn, kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj
la maljustulojn. 46 Ĉar se vi amas tiujn, kiuj
amas vin, kian rekompencon vi havas? ĉu ne
tion saman faras eĉ la impostistoj? 47 Kaj se vi
salutas nur sole viajn fratojn, kion ekstran vi
faras? ĉu ne tion saman faras eĉ la nacianoj?
48 Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro
estas perfekta.

6 Gardu vin, ke vi ne faru vian justaĵon antaŭ
homoj, por esti alrigardataj de ili; alie vi ne
havas rekompencon ĉe via Patro, kiu estas en la
ĉielo. 2 Tial, kiam vi donos almozon, ne sonigu
trumpeton antaŭ vi, kiel faras la hipokrituloj
en la sinagogoj kaj sur la stratoj, por havi
gloron ĉe homoj. Vere mi diras al vi: Ili jam
ricevas sian rekompencon. 3 Sed kiam vi donas
almozon, ne lasu vian maldekstran manon scii,
kion faras via dekstra; 4 por ke via almozo estu
en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto,
vin rekompencos. 5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu
kiel la hipokrituloj; ĉar ili amas preĝi, starante
en la sinagogoj kaj ĉe la anguloj de la stratoj,
por montri sin al homoj. Vere mi diras al vi: Ili
jam ricevas sian rekompencon. 6 Sed vi, kiam
vi preĝas, eniru en vian ĉambreton, kaj ŝlosinte
vian pordon, preĝu al via Patro, kiu estas en
sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin
rekompencos. 7 Kaj dum via preĝado ne vante
ripetadu, kiel la nacianoj; ĉar ili supozas, ke
ili estos aŭskultitaj pro sia multvorteco. 8 Ne
estu similaj al ili; ĉar via Patro scias, kion vi
bezonas, antaŭ ol vi petas de Li. 9 Vi do preĝu
jene: Patro nia, kiu estas en la ĉielo, Via nomo
estu sanktigita. 10 Venu Via regno, plenumiĝu
Via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero.
11 Nian panon ĉiutagan donu al ni hodiaŭ. 12
Kaj pardonu al ni niajn ŝuldojn, kiel ankaŭ ni
pardonas al niaj ŝuldantoj. 13 Kaj ne konduku
nin en tenton, sed liberigu nin de la malbono.
14 Ĉar se vi pardonas al homoj iliajn kulpojn, via
Patro ĉiela ankaŭ pardonos al vi. 15 Sed se vi
ne pardonas al homoj iliajn kulpojn, via Patro
ankaŭ ne pardonos viajn kulpojn. 16 Kaj kiam vi
fastas, ne estu kiel la hipokrituloj, kun malĝoja

mieno; ĉar ili malbeligas sian vizaĝon, por ke al
homoj ili ŝajnu fasti. Vere mi diras al vi: Ili jam
ricevas sian rekompencon. 17 Sed fastante, vi
oleu vian kapon kaj lavu vian vizaĝon; 18 por
ke vi ne al homoj ŝajnu fasti, sed al via Patro
en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto,
vin rekompencos. 19 Ne provizu al vi trezorojn
sur la tero, kie tineo kaj rusto konsumas, kaj
kie ŝtelistoj trafosas kaj ŝtelas; 20 sed provizu
al vi trezorojn en la ĉielo, kie nek tineo nek
rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj nek trafosas
nek ŝtelas; 21 ĉar kie estas via trezoro, tie estos
ankaŭ via koro. 22 La lampo de la korpo estas
la okulo; se do via okulo estas sendifekta, via
tuta korpo estos luma. 23 Sed se via okulo estas
malbona, via tuta korpo estos malluma. Se do
la lumo en vi estas mallumo, kiel densa estas
la mallumo! 24 Neniu povas esti sklavo por
du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos
la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la
alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al Mamono!
25 Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo,
kion vi manĝu, aŭ kion vi trinku; nek pri via
korpo, kion vi surmetu. Ĉu la vivo ne estas pli ol
nutraĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo? 26 Rigardu la
birdojn de la ĉielo, ke ili ne semas, nek rikoltas,
nek kolektas en grenejojn, kaj via Patro ĉiela
ilin nutras. Ĉu vi ne multe pli valoras ol ili?
27 Kaj kiu el vi per zorgado povas aldoni unu
ulnon al sia staturo? 28 Kaj kial vi zorgas pri
vestaĵo? Pripensu la liliojn de la kampo, kiel
ili kreskas; ili ne laboras, nek ŝpinas; 29 tamen
mi diras al vi, ke eĉ Salomono en sia tuta gloro
ne estis ornamita, kiel unu el ĉi tiuj. 30 Sed se
Dio tiel vestas la kampan herbaĵon, kiu ekzistas
hodiaŭ, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon, kiom
pli certe Li vestos vin, ho malgrandfiduloj? 31
Tial ne zorgu, dirante: Kion ni manĝu? aŭ: Kion
ni trinku? aŭ: Kion ni surmetu? 32 Ĉar pri ĉio tio
serĉas la nacianoj; ĉar via Patro ĉiela scias, ke vi
bezonas ĉion tion. 33 Sed celu unue Lian regnon
kaj Lian justecon, kaj ĉio tio estos aldonita al
vi. 34 Tial ne zorgu pri la morgaŭa tago, ĉar la
morgaŭa tago zorgos pri si mem. Sufiĉa por la
tago estas ĝia propra malbono.

7 Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝataj. 2 Ĉar per
kia juĝo vi juĝos, per tia vi estos juĝitaj; kaj
per kia mezuro vi mezuros, per tia oni mezuros
al vi. 3 Kaj kial vi rigardas la lignereton en la
okulo de via frato, kaj ne pripensas la trabon en
via okulo? 4 Kiel vi diros al via frato: Lasu min
eltiri la lignereton el via okulo; kaj jen la trabo
en via propra okulo? 5 Hipokritulo, eligu unue
la trabon el via okulo, kaj tiam vi klare vidos,
por eltiri la lignereton el la okulo de via frato.
6 Ne donu sanktaĵon al la hundoj, nek ĵetu viajn
perlojn antaŭ la porkoj; por ke ili ne premu ilin
sub la piedoj, nek poste, sin turninte, disŝiru
vin. 7 Petu, kaj estos donite al vi; serĉu, kaj
vi trovos; frapu, kaj estos malfermite al vi; 8
ĉar ĉiu petanto ricevas, kaj la serĉanto trovas,
kaj al la frapanto estos malfermite. 9 Plue, kiu
homo el vi, kies filo de li petos panon, donos
al li ŝtonon; 10 aŭ se li petos fiŝon, donos al li
serpenton? 11 Se do vi, estante malbonaj, scias
doni bonajn donacojn al viaj filoj, kiom pli certe
via Patro, kiu estas en la ĉielo, donos bonaĵojn
al tiuj, kiuj petas de Li? 12 Ĉion ajn do, kion vi
deziras, ke la homoj faru al vi, vi ankaŭ faru al
ili; ĉar ĉi tio estas la leĝo kaj la profetoj. 13 Eniru
tra la mallarĝa pordo, ĉar larĝa estas la pordego
kaj vasta estas la vojo kondukanta al la pereo,
kaj multaj tra ĝi eniras. 14 Ĉar mallarĝa estas la
pordo kaj malvastigita estas la vojo kondukanta
al la vivo, kaj malmultaj ĝin trovas. 15 Gardu
vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al vi en
ŝafaj feloj, sed interne estas rabemaj lupoj. 16
Per iliaj fruktoj vi konos ilin. Ĉu el dornarbetoj
oni kolektas vinberojn, aŭ el kardoj figojn? 17
Tiel ĉiu bona arbo donas bonajn fruktojn, sed
putra arbo donas malbonajn fruktojn. 18 Bona
arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek
putra arbo doni bonajn fruktojn. 19 Ĉiu arbo,
kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata
kaj ĵetata en fajron. 20 Tial per iliaj fruktoj vi
konos ilin. 21 Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro,
Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo; sed tiu,
kiu plenumas la volon de mia Patro, kiu estas
en la ĉielo. 22 Multaj diros al mi en tiu tago:
Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis en via nomo,
kaj en via nomo elpelis demonojn, kaj en via

nomo faris multajn potencaĵojn? 23 Kaj tiam
mi konfesos al ili: Mi neniam konis vin; foriĝu
de mi, vi farantoj de maljusteco. 24 Tial ĉiu,
kiu aŭdas ĉi tiujn miajn parolojn kaj plenumas
ilin, estos komparata al saĝa viro, kiu konstruis
sian domon sur roko; 25 kaj falis pluvo, kaj
venis inundoj, kaj blovis ventoj, kaj albatis
tiun domon, kaj ĝi ne falis; ĉar ĝi estis fondita
sur roko. 26 Kaj ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn miajn
parolojn kaj ne plenumas ilin, estos komparata
al viro malsaĝa, kiu konstruis sian domon sur la
sablo; 27 kaj falis pluvo, kaj venis inundoj, kaj
blovis ventoj, kaj sin ĵetis sur tiun domon, kaj ĝi
falis; kaj granda estis ĝia falo. 28 Kaj kiam Jesuo
finis tiujn parolojn, la homamasoj miregis pri
lia instruado; 29 ĉar li instruis ilin, kiel havanta
aŭtoritaton, kaj ne kiel iliaj skribistoj.

8 Kaj kiam li malsupreniris de la monto, lin
sekvis grandaj homamasoj. 2 Kaj jen venis al
li leprulo kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro,
se vi volas, vi povas min purigi. 3 Kaj li etendis
la manon kaj tuŝis lin, dirante: Mi volas; estu
purigita. Kaj tuj lia lepro estis purigita. 4 Kaj
Jesuo diris al li: Zorgu, ke vi diru al neniu.
Sed iru, montru vin al la pastro, kaj oferu la
donon, kiun Moseo ordonis, por atesto al ili. 5
Kaj kiam li eniris en Kapernaumon, venis al li
centestro, petante lin, 6 kaj dirante: Sinjoro,
mia knabo kuŝas paralizulo en la domo, kaj
terure suferas. 7 Kaj li diris al li: Mi venos,
kaj sanigos lin. 8 Kaj la centestro responde
diris: Sinjoro, mi ne estas inda, ke vi venu sub
mian tegmenton; sed nur parolu vorte, kaj mia
knabo saniĝos. 9 Ĉar mi ankaŭ estas homo sub
aŭtoritato, havante soldatojn sub mi; kaj mi
diras al ĉi tiu: Iru; kaj li iras; kaj al alia: Venu;
kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru ĉi tion; kaj li
ĝin faras. 10 Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li miris,
kaj diris al la sekvantoj: Vere mi diras al vi, ke
ĉe neniu en Izrael mi trovis tiom da fido. 11
Kaj mi diras al vi, ke multaj venos el la oriento
kaj la okcidento, kaj sidiĝos kun Abraham kaj
Isaak kaj Jakob en la regno de la ĉielo; 12 sed la
filoj de la regno estos elĵetitaj en la eksteran
mallumon; tie estos la plorado kaj la grincado
de dentoj. 13 Kaj Jesuo diris al la centestro:
Iru; kiel vi kredis, tiel estu farite al vi. Kaj lia
knabo saniĝis en tiu sama horo. 14 Kaj kiam
Jesuo venis en la domon de Petro, li vidis lian
bopatrinon kuŝanta, malsana de febro. 15 Kaj li
tuŝis ŝian manon, kaj la febro forlasis ŝin; kaj ŝi
leviĝis kaj servis al li. 16 Kaj kiam vesperiĝis,
oni venigis al li multajn demonhavantojn; kaj
li elpelis la spiritojn per vorto, kaj sanigis
ĉiujn malsanulojn; 17 por ke plenumiĝu tio,
kio estis dirita per la profeto Jesaja, nome: Li
mem prenis niajn malfortaĵojn kaj portis niajn
malsanojn. 18 Kaj kiam Jesuo vidis ĉirkaŭ si
grandan homamason, li ordonis transiri al la
alia bordo. 19 Kaj venis unu skribisto, kaj diris al
li: Majstro, mi vin sekvos, kien ajn vi iros. 20 Kaj
Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj la
birdoj de la ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo de
homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon. 21 Kaj alia
el la disĉiploj diris al li: Sinjoro, permesu al mi
unue iri kaj enterigi mian patron. 22 Sed Jesuo
diris al li: Sekvu min, kaj lasu la mortintojn
enterigi siajn mortintojn. 23 Kaj kiam li eniris
en ŝipeton, liaj disĉiploj lin sekvis. 24 Kaj jen
okazis granda malsereno sur la maro, tiel ke la
ŝipeto estis kovrita de la ondoj; sed li dormadis.
25 Kaj ili venis, kaj vekis lin, dirante: Sinjoro,
savu; ni pereas. 26 Kaj li diris al ili: Kial vi estas
timemaj, ho malgrandfiduloj? Tiam li leviĝis,
kaj admonis la ventojn kaj la maron; kaj fariĝis
granda sereno. 27 Kaj la homoj miregis, dirante:
Kia estas ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj la maro lin
obeas? 28 Kaj kiam li venis al la alia bordo,
en la landon de la Gadaranoj, lin renkontis du
demonhavantoj, elvenante el inter la tomboj,
tre furiozaj, tiel, ke neniu povis preterpasi per
tiu vojo. 29 Kaj jen ili kriis, dirante: Kio estas
inter ni kaj vi, ho Filo de Dio? ĉu vi venis ĉi
tien, por turmenti nin antaŭ la tempo? 30 Kaj
malproksime de ili estis granda grego da porkoj,
paŝtiĝantaj tie. 31 Kaj la demonoj petegis lin,
dirante: Se vi elpelos nin, forsendu nin en la
gregon da porkoj. 32 Kaj li diris al ili: Iru. Kaj
elirinte, ili foriris en la porkojn; kaj jen kuris la
tuta grego malsupren de la krutaĵo en la maron,
kaj pereis en la akvoj. 33 Kaj la paŝtistoj forkuris
kaj iris en la urbon, kaj rakontis ĉion, kaj pri la

demonhavintoj. 34 Kaj jen la tuta urbo elvenis
renkonte al Jesuo; kaj vidinte lin, ili petegis, ke
li transiru el iliaj limoj.

9 Kaj enirinte en ŝipeton, li transiris, kaj venis
en sian propran urbon. 2 Kaj jen oni alportis
al li paralizulon, kuŝantan sur lito; kaj Jesuo,
vidinte ilian fidon, diris al la paralizulo: Kuraĝu,
filo, viaj pekoj estas pardonitaj. 3 Kaj jen iuj el la
skribistoj diris en si: Ĉi tiu blasfemas. 4 Kaj Jesuo,
eksciante iliajn pensojn, diris: Kial vi pensas
malbonon en viaj koroj? 5 Ĉar kio estas pli
facila, diri: Viaj pekoj estas pardonitaj; aŭ diri:
Leviĝu kaj piediru? 6 Sed por ke vi sciu, ke la Filo
de homo havas aŭtoritaton sur la tero pardoni
pekojn — tiam li diris al la paralizulo: Leviĝu,
prenu vian liton, kaj iru al via domo. 7 Kaj li
leviĝis, kaj iris al sia domo. 8 Kaj vidinte tion, la
homamasoj timis, kaj gloris Dion, kiu donis tian
aŭtoritaton al homoj. 9 Kaj Jesuo, forpasante
de tie, vidis viron nomatan Mateo, sidantan ĉe
la impostejo; kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj
li stariĝis, kaj sekvis lin. 10 Kaj dum li sidis ĉe
manĝo en la domo, jen multaj impostistoj kaj
pekuloj venis kaj sidiĝis tie kun Jesuo kaj liaj
disĉiploj. 11 Kaj vidinte tion, la Fariseoj diris
al liaj disĉiploj: Kial via instruisto manĝas kun
impostistoj kaj pekuloj? 12 Kaj aŭdinte tion, li
diris: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la
malsanuloj. 13 Sed iru, kaj lernu, kion signifas
ĉi tio: Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon; ĉar
mi venis, por alvoki ne justulojn, sed pekulojn.
14 Tiam alvenis al li la disĉiploj de Johano,
dirante: Kial ni kaj la Fariseoj fastas ofte, sed
viaj disĉiploj ne fastas? 15 Kaj Jesuo diris al ili:
Ĉu la filoj de la edziĝejo povas malĝoji, dum
la fianĉo estas kun ili? Sed venos tagoj, kiam
la fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam ili
fastos. 16 Kaj neniu alkudras flikaĵon el nefulita
drapo sur malnovan veston, ĉar la plenigaĵo
forprenas de la vesto, kaj pli malbona ŝiraĵo
fariĝas. 17 Ankaŭ oni ne enverŝas novan vinon
en malnovajn felsakojn; alie la felsakoj krevos,
kaj la vino elfluos, kaj la felsakoj detruiĝos; sed
oni enverŝas novan vinon en novajn felsakojn,
kaj ambaŭ konserviĝas. 18 Dum li tion parolis
al ili, jen unu estro, alveninte, adorkliniĝis
al li, dirante: Mia filino ĵus mortis; sed venu
kaj metu vian manon sur ŝin, kaj ŝi vivos. 19
Kaj Jesuo leviĝis, kaj sekvis lin, kaj ankaŭ liaj
disĉiploj. 20 Kaj jen virino, kiu jam dek du jarojn
havis sangofluon, venis malantaŭ lin kaj tuŝis la
randon de lia mantelo; 21 ĉar ŝi diris en si: Se
mi nur tuŝos lian mantelon, mi estos sanigita.
22 Kaj Jesuo, sin turninte kaj vidinte ŝin, diris:
Kuraĝu, filino; via fido vin savis. Kaj en tiu sama
horo la virino resaniĝis. 23 Kaj Jesuo, veninte
en la domon de la estro kaj vidinte la flutistojn
kaj la homamason bruantajn, 24 diris: Foriru;
ĉar la knabineto ne mortis, sed dormas. Kaj ili
mokridis lin. 25 Sed kiam la homamaso estis
elpelita, li eniris, kaj prenis ŝian manon; kaj
la knabineto leviĝis. 26 Kaj disiris tiu famo en
tiun tutan regionon. 27 Kaj kiam Jesuo foriris de
tie, du blinduloj sekvis lin, kriante kaj dirante:
Kompatu nin, ho filo de David. 28 Kaj kiam li
venis en la domon, la blinduloj alvenis al li, kaj
Jesuo diris al ili: Ĉu vi kredas, ke mi povas fari
ĉi tion? Ili diris al li: Jes, Sinjoro. 29 Tiam li tuŝis
iliajn okulojn, dirante: Estu al vi laŭ via fido. 30
Kaj iliaj okuloj malfermiĝis. Kaj Jesuo severe
ordonis al ili: Gardu vin, ke neniu tion sciu. 31
Sed elirinte, ili disvastigis lian famon en tiu tuta
regiono. 32 Kaj dum ili eliris, jen oni alportis
al li mutan demonhavanton. 33 Kaj kiam la
demono estis elpelita, la mutulo parolis; kaj
la homamasoj miris, dirante: Neniam tia afero
estas vidita en Izrael. 34 Sed la Fariseoj diris:
Per la estro de la demonoj li elpelas demonojn.
35 Kaj Jesuo trairis ĉiujn urbojn kaj vilaĝojn,
instruante en iliaj sinagogoj, kaj predikante
la evangelion de la regno, kaj sanigante ĉian
malsanon kaj ĉian malfortaĵon. 36 Kaj vidante la
homamasojn, li estis kortuŝita pri ili, ĉar ili estis
mizerigitaj kaj disigitaj, kiel ŝafoj ne havantaj
paŝtiston. 37 Tiam li diris al siaj disĉiploj: La
rikolto ja estas abunda, sed la laborantoj estas
malmultaj. 38 Petu do la Sinjoron de la rikolto,
ke Li sendu laborantojn en Sian rikolton.

10 Kaj li alvokis al si la dek du disĉiplojn,
kaj donis al ili aŭtoritaton super malpuraj
spiritoj, por elpeli ilin, kaj por sanigi ĉian

malsanon kaj ĉian malfortaĵon. 2 Kaj la nomoj
de la dek du apostoloj estas jenaj: la unua,
Simon, kiu estis nomata Petro, kaj lia frato
Andreo, Jakobo, filo de Zebedeo, kaj lia frato
Johano, 3 Filipo kaj Bartolomeo, Tomaso, kaj
Mateo, impostisto, Jakobo, filo de Alfeo, kaj
Tadeo, 4 Simon, la Fervorulo, kaj Judas Iskariota,
kiu ankaŭ perfidis lin. 5 Ĉi tiujn dek du Jesuo
forsendis, kaj ordonis al ili, dirante: Ne iru sur
vojon de nacianoj, kaj ne eniru en urbon de
Samarianoj; 6 sed iru prefere al la perditaj
ŝafoj de la domo de Izrael. 7 Kaj dum vi
iros, prediku, dirante: La regno de la ĉielo
alproksimiĝis. 8 Malsanulojn sanigu, mortintojn
levu, leprulojn purigu, demonojn elpelu: donace
vi ricevis, donace donu. 9 Ne provizu oron nek
arĝenton nek kupron en viajn zonojn, 10 nek
saketon por vojaĝo, nek du tunikojn, nek ŝuojn,
nek bastonon; ĉar la laboranto meritas sian
nutraĵon. 11 Kaj en iu ajn urbo aŭ vilaĝo, en
kiun vi eniros, demandu, kiu tie estas inda; kaj
loĝu tie, ĝis vi foriros. 12 Kaj venante en la
domon, salutu ĝin. 13 Kaj se la domo estas inda,
via paco venu sur ĝin; sed se ĝi ne estas inda,
via paco revenu al vi. 14 Kaj se iu ne akceptos
vin, nek aŭskultos viajn vortojn, tiam forirante
el tiu domo aŭ tiu urbo, deskuu la polvon de viaj
piedoj. 15 Vere mi diras al vi: Pli elporteble estos
por la lando de Sodom kaj Gomora en la tago
de juĝado, ol por tiu urbo. 16 Jen mi forsendas
vin kiel ŝafojn meze de lupoj; estu do prudentaj
kiel serpentoj, kaj simplaj kiel kolomboj. 17 Sed
gardu vin kontraŭ la homoj; ĉar ili transdonos
vin al sinedrioj, kaj en siaj sinagogoj ili vin
skurĝos; 18 kaj antaŭ provincestrojn kaj reĝojn
vi estos kondukitaj pro mi, por atesto al ili kaj
al la nacianoj. 19 Sed kiam ili transdonos vin, ne
zorgu, kiel aŭ kion vi parolos; ĉar estos donita al
vi en tiu horo tio, kion vi parolos. 20 Ĉar parolas
ne vi, sed la Spirito de via Patro parolas en
vi. 21 Kaj frato transdonos fraton al morto, kaj
patro filon; kaj infanoj ribelos kontraŭ gepatroj
kaj mortigos ilin. 22 Kaj vi estos malamataj de
ĉiuj pro mia nomo; sed kiu persistos ĝis la fino,
tiu estos savita. 23 Kaj kiam oni vin persekutos
en unu urbo, forkuru en alian; ĉar vere mi
diras al vi: Vi ne trairos la urbojn de Izrael,
antaŭ ol venos la Filo de homo. 24 Disĉiplo ne
estas super sia instruanto, nek sklavo super sia
sinjoro. 25 Sufiĉas por la disĉiplo, ke li estu kiel
lia instruanto, kaj la sklavo, kiel lia sinjoro. Se
oni nomis la dommastron Baal-Zebub, kiom pli
ankaŭ liajn domanojn! 26 Tial ne timu ilin, ĉar
nenio estas kovrita, kio ne estos elmontrita, kaj
nenio kaŝita, kio ne estos konigita. 27 Kion mi
diras al vi en la mallumo, tion parolu en la lumo;
kaj kion vi aŭdas en la orelon, tion proklamu sur
la tegmentoj. 28 Kaj ne timu tiujn, kiuj mortigas
la korpon, sed ne povas mortigi la animon; sed
prefere timu Tiun, kiu povas pereigi kaj animon
kaj korpon en Gehena. **(Geenna g1067)** 29 Ĉu oni
ne vendas du paserojn por asaro? tamen unu
el ili ne falos teren sen via Patro; 30 sed eĉ la
haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. 31 Tial
ne timu; vi valoras pli, ol multaj paseroj. 32
Ĉiun do, kiu konfesos min antaŭ homoj, mi
ankaŭ konfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en
la ĉielo. 33 Sed kiu malkonfesos min antaŭ
homoj, tiun mi ankaŭ malkonfesos antaŭ mia
Patro, kiu estas en la ĉielo. 34 Ne supozu, ke
mi venis, por enkonduki pacon sur la teron; mi
venis, por enkonduki ne pacon, sed glavon. 35
Ĉar mi venis, por kontraŭmeti viron kontraŭ
lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon,
kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; 36 kaj
la domanoj de homo estos liaj malamikoj. 37
Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, tiu ne
estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon
pli ol min, tiu ne estas inda je mi. 38 Kaj kiu
ne prenas sian krucon kaj sekvas post mi, tiu
ne estas inda je mi. 39 Kiu trovas sian vivon,
tiu ĝin perdos; kaj kiu perdas sian vivon pro
mi, tiu ĝin trovos. 40 Kiu vin akceptas, tiu min
akceptas; kaj kiu min akceptas, tiu akceptas
Tiun, kiu min sendis. 41 Kiu akceptas profeton
en la nomo de profeto, tiu ricevos rekompencon
de profeto; kaj kiu akceptas justulon en la nomo
de justulo, tiu ricevos rekompencon de justulo.
42 Kaj kiu trinkigos nur tason da malvarma akvo
al unu el ĉi tiuj malgranduloj en la nomo de
disĉiplo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos
sian rekompencon.

11 Kaj kiam Jesuo finis siajn ordonojn al
siaj dek du disĉiploj, li foriris de tie, por
instrui kaj prediki en iliaj urboj. 2 Kaj kiam
Johano aŭdis en la malliberejo pri la faroj de
Kristo, li sendis per siaj disĉiploj, 3 por diri
al li: Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu
alian? 4 Kaj Jesuo responde diris al ili: Iru kaj
sciigu al Johano tion, kion vi aŭdas kaj vidas: 5
blinduloj ricevas vidpovon, kaj lamuloj marŝas,
lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, kaj
mortintoj leviĝas, kaj al malriĉuloj evangelio
estas predikata. 6 Kaj feliĉa estas ĉiu, kiu ne
falpuŝiĝas pro mi. 7 Kaj kiam ili foriris, Jesuo
komencis paroli al la homamasoj pri Johano:
Kion vi eliris en la dezerton por rigardi? ĉu
junkon skuatan de la vento? 8 Sed kion vi eliris
por vidi? ĉu homon mole vestitan? Jen tiuj, kiuj
portas molajn vestojn, troviĝas en domoj de
reĝoj. 9 Sed kion vi eliris por vidi? ĉu profeton?
Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton. 10
Ĉar li estas tiu, pri kiu estas skribite: Jen Mi
sendos Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo, Kaj li
preparos antaŭ vi vian vojon. 11 Vere mi diras
al vi: Inter naskitoj de virinoj ne aperis iu pli
granda ol Johano, la Baptisto; tamen tiu, kiu
estas nur malgranda en la regno de la ĉielo,
estas pli granda ol li. 12 Kaj de post la tagoj
de Johano, la Baptisto, ĝis nun, la regno de la
ĉielo estas perfortata, kaj perfortuloj kaptas
ĝin. 13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis
Johano. 14 Kaj se vi volas tion ricevi, tiu estas
Elija, kiu estis venonta. 15 Kiu havas orelon por
aŭdi, tiu aŭdu. 16 Sed al kio mi komparu ĉi tiun
generacion? Ĝi similas al infanoj, kiuj sidas sur
la placoj, kaj vokas al la ceteraj, 17 dirante: Ni
flutis al vi, kaj vi ne dancis; ni lamentis, kaj vi ne
ploris. 18 Ĉar venis Johano, nek manĝante nek
trinkante, kaj ili diras: Li havas demonon. 19 La
Filo de homo venis, manĝante kaj trinkante,
kaj ili diras: Jen manĝegulo kaj vindrinkulo,
amiko de impostistoj kaj pekuloj! Kaj la saĝeco
estas pravigita de siaj faroj. 20 Tiam li komenci
riproĉi la urbojn, en kiuj estis faritaj la plej
multaj el liaj potencaj faroj; ĉar ili ne pentis. 21
Ve al vi, Ĥorazin! Ve al vi, Betsaida! Ĉar se en
Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaĵoj, kiuj
estas faritaj en vi, antaŭ longe ili jam pentus
en sakaĵo kaj cindro. 22 Tamen mi diras al vi:
Estos pli elporteble por Tiro kaj Cidon en la
tago de juĝado, ol por vi. 23 Kaj vi, Kapernaum!
ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo? vi malsupreniĝos
ĝis Hades; ĉar se en Sodom estus faritaj tiuj
potencaĵoj, kiuj estas faritaj en vi, ĝi restus
ĝis hodiaŭ. (Hadēs g86) 24 Tamen mi diras al vi:
Estos pli elporteble por la lando de Sodom en la
tago de juĝado, ol por vi. 25 En tiu tempo Jesuo
ekparolis kaj diris: Mi Vin gloras, ho Patro,
Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ke tion Vi kaŝis
for de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj malkaŝis al
infanoj; 26 jes, Patro, ĉar tiel estis bone antaŭ
Vi. 27 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro,
kaj neniu konas la Filon krom la Patro, nek
iu konas la Patron krom la Filo, kaj tiu, al kiu
la Filo volas malkaŝi Lin. 28 Venu al mi ĉiuj,
kiuj estas laborantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi vin
ripozigos. 29 Metu sur vin mian jugon, kaj lernu
ĉe mi, ĉar mi estas milda kaj korhumila; kaj vi
trovos ripozon por viaj animoj. 30 Ĉar mia jugo
estas facila, kaj mia ŝarĝo estas malpeza.

12 En tiu tempo Jesuo iris en sabato tra la
grenkampoj, kaj liaj disĉiploj malsatis, kaj
komencis deŝiri spikojn, kaj manĝi. 2 Sed la
Fariseoj, vidinte, diris al li: Jen viaj disĉiploj
faras tion, kio ne estas permesata en sabato.
3 Sed li diris al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris
David, kiam malsatis li kaj liaj kunuloj? 4 ke li
eniris en la domon de Dio, kaj manĝis la panojn
de propono, kiujn manĝi ne estis permesate
al li, nek al liaj kunuloj, sed nur al la pastroj?
5 Kaj ĉu vi ne legis en la leĝo, kiel en sabato
la pastroj en la templo profanas la sabaton
kaj estas senkulpaj? 6 Sed mi diras al vi, ke
alestas ĉi tie io pli granda ol la templo. 7 Sed se
vi komprenus, kion signifas ĉi tio: Mi deziras
bonfaradon, sed ne oferon; vi ne kondamnus la
senkulpajn. 8 Ĉar la Filo de homo estas sinjoro
de la sabato. 9 Kaj li foriris de tie, kaj eniris en
ilian sinagogon; 10 kaj jen viro, havanta manon
velkintan. Kaj oni demandis al li, dirante: Ĉu
estas permesate sanigi en sabato? por ke ili
povu lin akuzi. 11 Kaj li diris al ili: Kiu el vi,

havanta unu ŝafon, se ĝi falos en fosaĵon en
sabato, ne ekprenos kaj levos ĝin? **12** Kiom
do viro superas ŝafon! Tial estas permesate
bonfari en sabato. **13** Tiam li diris al la viro:
Etendu vian manon. Kaj ĉi tiu etendis ĝin, kaj
ĝi tute resaniĝis kiel la alia. **14** Sed la Fariseoj
eliris, kaj konsiliĝis kontraŭ li, kiamaniere lin
pereigi. **15** Kaj Jesuo, eksciante, foriris de tie,
kaj multaj lin sekvis; kaj li sanigis ilin ĉiujn,
16 kaj admonis ilin, ke ili ne konatigu lin; **17**
por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la
profeto Jesaja, nome: **18** Jen estas Mia servanto,
kiun Mi elektis, Mia amata, en kiu Mia animo
havas plezuron. Mi metos Mian Spiriton sur lin;
Kaj li proklamos justecon al la nacioj. **19** Li ne
disputados, nek laŭte krios; Kaj oni ne aŭdos
sur la stratoj lian voĉon. **20** Kanon rompetitan
li ne rompos, Kaj meĉon senfajriĝantan li ne
estingos, Ĝis li elsendos juĝon por venko. **21**
Kaj al lia nomo esperos la nacioj. **22** Tiam oni
kondukis al li demonhavanton, blindan kaj
mutan; kaj li sanigis lin, tiel ke la mutulo parolis
kaj vidis. **23** Kaj miris ĉiuj homamasoj, kaj diris:
Ĉu ĉi tiu estas la filo de David? **24** Sed la Fariseoj,
aŭdinte, diris: Ĉi tiu ne elpelas demonojn krom
per Baal-Zebub, estro de la demonoj. **25** Kaj
sciante iliajn pensojn, li diris al ili: Ĉiu regno
dividita kontraŭ si dezertiĝas, kaj ĉiu urbo aŭ
domo dividita kontraŭ si ne starados; **26** kaj se
Satano elpelas Satanon, li estas dividita kontraŭ
si; kiel do staros lia regno? **27** Kaj se mi per
Baal-Zebub elpelas demonojn, per kiu viaj filoj
elpelas ilin? tial ili estos viaj juĝantoj. **28** Sed se
mi per la Spirito de Dio elpelas demonojn, tiam
la regno de Dio estas veninta sur vin. **29** Kaj kiel
oni povas eniri en la domon de la fortulo kaj
trarabi liajn posedaĵojn, se unue li ne ligos la
fortulon? kaj poste li trarabos lian domon. **30**
Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj kiu
ne kolektas kun mi, tiu disĵetas. **31** Tial mi diras
al vi: Ĉia peko kaj ĉia blasfemo estos pardonita
el homoj; sed la blasfemo kontraŭ la Spirito ne
estos pardonita. **32** Kaj al iu, kiu parolos vorton
kontraŭ la Filo de homo, tio estos pardonita;
sed al iu, kiu parolos kontraŭ la Sankta Spirito,
tio ne estos pardonita en ĉi tiu mondo, nek en
la venonta. **(aiōn g165)** **33** Aŭ faru la arbon bona
kaj ĝian frukton bona, aŭ faru la arbon malbona
kaj ĝian frukton malbona; ĉar la arbo estas
konata per la frukto. **34** Ho vipuridoj! kiel vi
povas paroli bonaĵojn, estante malbonaj? ĉar el
la abundo de la koro la buŝo parolas. **35** La bona
homo el sia bona trezoro elmetas bonaĵojn;
kaj la malbona homo el sia malbona trezoro
elmetas malbonaĵojn. **36** Kaj mi diras al vi, ke
pro ĉiu senutila vorto, kiun homoj parolos, ili
donos respondon en la tago de juĝado. **37** Ĉar
laŭ viaj vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ viaj
vortoj vi estos kondamnitaj. **38** Tiam iuj el la
skribistoj kaj Fariseoj respondis al li, dirante:
Majstro, ni deziras vidi signon de vi. **39** Sed li
respondis kaj diris al ili: Malbona kaj adultema
generacio serĉas signon; kaj neniu signo estos
donita al ĝi krom la signo de la profeto Jona; **40**
ĉar kiel Jona estis tri tagojn kaj tri noktojn en la
ventro de la marmonstro, tiel la Filo de homo
estos tri tagojn kaj tri noktojn en la koro de la
tero. **41** Viroj Nineveanoj staros en la juĝado
kun ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ĝin; ĉar ili
pentis pro la predikado de Jona; kaj jen iu pli
granda ol Jona estas ĉi tie. **42** La reĝino de la
sudo leviĝos en la juĝado kun ĉi tiu generacio,
kaj kondamnos ĝin; ĉar ŝi venis el la finoj de
la tero, por aŭskulti la saĝon de Salomono; kaj
jen iu pli granda ol Salomono estas ĉi tie. **43**
Sed kiam la malpura spirito eliras el homo, ĝi
trairas tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon,
sed ne trovas ĝin. **44** Tiam ĝi diras: Mi reiros
al mia domo, el kie mi eliris. Kaj alveninte,
ĝi trovas ĝin vakanta, balaita, kaj ornamita.
45 Tiam ĝi iras, kaj kunprenas al si sep aliajn
spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili eniras
kaj loĝas tie; kaj la fina stato de tiu homo fariĝas
pli malbona, ol la unua. Tiel estos ankaŭ al
ĉi tiu malbona generacio. **46** Dum li ankoraŭ
parolis al la homamasoj, jen lia patrino kaj liaj
fratoj staris ekstere, dezirantaj paroli kun li. **47**
Kaj iu diris al li: Jen via patrino kaj viaj fratoj
staras ekstere, dezirantaj paroli kun vi. **48** Sed li
responde diris al tiu, kiu parolis al li: Kiu estas
mia patrino? kaj kiuj estas miaj fratoj? **49** Kaj
etendinte la manon al siaj disĉiploj, li diris: Jen

mia patrino kaj miaj fratoj! 50 Ĉar kiu ajn faros
la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo, tiu
estas mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

13 En tiu tago Jesuo eliris el la domo kaj
sidiĝis apud la maro. 2 Kaj kolektiĝis al li
grandaj homamasoj, tiel ke li eniris en ŝipeton,
kaj sidis; kaj la tuta homamaso staris sur la
marbordo. 3 Kaj li multe parolis al ili per
paraboloj, dirante: Jen semisto eliris, por semi;
4 kaj dum li semis, iuj semoj falis apud la vojo,
kaj la birdoj venis kaj formanĝis ilin; 5 kaj aliaj
falis sur ŝtonajn lokojn, kie ili ne havis multe
da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne havis
profundecon de tero; 6 kaj kiam la suno leviĝis,
ili brulsekiĝis, kaj ĉar ili ne havis radikon, ili
forvelkis. 7 Kaj aliaj falis inter dornojn, kaj
la dornoj kreskis kaj sufokis ilin; 8 kaj aliaj
falis sur la bonan teron, kaj donis frukton, jen
centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble. 9 Kiu
havas orelojn, tiu aŭdu. 10 Kaj la disĉiploj venis,
kaj diris al li: Kial vi parolas al ili per paraboloj?
11 Kaj li respondis kaj diris al ili: Al vi estas
donite scii la misterojn de la regno de la ĉielo,
sed al ili ne estas donite. 12 Ĉar kiu ajn havas, al
tiu estos donite, kaj li havos abundon; sed kiu
ajn ne havas, for de tiu estos prenita eĉ tio, kion
li havas. 13 Tial mi parolas al ili per paraboloj;
ĉar vidante, ili ne rimarkas, kaj aŭdante, ili ne
aŭdas nek komprenas. 14 Kaj por ili plenumiĝis
tiu profetaĵo de Jesaja, kiu diras: Aŭdante, vi
aŭdos, sed ne komprenos; Kaj vidante, vi vidos,
sed ne rimarkos; 15 Ĉar la koro de tiu popolo
grasiĝis, Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare, Kaj
siajn okulojn ili fermis; Por ke ili ne vidu per
siaj okuloj, Kaj ne aŭdu per siaj oreloj, Kaj ne
komprenu per sia koro, Kaj ne rekonvertiĝu,
Kaj ke Mi ne sanigu ilin. 16 Sed feliĉaj estas viaj
okuloj, ĉar ili vidas; kaj viaj oreloj, ĉar ili aŭdas.
17 Vere mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj
justuloj deziris vidi tion, kion vi vidas, sed ili
ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas, sed ili ne
aŭdis. 18 Vi do aŭdu la parabolon de la semisto.
19 Kiam iu aŭdas la vorton de la regno kaj ne
komprenas ĝin, tiam venas la malbonulo, kaj
forprenas tion, kio estas semita en lia koro. Ĉi
tiu estas la ricevinta semon apud la vojo. 20
Kaj tiu, kiu ricevis semon sur la ŝtonaj lokoj,
estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj tuj kun ĝojo
akceptas ĝin; 21 sed li ne havas radikon en si,
sed restas nur portempe, kaj kiam venas sufero
aŭ persekuto pro la vorto, tuj li falpuŝiĝas. 22
Kaj kiu ricevis semon inter la dornoj, estas tiu,
kiu aŭdas la vorton; sed la zorgoj de la mondo
kaj la trompo de riĉo sufokas la vorton, kaj li
fariĝas senfrukta. (aiōn g165) 23 Kaj kiu ricevis
semon sur la bona tero, estas tiu, kiu aŭdas
la vorton kaj komprenas ĝin; kaj tiu ja portas
frukton, kaj donas, jen centoble, jen sesdekoble,
jen tridekoble. 24 Alian parabolon li proponis
al ili, dirante: La regno de la ĉielo similas al
homo, kiu semis bonan semon en sia kampo; 25
sed dum homoj dormis, lia malamiko venis kaj
semis lolon meze de la tritiko, kaj foriris. 26
Kaj kiam la trunketo kreskis kaj donis frukton,
tiam aperis ankaŭ la lolo. 27 Kaj la sklavoj de
la dommastro venis, kaj diris al li: Sinjoro, ĉu
vi ne semis bonan semon en via kampo? De
kie do ĝi havas lolon? 28 Kaj li diris al ili: Iu
malamiko faris tion. Kaj la sklavoj diris al li: Ĉu
vi do volas, ke ni iru kaj kolektu ĝin? 29 Sed
li diris: Ne; por ke, kolektante la lolon, vi ne
elradikigu ankaŭ la tritikon. 30 Lasu al ambaŭ
kreski kune ĝis la rikolto; kaj en la tempo de la
rikolto mi diros al la rikoltistoj: Kolektu unue
la lolon, kaj ligu ĝin en faskojn, por bruligi
ĝin; sed kolektu la tritikon en mian grenejon.
31 Alian parabolon li proponis al ili, dirante:
La regno de la ĉielo similas al sinapa semeto,
kiun viro prenis kaj semis en sia kampo; 32
ĝi vere estas pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed
kreskinte, ĝi estas pli granda ol la legomoj, kaj
fariĝas arbo, tiel ke venas la birdoj de la ĉielo
kaj loĝas en ĝiaj branĉoj. 33 Alian parabolon
li parolis al ili: La regno de la ĉielo similas
al fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en
tri mezurojn da faruno, ĝis la tuto fermentis.
34 Ĉion tion parolis Jesuo per paraboloj al la
homamasoj, kaj sen parabolo li parolis nenion
al ili; 35 por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per
la profeto, nome: Mi malfermos per sentenco
mian buŝon; Mi eldiros enigmojn el tempo
antikva. 36 Tiam forsendinte la homamasojn, li

venis en la domon; kaj liaj disĉiploj venis al li,
dirante: Klarigu al ni la parabolon pri la lolo
de la kampo. 37 Kaj responde li diris: Tiu, kiu
semas la bonan semon, estas la Filo de homo; 38
kaj la kampo estas la mondo; kaj la bonaj semoj
estas la filoj de la regno; kaj la lolo estas la filoj
de la malbonulo; 39 kaj la malamiko, kiu ilin
semis, estas la diablo; kaj la rikolto estas la fino
de la mondaĝo; kaj la rikoltistoj estas anĝeloj.
(aiōn g165) 40 Kiel do la lolo estas kolektita kaj
bruligita per fajro, tiel estos ĉe la fino de la
mondaĝo. (aiōn g165) 41 La Filo de homo elsendos
siajn anĝelojn, kaj ili kolektos el lia regno ĉiun
falpuŝilon, kaj ĉiujn, kiuj faras maljustecon, 42
kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro; tie estos la
plorado kaj la grincado de dentoj. 43 Tiam la
justuloj brilos kiel la suno en la regno de sia
Patro. Kiu havas orelojn, tiu aŭdu. 44 La regno
de la ĉielo similas al kaŝita en kampo trezoro,
kiun viro trovis kaj kaŝis, kaj pro ĝojo li iras
kaj vendas ĉion, kion li posedas, kaj aĉetas tiun
kampon. 45 Cetere, la regno de la ĉielo similas
al komercisto, serĉanta belajn perlojn; 46 kaj
trovinte unu multevaloran perlon, li iris kaj
vendis ĉion, kion li posedis, kaj aĉetis ĝin. 47
Plue, la regno de la ĉielo similas al reto, kiu
estis ĵetita en la maron kaj kolektis el ĉiu speco,
48 kaj kiun, kiam ĝi pleniĝis, oni suprentiris al la
marbordo; kaj sidiĝinte, ili kolektis la bonajn en
ujojn, sed la malbonajn ili ĵetis eksteren. 49 Tiel
estos en la fino de la mondaĝo: la anĝeloj eliros,
kaj apartigos la malbonulojn el inter la justuloj,
(aiōn g165) 50 kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro;
tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj. 51
Ĉu vi komprenis ĉion tion? Ili diris al li: Jes. 52
Kaj li diris al ili: Tial ĉiu skribisto, disĉipligita
en la regnon de la ĉielo, similas al dommastro,
kiu elportas el sia trezorejo objektojn novajn
kaj malnovajn. 53 Kaj kiam Jesuo finis tiujn
parabolojn, li foriris de tie. 54 Kaj veninte en
sian patrujon, li instruis ilin en ilia sinagogo,
tiel ke ili miris, kaj diris: De kie ĉi tiu viro havas
tian saĝecon kaj la potencaĵojn? 55 Ĉu ĉi tiu ne
estas la filo de la ĉarpentisto? ĉu lia patrino
ne estas nomata Maria? kaj liaj fratoj Jakobo
kaj Joses kaj Simon kaj Judas? 56 Kaj ĉu liaj
fratinoj ne estas ĉiuj ĉe ni? De kie do li ĉion
tion havas? 57 Kaj ili ofendiĝis pro li. Sed Jesuo
diris al ili: Profeto ne estas sen honoro, krom
en sia patrujo kaj en sia domo. 58 Kaj pro ilia
nekredemo li faris tie ne multajn potencaĵojn.

14 En tiu tempo la tetrarĥo Herodo aŭdis la
famon pri Jesuo, 2 kaj diris al siaj servantoj:
Tiu estas Johano, la Baptisto; li leviĝis el la
mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.
3 Ĉar Herodo jam arestis Johanon kaj ligis lin kaj
metis lin en malliberejon pro Herodias, kiu estis
edzino de lia frato Filipo. 4 Ĉar Johano diris
al li: Ne decas, ke vi havu ŝin. 5 Kaj dezirante
mortigi lin, li timis la popolon, ĉar oni opiniis
lin profeto. 6 Sed kiam venis la naskotaga
festo de Herodo, la filino de Herodias dancis
en la mezo, kaj plaĉis al Herodo. 7 Tiam li
ĵure promesis doni al ŝi ion ajn, kion ŝi petos.
8 Kaj ŝi, instigite de sia patrino, diris: Donu
al mi ĉi tie sur plado la kapon de Johano, la
Baptisto. 9 Kaj la reĝo malĝojis; tamen pro siaj
ĵuroj kaj pro la kunmanĝantoj li ordonis doni
ĝin; 10 kaj sendinte, li senkapigis Johanon en
la malliberejo. 11 Kaj oni alportis lian kapon
sur plado, kaj donis ĝin al la knabino, kaj ŝi
alportis ĝin al sia patrino. 12 Kaj liaj disĉiploj
venis kaj forportis la korpon kaj enterigis ĝin,
kaj ili iris kaj rakontis tion al Jesuo. 13 Kaj Jesuo,
aŭdinte, foriris de tie en ŝipeto al dezerta loko
aparte; kaj la homamasoj, aŭdinte, sekvis lin,
piedirante el la urboj. 14 Kaj li elvenis, kaj vidis
grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, kaj
sanigis iliajn malsanulojn. 15 Kaj kiam venis la
vespero, liaj disĉiploj venis al li, dirante: La loko
estas dezerta, kaj la horo jam pasis; forsendu
la homamason, por ke ili iru en la vilaĝojn kaj
aĉetu por si manĝaĵon. 16 Sed Jesuo diris al ili:
Ili ne bezonas foriri; vi donu al ili manĝi. 17 Kaj
ili diris al li: Ni nenion havas ĉi tie, krom kvin
panoj kaj du fiŝoj. 18 Kaj li diris: Alportu ilin ĉi
tien al mi. 19 Kaj li ordonis al la homamasoj
sidiĝi sur la herbo; kaj li prenis la kvin panojn
kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo,
li benis kaj dispecigis la panojn, kaj donis al
la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la homamasoj.
20 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis

da postrestintaj fragmentoj dek du plenajn
korbojn. 21 Kaj la manĝantoj estis ĉirkaŭ kvin
mil viroj, krom virinoj kaj infanoj. 22 Kaj tuj
li devigis la disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj
iri antaŭ li al la alia bordo, ĝis li forsendos la
homamason. 23 Kaj forsendinte la homamason,
li supreniris sur la monton sola, por preĝi; kaj
kiam vesperiĝis, li estis tie sola. 24 Sed la ŝipeto
jam estis meze de la maro, turmentata de la
ondoj; ĉar la vento estis kontraŭa. 25 Kaj en
la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili,
irante sur la maro. 26 Sed la disĉiploj, vidante
lin iranta sur la maro, maltrankviliĝis, dirante:
Jen fantomo; kaj ili ekkriis pro timo. 27 Sed
tuj Jesuo parolis al ili, dirante: Kuraĝu; ĝi estas
mi; ne timu. 28 Kaj responde al li Petro diris:
Sinjoro, se ĝi estas vi, ordonu min veni al vi
sur la akvo. 29 Kaj li diris: Venu. Kaj Petro,
malsuprenirinte el la ŝipeto, iris sur la akvo,
por veni al Jesuo. 30 Sed vidante la venton,
li timis, kaj komencante subakviĝi, li ekkriis,
dirante: Sinjoro, savu min. 31 Kaj tuj Jesuo
etendis la manon kaj ektenis lin, dirante al li:
Ho malgrandfidulo, kial vi dubis? 32 Kaj kiam
ili supreniris en la ŝipeton, la vento ĉesiĝis.
33 Kaj tiuj, kiuj estis en la ŝipeto, adorkliniĝis
al li, dirante: Vere vi estas Filo de Dio. 34 Kaj
transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret. 35 Kaj
kiam la viroj de tiu loko ekkonis lin, ili sendis
en la tutan ĉirkaŭaĵon, kaj venigis al li ĉiujn
malsanulojn; 36 kaj ili petis lin, ke ili nur tuŝu la
randon de lia mantelo; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis
tute resanigitaj.

15 Tiam alvenis al Jesuo el Jerusalem Fariseoj
kaj skribistoj, dirante: 2 Kial viaj disĉiploj
transpaŝas la tradicion de la antaŭuloj? ĉar ili ne
lavas siajn manojn, kiam ili manĝas panon. 3 Kaj
li responde diris al ili: Kial vi ankaŭ transpaŝas
la ordonon de Dio per via tradicio? 4 Ĉar Dio
diris: Respektu vian patron kaj vian patrinon;
kaj: Kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon,
tiu nepre mortu. 5 Sed vi diras: Se iu diros al
sia patro aŭ al sia patrino: Oferdono estu tio,
per kio vi povus profiti de mi, 6 tiu ne devas
respekti sian patron aŭ sian patrinon. Kaj vi
vantigis la vorton de Dio per via tradicio. 7 Ho
hipokrituloj, bone profetis Jesaja pri vi, dirante:
8 Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj lipoj, Sed
ilia koro estas malproksime de Mi. 9 Sed vane ili
Min adoras, Instruante kiel doktrinojn ordonojn
de homoj. 10 Kaj alvokinte al si la homamason, li
diris al ili: Aŭskultu kaj komprenu: 11 Ne tio, kio
eniras en la buŝon, profanas la homon; sed kio
eliras el la buŝo, tio profanas la homon. 12 Tiam
veninte, la disĉiploj diris al li: Ĉu vi scias, ke
la Fariseoj ofendiĝis, kiam ili aŭdis tiun diron?
13 Sed li responde diris: Ĉiu kreskaĵo, kiun mia
ĉiela Patro ne plantis, estos elradikigita. 14 Lasu
ilin; ili estas blindaj kondukantoj de blinduloj.
Kaj se blindulo kondukos blindulon, ambaŭ
falos en fosaĵon. 15 Kaj Petro responde diris al
li: Klarigu al ni tiun parabolon. 16 Kaj li diris:
Ĉu vi ankaŭ estas eĉ ankoraŭ sen kompreno? 17
Ĉu vi ne konscias, ke ĉio, eniranta en la buŝon,
pasas en la ventron kaj estas elĵetata en apartan
lokon? 18 Sed tio, kio eliras el la buŝo, elvenas
el la koro, kaj profanas la homon. 19 Ĉar el la
koro eliras malvirtaj pensoj, mortigoj, adultoj,
malĉastaĵoj, ŝteloj, falsatestoj, blasfemoj: 20 jen
tio, kio profanas la homon, sed manĝi kun manoj
nelavitaj ne profanas la homon. 21 Kaj elirinte
de tie, Jesuo foriris en la regionojn apud Tiro
kaj Cidon. 22 Kaj jen virino Kanaana, veninte
el tiuj limlandoj, kriis, dirante: Ho Sinjoro, filo
de David, kompatu min; mia filino estas terure
turmentata de demono. 23 Sed li ne respondis
al ŝi eĉ unu vorton. Kaj alveninte, liaj disĉiploj
petis lin, dirante: Forsendu ŝin, ĉar ŝi krias post
ni. 24 Kaj li responde diris: Mi ne estas sendita,
krom al la perditaj ŝafoj el la domo de Izrael.
25 Sed ŝi venis kaj adorkliniĝis al li, dirante:
Sinjoro, helpu min. 26 Sed li responde diris: Ne
decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al
la hundetoj. 27 Sed ŝi diris: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ
la hundetoj manĝas el la panpecetoj, kiuj falas
de la tablo de iliaj sinjoroj. 28 Tiam responde
Jesuo diris al ŝi: Ho virino, granda estas via
fido; estu al vi, kiel vi volas. Kaj ŝia filino estis
sanigita de post tiu horo. 29 Kaj transirinte de
tie, Jesuo venis apud la maron de Galileo; kaj
suprenirinte sur la monton, li sidiĝis tie. 30 Kaj
alvenis al li grandaj homamasoj, havante kun si

homojn lamajn, blindajn, mutajn, kriplajn, kun
multaj aliaj, kaj metis ilin apud liajn piedojn;
kaj li sanigis ilin; 31 tiel ke la homamaso
miris, vidante mutulojn parolantaj, kriplulojn
sanaj, kaj lamulojn piedirantaj, kaj blindulojn
vidantaj; kaj ili gloris la Dion de Izrael. 32 Kaj
Jesuo, alvokinte al si siajn disĉiplojn, diris: Mi
kortuŝiĝas pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn
ili restas ĉe mi, kaj nenion havas manĝi; kaj mi
ne volas forsendi ilin fastantaj, por ke ili ne
laciĝu sur la vojo. 33 Kaj la disĉiploj diris al li: De
kie ni povas ricevi en la dezerto tiom da panoj,
por satigi tiom da homoj? 34 Kaj Jesuo diris al
ili: Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep, kaj
kelkajn malgrandajn fiŝojn. 35 Kaj li ordonis al
la homamaso sidiĝi sur la tero; 36 kaj li prenis
la sep panojn kaj la fiŝojn; kaj doninte dankon,
li dispecigis ilin, kaj donis al la disĉiploj, kaj la
disĉiploj al la homamasoj. 37 Kaj ĉiuj manĝis
kaj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj
fragmentoj sep korbegojn plenajn. 38 Kaj la
manĝantoj estis kvar mil viroj, krom virinoj kaj
infanoj. 39 Kaj forsendinte la homamasojn, li
eniris en la ŝipeton, kaj venis en la regionojn de
Magadan.

16 Kaj alvenis la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj
por provi lin postulis, ke li montru al ili
signon el la ĉielo. 2 Kaj responde li diris al ili:
Kiam vesperiĝas, vi diras: Estos bona vetero, ĉar
la ĉielo ruĝiĝas; 3 kaj frumatene: Estos hodiaŭ
malbona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas kolere. La
vizaĝon de la ĉielo vi povas juĝi, sed la signojn
de la tempo vi ne povas. 4 Generacio malbona
kaj adultema serĉas signon; kaj signo ne estos
donita al ĝi, krom la signo de Jona. Kaj lasinte
ilin, li foriris. 5 Kaj la disĉiploj, transirinte
al la alia bordo, forgesis preni panojn. 6 Sed
Jesuo diris al ili: Zorgu, kaj gardu vin kontraŭ la
fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj. 7 Kaj
ili diskutis inter si, dirante: Ĉar ni ne prenis
panojn. 8 Sed Jesuo, eksciante tion, diris: Kial
vi diskutas inter vi, ho malgrandfiduloj, pro
tio, ke vi ne prenis panojn? 9 Ĉu vi ankoraŭ
ne konscias, nek memoras la kvin panojn de
la kvin mil, kaj kiom da korboj vi kolektis? 10
Nek la sep panojn de la kvar mil, kaj kiom da
korbegoj vi kolektis? 11 Kial vi ne komprenas,
ke ne pri panoj mi diris al vi: Gardu vin kontraŭ
la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj? 12
Tiam ili ekkomprenis, ke li admonis ilin sin
gardi ne kontraŭ la fermentaĵo de panoj, sed
kontraŭ la instruado de la Fariseoj kaj Sadukeoj.
13 Kaj Jesuo, veninte en la regionojn de Cezarea
Filipi, demandis siajn disĉiplojn, dirante: Kiu,
diras la homoj, ke mi, la Filo de homo, estas?
14 Kaj ili diris: Laŭ iuj: Johano, la Baptisto; laŭ
aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj: Jeremia, aŭ unu el la
profetoj. 15 Li diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke
mi estas? 16 Kaj responde Simon Petro diris:
Vi estas la Kristo, la Filo de la vivanta Dio. 17
Kaj Jesuo responde diris al li: Feliĉa vi estas,
Simon Bar-Jona; ĉar ne karno kaj sango tion
malkaŝis al vi, sed mia Patro, kiu estas en la
ĉielo. 18 Kaj mi diras al vi, ke vi estas Petro, kaj
sur ĉi tiu roko mi konstruos mian eklezion; kaj
pordegoj de Hades ne superfortos ĝin. (Hadēs g86)
19 Mi donos al vi la ŝlosilojn de la regno de la
ĉielo; kaj kion ajn vi ligos sur la tero, tio estos
ligita en la ĉielo; kaj kion ajn vi malligos sur la
tero, tio estos malligita en la ĉielo. 20 Tiam li
admonis la disĉiplojn, ke ili diru al neniu, ke
li estas la Kristo. 21 De post tiu tempo Jesuo
komencis montri al siaj disĉiploj, ke li devas iri
al Jerusalem, kaj multe suferi ĉe la pliaĝuloj kaj
ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj
la trian tagon releviĝi. 22 Kaj Petro prenis lin,
kaj komencis admoni lin, dirante: Kompaton al
vi, Sinjoro! tio ne estu al vi! 23 Sed turninte sin,
li diris al Petro: Iru malantaŭ min, Satano; vi
estas faligilo por mi, ĉar vi havas pensojn ne laŭ
Dio, sed laŭ homoj. 24 Tiam Jesuo diris al siaj
disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu
sin, kaj levu sian krucon, kaj sekvu min; 25 ĉar
kiu volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; kaj
kiu perdos sian animon pro mi, tiu ĝin trovos.
26 Ĉar kiel profitus homo, se li gajnus la tutan
mondon kaj perdus sian animon? Aŭ kion homo
donu interŝanĝe por sia animo? 27 Ĉar la Filo
de homo venos en la gloro de sia Patro kun siaj
anĝeloj, kaj tiam li redonos al ĉiu laŭ liaj faroj.
28 Vere mi diras al vi: Inter la ĉi tie starantaj
estas iuj, kiuj neniel gustumos morton, antaŭ

ol ili vidos la Filon de homo venantan en sia
regno.

17 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si
Petron, kaj Jakobon, kaj Johanon, lian
fraton, kaj kondukis ilin sur altan monton
aparte; 2 kaj li estis aliformita antaŭ ili, kaj
lia vizaĝo lumis kiel la suno, kaj liaj vestoj
fariĝis blankaj kiel la lumo. 3 Kaj jen aperis
al ili Moseo kaj Elija, parolantaj kun li. 4 Kaj
Petro responde diris al Jesuo: Sinjoro, estas
bone por ni esti ĉi tie. Se vi volas, mi faros ĉi
tie tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo,
kaj unu por Elija. 5 Dum li ankoraŭ parolis,
jen luma nubo superombris ilin; kaj jen voĉo
el la nubo, dirante: Ĉi tiu estas Mia Filo, la
amata, en kiu Mi havas plezuron; aŭskultu lin.
6 Kaj aŭdinte tion, la disĉiploj falis sur sian
vizaĝon, kaj tre timis. 7 Kaj Jesuo alvenis kaj
ektuŝis ilin, kaj diris: Leviĝu, kaj ne timu. 8
Kaj levinte siajn okulojn, ili vidis neniun krom
Jesuo sola. 9 Kaj dum ili malsupreniris de la
monto, Jesuo ordonis al ili, dirante: Rakontu al
neniu la vizion, ĝis la Filo de homo releviĝos
el la mortintoj. 10 Kaj liaj disĉiploj demandis
lin, dirante: Kial do diras la skribistoj, ke Elija
devas veni antaŭe? 11 Kaj li responde diris: Vere
Elija venas antaŭe, kaj restarigos ĉion; 12 sed
mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni ne
konis lin, sed faris al li ĉion, kion ili volis. Tiel
ankaŭ la Filo de homo estas suferonta sub ili. 13
Tiam la disĉiploj komprenis, ke li parolis al ili
pri Johano, la Baptisto. 14 Kaj kiam li venis al
la homamaso, venis al li viro, genuante antaŭ
li, kaj dirante: 15 Sinjoro, kompatu mian filon,
ĉar li frenezas kaj forte suferas; ĉar ofte li falas
en la fajron kaj ofte en la akvon. 16 Kaj mi
venigis lin al viaj disĉiploj, kaj ili ne povis lin
sanigi. 17 Kaj Jesuo responde diris: Ho senfida
kaj perversa generacio, ĝis kiam mi estos kun
vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu lin al mi
ĉi tien. 18 Kaj Jesuo severe admonis lin; kaj la
demono eliris el li, kaj la knabo resaniĝis en tiu
sama horo. 19 Tiam la disĉiploj, veninte al Jesuo
aparte, diris: Pro kio ni ne povis elpeli ĝin? 20
Kaj li respondis al ili: Pro la malgrandeco de via
fido; ĉar vere mi diras al vi: Se vi havas fidon,
kiel semero de sinapo, vi diros al ĉi tiu monto:
Translokiĝu tien de ĉi tie, kaj ĝi translokiĝos;
kaj nenio estos neebla por vi. 21 Sed ĉi tiu speco
ne eliras, krom per preĝado kaj fastado. 22 Kaj
kiam ili kolektiĝis en Galileo, Jesuo diris al ili:
La Filo de homo estos transdonita en la manojn
de homoj; 23 kaj ili mortigos lin, kaj la trian
tagon li leviĝos. Kaj ili tre malĝojis. 24 Kaj kiam
ili venis en Kapernaumon, venis al Petro la
ricevistoj de la du draĥmoj, kaj diris: Ĉu via
majstro pagas la du draĥmojn? 25 Li respondis:
Jes. Kaj kiam li venis en la domon, Jesuo unue
parolis al li, dirante: Kiel ŝajnas al vi, Simon?
de kiuj prenas la reĝoj de la tero imposton aŭ
tributon? de siaj filoj aŭ de la fremduloj? 26 Kaj
kiam li diris: De la fremduloj; Jesuo diris: Sekve
la filoj estas liberaj. 27 Sed, por ke ni ne ofendu
ilin, iru al la maro kaj ĵetu hoketon, kaj prenu
la fiŝon unue venintan, kaj malferminte ĝian
buŝon, vi trovos stateron. Prenu ĝin, kaj donu
al ili por mi kaj vi.

18 En tiu horo la disĉiploj venis al Jesuo,
dirante: Kiu do estas la plej granda en la
regno de la ĉielo? 2 Kaj alvokinte al si infanon,
li starigis ĝin meze de ili, 3 kaj diris: Vere mi
diras al vi: Se vi ne turniĝos kaj ne fariĝos kiel
infanoj, vi neniel eniros en la regnon de la ĉielo.
4 Kiu do humiligos sin, kiel ĉi tiu infano, tiu
estas la plej granda en la regno de la ĉielo. 5 Kaj
kiu akceptos unu tian infanon en mia nomo, tiu
akceptas min; 6 sed kiu igos fali unu el ĉi tiuj
malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus pli bone
por tiu, se granda muelŝtono estus pendigita
ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus subakvigita en la
profundon de la maro. 7 Ve al la mondo pro
faliloj! ĉar estas necese, ke venu faliloj, sed ve
al tiu homo, per kiu la falilo venas! 8 Kaj se
via mano aŭ via piedo faligas vin, detranĉu ĝin
kaj forĵetu ĝin de vi: estas bone por vi eniri
en vivon kripla aŭ lama prefere ol, havante
du manojn aŭ du piedojn, esti enĵetita en la
eternan fajron. **(aiōnios g166)** 9 Kaj se via okulo
faligas vin, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi; estas
bone por vi eniri en vivon unuokula prefere ol,
havante du okulojn, esti enĵetita en Gehenan
de fajro. **(Geenna g1067)** 10 Gardu vin, ke vi ne

malestimu unu el tiuj malgranduloj; ĉar mi
diras al vi, ke iliaj anĝeloj en la ĉielo ĉiam
rigardas la vizaĝon de mia Patro, kiu estas en
la ĉielo. 11 Ĉar la Filo de homo venis, por savi
tion, kio estis perdita. 12 Kiel vi pensas? Se viro
havas cent ŝafojn, kaj unu el ili erarvagis, ĉu li
ne lasas la naŭdek naŭ, kaj iras al la montoj, kaj
serĉas tiun, kiu erarvagis? 13 Kaj se okazas, ke li
trovas ĝin, vere mi diras al vi, li plimulte ĝojas
pri ĝi, ol pri la naŭdek naŭ, kiuj ne erarvagis.
14 Tiel same ne estas la volo de via Patro, kiu
estas en la ĉielo, ke unu el ĉi tiuj malgranduloj
pereu. 15 Kaj se via frato pekos kontraŭ vi, iru
kaj montru al li la kulpon inter vi kaj li sola. Se
li aŭskultos vin, vi gajnos vian fraton. 16 Sed
se li ne aŭskultos, prenu ankaŭ unu aŭ du kun
vi, por ke per la buŝo de du aŭ tri atestantoj
ĉiu vorto estu konfirmita. 17 Kaj se li rifuzos
aŭskulti ilin, diru la aferon al la eklezio; kaj se li
ankaŭ rifuzos aŭskulti la eklezion, li estu por vi
kiel fremdulo kaj impostisto. 18 Vere mi diras al
vi, ke ĉio, kion vi ligos sur la tero, estos ligita
en la ĉielo; kaj ĉio, kion vi malligos sur la tero,
estos malligita en la ĉielo. 19 Cetere mi diras
al vi, ke se du el vi konsentos sur la tero pri
ia pripetota afero, ĝi estos farita al ili de mia
Patro, kiu estas en la ĉielo. 20 Ĉar kie du aŭ tri
kunvenas en mia nomo, tie mi estas meze de
ili. 21 Tiam Petro venis kaj diris al li: Sinjoro,
kiomfoje povu peki mia frato kontraŭ mi, kaj mi
pardonu lin? ĝis sep fojoj? 22 Jesuo diris al li: Mi
ne diras al vi: Ĝis sep fojoj; sed: Ĝis sepdekoble
sep fojoj. 23 Tial la regno de la ĉielo similas al
reĝo, kiu volis fari kalkulon kun siaj servistoj.
24 Kaj kiam li komencis la kunkalkuladon, oni
alkondukis al li unu, kiu estis ŝuldanto por dek
mil talantoj. 25 Sed ĉar li ne havis, per kio pagi,
lia sinjoro ordonis, ke estu venditaj li kaj lia
edzino kaj liaj infanoj, kaj ĉio, kion li posedis,
kaj ke estu pago. 26 Tiam la servisto, falinte,
kliniĝis antaŭ li, dirante: Sinjoro, paciencu pri
mi, kaj mi pagos al vi ĉion. 27 Kaj la sinjoro de
tiu servisto, kortuŝite, liberigis lin kaj pardonis
al li la ŝuldon. 28 Sed elirinte, tiu servisto trovis
kunserviston, kiu ŝuldis al li cent denarojn; kaj li
kaptis kaj eksufokis lin, dirante: Pagu tion, kion
vi ŝuldas. 29 Kaj falinte antaŭ li, la kunservisto
petegis lin, dirante: Paciencu pri mi, kaj mi
pagos al vi. 30 Sed li ne volis; sed foriris kaj
ĵetis lin en malliberejon, ĝis li pagos tion, kio
estas ŝuldata. 31 Tiam liaj kunservistoj, vidinte
tion, kio okazis, tre ĉagreniĝis; kaj veninte,
rakontis al sia sinjoro ĉion, kio okazis. 32 Tiam
lia sinjoro, alvokinte lin, diris: Vi malbona
servisto, mi pardonis al vi tiun tutan ŝuldon, ĉar
vi petegis min; 33 ĉu vi ankaŭ ne devis kompati
vian kunserviston, kiel mi kompatis vin? 34
Kaj lia sinjoro koleris, kaj transdonis lin al la
turmentistoj, ĝis li pagos ĉion al li ŝuldatan. 35
Tiel same mia ĉiela Patro faros al vi, se vi ne
pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia frato.

19 Kaj kiam Jesuo finis ĉi tiujn parolojn, li
foriris el Galileo, kaj venis en la limojn de
Judujo trans Jordan; 2 kaj grandaj homamasoj
lin sekvis, kaj li sanigis ilin tie. 3 Kaj venis al
li Fariseoj, provante lin, kaj dirante: Ĉu estas
permesate forsendi sian edzinon pro ĉia kaŭzo?
4 Kaj responde li diris: Ĉu vi ne legis, ke en la
komenco la Kreinto faris ilin vira kaj virina, 5
kaj diris: Tial viro forlasos sian patron kaj sian
patrinon, kaj aliĝos al sia edzino; kaj ili estos
unu karno? 6 Sekve ili jam estas ne du, sed
unu karno. Kion do Dio kunigis, tion homo ne
disigu. 7 Ili diris al li: Kial do Moseo ordonis
doni eksedzigan leteron, kaj forsendi ŝin? 8
Li diris al ili: Moseo, pro la malmoleco de via
koro, permesis al vi forsendi viajn edzinojn;
sed ne estis tiel de la komenco. 9 Sed mi diras
al vi: Kiu forsendos sian edzinon krom pro
malĉasteco, kaj edziĝos kun alia, tiu adultas; kaj
kiu edziĝas kun la forsenditino, tiu adultas. 10
La disĉiploj diris al li: Se tia estas la rilato de
viro al virino, ne estas oportune edziĝi. 11 Sed li
diris al ili: Ne ĉiuj homoj akceptas ĉi tiun diron,
sed nur tiuj, al kiuj tio estas donita. 12 Ĉar estas
eŭnukoj, kiuj estas naskitaj tiaj el la patrina
ventro; kaj estas eŭnukoj, kiuj estis eŭnukigitaj
de homoj; kaj estas eŭnukoj, kiuj eŭnukigis sin
pro la regno de la ĉielo. Kiu povas tion akcepti,
tiu akceptu. 13 Tiam oni venigis al li infanojn,
por ke li metu la manojn sur ilin kaj preĝu;
kaj la disĉiploj admonis ilin. 14 Sed Jesuo diris:

Lasu la infanojn, kaj ne malhelpu ilin, veni al
mi; ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo. 15 Kaj
metinte la manojn sur ilin, li foriris de tie. 16
Kaj jen unu viro, veninte al li, diris: Majstro,
kian bonon mi faru, por ke mi ricevu eternan
vivon? (aiōnios g166) 17 Li diris al li: Kial vi min
demandas pri bono? Ekzistas Unu, kiu estas
bona; sed se vi deziras eniri en la vivon, observu
la ordonojn. 18 Li diris al li: Kiujn? Kaj Jesuo
diris: Ne mortigu; Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne parolu
malveran ateston; 19 Respektu vian patron kaj
vian patrinon; kaj: Amu vian proksimulon kiel
vin mem. 20 La junulo diris al li: Ĉion tion mi
observis; kio ankoraŭ mankas al mi? 21 Jesuo
diris al li: Se vi deziras esti perfekta, iru, vendu
viajn posedaĵojn, kaj donu al malriĉuloj, kaj
vi havos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu
min. 22 Sed aŭdinte tiun diron, la junulo foriris
malĝoja, ĉar li havis multajn posedaĵojn. 23 Kaj
Jesuo diris al siaj disĉiploj: Vere mi diras al vi:
Malfacile riĉulo eniros en la regnon de la ĉielo.
24 Kaj cetere mi diras al vi: Estas pli facile por
kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol por riĉulo
eniri en la regnon de Dio. 25 Kiam la disĉiploj
tion aŭdis, ili forte miregis, dirante: Kiu do
povas esti savita? 26 Kaj Jesuo, rigardante ilin,
diris al ili: Ĉe homoj tio estas neebla, sed ĉe Dio
ĉio estas ebla. 27 Tiam Petro responde diris al
li: Jen ni ĉion forlasis, kaj vin sekvis; kion do ni
havos? 28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi,
ke vi, kiuj min sekvis, en la renaskado, kiam la
Filo de homo sidos sur la trono de sia gloro, vi
ankaŭ sidos sur dek du tronoj, juĝante la dek du
tribojn de Izrael. 29 Kaj ĉiu, kiu forlasis domojn
aŭ fratojn aŭ fratinojn aŭ patron aŭ patrinon
aŭ infanojn aŭ kampojn pro mia nomo, ricevos
multoble kaj heredos eternan vivon. (aiōnios g166)
30 Sed multaj unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos
unuaj.

20 Ĉar la regno de la ĉielo similas al
domomastro, kiu eliris frumatene, por
dungi laboristojn por sia vinberĝardeno. 2 Kaj
kontraktinte kun la laboristoj po unu denaro
por la tago, li ilin sendis en sian vinberejon. 3
Kaj elirinte ĉirkaŭ la tria horo, li vidis aliajn
starantajn senokupe sur la placo; 4 kaj li diris
al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon, kaj kiom
estas justa, tiom mi donos al vi. Kaj ili iris. 5
Denove elirinte ĉirkaŭ la sesa horo kaj la naŭa,
li agis simile. 6 Kaj elirinte ĉirkaŭ la dek-unua
horo, li trovis aliajn starantajn; kaj li diris al ili:
Kial vi staras ĉi tie senokupe la tutan tagon? 7
Ili diris al li: Ĉar neniu nin dungis. Li diris al
ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon. 8 Kaj kiam
vesperiĝis, la sinjoro de la vinberejo diris al sia
administranto: Alvoku la laboristojn, kaj donu
al ili la salajron, komencante de la lastaj ĝis la
unuaj. 9 Kaj venis tiuj, kiuj estis dungitaj ĉirkaŭ
la dek-unua horo, kaj ili ricevis po unu denaro.
10 Kaj kiam la unuaj venis, ili supozis, ke ili
ricevos pli; kaj ili ankaŭ ricevis po unu denaro.
11 Kaj tion ricevinte, ili murmuris kontraŭ la
domomastro, 12 dirante: Tiuj lastaj laboris nur
unu horon, kaj vi faris ilin egalaj kun ni, kiuj
elportis la ŝarĝon de la tago kaj la varmegon. 13
Sed li responde diris al unu el ili: Amiko, mi
ne faras al vi maljustaĵon; ĉu vi ne kontraktis
kun mi por unu denaro? 14 Prenu do la vian kaj
foriru; mi volas doni al ĉi tiu lasta tiel same,
kiel al vi. 15 Ĉu ne estas permesate al mi, fari
kun la mia tion, kion mi volas? aŭ ĉu via okulo
estas malbona tial, ke mi estas bona? 16 Tiel la
lastaj estos unuaj, kaj la unuaj estos lastaj. 17
Kaj suprenirante al Jerusalem, Jesuo prenis la
dek du disĉiplojn aparte, kaj sur la vojo li diris
al ili: 18 Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj la
Filo de homo estos transdonita al la ĉefpastroj
kaj skribistoj; kaj ili kondamnos lin al morto,
19 kaj transdonos lin al la nacianoj, por moki
kaj skurĝi kaj krucumi; kaj la trian tagon li
releviĝos. 20 Tiam venis al li la patrino de la
filoj de Zebedeo, kun siaj filoj, adorkliniĝante
kaj farante al li peton. 21 Li diris al ŝi: Kion
vi volas? Ŝi diris al li: Ordonu, ke ĉi tiuj miaj
du filoj povu sidi, unu dekstre de vi kaj la dua
maldekstre, en via regno. 22 Sed Jesuo responde
diris: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas
trinki la kalikon, kiun mi trinkos? Ili diris al
li: Ni povas. 23 Li diris al ili: Mian kalikon vi ja
trinkos; sed sidi dekstre de mi kaj maldekstre,
tion doni ne apartenas al mi, sed ĝi estas por
tiuj, por kiuj ĝi estas preparita de mia Patro.

24 Kaj aŭdinte, la dek indignis kontraŭ la du
fratoj. 25 Sed Jesuo, alvokinte ilin al si, diris: Vi
scias, ke la regantoj de la nacioj kondutas kiel
sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas
aŭtoritaton super ili. 26 Ne tiel estos inter vi;
sed kiu volas esti granda inter vi, tiu estu via
servanto; 27 kaj kiu volas esti la unua inter vi,
tiu estu via servisto; 28 same kiel la Filo de
homo venis, ne por esti servata, sed por servi,
kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.
29 Kaj kiam ili eliris el Jeriĥo, granda homamaso
lin sekvis. 30 Kaj jen du blinduloj, sidantaj apud
la vojo, aŭdinte, ke Jesuo preterpasas, ekkriis,
dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David.
31 Kaj la homamaso admonis ilin, ke ili silentu,
sed ili plimulte kriis, dirante: Sinjoro, kompatu
nin, ho filo de David. 32 Kaj Jesuo, haltinte,
alvokis ilin, kaj diris: Kion vi volas, ke mi faru al
vi? 33 Ili diris al li: Sinjoro, ke niaj okuloj estu
malfermitaj. 34 Kaj Jesuo, kortuŝite, tuŝis iliajn
okulojn; kaj tuj ili ricevis vidpovon, kaj sekvis
lin.

21 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, kaj
venis al Betfage, al la monto Olivarba, tiam
Jesuo sendis du disĉiplojn, 2 dirante al ili: Iru
en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj vi tuj
trovos azeninon ligitan, kaj azenidon kun ĝi. Ilin
malligu kaj alkonduku al mi. 3 Kaj se iu diros ion
al vi, respondu: La Sinjoro bezonas ilin; kaj tuj li
sendos ilin. 4 Kaj ĉi tio okazis, por ke plenumiĝu
tio, kio estis dirita per la profeto, nome: 5
Diru al la filino de Cion: Jen via Reĝo iras al
vi, Humila kaj rajdanta sur azeno, Kaj azenido,
filo de ŝarĝobesto. 6 Kaj la disĉiploj iris, kaj
faris, kiel Jesuo ordonis al ili, 7 kaj alkondukis
la azeninon kaj la azenidon, kaj surmetis sur
ilin siajn vestojn; kaj li sidis sur tion. 8 Kaj
la pli granda parto de la homamaso sternis
siajn vestojn sur la vojo; kaj aliaj detranĉis
branĉojn de la arboj, kaj dismetis ilin sur la
vojon. 9 Kaj la homamaso, kiu iris antaŭ li, kaj
kiu sekvis lin, kriis, dirante: Hosana al la Filo de
David! Estu benata tiu, kiu venas en la nomo
de la Eternulo; Hosana en la supera alto! 10
Kaj li eniris en Jerusalemon, kaj la tuta urbo
malkvietiĝis, dirante: Kiu estas ĉi tiu? 11 Kaj la
homamasoj diris: Ĉi tiu estas la profeto, Jesuo
el Nazaret en Galileo. 12 Kaj Jesuo eniris en la
templon de Dio, kaj elpelis ĉiujn vendantojn kaj
aĉetantojn en la templo, kaj renversis la tablojn
de la monŝanĝistoj, kaj la seĝojn de la vendantoj
de kolomboj; 13 kaj li diris al ili: Estas skribite:
Mia domo estas nomata domo de preĝo; sed vi
faris ĝin kaverno de rabistoj. 14 Kaj blinduloj
kaj lamuloj venis al li en la templo, kaj li sanigis
ilin. 15 Sed la ĉefpastroj kaj skribistoj, vidinte
la mirindaĵojn, kiujn li faris, kaj la knabojn
kriantajn en la templo, kaj dirantajn: Hosana al
la Filo de David, indignis, 16 kaj diris al li: Ĉu
vi aŭdas, kion ĉi tiuj diras? Kaj Jesuo diris al
ili: Jes; ĉu vi neniam legis: El la buŝo de junaj
infanoj kaj suĉinfanoj Vi perfektigis laŭdon? 17
Kaj lasinte ilin, li eliris el la urbo al Betania,
kaj tie loĝis. 18 Kaj matene, dum li revenis al la
urbo, li malsatis. 19 Kaj vidante figarbon apud
la vojo, li iris al ĝi, kaj trovis sur ĝi nenion
krom folioj; kaj li diris al ĝi: Ne plu estu frukto
sur vi por eterne. Kaj tuj la figarbo forvelkis.
(aiōn g165) 20 Kaj kiam la disĉiploj vidis, ili miris,
dirante: Kiel rapide la figarbo forvelkis! 21 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Vere mi diras al vi:
Se vi havos fidon kaj ne dubos, vi ne nur faros
la aferon de la figarbo, sed eĉ se vi diros al
ĉi tiu monto: Estu formovita kaj ĵetita en la
maron; tio plenumiĝos. 22 Kaj ĉion, kion vi
petos per preĝado, kredante, vi ricevos. 23 Kaj
kiam li jam venis en la templon, la ĉefpastroj
kaj la pliaĝuloj de la popolo venis al li, dum li
instruis, kaj ili diris: Laŭ kia aŭtoritato vi faras
ĉi tion? kaj kiu donis al vi tian aŭtoritaton? 24
Kaj Jesuo responde diris al ili: Mi ankaŭ faros al
vi unu demandon; kaj se vi tion diros al mi, mi
ankaŭ diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi
tion. 25 La baptado de Johano, de kie ĝi estis?
El la ĉielo, aŭ el homoj? Kaj ili diskutis inter
si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li diros al ni:
Kial do vi ne kredis al li? 26 Sed se ni diros:
El homoj, ni timas la popolon, ĉar ĉiuj opinias
Johanon profeto. 27 Kaj ili responde diris al
Jesuo: Ni ne scias. Li ankaŭ diris al ili: Kaj mi
ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi
tion. 28 Kiel ŝajnas al vi? Unu viro havis du

filojn; kaj li venis al la unua, kaj diris: Filo, iru
hodiaŭ kaj laboru en la vinberĝardeno. 29 Kaj
li respondis kaj diris: Mi ne volas; sed poste
li pentis kaj iris. 30 Kaj li venis al la dua, kaj
diris tion saman. Kaj li responde diris: Mi iros,
sinjoro; kaj ne iris. 31 Kiu el la du plenumis
la volon de la patro? Ili diris: La unua. Jesuo
diris al ili: Vere mi diras al vi, ke la impostistoj
kaj malĉastistinoj iras antaŭ vi en la regnon
de Dio. 32 Ĉar Johano venis al vi en vojo de
justeco, kaj vi ne kredis al li; sed la impostistoj
kaj malĉastistinoj kredis al li. Kaj vi, kiam vi
vidis, eĉ ne pentis poste, por kredi al li. 33
Aŭskultu alian parabolon: Estis viro dommastro,
kiu plantis vinberĝardenon, kaj ĉirkaŭmetis
plektobarilon, kaj fosis en ĝi vinpremejon, kaj
konstruis turon, kaj luigis ĝin al kultivistoj,
kaj forvojaĝis. 34 Kaj kiam alproksimiĝis la
sezono de fruktoj, li sendis siajn sklavojn al
la kultivistoj, por ricevi siajn fruktojn. 35 Kaj
la kultivistoj, kaptinte liajn sklavojn, skurĝis
unu, kaj mortigis alian, kaj ŝtonbatis alian. 36 Li
sendis ankoraŭ aliajn sklavojn, pli multajn ol la
unuaj; kaj ili faris al ili tiel same. 37 Sed poste
li sendis al ili sian filon, dirante: Ili respektos
mian filon. 38 Sed la kultivistoj, vidante la filon,
diris inter si: Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni
lin mortigu, kaj prenu lian heredaĵon. 39 Kaj ili
kaptis lin, elĵetis lin el la vinberejo, kaj mortigis
lin. 40 Kiam do venos la sinjoro de la vinberejo,
kion li faros al tiuj kultivistoj? 41 Ili diris al
li: Tiujn malbonulojn li mizere pereigos, kaj
li luigos la vinberejon al aliaj kultivistoj, kiuj
donos al li la fruktojn en iliaj sezonoj. 42 Jesuo
diris al ili: Ĉu vi neniam legis en la Skriboj:
Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, Fariĝis
ŝtono bazangula: De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj? 43 Tial mi
diras al vi: La regno de Dio estos prenita for de
vi, kaj estos donita al nacio, kiu liveros ĝiajn
fruktojn. 44 Kaj kiu falas sur tiun ŝtonon, tiu
rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, ĝi tiun polvigos.
45 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj, aŭdinte liajn
parabolojn, komprenis, ke li parolas pri ili. 46
Kaj celante kapti lin, ili timis la popolon, ĉar
oni opiniis lin profeto.

22 Kaj respondante, Jesuo denove parolis al
ili parabole, dirante: 2 La regno de la ĉielo
similas al unu reĝo, kiu faris edziĝan feston por
sia filo, 3 kaj sendis siajn sklavojn, por voki la
invititojn al la edziĝa festo; kaj ili ne volis veni.
4 Poste li sendis aliajn sklavojn, dirante: Diru
al la invititoj: Jen mi preparis la manĝon; miaj
bovoj kaj miaj grasigitaj brutoj estas buĉitaj,
kaj ĉio estas preta; venu al la edziĝa festo. 5
Sed ili malatentis, kaj foriris, unu al sia bieno,
alia al sia komercado; 6 kaj la ceteraj, kaptinte
liajn sklavojn, perfortis kaj mortigis ilin. 7 Kaj
la reĝo koleris; kaj sendinte siajn armeojn, li
pereigis tiujn mortigintojn kaj bruligis ilian
urbon. 8 Tiam li diris al siaj sklavoj: La edziĝa
festo estas preta, sed la invititoj ne estis indaj.
9 Iru do al la disirejoj de la vojoj, kaj ĉiujn,
kiujn vi trovos, invitu al la edziĝa festo. 10 Kaj
tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn, kunvenigis
ĉiujn, kiujn ili trovis, malbonajn kaj bonajn;
kaj la edziĝa festo pleniĝis de gastoj. 11 Sed
la reĝo, enveninte por rigardi la gastojn, tie
vidis viron, kiu ne havis sur si edziĝofestan
veston; 12 kaj li diris al li: Amiko, kiel vi envenis
ĉi tien, ne havante edziĝofestan veston? Kaj li
silentadis. 13 Tiam la reĝo diris al siaj servantoj:
Ligu lin mane kaj piede, kaj elĵetu lin en la
eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj. 14 Ĉar multaj estas vokitaj,
sed malmultaj estas elektitaj. 15 Tiam iris la
Fariseoj, kaj konsiliĝis, kiel ili povos impliki lin
per interparolado. 16 Kaj ili sendis al li siajn
disĉiplojn kun la Herodanoj, por diri: Majstro,
ni scias, ke vi estas verama, kaj instruas laŭ vero
la vojon de Dio, kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar vi
ne favoras la personon de homoj. 17 Diru do al
ni, kiel ŝajnas al vi? ĉu konvenas doni tributon
al Cezaro, aŭ ne? 18 Sed Jesuo, sciante ilian
ruzecon, diris: Kial vi min provas, hipokrituloj?
19 Montru al mi la tributan moneron. Kaj ili
alportis al li denaron. 20 Kaj li diris al ili: Kies
estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? 21 Ili diris
al li: De Cezaro. Tiam li diris al ili: Redonu do
al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la
propraĵon de Dio. 22 Kaj aŭdinte, ili miris, kaj lin
lasis kaj foriris. 23 En tiu sama tago alvenis al li

Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili
demandis lin, dirante: 24 Majstro, Moseo diris:
Se iu mortas, ne havante infanojn, lia frato
edziĝu kun lia edzino kaj naskigu idaron al sia
frato. 25 Estis ĉe ni sep fratoj; kaj la unua edziĝis
kaj mortis, kaj ne havante idaron, lasis sian
edzinon al sia frato; 26 tiel same ankaŭ la dua,
kaj la tria, ĝis la sepa. 27 Kaj post ĉiuj la virino
mortis. 28 En la releviĝo do, por kiu el la sep ŝi
estos edzino? ĉar ĉiuj ŝin havis. 29 Sed Jesuo
responde diris: Vi eraras, ne sciante la Skribojn,
nek la potencon de Dio. 30 Ĉar en la releviĝo
oni nek edziĝas nek edziniĝas, sed estas kiel
anĝeloj en la ĉielo. 31 Sed pri la releviĝo el la
mortintoj, ĉu vi ne legis tion, kio estis dirita al
vi de Dio, nome: 32 Mi estas la Dio de Abraham
kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob? Dio estas
Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj. 33
Kaj kiam la homamaso tion aŭdis, ili miregis
pro lia instruado. 34 Sed la Fariseoj, aŭdinte, ke
li silentigis la Sadukeojn, kune kolektiĝis. 35
Kaj unu el ili, leĝisto, demandis lin, provante
lin: 36 Majstro, kiu estas la granda ordono en
la leĝo? 37 Kaj li diris al li: Amu la Eternulon,
vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta
animo kaj per via tuta menso. 38 Ĉi tiu estas
la granda kaj la unua ordono. 39 Kaj dua estas
simila al ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin
mem. 40 De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta
leĝo kaj la profetoj. 41 Kaj kiam la Fariseoj jam
kunvenis, Jesuo ilin demandis, 42 dirante: Kion
vi pensas pri la Kristo? kies filo li estas? Ili diris
al li: De David. 43 Li diris al ili: Kial do David,
en la Spirito, lin nomas Sinjoro, dirante: 44 La
Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de
Mi, Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por
viaj piedoj? 45 Se do David nomas lin Sinjoro,
kiel li estas lia filo? 46 Kaj neniu povis respondi
unu vorton al li, nek iu post tiu tago plu kuraĝis
fari al li demandon.

23 Tiam parolis Jesuo al la homamasoj kaj al
siaj disĉiploj, dirante: 2 La skribistoj kaj la
Fariseoj sidas sur la seĝo de Moseo: 3 ĉion do,
kion ili ordonas al vi, faru kaj observu; sed ne
agu laŭ iliaj faroj, ĉar ili ordonas, sed ne faras. 4
Ili ligas pezajn ŝarĝojn malfacile porteblajn, kaj
metas ilin sur la ŝultrojn de homoj; sed ili mem
ne volas movi ilin per sia fingro. 5 Sed ĉiujn
siajn agojn ili faras, por esti rigardataj de homoj;
ĉar ili larĝigas siajn filakteriojn kaj grandigas la
franĝojn de siaj vestoj, 6 kaj amas la ĉeflokojn
ĉe festenoj, kaj la ĉefseĝojn en la sinagogoj,
7 kaj salutojn sur la placoj, kaj esti nomataj
de homoj Rabeno. 8 Sed vi ne estu nomataj
Rabeno; ĉar unu estas via instruanto, kaj vi ĉiuj
estas fratoj. 9 Kaj nomu neniun sur la tero via
patro; ĉar Unu, kiu estas en la ĉielo, estas via
Patro. 10 Kaj ne estu nomataj edukantoj; ĉar
unu, la Kristo, estas via edukanto. 11 Sed la
pli granda el vi estos via servanto. 12 Kaj kiu
sin plialtigos, tiu estos humiligita; kaj kiu sin
humiligos, tiu estos plialtigita. 13 Sed ve al vi,
skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ŝlosas
la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; ĉar vi
mem ne eniras, nek lasas al la enirantoj eniri.
14 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj!
ĉar vi formanĝas domojn de vidvinoj, kaj por
preteksto vi longe preĝas; tial vi ricevos pli
severan kondamnon. 15 Ve al vi, skribistoj kaj
Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ĉirkaŭiras maron
kaj teron, por varbi unu prozeliton; kaj kiam li
tia fariĝis, vi lin faras filo de Gehena, duoble
kiom vi mem. (Geenna g1067) 16 Ve al vi, blindaj
gvidantoj! kiuj diras: Se iu ĵuras per la sanktejo,
tio estas nenio; sed kiu ĵuras per la oro de la
sanktejo, tiu estas ŝuldanto. 17 Vi malsaĝaj kaj
blindaj! ĉar kio estas pli granda, la oro, aŭ la
sanktejo, kiu sanktigas la oron? 18 Kaj: Se iu
ĵuras per la altaro, tio estas nenio; sed kiu ĵuras
per la ofero, kuŝanta sur ĝi, tiu estas ŝuldanto.
19 Vi blinduloj! ĉar kio estas pli granda, la ofero,
aŭ la altaro, kiu sanktigas la oferon? 20 Tiu
do, kiu ĵuras per la altaro, ĵuras per ĝi, kaj per
ĉio, kuŝanta sur ĝi. 21 Kaj tiu, kiu ĵuras per la
sanktejo, ĵuras per ĝi, kaj per Tiu, kiu loĝas en
ĝi. 22 Kaj tiu, kiu ĵuras per la ĉielo, ĵuras per la
trono de Dio, kaj per Tiu, kiu sidas sur ĝi. 23 Ve
al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi
pagas dekonaĵojn de mento kaj de anizo kaj de
kumino, kaj forlasis la pli gravajn aferojn de
la leĝo: juĝon kaj kompaton kaj fidon. Sed ĉi
tiujn vi devus fari, kaj la aliajn ne preterlasi.

24 Vi blindaj gvidantoj! kiuj elkribras la kulon
kaj glutas la kamelon. 25 Ve al vi, skribistoj kaj
Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi purigas la eksteron
de la kaliko kaj de la plado; sed interne ili
estas plenaj de rabado kaj malmodereco. 26 Vi
blinda Fariseo! purigu unue la internon de la
kaliko kaj de la plado, por ke ilia ekstero ankaŭ
fariĝu pura. 27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj! ĉar vi similas al tomboj blankigitaj,
kiuj ekstere ŝajnas belaj, sed interne estas plenaj
de ostoj de mortintoj kaj de ĉia malpureco. 28
Tiel ankaŭ vi ekstere ŝajnas justaj antaŭ homoj,
sed interne vi estas plenaj de hipokriteco kaj
maljusteco. 29 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj! ĉar vi konstruas la tombojn de
la profetoj kaj ornamas la monumentojn de la
justuloj, kaj diras: 30 Se ni vivus en la tagoj
de niaj patroj, ni ne partoprenus kun ili en la
sango de la profetoj. 31 Tial vi atestas pri vi
mem, ke vi estas filoj de tiuj, kiuj mortigis la
profetojn. 32 Vi do plenigu la mezuron de viaj
patroj. 33 Serpentoj, vipuridoj! kiel vi povos
eviti la juĝon de Gehena? **(Geenna g1067)** 34 Jen
do mi sendas al vi profetojn kaj saĝulojn kaj
skribistojn; iujn el ili vi mortigos kaj krucumos,
kaj aliajn el ili vi skurĝos en viaj sinagogoj kaj
persekutos de urbo al urbo; 35 por ke venu sur
vin la tuta justa sango elverŝita sur la teron,
de la sango de la justulo Habel ĝis la sango de
Zeĥarja, filo de Bereĥja, kiun vi mortigis inter
la sanktejo kaj la altaro. 36 Vere mi diras al
vi: Ĉio tio venos sur ĉi tiun generacion. 37 Ho
Jerusalem, Jerusalem, kiu mortigas la profetojn,
kaj priĵetas per ŝtonoj tiujn, kiuj estas senditaj
al ĝi! kiom ofte mi volis kolekti viajn infanojn,
kiel kokino kolektas sian idaron sub la flugilojn,
kaj vi ne volis. 38 Jen via domo estas lasita al vi
dezerta. 39 Ĉar mi diras al vi: De nun vi ne vidos
min, ĝis vi diros: Estu benata tiu, kiu venas en
la nomo de la Eternulo.

24 Kaj Jesuo, elirinte, ekforiris de la templo;
kaj liaj disĉiploj venis al li, por montri al li
la konstruaĵojn de la templo. 2 Sed li responde
diris al ili: Ĉu vi ne vidas ĉion tion? vere mi
diras al vi: Ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono,
kiu ne estos deĵetita. 3 Kaj dum ili sidis sur la
monto Olivarba, la disĉiploj venis aparte al li,
dirante: Diru al ni, kiam tio estos? Kaj kio estas
la signo de via alesto kaj de la maturiĝo de la
mondaĝo? **(aiōn g165)** 4 Kaj Jesuo, respondante,
diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin forlogu. 5
Ĉar multaj venos en mia nomo, dirante: Mi
estas la Kristo; kaj ili forlogos multajn. 6 Kaj vi
aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj. Zorgu, ke
vi ne maltrankviliĝu; ĉar tio devas okazi; sed
ankoraŭ ne estas la fino. 7 Ĉar leviĝos nacio
kontraŭ nacion, kaj regno kontraŭ regnon; kaj
estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj. 8
Sed ĉio tio estas komenco de suferoj. 9 Tiam oni
transdonos vin al afliktado, kaj mortigos vin;
kaj vi estos malamataj de ĉiuj nacioj pro mia
nomo. 10 Tiam multaj ofendiĝos, kaj perfidos
unu la alian, kaj malamos unu la alian. 11
Kaj multaj falsaj profetoj leviĝos, kaj forlogos
multajn. 12 Kaj pro la multobligo de maljusteco,
la amo de la plimulto malvarmiĝos. 13 Sed kiu
persistos ĝis la fino, tiu estos savita. 14 Kaj
ĉi tiu evangelio de la regno estos predikita
tra la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj;
kaj tiam venos la fino. 15 Kiam do vi vidos
la abomenindaĵon de dezerteco, pri kiu estas
dirite de la profeto Daniel, starantan sur la
sankta loko (la leganto komprenu), 16 tiam tiuj,
kiuj estas en Judujo, forkuru al la montoj; 17 kiu
estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru, por
preni ion el sia domo; 18 kaj kiu estas sur la
kampo, tiu ne revenu, por preni sian mantelon.
19 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj
en tiuj tagoj! 20 Kaj preĝu, ke via forkurado ne
estu en vintro nek en sabato; 21 ĉar tiam estos
granda aflikto tia, kia ne estis de la komenco
de la mondo ĝis nun, nek iam estos. 22 Kaj se
tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniu karno
estus savita; sed pro la elektitoj tiuj tagoj estos
mallongigitaj. 23 Tiam se iu diros al vi: Jen ĉi tie
la Kristo, aŭ: Tie; ne kredu; 24 ĉar leviĝos falsaj
kristoj kaj falsaj profetoj kaj faros grandajn
signojn kaj miraklojn, tiel ke ili forlogus, se
eble, eĉ la elektitojn. 25 Jen mi antaŭdiris al
vi. 26 Se oni do diros al vi: Jen li estas en la
dezerto; ne eliru; aŭ: Jen li estas en sekretaj
ĉambroj; ne kredu. 27 Ĉar kiel la fulmo venas el

la oriento kaj montriĝas ĝis la okcidento, tiel
ankaŭ estos la alesto de la Filo de homo. 28 Kie
ajn estos la kadavro, tien kolektiĝos la agloj.
29 Sed tuj post la aflikto de tiuj tagoj la suno
mallumiĝos, kaj la luno ne donos sian lumon,
kaj la steloj falos el la ĉielo, kaj la potencoj
de la ĉielo ŝanceliĝos; 30 kaj tiam aperos sur
la ĉielo la signo de la Filo de homo, kaj tiam
ploros ĉiuj gentoj de la tero, kaj oni vidos la
Filon de homo, venantan en la nuboj de la ĉielo
kun potenco kaj granda gloro. 31 Kaj li elsendos
siajn anĝelojn kun granda sono de trumpeto,
kaj ili kolektos liajn elektitojn el la kvar ventoj,
el limo ĝis limo de la ĉielo. 32 De la figarbo lernu
ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo jam moliĝis
kaj aperigas foliojn, tiam vi scias, ke la somero
estas proksima; 33 tiel same vi, kiam vi vidos
ĉion tion, tiam sciu, ke li estas proksima, ĉe la
pordoj. 34 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio
ne forpasos, ĝis ĉio tio plenumiĝos. 35 La ĉielo
kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.
36 Sed pri tiu tago kaj la horo scias neniu, eĉ ne
la anĝeloj de la ĉielo, nek la Filo, sed la Patro
sola. 37 Sed kiel la tagoj de Noa, tiel estos la
alesto de la Filo de homo. 38 Ĉar kiel dum la
tagoj, kiuj estis antaŭ la diluvo, oni manĝis kaj
trinkis, edziĝis kaj edziniĝis, ĝis la tago, kiam
Noa eniris en la arkeon, 39 kaj oni ne eksciis, ĝis
la diluvo venis kaj forprenis ĉiujn; tiel estos la
alesto de la Filo de homo. 40 Tiam du viroj estos
sur kampo: unu estos prenita, kaj la alia lasita;
41 du virinoj estos muelantaj apud muelilo: unu
estos prenita, kaj la alia lasita. 42 Tial viglu;
ĉar vi ne scias, en kiu tago via Sinjoro venos.
43 Sed sciu tion, ke se la dommastro scius, en
kiu gardoparto venos la ŝtelisto, li viglus kaj
ne lasus sian domon trafosiĝi. 44 Tial vi ankaŭ
estu pretaj; ĉar en horo, kiam vi ne atendas, la
Filo de homo venas. 45 Kiu do estas la fidela
kaj prudenta servisto, kiun la sinjoro starigis
super siajn domanojn, por doni al ili nutraĵon
ĝustatempe? 46 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia
sinjoro, veninte, trovos tiel faranta. 47 Vere mi
diras al vi, ke super sian tutan havon li starigos
lin. 48 Sed se tiu malbona servisto diros en sia
koro: Mia sinjoro malfruas; 49 kaj komencos bati
siajn kunservistojn, kaj manĝi kaj trinki kun la
drinkuloj, 50 la sinjoro de tiu servisto venos en
tago, kiam li ne atendas, kaj en horo, kiam li
ne scias, 51 kaj distranĉos lin, kaj difinos lian
parton kun la hipokrituloj; tie estos la plorado
kaj la grincado de dentoj.

25 Tiam la regno de la ĉielo estos komparata
al dek virgulinoj, kiuj prenis siajn lampojn
kaj eliris renkonte al la fianĉo. 2 Kaj kvin el ili
estis malprudentaj, kaj kvin estis prudentaj. 3 La
malprudentaj, prenante la lampojn, ne prenis
oleon kun si; 4 sed la prudentaj prenis oleon en
la vazoj kun siaj lampoj. 5 Kaj kiam la fianĉo
malfruis, ili ĉiuj malviglis kaj dormis. 6 Sed je la
noktomezo estis ekkrio: Jen la fianĉo! eliru al li
renkonte. 7 Tiam ĉiuj tiuj virgulinoj leviĝis, kaj
ordigis siajn lampojn. 8 Kaj la malprudentaj diris
al la prudentaj: Donu al ni el via oleo, ĉar niaj
lampoj estingiĝas. 9 Sed la prudentaj respondis,
dirante: Eble ne estos sufiĉe por ni kaj vi; iru
prefere al la vendistoj, kaj aĉetu por vi mem. 10
Kaj dum ili iris, por aĉeti, alvenis la fianĉo; kaj
tiuj, kiuj estis pretaj, eniris kun li al la edziĝa
festo, kaj la pordo estis fermita. 11 Poste venis
ankaŭ la ceteraj virgulinoj, dirante: Sinjoro,
sinjoro, malfermu al ni. 12 Sed li responde diris:
Vere mi diras al vi: Mi vin ne konas. 13 Tial viglu,
ĉar vi ne scias la tagon nek la horon. 14 Ĉar tiel
estas, kvazaŭ viro, forvojaĝonte, alvokis siajn
servistojn, kaj komisiis al ili siajn posedaĵojn.
15 Kaj al unu li donis kvin talantojn, al alia
du, al alia unu; al ĉiu laŭ lia kapableco; kaj li
tuj forvojaĝis. 16 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin
talantojn, iris kaj negocadis per ili, kaj gajnis
pluajn kvin talantojn. 17 Tiel same ankaŭ tiu,
kiu ricevis la du, gajnis pluajn du. 18 Sed tiu,
kiu ricevis la unu, foriris kaj fosis en la tero,
kaj kaŝis la monon de sia sinjoro. 19 Kaj post
longa tempo la sinjoro de tiuj servistoj venis,
kaj faris kun ili kalkulon. 20 Kaj tiu, kiu ricevis
la kvin talantojn, venis kaj alportis pluajn kvin
talantojn, dirante: Sinjoro, vi komisiis al mi kvin
talantojn; jen mi gajnis pluajn kvin talantojn.
21 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela
servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj,
mi starigos vin super multaj; envenu en la

ĝojon de via sinjoro. 22 Kaj venis ankaŭ tiu,
kiu ricevis la du talantojn, kaj diris: Sinjoro,
vi komisiis al mi du talantojn; jen mi gajnis
pluajn du talantojn. 23 Lia sinjoro diris al li:
Bone, vi bona kaj fidela servisto; vi estis fidela
pri malmultaj aferoj, mi starigos vin super
multaj; envenu en la ĝojon de via sinjoro. 24 Kaj
venis ankaŭ tiu, kiu ricevis la unu talanton, kaj
diris: Sinjoro, mi sciis, ke vi estas severa homo,
rikoltanta, kie vi ne semis, kaj kolektanta, kie
vi ne disŝutis; 25 kaj mi timis, kaj foriris, kaj
kaŝis vian talanton en la tero; jen vi havas vian
propraĵon. 26 Sed lia sinjoro responde diris al li:
Vi malbona kaj mallaborema servisto, vi sciis,
ke mi rikoltas, kie mi ne semis, kaj kolektas, kie
mi ne disŝutis; 27 pro tio vi devus doni mian
monon al la bankistoj, kaj veninte, mi ricevus
mian propraĵon kun procento. 28 Forprenu
de li do la talanton, kaj donu ĝin al tiu, kiu
havas la dek talantojn. 29 Ĉar al ĉiu, kiu havas,
estos donite, kaj li havos abundegon; sed for
de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos
prenita. 30 Kaj elĵetu la senutilan serviston en
la eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj
la grincado de dentoj. 31 Sed kiam la Filo de
homo venos en sia gloro, kaj ĉiuj anĝeloj kun
li, tiam li sidos sur la trono de sia gloro; 32 kaj
antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj, kaj li apartigos
ilin unu de alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn
for de la kaproj; 33 kaj li starigos la ŝafojn
dekstre de li, kaj la kaprojn maldekstre. 34 Tiam
diros la Reĝo al tiuj, kiuj staras dekstre de li:
Venu, vi benataj de mia Patro, heredu la regnon
preparitan por vi de post la komenco de la
mondo; 35 ĉar mi malsatis, kaj vi donis al mi
manĝi; mi soifis, kaj vi donis al mi trinki; mi
estis fremda, kaj vi gastigis min; 36 nuda, kaj vi
vestis min; mi malsanis, kaj vi vizitis min; mi
estis en malliberejo, kaj vi venis al mi. 37 Tiam
respondos al li la justuloj, dirante: Sinjoro, kiam
ni vin vidis malsata, kaj vin satigis? aŭ soifanta,
kaj trinkigis vin? 38 Kaj kiam ni vidis vin fremda
kaj gastigis vin? aŭ nuda, kaj vin vestis? 39 Kaj
kiam ni vidis vin malsana aŭ en malliberejo, kaj
venis al vi? 40 Kaj la Reĝo respondos kaj diros al
ili: Vere mi diras al vi: Kiom vi faris al unu el
ĉi tiuj miaj fratoj la plej malgrandaj, tiom vi
faris al mi. 41 Tiam li diros al tiuj, kiuj staras
maldekstre: For de mi, vi malbenitaj, en la
eternan fajron, kiu estas preparita por la diablo
kaj liaj anĝeloj; **(aiōnios g166)** 42 ĉar mi malsatis,
kaj vi ne donis al mi manĝi; mi soifis, kaj vi ne
donis al mi trinki; 43 mi estis fremda, kaj vi ne
gastigis min; nuda, kaj vi ne vestis min; malsana
kaj en malliberejo, kaj vi ne vizitis min. 44 Tiam
ili ankaŭ respondos, dirante: Sinjoro, kiam ni
vidis vin malsata, aŭ soifanta, aŭ fremda, aŭ
nuda, aŭ malsana, aŭ en malliberejo, kaj ne
servis al vi? 45 Tiam li respondos al ili, dirante:
Vere mi diras al vi: Kiom vi ne faris al unu el ĉi
tiuj la plej malgrandaj, tiom vi ne faris al mi.
46 Kaj ĉi tiuj foriros en eternan punon, sed la
justuloj en eternan vivon. **(aiōnios g166)**

26 Kaj kiam Jesuo finis ĉiujn tiujn vortojn,
li diris al siaj disĉiploj: 2 Vi scias, ke post
du tagoj okazos la Pasko, kaj la Filo de homo
estos transdonita, por esti krucumita. 3 Tiam
kunvenis la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la
popolo, en la korto de la ĉefpastro, kies nomo
estis Kajafas; 4 kaj ili konsiliĝis, por ke ili povu
per ruzo kapti Jesuon, kaj mortigi lin. 5 Sed
ili diris: Ne dum la festo, por ke ne leviĝu
tumulto ĉe la popolo. 6 Kaj kiam Jesuo estis
en Betania, en la domo de Simon, leprulo, 7
venis al li virino, havanta alabastran vazon da
multekosta ŝmiraĵo, kaj ŝi verŝis ĝin sur lian
kapon, dum li sidis ĉe manĝo. 8 Sed kiam la
disĉiploj tion vidis, ili indignis, dirante: 9 Por
kio estas ĉi tiu malŝparo? Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon
oni povus vendi por granda prezo, kaj doni al
malriĉuloj. 10 Sed Jesuo, tion sciante, diris al ili:
Kial vi ĝenas la virinon? ŝi faris bonan faron
al mi. 11 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun
vi, sed min vi ne ĉiam havas. 12 Ĉar verŝante
ĉi tiun ŝmiraĵon sur mian korpon, ŝi tion faris
por mia entombigo. 13 Vere mi diras al vi: Kie
ajn estos predikata ĉi tiu evangelio en la tuta
mondo, tio ankaŭ, kion faris ĉi tiu virino, estos
priparolata, por memoraĵo de ŝi. 14 Tiam unu
el la dek du, nomata Judas Iskariota, iris al la
ĉefpastroj, 15 kaj diris: Kion vi volas doni al mi,
se mi lin transdonos al vi? Kaj ili pesis por li

tridek arĝentajn monerojn. 16 Kaj de tiam li
serĉis okazon, por transdoni lin. 17 Kaj en la
unua tago de macoj la disĉiploj venis al Jesuo,
dirante: Kie vi volas, ke ni pretigu por vi, por
manĝi la Paskon? 18 Kaj li diris: Iru en la urbon
al trovotulo, kaj diru al li: La Majstro diras: Mia
tempo estas proksima; mi faros la Paskon ĉe vi,
kun miaj disĉiploj. 19 Kaj la disĉiploj faris, kiel
Jesuo ordonis al ili, kaj ili pretigis la Paskon. 20
Kaj kiam vesperiĝis, li sidis ĉe manĝo kun la
dek du disĉiploj; 21 kaj dum ili manĝis, li diris:
Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min.
22 Kaj ili tre malĝojis, kaj ĉiu komencis diri al
li: Sinjoro, ĉu eble mi? 23 Kaj li respondis kaj
diris: Tiu, kiu trempis kun mi la manon en la
pladon, perfidos min. 24 La Filo de homo iros,
kiel estas skribite pri li; sed ve al tiu viro, de kiu
la Filo de homo estos perfidita! se tiu homo ne
estus naskita, estus bone por li. 25 Kaj Judas,
kiu estis lin perfidonta, responde diris: Ĉu eble
mi, Rabeno? Li diris al li: Vi diris. 26 Kaj dum
ili manĝis, Jesuo prenis panon, kaj beninte,
dispecigis ĝin kaj donis al la disĉiploj, kaj diris:
Prenu, manĝu; ĉi tio estas mia korpo. 27 Kaj li
prenis kalikon, kaj doninte dankon, donis al ili,
dirante: Vi ĉiuj trinku el ĝi; 28 ĉar ĉi tio estas
mia sango de la interligo, kiu estas elverŝata
por multaj, por la pardonado de pekoj. 29 Sed
mi diras al vi: De nun mi ne trinkos el ĉi tiu
frukto de la vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam mi
trinkos ĝin novan kun vi en la regno de mia
Patro. 30 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la
monto Olivarba. 31 Tiam diris Jesuo al ili: Vi ĉiuj
ofendiĝos pro mi dum ĉi tiu nokto; ĉar estas
skribite: Mi frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj de la
grego diskuros. 32 Tamen, post mia releviĝo mi
iros antaŭ vi en Galileon. 33 Sed Petro responde
diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos pro vi, mi neniam
ofendiĝos. 34 Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi,
ke en ĉi tiu nokto, antaŭ ol krios koko, vi trifoje
malkonfesos min. 35 Petro diris al li: Eĉ se mi
devos morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos.
Tiel same diris ĉiuj disĉiploj. 36 Tiam venis
Jesuo kun ili al loko nomata Getsemane, kaj
diris al siaj disĉiploj: Sidiĝu ĉi tie, dum mi iros
tien, por preĝi. 37 Kaj li prenis kun si Petron kaj
la du filojn de Zebedeo, kaj komencis malĝoji
kaj maltrankviliĝi. 38 Tiam li diris al ili: Tre
malĝoja estas mia animo, eĉ ĝis morto; restu ĉi
tie, kaj viglu kun mi. 39 Kaj irinte iom antaŭen,
li falis sur sian vizaĝon, preĝante, kaj dirante:
Ho mia Patro, se povas esti, ĉi tiu kaliko pasu
for de mi; tamen ne kiel mi volas, sed kiel Vi
volas. 40 Kaj li venis al la disĉiploj kaj trovis ilin
dormantaj, kaj diris al Petro: Ĉu vi do ne havis
forton vigli kun mi eĉ unu horon? 41 Viglu kaj
preĝu, por ke vi ne eniru en tenton; la spirito
ja estas fervora, sed la karno estas malforta.
42 Denove la duan fojon foririnte, li preĝis,
dirante: Ho mia Patro, se ĉi tio ne povos forpasi,
krom se mi trinkos ĝin, Via volo plenumiĝu. 43
Kaj denove reveninte, li trovis ilin dormantaj,
ĉar iliaj okuloj peziĝis. 44 Kaj li denove lasis
ilin kaj foriris, kaj la trian fojon preĝis, denove
dirante la samajn vortojn. 45 Tiam li venis al la
disĉiploj, kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu:
jen la horo alproksimiĝis, kaj la Filo de homo
estas perfidata en la manojn de pekuloj. 46
Leviĝu, ni iru; jen mia perfidanto alproksimiĝas.
47 Kaj dum li ankoraŭ parolis, jen venis Judas,
unu el la dek du; kaj kun li granda homamaso
kun glavoj kaj bastonoj venis de la ĉefpastroj
kaj pliaĝuloj de la popolo. 48 Kaj lia perfidanto
jam aranĝis kun ili signon, dirante: Kiun mi
kisos, tiu estas li; kaptu lin. 49 Kaj tuj veninte al
Jesuo, li diris: Saluton, Rabeno; kaj kisis lin. 50
Kaj Jesuo diris al li: Amiko, por kio vi venis?
Tiam ili venis, kaj metis manojn sur Jesuon
kaj arestis lin. 51 Kaj jen unu el tiuj, kiuj estis
kun Jesuo, etendis sian manon kaj eltiris sian
glavon, kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj
detranĉis lian orelon. 52 Tiam diris Jesuo al li:
Remetu vian glavon en ĝian ingon; ĉar ĉiuj, kiuj
glavon prenas, per glavo pereos. 53 Ĉu vi do
supozas, ke mi ne povas alvoki mian Patron,
kaj Li tuj liveros al mi pli ol dek du legiojn da
anĝeloj? 54 Sed kiel plenumiĝus la Skriboj, ke
tiel devas okazi? 55 En tiu horo Jesuo diris al
la homamasoj: Ĉu vi elvenis kvazaŭ kontraŭ
rabiston, kun glavoj kaj bastonoj, por kapti
min? Ĉiutage mi sidis en la templo, instruante,
kaj vi ne arestis min. 56 Sed ĉio tio okazis,

por ke plenumiĝu la Skriboj de la profetoj.
Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj forkuris.
57 Kaj la arestintoj de Jesuo forkondukis lin
al la domo de la ĉefpastro Kajafas, kie jam
kolektiĝis la skribistoj kaj pliaĝuloj. 58 Sed
Petro malproksime sekvis lin ĝis la korto de la
ĉefpastro, kaj eniris, kaj sidis kun la subuloj,
por vidi la finon. 59 Kaj la ĉefpastroj kaj la tuta
sinedrio serĉis malveran ateston kontraŭ Jesuo,
por ke ili povu lin mortigi; 60 kaj ne trovis,
kvankam multaj malveraj atestantoj venis. Sed
poste venis du, kaj diris: 61 Ĉi tiu diris: Mi povas
detrui la sanktejon de Dio, kaj rekonstrui ĝin
en la daŭro de tri tagoj. 62 Kaj la ĉefpastro
stariĝis, kaj diris al li: Ĉu vi respondas nenion?
kion atestas ĉi tiuj kontraŭ vi? 63 Sed Jesuo
silentadis. Kaj la ĉefpastro diris al li: Mi ĵurligas
vin per Dio la vivanta, ke vi diru al ni, ĉu vi
estas la Kristo, la Filo de Dio. 64 Jesuo diris al
li: Vi diris; tamen mi diras al vi: Poste vi vidos
la Filon de homo, sidantan ĉe la dekstra mano
de la Potenco, kaj venantan sur la nuboj de la
ĉielo. 65 Tiam la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn,
dirante: Li blasfemis; por kio ni plu bezonas
atestantojn? jen nun vi aŭdis la blasfemon: 66
kion vi opinias? Ili respondis kaj diris: Li estas
kondamninda al morto. 67 Tiam oni kraĉis sur
lian vizaĝon kaj vangofrapis lin, kaj iuj frapis lin
per la manplatoj, 68 dirante: Profetu al ni, ho
Kristo, kiu vin frapis? 69 Kaj Petro sidis ekstere
sur la korto; kaj venis al li unu servantino,
dirante: Vi ankaŭ estis kun Jesuo, la Galileano.
70 Sed li malkonfesis antaŭ ili ĉiuj, dirante: Mi ne
scias, kion vi diras. 71 Kaj post kiam li eliris en la
vestiblon, alia vidis lin, kaj diris al la ĉeestantoj:
Ĉi tiu estis ankaŭ kun Jesuo, la Nazaretano.
72 Kaj denove li malkonfesis kun ĵuro: Mi ne
konas tiun homon. 73 Kaj post iom da tempo la
apudstarantoj venis, kaj diris al Petro: Vere vi
ankaŭ estas el ili, ĉar via parolmaniero malkaŝas
vin. 74 Tiam li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi
ne konas tiun homon. Kaj tuj koko kriis. 75 Kaj
Petro rememoris la vorton, kiun Jesuo parolis:
Antaŭ ol krios koko, vi trifoje malkonfesos min.
Kaj li eliris, kaj maldolĉe ploris.

27 Kaj kiam venis la mateno, ĉiuj ĉefpastroj
kaj pliaĝuloj de la popolo konsiliĝis kontraŭ
Jesuo, por mortigi lin; 2 kaj ili ligis lin, kaj
forkondukis lin kaj transdonis lin al Pilato,
la provincestro. 3 Tiam Judas, lia perfidinto,
vidinte, ke li estas kondamnita, pentis, kaj
reportis la tridek arĝentajn monerojn al la
ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj, 4 dirante: Mi pekis,
perfidante senkulpan sangon. Sed ili diris: Kiel
tio koncernas nin? vi zorgu pri tio. 5 Kaj li
ĵetis la arĝentajn monerojn en la sanktejon,
kaj eliris; kaj foririnte, pendigis sin. 6 Kaj la
ĉefpastroj prenis la arĝentajn monerojn, kaj
diris: Ne konvenas meti ilin en la trezorejon,
ĉar tio estas prezo de sango. 7 Kaj ili konsiliĝis,
kaj aĉetis per ili la kampon de la potisto, por
enterigi fremdulojn. 8 Tial tiu kampo estas
nomata Kampo de Sango, ankoraŭ ĝis hodiaŭ.
9 Tiam plenumiĝis tio, kio estis dirita per la
profeto Jeremia, nome: Kaj ili prenis la tridek
arĝentajn monerojn, taksoprezon de tiu, kiu
estis taksita, kiujn iuj el la filoj de Izrael taksis;
10 kaj donis ilin por la kampo de la potisto,
kiel la Eternulo difinis al mi. 11 Kaj Jesuo staris
antaŭ la provincestro; kaj la estro demandis
lin, dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?
Kaj Jesuo diris al li: Vi diras. 12 Kaj kiam la
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj akuzis lin, li respondis
nenion. 13 Tiam Pilato diris al li: Ĉu vi ne
aŭdas, kiom da aferoj oni atestas kontraŭ vi?
14 Kaj li ne respondis al li eĉ unu vorton, tiel
ke la provincestro tre forte miris. 15 Sed ĉe
tiu festo la provincestro kutimis liberigi al la
homamaso unu malliberulon, kiun ili deziris. 16
Kaj oni havis tiam faman malliberulon, nomatan
Barabas. 17 Kiam do ili kolektiĝis, Pilato diris
al ili: Kiun vi deziras, ke mi liberigu al vi? ĉu
Barabason, aŭ Jesuon, nomatan Kristo? 18 Ĉar li
sciis, ke pro envio ili transdonis lin. 19 Kaj dum
li sidis sur la tribunala seĝo, lia edzino sendis al
li, por diri: Nenion havu kun tiu justulo, ĉar
mi suferis multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de
li. 20 Kaj la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj decidigis
la homamason postuli Barabason kaj pereigi
Jesuon. 21 Sed la provincestro responde diris
al ili: Kiun el la du vi volas, ke mi liberigu al

vi? Kaj ili diris: Barabason. 22 Pilato diris al ili:
Kion do mi faros al Jesuo, nomata Kristo? Ĉiuj
diris: Li estu krucumita. 23 Kaj li diris: Kial? kian
malbonon li faris? Sed ili des pli ekkriis, dirante:
Li estu krucumita. 24 Tial Pilato, vidante, ke
neniel prosperas al li, sed ke kontraŭe tumulto
leviĝas, prenis akvon kaj lavis siajn manojn
antaŭ la homamaso, dirante: Mi estas senkulpa
pri la sango de tiu justulo: vi zorgu pri ĝi. 25 Kaj
la tuta popolo responde diris: Lia sango estu sur
ni kaj sur niaj infanoj. 26 Tiam li liberigis al ili
Barabason; sed skurĝinte Jesuon, li transdonis
lin, por esti krucumita. 27 Tiam la soldatoj
de la provincestro, kondukinte Jesuon en la
palacon, kolektis al li la tutan kohorton. 28 Kaj
ili senvestigis lin, kaj surmetis al li skarlatan
mantelon. 29 Kaj ili plektis kronon el dornoj kaj
metis ĝin sur lian kapon, kaj metis kanon en
lian dekstran manon; kaj ili genuis antaŭ li, kaj
mokis lin, dirante: Saluton, Reĝo de la Judoj!
30 Kaj ili kraĉis sur lin, kaj prenis la kanon kaj
frapis lian kapon. 31 Kaj mokinte lin, ili demetis
de li la mantelon, kaj surmetis al li liajn proprajn
vestojn, kaj forkondukis lin, por krucumi lin. 32
Kaj elirinte, ili trovis viron Kirenanon, nomatan
Simon; tiun ili devigis, ke li portu lian krucon.
33 Kaj veninte al loko nomata Golgota, tio estas,
Loko de Kranio, 34 ili donis al li trinki vinon kun
galo enmiksita; kaj li gustumis ĝin, kaj ne volis
trinki. 35 Kaj krucuminte lin, ili dividis inter si
liajn vestojn, ĵetante lotojn; 36 kaj ili sidiĝis,
kaj gardis lin tie. 37 Kaj ili metis super lia kapo
lian akuzon, skribitan: ĈI TIU ESTAS JESUO,
LA REĜO DE LA JUDOJ. 38 Tiam kun li estis
krucumitaj du rabistoj, unu dekstre kaj unu
maldekstre. 39 Kaj la preterpasantoj insultis
lin, balancante la kapon, 40 kaj dirante: Vi, kiu
detruas la sanktejon kaj rekonstruas ĝin en la
daŭro de tri tagoj, savu vin. Se vi estas la Filo
de Dio, deiru de la kruco. 41 Tiel same ankaŭ
la ĉefpastroj, mokante kun la skribistoj kaj la
pliaĝuloj, diris: 42 Aliajn li savis; sin mem li ne
povas savi. Li ja estas Reĝo de Izrael, li nun
deiru de la kruco, kaj ni kredos al li. 43 Li apogis
sin al Dio; Tiu savu lin, se Li amas lin; ĉar li
diris: Mi estas la Filo de Dio. 44 Kaj ankaŭ la
rabistoj, kiuj estis krucumitaj kun li, tiel same
insultis lin. 45 Kaj de post la sesa horo fariĝis
mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa horo. 46
Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo Jesuo ekkriis per laŭta
voĉo, dirante: Eli, Eli, lama sabaĥtani? tio estas:
Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min? 47 Kaj
iuj el la apudstarantoj, aŭdinte tion, diris: Ĉi
tiu vokas Elijan. 48 Kaj tuj unu el ili kuris kaj
prenis spongon kaj plenigis ĝin per vinagro,
kaj metinte ĝin sur kanon, donis al li trinki. 49
Kaj la aliaj diris: Lasu; ni vidu, ĉu venos Elija,
por savi lin. 50 Kaj Jesuo, denove kriinte per
laŭta voĉo, ellasis for la spiriton. 51 Kaj jen la
kurteno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn
de supre ĝis malsupre; kaj la tero tremis; kaj la
rokoj diskrevis; 52 kaj la tomboj malfermiĝis, kaj
multaj korpoj de dormantaj sanktuloj leviĝis,
53 kaj elirinte el la tomboj post lia releviĝo, ili
eniris en la sanktan urbon kaj aperis al multaj.
54 Kaj la centestro, kaj tiuj, kiuj estis kun li
gardantaj Jesuon, kiam ili vidis la tertremon kaj
la okazantaĵojn, tre timis, dirante: Vere ĉi tiu
estis Filo de Dio. 55 Kaj tie estis multaj virinoj,
rigardantaj de malproksime, kiuj sekvis Jesuon
el Galileo, servante al li; 56 inter kiuj estis Maria
Magdalena, kaj Maria, la patrino de Jakobo kaj
de Joses, kaj la patrino de la filoj de Zebedeo. 57
Kaj kiam vesperiĝis, venis riĉulo, nomata Jozef,
el Arimateo, kiu mem estis disĉiplo de Jesuo: 58
tiu, irinte al Pilato, petis la korpon de Jesuo.
Tiam Pilato ordonis doni ĝin. 59 Kaj Jozef prenis
la korpon, kaj envolvis ĝin en pura tolaĵo, 60 kaj
metis ĝin en sian novan tombon, kiun li jam
elhakis en la roko; kaj li alrulis grandan ŝtonon
al la enirejo de la tombo, kaj foriris. 61 Kaj Maria
Magdalena estis tie, kaj la alia Maria, sidantaj
apud la tombo. 62 La sekvantan tagon, kiu estas
la tago post la Preparado, la ĉefpastroj kaj la
Fariseoj kolektiĝis al Pilato, 63 dirante: Sinjoro,
ni ekrememoras, ke tiu trompanto diris, dum
li ankoraŭ vivis: Post tri tagoj mi releviĝos.
64 Ordonu do, ke oni gardu la tombon ĝis la
tria tago, por ke liaj disĉiploj ne venu kaj ne
forŝtelu lin kaj ne diru al la popolo: Li releviĝis
el la mortintoj; kaj la lasta trompo estus pli
malbona, ol la unua. 65 Pilato diris al ili: Vi

havas gardistaron; iru, kaj gardu ĝin laŭ via
eblo. 66 Tial ili foriris kaj gardis la tombon,
sigelinte la ŝtonon, kune kun gardistaro.

28 Kaj sabate malfrue, kiam eklumis por la
unua tago de la semajno, venis Maria
Magdalena kaj la alia Maria, por vidi la tombon.
2 Kaj jen okazis granda tertremo; ĉar anĝelo de
la Eternulo malsupreniris el la ĉielo, kaj venis
kaj derulis la ŝtonon, kaj sidiĝis sur ĝi. 3 Lia
aspekto estis kiel fulmo, kaj lia vestaĵo estis
blanka, kiel neĝo; 4 kaj pro timo al li la gardistoj
tremis, kaj fariĝis kiel malvivuloj. 5 Kaj la anĝelo
responde diris al la virinoj: Ne timu; ĉar mi
scias, ke vi serĉas Jesuon, la krucumitan. 6 Li
ne estas ĉi tie; ĉar li leviĝis, kiel li diris. Venu,
vidu la lokon, kie la Sinjoro kuŝis. 7 Kaj iru
rapide, kaj diru al liaj disĉiploj: Li leviĝis el la
mortintoj, kaj jen li iras antaŭ vi en Galileon; tie
vi vidos lin; jen mi sciigis al vi. 8 Kaj ili rapide
foriris de la tombo kun timo kaj granda ĝojo, kaj
kuris, por sciigi al liaj disĉiploj. 9 Kaj jen Jesuo
renkontis ilin, dirante: Saluton. Kaj alveninte,
ili ekprenis liajn piedojn kaj adorkliniĝis al li.
10 Tiam Jesuo diris al ili: Ne timu; iru, diru al
miaj fratoj, ke ili foriru en Galileon, kaj tie ili
min vidos. 11 Kaj dum ili iris, iuj el la gardistoj
venis en la urbon, kaj rakontis al la ĉefpastroj
ĉiujn okazintaĵojn. 12 Kaj kunveninte kun la
pliaĝuloj, ili konsiliĝis kune, kaj ili donis al la
soldatoj multe da mono, 13 dirante: Diru: Liaj
disĉiploj venis nokte, kaj forŝtelis lin, dum ni
dormis. 14 Kaj se la provincestro tion aŭdos, ni
konvinkos lin, kaj liberigos vin de ĉia zorgo. 15
Kaj ili prenis la monon, kaj faris, kiel ili estis
instruitaj; kaj tiu diro disvastiĝis inter la Judoj
ĝis hodiaŭ. 16 Sed la dek unu disĉiploj iris en
Galileon, sur la monton, kiun Jesuo jam difinis
al ili. 17 Kaj kiam ili vidis lin, ili adorkliniĝis al
li; sed kelkaj dubis. 18 Kaj Jesuo venis al ili, kaj
diris al ili: Estas donita al mi ĉia aŭtoritato en
la ĉielo kaj sur la tero. 19 Iru do kaj disĉipligu
ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la
Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito; 20
instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al
vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la
maturiĝo de la mondaĝo. **(aiōn g165)**

Marko

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo,
Filo de Dio. 2 Kiel estas skribite en la profeto
Jesaja: Jen Mi sendas Mian anĝelon antaŭ via
vizaĝo, Kaj li preparos vian vojon; 3 Voĉo de
krianto en la dezerto: Pretigu la vojon de la
Eternulo, Rektigu Liajn irejojn; 4 venis Johano,
kiu baptis en la dezerto kaj predikis la bapton de
pento por la pardonado de pekoj. 5 Kaj eliris al
li la tuta Juduja distrikto, kaj ĉiuj Jerusalemanoj;
kaj ili estis baptitaj de li en la rivero Jordan,
konfesante siajn pekojn. 6 Kaj Johano estis
vestita per kamelharaĵo kaj leda zono ĉirkaŭ siaj
lumboj, kaj li manĝadis akridojn kaj sovaĝan
mielon. 7 Kaj li predikis, dirante: Venas post mi
tiu, kiu estas pli potenca ol mi; la rimenon de
liaj ŝuoj mi ne estas inda, kliniĝinte, malligi. 8
Mi vin baptis per akvo; sed li vin baptos per la
Sankta Spirito. 9 Kaj en tiuj tagoj Jesuo venis el
Nazaret de Galileo, kaj estis baptita de Johano
en Jordan. 10 Kaj tuj kiam li eliris el la akvo,
li vidis la ĉielon fenditan, kaj la Spiriton kiel
kolombo malsuprenirantan sur lin; 11 kaj venis
voĉo el la ĉielo: Vi estas Mia Filo, la amata, en
kiu Mi havas plezuron. 12 Kaj tuj la Spirito pelis
lin for en la dezerton. 13 Kaj li estis en la dezerto
kvardek tagojn, tentata de Satano; kaj li estis
kun la sovaĝaj bestoj, kaj la anĝeloj servadis al
li. 14 Kaj post kiam Johano estis arestita, Jesuo
iris en Galileon, predikante la evangelion de
Dio, 15 kaj dirante: La tempo jam plenumiĝis,
kaj la regno de Dio alproksimiĝis; pentu, kaj
kredu al la evangelio. 16 Kaj irante apud la
Galilea Maro, li vidis Simonon, kaj Andreon,
fraton de Simon, ĵetantajn reton en la maron;
ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 17 Kaj Jesuo diris al ili:
Venu post mi, kaj mi igos vin fariĝi kaptistoj
de homoj. 18 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj
sekvis lin. 19 Kaj irinte iom antaŭen, li vidis
Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, lian
fraton, kiuj ankaŭ estis en la ŝipeto, riparante la
retojn. 20 Kaj tuj li alvokis ilin; kaj ili lasis sian
patron Zebedeo en la ŝipeto kun la dungitoj, kaj
foriris post li. 21 Kaj ili iris en Kapernaumon,
kaj tuj en la sabato li eniris en la sinagogon kaj
instruis. 22 Kaj oni miris pro lia instruado; ĉar li
instruis kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel
la skribistoj. 23 Kaj en ilia sinagogo estis viro
kun malpura spirito; kaj li ekkriis, 24 dirante:
Kio estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaretano?
ĉu vi venis, por pereigi nin? mi scias, kiu vi
estas: la Sanktulo de Dio. 25 Kaj Jesuo severe
admonis lin, dirante: Silentu, kaj eliru el li. 26
Kaj la malpura spirito konvulsiigis lin, kaj, laŭte
kriinte, eliris el li. 27 Kaj ĉiuj miregis tiom, ke
ili diskutis inter si, dirante: Kio estas ĉi tio?
jen nova instruado! kun aŭtoritato li ordonas
eĉ al la malpuraj spiritoj, kaj ili obeas lin. 28
Kaj tuj la famo pri li disvastiĝis ĉie en la tutan
ĉirkaŭaĵon de Galileo. 29 Kaj tuj, elirinte el
la sinagogo, ili eniris en la domon de Simon
kaj Andreo, kun Jakobo kaj Johano. 30 Sed la
bopatrino de Simon kuŝis malsana de febro;
kaj tuj oni sciigis al li pri ŝi; 31 kaj veninte, li
prenis ŝian manon kaj levis ŝin; kaj la febro
forlasis ŝin, kaj ŝi servis al ili. 32 Kaj vespere,
kiam la suno subiris, oni venigis al li ĉiujn, kiuj
estis malsanaj kaj demonhavantaj. 33 Kaj la tuta
urbo kolektiĝis ĉe la pordo. 34 Kaj li sanigis
multajn, kiuj malsanis de diversaj malsanoj, kaj
elpelis multajn demonojn; kaj li ne permesis
al la demonoj paroli, ĉar ili konis lin. 35 Kaj
matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis, kaj
foriris en dezertan lokon, kaj tie preĝadis. 36
Kaj Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin; 37 kaj ili
trovis lin, kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas. 38 Kaj
li diris al ili: Ni iru aliloken en la proksimajn
urbetojn, por ke mi tie ankaŭ prediku; ĉar por
tio mi venis. 39 Kaj li iris, predikante en iliaj
sinagogoj tra la tuta Galileo, kaj elpelante la
demonojn. 40 Kaj venis al li leprulo, alvokante
lin, kaj genuinte, li diris al li: Se vi nur volas, vi
povas min purigi. 41 Kaj kortuŝite, li etendis
la manon kaj tuŝis lin, kaj diris al li: Mi volas;
estu purigita. 42 Kaj tuj la lepro foriris de li,
kaj li fariĝis pura. 43 Kaj severe avertinte lin,
li tuj forsendis lin, 44 kaj diris al li: Zorgu, ke
vi diru nenion al iu; sed iru, montru vin al la
pastro, kaj oferu pro via purigado tion, kion
Moseo ordonis, por atesto al ili. 45 Sed li eliris,
kaj komencis diligente rakonti kaj disfamigi la

aferon, tiel ke Jesuo jam ne povis malkaŝe eniri
en urbon, sed restis ekstere en dezertaj lokoj;
kaj oni venis al li el ĉie.

2 Kaj kiam li revenis en Kapernaumon post
kelke da tagoj, oni sciiĝis, ke li estas en domo.
2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke jam ne estis loko eĉ
apud la pordo; kaj li parolis al ili la vorton. 3 Kaj
oni venis, alportante al li paralizulon, portatan
de kvar homoj. 4 Kaj ne povante alproksimiĝi al
li pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton,
kie li estis; kaj trafosinte ĝin, ili mallevis la liton,
sur kiu kuŝis la paralizulo. 5 Kaj Jesuo, vidante
ilian fidon, diris al la paralizulo: Filo, viaj pekoj
estas pardonitaj. 6 Sed estis iuj el la skribistoj
tie, sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj: 7
Kial tiu tiel parolas? li blasfemas: kiu povas
pardoni pekojn, krom Dio sola? 8 Kaj Jesuo, tuj
eksciante en sia spirito, ke tiel ili diskutas en si,
diris al ili: Kial vi tion diskutas en viaj koroj?
9 Kio estas pli facila: diri al la paralizulo: Viaj
pekoj estas pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu, prenu
vian liton, kaj piediru? 10 Sed por ke vi sciu, ke
la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero
pardoni pekojn — li diris al la paralizulo: 11
Mi diras al vi: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru
al via domo. 12 Kaj li leviĝis, kaj tuj prenis la
liton, kaj eliris antaŭ ĉiuj, tiel ke ĉiuj miregis,
kaj gloris Dion, dirante: Neniam ni vidis ion
tian. 13 Kaj denove li eliris al la marbordo, kaj la
tuta homamaso venis al li, kaj li instruis ilin. 14
Kaj preterpasante, li vidis Levin, filon de Alfeo,
sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li: Sekvu
min. Kaj li stariĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj li sidis
ĉe manĝo en lia domo, kaj multaj impostistoj
kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj;
ĉar ili estis multaj, kaj ili sekvis lin. 16 Kaj la
skribistoj kaj la Fariseoj, vidante, ke li manĝas
kun la pekuloj kaj la impostistoj, diris al liaj
disĉiploj: Li manĝas kaj trinkas kun impostistoj
kaj pekuloj. 17 Kaj aŭdinte tion, Jesuo diris al
ili: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed la
malsanuloj: mi venis, por alvoki ne justulojn,
sed pekulojn. 18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj
la Fariseoj estis fastantaj, kaj oni venis, kaj
diris al li: Kial fastas la disĉiploj de Johano kaj
de la Fariseoj, sed viaj ne fastas? 19 Kaj Jesuo
diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas fasti,
dum la fianĉo estas kun ili? Tiel longe, kiel ili
havas kun si la fianĉon, ili ne povas fasti. 20
Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita
for de ili, kaj tiam ili fastos en tiuj tagoj. 21
Neniu alkudras flikaĵon el nefulita drapo sur
malnovan veston; alie la nova plenigaĵo ion
forprenas de la malnova ŝtofo, kaj pli malbona
ŝiraĵo fariĝas. 22 Kaj neniu enverŝas novan vinon
en malnovajn felsakojn; alie la vino krevigos
la felsakojn, kaj la vino elfluos kaj la felsakoj
detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon en
novajn felsakojn. 23 Kaj en sabato li iris tra la
grenkampoj, kaj liaj disĉiploj komencis dum la
vojiro deŝiri la spikojn. 24 Kaj la Fariseoj diris al
li: Jen kial ili en la sabato faras tion, kio ne estas
permesata? 25 Kaj li diris al ili: Ĉu vi neniam
legis, kion faris David, kiam li havis bezonon
kaj malsatis, li kaj liaj kunuloj? 26 Ke li eniris en
la domon de Dio, kiam Ebjatar estis ĉefpastro,
kaj manĝis la panojn de propono, kiujn manĝi
ne estas permesate krom al la pastroj, kaj donis
ankaŭ al siaj kunuloj? 27 Kaj li diris al ili: La
sabato estiĝis por la homo, kaj ne la homo por
la sabato; 28 tial la Filo de homo estas sinjoro
eĉ de la sabato.

3 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie
estis viro, havanta manon velkintan. 2 Kaj
oni observis lin, ĉu en la sabato li lin sanigos,
por ke ili povu lin akuzi. 3 Kaj li diris al la viro,
kiu havis la velkintan manon: Stariĝu en la
mezo. 4 Kaj li diris al ili: Ĉu estas permesate
bonfari en sabato, aŭ malbonfari? savi vivon, aŭ
mortigi? Sed ili silentis. 5 Kaj kiam kun kolero li
ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite pro la obstiniĝo de
ilia koro, li diris al la viro: Etendu vian manon.
Kaj li etendis ĝin, kaj lia mano resaniĝis. 6
Kaj la Fariseoj eliris, kaj tuj konsiliĝis kun la
Herodanoj kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi. 7
Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro;
kaj granda homamaso el Galileo sekvis lin. Kaj
el Judujo 8 kaj el Jerusalem kaj el Edom kaj
el Transjordano kaj el ĉirkaŭ Tiro kaj Cidon,
grandnombra homamaso, aŭdinte ĉion, kion li
faris, venis al li. 9 Kaj li diris al siaj disĉiploj,
ke malgranda ŝipeto estu je lia dispono, pro

la homamaso, por ke oni ne premu lin; 10 Ĉar
multajn li jam sanigis, tiel ke ĉiuj, kiuj havis
malsanojn, premadis sur lin, por tuŝi lin. 11
Kaj malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis lin, falis
antaŭ li, kaj kriis, dirante: Vi estas la Filo de
Dio. 12 Kaj li severe admonis ilin, ke ili ne
konatigu lin. 13 Kaj li supreniris sur la monton,
kaj alvokis tiujn, kiujn li mem volis; kaj ili venis
al li. 14 Kaj li elektis dek du, kiujn ankaŭ li
nomis apostoloj, por ke ili estu kun li, kaj por
ke li dissendu ilin por prediki, 15 kaj por havi
aŭtoritaton elpeli demonojn: 16 kaj Simonon li
alnomis Petro; 17 kaj Jakobon, filon de Zebedeo,
kaj Johanon, fraton de Jakobo, kaj tiujn li
alnomis Boanerges, tio estas, Filoj de tondro;
18 kaj Andreon kaj Filipon kaj Bartolomeon
kaj Mateon kaj Tomason, kaj Jakobon, filon de
Alfeo, kaj Tadeon, kaj Simonon, la Fervorulon,
19 kaj Judason Iskariotan, kiu ankaŭ perfidis
lin. Kaj li venis en domon. 20 Kaj denove la
homamaso kunvenis tiel, ke ili ne povis eĉ
manĝi panon. 21 Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion,
eliris, por kapti lin, ĉar ili diris: Li frenezas.
22 Kaj la skribistoj, kiuj alvenis el Jerusalem,
diris: Li havas Baal-Zebubon; per la estro de la
demonoj li elpelas la demonojn. 23 Kaj li alvokis
ilin, kaj parolis al ili parabole: Kiel povas Satano
elpeli Satanon? 24 Kaj se regno estas dividita
kontraŭ si, tiu regno ne povas stari. 25 Kaj se
domo estas dividita kontraŭ si, tiu domo ne
povas stari. 26 Kaj se Satano ribelis kontraŭ si
kaj estas dividita, li ne povas stari, sed havas
finon. 27 Sed neniu povas eniri en la domon de
la fortulo kaj trarabi liajn posedaĵojn, se unue li
ne ligos la fortulon, kaj poste li trarabos lian
domon. 28 Vere mi diras al vi: Ĉiuj iliaj pekoj
estos pardonitaj al la filoj de homoj, kaj iliaj
blasfemoj, per kiuj ajn ili blasfemos; 29 sed iu,
kiu blasfemos kontraŭ la Sankta Spirito, eterne
ne havos pardonon, sed estas kulpa pri eterna
peko; (aiōn g165, aiōnios g166) 30 ĉar oni diris: Li
havas malpuran spiriton. 31 Kaj jen alvenis lia
patrino kaj liaj fratoj, kaj starante ekstere, ili
sendis al li, vokante lin. 32 Kaj homamaso sidis
ĉirkaŭ li; kaj oni diris al li: Jen via patrino kaj
viaj fratoj ekstere vin serĉas. 33 Kaj li respondis
al ili, dirante: Kiuj estas mia patrino kaj miaj
fratoj? 34 Kaj ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj ronde
ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia patrino kaj miaj
fratoj! 35 Ĉar kiu ajn faros la volon de Dio, tiu
estas mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

4 Kaj denove li komencis instrui apud la maro.
Kaj kolektiĝis al li tre granda homamaso tiel,
ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis sur la maro;
kaj la tuta homamaso estis sur la tero apud la
maro. 2 Kaj li multe instruis ilin per paraboloj,
kaj diris al ili en sia instruado: 3 Aŭskultu: jen
semisto eliris, por semi; 4 kaj dum li semis,
iuj semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj venis
kaj formanĝis ilin. 5 Kaj aliaj falis sur ŝtonan
lokon, kie ili ne havis multe da tero; kaj tuj ili
ekkreskis, ĉar ili ne havis profundecon de tero;
6 kaj kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis, kaj ĉar
ili ne havis radikon, ili forvelkis. 7 Kaj aliaj falis
inter dornojn, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis
ilin, kaj ili ne donis frukton. 8 Kaj aliaj falis en
la bonan teron, kaj donis frukton, kreskante
kaj multobliĝante, kaj produktis tridekoble
kaj sesdekoble kaj centoble. 9 Kaj li diris: Kiu
havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu. 10 Kaj kiam
li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune kun la dek
du, demandis lin pri la paraboloj. 11 Kaj li diris
al ili: Al vi estas donite scii la misteron de la
regno de Dio; sed al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio
estas farata per paraboloj; 12 por ke, vidante, ili
vidu, sed ne rimarku; kaj aŭdante, ili aŭdu, sed
ne komprenu; por ke neniam ili konvertiĝu kaj
pardoniĝu. 13 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ne scias ĉi
tiun parabolon? kiel do vi povos kompreni ĉiujn
parabolojn? 14 La semisto semas la vorton. 15
Jen do tiuj, kiuj estas apud la vojo, kie estas
semata la vorto; kaj kiam ili aŭdis, tuj venas
Satano, kaj forprenas la vorton, en ili semitan.
16 Kaj tiel same jen la semitaj ĉe la ŝtonaj lokoj:
ili aŭdas la vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas ĝin;
17 kaj ili ne havas en si radikon, sed restas nur
portempe; kiam do venas sufero aŭ persekuto
pro la vorto, tuj ili falpuŝiĝas. 18 Kaj jen la
semitaj ĉe la dornoj: tiuj, kiuj aŭdis la vorton; 19
sed la zorgoj de la mondo kaj la trompo de riĉo
kaj la deziroj al aliaj aferoj, enirante, sufokas la
vorton, kaj ĝi fariĝas senfrukta. (aiōn g165) 20 Kaj

jen la semitaj ĉe la bona tero: tiuj, kiuj aŭdas la
vorton kaj akceptas ĝin, kaj donas frukton, jen
tridekoble, kaj jen sesdekoble, kaj jen centoble.
21 Kaj li diris al ili: Ĉu lampo enportiĝas, por
esti metita sub grenmezurilon aŭ sub liton, kaj
ne por stari sur la lampingo? 22 Ĉar nenio estas
kaŝita krom por tio, ke ĝi estu malkaŝita; nek io
estas sekreta krom por tio, ke ĝi estu aperigita.
23 Se iu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu. 24
Kaj li diris al ili: Atentu, kion vi aŭdas; per kia
mezuro vi mezuras, laŭ tiu sama oni mezuros
al vi, kaj eĉ faros al vi aldonon. 25 Ĉar al tiu,
kiu havas, estos donite; sed for de tiu, kiu ne
havas, estos prenita eĉ tio, kion li havas. 26 Kaj
li diris: Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ homo
ĵetus semojn sur la teron, 27 kaj dormus kaj
leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj burĝonus
kaj kreskus, li ne scias kiel. 28 Aŭtomate la tero
donas frukton, unue folion, poste spikon, poste
plenan grenon en spiko. 29 Sed kiam la frukto
estas preta, li tuj svingas la rikoltilon, ĉar venis
la rikolto. 30 Kaj li diris: Al kio ni komparu la
regnon de Dio? aŭ per kia parabolo ni montru
ĝin? 31 Al sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas
semita sur la teron, estas pli malgranda ol ĉiuj
aliaj semoj, kiuj estas sur la tero, 32 tamen
semite, kreskas kaj fariĝas pli granda ol ĉiuj
legomoj, kaj elmetas grandajn branĉojn, tiel ke
sub ĝia ombro povas ekloĝi la birdoj de la ĉielo.
33 Kaj per multaj tiaj paraboloj li parolis al ili
la vorton laŭ tio, kiel ili povis aŭskulti; 34 kaj
sen parabolo li ne parolis al ili; sed private li
klarigis ĉion al siaj disĉiploj. 35 Kaj en tiu tago,
kiam vesperiĝis, li diris al ili: Ni transiru al la
alia bordo. 36 Kaj forsendinte la homamason, ili
kondukis lin kun si, kiel li estis en la ŝipeto. Kaj
aliaj ŝipetoj akompanis lin. 37 Kaj okazis granda
ventego, kaj ondoj batis en la ŝipeton, tiel ke
la ŝipeto estis jam pleniĝanta. 38 Kaj li estis
dormanta en la posta parto sur la kuseno; kaj ili
vekis lin, kaj diris al li: Majstro, ĉu vi ne zorgas
pri tio, ke ni pereas? 39 Kaj vekite, li admonis la
venton, kaj diris al la maro: Silentu, kvietiĝu.
Kaj la vento ĉesiĝis, kaj fariĝis granda sereno.
40 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj? ĉu vi
ankoraŭ ne havas fidon? 41 Kaj ili timis treege,
kaj diris unu al alia: Kiu do estas ĉi tiu? ĉar eĉ
la vento kaj la maro obeas al li.

5 Kaj ili venis trans la maron en la landon
de la Gerasenoj. 2 Kaj kiam li elvenis el
la ŝipeto, tuj lin renkontis el la tomboj viro,
havanta malpuran spiriton, 3 kiu havis loĝejon
en la tomboj, kaj jam neniu povis ligi lin eĉ
per kateno; 4 ĉar li ofte estis ĉirkaŭligita per
katenoj kaj ĉenoj, kaj la ĉenoj estis disŝiritaj de
li kaj la katenoj frakasitaj; kaj neniu kapablis
malsovaĝigi lin. 5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage,
inter la tomboj kaj sur la montoj, li kriadis kaj
sin tranĉis per ŝtonoj. 6 Kaj, vidinte Jesuon el
malproksime, li kuris kaj adorkliniĝis al li; 7
kaj kriante per laŭta voĉo, li diris: Kio estas
inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta?
Mi vin ĵurpetas per Dio, ke vi ne turmentu min.
8 Ĉar li diris al li: Eliru, ho malpura spirito,
el la viro. 9 Kaj li demandis lin: Kia estas via
nomo? Kaj li respondis, dirante: Mia nomo
estas Legio, ĉar ni estas multaj. 10 Kaj li multe
petegis, ke li ne forsendu ilin el la lando. 11
Kaj estis tie sur la monto granda grego da
porkoj paŝtiĝantaj. 12 Kaj ili petegis lin, dirante:
Sendu nin en la porkojn, por ke ni eniru en
ilin. 13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj elirinte,
la malpuraj spiritoj eniris en la porkojn; kaj la
grego kuris rapide malsupren de la krutaĵo en
la maron, ĉirkaŭ du miloj, kaj sufokiĝis en la
maro. 14 Kaj iliaj paŝtistoj forkuris, kaj rakontis
la aferon en la urbo kaj en la kamparo. Kaj oni
venis, por vidi, kio okazis. 15 Kaj ili venis al
Jesuo, kaj vidis la demonhavinton, kiu havis la
legion, sidanta, vestita kaj en sana prudento;
kaj ili timis. 16 Kaj la vidintoj rakontis al ili,
kiamaniere tio okazis al la demonhavinto, kaj
pri la porkoj. 17 Kaj ili komencis petegi lin,
ke li foriru el iliaj limoj. 18 Kaj kiam li eniris
en la ŝipeton, la demonhavinto petegis lin, ke
li povu esti kun li. 19 Kaj li ne permesis al li,
sed diris al li: Iru al via domo, al la viaj, kaj
rakontu al ili ĉion, kion faris la Eternulo por
vi, kaj kiel Li kompatis vin. 20 Kaj li foriris, kaj
komencis famigi en Dekapolis ĉion, kion faris
Jesuo por li; kaj ĉiuj miregis. 21 Kaj kiam Jesuo
retransiris en la ŝipeto al la alia bordo, granda

homamaso kolektiĝis al li; kaj li estis apud
la maro. 22 Kaj venis unu el la sinagogestroj,
nomata Jairo, kaj ekvidinte lin, falis antaŭ liaj
piedoj, 23 kaj insiste lin petegis, dirante: Mia
filineto estas en lasta ekstremo; venu do kaj
metu viajn manojn sur ŝin, por ke ŝi saviĝu kaj
vivu. 24 Kaj li iris kun li, kaj granda homamaso
sekvis lin kaj premis lin. 25 Kaj virino, kiu
jam dek du jarojn havis sangofluon, 26 kaj
multe suferis pro multaj kuracistoj, kaj elspezis
sian tutan havon, kaj estis neniel helpita, sed
kontraŭe eĉ pli malsaniĝis, 27 aŭdinte pri Jesuo,
venis en la homamaso malantaŭ lin, kaj tuŝis
lian mantelon. 28 Ĉar ŝi diris: Se mi nur tuŝos
lian mantelon, mi estos sanigita. 29 Kaj tuj la
fonto de ŝia sango sekiĝis, kaj ŝi korpe sentis,
ke ŝi resaniĝis el sia malsano. 30 Kaj Jesuo,
tuj sentante en si, ke la potenco eliris, turnis
sin en la homamaso, kaj diris: Kiu tuŝis mian
veston? 31 Kaj liaj disĉiploj diris al li: Vi vidas
la homamason, premantan vin, kaj ĉu vi diras:
Kiu min tuŝis? 32 Kaj li ĉirkaŭrigardis, por vidi
tiun, kiu tion faris. 33 Sed la virino, timigita
kaj tremanta, sciante, kio fariĝis al ŝi, venis
kaj falis antaŭ li, kaj diris al li la tutan veron.
34 Kaj li diris al ŝi: Filino, via fido vin savis;
iru en paco, kaj estu sana el via malsano. 35
Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el la domo
de la sinagogestro, dirante: Via filino mortis;
kial vi ankoraŭ ĝenas la instruiston? 36 Sed
Jesuo, ne atentante la parolon diritan, diris al
la sinagogestro: Ne timu, nur kredu. 37 Kaj li
ne permesis al iu sekvi kun li, krom Petro kaj
Jakobo, kaj Johano, frato de Jakobo. 38 Kaj ili
venis al la domo de la sinagogestro, kaj li vidis
tumulton, kaj homojn plorantajn kaj funebre
ĝemantajn. 39 Kaj enirinte, li diris al ili: Kial vi
tumultas kaj ploras? la infanino ne mortis, sed
dormas. 40 Kaj ili mokridis lin. Tamen, foriginte
ĉiujn, li kondukis la patron de la infanino kaj la
patrinon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj eniris
tien, kie estis la infanino. 41 Kaj preninte la
manon de la infanino, li diris al ŝi: Talita kumi;
tio estas: Knabineto, mi diras al vi: Leviĝu. 42
Kaj tuj leviĝis la knabineto kaj piediris; ĉar ŝi
estis dekdujara. Kaj ili miris kun granda mirego.
43 Kaj li severe admonis ilin, ke neniu sciiĝu pri
tio; kaj li ordonis doni al ŝi manĝi.

6 Kaj li eliris de tie, kaj venis en sian patrujon;
kaj liaj disĉiploj lin sekvis. 2 Kaj kiam venis
la sabato, li komencis instrui en la sinagogo; kaj
multaj, lin aŭdante, miris, dirante: De kie tiu
viro havas tion? kaj: Kia estas la saĝeco donita
al li? kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj farataj per liaj
manoj? 3 Ĉu ĉi tiu ne estas la ĉarpentisto, filo
de Maria, kaj frato de Jakobo kaj Joses kaj Judas
kaj Simon? kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉi tie ĉe
ni? Kaj ili ofendiĝis pro li. 4 Kaj Jesuo diris al ili:
Profeto ne estas sen honoro, krom en sia patrujo
kaj inter siaj parencoj kaj en sia domo. 5 Kaj li
povis tie fari nenian potencaĵon, krom tio, ke li
metis la manojn sur kelkajn senfortulojn kaj
ilin resanigis. 6 Kaj li miris pro ilia nekredemo.
Kaj li rondevizitis la vilaĝojn, instruante. 7 Kaj
li alvokis al si la dek du, kaj komencis forsendi
ilin duope; kaj li donis al ili aŭtoritaton super
malpuraj spiritoj; 8 kaj li ordonis, ke ili portu
nenion por la vojo krom nur bastono — nek
panon, nek saketon, nek monon en sia zono;
9 sed ili iru piedvestitaj per sandaloj, kaj ne
surmetu du tunikojn. 10 Kaj li diris al ili: Kie ajn
vi eniros en domon, tie loĝu, ĝis vi foriros el tiu
loko. 11 Kaj se ie ajn oni vin ne akceptos, nek
vin aŭskultos, tiam el tie forirante, deskuu la
polvon, kiu estas sub viaj piedoj, por atesto al
ili. 12 Kaj foririnte, ili predikis, ke oni pentu. 13
Kaj ili elpeladis multajn demonojn, kaj ŝmiradis
per oleo multajn malsanulojn kaj ilin sanigadis.
14 Kaj la reĝo Herodo aŭdis pri tio, ĉar lia nomo
jam konatiĝis; kaj li diris: Johano, la Baptisto,
leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj
energias en li. 15 Sed aliaj diris: Tiu estas Elija.
Kaj aliaj diris: Tiu estas profeto, kvazaŭ unu
el la profetoj. 16 Sed, tion aŭdinte, Herodo
diris: Johano, kiun mi senkapigis, leviĝis. 17 Ĉar
Herodo mem jam sendis, kaj arestis Johanon,
kaj ligis lin en malliberejo pro Herodias, kiu
estis edzino de lia frato Filipo, ĉar li estis
edziĝinta kun ŝi. 18 Ĉar Johano diris al Herodo:
Ne decas, ke vi havu la edzinon de via frato.
19 Kaj Herodias klopodis kontraŭ li, kaj deziris
mortigi lin, kaj ne povis; 20 ĉar Herodo timis

Johanon, sciante, ke li estas viro justa kaj sankta,
kaj nepre gardis lin. Kaj aŭskultante lin, li
embarasiĝis, kaj aŭskultis lin volonte. **21** Kaj
kiam venis oportuna tago, kiam Herodo pro sia
naskotago faris vespermanĝon al siaj nobeloj
kaj milestroj kaj ĉefoj de Galileo, **22** eniris la
filino de Herodias mem kaj dancis, kaj ŝi plaĉis
al Herodo kaj al liaj kunmanĝantoj; kaj la reĝo
diris al la knabino: Petu de mi, kion ajn vi volas,
kaj mi tion donos al vi. **23** Kaj li ĵuris al ŝi:
Kion ajn vi petos de mi, mi tion donos al vi, ĝis
duono de mia regno. **24** Kaj elirinte, ŝi diris al
sia patrino: Kion mi petu? Kaj tiu diris: La kapon
de Johano, la Baptisto. **25** Kaj ŝi tuj eniris rapide
al la reĝo, kaj petis, dirante: Mi deziras, ke vi
tuj donu al mi sur plado la kapon de Johano,
la Baptisto. **26** Kaj la reĝo fariĝis tre malĝoja;
tamen pro siaj ĵuroj kaj pro la kunmanĝantoj li
ne volis rifuzi al ŝi. **27** Kaj tuj la reĝo elsendis
soldaton el sia gardistaro, kaj ordonis alporti
lian kapon; kaj elirinte, tiu senkapigis lin en la
malliberejo, **28** kaj alportis lian kapon sur plado,
kaj donis ĝin al la knabino; kaj la knabino donis
ĝin al sia patrino. **29** Kaj kiam liaj disĉiploj aŭdis,
ili venis kaj forportis lian korpon, kaj metis
ĝin en tombon. **30** Kaj la apostoloj kolektiĝis
al Jesuo, kaj rakontis al li ĉion, kion ili faris
kaj instruis. **31** Kaj li diris al ili: Venu mem
aparte en dezertan lokon, kaj iom ripozu. Ĉar
estis multaj venantaj kaj irantaj, kaj ili ne havis
oportunon eĉ por manĝi. **32** Kaj ili foriris en la
ŝipeto al dezerta loko aparte. **33** Kaj oni vidis
ilin forirantajn, kaj multaj rekonis ilin, kaj piede
oni kuris tien el ĉiuj urboj kaj antaŭvenis ilin.
34 Kaj li elvenis, kaj vidis grandan homamason,
kaj li kortuŝiĝis pri ili, ĉar ili estis kiel ŝafoj
ne havantaj paŝtiston; kaj li komencis instrui
al ili multon. **35** Kaj kiam la horo jam estis
malfrua, liaj disĉiploj venis al li, kaj diris: La
loko estas dezerta, kaj la horo estas jam malfrua;
36 forsendu ilin, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn
kampojn kaj vilaĝojn kaj aĉetu por si manĝaĵon.
37 Sed li responde diris al ili: Vi donu al ili manĝi.
Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru kaj aĉetu panojn por
ducent denaroj, kaj donu al ili manĝi? **38** Kaj li
diris al ili: Kiom da panoj vi havas? iru, por vidi.
Kaj sciiĝinte, ili diris: Kvin, kaj du fiŝojn. **39** Kaj
li ordonis al ili, ke ĉiuj sidiĝu laŭgrupe sur la
verda herbo. **40** Kaj ili sidiĝis en aroj, centope
kaj kvindekope. **41** Kaj li prenis la kvin panojn
kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo,
li benis kaj dispecigis la panojn, kaj donis al la
disĉiploj, por meti antaŭ ilin; kaj li dividis la du
fiŝojn inter ĉiuj. **42** Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis. **43**
Kaj oni kolektis da fragmentoj dek du korbojn,
kaj ankaŭ el la fiŝoj. **44** Kaj tiuj, kiuj manĝis la
panojn, estis kvin mil viroj. **45** Kaj tuj li devigis
siajn disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj iri antaŭ
li al la alia bordo, al Betsaida, dum li forsendos
la homamason. **46** Kaj adiaŭinte ilin, li foriris
sur la monton, por preĝi. **47** Kaj kiam vesperiĝis,
la ŝipeto estis meze de la maro, kaj li sola sur la
tero. **48** Kaj vidante ilin laborantaj en malfacila
remado, ĉar la vento estis kontraŭa al ili, ĉirkaŭ
la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili,
irante sur la maro, kaj li volis preterpasi ilin; **49**
sed ili, vidante lin iranta sur la maro, supozis,
ke ĝi estas fantomo, kaj ili ekkriis; **50** ĉar ĉiuj
vidis lin kaj maltrankviliĝis. Sed li tuj parolis
kun ili, kaj diris al ili: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne
timu. **51** Kaj li supreniris al ili en la ŝipeton, kaj
la vento ĉesiĝis; kaj ili sentis grandan miregon;
52 ĉar ili ne komprenis pri la panoj, ĉar ilia koro
estis sensenta. **53** Kaj transirinte, ili alvenis
teren ĉe Genesaret, kaj alligis la ŝipeton. **54** Kaj
kiam ili estis elŝipiĝintaj, tuj oni rekonis lin,
55 kaj kuris tra tiu tuta regiono, kaj komencis
ĉirkaŭporti la malsanulojn sur iliaj litoj tien,
kie ili aŭdis, ke li estas. **56** Kaj kien ajn li eniris,
en vilaĝojn aŭ en urbojn aŭ sur la kamparon, ili
demetis la malsanulojn sur la placoj, kaj petegis
lin, ke ili tuŝu nur la randon de lia vesto; kaj
ĉiuj, kiuj tuŝis, resaniĝis.

7 Kaj kolektiĝis al li la Fariseoj kaj iuj el la
skribistoj, kiuj venis el Jerusalem, **2** kaj jam
vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon
kun manoj profanaj, tio estas nelavitaj. **3** Kaj
la Fariseoj kaj ĉiuj Judoj, se ili ne lavis zorge
la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion de
la antaŭuloj; **4** kaj veninte el komercejo, ili ne
manĝas, ne sin lavinte; kaj estas multaj aliaj

aferoj, kiujn ili ricevis por observi, trempon
de pokaloj kaj mezurpotoj kaj kupraj vazoj. 5
Kaj lin demandis la Fariseoj kaj la skribistoj:
Kial ne faras viaj disĉiploj laŭ la tradicio de
la antaŭuloj, sed manĝas panon kun manoj
profanaj? 6 Kaj li diris al ili: Bone profetis Jesaja
pri vi hipokrituloj, kiel estas skribite: Ĉi tiu
popolo honoras Min per siaj lipoj, Sed ilia koro
estas malproksime de Mi. 7 Sed vane ili Min
adoras, Instruante kiel doktrinojn ordonojn de
homoj. 8 Ĉar, forlasinte la ordonon de Dio, vi
tenas la tradicion de homoj. 9 Kaj li diris al
ili: Efektive vi forrifuzas la ordonon de Dio,
por observi vian tradicion. 10 Ĉar Moseo diris:
Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj:
Kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon,
tiu nepre mortu. 11 Sed vi diras: Se iu diros
al sia patro aŭ sia patrino: Korban, tio estas
Oferdono, estu tio, per kio vi povus profiti de
mi, 12 vi jam ne permesas al li fari ion por sia
patro aŭ sia patrino; 13 vantigante la vorton
de Dio per via tradicio, kiun vi transdonis; kaj
multajn tiajn aferojn vi faras. 14 Kaj denove
alvokinte la homamason, li diris al ili: Ĉiuj
min aŭskultu kaj komprenu: 15 ekzistas nenio,
kio, enirante en homon de ekstere, povas lin
profani; sed kio eliras el homo, tio profanas
la homon. 16 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu
aŭdu. 17 Kaj kiam li eniris en domon for de
la homamaso, liaj disĉiploj demandis lin pri
la parabolo. 18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ
estas tiel sen kompreno? Ĉu vi ne konscias, ke
ĉio, eniranta de ekstere en homon, ne povas
profani lin; 19 ĉar ĝi eniras ne en lian koron,
sed en la ventron, kaj eliras en apartan lokon?
Tion li diris, indigante ĉiajn manĝaĵojn. 20 Kaj
li diris: Kio elvenas el homo, tio profanas la
homon. 21 Ĉar de interne, el la koro de homoj,
eliras malvirtaj pensoj, malĉastaĵoj, 22 ŝteloj,
mortigoj, adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco,
voluptoj, malica okulo, blasfemo, aroganteco,
malsaĝeco; 23 ĉiuj tiuj malbonoj elvenas de
interne kaj profanas la homon. 24 Kaj irinte de
tie, li venis en la limojn de Tiro kaj Cidon. Kaj
enirinte en domon, li volis, ke neniu sciu; sed
li ne povis esti kaŝita. 25 Sed aŭdinte pri li, iu
virino, kies filineto havis malpuran spiriton,
venis kaj falis antaŭ liaj piedoj. 26 Kaj la virino
estis Grekino, rase Sirofenika. Kaj ŝi petis lin,
ke li elpelu la demonon el ŝia filino. 27 Kaj li
diris al ŝi: Lasu unue satigi la infanojn, ĉar ne
decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin
al la hundetoj. 28 Sed ŝi respondis kaj diris al
li: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj sub la tablo
manĝas el la panpecetoj de la infanoj. 29 Kaj
li diris al ŝi: Pro ĉi tiu vorto iru vian vojon; la
demono eliris el via filino. 30 Kaj kiam ŝi iris en
sian domon, ŝi trovis la infaninon kuŝigita sur
la lito, kaj la demonon foririnta. 31 Kaj denove
foririnte el la limoj de Tiro, li venis tra Cidon
al la Galilea Maro, tra la mezo de la limoj de
Dekapolis. 32 Kaj oni kondukis al li viron surdan
kaj apenaŭ parolkapablan, kaj petis lin, ke li
metu sian manon sur lin. 33 Kaj kondukinte
lin el la homamaso en apartan lokon, li metis
siajn fingrojn en liajn orelojn, kaj kraĉinte, li
tuŝis lian langon; 34 kaj suprenrigardinte al la
ĉielo, li ĝemis, kaj diris al li: Efata, tio estas:
Malfermiĝu. 35 Kaj liaj oreloj malfermiĝis, kaj
la ligilo de lia lango malstreĉiĝis, kaj li parolis
klare. 36 Kaj li admonis ilin, ke oni diru tion al
neniu; sed ju pli li malpermesis, des pli multe
ili ĉie sciigis ĝin. 37 Kaj supermezure ili miregis,
dirante: Li faris ĉion bone; li igas la surdulojn
aŭdi, kaj la mutulojn paroli.

8 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda
homamaso, kaj ili nenion havis manĝi, li
alvokis al si siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: 2 Mi
kortuŝiĝas pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn
ili restas ĉe mi kaj nenion havas manĝi; 3 kaj
se mi forsendos ilin fastantaj al iliaj domoj,
ili laciĝos sur la vojo; kaj iuj el ili venis de
malproksime. 4 Kaj liaj disĉiploj respondis al
li: De kie oni povos satigi ĉi tiujn homojn per
panoj ĉi tie en dezerto? 5 Kaj li demandis ilin:
Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep. 6
Kaj li ordonis al la homamaso sidiĝi sur la
tero; kaj li prenis la sep panojn, kaj doninte
dankon, li dispecigis ilin, kaj donis al la disĉiploj
por disdoni; kaj ili disdonis al la homamaso.
7 Kaj ili havis kelkajn malgrandajn fiŝojn; kaj
beninte ilin, li ordonis disdoni ilin ankaŭ. 8

Kaj ili manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis da
postrestintaj fragmentoj sep korbegojn. **9** Kaj
ili estis proksimume kvar mil, kaj li forsendis
ilin. **10** Kaj tuj enirinte en la ŝipeton kun siaj
disĉiploj, li iris al la regiono Dalmanuta. **11** Kaj
alvenis la Fariseoj, kaj komencis diskuti kun li,
serĉante ĉe li signon el la ĉielo, por provi lin. **12**
Kaj forte ĝeminte en sia spirito, li diris: Kial ĉi
tiu generacio serĉas signon? vere, mi diras al
vi: Nenia signo estos donita al ĉi tiu generacio.
13 Kaj forlasinte ilin, li denove enŝipiĝis kaj
transiris al la alia bordo. **14** Kaj ili forgesis preni
panojn; kaj nur unu panon ili havis kun si en la
ŝipeto. **15** Kaj li admonis ilin, dirante: Zorgu,
gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj
kaj la fermentaĵo de Herodo. **16** Kaj ili diskutis
unu kun la alia, dirante: Ĉar ni ne havas panojn.
17 Kaj Jesuo, eksciante tion, diris al ili: Kial vi
diskutas pro tio, ke vi ne havas panon? ĉu vi
ankoraŭ ne konscias nek komprenas? ĉu via
koro estas obstinigita? **18** Okulojn havante, ĉu
vi ne vidas? kaj orelojn havante, ĉu vi ne aŭdas?
kaj ĉu vi ne memoras? **19** Kiam mi dispecigis
la kvin panojn por la kvin mil, kiom da korboj
da fragmentoj vi kolektis? Ili respondis al li:
Dek du. **20** Kaj kiam la sep por la kvar mil,
kiom da korbegoj da fragmentoj vi kolektis?
Kaj ili respondis al li: Sep. **21** Kaj li diris al ili:
Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas? **22** Kaj ili alvenis
al Betsaida. Kaj oni alkondukis al li blindulon,
kaj petegis, ke li tuŝu lin. **23** Kaj preninte la
manon de la blindulo, li elkondukis lin ekster
la vilaĝon; kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj
surmetinte la manojn sur lin, li demandis lin:
Ĉu vi vidas ion? **24** Kaj li ekrigardis, kaj diris:
Mi vidas homojn, ĉar mi vidas kvazaŭ arbojn
irantajn. **25** Tiam denove li metis la manojn sur
liajn okulojn; kaj li fikse rigardis, kaj resaniĝis,
kaj vidis ĉion klare. **26** Kaj li forsendis lin al lia
domo, dirante: Nepre ne eniru en la vilaĝon. **27**
Kaj eliris Jesuo kaj liaj disĉiploj en la vilaĝojn de
Cezarea Filipi; kaj sur la vojo li demandis siajn
disĉiplojn, dirante al ili: Kiu, diras la homoj, ke
mi estas? **28** Kaj ili respondis al li: Johano, la
Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj: Unu el la
profetoj. **29** Kaj li demandis ilin: Sed vi — kiu vi
diras, ke mi estas? Petro responde diris al li: Vi
estas la Kristo. **30** Kaj li admonis ilin, ke ili diru
al neniu pri li. **31** Kaj li komencis instrui al ili,
ke la Filo de homo devas multe suferi, kaj esti
rifuzita de la pliaĝuloj kaj la ĉefpastroj kaj la
skribistoj, kaj esti mortigita, kaj post tri tagoj
releviĝi. **32** Kaj li parolis tiun diron malkaŝe. Kaj
Petro prenis lin, kaj komencis admoni lin. **33**
Sed turninte sin kaj rigardante la disĉiplojn,
li admonis Petron, dirante: Iru malantaŭ min,
Satano, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio, sed laŭ
homoj. **34** Kaj alvokinte al si la homamason kun
siaj disĉiploj, li diris al ili: Se iu volas veni post
mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian krucon, kaj
sekvu min. **35** Ĉar kiu volos savi sian animon,
tiu ĝin perdos; kaj kiu perdos sian animon pro
mi kaj pro la evangelio, tiu ĝin savos. **36** Ĉar kiel
profitus homo, se li gajnus la tutan mondon kaj
perdus sian animon? **37** Ĉar kion homo donu
interŝanĝe por sia animo? **38** Ĉar kiu hontos pri
mi kaj miaj paroloj antaŭ ĉi tiu adultema kaj
peka generacio, pri tiu ankaŭ hontos la Filo de
homo, kiam li venos en la gloro de sia Patro
kun la sanktaj anĝeloj.

9 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Inter la ĉi
tie starantaj estas iuj, kiuj neniel gustumos
morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio
venintan en potenco. **2** Kaj post ses tagoj Jesuo
prenis kun si Petron kaj Jakobon kaj Johanon,
kaj kondukis ilin solajn sur altan monton aparte;
kaj li estis aliformita antaŭ ili; **3** kaj liaj vestoj
fariĝis brilantaj, treege blankaj, kiel fulisto sur
la tero ne povas blankigi. **4** Kaj aperis al ili Elija
kun Moseo, kaj ili interparoladis kun Jesuo. **5**
Kaj Petro responde diris al Jesuo: Rabeno, estas
bone por ni esti ĉi tie; kaj ni faru tri laŭbojn:
unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj unu por
Elija. **6** Ĉar li ne sciis, kion respondi, ĉar ili tre
timiĝis. **7** Kaj nubo superombris ilin; kaj elvenis
voĉo el la nubo: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata;
aŭskultu lin. **8** Kaj subite, ĉirkaŭrigardinte, ili
jam vidis neniun krom Jesuo sola. **9** Kaj dum ili
malsupreniris de la monto, li admonis ilin, ke
al neniu ili rakontu tion, kion ili vidis, ĝis la
Filo de homo releviĝos el la mortintoj. **10** Kaj ili
konservis la diron, demandante inter si, kion

signifas la releviĝo el la mortintoj. 11 Kaj ili
demandis lin, dirante: Kial diras la skribistoj,
ke Elija devas veni antaŭe? 12 Kaj li diris al
ili: Vere Elija venas antaŭe, kaj restarigas ĉion;
kaj kiel estas skribite pri la Filo de homo, ke
li devas multe suferi kaj esti malestimata? 13
Sed mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni
faris al li ĉion, kion ili volis, kiel estas skribite
pri li. 14 Kaj veninte al la disĉiploj, ili vidis
grandan homamason ĉirkaŭ ili, kaj skribistojn
diskutantajn kun ili. 15 Kaj tuj la homamaso,
vidante lin, forte miris, kaj alkuris, kaj salutis
lin. 16 Kaj li demandis ilin: Pri kio vi diskutas
kun ili? 17 Kaj unu el la amaso respondis al li:
Majstro, mi venigis al vi mian filon, kiu havas
mutan spiriton; 18 kaj kie ajn ĝi kaptas lin, ĝi
ŝiras lin, kaj li ŝaŭmas kaj grincigas la dentojn
kaj kadukiĝas; kaj mi parolis al viaj disĉiploj, ke
ili elpelu ĝin; kaj ili ne povis. 19 Kaj li respondis
al ili, dirante: Ho senfida generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu
lin al mi. 20 Kaj ili venigis lin al li; kaj vidinte
lin, tuj la spirito konvulsiigis lin, kaj li falis
teren kaj ruliĝis ŝaŭmanta. 21 Kaj li demandis la
patron: De kiom da tempo okazadas ĉi tio al
li? Kaj li diris: De infaneco. 22 Kaj ofte ĝi ĵetis
lin en fajron kaj en akvon, por pereigi lin; sed
se vi povas fari ion, kompatu al ni kaj helpu
nin. 23 Kaj Jesuo diris al li: Kiel, se vi povas!
Ĉio estas ebla por kredanto. 24 Tuj ekkriante,
la patro de la infano diris: Mi kredas; helpu
mian nekredemon. 25 Kaj kiam Jesuo vidis,
ke homamaso alkuras, li severe admonis la
malpuran spiriton, dirante al ĝi: Vi muta kaj
surda spirito, mi ordonas al vi: Eliru el li, kaj
ne plu eniru en lin. 26 Kaj ekkriinte, kaj multe
konvulsiiginte lin, ĝi eliris; kaj li fariĝis kvazaŭ
mortinto, tiel ke la plimulto diris: Li mortis. 27
Sed Jesuo, preninte lin je la mano, levis lin; kaj
li stariĝis. 28 Kaj kiam li eniris en la domon, liaj
disĉiploj aparte demandis lin: Kial ni ne povis
elpeli ĝin? 29 Kaj li diris al ili: Ĉi tiu speco neniel
povas eliri, krom per preĝado. 30 Kaj foririnte,
ili trapasis tra Galileo; kaj li deziris, ke neniu
tion eksciu. 31 Ĉar li instruadis siajn disĉiplojn,
kaj diris al ili: La Filo de homo estas transdonita
en la manojn de homoj, kaj ili mortigos lin; kaj,
mortigite, li leviĝos post tri tagoj. 32 Sed ili ne
komprenis la diron, kaj timis demandi lin. 33
Kaj ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis en
la domo, li demandis ilin: Pri kio vi diskutis sur
la vojo? 34 Sed ili silentis; ĉar ili diskutis inter si
sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda. 35
Kaj sidiĝinte, li alvokis la dek du, kaj diris al
ili: Se iu volas esti unua, li estos lasta el ĉiuj,
kaj servanto de ĉiuj. 36 Kaj preninte infanon,
li starigis ĝin meze de ili; kaj ĉirkaŭbrakinte
ĝin, li diris al ili: 37 Kiu akceptos unu el tiaj
infanoj en mia nomo, tiu akceptas min; kaj kiu
akceptas min, tiu akceptas ne min, sed Tiun,
kiu sendis min. 38 Johano diris al li: Majstro, ni
vidis iun elpelantan demonojn en via nomo;
kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas nin. 39
Sed Jesuo diris: Ne malpermesu lin; ĉar neniu,
kiu faros miraklon en mia nomo, povos facile
paroli malbone pri mi. 40 Ĉar tiu, kiu ne estas
kontraŭ ni, estas por ni. 41 Ĉar kiu donos al vi
trinki tason da akvo, pro tio, ke vi apartenas
al Kristo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos
sian rekompencon. 42 Kaj kiu igos fali unu el
ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus
pli bone por tiu, se granda muelŝtono estus
pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus ĵetita
en la maron. 43 Kaj se via mano faligas vin,
detranĉu ĝin: estas bone por vi eniri en vivon
kripla prefere ol, havante du manojn, eniri en
Gehenan, en la neestingeblan fajron, (Geenna
g1067) 44 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro
ne estingiĝas. 45 Kaj se via piedo faligas vin,
detranĉu ĝin: estas bone por vi eniri en vivon
lama prefere ol, havante du piedojn, esti ĵetita
en Gehenan, (Geenna g1067) 46 kie ilia vermo ne
pereas kaj la fajro ne estingiĝas. 47 Kaj se via
okulo faligas vin, elŝiru ĝin: estas bone por vi
eniri en la regnon de Dio kun unu okulo prefere
ol, havante du okulojn, esti ĵetita en Gehenan,
(Geenna g1067) 48 kie ilia vermo ne pereas kaj la
fajro ne estingiĝas. 49 Ĉar ĉiu estos salita per
fajro. 50 Salo estas bona; sed se la salo fariĝis
nesala, kiel vi rebonigos ĝin? Havu salon en vi,
kaj paciĝu unu kun alia.

10 Kaj li foriris de tie, kaj venis en la limojn de
Judujo kaj trans Jordanon; kaj homamasoj
kunvenis denove al li, kaj laŭ sia kutimo li
instruis ilin denove. 2 Kaj Fariseoj venis, kaj
demandis lin, por provi lin: Ĉu estas permesate
al viro forsendi sian edzinon? 3 Kaj li responde
diris al ili: Kion Moseo ordonis al vi? 4 Kaj ili
diris: Moseo permesis skribi eksedzigan leteron,
kaj forsendi ŝin. 5 Sed Jesuo diris al ili: Pro la
malmoleco de via koro li skribis por vi ĉi tiun
ordonon. 6 Sed de la komenco de la kreo: Li
faris ilin vira kaj virina. 7 Tial viro forlasos sian
patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino,
8 kaj ili estos unu karno; sekve ili jam estas ne
du, sed unu karno. 9 Kion do Dio kunigis, tion
homo ne disigu. 10 Kaj en la domo la disĉiploj
denove demandis lin pri la afero. 11 Kaj li diris
al ili: Kiu forsendos sian edzinon kaj edziĝos
kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi; 12 kaj se ŝi mem
forsendos sian edzon kaj edziniĝos kun alia, ŝi
adultas. 13 Kaj oni venigis al li infanojn, por
ke li tuŝu ilin; kaj la disĉiploj admonis ilin. 14
Sed Jesuo, vidinte tion, indignis, kaj diris al ili:
Lasu la infanojn veni al mi; ne malhelpu ilin,
ĉar el tiaj estas la regno de Dio. 15 Vere mi
diras al vi: Kiu ne akceptos la regnon de Dio
kiel infano, tiu neniel eniros en ĝin. 16 Kaj li
prenis ilin en siaj brakoj, kaj benis ilin, metinte
la manojn sur ilin. 17 Kaj dum li foriris sur la
vojo, unu homo kuris al li kaj genuis antaŭ li,
kaj demandis lin: Bona Majstro, kion mi faru,
por ke mi heredu eternan vivon? (aiōnios g166) 18
Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona?
neniu estas bona krom Unu, nome Dio. 19 Vi
scias la ordonojn: Ne mortigu; Ne adultu; Ne
ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Ne rabu;
Respektu vian patron kaj vian patrinon. 20
Kaj li responde diris al li: Majstro, ĉion tion
mi observis detempe de mia juneco. 21 Kaj
Jesuo, rigardante lin, amis lin, kaj diris al li:
Unu mankon vi havas; iru, kaj vendu ĉion, kion
vi havas, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi havos
trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed
li malgajiĝis ĉe tiu vorto, kaj foriris malĝoja;
ĉar li havis multajn posedaĵojn. 23 Kaj Jesuo
ĉirkaŭrigardis, kaj diris al siaj disĉiploj: Kiel
malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la
regnon de Dio! 24 Kaj la disĉiploj miris pro liaj
vortoj. Sed Jesuo, respondante denove, diris al
ili: Infanoj, kiel malfacile estas por tiuj, kiuj
fidas al la riĉo, eniri en la regnon de Dio! 25
Estas pli facile por kamelo iri tra trueton de
kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio.
26 Kaj ili forte miregis, dirante al li: Kiu do povas
esti savita? 27 Rigardante ilin, Jesuo diris: Ĉe
homoj tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar ĉio
estas ebla ĉe Dio. 28 Petro ekparolis al li: Jen
ni ĉion forlasis kaj vin sekvis. 29 Jesuo diris:
Vere mi diras al vi: Ekzistas neniu, kiu forlasis
domon aŭ fratojn aŭ fratinojn aŭ patrinon aŭ
patron aŭ infanojn aŭ kampojn pro mi kaj pro
la evangelio, 30 kaj kiu ne ricevos centoble en
ĉi tiu tempo, domojn kaj fratojn kaj fratinojn
kaj patrinojn kaj infanojn kaj kampojn, kun
persekutado; kaj en la venonta mondo eternan
vivon. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Sed multaj unuaj
estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj. 32 Kaj ili
estis sur la vojo suprenirantaj al Jerusalem,
kaj Jesuo iris antaŭ ili; kaj ili miregis, kaj la
sekvantoj timis. Kaj li prenis al si denove la
dek du, kaj ekparolis pri tio, kio okazos al li,
dirante: 33 Jen ni supreniras al Jerusalem; kaj la
Filo de homo estos transdonita al la ĉefpastroj
kaj la skribistoj; kaj ili kondamnos lin al morto
kaj transdonos lin al la nacianoj; 34 kaj ili lin
mokos kaj sur lin kraĉos kaj lin skurĝos kaj lin
mortigos; kaj post tri tagoj li releviĝos. 35 Kaj
alproksimiĝis al li Jakobo kaj Johano, filoj de
Zebedeo, dirante al li: Majstro, ni deziras, ke,
kion ajn ni petos de vi, vi tion faru por ni. 36
Kaj li diris al ili: Kion vi volas, ke mi faru por
vi? 37 Kaj ili diris al li: Permesu, ke ni povu sidi,
unu dekstre de vi kaj la dua maldekstre, en via
gloro. 38 Sed Jesuo diris al ili: Vi ne scias, kion
vi petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi
trinkas? aŭ esti baptitaj per la bapto, per kiu mi
estas baptata? 39 Kaj ili diris al li: Ni povas. Kaj
Jesuo diris al ili: La kalikon, kiun mi trinkas,
vi trinkos, kaj per la bapto, per kiu mi estas
baptata, vi estos baptitaj; 40 sed sidi dekstre de
mi aŭ maldekstre, tion doni ne apartenas al mi;
sed ĝi estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita.

41 Kaj aŭdinte, la dek ekindignis kontraŭ Jakobo
kaj Johano. 42 Kaj Jesuo, alvokinte ilin al si,
diris al ili: Vi scias, ke tiuj, kiuj pretendas regi
la nacianojn, kondutas kiel sinjoroj super ili,
kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super
ili. 43 Sed ne tiel estos inter vi; sed kiu volas
esti granda inter vi, tiu estu via servanto; 44 kaj
kiu volas esti la unua inter vi, tiu estu sklavo
de ĉiuj. 45 Ĉar la Filo de homo venis, ne por
esti servata, sed por servi, kaj por doni sian
vivon kiel elaĉeton por multaj. 46 Kaj ili venis
al Jeriĥo; kaj kiam li foriris el Jeriĥo kun siaj
disĉiploj kaj granda homamaso, la filo de Timeo,
Bartimeo, blinda almozulo, sidis apud la vojo.
47 Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo, la Nazaretano,
li ekkriis, kaj diris: Jesuo, filo de David, kompatu
min. 48 Kaj multaj admonis lin, ke li silentu; sed
li des pli forte kriis: Ho Filo de David, kompatu
min! 49 Kaj Jesuo haltis, kaj diris: Alvoku lin. Kaj
oni alvokis la blindulon, dirante al li: Kuraĝu;
leviĝu, li vin alvokas. 50 Kaj li forĵetis sian
veston, kaj eksaltis kaj venis al Jesuo. 51 Kaj
Jesuo responde al li diris: Kion vi volas, ke mi
faru al vi? Kaj la blindulo diris al li: Rabeno mia,
ke mi ricevu vidpovon. 52 Kaj Jesuo diris al li:
Iru; via fido vin savis. Kaj tuj li ricevis vidpovon,
kaj sekvis lin sur la vojo.

11 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem,
al Betfage kaj Betania, apud la monto
Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj, 2 kaj diris
al ili: Iru en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj
enirinte ĝin, vi tuj trovos azenidon alligitan,
sur kiu ankoraŭ neniu iam sidis; malligu kaj
alkonduku ĝin. 3 Kaj se iu diros al vi: Kial vi
faras tion? respondu: La Sinjoro bezonas ĝin; kaj
tuj li sendos ĝin ĉi tien. 4 Kaj ili iris, kaj trovis
azenidon alligitan apud pordo ekstere sur la
strato; kaj ili malligis ĝin. 5 Kaj iuj apudstarantoj
diris al ili: Kion vi faras, malligante la azenidon?
6 Sed ili respondis al ili, kiel Jesuo diris; kaj ili
lasis ilin. 7 Kaj ili alkondukis la azenidon al
Jesuo, kaj metis sur ĝin siajn vestojn; kaj li sidis
sur ĝi. 8 Kaj multaj sternis siajn vestojn sur la
vojo, kaj aliaj sternis foliarojn, tranĉinte ilin
el la kampoj. 9 Kaj kriis la antaŭirantoj kaj la
sekvantoj: Hosana! Estu benata tiu, kiu venas
en la nomo de la Eternulo; 10 Estu benata la
venanta regno de nia patro David; Hosana en
la supera alto! 11 Kaj li eniris en Jerusalemon,
en la templon; kaj kiam li ĉirkaŭrigardis ĉion,
kaj la horo jam vesperiĝis, li foriris al Betania
kun la dek du. 12 Kaj la morgaŭan tagon, post
ilia eliro el Betania, li malsatis. 13 Kaj vidinte
el malproksime figarbon havantan foliojn, li
aliris, por trovi, se eble, ion sur ĝi; kaj veninte
al ĝi, li trovis nenion krom folioj, ĉar la tempo
de figoj ankoraŭ ne venis. 14 Kaj responde
li diris al ĝi: Neniu por ĉiam manĝu frukton
el vi. Kaj aŭdis la disĉiploj. (aiōn g165) 15 Kaj
ili venis en Jerusalemon; kaj enirinte en la
templon, li komencis elpeli la vendantojn kaj
la aĉetantojn en la templo, kaj renversis la
tablojn de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de la
vendantoj de kolomboj; 16 kaj ne permesis, ke
oni portu ian vazon tra la templo. 17 Kaj li
instruis, kaj diris al ili: Ĉu ne estas skribite: Mia
domo estos nomata domo de preĝo por ĉiuj
popoloj? Sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj. 18
Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj aŭdis tion, kaj
serĉis, kiamaniere pereigi lin; ĉar ili timis lin,
ĉar la tuta homamaso miregis pro lia instruado.
19 Kaj kiam vesperiĝis, li eliris el la urbo. 20
Kaj matene, preterpasante, ili vidis la figarbon
forvelkinta de la radikoj. 21 Kaj rememorinte,
Petro diris al li: Rabeno, jen forvelkis la figarbo,
kiun vi malbenis. 22 Kaj responde Jesuo diris
al ili: Havu fidon al Dio. 23 Vere mi diras al vi:
Se iu diros al ĉi tiu monto: Estu formovita kaj
ĵetita en la maron, kaj ne dubos en sia koro,
sed kredos, ke okazos tio, kion li diras, tiu ĝin
havos. 24 Pro tio mi diras al vi: Kion ajn vi petos,
preĝante, kredu, ke vi tion jam ricevis, kaj vi ĝin
havos. 25 Kaj kiam vi staras preĝante, pardonu,
se vi havas ion kontraŭ iu; por ke ankaŭ via
Patro, kiu estas en la ĉielo, pardonu al vi viajn
erarojn. 26 Sed se vi ne pardonos, ankaŭ via
Patro, kiu estas en la ĉielo, ne pardonos viajn
erarojn. 27 Kaj ili denove venis al Jerusalem; kaj
dum li ĉirkaŭiris en la templo, la ĉefpastroj kaj
la skribistoj kaj la pliaĝuloj venis al li, 28 kaj
diris al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras ĉi tion?
aŭ kiu donis al vi tian aŭtoritaton, ke vi faru

ĉi tion? 29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi
unu demandon, kaj respondu al mi, kaj mi diros
al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 30 La
baptado de Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ
el homoj? respondu al mi. 31 Kaj ili diskutis
inter si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li diros:
Kial do vi ne kredis al li? 32 Sed se ni diros: El
homoj — ili timis la popolon, ĉar ĉiuj opiniis, ke
Johano efektive estis profeto. 33 Kaj responde
ili diris al Jesuo: Ni ne scias. Kaj Jesuo diris al
ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi
faras ĉi tion.

12 Kaj li komencis paroli al ili per
paraboloj. Vinberĝardenon plantis unu
viro, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis
vinpremejon, kaj konstruis turon, kaj luigis
ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis. 2 Kaj li sendis
sklavon en la ĝusta tempo al la kultivistoj,
por ricevi de la kultivistoj el la fruktoj de la
vinberejo. 3 Kaj ili kaptis lin kaj skurĝis lin,
kaj forsendis lin senhava. 4 Kaj poste li sendis
al ili duan sklavon; kaj ili lin kapvundis kaj
malhonoris. 5 Kaj li sendis alian, kaj ili mortigis
lin; kaj multajn aliajn; skurĝante unujn, kaj
mortigante aliajn. 6 Li havis ankoraŭ unu
amatan filon: li sendis lin ankaŭ la lastan al
ili, dirante: Ili respektos mian filon. 7 Sed
tiuj kultivistoj diris inter si: Ĉi tiu estas la
heredonto; venu, ni mortigu lin, kaj la heredaĵo
estos nia. 8 Kaj ili kaptis kaj mortigis lin, kaj
elĵetis lin ekster la vinberejon. 9 Kion do faros la
sinjoro de la vinberejo? li venos kaj pereigos la
kultivistojn, kaj donos la vinberejon al aliaj. 10
Ĉu vi ne legis tiun skribon: Ŝtono, kiun malŝatis
la konstruantoj, Fariĝis ŝtono bazangula; 11 De
la Eternulo ĉi tio fariĝis, Kaj ĝi estas miraklo
en niaj okuloj? 12 Kaj ili celis kapti lin, sed
ili timis la homamason; ĉar ili eksciis, ke li
parolis la parabolon kontraŭ ili; kaj forlasinte
lin, ili foriris. 13 Kaj ili sendis al li iujn el la
Fariseoj kaj el la Herodanoj, por impliki lin
per interparolado. 14 Kaj veninte, ili diris al
li: Majstro, ni scias, ke vi estas verama kaj ne
zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la personon
de homoj, sed instruas laŭ vero la vojon de Dio.
Ĉu konvenas doni tributon al Cezaro, aŭ ne? 15
Ĉu ni donu, aŭ ne donu? Sed li, sciante ilian
hipokritecon, diris al ili: Kial vi provas min?
alportu al mi denaron, ke mi ĝin vidu. 16 Kaj
ili ĝin alportis. Kaj li diris al ili: Kies estas ĉi
tiu bildo kaj la surskribaĵo? Kaj ili diris al li: De
Cezaro. 17 Kaj Jesuo respondis al ili: Redonu
al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio
la propraĵon de Dio. Kaj ili miregis pro li. 18
Kaj venis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas
releviĝo; kaj ili demandis lin, dirante: 19 Majstro,
Moseo skribis por ni: Se ies frato mortos kaj
postlasos edzinon kaj ne lasos infanon, la frato
de la mortinto prenu lian edzinon kaj naskigu
idaron al sia frato. 20 Estis sep fratoj; kaj la unua
prenis edzinon, kaj mortinte, ne lasis idaron;
21 kaj la dua prenis ŝin, kaj mortis, ne lasinte
idaron; kaj la tria same; 22 kaj la sep ne lasis
idaron. Laste post ĉiuj la virino ankaŭ mortis.
23 En la releviĝo, por kiu el ili ŝi estos edzino?
ĉar ĉiuj sep havis ŝin kiel edzinon. 24 Kaj Jesuo
diris al ili: Ĉu vi ne eraras pro tio, ke vi ne scias
la Skribojn, nek la potencon de Dio? 25 Ĉar kiam
oni leviĝos el la mortintoj, oni nek edziĝas nek
edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo. 26
Sed pri la mortintoj, ke ili releviĝas, ĉu vi ne
legis en la libro de Moseo ĉe la arbetaĵo, kiel Dio
parolis al li, dirante: Mi estas la Dio de Abraham
kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob? 27 Li estas
Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj: vi
multe eraras. 28 Kaj unu el la skribistoj alvenis
kaj aŭskultis la diskutadon, kaj rimarkis, ke
li lerte respondas al ili; kaj tiu demandis lin:
Kiu ordono estas la unua el ĉiuj? 29 Kaj Jesuo
respondis: La unua estas: Aŭskultu, ho Izrael! la
Eternulo, nia Dio, la Eternulo estas unu; 30 kaj
amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro
kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso
kaj per via tuta forto. 31 Kaj jen estas la dua:
Amu vian proksimulon kiel vin mem. Pli granda
ol ĉi tiuj ne estas alia ordono. 32 Kaj respondis
al li la skribisto: Bone, Majstro, laŭ vero vi
respondis, ke Li estas unu, kaj ne ekzistas alia
krom Li; 33 kaj ami Lin per la tuta koro kaj per
la tuta intelekto kaj per la tuta forto, kaj ami
sian proksimulon kiel sin mem — tio multe pli
valoras, ol ĉiuj bruloferoj kaj pekoferoj. 34 Kaj

Jesuo, vidante, ke li respondis prudente, diris al
li: Vi ne estas malproksime de la regno de Dio.
Kaj neniu plu kuraĝis fari al li demandon. 35 Kaj
responde Jesuo diris, instruante en la templo:
Kial diras la skribistoj, ke la Kristo estas Filo de
David? 36 David mem diris per la Sankta Spirito:
La Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de
Mi, Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por
viaj piedoj. 37 David mem nomas lin Sinjoro; kaj
kiel do li estas lia filo? Kaj la granda homamaso
aŭskultis lin plezure. 38 Kaj en sia instruado
li diris: Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj
amas promenadi en roboj kaj salutojn sur la
placoj, 39 kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj
ĉeflokojn ĉe festenoj; 40 kaj kiuj formanĝas la
domojn de vidvinoj, kaj por preteksto ili longe
preĝas; ili ricevos pli severan kondamnon. 41 Kaj
sidante kontraŭ la monkesto, li rimarkis, kiel
la homoj enĵetas monerojn en la monkeston;
kaj multaj riĉuloj enĵetis multon. 42 Kaj venis
unu malriĉa vidvino, kaj enĵetis du leptojn, kiuj
faras kodranton. 43 Kaj alvokinte al si siajn
disĉiplojn, li diris al ili: Vere mi diras al vi, ke
tiu malriĉa vidvino enĵetis pli ol ĉiuj ĵetantoj
en la monkeston; 44 ĉar ili ĉiuj enĵetis el sia
abundo, sed ŝi el sia senhaveco ĵetis ĉion, kion
ŝi havis, sian tutan vivrimedon.

13 Kaj dum li eliris el la templo, unu el liaj
disĉiploj diris al li: Majstro, jen kiaj ŝtonoj
kaj kiaj konstruaĵoj! 2 Kaj Jesuo diris al li: Ĉu
vi vidas ĉi tiujn grandajn konstruaĵojn? ne
estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos
deĵetita. 3 Kaj dum li sidis sur la monto Olivarba
rekte kontraŭ la templo, Petro kaj Jakobo kaj
Johano kaj Andreo demandis lin aparte: 4 Diru
al ni, kiam tio estos? kaj kio estas la signo, kiam
ĉio tio devos plenumiĝi? 5 Kaj Jesuo ekparolis,
kaj diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin forlogu.
6 Multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas;
kaj ili forlogos multajn. 7 Kaj kiam vi aŭdos pri
militoj kaj famoj de militoj, ne maltrankviliĝu;
tio devas okazi; sed ankoraŭ ne estas la fino.
8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno
kontraŭ regno; estos tertremoj en diversaj lokoj,
kaj estos malsatoj; tio estas komenco de suferoj.
9 Sed gardu vin; ĉar oni transdonos vin al
sinedrioj, kaj en sinagogoj vi estos skurĝitaj; kaj
vi staros antaŭ provincestroj kaj reĝoj pro mi,
por atesto al ili. 10 Kaj la evangelio devas antaŭe
esti predikita al ĉiuj nacioj. 11 Kaj kiam oni
forkondukos kaj transdonos vin, ne antaŭzorgu,
kion vi parolos; sed kio ajn estos donita al
vi en tiu horo, tion parolu; ĉar la parolanto
estas ne vi, sed la Sankta Spirito. 12 Kaj frato
transdonos fraton al morto, kaj patro filon; kaj
leviĝos gefiloj kontraŭ gepatroj kaj mortigos
ilin. 13 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia
nomo; sed kiu persistos ĝis la fino, tiu estos
savita. 14 Sed kiam vi vidos la abomenindaĵon
de dezerteco starantan tie, kie ne decas (la
leganto komprenu), tiam kiuj estas en Judujo,
tiuj forkuru al la montoj; 15 kaj kiu estas sur la
tegmento, tiu ne malsupreniru, nek eniru, por
preni ion el sia domo; 16 kaj kiu estas sur la
kampo, tiu ne revenu, por preni sian mantelon.
17 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj
en tiuj tagoj! 18 Kaj preĝu, ke tio ne okazu en
vintro. 19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de aflikto
tia, kia ne estis de la komenco de la kreo, kiun
Dio kreis, ĝis nun, kaj neniam estos. 20 Kaj se
la Eternulo ne malplilongigus la tagojn, neniu
karno estus savita; sed pro la elektitoj, kiujn Li
elektis, Li malplilongigis la tagojn. 21 Kaj tiam
se iu diros al vi: Jen ĉi tie la Kristo, aŭ, Jen tie;
ne kredu; 22 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj
profetoj, kaj faros signojn kaj miraklojn, por
erarigi, se eble, la elektitojn. 23 Sed gardu vin;
jen mi ĉion antaŭdiris al vi. 24 Sed en tiuj tagoj,
post tiu aflikto, la suno mallumiĝos kaj la luno
ne donos sian lumon, 25 kaj la steloj falados el
la ĉielo, kaj la potencoj, kiuj estas en la ĉieloj,
ŝanceliĝos. 26 Kaj tiam oni vidos la Filon de
homo, venantan en nuboj kun granda potenco
kaj gloro. 27 Kaj tiam li elsendos la anĝelojn kaj
kolektos siajn elektitojn el la kvar ventoj, de la
limo de la tero ĝis la limo de la ĉielo. 28 De la
figarbo lernu ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo
jam moliĝas kaj aperigas foliojn, vi scias, ke la
somero estas proksima; 29 tiel same vi, kiam
vi vidos, ke tio okazas, tiam sciu, ke li estas
proksima, ĉe la pordoj. 30 Vere mi diras al vi:
Ĉi tiu generacio ne forpasos, antaŭ ol ĉio tio

fariĝos. 31 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj
vortoj ne forpasos. 32 Sed pri tiu tago kaj la
horo scias neniu, eĉ ne la anĝeloj en la ĉielo,
nek la Filo, sed nur la Patro. 33 Gardu vin, viglu
kaj preĝu; ĉar vi ne scias, kiam estos la ĝusta
tempo. 34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis sian
domon kaj donis aŭtoritaton al siaj sklavoj,
al ĉiu lian propran laboron, kaj ordonis al la
pordisto, ke li viglu: 35 vi do viglu; ĉar vi ne
scias, kiam venos la domomastro, ĉu vespere,
ĉu noktomeze, ĉu ĉe la kokokrio, ĉu frumatene;
36 por ke li ne venu subite kaj ne trovu vin
dormantaj. 37 Kaj kion mi diras al vi, tion mi
diras al ĉiuj: Viglu.

14 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo
de macoj; kaj la ĉefpastroj kaj skribistoj
serĉis, kiamaniere ili povu per ruzo lin kapti kaj
mortigi; 2 ĉar ili diris: Ne dum la festo, por ke
ne estu tumulto de la popolo. 3 Kaj dum li estis
en Betania, en la domo de Simon, la leprulo,
kiam li sidis ĉe manĝo, venis virino, havanta
alabastran vazon da pura narda ŝmiraĵo, tre
multekosta; kaj rompinte la vazon, ŝi surverŝis
lian kapon. 4 Kaj iuj indignis inter si, dirante:
Por kio fariĝis ĉi tiu malŝparo de la ŝmiraĵo?
5 Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni povus vendi por pli
ol tricent denaroj, kaj doni al malriĉuloj. Kaj
ili murmuris kontraŭ ŝi. 6 Kaj Jesuo diris: Lasu
ŝin; kial vi ĝenas ŝin? ŝi faris bonan faron al
mi. 7 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi,
kaj kiam ajn vi volas, vi povas bonfari al ili;
sed min vi ne ĉiam havas. 8 Kion ŝi povis, tion
ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de mia korpo
por la entombigo. 9 Vere mi diras al vi: Kie ajn
estos predikata la evangelio en la tuta mondo,
tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos priparolata, por
memoraĵo de ŝi. 10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis
unu el la dek du, foriris al la ĉefpastroj, por
transdoni lin al ili. 11 Kaj aŭdinte, ili ĝojis,
kaj promesis doni al li monon. Kaj li serĉis,
kiamaniere oportune transdoni lin. 12 Kaj en la
unua tago de la macoj, kiam oni buĉis la Paskon,
liaj disĉiploj diris al li: Kien vi volas, ke ni iru,
kaj pretigu, por ke vi manĝu la Paskon? 13 Kaj
li sendis du el siaj disĉiploj, kaj diris al ili: Iru
en la urbon, kaj vin renkontos viro, portanta
kruĉon da akvo; 14 lin sekvu, kaj kien li eniros,
tie diru al la domomastro: La Majstro diras:
Kie estas mia gastoĉambro, en kiu mi manĝos
la Paskon kun miaj disĉiploj? 15 Kaj li mem
montros al vi grandan supran ĉambron, prete
aranĝitan; kaj tie vi pretigu por ni. 16 Kaj foriris
la disĉiploj kaj iris en la urbon, kaj trovis tiel,
kiel li diris al ili; kaj ili pretigis la Paskon. 17 Kaj
kiam vesperiĝis, li venis kun la dek du. 18 Kaj
dum ili sidis kaj manĝis, Jesuo diris: Vere mi
diras al vi, ke unu el vi perfidos min, unu, kiu
manĝas kun mi. 19 Kaj ili komencis malĝoji, kaj
diri al li unu post la alia: Ĉu eble mi? 20 Sed li
diris al ili: Unu el la dek du, kiu trempas kun
mi en la pladon. 21 La Filo de homo iros, kiel
estas skribite pri li; sed ve al tiu viro, de kiu la
Filo de homo estos perfidita! Se tiu homo ne
estus naskita, estus bone por li. 22 Kaj dum ili
manĝis, li prenis panon, kaj, beninte, dispecigis
ĝin kaj donis al ili, kaj diris: Prenu; ĉi tio estas
mia korpo. 23 Kaj li prenis kalikon, kaj, doninte
dankon, li donis al ili; kaj ĉiuj trinkis el ĝi. 24
Kaj li diris al ili: Ĉi tio estas mia sango de la
interligo, kiu estas elverŝata por multaj. 25 Vere
mi diras al vi: Mi ne plu trinkos el la frukto
de la vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam mi trinkos
ĝin novan en la regno de Dio. 26 Kaj kantinte
himnon, ili foriris al la monto Olivarba. 27 Kaj
Jesuo diris al ili: Vi ĉiuj ofendiĝos; ĉar estas
skribite: Mi frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj
diskuros. 28 Tamen post mia releviĝo, mi iros
antaŭ vi en Galileon. 29 Sed Petro diris al li: Eĉ
se ĉiuj ofendiĝos, tamen ne mi. 30 Kaj Jesuo
diris al li: Vere mi diras al vi, ke hodiaŭ en ĉi
tiu nokto, antaŭ ol dufoje krios koko, vi trifoje
malkonfesos min. 31 Sed tre insiste li diris:
Eĉ se mi devos morti kun vi, mi neniel vin
malkonfesos. Kaj tiel same diris ili ĉiuj. 32 Kaj
ili venis al loko, kies nomo estas Getsemane;
kaj li diris al siaj disĉiploj: Sidu ĉi tie, dum mi
preĝos. 33 Kaj li prenis kun si Petron kaj Jakobon
kaj Johanon, kaj komencis tre konsterniĝi kaj
maltrankviliĝi. 34 Kaj li diris al ili: Tre malĝoja
estas mia animo, eĉ ĝis morto; restu ĉi tie, kaj
viglu. 35 Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur la
teron, kaj preĝis, ke, se povas esti, la horo pasu

for de li. 36 Kaj li diris: Aba, Patro, ĉio estas ebla
ĉe Vi: forportu de mi ĉi tiun kalikon; tamen
estu ne tio, kion mi volas, sed kion Vi volas.
37 Kaj li venis, kaj trovis ilin dormantaj, kaj
diris al Petro: Simon, ĉu vi dormas? ĉu vi ne
havis forton vigli eĉ unu horon? 38 Viglu kaj
preĝu, por ke vi ne eniru en tenton; la spirito ja
estas fervora, sed la karno estas malforta. 39 Kaj
denove foririnte, li preĝis, dirante la samajn
vortojn. 40 Kaj denove reveninte, li trovis ilin
dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis; kaj ili ne
sciis, kion respondi al li. 41 Kaj li venis la trian
fojon, kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu;
sufiĉas; venis la horo; jen la Filo de homo estas
perfidata en la manojn de pekuloj. 42 Leviĝu, ni
iru; jen mia perfidanto alproksimiĝas. 43 Kaj
tuj, dum li ankoraŭ parolis, venis Judas, unu el
la dek du; kaj kun li homamaso kun glavoj kaj
bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj la skribistoj
kaj la pliaĝuloj. 44 Kaj lia perfidanto jam antaŭe
aranĝis kun ili signon, dirante: Kiun mi kisos,
tiu estas li; kaptu kaj forkonduku lin garde. 45
Kaj veninte, li tuj iris al li, kaj diris: Rabeno;
kaj kisis lin. 46 Kaj ili metis la manojn sur lin
kaj arestis lin. 47 Sed unu el tiuj, kiuj staris
apude, eltiris la glavon kaj frapis la sklavon de
la ĉefpastro, kaj detranĉis al li la orelon. 48 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Ĉu vi elvenis, kvazaŭ
kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj bastonoj, por
kapti min? 49 Ĉiutage mi estis inter vi en la
templo, instruante, kaj vi ne arestis min; tamen,
ke plenumiĝu la Skriboj. 50 Kaj ĉiuj forlasis lin
kaj forkuris. 51 Kaj sekvis lin unu junulo, vestita
per tolaĵo ĉirkaŭ la nuda korpo; kaj oni kaptis
lin; 52 sed lasinte la tolaĵon, li forkuris nuda. 53
Kaj oni forkondukis Jesuon al la ĉefpastro; kaj
kunvenis ĉe li ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj
skribistoj. 54 Kaj Petro malproksime sekvis lin
ĝis interne de la korto de la ĉefpastro; kaj sidis
kun la subuloj kaj sin varmigis apud la fajro.
55 Sed la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis
ateston kontraŭ Jesuo, por lin mortigi, kaj ne
trovis. 56 Ĉar multaj malvere atestis kontraŭ
li, kaj iliaj atestoj ne akordiĝis. 57 Kaj elpaŝis
iuj, kaj malvere atestis kontraŭ li, dirante: 58
Ni aŭdis lin diri: Mi detruos ĉi tiun sanktejon
manfaritan, kaj en la daŭro de tri tagoj mi
konstruos alian ne manfaritan. 59 Kaj eĉ tiel ilia
atesto ne akordiĝis. 60 Kaj la ĉefpastro stariĝis
en la mezo, kaj demandis Jesuon, dirante: Ĉu vi
respondas nenion? kion atestas ĉi tiuj kontraŭ
vi? 61 Sed li silentadis kaj respondis nenion.
Denove la ĉefpastro demandis lin, kaj diris al li:
Ĉu vi estas la Kristo, la Filo de la Benato? 62
Kaj Jesuo diris: Mi estas; kaj vi vidos la Filon
de homo, sidantan dekstre de la Potenco kaj
venantan kun la nuboj de la ĉielo. 63 Kaj la
ĉefpastro disŝiris siajn vestojn, kaj diris: Pro
kio ni plu bezonas atestantojn? 64 Vi aŭdis la
blasfemon: kion vi opinias? Kaj ili ĉiuj juĝis
lin kondamninda al morto. 65 Kaj iuj komencis
kraĉi sur lin, kaj ĉirkaŭkovri lian vizaĝon, kaj
vangofrapi lin, kaj diri al li: Profetu; kaj la
subuloj frapis lin per la manplatoj. 66 Kaj dum
Petro estis malsupre sur la korto, venis unu el
la servantinoj de la ĉefpastro; 67 kaj vidante
Petron sin varmigantan, ŝi rigardis lin, kaj
diris: Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano, kun
tiu Jesuo. 68 Sed li malkonfesis, dirante: Mi
ne scias, nek komprenas, kion vi diras; kaj li
iris en la vestiblon; kaj koko kriis. 69 Kaj lin
vidinte, la servantino denove komencis diri
al la apudstarantoj: Tiu estas el ili. 70 Kaj li
denove malkonfesis. Kaj post iom da tempo la
apudstarantoj denove diris al Petro: Vere vi
estas el ili, ĉar vi estas ja Galileano. 71 Kaj li
komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas tiun
homon, pri kiu vi parolas. 72 Kaj tuj la duan
fojon koko kriis. Kaj Petro ekrememoris la
vorton, kiun Jesuo diris al li: Antaŭ ol dufoje
krios koko, vi trifoje malkonfesos min. Kaj
pripensinte, li ekploris.

15 Tuj matene la ĉefpastroj, farinte
interkonsilon kun la pliaĝuloj kaj skribistoj
kaj la tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis
lin kaj transdonis lin al Pilato. 2 Kaj Pilato
demandis lin: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?
Kaj responde li diris al li: Vi diras. 3 Kaj la
ĉefpastroj multe lin akuzis. 4 Kaj Pilato denove
lin demandis: Ĉu vi respondas nenion? vidu,
pri kiom da aferoj oni vin akuzas. 5 Sed Jesuo
ankoraŭ nenion respondis, tiel ke Pilato miris.

6 Ĉe tiu festo li kutimis liberigi al ili unu
malliberulon, iun ajn, kiun ili pripetis. 7 Kaj
estis unu, nomata Barabas, katenita kun la
ribelintoj, kiuj en la ribelo faris mortigon. 8
Kaj suprenveninte, la homamaso komencis peti
lin pri tio, kion li kutimis fari por ili. 9 Kaj
Pilato respondis al ili, dirante: Ĉu vi volas, ke
mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj? 10 Ĉar li
eksciis, ke pro envio la ĉefpastroj transdonis
lin. 11 Sed la ĉefpastroj instigis la homamason,
ke prefere li liberigu al ili Barabason. 12 Kaj
Pilato, denove respondante, diris al ili: Kion
do mi faru al tiu, kiun vi nomas Reĝo de la
Judoj? 13 Kaj ili denove ekkriis: Krucumu lin.
14 Kaj Pilato diris al ili: Kial? kian malbonon li
faris? Sed ili des pli ekkriis: Krucumu lin. 15
Kaj Pilato, volante kontentigi la homamason,
liberigis al ili Barabason, kaj, skurĝinte Jesuon,
transdonis lin, por esti krucumita. 16 Kaj la
soldatoj forkondukis lin en la korton, kiu estas la
Pretorio, kaj kunvokis la tutan kohorton. 17 Kaj
ili vestis lin per purpuro, kaj plektinte dornan
kronon, surmetis ĝin al li; 18 kaj ili komencis
aklami lin: Saluton, Reĝo de la Judoj! 19 Kaj ili
frapis lian kapon per kano, kaj kraĉis sur lin, kaj
ekgenuinte, kliniĝis al li. 20 Kaj mokinte lin, ili
demetis de li la purpuran veston, kaj surmetis
liajn proprajn vestojn. Kaj ili elkondukis lin,
por krucumi lin. 21 Kaj ili devigis al servado
unu preterpasanton, venantan de la kamparo,
Simonon, Kirenanon, patron de Aleksandro
kaj Rufo, ke li portu lian krucon. 22 Kaj ili
kondukis lin al la loko Golgota, tio estas, Loko
de Kranio. 23 Kaj ili donis al li vinon kun mirho
enmiksita, sed li ne akceptis ĝin. 24 Kaj ili
krucumis lin kaj dividis inter si liajn vestojn,
ĵetante lotojn sur ili, kion ĉiu el ili ricevu. 25
Kaj estis la tria horo, kaj ili krucumis lin. 26 Kaj
la surskribo de lia akuzo estis surskribita: LA
REĜO DE LA JUDOJ. 27 Kaj kun li ili krucumis
du rabistojn, unu dekstre kaj unu maldekstre
de li. 28 Kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras:
Kaj li estis alkalkulita al krimuloj. 29 Kaj la
preterpasantoj insultis lin, balancante la kapon,
kaj dirante: Ha, ha! vi, kiu detruas la sanktejon
kaj konstruas ĝin en la daŭro de tri tagoj, 30
savu vin, deirante de la kruco. 31 Tiel same
ankaŭ la ĉefpastroj, mokante inter si kun la
skribistoj, diris: Aliajn li savis; sin mem li ne
povas savi. 32 La Kristo, la Reĝo de Izrael, deiru
ja nun de la kruco, por ke ni vidu kaj kredu. Kaj
tiuj, kiuj estis krucumitaj kun li, insultis lin. 33
Kaj kiam venis la sesa horo, fariĝis mallumo
sur la tuta lando ĝis la naŭa horo. 34 Kaj je la
naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo: Eloi, Eloi,
lama sabaĥtani; tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial
Vi forlasis min? 35 Kaj iuj el la apudstarantoj,
aŭdinte, diris: Jen li vokas Elijan. 36 Kaj unu
kuris, kaj plenigis spongon per vinagro, kaj
metinte ĝin sur kanon, donis al li trinki, dirante:
Lasu; ni vidu, ĉu venos Elija, por depreni lin.
37 Sed Jesuo, eliginte laŭtan krion, ellasis for
la spiriton. 38 Kaj la kurteno de la sanktejo
disŝiriĝis en du pecojn de supre ĝis malsupre.
39 Kaj kiam la centestro, kiu apudstaris kontraŭ
li, vidis, ke li tiamaniere ellasis for la spiriton,
li diris: Vere ĉi tiu viro estis Filo de Dio. 40
Estis ankaŭ virinoj, rigardantaj de malproksime,
inter kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria, la
patrino de Jakobo la malgranda kaj de Joses,
kaj Salome; 41 kiuj sekvis lin, kiam li estis en
Galileo, kaj servadis al li; kaj multaj aliaj virinoj,
kiuj suprenvenis kun li en Jerusalemon. 42
Kaj kiam jam vesperiĝis, pro tio, ke estas la
Preparado, tio estas, la tago antaŭ sabato, 43
venis Jozef el Arimateo, honorinda konsilanto,
kiu mem atendadis la regnon de Dio; kaj li
kuraĝe eniris al Pilato, kaj petis la korpon de
Jesuo. 44 Kaj Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj
alvokinte la centestron, li demandis lin, ĉu li
de longe estas mortinta. 45 Kaj sciiĝinte de la
centestro, li donis al Jozef la korpon. 46 Kaj li
aĉetis tolaĵon, kaj deprenis lin kaj envolvis lin
en la tolaĵo, kaj metis lin en tombon, kiu estis
elhakita el ŝtonego; kaj li alrulis ŝtonon al la
enirejo de la tombo. 47 Kaj Maria Magdalena,
kaj Maria, la patrino de Joses, vidis, kien oni
metis lin.

16 Kaj kiam la sabato jam pasis, Maria
Magdalena, kaj Maria, la patrino de Jakobo,
kaj Salome aĉetis aromaĵojn, por ke ili iru kaj

ŝmiru lin. 2 Kaj tre frue en la unua tago de la
semajno ili venis al la tombo, kiam la suno ĵus
leviĝis. 3 Kaj ili diris inter si: Kiu derulos por
ni la ŝtonon de la enirejo de la tombo? 4 kaj
suprenrigardante, ili vidis, ke la ŝtono estas
derulita; ĉar ĝi estis tre granda. 5 Kaj enirinte
en la tombon, ili vidis junulon sidantan ĉe la
dekstra flanko, vestitan per blanka robo; kaj
ili miregis. 6 Sed li diris al ili: Ne miregu; vi
serĉas Jesuon, la Nazaretanon, la krucumitan: li
leviĝis; li ne estas ĉi tie; jen la loko, kien oni
metis lin! 7 Sed iru, diru al liaj disĉiploj kaj al
Petro: Li iras antaŭ vi en Galileon; tie vi vidos
lin, kiel li diris al vi. 8 Kaj elirinte, ili forkuris
de la tombo, ĉar tremado kaj konfuziĝo posedis
ilin; kaj ili diris nenion al iu, ĉar ili timis. 9 **(note:
The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark
16:9-20.)** Sed leviĝinte frue en la unua tago de la
semajno, li aperis unue al Maria Magdalena,
el kiu li elpelis sep demonojn. 10 Ŝi iris, kaj
sciigis ĝin al la homoj, kiuj estis kun li, dum ili
malĝojis kaj ploris. 11 Kaj aŭdinte, ke li vivas
kaj estas vidita de ŝi, ili ne kredis. 12 Kaj post
tio li aperis sub alia formo al du el ili, dum ili
piediris en la kamparon. 13 Kaj foririnte, ili
sciigis al la aliaj, kaj ankaŭ ili ne kredis. 14 Poste
li aperis al la dek unu, dum ili sidis ĉe manĝo,
kaj riproĉis ilian nekredemon kaj korobstinon,
ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis lin leviĝintan.
15 Kaj li diris al ili: Iru en la tutan mondon,
kaj prediku la evangelion al ĉiu kreitaĵo. 16
Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita;
sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita. 17 Kaj
jenaj signoj sekvos la kredantojn: en mia nomo
ili elpelos demonojn; ili parolos per lingvoj;
18 ili prenos en manojn serpentojn, kaj se ili
trinkos ion mortigan, ĝi neniel difektos ilin; sur
malsanulojn ili metos la manojn, kaj ili saniĝos.
19 Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam li parolis al
ili, estis ricevita supren en la ĉielon, kaj sidiĝis
dekstre de Dio. 20 Kaj elirinte, ili predikis ĉie,
kaj la Sinjoro laboris kun ili kaj fortikigis la
vorton per la signoj, kiuj sekvis. Amen.

Luko

1 Ĉar multaj jam entreprenis aranĝi historion
pri la faktoj, kiuj estas konstatitaj inter
ni, 2 kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj de la
komenco vidis mem kaj estis administrantoj de
la vorto, 3 ŝajnis bone ankaŭ al mi, esplorinta
ĉion atente de la komenco, skribi en ordo al vi,
plej eminenta Teofilo, 4 por ke vi povu scii la
certecon pri la aferoj, pri kiuj vi estas instruita.
5 En la tagoj de Herodo, reĝo de Judujo, estis
pastro nomata Zeĥarja, el la deĵora grupo de
Abija; kaj li havis edzinon el la filinoj de Aaron,
kaj ŝia nomo estis Elizabeto. 6 Kaj ambaŭ estis
justaj antaŭ Dio, irantaj laŭ ĉiuj ordonoj kaj
instruoj de la Eternulo sen riproĉo. 7 Kaj ili
ne havis infanon, ĉar Elizabeto estis senfrukta,
kaj ili ambaŭ estis en profunda aĝo. 8 Kaj dum
li plenumis sian pastradon antaŭ Dio en la
vico de sia grupo, 9 laŭ la kutimo de la pastra
ofico estis lia loto eniri en la sanktejon de la
Eternulo kaj incensadi. 10 Kaj la tuta amaso
de la popolo preĝis ekstere dum la horo de
la incensado. 11 Kaj aperis antaŭ li anĝelo de
la Eternulo, staranta dekstre de la altaro de
incensado. 12 Kaj Zeĥarja maltrankviliĝis, kiam
li vidis lin, kaj sur lin falis timo. 13 Sed la anĝelo
diris al li: Ne timu, Zeĥarja; ĉar via preĝo estas
aŭdita, kaj via edzino Elizabeto naskos al vi
filon, kaj vi donos al li la nomon Johano. 14
Kaj vi havos ĝojon kaj feliĉon, kaj multaj ĝojos
pro lia naskiĝo. 15 Ĉar li estos granda antaŭ la
Sinjoro, kaj li ne trinkos vinon nek ebriigaĵon;
kaj li estos plena de la Sankta Spirito jam de
la ventro de sia patrino. 16 Kaj multajn el la
filoj de Izrael li turnos al la Eternulo, ilia Dio.
17 Kaj li iros antaŭ Lia vizaĝo en la spirito kaj
potenco de Elija, por turni la korojn de la patroj
al la infanoj kaj la malobeemajn al la saĝeco de
la justuloj, por pretigi por la Sinjoro popolon
preparitan. 18 Kaj Zeĥarja diris al la anĝelo:
Per kio mi scios tion? ĉar mi estas maljunulo,
kaj mia edzino havas profundan aĝon. 19 Kaj
la anĝelo responde diris al li: Mi estas Gabriel,
kiu staras antaŭ Dio; kaj mi estas sendita, por
paroli al vi kaj fari al vi tiun bonan sciigon. 20
Kaj jen vi silentos kaj estos ne kapabla paroli,
ĝis la tago, kiam tio okazos, ĉar vi ne kredis
miajn vortojn, kiuj plenumiĝos siatempe. 21
Kaj la popolo atendis Zeĥarjan, kaj miris pro lia
restado en la sanktejo. 22 Kaj kiam li elvenis, li
ne povis paroli al ili; kaj ili eksciis, ke li vidis
vizion en la sanktejo; kaj li faradis signojn al ili,
kaj restis muta. 23 Kaj kiam finiĝis la tagoj de lia
pastrado, li foriris en sian domon. 24 Kaj post
tiuj tagoj lia edzino Elizabeto gravediĝis, kaj
kaŝis sin kvin monatojn, dirante: 25 Tiamaniere
agis la Eternulo rilate al mi en la tagoj, kiam Li
favore rigardis min, por forpreni mian riproĉon
inter homoj. 26 Kaj en la sesa monato la anĝelo
Gabriel estis sendita de Dio en urbon de Galileo,
nomatan Nazaret, 27 al virgulino fianĉinigita
kun viro, kies nomo estis Jozef, el la domo de
David; kaj la nomo de la virgulino estis Maria. 28
Kaj li venis al ŝi, kaj diris: Saluton al vi la grace
favorita, la Eternulo estas kun vi. 29 Sed ŝi tre
maltrankviliĝis ĉe tiu diro, kaj konsideris, kia
povas esti tiu saluto. 30 Kaj la anĝelo diris al ŝi:
Ne timu, Maria; ĉar vi trovis gracon antaŭ Dio.
31 Kaj jen vi gravediĝos en via ventro kaj naskos
filon, kaj vi nomos lin JESUO. 32 Li estos granda,
kaj estos nomata Filo de la Plejaltulo; kaj Dio,
la Eternulo, donos al li la tronon de lia patro
David; 33 kaj li reĝos super la domo de Jakob
eterne, kaj lia regno ne havos finon. (aiōn g165) 34
Kaj Maria diris al la anĝelo: Kiel estos tio, ĉar
mi ne konas viron? 35 Kaj la anĝelo responde
diris al ŝi: La Sankta Spirito venos sur vin, kaj la
potenco de la Plejaltulo superombros vin; pro
kio ankaŭ la naskotaĵo estos nomata sankta, la
Filo de Dio. 36 Kaj jen via parencino Elizabeto
ankaŭ gravediĝis je filo en sia maljuneco, kaj
la nuna monato estas la sesa por ŝi, kiun oni
nomis senfrukta. 37 Ĉar ĉe Dio nenio estas
neebla. 38 Kaj Maria diris: Jen la sklavino de la
Eternulo; estu al mi laŭ via diro. Kaj la anĝelo
foriris de ŝi. 39 Kaj en tiuj tagoj Maria leviĝis kaj
senprokraste vojaĝis en la montan regionon, en
urbon de Judujo; 40 kaj enirinte en la domon
de Zeĥarja, ŝi salutis Elizabeton. 41 Kaj kiam
Elizabeto aŭdis la saluton de Maria, la infaneto
eksaltis en ŝia ventro; kaj Elizabeto pleniĝis de

la Sankta Spirito, 42 kaj ŝi levis sian voĉon per
laŭta krio, kaj diris: Benata vi estas inter virinoj,
kaj benata estas la frukto de via ventro. 43 Kaj
pro kio okazas al mi ĉi tio, ke la patrino de mia
Sinjoro venas al mi? 44 Ĉar jen kiam la voĉo de
via saluto venis en miajn orelojn, la infaneto
ĝoje eksaltis en mia ventro. 45 Kaj feliĉa estas ŝi,
kiu kredis, ĉar plenumiĝos tio, kio estas dirita al
ŝi de la Eternulo. 46 Kaj Maria diris: Mia animo
altigas la Eternulon, 47 Kaj mia spirito ĝojis en
Dio, mia Savanto, 48 Ĉar Li rigardis la humilecon
de Sia sklavino; Ĉar jen de nun ĉiuj generacioj
nomos min feliĉa. 49 Ĉar la Potenculo faris
al mi grandaĵojn, Kaj sankta estas Lia nomo.
50 Kaj Lia boneco estas por ĉiuj generacioj Al
tiuj, kiuj Lin timas. 51 Li montris forton per
Sia brako, Li dispelis fierulojn en la penso de
ilia koro. 52 Li malaltigis potenculojn de iliaj
tronoj, Kaj Li altigis humilulojn. 53 Malsatulojn
Li plenigis per bonaĵo, Kaj riĉulojn Li forsendis
malplenaj. 54 Li helpis Sian servanton Izrael,
Memorante Sian korfavoron. 55 Kiel Li parolis al
niaj patroj, Al Abraham kaj al lia idaro eterne.
(aiōn g165) 56 Kaj Maria loĝis ĉi ŝi tri monatojn,
kaj reiris al sia domo. 57 Kaj venis por Elizabeto
la tempo, en kiu ŝi devis naski; kaj ŝi naskis
filon. 58 Kaj ŝiaj najbaroj kaj ŝiaj parencoj aŭdis,
ke la Eternulo pligrandigis Sian bonecon al
ŝi; kaj ili ĝojis kun ŝi. 59 Kaj en la oka tago
oni venis, por cirkumcidi la infaneton; kaj ili
eknomis lin Zeĥarja, laŭ la nomo de lia patro.
60 Kaj lia patrino responde diris: Tute ne; sed
li estos nomata Johano. 61 Kaj ili diris al ŝi: El
via parencaro estas neniu, kiu estas nomata
per tiu nomo. 62 Kaj ili faris signojn al lia
patro pri tio, kiel li volas, ke li estu nomata.
63 Kaj li petis tabuleton, kaj skribis jene: Lia
nomo estas Johano. Kaj ĉiuj miris. 64 Kaj tuj lia
buŝo malfermiĝis, kaj lia lango liberiĝis; kaj li
parolis, glorante Dion. 65 Kaj timo venis sur
ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ ili, kaj tra la tuta monta
regiono de Judujo disvastiĝis rakonto pri ĉio
tio. 66 Kaj ĉiuj aŭdantoj konservis tion en sia
koro, dirante: Kia do estos ĉi tiu knabeto? Ĉar
la mano de la Eternulo estis kun li. 67 Kaj lia
patro Zeĥarja pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj
profetis, dirante: 68 Benata estu la Eternulo,
la Dio de Izrael, Ĉar Li vizitis Sian popolon kaj
faris por ili elaĉeton, 69 Kaj levis kornon de savo
por ni En la domo de Sia servanto David, 70 Kiel
Li parolis per la buŝo de Siaj sanktaj profetoj,
de post la komenco de la mondo, (aiōn g165) 71
Savadon el niaj malamikoj kaj el la mano de ĉiuj
niaj malamantoj; 72 Por montri Sian bonecon
ĉe niaj patroj, Kaj por memori Sian sanktan
interligon; 73 La ĵuron, kiun Li ĵuris al nia patro
Abraham; 74 Ke Li donos al ni, ke, liberigite el la
mano de niaj malamikoj, Ni servu Lin sentime,
75 En sankteco kaj justeco antaŭ Li ĉiujn niajn
tagojn. 76 Kaj vi, infano, estos nomata profeto
de la Plejaltulo, Ĉar vi iros antaŭ la vizaĝo de la
Sinjoro, por pretigi liajn vojojn, 77 Por doni al
lia popolo scion de savo En la pardonado de
iliaj pekoj, 78 Pro la kompata koro de nia Dio,
Per kiu nin vizitis la sunleviĝo de supre, 79 Por
lumi sur tiujn, kiuj sidas en mallumo kaj en la
ombro de morto, Por gvidi niajn piedojn en
la vojojn de paco. 80 Kaj kreskis la infano kaj
fortiĝis en spirito, kaj estis en la dezertoj ĝis la
tago de sia ekmontriĝo al Izrael.

2 Kaj en tiuj tagoj eliris dekreto de Cezaro
Aŭgusto, ke la tuta mondo estu registrita.
2 Ĉi tiu estis la unua registrado, farita, kiam
Kirenio estis reganto de Sirio. 3 Kaj ĉiuj iris, por
esti registritaj, ĉiu al sia urbo. 4 Kaj Jozef ankaŭ
supreniris el Galileo, el la urbo Nazaret, en
Judujon, al la urbo de David, kiu estas nomata
Bet-Leĥem, ĉar li estis el la domo kaj familio
de David, 5 por esti registrita kun sia fianĉino
Maria, kiu estis graveda. 6 Kaj dum ili estis tie,
venis la tagoj por ŝia akuŝo. 7 Kaj ŝi naskis sian
unuan filon, kaj ŝi ĉirkaŭvindis lin kaj kuŝigis
lin en staltrogon, ĉar ne estis loko por ili en la
gastejo. 8 Kaj en tiu sama regiono estis paŝtistoj,
kiuj kamploĝis kaj nokte gardis sian gregon. 9
Kaj anĝelo de la Eternulo alstaris apud ili, kaj la
gloro de la Eternulo brilis ĉirkaŭ ili, kaj ili timis
per granda timo. 10 Kaj la anĝelo diris al ili: Ne
timu; ĉar jen mi venigas al vi bonan sciigon de
granda ĝojo, kiu estos al la tuta popolo; 11 ĉar
hodiaŭ estas naskita por vi, en la urbo de David,
Savanto, kiu estas Kristo, la Sinjoro. 12 Kaj jen la

signo por vi: vi trovos infaneton, ĉirkaŭvinditan
kaj kuŝantan en staltrogo. 13 Kaj subite estis
kun la anĝelo amaso de la ĉiela armeo, laŭdante
Dion, kaj dirante: 14 Gloro al Dio en la supera
alto, Kaj sur la tero paco, inter homoj Difavoro.
15 Kaj kiam la anĝeloj foriris de ili en la ĉielon,
la paŝtistoj diris unu al alia: Ni jam iru ĝis Bet-
Leĥem, kaj vidu ĉi tiun okazintaĵon, kiun la
Eternulo sciigis al ni. 16 Kaj rapidante, ili iris,
kaj trovis Marian kaj Jozefon, kaj la infaneton
kuŝantan en la staltrogo. 17 Kaj tion vidinte,
ili sciigis pri la diro, kiu estis parolita al ili pri
ĉi tiu infano. 18 Kaj ĉiuj aŭdintoj miris pri tio,
kion rakontis al ili la paŝtistoj. 19 Sed Maria
konservis ĉiujn tiujn dirojn kaj pripensis ilin en
sia koro. 20 Kaj la paŝtistoj revenis, glorante kaj
laŭdante Dion pri ĉio, kion ili aŭdis kaj vidis,
kiel estis parolite al ili. 21 Kaj kiam jam pasis
ok tagoj por cirkumcidi lin, oni donis al li la
nomon JESUO, kiel li estis nomita de la anĝelo,
antaŭ ol li estis en la ventro. 22 Kaj kiam finiĝis
la tagoj de ilia purigado laŭ la leĝo de Moseo,
ili alportis lin al Jerusalem, por prezenti lin
al la Eternulo, 23 kiel estas skribite en la leĝo
de la Eternulo: Ĉiu virseksulo, kiu malfermas
la uteron, estu dediĉita al la Eternulo; 24 kaj
por alporti oferon laŭ tio, kio estas dirita en
la leĝo de la Eternulo: Paron da turtoj, aŭ du
kolombidojn. 25 Kaj jen en Jerusalem estis viro,
kies nomo estis Simeon, kaj ĉi tiu estis justa kaj
pia, atendanta la konsoladon de Izrael; kaj la
Sankta Spirito estis kun li. 26 Kaj estis montrite
al li de la Sankta Spirito, ke li ne mortos, ĝis li
vidos la Kriston de la Eternulo. 27 Kaj li venis
per la Spirito en la templon; kaj kiam la gepatroj
enportis la infanon Jesuo, por fari pri li laŭ la
kutimo de la leĝo, 28 tiam li ricevis lin en siajn
brakojn, kaj benis Dion, dirante: 29 Nun, ho
Eternulo, Vi ellasas Vian servanton, Laŭ Via
vorto, en paco, 30 Ĉar miaj okuloj vidis Vian
savon, 31 Kiun Vi preparis antaŭ la vizaĝo de
ĉiuj popoloj, 32 Lumon por malkaŝo al la gentoj,
Kaj gloron de Via popolo Izrael. 33 Kaj lia patro
kaj lia patrino miris pri tio, kio estis parolita pri
li; 34 kaj Simeon ilin benis, kaj diris al Maria,
lia patrino: Jen ĉi tiu estas metita por la falo
kaj leviĝo de multaj en Izrael, kaj por signo
kontraŭparolata; 35 kaj ankaŭ vian animon
glavo trapasos; por ke la pensoj de multaj koroj
malkaŝiĝu. 36 Kaj estis unu profetino, Anna,
filino de Fanuel, el la tribo de Aŝer (ŝi estis
grandaĝa, loĝinte sep jarojn kun sia edzo de
post sia virgeco, 37 kaj estinte vidvino okdek
kvar jarojn), kiu neniam foriris el la templo,
adorante per fastoj kaj preĝoj nokte kaj tage.
38 Kaj alveninte ĝuste en tiu horo, ŝi dankis
Dion, kaj parolis pri li al ĉiuj, kiuj atendadis
la elaĉeton de Jerusalem. 39 Kaj kiam ili jam
faris ĉion, konforme al la leĝo de la Eternulo,
ili revenis en Galileon, al sia urbo Nazaret. 40
Kaj la infano kreskadis kaj fortiĝis, pleniĝante
de saĝeco; kaj la graco de Dio estis sur li. 41
Kaj liaj gepatroj iris ĉiujare al Jerusalem ĉe la
Paska festo. 42 Kaj kiam li estis dekdujara, ili
supreniris laŭ la kutimo de la festo; 43 kaj kiam
ili jam pasigis la tagojn, ĉe ilia returniĝo la
knabo Jesuo restis en Jerusalem, kaj liaj gepatroj
tion ne sciis; 44 sed supozante, ke li estas en
la karavano, ili iris tagan vojaĝon, kaj serĉis
lin inter siaj parencoj kaj konatoj; 45 kaj ne
trovinte lin, ili reiris al Jerusalem, serĉante lin.
46 Kaj post tri tagoj ili trovis lin en la templo,
kie li sidis meze de la instruistoj, aŭskultante
ilin kaj metante al ili demandojn; 47 kaj ĉiuj,
kiuj aŭdis lin, miregis pro lia kompreno kaj liaj
respondoj. 48 Kaj ili miris, vidante lin, kaj lia
patrino diris al li: Filo, kial vi tiel agis kontraŭ
ni? jen via patro kaj mi serĉis vin kun malĝojo.
49 Kaj li diris al ili: Kial vi serĉis min? ĉu vi ne
sciis, ke mi devas esti en la domo de mia Patro?
50 Kaj ili ne komprenis la diron, kiun li parolis
al ili. 51 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj venis
en Nazareton, kaj li estis obeema al ili; kaj lia
patrino konservis ĉiujn tiujn dirojn en sia koro.
52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco kaj staturo, kaj
en graco ĉe Dio kaj homoj.

3 En la dek-kvina jaro de la regado de Tiberio
Cezaro, kiam Pontio Pilato estis provincestro
de Judujo, kaj Herodo estis tetrarĥo de Galileo,
kaj lia frato Filipo tetrarĥo de la regiono
Iturea kaj Traĥonitis, kaj Lisanio tetrarĥo de
Abilene, 2 dum la ĉefpastreco de Anas kaj

Kajafas, venis la vorto de Dio al Johano, filo
de Zeĥarja, en la dezerto. **3** Kaj li venis en la
tutan regionon ĉirkaŭ Jordan, predikante la
bapton de pento por la pardonado de pekoj, **4**
kiel estas skribite en la libro de la vortoj de la
profeto Jesaja: Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo, Rektigu Liajn
irejojn. **5** Ĉiu valo leviĝos, Kaj ĉiu monto kaj
monteto malaltiĝos, Kaj la malebenaĵo fariĝos
ebenaĵo, Kaj la malglataj vojoj glatiĝos; **6** Kaj
ĉiu karno vidos la savon de Dio. **7** Li do diris al
la homamasoj, kiuj eliris, por esti baptitaj de
li: Ho vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la
venonta kolero? **8** Donu do fruktojn taŭgajn
por pento. Kaj ne komencu diri en vi: Ni havas
Abrahamon kiel patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio
povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham.
9 Kaj la hakilo jam kuŝas ĉe la radiko de la
arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton,
estas dehakata, kaj ĵetata en fajron. **10** Kaj la
homamasoj lin demandis, dirante: Kion do ni
faru? **11** Kaj responde li diris al ili: Kiu havas
du tunikojn, tiu donu al la nehavanto; kaj kiu
havas manĝaĵon, tiu faru tiel same. **12** Venis
ankaŭ impostistoj, por esti baptitaj, kaj ili diris
al li: Majstro, kion ni faru? **13** Kaj li diris al
ili: Ne postulu pli multe, ol estas ordonite. **14**
Kaj ankaŭ soldatoj lin demandis, dirante: Kaj
kion ni faru? Kaj li diris al ili: Ne perfortu iun,
nek maljuste ion postulu, kaj estu kontentaj je
via salajro. **15** Kaj kiam la popolo atendis, kaj
ĉiuj diskutis en siaj koroj pri Johano, ĉu eble
li estas la Kristo, **16** Johano respondis al ĉiuj,
dirante: Mi ja vin baptas per akvo, sed venas
tiu, kiu estas pli potenca ol mi; la rimenon
de liaj ŝuoj mi ne estas inda malligi; li vin
baptos per la Sankta Spirito kaj per fajro; **17** lia
ventumilo estas en lia mano, por ke li elpurigu
sian draŝejon, kaj kolektu la tritikon en sian
grenejon; sed la grenventumaĵon li bruligos
per fajro neestingebla. **18** Kaj per multaj aliaj
konsiloj li evangeliis al la popolo. **19** Sed Herodo,
la tetrarĥo, riproĉite de li pri Herodias, la
edzino de lia frato, kaj pri ĉiuj malbonaĵoj, kiujn
Herodo faris, **20** aldonis al ĉio ankaŭ ĉi tion, ke
li enŝlosis Johanon en malliberejo. **21** Kaj kiam
la tuta popolo estis baptata, Jesuo ankaŭ estis
baptita, kaj dum li preĝis, la ĉielo malfermiĝis,
22 kaj la Sankta Spirito malsupreniris sur lin en
korpa aspekto kiel kolombo; kaj venis voĉo el
la ĉielo: Vi estas Mia Filo, la amata; en vi Mi
havas plezuron. **23** Kaj Jesuo mem, komencante,
havis ĉirkaŭ tridek jarojn, estante filo (kiel oni
supozis) de Jozef, de Eli, **24** de Mattat, de Levi,
de Melĥi, de Janaj, de Jozef, **25** de Matatias, de
Amos, de Naĥum, de Esli, de Nagaj, **26** de Maat,
de Matatias, de Semein, de Jozef, de Joda, **27**
de Joĥanan, de Resa, de Zerubabel, de Ŝealtiel,
de Neri, **28** de Melĥi, de Adi, de Kosam, de
Elmodam, de Er, **29** de Jesu, de Eliezer, de Jorim,
de Mattat, de Levi, **30** de Simeon, de Jehuda,
de Jozef, de Jonam, de Eljakim, **31** de Melea,
de Mena, de Matata, de Natan, de David, **32** de
Jiŝaj, de Obed, de Boaz, de Salma, de Naĥŝon, **33**
de Aminadab, de Ram, de Ĥecron, de Perec, de
Jehuda, **34** de Jakob, de Isaak, de Abraham, de
Teraĥ, de Naĥor, **35** de Serug, de Reu, de Peleg,
de Eber, de Ŝelaĥ, **36** de Kenan, de Arpaĥŝad, de
Ŝem, de Noa, de Lemeĥ, **37** de Metuŝelaĥ, de
Ĥanoĥ, de Jared, de Mahalalel, de Kenan, **38** de
Enoŝ, de Set, de Adam, de Dio.

4 Kaj Jesuo, plena de la Sankta Spirito, revenis
de Jordan, kaj estis kondukata de la Spirito
en la dezerton **2** dum kvardek tagoj, tentate de
la diablo. Kaj li manĝis nenion en tiuj tagoj; kaj
kiam ili finiĝis, li malsatis. **3** Kaj la diablo diris
al li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu al ĉi tiu
ŝtono, ke ĝi fariĝu pano. **4** Kaj Jesuo respondis
al li: Estas skribite: Ne per la pano sole vivos
homo. **5** Kaj kondukinte lin supren, li montris
al li ĉiujn regnojn de la mondo en momento da
tempo. **6** Kaj la diablo diris al li: Mi donos al vi
la tutan ĉi tiun potencon kaj ilian gloron; ĉar ĝi
estas transdonita al mi, kaj al kiu ajn mi volas,
al tiu mi ĝin donas. **7** Se do vi adorkliniĝos
antaŭ mi, ĉio estos via. **8** Kaj responde Jesuo
diris al li: Estas skribite: Al la Eternulo, via
Dio, adorkliniĝu, kaj al Li sola servu. **9** Kaj li
kondukis lin al Jerusalem, kaj starigis lin sur la
tegmenta pinto de la templo, kaj diris al li: Se
vi estas Filo de Dio, ĵetu vin de ĉi tie malsupren;
10 ĉar estas skribite: Al siaj anĝeloj Li ordonos

pri vi, ke ili vin gardu, 11 kaj: Sur la manoj ili
vin portos, Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per
via piedo. 12 Kaj responde Jesuo diris al li: Estas
dirite: Ne provu la Eternulon, vian Dion. 13 Kaj
fininte la tutan tentadon, la diablo foriris de li
ĝis estonta tempo. 14 Kaj revenis Jesuo en la
potenco de la Spirito en Galileon; kaj eliris famo
pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo. 15 Kaj li instruadis en
iliaj sinagogoj, glorate de ĉiuj. 16 Kaj li venis al
Nazaret, kie li estis edukita; kaj laŭ sia kutimo
li eniris en la sinagogon en la sabata tago, kaj
stariĝis, por legi. 17 Kaj estis donita al li libro de
la profeto Jesaja. Kaj, malferminte la libron, li
trovis la lokon, kie estis skribite: 18 La spirito de
la Eternulo estas sur mi, Ĉar Li min sanktoleis,
por bonanonci al malriĉuloj; Li sendis min, por
anonci liberecon al kaptitoj Kaj vidpovon al
blinduloj, Por meti la vunditojn en liberecon,
19 Por proklami favorjaron de la Eternulo. 20
Kaj kunvolvinte la libron, kaj redoninte ĝin al
la subulo, li sidiĝis; kaj la okuloj de ĉiuj en la
sinagogo atente lin rigardis. 21 Kaj li ekparolis al
ili: Hodiaŭ tiu skribo plenumiĝas en viaj oreloj.
22 Kaj ĉiuj atestis pri li, kaj miris pro la vortoj
de graco, kiuj eliris el lia buŝo; kaj ili diris: Ĉu
ĉi tiu ne estas la filo de Jozef? 23 Kaj li diris al
ili: Sendube vi diros al mi la jenan sentencon:
Kuracisto, sanigu vin mem; kiajn aferojn, pri
kiuj ni aŭdis, en Kapernaum faritajn, tiajn faru
ĉi tie en via patrujo. 24 Kaj li diris: Vere mi
diras al vi: Neniu profeto estas akceptata en sia
patrujo. 25 Kun vereco mi diras al vi: Estis multaj
vidvinoj en Izrael en la tagoj de Elija, kiam estis
ŝlosita la ĉielo tri jarojn kaj ses monatojn, kiam
okazis granda malsato sur la tuta lando; 26
kaj al neniu el ili Elija estis sendita, krom al
Carfat en la lando Cidon, al virino vidvino. 27
Kaj estis multaj lepruloj en Izrael en la tagoj de
la profeto Eliŝa; sed neniu el ili estis purigita,
krom Naaman, la Siriano. 28 Kaj ĉiuj en la
sinagogo pleniĝis de kolero, aŭdante tion; 29
kaj leviĝinte, ili elĵetis lin ekster la urbon, kaj
kondukis lin ĝis la krutaĵo de la monteto, sur kiu
ilia urbo estis konstruita, por ĵeti lin malsupren.
30 Sed li foriris, trapasinte tra ilia mezo. 31 Kaj
li malsupreniris al Kapernaum, urbo Galilea.
Kaj li instruis ilin en la sabato; 32 kaj oni miris
pro lia instruado, ĉar kun aŭtoritato estis lia
vorto. 33 Kaj en la sinagogo estis viro, havanta
spiriton de malpura demono; kaj li kriegis per
laŭta voĉo, 34 dirante: Ha! kio estas inter ni kaj
vi, Jesuo Nazaretano? Ĉu vi venis, por pereigi
nin? Mi scias, kiu vi estas, la Sanktulo de Dio. 35
Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu,
kaj eliru el li. Kaj ĵetinte lin en la mezon, la
demono eliris el li, neniel difektinte lin. 36
Kaj falis miro sur ĉiujn, kaj ili kunparoladis
inter si, dirante: Kia vorto estas ĉi tio? ĉar kun
aŭtoritato kaj potenco li ordonas al la malpuraj
spiritoj, kaj ili eliras. 37 Kaj famo pri li eliris al
ĉiu loko de la tuta ĉirkaŭaĵo. 38 Kaj leviĝinte el
la sinagogo, li eniris en la domon de Simon. Kaj
la bopatrino de Simon estis tenata de granda
febro, kaj ili petis lin pri ŝi. 39 Kaj starante super
ŝi, li admonis la febron; kaj ĝi forlasis ŝin, kaj ŝi
tuj leviĝis kaj servis al ili. 40 Kaj ĉe la subiro de
la suno ĉiuj, kiuj havis malsanulojn kun diversaj
malsanoj, venigis ilin al li; kaj li metis sur ĉiun
el ili la manojn, kaj sanigis ilin. 41 Eliris ankaŭ
demonoj el multaj, kriegante, kaj dirante: Vi
estas la Filo de Dio. Kaj severe admonante, li ne
permesis al ili paroli, ĉar ili sciis, ke li estas la
Kristo. 42 Kaj kiam tagiĝis, li eliris, kaj venis en
dezertan lokon; kaj la homamasoj lin serĉis, kaj
venis al li, kaj lin detenis, ke li ne foriru de ili.
43 Sed li diris al ili: Ankaŭ al la ceteraj urboj mi
devas prediki la evangelion de la regno de Dio;
ĉar por tio mi estas sendita. 44 Kaj li predikis en
la sinagogoj de Galileo.

5 Kaj dum la homamaso ĉirkaŭpremis lin kaj
aŭskultis la vorton de Dio, li staris apud
la lago Genesaret; 2 kaj li vidis du ŝipetojn
starantajn apud la lago, sed la fiŝkaptistoj ĵus
eliris el ili, kaj lavis la retojn. 3 Kaj li eniris
en unu el la ŝipetoj, kiu apartenis al Simon,
kaj petis, ke li forŝovu iom for de la bordo.
Kaj li sidiĝis, kaj instruis la homamason el la
ŝipeto. 4 Kaj kiam li ĉesis paroli, li diris al
Simon: Forŝovu ĝis la profundo, kaj mallevu
la retojn por akirado. 5 Kaj responde Simon
diris: Estro, ni jam laboris la tutan nokton kaj
kaptis nenion; tamen laŭ via diro mi mallevos la

retojn. 6 Kaj tion farinte, ili enfermis grandan
amason da fiŝoj, kaj iliaj retoj ekrompiĝis; 7 kaj
ili geste signis al siaj kompanianoj en la alia
ŝipeto, ke ili venu kaj helpu ilin. Kaj ili venis,
kaj plenigis ambaŭ ŝipetojn, ĝis ekprofundiĝo.
8 Sed Simon Petro, tion vidinte, falis teren
antaŭ la genuoj de Jesuo, dirante: Foriru de
mi, ho Sinjoro, ĉar mi estas pekulo. 9 Ĉar pro
la preno de fiŝoj, kiun ili akiris, miro kaptis
lin, kaj ĉiujn, kiuj estis kun li, 10 kaj tiel same
Jakobon kaj Johanon, filojn de Zebedeo, kiuj
estis kompanianoj de Simon. Kaj Jesuo diris al
Simon: Ne timu; de nun vi estos kaptisto de
homoj. 11 Kaj kiam ili surbordigis siajn ŝipetojn,
ili forlasis ĉion, kaj sekvis lin. 12 Kaj dum li estis
en unu el la urboj, jen viro plena de lepro; kaj
vidante Jesuon, li falis sur la vizaĝon kaj petegis
lin, dirante: Sinjoro, se vi volas, vi povas min
purigi. 13 Kaj li etendis la manon kaj tuŝis lin,
dirante: Mi volas; estu purigita. Kaj tuj la lepro
foriris de li. 14 Kaj li ordonis al li, ke li diru al
neniu: Sed foririnte, montru vin al la pastro
kaj tiele oferu pro via purigado, kiel ordonis
Moseo, por atesto al ili. 15 Sed la famo pri li des
pli multe disvastiĝis; kaj grandaj homamasoj
kunvenis, por aŭskulti kaj por esti sanigitaj
je siaj malsanoj. 16 Sed li fortiris sin en la
dezertojn, kaj preĝadis. 17 Kaj en unu el tiuj
tagoj li estis instruanta; kaj ĉeestis Fariseoj kaj
leĝinstruistoj, sidantaj, kiuj alvenis el ĉiu vilaĝo
de Galileo kaj el Judujo kaj el Jerusalem; kaj la
potenco de la Eternulo alestis, por sanigi ilin.
18 Kaj jen viroj alportis sur lito viron, kiu estis
paralizita; kaj ili penis enporti lin kaj meti lin
antaŭ li. 19 Kaj ne trovinte, kiamaniere ili povas
enporti lin, pro la homamaso, ili supreniris sur
la tegmenton, kaj mallevis lin tra la tegoloj,
kun la liteto, en la mezon antaŭ Jesuo. 20 Kaj
vidante ilian fidon, li diris: Ho viro, viaj pekoj
estas al vi pardonitaj. 21 Kaj la skribistoj kaj
Fariseoj komencis diskuti inter si, dirante: Kiu
estas ĉi tiu, kiu parolas blasfemojn? kiu povas
pardoni pekojn krom Dio sola? 22 Sed Jesuo,
eksciante iliajn pensojn, responde diris al ili:
Kial vi diskutas en viaj koroj? 23 Kio estas pli
facila, diri: Viaj pekoj estas al vi pardonitaj,
aŭ diri: Leviĝu kaj piediru? 24 Sed por ke vi
sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur
la tero pardoni pekojn — li diris al la paralizulo:
Mi diras al vi: Leviĝu, kaj prenu vian liteton,
kaj iru al via domo. 25 Kaj tuj li leviĝis antaŭ
ili, kaj prenis tion, sur kio li kuŝis, kaj iris al
sia domo, glorante Dion. 26 Kaj mirego kaptis
ĉiujn, kaj li gloris Dion; kaj ili pleniĝis de timo,
dirante: Ni vidis mirindaĵojn hodiaŭ. 27 Kaj
post tio li eliris, kaj vidis impostiston, nomatan
Levi, sidantan ĉe la impostejo, kaj diris al li:
Sekvu min. 28 Kaj li forlasis ĉion, kaj leviĝis, kaj
sekvis lin. 29 Kaj Levi faris grandan festenon
por li en sia domo, kaj estis granda amaso da
impostistoj kaj aliaj, kiuj sidis ĉe manĝo kun ili.
30 Kaj la Fariseoj kaj iliaj skribistoj murmuris
kontraŭ liaj disĉiploj, dirante: Kial vi manĝas
kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj? 31 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Ne la sanuloj bezonas
kuraciston, sed la malsanuloj. 32 Mi venis, por
alvoki ne justulojn, sed pekulojn al pento. 33
Kaj ili diris al li: La disĉiploj de Johano ofte
fastas kaj faras preĝojn, kaj tiel same ankaŭ la
disĉiploj de la Fariseoj; sed la viaj manĝas kaj
trinkas. 34 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi povas igi
la filojn de la edziĝejo fasti, dum la fianĉo estas
kun ili? 35 Sed venos tagoj; kaj kiam la fianĉo
estos prenita for de ili, tiam ili fastos en tiuj
tagoj. 36 Kaj li ankaŭ parolis al ili parabolon:
Neniu ŝiras pecon el nova vesto kaj alkudras ĝin
sur malnovan veston; ĉar alie li ŝirus la novan,
kaj ankaŭ la flikaĵo el la nova ne harmonius kun
la malnova. 37 Kaj neniu enverŝas novan vinon
en malnovajn felsakojn; ĉar alie la nova vino
krevigus la felsakojn, kaj ĝi mem elfluus, kaj
la felsakoj detruiĝus. 38 Sed novan vinon oni
devas enverŝi en novajn felsakojn. 39 Kaj neniu,
trinkinte malnovan vinon, deziras novan; ĉar li
diras: La malnova estas preferinda.

6 Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj
liaj disĉiploj deŝiris la spikojn, kaj manĝis,
frotante ilin en la manoj. 2 Sed iuj el la Fariseoj
diris: Kial vi faras tion, kion fari en sabato ne
estas permesate? 3 Kaj Jesuo, respondante al ili,
diris: Ĉu vi eĉ ne legis, kion faris David, kiam
malsatis li kaj liaj kunuloj? 4 ke li eniris en la

domon de Dio, kaj prenis kaj manĝis kaj donis
ankaŭ al siaj kunuloj la panojn de propono,
kiujn manĝi ne estas permesate, krom nur al
la pastroj? 5 Kaj li diris al ili: La Filo de homo
estas sinjoro de la sabato. 6 Kaj en alia sabato
li eniris en la sinagogon kaj instruadis; kaj tie
estis viro, kies dekstra mano estis velkinta. 7
Kaj la skribistoj kaj Fariseoj observis lin atente,
ĉu li sanigos en la sabato, por ke ili trovu, kiel
lin akuzi. 8 Sed li sciis iliajn pensojn, kaj li diris
al la viro, kiu havis la manon velkintan: Leviĝu,
kaj stariĝu en la mezo. Kaj li leviĝis kaj stariĝis.
9 Kaj Jesuo diris al ili: Mi vin demandas: ĉu estas
permesate bonfari en sabato, aŭ malbonfari?
Savi vivon, al ĝin pereigi? 10 Kaj ĉirkaŭrigardinte
ĉiujn, li diris al li: Etendu vian manon. Kaj li
tion faris, kaj lia mano resaniĝis. 11 Sed ili
pleniĝis de frenezo, kaj interparoladis inter
si, kion ili faru al Jesuo. 12 Kaj en tiuj tagoj li
foriris sur la monton, por preĝi; kaj li pasigis la
tutan nokton en preĝado al Dio. 13 Kaj kiam
tagiĝis, li alvokis siajn disĉiplojn, kaj elektis
el ili dek du, kiujn li ankaŭ nomis apostoloj:
14 Simonon, kiun li ankaŭ nomis Petro, kaj
Andreon, lian fraton, kaj Jakobon kaj Johanon
kaj Filipon kaj Bartolomeon 15 kaj Mateon
kaj Tomason, kaj Jakobon, filon de Alfeo, kaj
Simonon, nomatan Fervorulo, 16 kaj Judason
de Jakobo, kaj Judason Iskariotan, kiu fariĝis
perfidulo. 17 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj
staris sur ebena loko, kaj granda amaso de liaj
disĉiploj, kaj granda nombro de la popolo el la
tuta Judujo kaj Jerusalem, kaj el la marbordo
de Tiro kaj Cidon, kiuj alvenis, por aŭskulti
lin kaj saniĝi je siaj malsanoj; 18 kaj tiuj, kiuj
estis turmentataj de malpuraj spiritoj, estis
sanigitaj. 19 Kaj la tuta homamaso volis tuŝi lin,
ĉar potenco eliris el li kaj sanigis ĉiujn. 20 Kaj
li levis siajn okulojn al siaj disĉiploj, kaj diris:
Feliĉaj estas vi malriĉuloj, ĉar via estas la regno
de Dio. 21 Feliĉaj estas vi, kiuj nun malsatas, ĉar
vi satiĝos. Feliĉaj estas vi, kiuj nun ploras, ĉar vi
ridos. 22 Feliĉaj vi estas, kiam oni vin malamos
kaj vin izolos kaj vin riproĉos, kaj elĵetos vian
nomon kial malbonan, pro la Filo de homo. 23
Ĝoju en tiu tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar jen via
rekompenco estas granda en la ĉielo; ĉar tiel
same faris iliaj patroj kontraŭ la profetoj. 24 Sed
ve al vi riĉuloj! ĉar vi jam ricevis vian konsolon.
25 Ve al vi satigitaj! ĉar vi malsatos. Ve al vi,
kiuj nun ridas! ĉar vi malĝojos kaj ploros. 26
Ve, kiam ĉiuj homoj parolos bone pri vi! ĉar
tiel same faris iliaj patroj al la falsaj profetoj.
27 Sed mi diras al vi, kiuj aŭdas: Amu viajn
malamikojn, faru bonon al viaj malamantoj; 28
benu tiujn, kiuj vin malbenas; preĝu por tiuj,
kiuj kun insulto vin atakas. 29 Al tiu, kiu frapas
vin sur la vango, prezentu ankaŭ la alian; kaj
de tiu, kiu prenas vian mantelon, ne detenu
vian tunikon. 30 Donu al ĉiu, kiu petas de vi;
kaj de tiu, kiu forprenas viajn posedaĵojn, ne
repostulu ilin. 31 Kaj kiel vi volas, ke la homoj
faru al vi, faru ankaŭ al ili tiel same. 32 Kaj se
vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian dankon vi
havas? ĉar eĉ la pekuloj amas tiujn, kiuj ilin
amas. 33 Kaj se vi bonfaras al viaj bonfarantoj,
kian dankon vi havas? ĉar eĉ la pekuloj tiel
same faras. 34 Kaj se vi pruntas al tiuj, de kiuj
vi esperas ricevi, kian dankon vi havas? eĉ
pekuloj pruntas al pekuloj, por egale rericevi.
35 Sed amu viajn malamikojn, kaj bonfaru, kaj
pruntedonu, pri neniu perdante esperon; kaj via
rekompenco estos granda, kaj vi estos filoj de la
Plejalta; ĉar Li estas bona al la nedankemuloj
kaj malbonuloj. 36 Estu kompatemaj, kiel via
Patro estas kompatema. 37 Kaj ne juĝu, kaj
vi ne estos juĝitaj; kaj ne kondamnu, kaj vi
ne estos kondamnitaj; liberigu, kaj vi estos
liberigitaj; 38 donu, kaj estos donite al vi; bonan
mezuron, premitan, kunskuitan, superfluantan,
oni donos en vian sinon. Ĉar per kia mezuro vi
mezuras, per tia oni remezuros al vi. 39 Kaj li
parolis ankaŭ al ili parabolon: Ĉu blindulo povas
gvidi blindulon? ĉu ne falos ambaŭ en fosaĵon?
40 Disĉiplo ne estas super sia instruisto; sed
perfektigite, ĉiu estos kiel lia instruisto. 41 Kaj
kial vi rigardas la lignereton, kiu estas en la
okulo de via frato, kaj ne pripensas la trabon, kiu
estas en via propra okulo? 42 Kiel vi povas diri
al via frato: Frato, lasu min eltiri la lignereton,
kiu estas en via okulo; dum vi ne pripensas
la trabon en via propra okulo? Hipokritulo!

eltiru unue la trabon el via okulo, kaj tiam vi
klare vidos, por eltiri la lignereton, kiu estas en
la okulo de via frato. **43** Ĉar ne ekzistas bona
arbo, kiu donas putran frukton; nek putra arbo,
kiu donas bonan frukton. **44** Ĉar ĉiu arbo estas
konata per sia propra frukto. Ĉar el dornarbetoj
oni ne kolektas figojn, nek el rubusujo oni
rikoltas vinberojn. **45** Bona homo el la bona
trezorejo de sia koro liveras bonon, kaj malbona
homo el la malbona trezorejo liveras malbonon;
ĉar el la abundo de la koro parolas lia buŝo. **46**
Kaj kial vi min vokas: Sinjoro, Sinjoro; kaj ne
faras tion, kion mi diras? **47** Pri ĉiu, kiu venas
al mi, kaj aŭdas miajn parolojn, kaj plenumas
ilin, mi montros al vi, al kiu li similas: **48** li
similas al viro, kiu, konstruante domon, fosis
kaj profunde kavigis, kaj metis fundamenton
sur la roko; kaj kiam okazis inundo, la rivero
sin ĵetis kontraŭ tiun domon, kaj ne povis ĝin
ŝanceli; ĉar ĝi estis bone konstruita. **49** Sed tiu,
kiu aŭdas kaj ne plenumas, similas al viro, kiu
konstruis sur la tero sen fundamento domon;
kontraŭ kiun la rivero sin ĵetis, kaj ĝi tuj enfalis,
kaj la ruino de tiu domo estis granda.

7 Fininte ĉiujn siajn dirojn en la oreloj de
la popolo, li eniris en Kapernaumon. **2** Kaj
sklavo de unu centestro, kiu estis kara por
li, estis malsana kaj preskaŭ mortanta. **3** Kaj
aŭdinte pri Jesuo, tiu sendis al li pliaĝulojn de la
Judoj, por peti, ke li venu, por savi lian sklavon.
4 Kaj veninte al Jesuo, ili insiste petegis, dirante:
Li estas inda, ke vi faru al li tiun komplezon; **5**
ĉar li amas nian nacion, kaj li mem konstruigis
por ni la sinagogon. **6** Kaj Jesuo ekiris kun ili.
Kaj kiam li estis ne malproksime de la domo,
la centestro sendis al li amikojn, por diri al li:
Sinjoro, ne ĝenu vin; ĉar mi ne estas inda, ke
vi venu sub mian tegmenton; **7** pro tio mi ne
opiniis min inda veni al vi. Sed vorton parolu,
kaj mia knabo saniĝos. **8** Ĉar mi ankaŭ estas
homo metita sub aŭtoritato, havante sub mi
soldatojn; kaj mi diras al ĉi tiu: Iru; kaj li iras;
kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia sklavo:
Faru ĉi tion; kaj li ĝin faras. **9** Kaj kiam Jesuo
tion aŭdis, li miris pri li, kaj sin turninte, diris
al la homamaso, lin sekvanta: Mi diras al vi: Eĉ
en Izrael mi ne trovis tiom da fido. **10** Kaj la
senditoj, reveninte al la domo, trovis la sklavon
sana. **11** Kaj post nelonge li iris al urbo nomata
Nain, kaj akompanis lin liaj disĉiploj kaj granda
homamaso. **12** Kaj kiam li alproksimiĝis al la
pordego de la urbo, jen oni elportis mortinton,
la solan filon de lia patrino, kaj ŝi estis vidvino;
kaj granda homamaso el la urbo estis kun ŝi. **13**
Kaj kiam la Sinjoro ŝin vidis, li kortuŝiĝis pri ŝi,
kaj diris al ŝi: Ne ploru. **14** Kaj li alproksimiĝis,
kaj tuŝis la portilon, kaj la portantoj haltis. Kaj
li diris: Junulo, mi diras al vi: Leviĝu. **15** Kaj la
mortinto side leviĝis kaj komencis paroli. Kaj
li donis lin al lia patrino. **16** Kaj timo kaptis
ĉiujn; kaj ili gloris Dio, dirante: Granda profeto
leviĝis inter ni; kaj: Dio vizitis Sian popolon. **17**
Kaj ĉi tiu famo pri li eliris tra la tuta Judujo,
kaj tra la tuta ĉirkaŭaĵo. **18** Kaj la disĉiploj de
Johano sciigis lin pri ĉio tio. **19** Kaj Johano,
alvokinte al si du el siaj disĉiploj, sendis ilin al
la Sinjoro, por diri: Ĉu vi estas la venonto, aŭ
ĉu ni atendu alian? **20** Kaj kiam la viroj alvenis
al li, ili diris: Johano, la Baptisto, sendis nin
al vi, por diri: Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni
atendu alian? **21** En tiu horo li sanigis multajn
je malsanoj kaj pestoj kaj malbonaj spiritoj; kaj
al multaj blinduloj li redonis vidpovon. **22** Kaj li
respondis kaj diris al ili: Iru kaj sciigu Johanon
pri tio, kion vi vidis kaj aŭdis: blinduloj vidas,
lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj
surduloj aŭdas, mortintoj leviĝas, al malriĉuloj
evangelio estas predikata. **23** Kaj feliĉa estas
ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi. **24** Kaj kiam la
senditoj de Johano foriris, li komencis paroli
al la homamasoj pri Johano: Kion vi eliris en
la dezerton, por rigardi? ĉu junkon skuatan
de la vento? **25** Sed kion vi eliris, por vidi? ĉu
homon per mola vestaro vestitan? Jen tiuj, kiuj
portas luksan vestaron kaj delikate vivadas,
troviĝas en domoj de reĝoj. **26** Sed kion vi eliris,
por vidi? ĉu profeton? Jes, mi diras al vi, kaj
multe pli ol profeton. **27** Ĉar li estas tiu, pri
kiu estas skribite: Jen Mi sendos Mian anĝelon
antaŭ via vizaĝo, Kaj li preparos antaŭ vi vian
vojon. **28** Mi diras al vi: Inter naskitoj de virinoj
estas neniu pli granda ol Johano; tamen tiu,

kiu estas nur malgranda en la regno de Dio,
estas pli granda ol li. 29 Kaj la tuta popolo kaj
la impostistoj, aŭdinte, pravigis Dion, ĉar ili
ricevis la bapton de Johano. 30 Sed la Fariseoj
kaj la leĝistoj rifuzis por si la intencon de Dio,
ĉar ili ne estis baptitaj de li. 31 Al kio do mi
komparos la homojn de ĉi tiu generacio? kaj
al kio ili similas? 32 Ili similas al infanoj, kiuj
sidas sur la placo kaj vokas unu al alia, dirante:
Ni flutis al vi, kaj vi ne dancis; ni lamentis, kaj
vi ne ploris. 33 Ĉar Johano, la Baptisto, venis,
nek manĝante panon nek trinkante vinon;
kaj vi diras: Li havas demonon. 34 La Filo de
homo venis, manĝante kaj trinkante; kaj vi
diras: Jen manĝegulo kaj vindrinkulo, amiko de
impostistoj kaj pekuloj! 35 Kaj la saĝeco estas
pravigita de ĉiuj siaj infanoj. 36 Kaj unu el la
Fariseoj petis lin, ke li manĝu kun li. Kaj li eniris
en la domon de la Fariseo, kaj sidiĝis ĉe manĝo.
37 Kaj jen estis en la urbo virino pekulino; kaj
kiam ŝi eksciis, ke Jesuo sidas ĉe manĝo en
la domo de la Fariseo, ŝi alportis alabastran
vazon da ŝmiraĵo, 38 kaj starante malantaŭe
ĉe liaj piedoj, plorante, ŝi komencis priverŝi
liajn piedojn per ŝiaj larmoj, kaj viŝis ilin per
la haroj de sia kapo, kaj kisadis liajn piedojn,
kaj ŝmiris ilin per la ŝmiraĵo. 39 Kaj kiam la
Fariseo, kiu lin invitis, tion vidis, li parolis en si,
dirante: Ĉi tiu, se li estus profeto, ja scius, kiu
kaj kia virino lin tuŝas, ke ŝi estas pekulino. 40
Kaj responde Jesuo diris al li: Simon, mi havas
ion diri al vi. Kaj li diris: Majstro, parolu. 41
Unu pruntedoninto havis du ŝuldantojn; unu
ŝuldis kvincent denarojn, kaj la alia kvindek. 42
Kiam ili havis nenion, per kio pagi, li pardonis
al ambaŭ la ŝuldon. Kiu el ili do lin pli amos? 43
Simon responde diris: Tiu, mi supozas, al kiu li
pardonis la pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al li:
Vi prave juĝis. 44 Kaj sin turnante al la virino, li
diris al Simon: Ĉu vi vidas ĉi tiun virinon? Mi
eniris en vian domon, vi ne donis al mi akvon
por la piedoj; sed ŝi priverŝis miajn piedojn per
siaj larmoj kaj viŝis ilin per siaj haroj. 45 Vi ne
donis al mi kison; sed ŝi, de la tempo, kiam mi
eniris, ne ĉesis kisadi miajn piedojn. 46 Vi ne
ŝmiris mian kapon per oleo; sed ŝi ŝmiris miajn
piedojn per ŝmiraĵo. 47 Pro tio mi diras al vi:
Ŝiaj pekoj, kiuj estas multaj, estas pardonitaj;
ĉar ŝi multe amis; sed al kiu malmulto estas
pardonita, tiu malmulte amas. 48 Kaj li diris al
ŝi: Viaj pekoj estas pardonitaj. 49 Kaj tiuj, kiuj
sidis ĉe manĝo kun li, komencis diri inter si:
Kiu estas ĉi tiu, kiu eĉ pardonas pekojn? 50 Kaj
li diris al la virino: Via fido vin savis; iru en
pacon.

8 Kaj post ne longe li vojiradis tra urboj
kaj vilaĝoj, predikante kaj alportante la
evangelion de la regno de Dio, kaj kun li la
dek du, 2 kaj iuj virinoj, kiuj estis resanigitaj je
malbonaj spiritoj kaj malsanoj: Maria, kiu estis
nomata Magdalena, el kiu eliris sep demonoj,
3 kaj Joana, edzino de Ĥuzas, la ĉambelano
de Herodo, kaj Susana, kaj multaj aliaj, kiuj
faris al ili helpan servadon per sia havo. 4 Kaj
kiam granda homamaso kolektiĝis, kaj homoj
el ĉiu urbo venis al li, li diris per parabolo:
5 La semisto eliris, por semi sian semon; kaj
dum li semis, iuj semoj falis apud la vojo kaj
estis piedpremitaj, kaj la birdoj de la ĉielo
formanĝis ilin. 6 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon,
kaj kreskinte, velkis, ĉar ili ne havis malsekaĵon.
7 Kaj aliaj falis meze inter dornojn; kaj la dornoj
kunkreskis, kaj sufokis ilin. 8 Kaj aliaj falis
en la bonan teron, kaj kreskinte, produktis
frukton centoble. Dirinte tion, li kriis: Kiu havas
orelojn por aŭdi, tiu aŭdu. 9 Kaj liaj disĉiploj
demandis al li, kia estas ĉi tiu parabolo. 10 Kaj li
diris: Al vi estas donite scii la misterojn de la
regno de Dio; sed al la aliaj per paraboloj, por
ke, vidante, ili ne rimarku, kaj aŭdante, ili ne
komprenu. 11 La parabolo estas jena: La semo
estas la vorto de Dio. 12 Kaj la falintaj apud la
vojo estas tiuj, kiuj aŭdis; tiam venas la diablo,
kaj forprenas la vorton el ilia koro, por ke ili ne
kredu kaj ne estu savitaj. 13 Kaj la falintaj sur la
ŝtonan lokon estas tiuj, kiuj, aŭdinte, kun ĝojo
akceptas la vorton; sed ili ne havas radikon, kaj
kredas nur portempe, kaj en tempo de tento ili
defalas. 14 Kaj tio, kio falis inter dornojn, estas
tiuj, kiuj aŭdis, kaj dum sia irado sufokiĝas per
zorgoj kaj riĉo kaj plezuroj de la vivo, kaj ne
perfektigas frukton. 15 Kaj tio, kio falis en la

bonan teron, estas tiuj, kiuj en bela kaj bona
koro, aŭdinte la vorton, konservas ĝin, kaj kun
pacienco donas frukton. 16 Kaj ekbruliginte
lampon, oni ne kovras ĝin per vazo, aŭ forŝovas
ĝin sub liton; sed metas ĝin sur lampingon,
por ke la enirantoj povu vidi la lumon. 17
Ĉar estas kaŝita nenio, kio ne malkaŝiĝos; kaj
ne estas io sekreta, kio ne koniĝos kaj klare
elmontriĝos. 18 Atentu do, kiamaniere vi aŭdas;
ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite; kaj kiu ajn
ne havas, de tiu estos forprenita eĉ tio, kion
li ŝajne havas. 19 Kaj alvenis al li lia patrino
kaj liaj fratoj, kaj ili ne povis lin atingi pro la
homamaso. 20 Kaj oni sciigis lin: Via patrino kaj
viaj fratoj staras ekstere, kaj deziras vin vidi.
21 Sed respondante, li diris al ili: Mia patrino
kaj miaj fratoj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton
de Dio, kaj ĝin plenumas. 22 Kaj en unu el tiuj
tagoj eniris en ŝipeton li kaj liaj disĉiploj; kaj
li diris al ili: Ni transiru al la alia bordo de la
lago; kaj ili surmariĝis. 23 Sed dum ili veturis, li
endormiĝis; kaj falis ventego sur la lagon; kaj ili
tute pleniĝis de akvo, kaj estis en danĝero. 24
Kaj ili venis al li, kaj vekis lin, dirante: Estro,
estro, ni pereas. Kaj li leviĝis, kaj admonis la
venton kaj la furiozon de la akvo; kaj ili ĉesiĝis,
kaj fariĝis sereno. 25 Kaj li diris al ili: Kie estas
via fido? Kaj ili timis kaj miris, dirante unu al la
alia: Kiu do estas ĉi tiu? ĉar li ordonas eĉ al la
ventoj kaj al la akvo, kaj ili obeas al li. 26 Kaj
ili ŝipveturis al la lando de la Gerasenoj, kiu
estas kontraŭ Galileo. 27 Kaj kiam li surbordiĝis,
renkontis lin el la urbo viro, havanta demonojn;
kaj jam de longe li ne portis vestojn, kaj loĝis
ne en domo, sed en la tomboj. 28 Kaj vidinte
Jesuon, li ekkriis kaj falis antaŭ li, kaj laŭtvoĉe
diris: Kio estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de
Dio Plejalta? mi petas vin, ne turmento min.
29 Ĉar li ordonis al la malpura spirito eliri el
la homo. Ĉar ĝi ofte kaptis lin, kaj li estis sub
gardantaro, kaj ligita per ĉenoj kaj katenoj; kaj
disrompinte la ligilojn, li estis peladata de la
demono en la dezertojn. 30 Kaj Jesuo demandis
lin: Kia estas via nomo? Kaj li diris: Legio; ĉar
multaj demonoj eniris en lin. 31 Kaj ili petegis
lin, ke li ne ordonu al ili foriri en la abismon.
(Abyssos g12) 32 Kaj estis tie granda grego da
porkoj, paŝtiĝantaj sur la monto; kaj ili petegis
lin, ke li permesu al ili eniri en la porkojn. Kaj li
tion permesis al ili. 33 Kaj elirinte el la viro,
la demonoj eniris en la porkojn; kaj la grego
kuris de la krutaĵo en la lagon, kaj sufokiĝis. 34
Kaj kiam iliaj paŝtistoj vidis la okazintaĵon, ili
forkuris, kaj rakontis ĝin en la urbo kaj en la
kamparo. 35 Kaj oni eliris por vidi, kio okazis;
kaj ili venis al Jesuo, kaj trovis la viron, el kiu
eliris la demonoj, sidanta, vestita kaj en sana
prudento, ĉe la piedoj de Jesuo, kaj ili timis.
36 Kaj la vidintoj rakontis al ili, kiamaniere la
demonhavinto saniĝis. 37 Kaj la tuta homamaso,
el la ĉirkaŭaĵo de la Gerasenoj, petis lin foriri
de ili; ĉar ili estis tenataj de granda timo; kaj
li eniris en ŝipeton kaj returne veturis. 38 Sed
la viro, el kiu eliris la demonoj, petis lin, ke li
povu esti kun li; sed li forsendis lin, dirante:
39 Reiru al via domo, kaj rakontu ĉion, kion
Dio faris por vi. Kaj li foriris, famigante tra la
tuta urbo ĉion, kion Jesuo faris por li. 40 Kaj
kiam Jesuo revenis, la homamaso bonvenigis
lin, ĉar ĉiuj atendis lin. 41 Kaj jen venis viro,
nomata Jairos, kaj li estis sinagogestro; kaj li sin
ĵetis antaŭ la piedojn de Jesuo, kaj petegis lin,
ke li venu en lian domon; 42 ĉar li havis unu
solan filinon, proksimume dekdujaran, kaj ŝi
estis mortanta. Kaj dum li iris, la homamaso
ĉirkaŭpremis lin. 43 Kaj virino, kiu jam dek
du jarojn havis sangofluon, kaj elspezis sian
tutan havon por kuracistoj, kaj ne povis esti
resanigita de iu, 44 venis malantaŭ lin, kaj tuŝis
la randon de lia vestaĵo; kaj tuj ŝia sangofluo
ĉesiĝis. 45 Kaj Jesuo diris: Kiu min tuŝis? Kaj
kiam ĉiuj neis, Petro diris: Estro, la homamaso
ĉirkaŭas kaj premas vin. 46 Sed Jesuo diris: Iu
min tuŝis; ĉar mi sentis, ke de mi eliris potenco.
47 Kaj kiam la virino ekvidis, ke ŝi ne estas
kaŝita, ŝi venis tremanta, kaj, sin ĵetante antaŭ
lin, sciigis antaŭ la tuta popolo, pro kia motivo
ŝi tuŝis lin, kaj kiel ŝi estas tuj sanigita. 48 Kaj
li diris al ŝi: Filino, via fido vin savis; iru en
pacon. 49 Dum li ankoraŭ parolis, jen iu venis
de la domo de la sinagogestro, dirante: Via
filino jam mortis; ne ĝenu la instruiston. 50 Sed

Jesuo, aŭdinte tion, respondis al li: Ne timu; nur
kredu, kaj ŝi estos savita. 51 Kaj kiam li venis
al la domo, li permesis al neniu eniri kun li,
krom Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj la patro
kaj la patrino de la knabino. 52 Kaj ĉiuj ploris
kaj ĝemis pro ŝi; sed li diris: Ne ploru; ĉar ŝi
ne mortis, sed dormas. 53 Kaj ili mokridis lin,
sciante, ke ŝi mortis. 54 Sed li, preninte ŝian
manon, vokis ŝin, dirante: Knabino, leviĝu. 55
Kaj ŝia spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis; kaj li
ordonis, ke oni donu al ŝi manĝi. 56 Kaj ŝiaj
gepatroj estis mirigitaj; sed li ordonis, ke ili
diru al neniu tion, kio estis farita.

9 Kaj li kunvokis la dek du, kaj donis al ili
potencon kaj aŭtoritaton super ĉiuj demonoj,
kaj por forigi malsanojn. 2 Kaj li forsendis ilin,
por prediki la regnon de Dio, kaj por sanigi la
malsanulojn. 3 Kaj li diris al ili: Portu nenion por
la vojo — nek bastonon, nek saketon, nek panon,
nek monon; kaj ne havu du tunikojn. 4 Kaj en
kiun ajn domon vi eniros, tie loĝu, kaj el tie
ekvojaĝu. 5 Kaj se ie oni vin ne akceptos, tiam,
forirante el tiu urbo, deskuu la polvon de viaj
piedoj, por atesto kontraŭ ili. 6 Kaj ili, foririnte,
trairis la vilaĝojn, ĉie predikante la evangelion
kaj sanigante. 7 Kaj la tetrarĥo Herodo aŭdis
pri ĉio, kio fariĝis; kaj li embarasiĝis, ĉar iuj
diris, ke Johano leviĝis el la mortintoj; 8 kaj
aliaj, ke Elija aperis; kaj aliaj, ke unu el la
antikvaj profetoj releviĝis. 9 Kaj Herodo diris:
Johanon mi senkapigis, sed kiu estas ĉi tiu, pri
kiu mi aŭdas tiajn aferojn? Kaj li deziris vidi
lin. 10 Kaj la apostoloj, reveninte, rakontis al
li ĉion, kion ili faris. Kaj li kondukis ilin, kaj
foriris aparte al urbo, nomata Betsaida. 11 Sed
la homamaso, eksciinte tion, sekvis lin; kaj li
akceptis ilin, kaj parolis al ili pri la regno de
Dio, kaj tiujn, kiuj bezonis kuracon, li resanigis.
12 Kaj ekvesperiĝis; kaj la dek du, alveninte,
diris al li: Forsendu la homamason, por ke ili
iru en la ĉirkaŭajn vilaĝojn kaj kampojn, por
trovi ripozejojn kaj nutraĵon; ĉar ĉi tie ni estas
en dezerta loko. 13 Sed li diris al ili: Vi donu al
ili manĝi. Kaj ili diris: Ni havas ne pli ol kvin
panojn kaj du fiŝojn, se ni ne irus kaj aĉetus
manĝaĵon por ĉi tiu tuta homomulto. 14 Ĉar
ĉeestis proksimume kvin mil viroj. Kaj li diris al
siaj disĉiploj: Sidigu ilin en aroj, po proksimume
kvindek. 15 Kaj tion ili faris, kaj sidigis ĉiujn.
16 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn,
kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li ilin benis kaj
dispecigis, kaj donis al la disĉiploj, por meti
antaŭ la homamason. 17 Kaj ili manĝis, kaj
ĉiuj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj
fragmentoj dek du korbojn. 18 Kaj dum li
preĝis en soleco, la disĉiploj estis kun li; kaj
li demandis ilin, dirante: Kiu, diras la popolo,
ke mi estas? 19 Kaj ili responde diris: Laŭ iuj
Johano, la Baptisto; sed laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ
aliaj, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis.
20 Sed li diris al ili: Sed vi — kiu vi diras, ke
mi estas? Kaj Petro responde diris: La Kristo
de Dio. 21 Sed li per severa ordono admonis,
ke ili diru ĉi tion al neniu; 22 dirante: La Filo
de homo devas multe suferi, kaj esti rifuzita
de la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj
esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi. 23
Kaj li diris al ĉiuj: Se iu volas veni post mi, li
abnegaciu sin, kaj levu sian krucon ĉiutage, kaj
sekvu min. 24 Ĉar kiu volos savi sian animon,
tiu ĝin perdos; sed kiu perdos sian animon pro
mi, tiu ĝin savos. 25 Ĉar kiel profitus homo, se
li gajnus la tutan mondon kaj sin perdus aŭ
pereigus? 26 Ĉar kiu hontos pri mi kaj pri miaj
paroloj, pri tiu hontos la Filo de homo, kiam
li venos en sia gloro, kaj la gloro de la Patro
kaj de la sanktaj anĝeloj. 27 Sed mi diras al
vi certe: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj
neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la
regnon de Dio. 28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ
ok tagoj, kaj li prenis kun si Petron kaj Johanon
kaj Jakobon, kaj supreniris sur la monton, por
preĝi. 29 Kaj dum li preĝis, la aspekto de lia
vizaĝo aliiĝis, kaj lia vestaro fariĝis blanka kaj
fulme brilanta. 30 Kaj jen interparolis kun li du
viroj, kiuj estis Moseo kaj Elija, 31 kiuj montriĝis
en gloro, kaj parolis pri lia foriro, kiun li estis
plenumonta en Jerusalem. 32 Sed Petro, kaj tiuj,
kiuj estis kun li, estis subpremataj de dormo;
sed vekiĝinte, ili vidis lian gloron, kaj la du
virojn, kiuj staris kun li. 33 Kaj dum ili foriris de

li, Petro diris al Jesuo: Estro, estas bone por ni
esti ĉi tie; kaj ni faru tri laŭbojn: unu por vi, kaj
unu por Moseo, kaj unu por Elija; li ne sciis, kion
li diras. 34 Kaj dum li tion diris, nubo venis kaj
superombris ilin; kaj ili timis, kiam ili eniris en
la nubon. 35 Kaj el la nubo venis voĉo, diranta:
Ĉi tiu estas Mia Filo, Mia elektito; lin aŭskultu.
36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis, Jesuo troviĝis
sola. Kaj ili silentis, kaj al neniu en tiuj tagoj
rakontis ion, kion ili vidis. 37 Kaj la sekvantan
tagon, post kiam ili malsupreniris de la monto,
granda homamaso renkontis lin. 38 Kaj jen unu
viro el la homamaso ekkriis, dirante: Majstro,
mi petegas vin rigardi mian filon, ĉar li estas
mia sola infano; 39 kaj jen spirito kaptas lin,
kaj subite li ekkrias, kaj ĝi konvulsiigas lin kun
buŝa ŝaŭmo, kaj malfacile lasas lin, kontuzinte
lin. 40 Kaj mi petis viajn disĉiplojn, ke ili elpelu
ĝin; sed ili ne povis. 41 Kaj Jesuo respondis kaj
diris: Ho senfida kaj perversa generacio, ĝis
kiam mi estos kun vi kaj vin toleros? venigu ĉi
tien vian filon. 42 Kaj dum li venis, la demono
lin ĵetis sur la teron kaj lin konvulsiigis. Sed
Jesuo severe admonis la malpuran spiriton, kaj
sanigis la knabon kaj redonis lin al la patro. 43
Kaj ĉiuj miregis pro la majesto de Dio. Sed dum
ĉiuj miris pri ĉio, kion li faris, li diris al siaj
disĉiploj: 44 Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn
orelojn: ĉar la Filo de homo estos transdonita
en la manojn de homoj. 45 Sed ili ne komprenis
tiun diron, kaj ĝi estis kaŝita for de ili, por ke
ili ne sciu ĝian signifon; kaj ili timis demandi
al li pri tiu diro. 46 Kaj komenciĝis diskutado
inter ili pri tio, kiu el ili estos la plej granda. 47
Sed Jesuo, vidinte la diskutadon de iliaj koroj,
prenis infanon, kaj starigis lin apud si, 48 kaj
diris al ili: Kiu akceptos ĉi tiun infanon en mia
nomo, tiu min akceptas; kaj kiu min akceptos,
tiu akceptas Tiun, kiu min sendis; ĉar kiu estas
plej malgranda inter vi ĉiuj, tiu estas granda. 49
Kaj Johano respondis kaj diris: Estro, ni vidis
iun elpelantan demonojn en via nomo; kaj ni
malpermesis lin, ĉar li ne sekvas kun ni. 50
Sed Jesuo diris al li: Ne malpermesu; ĉar tiu,
kiu ne estas kontraŭ vi, estas por vi. 51 Kaj
kiam la tagoj maturiĝis por lia suprenakcepto,
li firmigis sian vizaĝon, por iri al Jerusalem,
52 kaj sendis senditojn antaŭ sia vizaĝo; kaj ili
iris, kaj eniris en vilaĝon de la Samarianoj, por
pretigi por li. 53 Kaj tiuj lin ne akceptis, ĉar
lia vizaĝo estis direktata al Jerusalem. 54 Kaj
liaj disĉiploj Jakobo kaj Johano, tion vidinte,
diris: Sinjoro, ĉu vi volas, ke ni ordonu fajron
malsuprenveni el la ĉielo kaj ekstermi ilin? 55
Sed li sin turnis kaj admonis ilin; kaj li diris: Vi
mem ne scias, laŭ kia spirito vi estas. 56 Ĉar la
Filo de homo venis, ne por pereigi animojn de
homoj, sed por savi. Kaj ili iris en alian vilaĝon.
57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la vojo iu diris al li: Mi
vin sekvos, kien ajn vi iros. 58 Kaj Jesuo diris
al li: La vulpoj havas kavojn, kaj la birdoj de la
ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo de homo ne
havas, kie kuŝigi sian kapon. 59 Kaj li diris al
alia: Sekvu min. Sed li diris: Sinjoro, permesu
al mi unue iri kaj enterigi mian patron. 60 Sed
li diris al li: Lasu la mortintojn enterigi siajn
mortintojn; sed vi iru kaj proklamu la regnon
de Dio. 61 Kaj ankoraŭ alia diris: Mi vin sekvos,
Sinjoro; sed unue permesu al mi adiaŭi tiujn,
kiuj estas en mia domo. 62 Sed Jesuo diris al
li: Neniu, metinte sian manon al la plugilo kaj
rigardante malantaŭen, taŭgas por la regno de
Dio.

10 Kaj post tio la Sinjoro elektis sepdek aliajn,
kaj ilin forsendis duope antaŭ sia vizaĝo
en ĉiun urbon kaj ĉiun lokon, kien li mem
estis venonta. 2 Kaj li diris al ili: La rikolto
estas granda, sed la laborantoj estas malmultaj;
petu do la Estron de la rikolto, ke Li sendu
laborantojn en Sian rikolton. 3 Iru; jen mi
sendas vin kiel ŝafidojn meze de lupoj. 4 Ne
portu monujon, nek saketon, nek ŝuojn; kaj
salutu neniun sur la vojo. 5 Kaj en kiun ajn
domon vi eniros, unue diru: Paco al ĉi tiu domo.
6 Kaj se tie estos filo de paco, via paco restos sur
li; sed se ne, ĝi revenos al vi. 7 Kaj en tiu sama
domo restu, manĝante kaj trinkante tion, kion
ili havas; ĉar la laboranto meritas sian salajron.
Ne transiru de domo en domon. 8 Kaj en kiun
ajn urbon vi eniros, kaj oni vin akceptos, manĝu
tion, kion oni metos antaŭ vin; 9 kaj sanigu la
tieajn malsanulojn, kaj diru al ili: La regno de

Dio alproksimiĝis al vi. 10 Sed en kiun ajn urbon
vi eniros, kaj oni ne akceptos vin, eliru sur ĝiajn
stratojn, kaj diru: 11 Eĉ la polvon de via urbo,
kiu sin tenas al niaj piedoj, ni deviŝas kontraŭ
vin; tamen sciu, ke la regno de Dio alproksimiĝis
al vi. 12 Mi diras al vi: Estos pli elporteble
en tiu tago por Sodom, ol por tiu urbo. 13
Ve al vi, Ĥorazin! ve al vi, Betsaida! ĉar se en
Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaj faroj,
kiuj fariĝis en vi, ili jam antaŭ longe pentus,
sidante en sakaĵo kaj cindro. 14 Tamen estos pli
elporteble por Tiro kaj Cidon en la juĝado, ol
por vi. 15 Kaj vi, Kapernaum, ĉu vi estos altigita
ĝis la ĉielo? vi ja malsupreniros ĝis Hades. (Hadēs
g86) 16 Kiu vin aŭskultas, tiu min aŭskultas;
kiu vin malŝatas, tiu min malŝatas; kaj kiu min
malŝatas, tiu malŝatas Tiun, kiu min sendis. 17
Kaj la sepdek revenis kun ĝojo, dirante: Sinjoro,
eĉ la demonoj submetiĝas al ni per via nomo.
18 Kaj li diris al ili: Mi vidis Satanon falanta
de la ĉielo, kiel fulmo. 19 Jen mi donis al vi
aŭtoritaton piedpaŝi sur serpentoj kaj skorpioj,
kaj sur la tuta potenco de la malamiko; kaj
nenio iel vin difektos. 20 Tamen ne ĝoju pri tio,
ke la spiritoj submetiĝis al vi; sed ĝoju, ke viaj
nomoj estas skribitaj en la ĉielo. 21 En tiu sama
horo li ĝojis en la Sankta Spirito, kaj diris: Mi
Vin gloras, ho Patro, Estro de la ĉielo kaj la tero,
ke Vi kaŝis ĉi tion for de saĝuloj kaj prudentuloj,
kaj malkaŝis al infanetoj; jes, Patro, ĉar al Vi
tio bone plaĉis. 22 Ĉio estas transdonita al mi
de mia Patro; kaj neniu scias, kiu estas la Filo,
krom la Patro; nek kiu estas la Patro, krom la
Filo, kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi Lin. 23
Kaj sin turninte al la disĉiploj, li flanke diris:
Feliĉaj estas la okuloj, kiuj vidas tion, kion vi
vidas; 24 ĉar mi diras al vi, ke multaj profetoj
kaj reĝoj deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ili
ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas, kaj ili ne
aŭdis. 25 Kaj jen unu leĝisto stariĝis, kaj tentis
lin, dirante: Majstro, kion mi faru, por heredi
eternan vivon? (aiōnios g166) 26 Kaj li diris al li:
Kio estas skribita en la leĝo? kiel vi legas? 27
Kaj li responde diris: Amu la Eternulon, vian
Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo
kaj per via tuta forto kaj per via tuta menso,
kaj vian proksimulon kiel vin mem. 28 Kaj li
diris al li: Vi prave respondis; tion faru, kaj vi
vivos. 29 Sed li, dezirante pravigi sin, diris al
Jesuo: Kaj kiu estas mia proksimulo? 30 Jesuo
respondis kaj diris: Unu homo malsupreniris de
Jerusalem al Jeriĥo; kaj li falis en la manojn de
rabistoj, kiuj lin senvestigis kaj batis, kaj foriris,
lasante lin duone senviva. 31 Kaj laŭ okazo unu
pastro malsupreniris la saman vojon; kaj lin
vidinte, li preterpasis aliflanke. 32 Kaj tiel same
unu Levido, veninte al la loko kaj lin vidinte,
preterpasis aliflanke. 33 Sed unu Samariano,
vojaĝante, alvenis tien, kie li estis, kaj lin
ekvidinte, li kortuŝiĝis, 34 kaj alproksimiĝis,
kaj bandaĝis liajn vundojn, kaj surverŝis oleon
kaj vinon; kaj li metis lin sur sian beston, kaj
kondukis lin al gastejo, kaj zorgis pri li. 35 Kaj
la morgaŭan tagon li elprenis du denarojn kaj
donis ilin al la gastejestro, kaj diris: Zorgu pri
li, kaj kion pli vi elspezos, mi tion repagos al
vi, kiam mi revenos. 36 Kiu el tiuj tri, laŭ via
opinio, sin montris proksimulo de tiu, kiu falis
en la manojn de la rabistoj? 37 Kaj li diris:
Tiu, kiu faris al li kompaton. Kaj Jesuo diris
al li: Iru vi, kaj faru tion saman. 38 Kaj dum
ili vojaĝis, li eniris en unu vilaĝon; kaj virino,
nomata Marta, akceptis lin en sian domon. 39
Kaj ŝi havis fratinon, nomatan Maria, kaj ĉi tiu
sidis apud la piedoj de la Sinjoro, kaj aŭskultis
lian parolon. 40 Sed Marta estis distrata pro
multo da servado; kaj ŝi alproksimiĝis, kaj diris:
Sinjoro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke mia fratino
lasis al mi servi sola? diru do al ŝi, ke ŝi min
helpu. 41 Sed la Sinjoro respondis kaj diris al
ŝi: Marta, Marta, vi zorgas kaj klopodadas pri
multaj aferoj; 42 sed unu afero estas necesa;
kaj Maria elektis la bonan parton, kiu ne estos
prenita for de ŝi.

11 Kaj li preĝis en iu loko; kaj kiam li ĉesis
preĝi, unu el liaj disĉiploj diris al li: Sinjoro,
instruu nin preĝi, kiel ankaŭ Johano instruis
siajn disĉiplojn. 2 Kaj li diris al ili: Kiam vi
preĝas, diru: Patro, Estu sanktigita Via nomo.
Venu Via regno. 3 Donu al ni tagon post tago
nian ĉiutagan panon. 4 Kaj pardonu al ni niajn
pekojn, ĉar ni ankaŭ pardonas al ĉiu, kiu ŝuldas

al ni. Kaj ne konduku nin en tenton. 5 Kaj li
diris al ili: Kiu el vi havos amikon, kaj iros al
li noktomeze, kaj diros al li: Amiko, pruntu al
mi tri panojn; 6 ĉar amiko mia venis al mi post
vojaĝo, kaj mi ne havas, kion meti antaŭ lin;
7 kaj tiu de interne respondos kaj diros: Ne
ĝenu min; la pordo estas jam fermita, kaj miaj
infanoj kun mi estas en lito; mi ne povas min
levi kaj doni al vi? 8 Mi diras al vi: Kvankam li
ne volos pro sia amikeco al li leviĝi kaj doni al
li, tamen, pro ĉi ties persisteco li leviĝos kaj
donos al li tiom, kiom li bezonas. 9 Kaj mi diras
al vi: Petu, kaj al vi estos donite; serĉu, kaj vi
trovos; frapu, kaj al vi estos malfermite. 10 Ĉar
ĉiu petanto ricevas; kaj la serĉanto trovas; kaj
al la frapanto estos malfermite. 11 Kaj de kiu el
vi, kiu estas patro, filo petos panon, kaj li donos
al li ŝtonon? aŭ se li petas fiŝon, ĉu li anstataŭ
fiŝo donos al li serpenton? 12 Aŭ se li petos
ovon, ĉu li donos al li skorpion? 13 Se vi do,
estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn
al viaj infanoj, des pli via Patro ĉiela donos la
Sanktan Spiriton al tiuj, kiuj petos al Li. 14 Kaj
li estis elpelanta demonon, kiu estis muta. Kaj
kiam la demono eliris, la mutulo parolis; kaj la
homamaso miregis. 15 Sed iuj el ili diris: Per
Baal-Zebub, la estro de la demonoj, li elpelas
demonojn. 16 Kaj aliaj, tentante lin, postulis
de li signon el la ĉielo. 17 Sed li, sciante iliajn
pensojn, diris al ili: Ĉiu regno, dividita kontraŭ
si, dezertiĝas; kaj domo, dividita kontraŭ domo,
falas. 18 Kaj se ankaŭ Satano dividiĝas kontraŭ
si, kiel staros lia regno? ĉar vi diras, ke per Baal-
Zebub mi elpelas demonojn. 19 Kaj se per Baal-
Zebub mi elpelas demonojn, per kiu viaj filoj
ilin elpelas? tial ili estos viaj juĝantoj. 20 Sed
se per la fingro de Dio mi elpelas demonojn,
tiam la regno de Dio jam venis sur vin. 21 Kiam
fortulo plene armita gardas sian palacon, en
paco estas liaj posedaĵoj; 22 sed kiam venas iu
pli forta ol li kaj venkos lin, li forprenas lian
plenarmilaron, al kiu li fidis, kaj disdonas lian
havon. 23 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ
mi; kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵetas. 24
Kiam la malpura spirito eliris el homo, ĝi trairas
tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon; kaj ne
trovante ĝin, diras: Mi reiros al mia domo, el kie
mi eliris. 25 Kaj alveninte, ĝi trovas ĝin balaita
kaj ornamita. 26 Tiam ĝi iras kaj alprenas al si
sep aliajn spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem, kaj
ili, enirinte, loĝas tie; kaj la fina stato de tiu
homo fariĝas pli malbona, ol la unua. 27 Kaj dum
li ĉi tion parolis, unu virino el la homamaso
levis sian voĉon, kaj diris al li: Feliĉaj estas la
ventro, kiu naskis vin, kaj la mamoj, kiujn vi
suĉis. 28 Sed li diris: Sed pli ĝuste, feliĉaj estas
tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio kaj observas
ĝin. 29 Kaj kiam la homamaso kolektiĝis al
li, li ekparolis, dirante: Ĉi tiu generacio estas
malbona generacio; ĝi serĉas signon, kaj signo
ne estos donita al ĝi, krom la signo de Jona. 30
Ĉar kiel Jona estis signo por la Nineveanoj, tiel
ankaŭ estos la Filo de homo por ĉi tiu generacio.
31 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kun
la viroj de ĉi tiu generacio, kaj ilin kondamnos;
ĉar ŝi venis el la finoj de la tero, por aŭskulti
la saĝon de Salomono; kaj jen iu pli granda
ol Salomono estas ĉi tie. 32 Viroj Nineveanoj
staros en la juĝado kun ĉi tiu generacio, kaj
ĝin kondamnos; ĉar ili pentis pro la predikado
de Jona; kaj jen iu pli granda ol Jona estas ĉi
tie. 33 Kiam oni ekbruligis lampon, oni metas
ĝin ne en kaŝejon, nek sub grenmezurilon, sed
sur la lampingon, por ke la enirantoj povu
vidi la lumon. 34 La lampo de via korpo estas
via okulo; kiam via okulo estas sendifekta,
via tuta korpo estas luma; sed kiam ĝi estas
malbona, via korpo ankaŭ estas malluma. 35
Tial viglu, ke la lumo, kiu estas en vi, ne estu
mallumo. 36 Tial, se via tuta korpo estas luma,
havante nenian malluman parton, ĝi estos tute
lumplena, kiel kiam la lampo lumas al vi per sia
brilo. 37 Kaj dum li parolis, unu Fariseo invitis
lin matenmanĝi kun li; kaj li eniris kaj sidiĝis.
38 Kaj la Fariseo, ekvidinte, miris, ke li ne lavis
sin antaŭ la matenmanĝo. 39 Kaj la Sinjoro
diris al li: Vi Fariseoj purigas la eksteron de
kaliko kaj plado, sed via interno estas plena de
rabado kaj malvirto. 40 Malsaĝuloj! ĉu Tiu, kiu
faris la eksteron, ne faris ankaŭ la internon? 41
Tamen, uzu por almozo la internaĵojn, kaj jen
ĉio estas al vi pura. 42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar

vi pagas dekonaĵojn de mento kaj ruto kaj ĉiu
vegetaĵo, kaj preterlasas juĝon kaj amon al Dio;
ĉi tion vi devus fari, kaj tion ne preterlasi. **43** Ve
al vi, Fariseoj! ĉar vi amas la ĉefseĝojn en la
sinagogoj, kaj la salutojn sur la placoj. **44** Ve
al vi! ĉar vi similas tombojn ne vidatajn; kaj la
homoj, kiuj iras super ili, ne scias. **45** Kaj unu el
la leĝistoj responde diris al li: Majstro, dirante
ĉi tion, vi ankaŭ nin riproĉas. **46** Kaj li diris:
Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar vi ŝarĝas homojn
per ŝarĝoj malfacile porteblaj, kaj vi mem ne
tuŝas eĉ per unu el viaj fingroj la ŝarĝojn. **47**
Ve al vi! ĉar vi konstruas la tombojn de la
profetoj, kiujn viaj patroj mortigis. **48** Tial vi
estas atestantoj, kaj konsentas al la faroj de viaj
patroj; ĉar ili mortigis ilin, kaj vi konstruas la
tombojn. **49** Tial ankaŭ diris la saĝo de Dio: Mi
sendos al ili profetojn kaj apostolojn, kaj iujn
el tiuj ili mortigos kaj persekutos; **50** por ke
la sango de ĉiuj profetoj, kiu estis elverŝita de
post la komenco de la mondo, estu postulita
el ĉi tiu generacio, **51** de la sango de Habel ĝis
la sango de Zeĥarja, kiu pereis inter la altaro
kaj la sankta domo; jes, mi diras al vi: Ĝi estos
postulita el ĉi tiu generacio. **52** Ve al vi, leĝistoj!
ĉar vi forprenis la ŝlosilon de la scio; vi mem
ne eniris, kaj vi malhelpis la enirantajn. **53** Kaj
kiam li eliris el tie, la skribistoj kaj la Fariseoj
atakis lin insiste, kaj instigis lin paroli pri multaj
aferoj; **54** insidante kontraŭ li, por kapti ion el
lia buŝo.

12 Dume, kiam la miriadoj de la homamaso
kunkolektiĝis tiel, ke ili piedpremis unu
la alian, li ekparolis al siaj disĉiploj, dirante
unue: Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la
Fariseoj, kiu estas hipokriteco. **2** Sed estas
nenio kovrita, kio ne estos elmontrita; kaj nenio
kaŝita, kio ne estos sciata. **3** Tial, kion vi diris
en la mallumo, tio estos aŭdita en la lumo; kaj
kion vi parolis en orelon en internaj ĉambroj,
tio estos proklamita sur la tegmentoj. **4** Kaj
mi diras al vi, miaj amikoj: Ne timu tiujn, kiuj
mortigas la korpon, kaj poste ne povas fari
ion plu. **5** Sed mi montros al vi, kiun vi devas
timi: Timu Tiun, kiu, mortiginte, plue havas
aŭtoritaton enĵeti en Gehenan; jes, mi diras al
vi: Tiun timu. **(Geenna g1067)** **6** Ĉu oni ne vendas
kvin paserojn por du asaroj? kaj eĉ unu el ili
ne estas forgesita antaŭ Dio. **7** Sed eĉ la haroj
de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. Ne timu; vi pli
valoras ol multaj paseroj. **8** Kaj mi diras al vi:
Ĉiun, kiu konfesos min antaŭ la homoj, la Filo
de homo ankaŭ konfesos antaŭ la anĝeloj de
Dio; **9** sed kiu malkonfesos min antaŭ la homoj,
tiu estos malkonfesita antaŭ la anĝeloj de Dio.
10 Kaj por ĉiu, kiu parolos vorton kontraŭ la
Filo de homo, estos pardono; sed por tiu, kiu
blasfemas kontraŭ la Sankta Spirito, ne estos
pardono. **11** Kaj kiam oni kondukos vin antaŭ
la sinagogojn kaj regantojn kaj aŭtoritatulojn,
ne zorgu, kiel aŭ kion respondi, aŭ kion diri;
12 ĉar la Sankta Spirito instruos al vi en tiu
horo mem tion, kion vi devas diri. **13** Kaj unu
el la homamaso diris al li: Majstro, diru al mia
frato, ke li dividu kun mi la heredaĵon. **14** Sed
li diris al li: Ho viro, kiu starigis min super vi
kiel juĝanton aŭ dividanton? **15** Kaj li diris al ili:
Zorgu, kaj gardu vin kontraŭ ĉia avideco, ĉar la
vivo de homo ne konsistas en la abundeco de
liaj posedaĵoj. **16** Kaj li parolis al ili parabolon,
dirante: La bieno de unu riĉulo donis abunde;
17 kaj li konsideris, dirante: Kion mi faru, ĉar
mi ne havas lokon, kie mi povas amasigi miajn
fruktojn? **18** Kaj li diris: Jen kion mi faros:
mi disbatos miajn grenejojn kaj konstruos pli
grandajn, kaj tie mi amasigos mian grenon kaj
miajn posedaĵojn. **19** Kaj mi diros al mia animo:
Animo, vi havas multajn posedaĵojn, provizitajn
por multaj jaroj; ripozu, manĝu, trinku, estu
gaja. **20** Sed Dio diris al li: Ho senprudentulo! ĉi
tiun nokton oni postulas de vi vian animon;
kies estos tio, kion vi preparis? **21** Tia estas
tiu, kiu kolektas por si trezoron, kaj ne estas
riĉa rilate Dion. **22** Kaj li diris al siaj disĉiploj:
Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion
vi manĝu; nek pri via korpo, kion vi surmetu.
23 Ĉar la vivo estas pli ol nutraĵo, kaj la korpo
pli ol vestaĵo. **24** Pripensu la korvojn, ke ili ne
semas, nek rikoltas, kaj ne havas provizejon nek
grenejon; kaj Dio nutras ilin; kiom pli vi valoras,
ol la birdoj! **25** Kaj kiu el vi per zorgado povas
aldoni unu ulnon al sia staturo? **26** Se do vi ne

povas fari eĉ la plej malgrandan aferon, kial vi
zorgas pri la ceteraj? 27 Pripensu la liliojn, kiel
ili kreskas; ili ne laboras, nek ŝpinas; tamen mi
diras al vi: Eĉ Salomono en sia tuta gloro ne
estis ornamita tiel, kiel unu el ĉi tiuj. 28 Sed se
Dio tiel vestas la kampan herbaĵon, kiu hodiaŭ
ekzistas, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon,
kiom pli certe Li vestos vin, ho malgrandfiduloj!
29 Kaj ne serĉu, kion vi manĝos, kaj kion vi
trinkos, kaj ne estu dubemaj. 30 Ĉar pri ĉio tio
serĉas la nacioj de la mondo; sed via Patro scias,
ke vi tion bezonas. 31 Sed celu Lian regnon,
kaj ĉio tio estos aldonita al vi. 32 Ne timu,
malgranda grego; ĉar bone plaĉis al la Patro
doni al vi la regnon. 33 Vendu viajn posedaĵojn,
kaj donu almozon; faru por vi monujojn, kiuj
ne fariĝos malnovaj, trezoron ne mankontan
en la ĉielo, kie ŝtelisto ne alproksimiĝas kaj
tineo ne detruas. 34 Ĉar kie estas via trezoro,
tie estos ankaŭ via koro. 35 Viaj lumboj estu
zonitaj, kaj viaj lampoj estu brulantaj; 36 kaj
vi mem estu similaj al viroj, kiuj atendas sian
sinjoron, kiam li revenos de la edziĝa festo;
por ke ili tuj malfermu al li, kiam li venos kaj
frapos. 37 Feliĉaj estas tiuj servistoj, kiujn la
sinjoro, kiam li venos, trovos viglaj; vere mi
diras al vi, ke li sin zonos, kaj sidigos ilin por
manĝi, kaj mem venos kaj servos al ili. 38 Kaj
se li alvenos nokte dum la dua gardoparto,
aŭ dum la tria gardoparto, kaj tiel ilin trovos,
feliĉaj estas tiuj servistoj. 39 Sed sciu, ke se la
domomastro scius, je kioma horo la ŝtelisto
venos, li maldormus kaj ne lasus sian domon
trafosiĝi. 40 Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu
horo, kiun vi ne pripensas, la Filo de homo
venos. 41 Kaj Petro diris: Sinjoro, ĉu vi parolas
ĉi tiun parabolon por ni, aŭ ankaŭ por ĉiuj? 42
Kaj la Sinjoro diris: Kiu do estas la fidela kaj
saĝa administranto, kiun lia sinjoro starigos
super sia servantaro, por doni al ili ĝustatempe
ilian porcion da nutraĵo? 43 Feliĉa estas tiu
servisto, kiun lia sinjoro, veninte, trovos aganta
tiel. 44 Vere mi diras al vi, ke li starigos lin
super ĉio, kion li havas. 45 Sed se tiu servisto
diros en sia koro: Mia sinjoro prokrastas sian
alvenon; kaj komencos bati la knabojn kaj la
knabinojn, kaj manĝos kaj trinkos kaj ebriiĝos,
46 la sinjoro de tiu servisto alvenos en tago,
kiam li ne atendas, kaj en horo, pri kiu li ne
scias; kaj trancô skurĝos lin, kaj difinos por li
parton kun la senfiduloj. 47 Kaj tiu servisto,
kiu sciis la volon de sia sinjoro, kaj nenion
pretigis, nek faris laŭ lia volo, suferos multajn
batojn; 48 sed tiu, kiu ne sciis, kaj laŭ siaj agoj
meritis batojn, suferos malmultajn batojn. Kaj
al kiu multo estas donita, el tiu estos multo
postulata; kaj al kiu oni multon komisiis, el tiu
oni des pli multon postulos. 49 Mi alvenis, por
ĵeti fajron sur la teron; kaj kion mi volas, se jam
ĝi ekbrulis? 50 Sed mi havas bapton, per kiu
esti baptita; kaj kiel mi premiĝas, ĝis ĝi estos
plenumita! 51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis,
por doni pacon sur la tero? Mi diras al vi: Ne;
sed pli vere disigon; 52 ĉar de nun estos kvin
el unu domo disigitaj, tri kontraŭ du, kaj du
kontraŭ tri. 53 Estos disigitaj patro kontraŭ filo,
kaj filo kontraŭ patro; patrino kontraŭ filino,
kaj filino kontraŭ patrino; bopatrino kontraŭ
bofilino, kaj bofilino kontraŭ bopatrino. 54 Kaj
li diris al la homamasoj: Kiam vi vidas nubon
leviĝantan en la okcidento, vi tuj diras: Venos
pluveto; kaj tiel fariĝas. 55 Kaj kiam blovas la
suda vento, vi diras: Estos varmego; kaj tiel
fariĝas. 56 Ho hipokrituloj! vi scias esplori la
aspekton de la tero kaj de la ĉielo; sed kial vi ne
scias esplori ĉi tiun tempon? 57 Kaj kial eĉ per vi
mem vi ne juĝas, kio estas justa? 58 Ĉar dum vi
iradas kun via kontraŭulo al la reganto, survoje
klopodu liberiĝi de li; por ne lasi, ke li trenu vin
al la juĝisto, kaj la juĝisto vin transdonu al la
oficisto de la tribunalo, kaj la oficisto vin ĵetu
en malliberejon. 59 Mi diras al vi: Vi neniel el
tie eliros, ĝis vi pagos la lastan lepton.

13 Kaj ĉeestis en tiu sama tempo iuj, kiuj
rakontis al li pri tiuj Galileanoj, kies sangon
Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj. 2 Kaj responde
li diris al ili: Ĉu vi pensas, ke tiuj Galileanoj
estis pekuloj pli ol ĉiuj Galileanoj, pro tio, ke
ili tion suferis? 3 Mi diras al vi: Neniel; sed
se vi ne pentos, vi ĉiuj tiel same pereos. 4
Aŭ pri tiuj dek ok, sur kiujn falis la turo en

Ŝiloaĥ kaj ilin mortigis, ĉu vi pensas, ke ili
estis pekuloj pli ol ĉiuj homoj, kiuj loĝis en
Jerusalem? 5 Neniel, mi diras al vi; sed se vi
ne pentos, vi ĉiuj ankaŭ pereos. 6 Kaj li parolis
la jenan parabolon: Unu viro havis figarbon,
plantitan en lia vinberĝardeno, kaj li venis,
serĉante frukton sur ĝi, kaj ne trovis. 7 Kaj li
diris al la vinberisto: Jen tri jarojn mi venas,
serĉante frukton sur ĉi tiu figarbo, kaj mi ne
trovas; elhaku ĝin; kial ĝi senutiligas ankaŭ la
teron? 8 Sed li responde diris: Sinjoro, lasu ĝin
resti ankaŭ ĉi tiun jaron, ĝis mi fosos ĉirkaŭ
ĝi kaj metos sterkon; 9 kaj se ĝi poste donos
frukton, bone; sed se ne, vi elhakos ĝin. 10 Kaj li
instruadis en unu el la sinagogoj en la sabato.
11 Kaj jen virino, kiu dum dek ok jaroj havis
spiriton de malforteco; kaj ŝi estis kunkurbita
kaj neniel povis leviĝi. 12 Kaj vidinte ŝin, Jesuo
vokis ŝin, kaj diris: Virino, vi estas liberigita
el via malforteco. 13 Kaj li metis sur ŝin la
manojn, kaj ŝi tuj rektiĝis kaj gloris Dion. 14 Kaj
la sinagogestro, indignante, ke Jesuo resanigis
en la sabato, respondis kaj diris al la homamaso:
Ekzistas ses tagoj, en kiuj oni devas labori; en ili
do venu, por esti resanigitaj, kaj ne en la sabata
tago. 15 Sed la Sinjoro respondis al li kaj diris:
Ho hipokrituloj! ĉu ne ĉiu el vi en la sabato
malligas sian bovon aŭ sian azenon el la stalo,
kaj forkondukas ĝin, por trinkigi? 16 Kaj ĉu ne
devis ĉi tiu virino, estante filino de Abraham,
ligite de Satano jen dek ok jarojn, esti malligita
el ĉi tiu kateno en la sabata tago? 17 Kaj kiam
li tion diris, ĉiuj liaj kontraŭuloj hontiĝis; kaj
la tuta homamaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj,
faritaj de li. 18 Kaj li diris: Al kio similas la
regno de Dio? kaj al kio mi ĝin komparu? 19
Ĝi estas simila al sinapa semeto, kiun viro
prenis kaj ĵetis en sian ĝardenon; kaj ĝi kreskis
kaj fariĝis arbo; kaj la birdoj de la ĉielo loĝis
en ĝiaj branĉoj. 20 Poste li diris: Al kio mi
komparu la regnon de Dio? 21 Ĝi estas simila
al fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en
tri mezuroj da faruno, ĝis la tuto fermentis. 22
Kaj li iris tra urboj kaj vilaĝoj, instruante kaj
irante ĉiam pluen al Jerusalem. 23 Kaj iu diris al
li: Sinjoro, ĉu malmultaj estas la savataj? Kaj li
diris al ili: 24 Strebu eniri tra la mallarĝa pordo;
ĉar multaj, mi diras al vi, deziros eniri kaj ne
povos. 25 Kiam la domomastro leviĝos kaj ŝlosos
la pordon, kaj vi komencos stari ekstere kaj
frapi sur la pordon, dirante: Sinjoro, malfermu
al ni; kaj li respondos kaj diros al vi: Mi ne
scias, de kie vi estas; 26 tiam vi ekparolos: Ni
manĝis kaj trinkis antaŭ vi, kaj sur niaj stratoj vi
instruadis; 27 kaj li parolos, kaj diros al vi: Mi ne
scias, de kie vi estas; foriru de mi, ĉiuj farantoj
de maljusteco. 28 Tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj, kiam vi vidos Abrahamon
kaj Isaakon kaj Jakobon kaj ĉiujn profetojn en la
regno de Dio, kaj vin mem forpelitaj eksteren.
29 Kaj oni venos el oriento kaj el okcidento, kaj
el nordo kaj el sudo, kaj sidiĝos en la regno de
Dio. 30 Kaj jen estas lastaj, kiuj estos unuaj; kaj
estas unuaj, kiuj estos lastaj. 31 En tiu sama
horo alvenis iuj Fariseoj, kaj diris al li: Eliru kaj
foriru de ĉi tie, ĉar Herodo volas mortigi vin. 32
Kaj li diris al ili: Iru, kaj diru al tiu vulpo: Jen mi
elpelas demonojn kaj faras sanigojn hodiaŭ kaj
morgaŭ, kaj la trian tagon mi estos perfektigita.
33 Sed mi devas iradi hodiaŭ kaj morgaŭ kaj
postmorgaŭ, ĉar ne povas esti, ke profeto pereos
ekster Jerusalem. 34 Ho Jerusalem, Jerusalem,
kiu pereigas la profetojn kaj ŝtonmortigas tiujn,
kiuj estas senditaj al ĝi! kiom ofte mi deziris
kolekti viajn infanojn, kiel kokino kolektas sian
idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis! 35 Jen via
domo estas lasita al vi dezerta; kaj mi diras al
vi: Vi min ne vidos, ĝis vi diros: Estu benata tiu,
kiu venas en la nomo de la Eternulo.

14 Kaj kiam li eniris en sabato en la domon
de unu reganto de la Fariseoj, por manĝi
panon, ili lin observis. 2 Kaj jen antaŭ li estis
unu hidropsulo. 3 Kaj respondante, Jesuo parolis
al la leĝistoj kaj la Fariseoj, kaj diris: Ĉu estas
permesate sanigi en sabato, aŭ ne? 4 Sed ili
silentis. Kaj li prenis lin kaj sanigis lin, kaj
forliberigis lin. 5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi
havos azenon aŭ bovon, falintan en puton, kaj
ne tuj eltiros ĝin en sabata tago? 6 Kaj ili ne
povis respondi al tio. 7 Kaj li parolis parabolon
al la invititoj, vidinte, kiel ili elektas la ĉefajn
sidlokojn; li diris al ili: 8 Kiam vi estas invitita de

iu al edziĝa festo, ne sidiĝu en la ĉefa loko, por
ke ne okazu, ke iu, pli honorinda ol vi, estas de
li invitita; 9 kaj tiu, kiu invitis vin kaj lin, venos,
kaj diros al vi: Cedu lokon al ĉi tiu; kaj tiam
vi komencos kun honto preni la lastan lokon.
10 Sed kiam vi estas invitita, iru kaj sidiĝu en
la lasta loko; kaj tiel, kiam venos tiu, kiu vin
invitis, li diros al vi: Amiko, iru pli alten; tiam vi
havos honoron antaŭ ĉiuj, kiuj sidas kun vi. 11
Ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita, kaj kiu
sin humiligas, tiu estos altigita. 12 Kaj li diris
al tiu, kiu lin invitis: Kiam vi faras tagmanĝon
aŭ vespermanĝon, ne voku viajn amikojn, nek
viajn fratojn, nek viajn parencojn, nek viajn
riĉajn najbarojn, por ke ne okazu, ke ili ankaŭ
invitos vin, kaj vi ricevos rekompencon. 13
Sed kiam vi faras festenon, invitu malriĉulojn,
kriplulojn, lamulojn, blindulojn; 14 kaj vi estos
feliĉa, ĉar ili ne povas rekompenci vin, sed vi
rekompenciĝos en la releviĝo de la justuloj. 15
Kaj aŭdinte tion, unu el la kunsidantoj diris al li:
Feliĉa estas tiu, kiu manĝos panon en la regno
de Dio. 16 Sed li diris al li: Unu viro faris grandan
vespermanĝon, kaj invitis multajn; 17 kaj en la
horo de la festeno li elsendis sian serviston, por
diri al la invititoj: Venu, ĉar ĉio estas jam preta.
18 Kaj ĉiuj tiel same komencis peti pri indulgo.
La unua diris al li: Mi aĉetis kampon, kaj mi
nepre devas eliri, por ĝin vidi; mi petas, kalkulu
al mi indulgon. 19 Alia diris: Mi aĉetis kvin
jugojn da bovoj, kaj mi iras, por ilin provi; mi
petas, kalkulu al mi indulgon. 20 Kaj alia diris:
Mi edziĝis kun edzino, kaj tial mi ne povas veni.
21 Kaj la servisto revenis, kaj rakontis tion al sia
mastro. Tiam ekkoleris la mastro, kaj diris al sia
servisto: Eliru rapide sur la stratojn kaj irejojn
de la urbo, kaj alkonduku ĉi tien la malriĉulojn
kaj kriplulojn kaj blindulojn kaj lamulojn. 22
Kaj la servisto diris: Sinjoro, estas farita tio,
kion vi ordonis, kaj ankoraŭ estas loko. 23 Kaj la
sinjoro diris al la servisto: Eliru sur la vojojn
kaj kamplimojn, kaj devigu ilin enveni, por
ke mia domo pleniĝu. 24 Ĉar mi diras al vi,
ke neniu el tiuj viroj invititaj gustumos mian
vespermanĝon. 25 Kaj grandaj homamasoj iris
kun li, kaj li sin turnis, kaj diris al ili: 26 Se iu
venas al mi, kaj ne malamas sian patron kaj sian
patrinon kaj sian edzinon kaj siajn infanojn kaj
fratojn kaj fratinojn, kaj eĉ ankaŭ sian vivon,
li ne povas esti mia disĉiplo. 27 Kiu ne portas
sian krucon kaj ne sekvas min, tiu ne povas
esti mia disĉiplo. 28 Ĉar kiu el vi, dezirante
konstrui turon, unue ne sidiĝas, por kalkuli
la koston, ĉu li havas sufiĉe, por fini ĝin? 29
Por ke, kiam li metis la fundamenton kaj ne
povas ĝin fini, ĉiuj vidantoj ne komencu moki
lin, 30 dirante: Ĉi tiu homo komencis konstrui,
sed ne povis fini. 31 Kaj kiu reĝo, ekirante, por
renkonti en batalo alian reĝon, unue ne sidiĝos,
por konsiliĝi, ĉu li povas kun dek mil renkonti
tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek mil? 32
Aŭ alie, dum la alia estas tre malproksime, li
alsendas ambasadorojn kaj demandas pri paco.
33 Kiu do el vi ne forlasas ĉiujn siajn posedaĵojn,
tiu ne povas esti mia disĉiplo. 34 Salo do estas
bona, sed se eĉ la salo sengustiĝis, per kio ĝi
estos spicata? 35 Ĝi taŭgas nek por la tero nek
por sterkejo; oni ĝin forĵetas. Kiu havas orelojn
por aŭdi, tiu aŭdu.

15 Kaj ĉiuj impostistoj kaj pekuloj
alproksimiĝis al li, por aŭskulti lin. 2 Kaj
murmuris la Fariseoj kaj la skribistoj, dirante: Ĉi
tiu akceptas pekulojn kaj manĝas kun ili. 3 Kaj
li parolis al ili la jenan parabolon, dirante: 4 Kiu
el vi, havante cent ŝafojn kaj perdinte unu el ili,
ne forlasas la naŭdek naŭ sur la stepo, kaj iras,
por serĉi tiun, kiun li perdis, ĝis li ĝin trovos?
5 Kaj trovinte, li ĝin metas sur siajn ŝultrojn,
ĝojante. 6 Kaj reveninte domen, li kunvokas
siajn amikojn kaj siajn najbarojn, dirante al
ili: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis mian ŝafon, la
perditan. 7 Mi diras al vi, ke tiel same estos
ĝojo en la ĉielo pro unu pekulo, kiu pentas,
pli ol pro naŭdek naŭ justuloj, kiuj ne bezonas
penton. 8 Kiu virino, havante dek draĥmojn, se
ŝi perdis unu draĥmon, ne ekbruligas lampon
kaj balaas la domon kaj serĉas diligente, ĝis ŝi
ĝin trovos? 9 Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn
amikinojn kaj siajn najbarinojn, dirante: Ĝoju
kun mi, ĉar mi trovis la draĥmon, kiun mi
perdis. 10 Tiel same, mi diras al vi, estas ĝojo

antaŭ la anĝeloj de Dio pro unu pekulo, kiu
pentas. 11 Kaj li diris: Unu viro havis du filojn;
12 kaj la pli juna diris al sia patro: Patro, donu al
mi la heredotan parton de la havo. Kaj li dividis
inter ili siajn vivrimedojn. 13 Kaj post ne multaj
tagoj la pli juna, kolektinte ĉion, forvojaĝis al
malproksima lando; kaj tie li disperdis sian
havon per diboĉa vivado. 14 Kaj kiam li jam
elspezis ĉion, forta malsato okazis en tiu lando,
kaj li komencis havi mankon. 15 Kaj li iris, kaj
aliĝis al unu el la loĝantoj de tiu lando; kaj
ĉi tiu lin sendis sur siajn kampojn, por paŝti
porkojn. 16 Kaj li deziris plenigi sian ventron
per la karoboj, kiujn la porkoj manĝis; kaj neniu
donis al li. 17 Sed reveninte al si, li diris: Kiom
da dungitoj de mia patro havas panon abunde,
sed mi ĉi tie pereas de malsato! 18 Mi leviĝos,
kaj iros al mia patro, kaj mi diros al li: Patro, mi
pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi; 19 mi jam ne
meritas esti nomata via filo; faru min kiel unu
el viaj dungitoj. 20 Kaj li leviĝis, kaj iris al sia
patro. Sed kiam li estis ankoraŭ malproksime,
lia patro lin vidis kaj kortuŝiĝis, kaj kurinte,
falis sur lian kolon kaj lin kisadis. 21 Kaj la filo
diris al li: Patro, mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj
antaŭ vi, kaj mi jam ne meritas esti nomata
via filo. 22 Kaj diris la patro al siaj servistoj:
Alportu rapide la ĉefan robon, kaj lin vestu, kaj
metu ringon sur lian manon kaj ŝuojn sur liajn
piedojn; 23 kaj alportu la grasigitan bovidon kaj
buĉu ĝin, kaj ni manĝu kaj estu gajaj; 24 ĉar ĉi
tiu mia filo estis mortinta, kaj denove vivas; li
estis perdita, kaj estas trovita. Kaj ili komencis
esti gajaj. 25 Sed la pli maljuna filo estis sur la
kampo; kaj kiam li venis kaj alproksimiĝis al la
domo, li aŭdis muzikon kaj dancadon. 26 Kaj li
alvokis unu el la knaboj, kaj demandis lin, kio
estas tio. 27 Kaj li diris al li: Via frato venis,
kaj via patro buĉis la grasigitan bovidon, ĉar li
ricevis lin sana. 28 Sed li koleris, kaj ne volis
eniri; kaj lia patro elvenis, kaj lin petegis. 29
Sed li responde diris al sia patro: Jen tiom da
jaroj mi servas al vi, kaj neniam mi malobeis
vian ordonon, tamen vi neniam donis al mi
kapridon, por ke mi estu gaja kun miaj amikoj;
30 sed kiam venis ĉi tiu via filo, kiu formanĝis
vian havon kun malĉastistinoj, vi buĉis por li la
grasigitan bovidon. 31 Kaj li diris al li: Filo, vi
estas ĉiam kun mi, kaj ĉio mia estas via. 32 Sed
konvenis esti gajaj kaj ĝoji; ĉar ĉi tiu via frato
estis mortinta, kaj denove vivas; li estis perdita,
kaj estas trovita.

16 Kaj li diris ankaŭ al siaj disĉiploj: Estis
unu riĉa homo, kiu havis administranton;
kaj ĉi tiu estis denuncita al li, ke li disperdas
lian havon. 2 Kaj li alvokis lin, kaj diris al li:
Kio estas tio, kion mi aŭdas pri vi? donu al mi
konton de via administrado, ĉar vi ne plu povas
administradi. 3 Tiam la administranto diris
en si: Kion mi faru? ĉar mia sinjoro deprenas
de mi la administradon; fosi mi ne povas, kaj
mi hontas peti almozon. 4 Mi decidis, kion mi
faros, por ke oni akceptu min en siajn domojn,
kiam mi estos eksigita el la administra ofico. 5
Kaj alvokinte al si ĉiun el la ŝuldantoj de sia
sinjoro, li diris al la unua: Kiom vi ŝuldas al mia
sinjoro? 6 Kaj li diris: Cent bat'ojn da oleo. Kaj li
diris al li: Prenu vian kalkulon, kaj tuj sidiĝu kaj
skribu kvindek. 7 Tiam li diris al alia: Kaj kiom
vi ŝuldas? Kaj li diris: Cent kor'ojn da tritiko.
Li diris al li: Prenu vian kalkulon, kaj skribu
okdek. 8 Kaj tiu sinjoro laŭdis la maljustan
administranton, ĉar li prudente agis; ĉar la
filoj de ĉi tiu mondo estas en sia generacio pli
prudentaj, ol la filoj de la lumo. (aiōn g165) 9 Kaj
mi diras al vi: Faru al vi amikojn per la mamono
de maljusteco, por ke, kiam ĝi mankos, oni
akceptu vin en eternajn loĝejojn. (aiōnios g166)
10 Kiu estas fidela en la plej malgranda afero,
tiu estas fidela ankaŭ en multo; kaj kiu estas
maljusta en la plej malgranda, tiu estas ankaŭ
maljusta en multo. 11 Se do vi ne estis fidelaj en
la maljusta mamono, kiu konfidos al vi la veran
riĉon? 12 Kaj se vi ne estis fidelaj en tio, kio
apartenas al alia homo, kiu donos al vi tion, kio
estas via propra? 13 Nenia servanto povas servi
al du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la
alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian.
Vi ne povas servi al Dio kaj al Mamono! 14 Kaj
la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis monavidaj, aŭdis
ĉion tion, kaj ili lin mokis. 15 Kaj li diris al ili: Vi
estas tiuj, kiuj ŝajnigas sin justaj antaŭ homoj,

sed Dio scias viajn korojn; ĉar kio estas altigita
inter homoj, tio estas abomenaĵo antaŭ Dio.
16 La leĝo kaj la profetoj estis ĝis Johano; de
post tiu tempo la evangelio de la regno de Dio
estas predikata, kaj ĉiu al ĝi sin perforte aligas.
17 Sed estas pli facile por la ĉielo kaj la tero
forpasi, ol por unu punkteto de la leĝo fali. 18
Ĉiu, kiu forsendas sian edzinon kaj edziĝas kun
alia, adultas; kaj kiu edziĝas kun tiu, forsendita
de sia edzo, tiu adultas. 19 Estis unu riĉulo,
kiu estis vestita per purpuro kaj bisino, kaj
festis lukse ĉiutage; 20 kaj apud lia pordego
estis kuŝigita almozulo, nomata Lazaro, kiu
havis ulcerojn, 21 kaj deziris esti nutrata per la
panpecetoj, kiuj falis de la tablo de la riĉulo; kaj
eĉ venis la hundoj kaj lekis liajn ulcerojn. 22 Kaj
la almozulo mortis, kaj li estis forportita de la
anĝeloj sur la sinon de Abraham; la riĉulo ankaŭ
mortis, kaj estis enterigita. 23 Kaj en Hades li
levis siajn okulojn, estante en turmentoj, kaj
vidis Abrahamon malproksime kaj Lazaron sur
lia sino. (Hadēs g86) 24 Kaj li ekkriis, kaj diris: Patro
Abraham, kompatu min, kaj sendu Lazaron,
por ke li trempu en akvon la pinton de sia
fingro, por malvarmigi mian langon; ĉar mi tre
suferas en ĉi tiu flamo. 25 Sed Abraham diris:
Filo, memoru, ke dum via vivo vi ricevis viajn
bonaĵojn, kaj Lazaro tiel same malbonaĵojn; sed
nun li ricevas konsolon, kaj vi suferas. 26 Kaj
krom ĉio tio staras granda abismo inter ni kaj
vi, tiel ke tiuj, kiuj volus iri de ĉi tie al vi, ne
povas, kaj oni ne povas transiri de tie al ni. 27
Kaj li diris: Tial mi petas, patro, ke vi sendu
lin al la domo de mia patro, 28 ĉar mi havas
kvin fratojn, por ke li atestu al ili, por ke ili
ne venu ankaŭ en ĉi tiun lokon de turmento.
29 Sed Abraham diris: Ili havas Moseon kaj la
profetojn; ili aŭskultu ilin. 30 Sed li diris: Ne,
patro Abraham; sed se unu venos al ili el la
mortintoj, ili pentos. 31 Kaj li diris al li: Se ili ne
aŭskultas Moseon kaj la profetojn, ili ne kredos,
eĉ se iu leviĝus el la mortintoj.

17 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Ne povas esti,
ke faliloj ne venos, sed ve al tiu, per kiu ili
venos! 2 Pli bone estus por tiu, se muelŝtono
estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus
ĵetita en la maron, ol se li metus falilon por unu
el ĉi tiuj malgranduloj. 3 Gardu vin; se via frato
pekos, admonu lin; kaj se li pentos, pardonu
lin. 4 Kaj se li pekos kontraŭ vi sep fojojn en la
tago, kaj sep fojojn turniĝos al vi, dirante: Mi
pentas; vi lin pardonu. 5 Kaj la apostoloj diris al
la Sinjoro: Aldonu al ni fidon. 6 Kaj la Sinjoro
diris: Se vi havus fidon kiel semeron de sinapo,
vi dirus al ĉi tiu morusarbo: Estu elradikigita,
kaj estu plantita en la maron; kaj ĝi obeus al
vi. 7 Sed kiu el vi, havante serviston plugantan
aŭ paŝtantan, diros al li, kiam li envenis de la
kampo: Tuj venu, kaj sidiĝu, por manĝi? 8 Ĉu
li ne diros al li prefere: Preparu ion, por ke
mi vespermanĝu, kaj zonu vin, kaj servu al
mi, dum mi manĝos kaj trinkos; kaj poste vi
manĝos kaj trinkos? 9 Ĉu li dankas la serviston,
ĉar li faris tion, kio estis ordonita? 10 Tiel ankaŭ
vi, kiam vi faris ĉion, kio estas ordonita al vi,
diru: Ni estas senutilaj servistoj; ni faris tion,
kion fari estis nia devo. 11 Kaj dum ili vojiris al
Jerusalem, li trapasis tra la mezo de Samario
kaj de Galileo. 12 Kaj kiam ili eniris en unu
vilaĝon, renkontis lin dek lepruloj, kiuj staris
malproksime; 13 kaj ili levis sian voĉon, dirante:
Jesuo, estro, kompatu nin. 14 Kaj vidinte ilin, li
diris al ili: Iru, kaj montru vin al la pastroj. Kaj
dum ili iris, ili fariĝis puraj. 15 Kaj unu el ili,
vidinte, ke li resaniĝis, revenis, glorante Dion
per laŭta voĉo, 16 kaj falis sur sian vizaĝon ĉe
liaj piedoj kaj dankis lin; kaj li estis Samariano.
17 Kaj Jesuo responde diris: Ĉu ne la dek estis
purigitaj? sed kie estas la naŭ? 18 Ĉu ne troviĝis
revenantoj, por doni gloron al Dio, krom ĉi tiu
fremdulo? 19 Kaj li diris al li: Leviĝu kaj iru; via
fido vin savis. 20 Kaj kiam la Fariseoj demandis
al li, kiam venos la regno de Dio, li respondis
al ili, dirante: La regno de Dio ne venas kun
observado; 21 kaj oni ne diros: Jen ĉi tie, aŭ:
Jen tie! ĉar jen la regno de Dio estas inter vi. 22
Kaj li diris al la disĉiploj: Venos tagoj, kiam vi
deziros vidi unu el la tagoj de la Filo de homo,
kaj vi ne vidos. 23 Kaj ili diros al vi: Jen tie! Jen
ĉi tie! Ne foriru, nek sekvu; 24 ĉar kiel la fulmo,
kiam ĝi fulmas el unu subĉiela flanko, lumas ĝis

alia subĉiela flanko, tiel estos la Filo de homo en sia tago. 25 Sed unue li devas multon suferi, kaj esti malŝatata de ĉi tiu generacio. 26 Kaj kiel estis en la tagoj de Noa, tiel estos en la tagoj de la Filo de homo. 27 Oni manĝis, trinkis, edziĝis, edziniĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon, kaj venis la diluvo kaj pereigis ĉiujn. 28 Ankaŭ tiel same, kiel estis en la tagoj de Lot; oni manĝis, trinkis, aĉetis, vendis, plantis, konstruis; 29 sed en la tago, kiam Lot eliris el Sodom, fajro kaj sulfuro falis el la ĉielo kaj pereigis ĉiujn; 30 tiel same estos en tiu tago, kiam la Filo de homo malkaŝiĝos. 31 Kiu estos sur la tegmento en tiu tago, kun liaj havaĵoj en la domo, tiu ne malsupreniru, por ilin forporti; kaj kiu estas sur la kampo, tiu ankaŭ ne revenu. 32 Memoru la edzinon de Lot. 33 Kiu penos gajni sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu ĝin perdos, tiu savos ĝin viva. 34 Mi diras al vi: En tiu nokto estos du viroj sur unu lito; unu estos prenita, kaj la alia lasita. 35 Du virinoj estos muelantaj kune; unu estos prenita, kaj la alia lasita. 36 Du viroj estos sur kampo; unu estos prenita, kaj la alia lasita. 37 Kaj ili responde diris al li: Kie, Sinjoro? Kaj li diris al ili: Kie estas la kadavro, tien ankaŭ kolektiĝos la agloj.

18 Kaj li parolis al ili parabolon pri tio, ke oni devas ĉiam preĝi kaj ne laciĝi, 2 dirante: En unu urbo estis juĝisto, kiu ne timis Dion, nek respektis homon; 3 kaj estis vidvino en tiu urbo, kaj ŝi venadis al li, dirante: Faru por mi justecon kontraŭ mia kontraŭulo. 4 Kaj li ne volis dum kelka tempo, sed poste li diris en si: Kvankam mi ne timas Dion, nek respektas homon, 5 tamen, ĉar ĉi tiu vidvino min ĝenas, mi faros por ŝi justecon, por ke ŝi ne malfortigu min per sia ĉiama venado. 6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion diras la maljusta juĝisto. 7 Kaj ĉu Dio ne faros justecon por Siaj elektitoj, kiuj tage kaj nokte krias al Li, kvankam Li longe pri ili paciencas? 8 Mi diras al vi: Rapide Li faros por ili justecon. Tamen kiam venos la Filo de homo, ĉu li trovos fidon sur la tero? 9 Kaj li parolis la jenan parabolon, ankaŭ por iuj, kiuj fidis al si, ke ili estas justuloj, kaj malestimis la ceterajn: 10 Du homoj supreniris en la templon, por preĝi; unu estis Fariseo, kaj la alia estis impostisto. 11 La Fariseo, starante, preĝis kun si jene: Ho Dio, mi Vin dankas, ke mi ne estas kiel la ceteraj homoj, rabemaj, maljustaj, adultemaj, nek eĉ kiel ĉi tiu impostisto. 12 Mi fastas dufoje en semajno; mi donas dekonaĵojn el ĉio, kion mi akiras. 13 Sed la impostisto, starante malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo, sed batadis sian bruston, dirante: Ho Dio, estu favora al mi pekulo. 14 Mi diras al vi: Ĉi tiu malsupreniris al sia domo, pravigita pli ol tiu; ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita; sed kiu sin humiligas, tiu estos altigita. 15 Kaj oni venigis al li ankaŭ siajn infanetojn, por ke li tuŝu ilin; kaj la disĉiploj, vidinte, admonis ilin. 16 Sed Jesuo alvokis ilin al si, dirante: Lasu la infanojn veni al mi, kaj ne malhelpu ilin; ĉar el tiaj estas la regno de Dio. 17 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu neniel eniros en ĝin. 18 Kaj unu reganto demandis al li, dirante: Bona Majstro, kion mi faru, por heredi eternan vivon? **(aiōnios g166)** 19 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona? neniu estas bona krom Unu, nome Dio. 20 Vi scias la ordonojn: Ne adultu; Ne mortigu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Respektu vian patron kaj vian patrinon. 21 Kaj li diris: Ĉion tion mi observis detempe de mia juneco. 22 Kaj Jesuo, aŭdinte, diris al li: Ankoraŭ unu mankon vi havas: vendu ĉion, kion vi posedas, kaj disdonu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 23 Sed aŭdinte tion, li fariĝis tre malĝoja; ĉar li estis tre riĉa. 24 Kaj Jesuo, lin rigardante, diris: Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio! 25 Ĉar estas pli facile por kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio. 26 Kaj tiuj, kiuj tion aŭdis, diris: Kiu do povos esti savita? 27 Sed li diris: Kio estas neebla ĉe homoj, tio estas ebla ĉe Dio. 28 Kaj Petro diris: Jen ni forlasis niajn propraĵojn, kaj sekvis vin. 29 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Estas neniu, kiu forlasis domon aŭ edzinon aŭ fratojn aŭ gepatrojn aŭ infanojn pro la regno de Dio, 30 kaj kiu ne ricevos multoble en ĉi tiu tempo, kaj en la venonta mondo vivon

eternan. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Kaj preninte
al si la dek du, li diris al ili: Jen ni supreniras
al Jerusalem; kaj ĉio skribita per la profetoj
estos plenumita al la Filo de homo. 32 Ĉar li
estos transdonita al la nacianoj, kaj mokita kaj
perfortita kaj surkraĉita; 33 kaj ili skurĝos kaj
mortigos lin; kaj la trian tagon li releviĝos. 34
Kaj ili komprenis nenion el tio, kaj ĉi tiu parolo
estis kaŝita for de ili, kaj ili ne sciis la dirojn. 35
Kaj kiam li alproksimiĝis al Jeriĥo, unu blindulo
sidis apud la vojo, petante almozojn; 36 kaj
aŭdinte homamason preterirantan, li demandis,
kio estas tio. 37 Kaj oni diris al li, ke Jesuo, la
Nazaretano, preteriras. 38 Kaj li kriis, dirante:
Jesuo, filo de David, kompatu min. 39 Kaj la
antaŭirantoj admonis lin, ke li silentu; sed li des
pli forte kriis: Ho filo de David, kompatu min!
40 Kaj Jesuo haltis, kaj ordonis alkonduki lin; kaj
kiam li alproksimiĝis, li lin demandis: 41 Kion vi
volas, ke mi faru al vi? Kaj li diris: Sinjoro, ke mi
ricevu vidpovon. 42 Kaj Jesuo diris al li: Ricevu
vidpovon; via fido vin savis. 43 Kaj li tuj ricevis
vidpovon, kaj sekvis lin, glorante Dion; kaj la
tuta popolo, vidinte tion, donis laŭdon al Dio.

19 Kaj li eniris en Jeriĥon kaj ĝin trapasis. 2
Kaj jen viro, nomata Zakĥeo; kaj li estis
ĉefimpostisto, kaj li estis riĉa. 3 Kaj li penis
vidi Jesuon, kia homo li estas; kaj li ne povis
pro la homamaso, ĉar li estis malgranda je
staturo. 4 Kaj antaŭkurinte antaŭen, li supreniris
sur sikomorarbon, por lin vidi; ĉar li estis
preterpasonta tie. 5 Kaj kiam Jesuo venis al la
loko, li suprenrigardis, kaj diris al li: Zakĥeo,
rapide malsupreniru, ĉar hodiaŭ mi devas loĝi
en via domo. 6 Kaj li rapide malsupreniris, kaj
akceptis lin ĝoje. 7 Kaj vidinte, ĉiuj murmuris,
dirante: Ĉe pekulo li eniris, por gasti. 8 Kaj
Zakĥeo, starante, diris al la Sinjoro: Jen duonon
de miaj posedaĵoj, Sinjoro, mi donacas al la
malriĉuloj; kaj se el iu mi maljuste eldevigis
ion, mi redonas kvaroblon. 9 Kaj Jesuo diris al
li: Hodiaŭ venis savo al ĉi tiu domo, ĉar li ankaŭ
estas filo de Abraham. 10 Ĉar la Filo de homo
venis, por serĉi kaj savi la perditaĵon. 11 Kaj kiam
oni aŭdis tion, li parolis ankoraŭ parabolon, ĉar
li estis proksime al Jerusalem, kaj oni supozis,
ke la regno de Dio tuj aperos. 12 Li do diris: Unu
nobelo forvojaĝis en malproksiman landon, por
ricevi al si regnon, kaj reveni. 13 Kaj vokinte al
si dek siajn servistojn, li donis al ili dek min'ojn,
kaj diris al ili: Negocadu, ĝis mi revenos. 14 Sed
liaj regnanoj lin malamis, kaj sendis delegitaron
post li, dirante: Ni ne volas, ke tiu viro reĝu
super ni. 15 Kaj kiam li revenis, ricevinte la
regnon, li ordonis voki al li tiujn servistojn, al
kiuj li donis la monon, por ke li sciiĝu, kiom ili
gajnis per negocado. 16 Kaj venis la unua, kaj
diris: Sinjoro, via min'o produktis dek min'ojn.
17 Kaj li diris al li: Bonege, bona servisto; ĉar
vi estis fidela en tre malgranda afero, havu
aŭtoritaton super dek urboj. 18 Kaj venis la dua,
kaj diris: Sinjoro, via min'o faris kvin min'ojn.
19 Li diris ankaŭ al tiu: Vi ankaŭ estu super kvin
urboj. 20 Kaj alia venis, kaj diris: Sinjoro, jen
via min'o, kiun mi konservis, flankemetitan en
viŝtuko; 21 ĉar mi vin timis, ĉar vi estas homo
severa; vi prenas tion, kion vi ne demetis, kaj
rikoltas tion, kion vi ne semis. 22 Li diris al li:
El via propra buŝo mi vin juĝos, vi malbona
servisto. Vi sciis, ke mi estas homo severa, kiu
prenas tion, kion mi ne demetis, kaj rikoltas
tion, kion mi ne semis; 23 kial do vi ne donis
mian monon en bankon, por ke, reveninte, mi
postulu ĝin kun procento? 24 Kaj li diris al la
apudstarantoj: Forprenu de li la min'on, kaj
donu ĝin al tiu, kiu havas la dek min'ojn. 25
(Kaj ili diris al li: Sinjoro, li havas dek min'ojn.)
26 Mi diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos
donite; kaj for de tiu, kiu ne havas, estos prenita
eĉ tio, kion li havas. 27 Cetere tiujn miajn
malamikojn, kiuj ne volis, ke mi reĝu super ili,
konduku ĉi tien, kaj mortigu ilin antaŭ mi. 28
Kaj tion dirinte, li ekiris antaŭe, suprenirante
al Jerusalem. 29 Kaj kiam li alproksimiĝis al
Betfage kaj Betania, apud la monto nomata
Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj, 30 dirante:
Iru en la kontraŭan vilaĝon, en kiu, enirante,
vi trovos azenidon ligitan, sur kiu neniu iam
ankoraŭ sidis; ĝin malligu kaj alkonduku. 31 Kaj
se iu demandos al vi: Kial vi ĝin malligas? parolu
jene: La Sinjoro ĝin bezonas. 32 Kaj la senditoj
foriris, kaj trovis, ĝuste kiel li diris al ili. 33 Kaj

dum ili malligis la azenidon, ĝiaj posedantoj
diris al ili: Kial vi malligas la azenidon? 34
Kaj ili diris: La Sinjoro ĝin bezonas. 35 Kaj ili
alkondukis ĝin al Jesuo; kaj ĵetinte siajn vestojn
sur la azenidon, ili sidigis Jesuon sur ĝin. 36 Kaj
dum li iris, ili sternis siajn vestojn sur la vojo. 37
Kaj kiam li jam alproksimiĝis, malsuprenironte
la deklivon de la monto Olivarba, la tuta amaso
de la disĉiploj komencis ĝoji kaj laŭdi Dion per
laŭta voĉo pro ĉiuj potencaĵoj, kiujn ili vidis;
38 dirante: Estu benata la Reĝo, kiu venas en
la nomo de la Eternulo; paco en la ĉielo kaj
gloro en la supera alto. 39 Kaj iuj Fariseoj el la
homamaso diris al li: Majstro, admonu viajn
disĉiplojn. 40 Kaj responde li diris: Mi diras al
vi, ke se ĉi tiuj silentos, la ŝtonoj ekkrios. 41 Kaj
kiam li alproksimiĝis, li rigardis la urbon, kaj
ploris pro ĝi, 42 dirante: Ho, se vi mem scius
en ĉi tiu tago la aferojn apartenantajn al paco!
sed nun ili estas kaŝitaj for de viaj okuloj. 43
Ĉar venos sur vin tagoj, kiam viaj malamikoj
ĉirkaŭbaros vin per palisaro, kaj ronde ĉirkaŭos
vin, kaj ĉiuflanke premos vin, 44 kaj detruos ĝis
la tero vin, kaj viajn infanojn en vi, kaj ne lasos
en vi ŝtonon sur ŝtono, pro tio, ke vi ne sciis
la tempon de via vizitado. 45 Kaj enirinte en
la templon, li komencis elpeli la vendantojn,
46 dirante al ili: Estas skribite: Mia domo estos
domo de preĝo; sed vi faris ĝin kaverno de
rabistoj. 47 Kaj li instruis tagon post tago en la
templo. Sed la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la
ĉefoj de la popolo penadis lin pereigi, 48 kaj ne
trovis, kion fari, ĉar la tuta popolo tre atente
aŭskultis lin.

20 Kaj en unu el la tagoj, dum li instruis
la popolon en la templo kaj predikis la
evangelion, la ĉefpastroj kaj la skribistoj venis
kun la pliaĝuloj; 2 kaj ili ekparolis, dirante al li:
Diru al ni: Laŭ kia aŭtoritato vi ĉi tion faras? aŭ
kiu estas tiu, kiu donis al vi tian aŭtoritaton?
3 Kaj responde li diris al ili: Mi ankaŭ faros al
vi demandon, kaj diru al mi: 4 La baptado de
Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el homoj? 5 Kaj
ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El la
ĉielo; li diros: Kial vi ne kredis al li? 6 Sed se ni
diros: El homoj; la tuta popolo ŝtonmortigos
nin, ĉar ili estas konvinkitaj, ke Johano estis
profeto. 7 Kaj ili respondis, ke ili ne scias, de
kie ĝi estis. 8 Kaj Jesuo diris al ili: Kaj mi ne
diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion.
9 Kaj li komencis paroli al la popolo la jenan
parabolon: Unu viro plantis vinberĝardenon,
kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis por
longa tempo. 10 Kaj en la ĝusta tempo li sendis
sklavon al la kultivistoj, por ke ili donu al li
el la frukto de la vinberejo; sed la kultivistoj
skurĝis lin, kaj forsendis lin senhava. 11 Kaj
li sendis ankoraŭ alian sklavon, kaj lin ankaŭ
ili skurĝis kaj malhonoris, kaj forsendis lin
senhava. 12 Kaj li sendis ankoraŭ trian, kaj lin
ankaŭ ili vundis kaj elĵetis. 13 Kaj la sinjoro
de la vinberejo diris: Kion mi faru? Mi sendos
mian amatan filon; eble lin ili respektos. 14 Sed
kiam la kultivistoj lin vidis, ili diskutis unu kun
alia, dirante: Ĉi tiu estas la heredonto; ni lin
mortigu, por ke la heredaĵo fariĝu nia. 15 Kaj
ili elĵetis lin el la vinberejo kaj lin mortigis.
Kion do faros al ili la sinjoro de la vinberejo?
16 Li venos kaj pereigos ĉi tiujn kultivistojn,
kaj donos la vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte
tion, ili diris: Ne tiel estu. 17 Sed li, rigardante
ilin, diris: Kio do estas la jena skribitaĵo: Ŝtono,
kiun malŝatis la konstruantoj, Fariĝis ŝtono
bazangula? 18 Ĉiu, kiu falas sur tiun ŝtonon,
rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, tiun ĝi polvigos.
19 Kaj la skribistoj kaj ĉefpastroj celis meti
manojn sur lin en tiu sama horo, kaj ili timis la
popolon; ĉar ili eksciis, ke kontraŭ ili li parolis
ĉi tiun parabolon. 20 Kaj ili observis lin, kaj
elsendis spionojn, kiuj ŝajnigis sin justaj, por ke
ili ekkaptu lian parolon, celante transdoni lin al
la potenco kaj aŭtoritato de la provincestro. 21
Kaj ili demandis lin, dirante: Majstro, ni scias,
ke vi prave parolas kaj instruas, kaj ne akceptas
ies personon, sed instruas laŭ vero la vojon
de Dio: 22 Ĉu konvenas al ni doni tributon al
Cezaro, aŭ ne? 23 Sed sciante ilian ruzecon, li
diris al ili: 24 Montru al mi denaron. Kies bildon
kaj surskribaĵon ĝi portas? Kaj ili respondis: De
Cezaro. 25 Kaj li diris al ili: Tial redonu al Cezaro
la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon
de Dio. 26 Kaj ili ne povis ekkapti la diron antaŭ

la popolo; kaj ili miris pro lia respondo, kaj
silentis. 27 Kaj venis iuj el la Sadukeoj, kiuj
diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili demandis lin,
28 dirante: Majstro, Moseo skribis por ni, ke, se
ies frato mortos, havante edzinon, kaj li estas
seninfana, lia frato prenu la edzinon kaj naskigu
idaron al sia frato. 29 Estis do sep fratoj; kaj la
unua edziĝis, kaj mortis seninfana; 30 ankaŭ la
dua; 31 kaj la tria ŝin prenis; kaj tiel same ankaŭ
la sep ne lasis infanojn, kaj mortis. 32 Laste
mortis ankaŭ la virino. 33 En la releviĝo do por
kiu el ili ŝi estos edzino? ĉar la sep havis ŝin kiel
edzinon. 34 Kaj Jesuo diris al ili: La filoj de ĉi tiu
mondo edziĝas kaj estas edzigataj; (aiōn g165) 35
sed kiuj estas juĝitaj indaj atingi tiun mondon
kaj la releviĝon el la mortintoj, tiuj nek edziĝas
nek edziniĝas; (aiōn g165) 36 ĉar ili ne plu povas
morti; ĉar ili estas egalaj kun la anĝeloj, kaj
estas filoj de Dio, estante filoj de la releviĝo. 37
Sed ke la mortintoj leviĝas, Moseo mem montris
en la arbetaĵo, kiam li nomis la Eternulon la Dio
de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de
Jakob. 38 Li estas Dio ne de mortintoj, sed de
la vivantoj, ĉar ĉiuj vivas al Li. 39 Kaj iuj el la
skribistoj responde diris: Majstro, vi bone diris.
40 Kaj ili ne plu kuraĝis fari al li demandon. 41
Kaj li diris al ili: Kiel oni diras, ke la Kristo estas
filo de David? 42 Ĉar David mem diras en la
Psalmaro: La Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu
dekstre de Mi, 43 Ĝis Mi faros viajn malamikojn
benketo por viaj piedoj. 44 Tial David nomas
lin Sinjoro, kaj kiamaniere li estas lia filo? 45
Kaj dum la tuta popolo aŭskultis, li diris al siaj
disĉiploj: 46 Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj
amas promenadi en roboj kaj amas salutojn
sur la placoj, kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj
ĉeflokojn ĉe festenoj; 47 kaj kiuj formanĝas
domojn de vidvinoj, kaj por preteksto longe
preĝas. Ĉi tiuj ricevos pli severan kondamnon.

21 Kaj ekrigardante, li vidis riĉulojn
enĵetantajn siajn donacojn en la
monkeston. 2 Kaj li vidis unu malriĉan vidvinon
enĵetantan tien du leptojn. 3 Kaj li diris: Vere
mi diras al vi: Ĉi tiu malriĉa vidvino enĵetis pli
multe ol ĉiuj; 4 ĉar ĉiuj tiuj el sia abundo enĵetis
en la donacaron; sed ŝi el sia malmultego enĵetis
la tutan vivrimedon, kiun ŝi havis. 5 Kaj kiam iuj
parolis pri la templo, ke ĝi estas ornamita per
belaj ŝtonoj kaj oferdonoj, li diris: 6 Rilate al tio,
kion vi vidas, venos tagoj, en kiuj ne estos lasita
ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita. 7
Kaj ili demandis lin, dirante: Majstro, kiam do
tio estos? kaj kio estos la signo, kiam tio estos
proksima? 8 Kaj li diris: Gardu vin, ke vi ne
estu erarigitaj; ĉar multaj venos en mia nomo,
dirante: Mi estas; kaj: La tempo proksimiĝis; ne
sekvu ilin. 9 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj
tumultoj, ne teruriĝu; ĉar tio devas okazi unue,
sed ne tuj estos la fino. 10 Tiam li diris al ili:
Leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ
regno; 11 kaj estos grandaj tertremoj, kaj en
diversaj lokoj malsatoj kaj pestoj; kaj estos
teruraĵoj kaj grandaj signoj el la ĉielo. 12 Sed
antaŭ ĉio tio oni metos sur vin siajn manojn kaj
persekutos vin, transdonante vin al la sinagogoj
kaj malliberejoj, kaj kondukante vin antaŭ
reĝojn kaj provincestrojn pro mia nomo. 13
Tio fariĝos por vi atesto. 14 Decidu tial en viaj
koroj, ne prizorgi antaŭe pri pleda respondo; 15
ĉar mi donos al vi buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj
viaj atakantoj ne povos rezisti nek kontraŭdiri.
16 Sed vi estos transdonitaj eĉ de gepatroj kaj
fratoj kaj parencoj kaj amikoj; kaj iujn el vi oni
mortigos. 17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj
pro mia nomo. 18 Kaj eĉ unu haro de via kapo
ne pereos. 19 Per via pacienco vi akiros viajn
animojn. 20 Sed kiam vi vidos Jerusalemon
ĉirkaŭitan de armeoj, tiam sciu, ke ĝia ruiniĝo
alproksimiĝis. 21 Tiam, kiuj estas en Judujo, tiuj
forkuru al la montoj; kaj kiuj estas en ĝia mezo,
tiuj elmigru; kaj kiuj estas sur la kamparo, tiuj
ne eniru tien. 22 Ĉar tiuj estas tagoj de punado,
por ke plenumiĝu ĉio, kio estas skribita. 23 Ve
al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj en tiuj
tagoj! ĉar estos granda manko sur la tero, kaj
kolero kontraŭ ĉi tiu popolo. 24 Kaj ili falos
per tranĉrando de glavo, kaj forkaptiĝos en
ĉiujn naciojn; kaj Jerusalem estos piedpremata
de la nacianoj, ĝis plenumiĝos la tempoj de
la nacianoj. 25 Kaj estos signoj en la suno kaj
la luno kaj la steloj, kaj sur la tero mizero de
nacioj, konsternitaj de la muĝado de la maro kaj

la ondegoj; 26 homoj malfortiĝos de timo kaj de
atendado de tio, kio venos sur la mondon; ĉar
la potencoj de la ĉielo ŝanceliĝos. 27 Kaj tiam
oni vidos la Filon de homo, venantan en nubo
kun potenco kaj granda gloro. 28 Sed kiam tio
komencos okazi, rigardu supren kaj levu viajn
kapojn, ĉar via elaĉeto alproksimiĝas. 29 Kaj li
parolis al ili parabolon: Rigardu la figarbon kaj
ĉiujn arbojn; 30 kiam ili ekkreskigas foliojn,
vi ekvidas, kaj el vi mem scias, ke la somero
jam estas proksima. 31 Tiel same vi, kiam vi
vidos, ke tio okazas, tiam sciu, ke la regno de
Dio estas proksima. 32 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu
generacio ne forpasos, ĝis ĉio plenumiĝos. 33 La
ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne
forpasos. 34 Sed gardu vin, por ke viaj koroj ne
estu ŝarĝitaj de trosatiĝo kaj ebrieco kaj zorgoj
pri vivrimedoj, kaj por ke tiu tago ne venu al vi
subite; 35 ĉar kiel kaptilo ĝi venos sur ĉiujn, kiuj
loĝas sur la supraĵo de la tero. 36 Sed viglu en
ĉiu tempo, preĝante, ke prosperu al vi saviĝi de
ĉio, kio okazos, kaj stari antaŭ la Filo de homo.
37 Kaj dum la tagoj li instruis en la templo,
kaj ĉiunokte li eliris, kaj loĝis sur la monto
nomata Olivarba. 38 Kaj la tuta popolo venis al
li frumatene en la templo, por aŭskulti lin.

22 Jam alproksimiĝis la festo de macoj, kiu
estas nomata la Pasko. 2 Kaj la ĉefpastroj
kaj la skribistoj serĉis, kiamaniere ili povu
mortigi lin, ĉar ili timis la popolon. 3 Kaj Satano
eniris en Judason, nomatan Iskariota, kiu estis
el la nombro de la dek du. 4 Kaj li foriris kaj
interparolis kun la ĉefpastroj kaj kapitanoj,
kiamaniere transdoni lin al ili. 5 Kaj ili ĝojis, kaj
konsentis doni al li monon. 6 Kaj li promesis,
kaj serĉis okazon transdoni lin al ili, for de la
homamaso. 7 Kaj venis la tago de macoj, kiam
oni devis buĉi la Paskon. 8 Kaj li sendis Petron
kaj Johanon, dirante: Iru kaj pretigu por ni la
Paskon, por ke ni ĝin manĝu. 9 Kaj ili diris al
li: Kie vi volas, ke ni pretigu? 10 Kaj li diris al
ili: Jen kiam vi estos enirintaj en la urbon, vin
renkontos viro, portanta kruĉon da akvo; lin
sekvu en la domon, en kiun li eniros. 11 Kaj
vi diros al la domomastro: La Majstro diras:
Kie estas la gastoĉambro, en kiu mi manĝos la
Paskon kun miaj disĉiploj? 12 Kaj li montros
al vi grandan supran ĉambron aranĝitan; tie
pretigu. 13 Kaj ili iris kaj trovis tiel, kiel li diris
al ili; kaj ili pretigis la Paskon. 14 Kaj kiam
alvenis la horo, li sidiĝis, kaj la apostoloj kun li.
15 Kaj li diris al ili: Kun deziro mi deziris manĝi
ĉi tiun Paskon kun vi, antaŭ ol mi suferos; 16
ĉar mi diras al vi: Mi ne manĝos ĝin, antaŭ
ol ĝi plenumiĝos en la regno de Dio. 17 Kaj
ricevinte kalikon, kaj doninte dankon, li diris:
Ĉi tion prenu kaj dividu inter vi; 18 ĉar mi
diras al vi: De nun mi ne trinkos el la frukto
de la vinberarbo, ĝis venos la regno de Dio. 19
Kaj li prenis panon, kaj doninte dankon, li ĝin
dispecigis kaj donis al ili, dirante: Ĉi tio estas
mia korpo, kiu estas donita por vi; ĉi tion faru
por memorigo pri mi. 20 Sammaniere ankaŭ
la kalikon post la vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu
kaliko estas la nova interligo en mia sango, kiu
estas elverŝata por vi. 21 Sed jen la mano de tiu,
kiu min perfidas, estas apud mi sur la tablo. 22
Ĉar la Filo de homo ja iros, laŭ la antaŭdecido;
sed ve al tiu viro, de kiu li estos perfidata! 23 Kaj
ili komencis diskuti inter si: kiu el ili faros tion.
24 Kaj fariĝis ankaŭ inter ili disputo: kiun el ili
oni opinias la plej granda. 25 Kaj li diris al ili:
La reĝoj de la nacianoj faras sin sinjoroj super
ili; kaj tiujn, kiuj potencas inter ili, oni nomas
Bonfarantoj. 26 Sed vi ne estu tiaj; sed kiu estas
la pli granda el vi, tiu fariĝu kiel la pli juna; kaj
tiu, kiu estas ĉefa, kiel la servanto. 27 Ĉar kiu
estas la pli granda, la sidanto ĉe manĝo, aŭ la
servanto? ĉu ne la sidanto ĉe manĝo? sed mi
estas meze de vi kiel la servanto. 28 Sed vi estas
tiuj, kiuj restadis apud mi en miaj tentoj; 29 kaj
mi difinas por vi regnon, kiel mia Patro difinis
por mi; 30 por ke vi manĝu kaj trinku ĉe mia
tablo en mia regno, kaj sidu sur tronoj, juĝante
la dek du tribojn de Izrael. 31 Simon, Simon,
jen Satano postulis vin ĉiujn, por kribri kiel
tritikon; 32 sed mi preĝis por vi, ke via fido ne
ŝanceliĝu; kaj vi, kiam vi konvertiĝos, firmigu
viajn fratojn. 33 Kaj li diris al li: Sinjoro, vin mi
estas preta akompani eĉ al malliberejo kaj al
morto. 34 Kaj li diris: Mi diras al vi, Petro, koko
ne krios hodiaŭ, antaŭ ol vi trifoje malkonfesos,

ke vi min konas. 35 Kaj li diris al ili: Kiam mi
vin elsendis sen monujo kaj sako kaj ŝuoj, ĉu
io mankis al vi? 36 Kaj ili diris: Nenio. Kaj li
diris al ili: Sed nun kiu havas monujon, tiu
prenu ĝin, kaj ankaŭ sakon; kaj kiu ne havas,
tiu vendu sian mantelon kaj aĉetu glavon. 37
Ĉar mi diras al vi, ke tio, kio estas skribita,
devas plenumiĝi pri mi: Kaj li estis alkalkulita
al krimuloj; ĉar tio, kio rilatas al mi, havas
sian finon. 38 Kaj ili diris: Sinjoro, jen estas du
glavoj; kaj li diris al ili: Sufiĉas. 39 Kaj elirinte, li
iris laŭ sia kutimo al la monto Olivarba, kaj la
disĉiploj lin sekvis. 40 Kaj veninte al la loko,
li diris al ili: Preĝu, ke vi ne eniru en tenton.
41 Kaj li iris for de ili proksimume ŝtonĵeton,
kaj li genuis, kaj preĝis, 42 dirante: Patro, se
Vi volas, formetu de mi ĉi tiun kalikon; tamen
plenumiĝu ne mia volo, sed Via. 43 Kaj aperis
antaŭ li anĝelo el la ĉielo, fortigante lin. 44
Kaj estante en agonio, li preĝis pli fervore, kaj
lia ŝvito fariĝis kiel gutoj da sango, defalantaj
sur la teron. 45 Kaj leviĝinte post la preĝo, li
venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj
de malĝojo, 46 kaj diris al ili: Kial vi dormas?
leviĝu kaj preĝu, ke vi ne eniru en tenton. 47
Dum li ankoraŭ parolis, jen homamaso; kaj
tiu, kiu estis nomata Judas, unu el la dek du,
iris antaŭ ili, kaj alproksimiĝis al Jesuo, por
kisi lin. 48 Sed Jesuo diris al li: Judas, ĉu vi
perfidas per kiso la Filon de homo? 49 Kaj kiam
tiuj, kiuj ĉirkaŭis lin, vidis, kio sekvos, ili diris:
Sinjoro, ĉu ni frapu per glavo? 50 Kaj unu el ili
frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj detranĉis
lian dekstran orelon. 51 Sed Jesuo responde
diris: Permesu tiom. Kaj li tuŝis lian orelon kaj
sanigis lin. 52 Kaj Jesuo diris al la ĉefpastroj
kaj kapitanoj de la templo kaj pliaĝuloj, kiuj
venis kontraŭ lin: Ĉu vi elvenis kun glavoj kaj
bastonoj, kvazaŭ kontraŭ rabiston? 53 Kiam mi
estis ĉiutage inter vi en la templo, vi ne etendis
kontraŭ min viajn manojn; sed ĉi tiu estas via
horo, kaj la potenco de mallumo. 54 Kaj ili kaptis
lin, kaj forkondukinte, venigis lin en la domon
de la ĉefpastro. Sed Petro sekvis malproksime.
55 Kaj kiam oni ekbruligis fajron meze de la
korto kaj sidis kune, Petro sidiĝis meze de ili. 56
Kaj unu servantino, vidante lin sidantan en la
fajrolumo, kaj fikse rigardinte lin, diris: 57 Ĉi tiu
ankaŭ estis kun li. Sed li malkonfesis, dirante:
Virino, mi lin ne konas. 58 Kaj post iom da
tempo alia vidis lin, kaj diris: Vi ankaŭ estas el
ili. Sed Petro diris: Viro, mi ne estas. 59 Kaj post
la daŭro de unu horo proksimume, alia asertis
persiste, dirante: Vere, ĉi tiu ankaŭ estis kun li,
ĉar li estas Galileano. 60 Sed Petro diris: Viro, mi
ne scias, kion vi diras. Kaj tuj, dum li ankoraŭ
parolis, la koko kriis. 61 Kaj la Sinjoro sin turnis,
kaj alrigardis Petron. Kaj Petro ekmemoris la
vorton de la Sinjoro, ke li diris al li: Antaŭ ol
koko krios hodiaŭ, vi trifoje min malkonfesos.
62 Kaj li eliris, kaj maldolĉe ploris. 63 Kaj tiuj,
kiuj gardis Jesuon, lin mokis kaj batis. 64 Kaj
ili ĉirkaŭkovris lin, kaj demandis lin, dirante:
Profetu, kiu vin frapis? 65 Kaj per multaj aliaj
insultoj ili parolis kontraŭ li. 66 Kaj tuj kiam
tagiĝis la pliaĝularo de la popolo kunvenis, kaj
ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj ili forkondukis lin
antaŭ sian sinedrion, kaj diris: 67 Se vi estas la
Kristo, diru al ni. Sed li diris al ili: Se mi diros al
vi, vi ne kredos; 68 kaj se mi demandos, vi ne
respondos. 69 Tamen, de nun la Filo de homo
sidos dekstre de la Potenco de Dio. 70 Kaj ili
ĉiuj demandis: Ĉu vi do estas la Filo de Dio?
Kaj li respondis: Vi diras, ke mi estas. 71 Kaj ili
diris: Pro kio ni bezonas pluan atestadon? ĉar
ni mem aŭdis el lia propra buŝo.

23 Kaj la tuta ĉeestantaro leviĝis, kaj kondukis
lin antaŭ Pilaton. 2 Kaj ili komencis akuzi
lin, dirante: Ni trovis ĉi tiun viron erariganta
nian nacion, kaj malpermesanta pagi tributon al
Cezaro, kaj diranta, ke li mem estas Kristo, reĝo.
3 Kaj Pilato demandis lin, dirante: Ĉu vi estas
la Reĝo de la Judoj? Kaj li responde al li diris:
Vi diras. 4 Kaj Pilato diris al la ĉefpastroj kaj
homamasoj: Mi trovas nenian kulpon en ĉi tiu
viro. 5 Sed ili insistis, dirante: Li malkvietigas
la popolon, instruante tra la tuta Judujo, kaj
komencante de Galileo, eĉ ĝis ĉi tie. 6 Sed kiam
Pilato tion aŭdis, li demandis, ĉu la viro estas
Galileano. 7 Kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el sub
la aŭtoritato de Herodo, li sendis lin al Herodo,
kiu ankaŭ ĉeestis en Jerusalem en tiuj tagoj. 8

Sed Herodo, vidinte Jesuon, treege ĝojis; ĉar
de longe li deziris vidi lin, ĉar li jam aŭdis pri
li, kaj li esperis vidi ian signon, faritan de li.
9 Kaj li demandis lin per multaj vortoj, sed li
respondis al li nenion. 10 Kaj la ĉefpastroj kaj
la skribistoj staris, forte lin akuzante. 11 Kaj
Herodo kaj liaj soldatoj malhonoris lin kaj mokis
lin, kaj vestinte lin per brilaj vestoj, li resendis
lin al Pilato. 12 Kaj Herodo kaj Pilato fariĝis
amikoj unu kun la alia en tiu sama tago; ĉar
antaŭe ili havis inter si malamon. 13 Kaj Pilato,
kunvokinte la ĉefpastrojn kaj la regantojn kaj la
popolon, 14 diris al ili: Vi alkondukis antaŭ min
ĉi tiun viron, kiel erarigantan la popolon; kaj
jen ekzameninte lin antaŭ vi, mi trovis nenian
kulpon en ĉi tiu viro rilate tion, pri kio vi lin
akuzas; 15 nek Herodo ankaŭ, ĉar li resendis lin
al ni; kaj jen nenio inda je morto estas farita
de li. 16 Tial mi lin skurĝos kaj liberigos. 17
Ĉar li devis liberigi unu al ili dum la festo.
18 Sed amase ili kriis, dirante: Forigu lin, kaj
liberigu al ni Barabason; 19 kiu pro ribelado
farita en la urbo, kaj pro mortigo, estis ĵetita
en malliberejon. 20 Kaj Pilato, volante liberigi
Jesuon, denove parolis al ili; 21 sed ili laŭte
kriis, dirante: Krucumu, krucumu lin. 22 Kaj la
trian fojon li diris al ili: Kial? kian malbonon
faris ĉi tiu? mi trovis en li nenion indan je
morto; mi do lin skurĝos kaj liberigos. 23 Sed ili
insistis per grandaj krioj, postulante krucumi
lin. Kaj iliaj krioj superfortis. 24 Kaj Pilato
donis juĝon, ke plenumiĝu ilia postulo. 25 Kaj
li liberigis tiun, kiu pro ribelado kaj mortigo
estis ĵetita en malliberejon, kaj kiun ili postulis;
sed Jesuon li transdonis al ilia volo. 26 Kaj
kiam ili forkondukis lin, ili kaptis Simonon,
Kirenanon, venantan de la kamparo, kaj metis
sur lin la krucon, por porti ĝin post Jesuo. 27
Kaj sekvis lin granda amaso de la popolo, kaj
de virinoj, kiuj ĝemis kaj lamentis pro li. 28
Sed Jesuo, turninte sin al ili, diris: Filinoj de
Jerusalem, ne ploru pro mi, sed ploru pro vi
kaj pro viaj infanoj. 29 Ĉar jen venas tagoj,
kiam oni diros: Feliĉaj estas la senfruktaj, kaj la
ventroj ne naskintaj, kaj la mamoj ne nutrintaj.
30 Tiam oni komencos diri al la montoj: Falu
sur nin; kaj al la montetoj: Kovru nin. 31 Ĉar se
oni tiel agas en la suka ligno, kiel oni agos en
la seka? 32 Kaj estis kondukataj kun li ankaŭ
aliaj du, krimuloj, por esti mortigitaj. 33 Kaj
kiam ili alvenis al la loko nomata Kranio, tie
ili krucumis lin, kaj la krimulojn, unu dekstre
kaj unu maldekstre. 34 Kaj Jesuo diris: Patro,
pardonu ilin; ĉar ili ne scias, kion ili faras. Kaj
dividante inter si liajn vestojn, ili ĵetis lotojn. 35
Kaj la popolo staris, rigardanta. Kaj la regantoj
ankaŭ mokis lin, dirante: Aliajn li savis: li savu
sin mem, se ĉi tiu estas la Kristo de Dio, la
elektito. 36 Kaj ŝercis pri li ankaŭ la soldatoj,
venante al li kaj proponante al li vinagron, 37
kaj dirante: Se vi estas la Reĝo de la Judoj, savu
vin. 38 Kaj estis ankaŭ surskribo super li: ĈI TIU
ESTAS LA REĜO DE LA JUDOJ. 39 Kaj unu el la
pendigitaj krimuloj insultis lin, dirante: Ĉu vi
ne estas la Kristo? savu vin kaj nin. 40 Sed la
alia responde admonis lin, dirante: Ĉu vi eĉ ne
timas Dion? ĉar vi estas en la sama kondamno.
41 Kaj ni ja juste, ĉar ni ricevas rekompencon,
merititan pro niaj faroj; sed ĉi tiu faris nenion
malbonan. 42 Kaj li diris: Jesuo, memoru min,
kiam vi venos en vian regnon. 43 Kaj li diris al
li: Vere mi diras al vi: Hodiaŭ vi estos kun mi en
Paradizo. 44 Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa horo,
kaj fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa,
ĉar la sunlumo mankis; 45 kaj la kurteno de la
sanktejo disŝiriĝis en la mezo. 46 Kaj kriinte per
laŭta voĉo, Jesuo diris: Patro, en Viajn manojn
mi transdonas mian spiriton; kaj tion dirinte, li
ellasis for la spiriton. 47 Kaj kiam la centestro
vidis la okazantaĵon, li gloris Dion, dirante: Ĉi
tiu estis ja justulo. 48 Kaj ĉiuj homamasoj, kiuj
kunvenis al ĉi tiu spektaklo, kiam ili vidis la
okazintaĵojn, reiris, frapante al si la bruston. 49
Kaj ĉiuj liaj konantoj, kaj la virinoj, kiuj sekvis
lin el Galileo, staris malproksime, vidante tion.
50 Kaj jen viro nomata Jozef, kiu estis konsilanto,
viro bona kaj justa 51 (li ne konsentis al ilia
intenco kaj faro), el Arimateo, urbo de la Judoj,
kiu atendis la regnon de Dio, 52 irinte al Pilato,
petis la korpon de Jesuo. 53 Kaj li deprenis
ĝin kaj envolvis ĝin en tolaĵo, kaj metis lin
en tombo, elhakita el ŝtono, kie neniu antaŭe

kuŝis. 54 Kaj estis la tago de la Preparado, kaj
la sabato eklumis. 55 Kaj la virinoj, kiuj venis
kun li el Galileo, sekvis, kaj vidis la tombon,
kaj kiamaniere la korpo estis metita. 56 Kaj ili
reiris, kaj preparis aromaĵojn kaj ŝmiraĵojn. Kaj
sabate ili ripozis laŭ la ordono.

24 Kaj la unuan tagon de la semajno, ĉe frua
tagiĝo, ili venis al la tombo, alportante
la aromaĵojn, kiujn ili preparis. 2 Kaj ili trovis
la ŝtonon derulita for de la tombo. 3 Kaj
enirinte, ili ne trovis la korpon de la Sinjoro
Jesuo. 4 Kaj dum ili embarasiĝis pri tio, jen
apud ili staris du viroj en brilaj vestoj; 5
kaj dum ili timis kaj kliniĝis vizaĝaltere, tiuj
demandis ilin: Kial vi serĉas la vivanton inter
la mortintoj? 6 Li ne estas ĉi tie, sed leviĝis;
memoru, kiamaniere li parolis al vi, kiam li
estis ankoraŭ en Galileo, 7 dirante, ke la Filo de
homo devas esti transdonita en la manojn de
pekuloj kaj esti krucumita, kaj la trian tagon
releviĝi. 8 Kaj ili rememoris liajn vortojn; 9 kaj
reveninte de la tombo, ili rakontis ĉion tion al la
dek unu kaj al ĉiuj ceteraj. 10 Kaj ili estis Maria
Magdalena, kaj Joana, kaj Maria, la patrino de
Jakobo; kaj la ceteraj virinoj kun ili rakontis
tion al la apostoloj. 11 Kaj tiuj vortoj ŝajnis al
ili kiel babilado, kaj ili ne kredis al la virinoj.
12 Sed Petro leviĝis kaj kuris al la tombo, kaj
kliniĝinte, vidis la tolaĵojn solajn, kaj li foriris,
mirante en si pri tio, kio okazis. 13 Kaj jen du el
ili iris en tiu sama tago al vilaĝo nomata Emaus,
kiu estas malproksime de Jerusalem sesdek
stadiojn. 14 Kaj ili interparolis inter si pri ĉio
tio, kio okazis. 15 Kaj dum ili interparolis kaj
diskutis inter si, Jesuo mem alproksimiĝis kaj
iris kun ili. 16 Sed iliaj okuloj estis malhelpataj
tiel, ke ili lin ne rekonis. 17 Kaj li diris al ili:
Kiaj vortoj estas tiuj, kiujn vi interŝanĝas, dum
vi iras? Kaj ili haltis, kun malgaja mieno. 18
Kaj unu el ili, nomata Kleopas, responde diris
al li: Ĉu nur vi sola loĝas en Jerusalem, kaj ne
scias tion, kio tie okazis en ĉi tiuj tagoj? 19 Kaj
li diris al ili: Kion? Kaj ili diris al li: Pri Jesuo, la
Nazaretano, kiu estis profeto potenca age kaj
parole antaŭ Dio kaj la tuta popolo; 20 kaj kiel
la ĉefpastroj kaj niaj regantoj transdonis lin por
kondamno al morto, kaj lin krucumis. 21 Sed ni
esperis, ke li estas tiu, kiu elaĉetos Izraelon. Kaj
plie, krom ĉio tio, hodiaŭ estas jam la tria tago,
de kiam tio okazis. 22 Ankaŭ mirigis nin iuj
virinoj el inter ni, kiuj estis frumatene apud la
tombo, 23 kaj ne trovinte lian korpon, revenis,
dirante, ke ili ankaŭ vidis vizion de anĝeloj,
kiuj diris, ke li vivas. 24 Kaj iuj el nia kunularo
iris al la tombo, kaj trovis tiel, kiel diris la
virinoj; sed lin ili ne vidis. 25 Kaj li diris al ili:
Ho malsaĝuloj kaj kore malviglaj por kredi ĉion,
kion la profetoj antaŭparolis! 26 Ĉu la Kristo ne
devis suferi ĉion tion, kaj eniri en sian gloron?
27 Kaj komencante de Moseo kaj de ĉiuj profetoj,
li klarigis al ili el ĉiuj Skriboj la dirojn pri li
mem. 28 Kaj ili alproksimiĝis al la vilaĝo, kien ili
iris, kaj li ŝajnigis al ili, kvazaŭ li pluen iros. 29
Kaj ili retenis lin, dirante: Restu ĉe ni, ĉar estas
preskaŭ vespere, kaj la tago jam malkreskas.
Kaj li eniris, por resti ĉe ili. 30 Kaj dum li sidis
kun ili ĉe manĝo, li prenis panon, kaj ĝin benis
kaj dispecigis kaj donis al ili. 31 Kaj iliaj okuloj
malfermiĝis, kaj ili rekonis lin, kaj li fariĝis
nevidebla por ili. 32 Kaj ili diris unu al alia: Ĉu
nia koro ne brulis en ni, dum li parolis kun ni
sur la vojo, dum li klarigis al ni la Skribojn?
33 Kaj leviĝinte en tiu sama horo, ili reiris al
Jerusalem, kaj trovis la dek unu kunvenintaj,
kun siaj kunuloj, kaj dirantaj: 34 La Sinjoro vere
leviĝis, kaj aperis al Simon. 35 Kaj ili rakontis
tion, kio okazis sur la vojo, kaj kiamaniere li
rekoniĝis al ili en la dispecigo de pano. 36 Kaj
dum ili priparolis tion, li mem staris meze de
ili, kaj diris al ili: Paco al vi. 37 Sed terurite kaj
timigite, ili supozis, ke ili vidas spiriton. 38 Kaj
li diris al ili: Kial vi maltrankviliĝas? kaj kial
diskutoj leviĝas en viaj koroj? 39 Vidu miajn
manojn kaj miajn piedojn, ke ĝi estas mi mem;
palpu min kaj vidu; ĉar spirito ne havas karnon
kaj ostojn, kiel vi vidas min havanta. 40 Kaj tion
dirinte, li montris al ili siajn manojn kaj siajn
piedojn. 41 Kaj dum ili ankoraŭ ne kredis pro
ĝojo, kaj miris, li demandis ilin: Ĉu vi havas ian
manĝaĵon ĉi tie? 42 Kaj ili donis al li pecon de
rostita fiŝo. 43 Kaj li prenis, kaj manĝis antaŭ ili.
44 Kaj li diris al ili: Jen estas miaj vortoj, kiujn

mi parolis al vi, kiam mi ankoraŭ estis ĉe vi, ke
devas plenumiĝi ĉio, kio estas skribita pri mi
en la leĝo de Moseo kaj en la profetoj kaj en la
psalmoj. **45** Tiam li malfermis ilian menson, por
ke ili komprenu la Skribojn; **46** kaj li diris al ili:
Tiel estas skribite, ke la Kristo devas suferi, kaj
leviĝi el la mortintoj la trian tagon; **47** kaj ke
pento kaj pardonado de pekoj estu predikataj
en lia nomo al ĉiuj nacioj, komencante ĉe
Jerusalem. **48** Vi estas atestantoj pri tio. **49**
Kaj jen mi elsendos sur vin la promeson de
mia Patro; sed restu en la urbo, ĝis vi vestiĝos
per potenco de supre. **50** Kaj li elkondukis ilin
ĝis apud Betania, kaj, levinte siajn manojn, li
benis ilin. **51** Kaj dum li benis ilin, li foriĝis de
ili kaj estis suprenportita en la ĉielon. **52** Kaj
adorkliniĝinte al li, ili revenis al Jerusalem kun
granda ĝojo; **53** kaj estis konstante en la templo,
glorante Dion.

Johano

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto
estis kun Dio, kaj la Vorto estis Dio. 2 Tiu
estis en la komenco kun Dio. 3 Ĉio estiĝis per li;
kaj aparte de li estiĝis nenio, kio estiĝis. 4 En
li estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo de la
homoj. 5 Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj
la mallumo ĝin ne venkis. 6 De Dio estis sendita
viro, kies nomo estis Johano. 7 Tiu venis kiel
atestanto, por atesti pri la lumo, por ke ĉiuj
per li kredu. 8 Li ne estis la lumo, sed li venis,
por atesti pri la lumo. 9 Tio estis la vera lumo,
kiu lumas al ĉiu homo, venanta en la mondon.
10 Tiu estis en la mondo, kaj la mondo per li
estiĝis, kaj la mondo lin ne konis. 11 Li venis al
siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj lin ne akceptis.
12 Sed al ĉiuj, kiuj lin akceptis, li donis la rajton
fariĝi filoj de Dio, al la kredantoj al lia nomo, 13
kiuj naskiĝis nek el sango, nek el volo de karno,
nek el volo de homo, sed el Dio. 14 Kaj la Vorto
fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni vidis lian
gloron, gloron kvazaŭ de la solenaskita de la
Patro, plena de graco kaj vero. 15 Johano atestis
pri li, kaj kriis, dirante: Ĉi tiu estas li, pri kiu mi
diris: Kiu venas post mi, tiu estas metita super
mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi. 16 Ĉar el lia
pleneco ni ĉiuj ricevis, kaj gracon post graco.
17 Ĉar la leĝo estis donita per Moseo; la graco
kaj la vero estiĝis per Jesuo Kristo. 18 Neniu
iam vidis Dion; la solenaskita Filo, kiu estas en
la sino de la Patro, Lin deklaris. 19 Kaj jen estas
la atesto de Johano, kiam la Judoj sendis al li
pastrojn kaj Levidojn el Jerusalem, por demandi
lin: Kiu vi estas? 20 Kaj li konfesis kaj ne kaŝis;
kaj li konfesis: Mi ne estas la Kristo. 21 Kaj ili
demandis lin: Kio do? Ĉu vi estas Elija? Kaj li
diris: Mi ne estas. Ĉu vi estas la profeto? Kaj li
respondis: Ne. 22 Ili do diris al li: Kiu vi estas?
por ke ni donu respondon al niaj sendintoj.
Kion vi diras pri vi mem? 23 Li diris: Mi estas
voĉo de krianto en la dezerto: Rektigu la vojon
de la Eternulo, kiel diris la profeto Jesaja. 24
Kaj tiuj estis senditaj de la Fariseoj. 25 Kaj ili
demandis lin, kaj diris al li: Kial do vi baptas, se
vi ne estas la Kristo, nek Elija, nek la profeto?
26 Johano respondis al ili, dirante: Mi baptas per
akvo; meze de vi staras tiu, kiun vi ne konas,
27 kiu venas post mi; la rimenon de lia ŝuo mi
ne estas inda malligi. 28 Tio okazis en Betania
transe de Jordan, kie Johano baptadis. 29 La
sekvantan tagon li vidis Jesuon venanta al li,
kaj diris: Jen la Ŝafido de Dio, kiu forportas
la pekon de la mondo! 30 Li estas tiu, pri kiu
mi diris: Post mi venas viro, kiu estas metita
super mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi. 31 Kaj
mi lin ne konis; sed por ke li estu montrita
al Izrael, tial mi venis, baptante per akvo. 32
Kaj Johano atestis, dirante: Mi vidis la Spiriton
malsupreniranta de la ĉielo kiel kolombo, kaj
ĝi restis sur li. 33 Kaj mi lin ne konis; sed kiu
sendis min por bapti per akvo, Tiu diris al mi:
Sur kiun vi vidos la Spiriton malsupreniranta
kaj restanta sur li, tiu estas la baptanto per la
Sankta Spirito. 34 Kaj mi vidis, kaj atestis, ke ĉi
tiu estas la Filo de Dio. 35 Denove la sekvantan
tagon staris Johano, kaj du el liaj disĉiploj; 36
kaj rigardante Jesuon promenantan, li diris: Jen
la Ŝafido de Dio! 37 Kaj la du disĉiploj aŭdis lin
paroli, kaj sekvis Jesuon. 38 Kaj Jesuo sin turnis,
kaj vidis ilin sekvantajn, kaj diris al ili: Kion
vi serĉas? Kaj ili diris al li: Rabeno (tio estas,
Majstro), kie vi loĝas? 39 Li diris al ili: Venu, kaj
vi vidos. Ili do venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj
ili restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ la deka
horo. 40 Unu el la du, kiuj aŭdis Johanon kaj lin
sekvis, estis Andreo, la frato de Simon Petro.
41 Tiu unue trovis sian propran fraton Simon,
kaj diris al li: Ni trovis la Mesion (tio estas,
Kriston). 42 Li kondukis lin al Jesuo. Jesuo lin
rigardis, kaj diris: Vi estas Simon, filo de Jona;
vi estos nomata Kefas (tio estas, Petro). 43 La
sekvantan tagon li volis foriri en Galileon, kaj
trovis Filipon; kaj Jesuo diris al li: Sekvu min. 44
Filipo estis el Betsaida, la urbo de Andreo kaj
Petro. 45 Filipo trovis Natanaelon, kaj diris al
li: Ni trovis tiun, pri kiu skribis Moseo en la
leĝo, kaj la profetoj, Jesuon el Nazaret, filon
de Jozef. 46 Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona
povas esti el Nazaret? Filipo diris al li: Venu kaj
vidu. 47 Jesuo vidis Natanaelon venanta al li, kaj
diris pri li: Jen vera Izraelido, en kiu ne estas

ruzeco! 48 Natanael diris al li: Per kio vi min
konas? Jesuo respondis kaj diris al li: Antaŭ ol
Filipo vin vokis, kiam vi estis sub la figarbo, mi
vin vidis. 49 Natanael respondis kaj diris al li:
Rabeno, vi estas la Filo de Dio; vi estas Reĝo de
Izrael! 50 Jesuo respondis kaj diris al li: Ĉu vi
kredas pro tio, ke mi diris al vi: Mi vin vidis sub
la figarbo? vi vidos pli grandajn aferojn ol ĉi
tio. 51 Kaj li diris al li: Vere, vere, mi diras al vi,
vi vidos la ĉielon malfermita kaj la anĝelojn de
Dio suprenirantaj kaj malsuprenirantaj sur la
Filon de homo.

2 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea,
kaj la patrino de Jesuo ĉeestis tie; 2 ankaŭ
Jesuo kaj liaj disĉiploj estis invititaj al la edziĝo.
3 Kaj kiam mankis vino, la patrino de Jesuo diris
al li: Ili ne havas vinon. 4 Kaj Jesuo diris al ŝi: Kio
estas inter mi kaj vi, virino? mia horo ankoraŭ
ne venis. 5 Lia patrino diris al la servantoj: Kion
ajn li diros al vi, tion faru. 6 Kaj estis tie ses
akvokuvoj ŝtonaj, metitaj laŭ la purigo de la
Judoj, enhavantaj po du ĝis tri metretoj. 7 Jesuo
diris al ili: Plenigu la akvokuvojn per akvo. Kaj
oni plenigis ilin ĝis la rando. 8 Kaj li diris al
ili: Ĉerpu nun, kaj alportu al la festenestro. Kaj
oni alportis. 9 Kiam la festenestro gustumis la
akvon, nun fariĝintan vino, kaj ne sciis, de kie
ĝi estas (sciis tamen la servantoj, kiuj ĉerpis la
akvon), la festenestro alvokis la fianĉon, 10 kaj
diris al li: Ĉiu homo prezentas unue la bonan
vinon, kaj kiam oni jam drinkis, tiam la malpli
bonan; sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun.
11 Ĉi tiun komencon de signoj Jesuo faris en
Kana Galilea, kaj elmontris sian gloron, kaj liaj
disĉiploj kredis al li. 12 Post tio li malsupreniris
al Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj liaj fratoj
kaj liaj disĉiploj; kaj tie ili restis ne multajn
tagojn. 13 Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis,
kaj Jesuo supreniris al Jerusalem. 14 Kaj li trovis
en la templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj kaj
kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidantajn; 15
kaj farinte skurĝon el ŝnuretoj, li elpelis ĉiujn
el la templo, ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝutis la
monerojn de la monŝanĝistoj kaj renversis la
tablojn; 16 kaj al la vendistoj de la kolomboj li
diris: Forportu tion de ĉi tie; ne faru la domon
de mia Patro domo de komerco. 17 La disĉiploj
rememoris, ke estis skribite: Fervoro pri Via
domo min konsumis. 18 La Judoj do respondis
kaj diris al li: Kian signon vi montras al ni, ĉar
vi faras tion? 19 Respondis Jesuo kaj diris al ili:
Detruu ĉi tiun sanktejon, kaj mi levos ĝin en la
daŭro de tri tagoj. 20 La Judoj diris: Kvardek
ses jarojn ĉi tiu sanktejo estis konstruata; ĉu
vi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj? 21 Sed li
parolis pri la sanktejo de sia korpo. 22 Kiam do
li leviĝis el la mortintoj, la disĉiploj rememoris,
ke li diris tion; kaj ili kredis la Skribon, kaj la
vorton, kiun Jesuo diris. 23 Kaj kiam li estis en
Jerusalem ĉe la Pasko, dum la festo, multaj fidis
al lia nomo, vidante la signojn, kiujn li faris. 24
Sed Jesuo ne konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn,
25 kaj ne bezonis, ke iu atestu pri la homo, ĉar li
mem sciis, kio estas en la homo.

3 Estis viro el la Fariseoj, nomata Nikodemo,
ĉefo inter la Judoj; 2 tiu venis al li nokte,
kaj diris al li: Rabeno, ni scias, ke vi estas
instruisto, veninta de Dio; ĉar neniu povas fari
tiujn signojn, kiujn vi faras, se Dio ne estas
kun li. 3 Jesuo respondis kaj diris al li: Vere,
vere, mi diras al vi: Se homo ne estas denove
naskita, li ne povas vidi la regnon de Dio. 4
Nikodemo diris al li: Kiel povas homo naskiĝi,
kiam li estas maljuna? ĉu li povas eniri denove
en la ventron de sia patrino kaj naskiĝi? 5
Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi: Se
homo ne estas naskita el akvo kaj la Spirito,
li ne povas eniri en la regnon de Dio. 6 Tio,
kio naskiĝas el la karno, estas karno; kaj tio,
kio naskiĝas de la Spirito, estas spirito. 7 Ne
miru, ke mi diris al vi: Vi devas esti denove
naskitaj. 8 La vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian
voĉon vi aŭdas, sed vi ne scias, de kie ĝi venas
kaj kien ĝi iras; tia estas ĉiu, kiu estas naskita
de la Spirito. 9 Nikodemo respondis kaj diris
al li: Kiel povas tio fariĝi? 10 Jesuo respondis
kaj diris al li: Vi estas la instruisto de Izrael,
kaj ĉu vi ne scias tion? 11 Vere, vere, mi diras
al vi: Kion ni scias, tion ni parolas, kaj kion ni
vidis, tion ni atestas; kaj vi homoj ne akceptas
nian ateston. 12 Se mi aferojn surterajn diris

al vi, kaj vi ne kredas, kiel vi kredos, se mi
diros enĉielajn? 13 Kaj neniu supreniris en la
ĉielon, krom tiu, kiu malsupreniris de la ĉielo,
la Filo de homo, kiu estas en la ĉielo. 14 Kaj
kiel Moseo levis la serpenton en la dezerto, tiel
devas la Filo de homo esti levita; 15 por ke ĉiu,
fidanta al li, havu eternan vivon. (aiōnios g166) 16
Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian
solenaskitan Filon, por ke ĉiu, kiu fidas al li, ne
pereu, sed havu eternan vivon. (aiōnios g166) 17
Ĉar Dio sendis Sian Filon en la mondon, ne por
juĝi la mondon, sed por ke la mondo per li estu
savita. 18 Kiu fidas al li, tiu ne estas juĝata; sed
la nekredanto jam estas juĝita, ĉar li ne fidas al
la nomo de la solenaskita Filo de Dio. 19 Kaj jen
estas la juĝo: ke la lumo venis en la mondon, kaj
la homoj amis la mallumon pli ol la lumon, ĉar
iliaj faroj estis malbonaj. 20 Ĉar ĉiu, kiu faradas
malbonon, malamas la lumon, kaj ne venas al
la lumo, por ke liaj faroj ne estu malaprobitaj.
21 Sed tiu, kiu faras la veron, venas al la lumo,
por ke liaj faroj estu montrataj, ke ili estas
faritaj en Dio. 22 Post tio venis Jesuo kun siaj
disĉiploj en la landon Judujo, kaj restis tie kun
ili kaj baptadis. 23 Johano ankaŭ baptadis en
Enon, proksime de Salim, ĉar estis tie multe da
akvoj; kaj oni alvenis kaj estis baptitaj. 24 Ĉar
Johano ankoraŭ ne estis ĵetita en malliberejon.
25 Fariĝis do diskutado inter la disĉiploj de
Johano kaj iu Judo pri la puriĝo. 26 Kaj ili venis
al Johano, kaj diris al li: Rabeno, tiu, kiu estis
kun vi transe de Jordan, kaj pri kiu vi atestis,
jen tiu sama baptas, kaj ĉiuj venas al li. 27
Johano respondis kaj diris: Homo ne povas ion
ricevi, se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo. 28
Vi mem atestas pri mi, ke mi diris: Mi ne estas
la Kristo, sed mi estas sendita antaŭ li. 29 Kiu
havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo; sed la
amiko de la fianĉo, kiu staras kaj lin aŭdas, tre
ĝojas pro la voĉo de la fianĉo; ĉi tiu mia ĝojo
do plenumiĝis. 30 Li devas altiĝi, sed mi devas
malaltiĝi. 31 Kiu de supre venas, tiu estas super
ĉiuj; kiu estas el la tero, tiu el la tero estas,
kaj el la tero parolas; kiu venas de la ĉielo, tiu
estas super ĉiuj. 32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion
li atestas; kaj neniu akceptas lian ateston. 33
Kiu akceptis lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio
estas vera. 34 Ĉar tiu, kiun Dio sendis, parolas la
vortojn de Dio; ĉar ne laŭmezure Li donas la
Spiriton. 35 La Patro amas la Filon, kaj donis
ĉion en lian manon. 36 Kiu fidas al la Filo, tiu
havas eternan vivon; sed kiu ne obeas al la Filo,
tiu ne vidos vivon, sed la kolero de Dio sur li
restas. (aiōnios g166)

4 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis, ke
Jesuo faras kaj baptas pli multe da disĉiploj,
ol Johano 2 (kvankam baptadis ne Jesuo mem,
sed liaj disĉiploj), 3 li foriris el Judujo kaj reiris
al Galileo. 4 Kaj li devis trairi tra Samario. 5 Li
alvenis do al unu urbo Samaria, nomata Siĥar,
apud la terpeco, kiun Jakob donis al sia filo
Jozef; 6 kaj la fonto de Jakob estis tie. Jesuo do,
lacigita de sia vojirado, sidiĝis tiamaniere apud
la fonto. Estis ĉirkaŭ la sesa horo. 7 Venis virino
Samaria, por ĉerpi akvon; Jesuo diris al ŝi: Donu
al mi trinki. 8 Ĉar liaj disĉiploj jam foriris en la
urbon, por aĉeti nutraĵojn. 9 La Samarianino
do diris al li: Kiel vi, estante Judo, petas trinki
de mi, kiu estas Samarianino? (Ĉar la Judoj
ne interrilatas kun la Samarianoj.) 10 Jesuo
respondis kaj diris al ŝi: Se vi scius la donacon
de Dio, kaj kiu estas tiu, kiu diras al vi: Donu al
mi trinki, vi petus lin, kaj li donus al vi vivan
akvon. 11 La virino diris al li: Sinjoro, vi nenian
ĉerpilon havas, kaj la puto estas profunda; de
kie do vi havas tiun vivan akvon? 12 Ĉu vi estas
pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis al ni la
puton, kaj trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj
kaj liaj brutoj? 13 Jesuo respondis kaj diris al ŝi:
Ĉiu, kiu trinkas el ĉi tiu akvo, denove soifos; 14
sed kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos al li,
tiu neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos al
li, fariĝos en li fonto de akvo, ŝprucanta supren
por eterna vivo. (aiōn g165, aiōnios g166) 15 La virino
diris al li: Sinjoro, donu al mi ĉi tiun akvon, por
ke mi ne plu soifu, kaj ne devu traveni ĉi tien,
por ĉerpi. 16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku vian
edzon, kaj revenu ĉi tien. 17 La virino respondis
kaj diris al li: Mi ne havas edzon. Jesuo diris al
ŝi: Vi prave diris: Mi ne havas edzon; 18 ĉar vi
havis kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun havas,
ne estas via edzo; ĉi tion vi diris vere. 19 La

virino diris al li: Sinjoro, mi ekvidas, ke vi estas
profeto. 20 Niaj patroj adoradis sur ĉi tiu monto;
kaj vi diras, ke en Jerusalem estas la loko, kie
oni devas adori. 21 Jesuo diris al ŝi: Kredu al
mi, virino; venas la horo, kiam nek sur ĉi tiu
monto, nek en Jerusalem, vi adoros la Patron.
22 Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras
tion, kion ni konas; ĉar el la Judoj estas la savo.
23 Sed venas la horo, kaj jam estas, kiam la veraj
adorantoj adoros la Patron laŭ spirito kaj vero;
ĉar la Patro serĉas tiajn por esti Liaj adorantoj.
24 Dio estas Spirito: kaj Liaj adorantoj devas
adori Lin laŭ spirito kaj vero. 25 La virino diris al
li: Mi scias, ke venas la Mesio (kiu estas nomata
Kristo); kiam tiu alestos, li anoncos al ni ĉion.
26 Jesuo diris al ŝi: Tiu estas mi, kiu parolas
kun vi. 27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj ili
miris, ke li parolas kun virino; tamen neniu
diris: Kion vi volas? aŭ: Kial vi parolas kun ŝi?
28 La virino do lasis sian akvokruĉon, kaj foriris
en la urbon, kaj diris al la homoj: 29 Venu, vidu
homon, kiu rakontis al mi ĉion, kion mi faris;
ĉu eble ĉi tiu estas la Kristo? 30 Ili eliris el la
urbo, kaj venis al li. 31 Dume la disĉiploj petis
lin, dirante: Rabeno, manĝu. 32 Sed li diris al
ili: Por manĝi mi havas nutraĵon, pri kiu vi
ne scias. 33 La disĉiploj do diris inter si: Ĉu iu
alportis al li ion por manĝi? 34 Jesuo diris al ili:
Mia nutraĵo estas plenumi la volon de Tiu, kiu
min sendis, kaj fini Lian laboron. 35 Ĉu vi ne
diras: Estas ankoraŭ kvar monatoj, kaj venas la
rikolto? jen mi diras al vi: Levu viajn okulojn
kaj rigardu la kampojn, ke ili jam estas blankaj
por la rikolto. 36 La rikoltanto ricevas salajron,
kaj kolektas frukton por eterna vivo, por ke
ĝoju kune la semanto kaj la rikoltanto. **(aiōnios
g166)** 37 Ĉar en ĉi tio estas vera la proverbo:
Unu semas, alia rikoltas. 38 Mi vin sendis, por
rikolti tion, kion vi ne prilaboris; aliaj laboris,
kaj vi eniris en ilian laboron. 39 Kaj el tiu urbo
multaj el la Samarianoj kredis al li pro la diro
de la virino, kiu atestis: Li rakontis al mi ĉion,
kion mi faris. 40 Kiam do la Samarianoj venis
al li, ili petis, ke li restu ĉe ili; kaj li restis tie
du tagojn. 41 Kaj multe pli multaj kredis pro
lia vorto, 42 kaj diris al la virino: Jam ne pro
via diro ni kredas, ĉar ni mem aŭdis lin; kaj
ni scias, ke ĉi tiu estas vere la Savanto de la
mondo. 43 Kaj post la du tagoj li foriris de tie en
Galileon. 44 Ĉar Jesuo mem atestis, ke profeto
ne havas honoron en sia propra lando. 45 Kiam
do li venis en Galileon, la Galileanoj akceptis lin,
ĉar ili jam vidis ĉion, kion li faris en Jerusalem
dum la festo; ĉar ili ankaŭ iris al la festo. 46 Li
revenis en Kanan Galilean, kie li faris la akvon
vino. Kaj estis unu kortegano, kies filo estis
malsana en Kapernaum. 47 Kiam li aŭdis, ke
Jesuo alvenis el Judujo en Galileon, li iris al li,
kaj petis lin malsupreniri kaj resanigi lian filon;
ĉar li preskaŭ mortis. 48 Jesuo do diris al li:
Se vi ne vidas signojn kaj mirindaĵojn, vi tute
ne kredos. 49 La kortegano diris al li: Sinjoro,
malsupreniru, antaŭ ol mia fileto mortos. 50
Jesuo diris al li: Foriru, via filo vivas. La viro
kredis la vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj li
foriris. 51 Dum li ankoraŭ malsupreniris, liaj
sklavoj lin renkontis, dirante: Via filo vivas. 52 Li
demandis al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis.
Ili respondis al li: Hieraŭ je la sepa horo la febro
lin forlasis. 53 Tial la patro sciis, ke tio estis en
tiu sama horo, en kiu Jesuo diris al li: Via filo
vivas; kaj kredis li mem kaj lia tuta domo. 54 Ĉi
tiun jam la duan signon faris Jesuo, veninte el
Judujo en Galileon.

5 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo
supreniris al Jerusalem. 2 En Jerusalem apud
la Pordego de Ŝafoj estas lageto, nomata en la
Hebrea lingvo Betesda, havanta kvin portikojn.
3 En tiuj kuŝis amaso da malsanuloj, blinduloj,
lamuloj, velkintoj, kiuj atendis la ekmovon de la
akvo; 4 ĉar anĝelo de la Eternulo malsupreniris
iafoje en la lageton kaj movis la akvon; kiu ajn
do unua post la movado de la akvo enpaŝis, tiu
resaniĝis, tute egale, de kia malsano li suferis. 5
Kaj tie estis unu viro, kiu estis tridek ok jarojn en
sia malforteco. 6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan,
kaj sciis, ke li jam de longe malsanas, li diris
al li: Ĉu vi volas fariĝi sana? 7 La malsanulo
respondis: Sinjoro, mi ne havas iun por enĵeti
min en la lageton, kiam la akvo moviĝis; sed
dum mi venas, alia paŝas malsupren antaŭ mi.
8 Jesuo diris al li: Leviĝu, prenu vian liton, kaj

iru. 9 Kaj la viro tuj fariĝis sana, kaj prenis sian
liton, kaj iris. Kaj estis la sabato en tiu tago.
10 La Judoj do diris al la resanigito: Estas la
sabato, kaj al vi ne konvenas porti vian liton. 11
Li respondis: Tiu, kiu min sanigis, diris al mi:
Prenu vian liton, kaj iru. 12 Ili demandis lin: Kiu
estas tiu homo, kiu diris al vi: Prenu kaj iru? 13
Sed la resanigito ne sciis, kiu tiu estas; ĉar Jesuo
jam formoviĝis pro la tiea homamaso. 14 Poste
Jesuo trovis lin en la templo, kaj diris al li: Jen vi
fariĝis sana; ne plu peku, por ke io pli malbona
ne okazu al vi. 15 La viro foriris, kaj diris al la
Judoj, ke Jesuo estas tiu, kiu lin sanigis. 16 Kaj la
Judoj persekutis Jesuon pro tio, ke li tion faris
en sabato. 17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia
Patro ĝis nun laboras, kaj mi laboras. 18 Pro tio
do la Judoj des pli celis mortigi lin, pro tio, ke li
ne nur malobservis la sabaton, sed ankaŭ diris,
ke Dio estas lia propra Patro, kaj pretendis esti
egala al Dio. 19 Jesuo do respondis kaj diris al ili:
Vere, vere, mi diras al vi: La Filo ne povas per si
mem fari ion, krom tio, kion li vidas la Patron
faranta; ĉar kion ajn Li faras, tion la Filo tiel
same ankaŭ faras. 20 Ĉar la Patro amas la Filon,
kaj montras al li ĉion, kion Li mem faras; kaj Li
montros al li farojn pli grandajn ol ĉi tio, por ke
vi miru. 21 Ĉar kiel la Patro levas la mortintojn
kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo vivigas tiujn,
kiujn li volas. 22 Ĉar la Patro juĝas neniun, sed
Li donis ĉian juĝon al la Filo, 23 por ke ĉiuj
honoru la Filon tiel same, kiel ili honoras la
Patron. Kiu ne honoras la Filon, tiu ne honoras
la Patron, kiu lin sendis. 24 Vere, vere, mi diras
al vi: Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas al
Tiu, kiu min sendis, tiu havas eternan vivon
kaj ne venas en juĝon, sed jam pasis de morto
en vivon. **(aiōnios g166)** 25 Vere, vere, mi diras al
vi: Venas horo kaj jam estas, kiam la mortintoj
aŭdos la voĉon de la Filo de Dio; kaj la aŭdintoj
vivos. 26 Ĉar kiel la Patro havas en Si mem
vivon, tiel Li donis al la Filo ankaŭ, ke ĉi tiu
havu en si mem vivon; 27 kaj Li donis al li la
rajton fari juĝon, ĉar li estas la Filo de homo. 28
Ne miru pro tio; ĉar venas horo, en kiu ĉiuj,
kiuj estas en la tomboj, aŭdos lian voĉon, 29 kaj
eliros; la farintoj de bono, al releviĝo por vivo;
sed la farintoj de malbono, al releviĝo por juĝo.
30 Mi ne povas per mi mem fari ion; kiel mi
aŭdas, tiel mi juĝas; kaj mia juĝo estas justa, ĉar
mi celas ne mian propran volon, sed la volon
de Tiu, kiu min sendis. 31 Se mi atestus pri mi
mem, mia atesto ne estus vera. 32 Estas alia,
kiu atestas pri mi; kaj mi scias, ke vera estas
la atesto, kiun li atestas pri mi. 33 Vi sendis al
Johano, kaj li atestis pri la vero. 34 Sed la atesto,
kiun mi ricevas, ne estas el homo, tamen mi
tion diras, por ke vi estu savitaj. 35 Li estis la
lampo, kiu brulas kaj lumas; kaj vi volis ĝoji
kelkan tempon en lia lumo. 36 Sed la atesto,
kiun mi havas, estas pli granda ol la atesto de
Johano; ĉar la laboroj, kiujn la Patro donis al
mi por fini, tiuj samaj laboroj, kiujn mi faras,
atestas pri mi, ke la Patro min sendis. 37 Kaj
la Patro, kiu min sendis, atestis pri mi. Vi nek
aŭdis iam Lian voĉon, nek vidis Lian formon. 38
Kaj vi ne havas Lian vorton restantan en vi, ĉar
vi ne kredas al tiu, kiun Li sendis. 39 Vi esploras
la Skribojn, ĉar vi opinias, ke en ili vi havas
eternan vivon; kaj ili estas tio, kio atestas pri
mi; **(aiōnios g166)** 40 kaj vi ne volas veni al mi, por
havi vivon. 41 De homoj mi ne prenas gloron.
42 Sed mi vin scias, ke vi ne havas en vi la amon
al Dio. 43 Mi venis en la nomo de mia Patro, kaj
vi min ne akceptas; se alia venos en sia propra
nomo, vi lin akceptos. 44 Kiel povas kredi vi,
kiuj prenas gloron unu de alia, kaj la gloron, kiu
venas de la sola Dio, vi ne serĉas? 45 Ne pensu,
ke mi akuzos vin antaŭ la Patro; ekzistas unu,
kiu akuzas vin, Moseo, al kiu vi esperas. 46 Ĉar
se vi kredus al Moseo, vi ankaŭ kredus al mi,
ĉar li skribis pri mi. 47 Sed se vi ne kredas liajn
skribojn, kiel vi kredos miajn vortojn?

6 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo,
tio estas de Tiberias. 2 Kaj granda homamaso
lin sekvis, ĉar ili vidis la signojn, kiujn li faris
por la malsanuloj. 3 Kaj Jesuo supreniris sur la
monton, kaj tie li sidis kun siaj disĉiploj. 4 Kaj
la Pasko, la festo de la Judoj, estis proksima. 5
Jesuo do, levinte siajn okulojn, kaj ekvidinte, ke
granda homamaso venas al li, diris al Filipo: De
kie ni aĉetu panojn, por ke ĉi tiuj manĝu? 6 Tion
li diris, por provi lin; ĉar li mem sciis, kion li

faros. 7 Filipo respondis al li: Panoj por ducent
denaroj ne sufiĉus por ili, por ke ĉiu iometon
ricevu. 8 Unu el liaj disĉiploj, Andreo, frato de
Simon Petro, diris al li: 9 Ĉi tie estas knabo, kiu
havas kvin hordeajn panojn kaj du malgrandajn
fiŝojn; sed kio estas tio por tiom da homoj?
10 Jesuo diris: Sidigu la homojn. Kaj estis tie
multe da herbo. La viroj do sidiĝis, nombre
ĉirkaŭ kvin mil. 11 Kaj Jesuo prenis la panojn,
kaj doninte dankon, disdonis al la sidiĝintoj; kaj
tiel same el la fiŝoj tiom, kiom oni deziris. 12 Kaj
kiam ili satiĝis, li diris al siaj disĉiploj: Kolektu
la postrestantajn fragmentojn, por ke nenio
perdiĝu. 13 Ili do kolektis ilin, kaj plenigis dek
du korbojn per la fragmentoj de la kvin hordeaj
panoj, kiuj postrestis al la manĝintoj. 14 Kiam
do la homoj vidis la signon, kiun Jesuo faris,
ili diris: Ĉi tiu estas vere la profeto, kiu devis
veni en la mondon. 15 Tial Jesuo, eksciante, ke
oni celas veni kaj kapti lin, por fari lin reĝo,
denove fortiris sin sola al la monto. 16 Kaj
kiam vesperiĝis, liaj disĉiploj malsupreniris al
la maro; 17 kaj enŝipiĝinte, ili veturis trans la
maron al Kapernaum. Kaj jam estis mallume,
kaj Jesuo ankoraŭ ne venis al ili. 18 Kaj la maro
malsereniĝis de forta vento, kiu blovis. 19 Kiam
do ili remis proksimume dudek kvin ĝis tridek
stadiojn, ili ekvidis Jesuon iranta sur la akvo,
kaj proksimiĝanta al la ŝipo; kaj ili timis. 20 Sed
li diris al ili: Ĝi estas mi; ne timu. 21 Tiam ili
volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj la ŝipo
albordiĝis tien, kien ili veturis. 22 La sekvantan
tagon, kiam la homamaso, kiu restis trans la
maro, vidis, ke nenia ŝipeto estas tie krom unu,
kaj ke Jesuo ne eniris kun la disĉiploj en la
ŝipon, sed la disĉiploj solaj veturis 23 (venis
tamen ŝipetoj el Tiberias proksime al la loko,
kie oni manĝis la panon, post kiam la Sinjoro
donis dankon) — 24 kiam do la homamaso vidis,
ke Jesuo ne estas tie, nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ
eniris la ŝipetojn kaj veturis al Kapernaum,
serĉante Jesuon. 25 Kaj trovinte lin trans la
maro, ili diris al li: Rabeno, kiam vi venis ĉi
tien? 26 Jesuo respondis al ili kaj diris: Vere,
vere, mi diras al vi: Vi min serĉas, ne ĉar vi
vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el la panoj kaj
satiĝis. 27 Laboru ne por la pereema nutraĵo,
sed por la nutraĵo, kiu restas ĝis eterna vivo,
kiun la Filo de homo donos al vi; ĉar lin Dio,
la Patro, sigelis. (aiōnios g166) 28 Ili do diris al li:
Kiel ni agu, por ke ni faru la farojn de Dio? 29
Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de
Dio: kredi al tiu, kiun Li sendis. 30 Ili do diris al
li: Kian signon vi montras, por ke ni vidu kaj
kredu al vi? kion vi faras? 31 Niaj patroj manĝis
la manaon en la dezerto, kiel estas skribite: Li
donis al ili ĉielan panon por manĝi. 32 Jesuo do
diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ne Moseo
donis al vi tiun ĉielan panon; sed mia Patro
donas al vi la veran ĉielan panon. 33 Ĉar la
pano de Dio estas tiu, kiu malsupreniras de
la ĉielo kaj donas vivon al la mondo. 34 Ili do
diris al li: Sinjoro, ĉiam donu al ni tiun panon.
35 Jesuo diris al ili: Mi estas la pano de vivo;
kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu
kredas al mi, tiu neniam soifos. 36 Sed mi diris
al vi, ke vi min vidis, kaj tamen vi ne kredas. 37
Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj
tiun, kiu venas al mi, mi ja ne elĵetos. 38 Ĉar mi
malsupreniris de la ĉielo, por plenumi ne mian
volon, sed la volon de Tiu, kiu min sendis. 39 Kaj
estas la volo de Tiu, kiu min sendis, ke el ĉio,
kion Li donis al mi, mi ne perdu ion, sed relevu
ĝin en la lasta tago. 40 Ĉar estas la volo de mia
Patro, ke ĉiu, kiu vidas la Filon kaj kredas al li,
havu eternan vivon; kaj mi levos tiun en la lasta
tago. (aiōnios g166) 41 La Judoj do murmuris pri li,
ĉar li diris: Mi estas la pano, kiu malsupreniris
de la ĉielo. 42 Kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas
Jesuo, filo de Jozef, kies patron kaj patrinon
ni konas? kiel do li diras: Mi malsupreniris de
la ĉielo? 43 Jesuo respondis kaj diris al ili: Ne
murmuru inter vi. 44 Neniu povas veni al mi,
se la Patro, kiu min sendis, ne tiros lin; kaj mi
levos tiun en la lasta tago. 45 Estas skribite en
la profetoj: Kaj ĉiuj estos instruitaj de Dio. Ĉiu
do, kiu aŭdis de la Patro kaj lernis, venas al mi.
46 Neniu vidis la Patron, krom tiu, kiu estas de
Dio; li vidis la Patron. 47 Vere, vere, mi diras al
vi: Kiu kredas, tiu havas vivon eternan. (aiōnios
g166) 48 Mi estas la pano de vivo. 49 Viaj patroj
manĝis la manaon en la dezerto, kaj mortis.

50 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo,
por ke oni manĝu el ĝi kaj ne mortu. 51 Mi
estas la viva pano, kiu malsupreniris de la ĉielo;
se iu manĝos el ĉi tiu pano, tiu vivos eterne;
kaj la pano, kiun mi donos, estas mia karno,
por la vivo de la mondo. **(aiōn g165)** 52 La Judoj
do disputis inter si, dirante: Kiel ĉi tiu povas
doni al ni sian karnon por manĝi? 53 Jesuo do
diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Se vi ne
manĝas la karnon de la Filo de homo kaj ne
trinkas lian sangon, vi ne havas en vi vivon.
54 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian
sangon, tiu havas eternan vivon; kaj mi levos
tiun en la lasta tago. **(aiōnios g166)** 55 Ĉar mia
karno estas vera manĝaĵo, kaj mia sango estas
vera trinkaĵo. 56 Kiu manĝas mian karnon kaj
trinkas mian sangon, tiu restas en mi, kaj mi
en li. 57 Kiel la vivanta Patro min sendis, kaj
mi vivas pro la Patro, tiel, kiu min manĝas, tiu
vivos pro mi. 58 Jen la pano, kiu malsupreniris
de la ĉielo; ne kiel la patroj manĝis, kaj mortis;
kiu manĝas ĉi tiun panon, tiu vivos eterne. **(aiōn
g165)** 59 Tion li diris en la sinagogo, instruante
en Kapernaum. 60 Multaj do el liaj disĉiploj,
aŭdinte tion, diris: Malfacila estas tiu parolo;
kiu povas lin aŭskulti? 61 Sed Jesuo, sciante en
si mem, ke liaj disĉiploj pri tio murmuris, diris
al ili: Ĉu tio faligas vin? 62 Kio do, se vi vidos la
Filon de homo supreniranta tien, kie li antaŭe
estis? 63 La spirito estas la viviganto; la karno
nenion utilas; la vortoj, kiujn mi diris al vi, estas
spirito kaj estas vivo. 64 Sed estas iuj el vi, kiuj
ne kredas. Ĉar Jesuo sciis de la komenco, kiuj
estas la nekredantoj, kaj kiu lin perfidos. 65 Kaj
li diris: Tial mi diris al vi, ke neniu povas veni al
mi, se tio ne estas donita al li de mia Patro. 66
Ĉe tio multaj el liaj disĉiploj iris returne kaj lin
ne plu akompanis. 67 Jesuo do diris al la dek
du: Ĉu vi ankaŭ volas foriri? 68 Simon Petro
respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iru? vi havas
la vortojn de eterna vivo. **(aiōnios g166)** 69 Kaj ni
ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de Dio.
70 Respondis al ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la
dek du, kaj unu el vi estas diablo? 71 Li parolis
pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar tiu, unu el
la dek du, estis perfidonta lin.

7 Kaj post tio Jesuo iradis en Galileo; ĉar li
ne volis iradi en Judujo, ĉar la Judoj celis
mortigi lin. 2 La festo de la Judoj, nomata la
festo de laŭboj, proksimiĝis. 3 Liaj fratoj do
diris al li: Transiru de ĉi tie, kaj iru en Judujon,
por ke viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn,
kiujn vi faras. 4 Ĉar neniu faras ion sekrete, kaj
celas mem esti publike konata. Se vi faras tiajn
farojn, montru vin al la mondo. 5 Ĉar liaj fratoj
mem ne kredis al li. 6 Jesuo do diris al ili: Mia
tempo ankoraŭ ne venis; sed via tempo ĉiam
estas preta. 7 La mondo ne povas vin malami;
sed min ĝi malamas, ĉar mi atestas pri ĝi, ke
ĝiaj faroj estas malbonaj. 8 Supreniru vi al la
festo; mi ankoraŭ ne supreniras al la festo, ĉar
mia tempo ankoraŭ ne maturiĝis. 9 Dirinte tion
al ili, li restis ankoraŭ en Galileo. 10 Sed kiam
liaj fratoj supreniris al la festo, tiam li ankaŭ
supreniris, ne malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete. 11
La Judoj do serĉis lin ĉe la festo, kaj diris: Kie
li estas? 12 Kaj fariĝis multe da murmurado
inter la homamasoj pri li. Unuj diris: Li estas
bonulo; aliaj diris: Ne, sed li erarigas la amason.
13 Tamen neniu parolis malkaŝe pri li, pro timo
antaŭ la Judoj. 14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo,
Jesuo supreniris en la templon kaj instruis.
15 Kaj la Judoj miris, dirante: Kiel ĉi tiu scias
skribojn, neniam lerninte? 16 Jesuo respondis
al ili kaj diris: Mia instruado estas ne mia, sed
Ties, kiu min sendis. 17 Se iu volas plenumi Lian
volon, tiu scios pri la instruado, ĉu ĝi estas de
Dio, aŭ ĉu mi parolas nur el mi mem. 18 Kiu
parolas el si mem, tiu celas sian propran gloron;
sed kiu celas la gloron de Tiu, kiu lin sendis, tiu
estas verema, kaj maljusteco ne estas en li. 19
Ĉu Moseo ne donis al vi la leĝon? kaj neniu el vi
observas la leĝon. Kial vi celas mortigi min? 20
La homamaso respondis: Vi havas demonon; kiu
celas mortigi vin? 21 Jesuo respondis kaj diris
al ili: Mi faris unu faron, kaj vi ĉiuj miras pro
tio. 22 Moseo donis al vi cirkumcidon (tamen
ĝi estas ne de Moseo, sed de la patroj); kaj
vi en la sabato cirkumcidas viron. 23 Se viro
estas cirkumcidata en la sabato, por ke oni ne
malobeu al la Mosea leĝo, ĉu vi koleras kontraŭ
mi pro tio, ke mi tute sanigis viron en sabato?

24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon. 25
Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj diris: Ĉu li ne
estas tiu, kiun oni celas mortigi? 26 Kaj jen li
parolas maltime, kaj ili diras al li nenion. Ĉu
eble la estraro certe scias, ke ĉi tiu estas la
Kristo? 27 Tamen ni scias, de kie ĉi tiu estas; sed
kiam la Kristo venos, neniu scios, de kie li estas.
28 Jesuo do, instruante en la templo, ekkriis kaj
diris: Vi jam min konas, kaj vi ankaŭ scias, de
kie mi estas; kaj mi ne venis de mi mem; sed
Tiu, kiu min sendis, estas vera, sed Lin vi ne
konas. 29 Mi Lin konas, ĉar mi estas de Li; kaj Li
min sendis. 30 Oni do celis kapti lin; sed neniu
metis sur lin sian manon, ĉar lia horo ankoraŭ
ne venis. 31 Kaj multaj el la homamaso kredis al
li, kaj diris: Kiam la Kristo venos, ĉu li faros pli
multe da signoj, ol ĉi tiu faris? 32 La Fariseoj
aŭdis la amason murmuranta tion pri li, kaj la
ĉefpastroj kaj la Fariseoj sendis oficistojn, por
kapti lin. 33 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ iom da
tempo mi estas kun vi, kaj mi foriras al Tiu, kiu
min sendis. 34 Vi min serĉos kaj ne trovos; kaj
kie mi estas, vi ne povas tien veni. 35 Tial la
Judoj inter si diris: Kien ĉi tiu iros, ke ni lin ne
trovos? ĉu li iros al la disĵetitoj inter la Grekoj
kaj instruos la Grekojn? 36 Kia diro estas tio,
kion li diris: Vi min serĉos kaj ne trovos, kaj: Kie
mi estas, vi ne povas tien veni? 37 En la lasta
tago, la granda tago de la festo, Jesuo staris kaj
kriis, dirante: Se iu soifas, tiu venu al mi kaj
trinku. 38 Kiu kredas al mi, kiel la Skribo diris,
el ties ventro fluos riveroj da viva akvo. 39 Sed
tion li diris pri la Spirito, kiun estis ricevontaj
tiuj, kiuj kredis al li; ĉar la Spirito ankoraŭ ne
estis donita, ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis glorita.
40 Iuj do el la homamaso, aŭdinte tiujn vortojn,
diris: Vere ĉi tiu estas la Profeto. 41 Aliaj diris:
Ĉi tiu estas la Kristo. Sed kelkaj diris: Tamen ĉu
el Galileo la Kristo venas? 42 Ĉu la Skribo ne
diris, ke la Kristo venas el la idaro de David kaj
el la vilaĝo Bet-Leĥem, kie David estis? 43 Tiel
fariĝis pro li malkonsento inter la homamaso.
44 Kaj iuj el ili volis kapti lin, sed neniu metis
sur lin la manojn. 45 Tiam la oficistoj revenis
al la ĉefpastroj kaj Fariseoj, kaj ĉi tiuj diris al
ili: Kial vi lin ne alkondukis? 46 Respondis la
oficistoj: Ankoraŭ neniam tiel parolis homo. 47
La Fariseoj do respondis al ili: Ĉu vi ankaŭ estas
erarigitaj? 48 Ĉu kredis al li iu el la regantoj, aŭ
el la Fariseoj? 49 Sed tiu homamaso, kiu ne scias
la leĝon, estas malbenita. 50 Tiam Nikodemo
(tiu, kiu venis nokte al Jesuo, estante unu el ili)
diris al ili: 51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se antaŭe
oni ne aŭskultis lin, kaj ne sciiĝis, kion li faras?
52 Ili respondis kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ estas el
Galileo? Esploru, kaj vidu, ke neniam el Galileo
venas profeto. 53 Kaj ĉiu iris al sia domo;

8 sed Jesuo iris al la monto Olivarba. 2 Kaj li
revenis frumatene en la templon, kaj la tuta
popolo venis al li; kaj li sidiĝis, kaj instruadis
ilin. 3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis
virinon, kaptitan en adulto; kaj stariginte ŝin
en la mezo, 4 ili diris al li: Majstro, ĉi tiu virino
estas kaptita adultante, en la faro mem. 5 En la
leĝo Moseo ordonis al ni tiajn ŝtonmortigi; sed
kion vi diras? 6 Kaj tion ili diris, provante lin,
por povi lin akuzi pri io. Sed Jesuo sin klinis,
kaj per fingro skribis sur la tero. 7 Kiam ili
ankoraŭ demandis lin, li leviĝis, kaj diris al ili:
Kiu el vi estas senpeka, tiu unua ĵetu sur ŝin
ŝtonon. 8 Kaj denove li sin klinis kaj skribis
sur la tero. 9 Sed aŭdinte tion, ili eliris unu
post alia, komencante de la plej maljunaj kaj
ĝis la lastaj; kaj restis Jesuo sola, kaj la virino
staranta en la mezo. 10 Kaj Jesuo leviĝis, kaj
diris al ŝi: Virino, kie ili estas? ĉu neniu vin
kondamnis? 11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo
diris al ŝi: Ankaŭ mi vin ne kondamnas; iru, kaj
de nun ne plu peku.] 12 Jesuo denove parolis
al ili, dirante: Mi estas la lumo de la mondo;
kiu min sekvas, tiu ne iros en mallumo, sed
havos la lumon de la vivo. 13 La Fariseoj do
diris al li: Vi atestas pri vi mem; via atesto ne
estas vera. 14 Jesuo respondis kaj diris al ili:
Kvankam mi atestas pri mi mem, tamen mia
atesto estas vera; ĉar mi scias, de kie mi venis,
kaj kien mi iras; sed vi ne scias, de kie mi venis,
nek kien mi iras. 15 Vi juĝas laŭ la karno; mi
juĝas neniun. 16 Tamen, eĉ se mi juĝas, mia
juĝo estas vera; ĉar mi ne estas sola, sed mi kaj
la Patro, kiu min sendis. 17 Estas ja skribite en
via leĝo, ke la atesto de du homoj estas vera. 18

Mi estas atestanto pri mi mem, kaj la Patro, kiu
min sendis, atestas pri mi. 19 Ili do diris al li:
Kie estas via Patro? Respondis Jesuo: Vi konas
nek min, nek mian Patron; se vi konus min,
vi konus ankaŭ mian Patron. 20 Tiujn vortojn
Jesuo parolis en la trezorejo, dum li instruis
en la templo; kaj neniu arestis lin, ĉar lia horo
ankoraŭ ne venis. 21 Jesuo do denove diris al ili:
Mi foriras, kaj vi serĉos min, kaj vi mortos en
via peko; kien mi iras, tien vi ne povas veni. 22
La Judoj do diris: Ĉu li sin mortigos? ĉar li diras:
Kien mi iras, tien vi ne povas veni. 23 Kaj li diris
al ili: Vi estas de malsupre, mi estas de supre;
vi estas de ĉi tiu mondo, mi ne estas de ĉi tiu
mondo. 24 Mi tial diris al vi, ke vi mortos en
viaj pekoj; ĉar se vi ne kredos, ke mi estas, vi
mortos en viaj pekoj. 25 Ili do diris al li: Kiu vi
estas? Jesuo diris al ili: Laŭ tio, kion mi diradis
al vi de la komenco. 26 Mi havas multon por
diri kaj juĝi pri vi; sed Tiu, kiu min sendis, estas
vera; kaj tion, kion mi aŭdis de Li, mi parolas al
la mondo. 27 Ili ne komprenis, ke li parolas al ili
pri la Patro. 28 Jesuo do diris: Kiam vi levos la
Filon de homo, tiam vi scios, ke mi estas, kaj ke
mi ne faras ion per mi mem; sed kiel la Patro
instruis min, tion mi parolas. 29 Kaj Tiu, kiu
min sendis, estas kun mi; Li ne lasis min sola;
ĉar mi ĉiam faras tion, kio plaĉas al Li. 30 Dum
li parolis tion, multaj kredis al li. 31 Jesuo do
diris al la Judoj, kiuj kredis al li: Se vi restos en
mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; 32 kaj
vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos. 33
Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham,
kaj ankoraŭ al neniu ni estis sklavoj; kial vi
diras: Vi estos liberigitaj? 34 Jesuo respondis
al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras
pekon, estas sklavo de peko. 35 Kaj la sklavo ne
ĉiam restas en la domo, sed la filo ĉiam restas.
(aiōn g165) 36 Se do la Filo vin liberigos, vi estos
efektive liberaj. 37 Mi scias, ke vi estas idaro
de Abraham; sed vi celas mortigi min, ĉar mia
vorto ne progresas en vi. 38 Mi parolas tion,
kion mi vidis ĉe mia Patro; kaj vi ankaŭ faras
tion, kion vi vidis ĉe via patro. 39 Ili respondis
kaj diris al li: Nia patro estas Abraham. Jesuo
diris al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus la
farojn de Abraham. 40 Sed nun vi celas mortigi
min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun
mi aŭdis de Dio; tion Abraham ne faris. 41 Vi
faras la farojn de via patro. Tiam ili diris al li:
Ni ne naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni
havas, Dion. 42 Jesuo diris al ili: Se Dio estus via
Patro, vi min amus; ĉar de Dio mi elvenis, kaj
estas veninta; ĉar mi ne venis de mi mem, sed
Li min sendis. 43 Kial vi ne komprenas mian
parolon? Tial, ke vi ne povas aŭdi mian vorton.
44 Vi estas de patro, la diablo, kaj vi volas fari la
dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto
de la komenco, kaj ne staras en la vero, ĉar
vero ne estas en li. Kiam li parolas mensogon, li
parolas sian propraĵon, ĉar li estas mensoganto,
kaj la patro de ĝi. 45 Sed tial, ke mi parolas la
veron, vi ne kredas al mi. 46 Kiu el vi pruvas
kontraŭ mi pekon? Se mi diras la veron, kial
vi ne kredas al mi? 47 Kiu estas de Dio, tiu
aŭskultas la vortojn de Dio; vi ne aŭskultas, ĉar
vi ne estas el Dio. 48 La Judoj respondis kaj diris
al li: Ĉu ne prave ni diras, ke vi estas Samariano
kaj havas demonon? 49 Jesuo respondis: Mi ne
havas demonon; sed mi honoras mian Patron,
kaj vi min malhonoras. 50 Sed mi ne serĉas mian
gloron: estas Unu, kiu serĉas kaj juĝas. 51 Vere,
vere, mi diras al vi: Se iu observos mian vorton,
tiu la morton neniam vidos. (aiōn g165) 52 La Judoj
diris al li: Nun ni scias, ke vi havas demonon.
Mortis Abraham, kaj la profetoj; kaj vi diras: Se
iu observos mian vorton, tiu la morton neniam
gustumos. (aiōn g165) 53 Ĉu vi estas pli granda ol
nia patro Abraham, kiu mortis? kaj la profetoj
mortis; kiu vi pretendas esti? 54 Jesuo respondis:
Se mi gloros min mem, mia gloro estas nenio;
Tiu, kiu min gloras, estas mia Patro, pri kiu vi
diras, ke Li estas via Dio; 55 kaj vi Lin ne konis,
sed mi Lin konas; kaj se mi diros, ke mi Lin ne
konas, mi estos, kiel vi, mensoganto; sed mi Lin
konas, kaj observas Lian vorton. 56 Via patro
Abraham ĝojegis vidi mian tagon, kaj li vidis
kaj estis ravita. 57 Tiam la Judoj diris al li: Vi
ankoraŭ ne estas kvindekjara, kaj ĉu vi vidis
Abrahamon? 58 Jesuo diris al ili: Vere, vere,
mi diras al vi: Antaŭ ol naskiĝis Abraham, mi

ekzistas. 59 Tiam ili prenis ŝtonojn, por ĵeti sur
lin; sed Jesuo sin kaŝis, kaj eliris el la templo.

9 Kaj preterirante, li vidis viron blindan de
post la naskiĝo. 2 Kaj liaj disĉiploj demandis
lin, dirante: Rabeno, kiu do pekis, ĉi tiu viro,
aŭ liaj gepatroj, ke li naskiĝis blinda? 3 Jesuo
respondis: Nek ĉi tiu viro pekis, nek liaj gepatroj;
sed por ke la faroj de Dio aperu en li. 4 Dum
estas tago, mi devas prilabori la farojn de Tiu,
kiu min sendis; venas la nokto, kiam neniu
povas labori. 5 Dum mi estas en la mondo, mi
estas la lumo de la mondo. 6 Dirinte tion, li
kraĉis sur la teron, kaj faris el la kraĉaĵo koton,
kaj ŝmiris per la koto la okulojn de la blindulo, 7
kaj diris al li: Iru, lavu vin en la lageto de Ŝiloaĥ
(tio estas, Sendito). Li do foriris, kaj sin lavis, kaj
revenis vidanta. 8 La najbaroj do, kaj tiuj, kiuj
antaŭe vidis lin, ke li estas almozulo, diris: Ĉu ĉi
tiu ne estas tiu, kiu sidis kaj petis almozojn? 9
Unuj diris: Li estas; aliaj diris: Ne, sed li estas
simila al tiu. Li diris: Tiu mi estas. 10 Ili do diris
al li: Kiamaniere viaj okuloj malfermiĝis? 11
Li respondis kaj diris: La homo, nomata Jesuo,
faris koton kaj ŝmiris miajn okulojn, kaj diris al
mi: Iru al Ŝiloaĥ, kaj vin lavu; kaj mi iris, kaj
lavis min, kaj mi ricevis vidpovon. 12 Tiam ili
diris al li: Kie li estas? Li diris: Mi ne scias. 13 Ili
kondukis al la Fariseoj la iam blindan viron. 14
Sed estis sabato la tago, en kiu Jesuo faris la
koton kaj malfermis liajn okulojn. 15 La Fariseoj
do denove demandis lin, kiamaniere li ricevis
vidpovon. Kaj li diris al ili: Li metis koton sur
miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas. 16
Unuj do el la Fariseoj diris: Ĉi tiu homo ne estas
de Dio, ĉar li ne observas la sabaton. Aliaj diris:
Kiel povas homo pekulo fari tiajn signojn? Kaj
malkonsento estis inter ili. 17 Denove ili diris
al la blindulo: Kion vi diras pri li rilate tion,
ke li malfermis viajn okulojn? Li diris: Li estas
profeto. 18 La Judoj ne kredis pri li, ke li estis
antaŭe blinda, kaj ke li ricevis vidpovon, ĝis ili
alvokis la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vidpovon,
19 kaj demandis ilin, dirante: Ĉu ĉi tiu estas via
filo, kiu, vi diras, naskiĝis blinda? kiel do li nun
vidas? 20 Liaj gepatroj respondis kaj diris: Ni
scias, ke ĉi tiu estas nia filo, kaj ke li naskiĝis
blinda; 21 sed kial li nun vidas, ni ne scias;
kaj kiu malfermis liajn okulojn, ni ne scias;
demandu lin, li havas plenaĝon; li pri si mem
parolos. 22 Tion diris la gepatroj, ĉar ili timis la
Judojn; ĉar la Judoj jam interkonsentis, ke se iu
konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu forigita el
la sinagogo. 23 Tial la gepatroj diris: Li havas
plenaĝon, demandu lin. 24 Ili do denove alvokis
la viron, kiu estis blinda, kaj diris al li: Donu
gloron al Dio; ni certe scias, ke tiu homo estas
pekulo. 25 Li do respondis: Ĉu li estas pekulo, mi
ne scias; unu aferon mi scias, ke mi estis blinda
kaj nun vidas. 26 Tiam ili diris al li denove:
Kion li faris al vi? kiamaniere li malfermis viajn
okulojn? 27 Li respondis al ili: Mi ĵus diris al vi,
kaj vi ne atentis; kial vi volas denove ĝin aŭdi?
ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj? 28 Tiam
ili insultis lin, kaj diris: Vi estas lia disĉiplo,
sed ni estas disĉiploj de Moseo. 29 Ni scias, ke
Dio parolis al Moseo; sed pri ĉi tiu, ni ne scias,
de kie li estas. 30 La viro respondis kaj diris
al ili: Jen la mirindaĵo, ke vi ne scias, de kie li
estas, kaj tamen li malfermis miajn okulojn. 31
Ni scias, ke Dio ne atentas pekulojn; sed se iu
estas adoranto de Dio kaj plenumas Lian volon,
tiun Li atentas. 32 De la komenco de la mondo
oni neniam aŭdis, ke iu malfermis la okulojn de
homo, kiu naskiĝis blinda. (aiōn g165) 33 Se ĉi tiu
homo ne estus de Dio, li nenion povus fari. 34
Ili respondis kaj diris al li: Vi tute naskiĝis en
pekoj, kaj ĉu vi nin instruas? Kaj ili forpelis lin
eksteren. 35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin; kaj
trovinte lin, li diris al li: Ĉu vi kredas al la Filo
de Dio? 36 Li respondis kaj diris: Kiu li estas,
Sinjoro, por ke mi kredu al li? 37 Jesuo diris al li:
Vi lin vidis; kaj li estas tiu, kiu parolas kun vi. 38
Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas. Kaj li adorkliniĝis
al li. 39 Kaj Jesuo diris: Por juĝo mi venis en ĉi
tiun mondon, por ke la nevidantoj vidu, kaj ke
la vidantoj fariĝu blindaj. 40 Kaj tion aŭdis tiuj
el la Fariseoj, kiuj estis kun li; kaj ili diris al li:
Ĉu ni ankaŭ estas blindaj? 41 Jesuo diris al ili:
Se vi estus blindaj, vi ne havus pekon; sed nun
vi diras: Ni vidas; via peko do restas.

10 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en
la ŝafejon ne tra la pordo, sed aliloke

suprengrimpas, tiu estas ŝtelisto kaj rabisto. 2
Sed kiu eniras tra la pordo, tiu estas la paŝtisto
de la ŝafoj. 3 Al tiu la pordisto malfermas; kaj
la ŝafoj aŭskultas lian voĉon, kaj li alvokas laŭ
nomoj siajn proprajn ŝafojn, kaj elkondukas
ilin. 4 Kaj kiam li kondukis eksteren siajn ŝafojn,
li iras antaŭ ili, kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar ili
konas lian voĉon. 5 Kaj fremdulon ili ne sekvos,
sed forkuros de li, ĉar ili ne konas la voĉon de
fremduloj. 6 Tiun alegorion Jesuo diris al ili;
sed ili ne komprenis, kiajn aferojn li parolas
al ili. 7 Jesuo do diris denove al ili: Vere, vere,
mi diras al vi: Mi estas la pordo de la ŝafoj. 8
Ĉiuj, kiuj venis pli frue ol mi, estas ŝtelistoj kaj
rabistoj; sed la ŝafoj ne aŭskultis ilin. 9 Mi estas
la pordo; se iu tra mi eniras, tiu estos savita;
kaj li eniros kaj eliros, kaj trovos paŝtaĵon. 10
La ŝtelisto ne venas, krom por ŝteli kaj buĉi
kaj pereigi; mi venis, por ke ili havu vivon, kaj
havu ĝin abunde. 11 Mi estas la bona paŝtisto; la
bona paŝtisto demetas sian vivon por la ŝafoj.
12 La dungito, kaj tiu, kiu ne estas paŝtisto,
kies propraĵo la ŝafoj ne estas, ekvidas la lupon
venanta kaj lasas la ŝafojn kaj forkuras; kaj la
lupo ilin kaptas kaj dispelas; 13 li forkuras tial,
ke li estas dungito kaj ne zorgas pri la ŝafoj.
14 Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas la
miajn, kaj la miaj min konas 15 tiel same, kiel la
Patro min konas, kaj mi konas la Patron; kaj mi
demetas mian vivon por la ŝafoj. 16 Kaj aliajn
ŝafojn mi havas, kiuj ne estas de ĉi tiu gregejo;
ilin ankaŭ mi devas alkonduki, kaj ili aŭskultos
mian voĉon; kaj estos unu grego, unu paŝtisto.
17 Pro tio la Patro min amas, ke mi demetas
mian vivon, por ke mi ĝin reprenu. 18 Neniu ĝin
forprenas de mi, sed mi ĝin demetas memvole.
Mi havas la rajton ĝin demeti, kaj mi havas la
rajton ĝin repreni. Ĉi tiun ordonon mi ricevis
de mia Patro. 19 Denove fariĝis malkonsento
inter la Judoj pro tiuj diroj. 20 Kaj multaj el ili
diris: Li havas demonon kaj estas freneza; kial
vi lin aŭskultas? 21 Aliaj diris: Tiuj ne estas diroj
de demonhavanto. Ĉu demono povas malfermi
la okulojn de blinduloj? 22 Okazis la festo de
inaŭguro en Jerusalem, kaj estis vintro; 23 kaj
Jesuo promenis en la templo, en la portiko de
Salomono. 24 La Judoj do ĉirkaŭis lin, kaj diris
al li: Ĝis kiam vi tenas en dubo nian animon? Se
vi estas la Kristo, diru al ni malkaŝe. 25 Jesuo
respondis al ili: Mi diris al vi, kaj vi ne kredas;
la faroj, kiujn mi faras en la nomo de mia Patro,
atestas pri mi. 26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne
estas el miaj ŝafoj. 27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian
voĉon, kaj mi ilin konas, kaj ili min sekvas; 28
kaj mi donas al ili eternan vivon; kaj ili neniam
pereos, kaj neniu ilin forkaptos el mia mano.
(aiōn g165, aiōnios g166) 29 Mia Patro, kiu donis
ilin al mi, superas ĉion; kaj neniu povas ion
forkapti el la mano de mia Patro. 30 Mi kaj la
Patro estas unu. 31 Tiam la Judoj denove prenis
ŝtonojn, por ŝtonmortigi lin. 32 Jesuo respondis
al ili: Multajn bonajn farojn mi montris al vi
de mia Patro; pro kiu el ili vi volas ŝtonmortigi
min? 33 La Judoj respondis: Ne pro bona faro ni
volas ŝtonmortigi vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar
vi, estante homo, pretendas esti Dio. 34 Jesuo
respondis: Ĉu ne estas skribite en via leĝo: Mi
diris: Vi estas dioj? 35 Se li nomis dioj tiujn,
al kiuj venis la vorto de Dio (kaj la Skribo ne
povas esti nuligita), 36 ĉu vi diras pri tiu, kiun
la Patro konsekris kaj sendis en la mondon: Vi
blasfemas; ĉar mi diris: Mi estas Filo de Dio? 37
Se mi ne faras la farojn de mia Patro, ne kredu
al mi. 38 Sed se mi faras ilin, kvankam vi ne
kredas al mi, kredu la farojn, por ke vi sciu kaj
komprenu, ke la Patro estas en mi, kaj mi en la
Patro. 39 Ili denove celis kapti lin, sed li iris for
de ilia mano. 40 Li foriris denove trans Jordanon
tien, kie Johano unue baptis, kaj tie li restadis.
41 Kaj multaj venis al li, kaj diris: Johano ja ne
faris signon; sed ĉio, kion Johano diris pri ĉi tiu,
estis vera. 42 Kaj tie multaj kredis al li.

11 Kaj estis unu malsanulo, nomata Lazaro, el
Betania, la vilaĝo de Maria kaj ŝia fratino
Marta. 2 Tiu Maria, kies frato Lazaro estis
malsana, estis tiu sama, kiu ŝmiris la Sinjoron
per ŝmiraĵo kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj.
3 La fratinoj do sendis al li, dirante: Sinjoro, jen
tiu, kiun vi amas, estas malsana. 4 Sed Jesuo,
aŭdinte tion, diris: Ĉi tiu malsano estas ne por
la morto, sed por la gloro de Dio, por ke la Filo
de Dio estu per ĝi glorata. 5 Kaj Jesuo amis

Martan kaj ŝian fratinon kaj Lazaron. 6 Kaj kiam
li sciiĝis, ke tiu estas malsana, li restis ankoraŭ
du tagojn en la loko, kie li estis. 7 Poste li diris
al la disĉiploj: Ni iru returne en Judujon. 8 La
disĉiploj diris al li: Rabeno, la Judoj ĵus celis
ŝtonmortigi vin; kaj ĉu vi denove iras tien? 9
Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la
tago? Se iu iras dum la tago, li ne faletas, ĉar li
vidas la lumon de ĉi tiu mondo. 10 Sed se iu
iras dum la nokto, li faletas, ĉar en li ne estas la
lumo. 11 Tion li parolis, kaj poste li diris al ili:
Nia amiko Lazaro endormiĝis, sed mi iras, por
veki lin el lia dormo. 12 La disĉiploj do diris:
Sinjoro, se li endormiĝis, li resaniĝos. 13 Jesuo
parolis pri lia morto; sed ili supozis, ke li parolas
pri ripozo en dormo. 14 Tiam Jesuo diris al ili
klare: Lazaro jam mortis. 15 Kaj pro vi mi ĝojas,
ke mi ne ĉeestis tie, por ke vi kredu; tamen
ni iru al li. 16 Tiam Tomaso, nomata Didimo,
diris al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni
mortu kun li. 17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis
lin jam kvar tagojn entombigita. 18 Kaj Betania
estis proksime de Jerusalem, en la distanco de
ĉirkaŭ dek kvin stadioj; 19 kaj multaj el la Judoj
jam venis al Marta kaj Maria, por konsoli ilin pri
ilia frato. 20 Marta do, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo
alproksimiĝas, iris al li renkonte; sed Maria
ankoraŭ sidis en la domo. 21 Tiam diris Marta
al Jesuo: Sinjoro, se vi estus ĉi tie, mia frato ne
estus mortinta. 22 Sed eĉ nun mi scias, ke kion
ajn vi petos de Dio, tion Dio donos al vi. 23 Jesuo
diris al ŝi: Via frato releviĝos. 24 Marta diris al li:
Mi scias, ke li releviĝos ĉe la releviĝo en la lasta
tago. 25 Jesuo diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj
la vivo; kiu kredas al mi, eĉ se li estos mortinta,
tiu vivos, 26 kaj ĉiu, kiu vivas kaj kredas al mi,
por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion kredas? **(aiōn g165)**
27 Ŝi diris al li: Jes, Sinjoro, mi jam kredas, ke
vi estas la Kristo, la Filo de Dio, la venanta en
la mondon. 28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris, kaj
vokis sekrete sian fratinon Maria, dirante: La
Majstro ĉeestas, kaj vokas vin. 29 Kaj ŝi, aŭdinte
tion, leviĝis rapide kaj iris al li. 30 (Sed Jesuo
ankoraŭ ne eniris en la vilaĝon, sed estis en la
loko, kie Marta lin renkontis.) 31 La Judoj do,
kiuj estis kun ŝi en la domo kaj konsolis ŝin,
vidinte, ke Maria leviĝis subite kaj eliris, sekvis
ŝin, dirante: Ŝi iras al la tombo, por plori tie. 32
Kiam Maria alvenis al la loko, kie Jesuo estis,
kaj lin vidis, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante:
Sinjoro, se vi estus ĉi tie, mia frato ne estus
mortinta. 33 Kiam do Jesuo vidis ŝin ploranta
kaj la Judojn ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantaj,
li ĝemis en la spirito kaj maltrankviliĝis, 34 kaj
diris: Kie vi lin kuŝigis? Ili diris al li: Sinjoro,
venu kaj vidu. 35 Jesuo larmis. 36 La Judoj do
diris: Jen kiel li lin amis! 37 Sed kelkaj el ili
diris: Ĉu ĉi tiu, kiu malfermis la okulojn de la
blindulo, ne povus kaŭzi ankaŭ, ke ĉi tiu homo
ne mortu? 38 Tiam Jesuo, denove ĝemante
en si, venis al la tombo. Ĝi estis kaverno, kaj
sur ĝi kuŝis ŝtono. 39 Jesuo diris: Forprenu la
ŝtonon. Marta, la fratino de la mortinto, diris
al li: Sinjoro, li jam malbonodoras, ĉar li estis
tie kvar tagojn. 40 Jesuo diris al ŝi: Ĉu mi ne
diris al vi, ke se vi kredos, vi vidos la gloron de
Dio? 41 Oni do forprenis la ŝtonon. Kaj Jesuo
levis siajn okulojn, kaj diris: Patro, mi dankas
Vin, ke Vi min aŭskultis. 42 Kaj mi sciis, ke Vi
ĉiam aŭskultas min; sed pro la ĉirkaŭstaranta
homamaso mi tion diris, por ke ili kredu, ke
Vi min sendis. 43 Kaj dirinte tion, li kriis per
laŭta voĉo: Lazaro, elvenu. 44 Kaj la mortinto
elvenis, kun la manoj kaj piedoj ligitaj per
tombotukoj; kaj lia vizaĝo estis ĉirkaŭligita per
viŝtuko. Jesuo diris al ili: Malligu lin, kaj lasu
lin iri. 45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj venis al
Maria, kaj vidis, kion li faris, kredis al li. 46 Sed
kelkaj el ili foriris al la Fariseoj, kaj rakontis al
ili tion, kion Jesuo faris. 47 Tial la ĉefpastroj
kaj la Fariseoj kunvenigis sinedrion, kaj diris:
Kion ni faras? ĉar ĉi tiu homo faras multajn
signojn; 48 se ni lasos lin tiel, ĉiuj kredos al li,
kaj la Romanoj venos kaj forigos nian lokon kaj
nian nacion. 49 Sed unu el ili, Kajafas, ĉefpastro
en tiu sama jaro, diris al ili: Vi scias nenion, 50
nek konsideras, ke bone estas por vi, ke unu
homo mortu por la popolo, kaj ke la tuta nacio
ne pereu. 51 Sed li diris tion ne de si mem; sed
estante ĉefpastro en tiu jaro, li profetis, ke Jesuo
mortos por la nacio; 52 kaj ne nur por la nacio,
sed ankaŭ por ke li kunvenigu en unu la ĉie

disĵetitajn filojn de Dio. 53 De post tiu tago do ili
konsiliĝis, por lin mortigi. 54 Tial Jesuo ne plu
iris publike inter la Judoj, sed foriris de tie en la
kamparon apud la dezerto, en urbon nomatan
Efraim; kaj tie li restadis kun la disĉiploj. 55
Kaj la Pasko de la Judoj proksimiĝis, kaj multaj
supreniris el la kamparo al Jerusalem antaŭ la
Pasko, por sin sanktigi. 56 Ili do serĉis Jesuon,
kaj parolis inter si, starante en la templo: Kion
vi pensas? Ĉu ke li ne venos al la festo? 57 Kaj la
ĉefpastroj kaj la Fariseoj jam antaŭe ordonis, ke
se iu scias, kie li estas, tiu montru tion, por ke
oni lin kaptu.

12 Jesuo do ses tagojn antaŭ la Pasko venis
al Betania, kie estis Lazaro, kiun Jesuo
relevis el inter la mortintoj. 2 Oni do pretigis
por li tie vespermanĝon, kaj Marta servadis;
sed Lazaro estis unu el tiuj, kiuj sidis kun li ĉe
manĝo. 3 Tiam Maria prenis funton da pura
narda ŝmiraĵo tre multekosta, ŝmiris la piedojn
de Jesuo, kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj;
kaj la domo pleniĝis de la odoro de la ŝmiraĵo. 4
Sed diris Judas Iskariota, unu el liaj disĉiploj,
kiu estis lin perfidonta: 5 Kial oni ne vendis
ĉi tiun ŝmiraĵon por tricent denaroj kaj donis
al malriĉuloj? 6 Tion li diris, ne ĉar li zorgis
pri la malriĉuloj; sed ĉar li estis ŝtelisto, kaj
havis la monujon kaj forprenadis tion, kion
oni metis en ĝin. 7 Sed Jesuo diris: Lasu ŝin
konservi ĝin por la tago de mia entombigo. 8
Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed
min vi ne ĉiam havas. 9 La amaso de la Judoj do
sciiĝis, ke li estas tie; kaj ili venis ne nur pro
Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron, kiun li levis
el la mortintoj. 10 Sed la ĉefpastroj konsiliĝis,
ke ili mortigu ankaŭ Lazaron; 11 ĉar pro li
multaj Judoj foriris, kaj kredis al Jesuo. 12 En la
sekvanta tago granda homamaso, veninte al la
festo, kaj sciiĝinte, ke Jesuo venas al Jerusalem,
13 prenis branĉojn de la palmoj, kaj iris al li
renkonte, kaj kriis: Hosana! Estu benata la Reĝo
de Izrael, kiu venas en la nomo de la Eternulo!
14 Kaj Jesuo, trovinte junan azenon, sidis sur ĝi,
kiel estas skribite: 15 Ne timu, filino de Cion:
jen via Reĝo venas, sidanta sur ido de azeno.
16 Tion la disĉiploj unue ne komprenis; sed
post la gloriĝo de Jesuo ili rememoris, ke tio
estis skribita pri li kaj ke oni faris al li tion.
17 La homamaso do, kiu ĉeestis kun li, kiam
li elvokis Lazaron el la tombo, kaj levis lin el
la mortintoj, atestis pri li. 18 Pro tio ankaŭ la
homamaso iris al li renkonte, ĉar ili sciiĝis, ke li
faris tiun signon. 19 La Fariseoj do diris inter si:
Vidu, kiel nenio prosperis al vi; jen la mondo
eliris post li. 20 Kaj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por
adorkliniĝi ĉe la festo, estis iuj Grekoj; 21 tiuj do
venis al Filipo, kiu estis el Betsaida Galilea, kaj
petis lin, dirante: Sinjoro, ni volas vidi Jesuon.
22 Filipo venis kaj sciigis Andreon; kaj poste
Andreo kaj Filipo venis kaj sciigis Jesuon. 23 Sed
Jesuo respondis al ili, dirante: Venis la horo,
por ke la Filo de homo estu glorata. 24 Vere,
vere, mi diras al vi: Se la tritika grenero ne
falas en la teron kaj ne mortas, ĝi restas sola;
sed se ĝi mortas, ĝi donas multe da frukto. 25
Kiu amas sian vivon, tiu ĝin perdas; kaj kiu
malamas sian vivon en ĉi tiu mondo, tiu ĝin
konservos ĝis eterna vivo. (aiōnios g166) 26 Se iu
min servas, tiu sekvu min; kaj kie mi estas, tie
ankaŭ estos mia servanto; se iu min servas, tiun
la Patro honoros. 27 Nun maltrankviliĝas mia
animo; kaj kion mi diru? Patro, savu min el ĉi
tiu horo. Sed por tio mi venis ĝis ĉi tiu horo. 28
Patro, gloru Vian nomon. Tiam voĉo venis el la
ĉielo: Mi jam gloris ĝin kaj denove gloros. 29 Do
la apudstaranta homamaso, aŭdinte, diris, ke
tondris; aliaj diris: Anĝelo parolis al li. 30 Jesuo
respondis kaj diris: Ne por mi venis tiu voĉo,
sed por vi. 31 Nun estas la juĝo de ĉi tiu mondo;
nun la estro de ĉi tiu mondo estos elpelita. 32
Kaj mi, se mi estos suprenlevita de sur la tero,
altiros al mi ĉiujn homojn. 33 Tion li diris, per
aludo montrante, per kia morto li mortos. 34 La
homamaso respondis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke
la Kristo restados por ĉiam; kaj kiel vi diras:
La Filo de homo devas esti suprenlevita? Kiu
estas ĉi tiu Filo de homo? (aiōn g165) 35 Jesuo do
diris al ili: Ankoraŭ mallongan tempon estas
la lumo kun vi. Iradu, dum vi havas la lumon,
por ke la mallumo ne venu sur vin; ĉar tiu, kiu
iradas en mallumo, ne scias, kien li iras. 36 Dum

vi havas lumon, kredu al la lumo, por ke vi
fariĝu filoj de lumo. Tion parolis Jesuo, kaj li
foriris, kaj sin kaŝis for de ili. 37 Sed kvankam li
jam faris tiom da signoj antaŭ ili, tamen ili ne
kredis al li; 38 por ke plenumiĝu la vorto de la
profeto Jesaja, kiun li parolis: Ho Eternulo, kiu
kredis nian raporton? Kaj super kiu malkaŝiĝis
la brako de la Eternulo? 39 Pro tio ili ne povis
kredi, ĉar Jesaja diris plue: 40 Li blindigis iliajn
okulojn kaj sensentigis ilian koron, Por ke ili
ne vidu per siaj okuloj, kaj ke ili ne komprenu
per sia koro, Kaj ke ili ne konvertiĝu, Kaj ke Mi
ilin ne sanigu. 41 Tion diris Jesaja, ĉar li vidis
lian gloron kaj parolis pri li. 42 Tamen eĉ el la
regantoj multaj kredis al li; sed pro la Fariseoj
ili ne konfesis lin, por ke ili ne estu elpelitaj el
la sinagogo; 43 ĉar ili ŝatis la laŭdon de homoj
pli, ol la gloron de Dio. 44 Kaj Jesuo kriis kaj
diris: Kiu kredas al mi, tiu kredas ne al mi, sed
al Tiu, kiu min sendis. 45 Kaj kiu vidas min, tiu
vidas ankaŭ Tiun, kiu min sendis. 46 Mi venis
lumo en la mondon, por ke ĉiu, kiu kredas al
mi, ne restadu en mallumo. 47 Kaj se iu aŭdas
miajn dirojn kaj ne plenumas ilin, mi lin ne
juĝas; ĉar mi venis, ne por juĝi la mondon, sed
por savi la mondon. 48 Tiu, kiu forrifuzas min
kaj ne akceptas miajn dirojn, havas juĝonton; la
vorto, kiun mi parolis, juĝos lin en la lasta tago.
49 Ĉar mi ne parolis de mi mem; sed la Patro, kiu
sendis min, mem ordonis al mi, kion mi parolu,
kaj kion mi diru. 50 Kaj mi scias, ke Lia ordono
estas eterna vivo; kion do mi parolas, ĝuste kiel
la Patro diris al mi, tiel mi parolas. (aiōnios g166)

13 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke
lia horo venis, por ke li transiru el ĉi tiu
mondo al la Patro, aminte siajn proprulojn, kiuj
estis en la mondo, amis ilin ĝis la fino. 2 Kaj
dum la vespermanĝo, kiam la diablo jam metis
en la koron de Judas Iskariota, filo de Simon, la
intencon perfidi lin, 3 Jesuo, sciante, ke la Patro
donis ĉion en liajn manojn, kaj ke li venis de Dio
kaj iras al Dio, 4 leviĝis de la vespermanĝo kaj
demetis siajn vestojn; kaj li prenis viŝtukon, kaj
sin zonis. 5 Poste li verŝis akvon en la pelvon,
kaj komencis lavi la piedojn de la disĉiploj kaj
viŝi ilin per la tuko, per kiu li estis zonita. 6
Tiam li venis al Simon Petro. Ĉi tiu diris al li:
Sinjoro, ĉu vi lavas al mi la piedojn? 7 Jesuo
respondis kaj diris al li: Kion mi faras, vi nun ne
scias, sed poste vi komprenos. 8 Petro diris al li:
Vi ja neniam lavos miajn piedojn. Respondis al li
Jesuo: Se mi ne lavas vin, vi ne partoprenas kun
mi. (aiōn g165) 9 Simon Petro diris al li: Sinjoro,
ne nur miajn piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj
la kapon. 10 Jesuo diris al li: Kiu sin jam banis,
tiu bezonas nur, ke oni lavu la piedojn, kaj li
estas tuta pura; kaj vi estas puraj, tamen ne
ĉiuj. 11 Ĉar li konis tiun, kiu perfidos lin; tial li
diris: Vi ne ĉiuj estas puraj. 12 Kiam do li jam
lavis iliajn piedojn kaj surmetis siajn vestojn kaj
denove sidiĝis, li diris al ili: Ĉu vi scias, kion mi
faris al vi? 13 Vi nomas min Majstro kaj Sinjoro;
kaj prave vi diras, ĉar tia mi estas. 14 Se do mi,
la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn piedojn,
vi ankaŭ devas inter vi lavi la piedojn. 15 Ĉar
mi donis al vi ekzemplon, por ke vi ankaŭ faru
tion, kion mi faris al vi. 16 Vere, vere, mi diras
al vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro;
nek estas la sendito pli granda ol la sendinto.
17 Se ĉi tion vi scias, vi estas feliĉaj, se tion vi
faras. 18 Ne pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn
mi elektis; sed por ke plenumiĝu la Skribo: Tiu,
kiu manĝas mian panon, levis kontraŭ min la
piedon. 19 De nun mi parolas al vi pri tio, antaŭ
ol ĝi okazos, por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu,
ke mi estas. 20 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu
akceptas tiun, kiun mi sendas, tiu akceptas min;
kaj kiu min akceptas, tiu akceptas Tiun, kiu min
sendis. 21 Dirinte tion, Jesuo maltrankviliĝis en
spirito, kaj ateste parolis, dirante: Vere, vere,
mi diras al vi, ke unu el vi min perfidos. 22 Tiam
la disĉiploj rigardis unu la alian, dubante pri
kiu li parolas. 23 Estis apud la sino de Jesuo unu
el liaj disĉiploj, kiun Jesuo amis. 24 Simon Petro
do faris signon al li, ke li demandu, pri kiu li
parolas. 25 Tiu do, kliniĝante al la brusto de
Jesuo, diris al li: Sinjoro, kiu ĝi estas? 26 Jesuo
respondis: Ĝi estas tiu, por kiu mi trempos la
pecon kaj donos al li. Kaj trempinte la pecon, li
donis ĝin al Judas Iskariota, filo de Simon. 27 Kaj
post la peco, tiam Satano eniris en lin. Jesuo do
diris al li: Kion vi faras, tion faru senprokraste.

28 Sed neniu el la kunmanĝantoj sciis, kial li
diris al li tion. 29 Iuj pensis, ĉar Judas havis la
monujon, ke Jesuo diris al li: Aĉetu tion, kion
ni bezonas por la festo; aŭ ke li donu ion al
la malriĉuloj. 30 Li do, ricevinte la pecon, tuj
eliris; kaj estis nokto. 31 Kiam li eliris, Jesuo
diris: Nun la Filo de homo estas glorata, kaj Dio
estas glorata en li; 32 kaj Dio gloros lin en Si
mem, kaj tuj Li gloros lin. 33 Infanoj, ankoraŭ
mallongan tempon mi estas kun vi. Vi min
serĉos; kaj kiel mi diris al la Judoj: Kien mi iras,
tien vi ne povas veni, tiel ankaŭ al vi mi nun
diras. 34 Novan ordonon mi donas al vi, ke vi
amu unu alian; kiel mi amis vin, tiel vi ankaŭ
amu unu alian. 35 Per tio ĉiuj homoj scios, ke
vi estas miaj disĉiploj, se vi havos amon unu
al alia. 36 Simon Petro diris al li: Sinjoro, kien
vi iras? Jesuo respondis: Kien mi iras, vi ne
povas min sekvi nun, sed poste vi min sekvos.
37 Petro diris al li: Sinjoro, kial mi ne povas vin
sekvi nun? mi demetos por vi mian vivon. 38
Jesuo respondis al li: Ĉu vi demetos por mi vian
vivon? Vere, vere, mi diras al vi: La koko ne
krios, antaŭ ol vi min malkonfesos tri fojojn.

14 Ne maltrankviliĝu via koro; vi kredas al
Dio, kredu ankaŭ al mi. 2 Ĉe la domo de
mia Patro estas multe da loĝejoj; se ne tiel
estus, mi dirus al vi; mi iras, por pretigi por vi
lokon. 3 Kaj se mi iros kaj pretigos por vi lokon,
mi revenos kaj ricevos vin al mi mem, por ke vi
ankaŭ estu tie, kie mi estas. 4 Kaj kien mi iras,
vi scias, kaj vi konas la vojon. 5 Tomaso diris al
li: Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras; kiel ni konas
la vojon? 6 Jesuo diris al li: Mi estas la vojo kaj
la vero kaj la vivo; neniu venas al la Patro krom
per mi. 7 Se vi min konus, vi konus ankaŭ mian
Patron; kaj de nun vi konas Lin kaj Lin vidis. 8
Filipo diris al li: Sinjoro, montru al ni la Patron,
kaj por ni tio sufiĉos. 9 Jesuo diris al li: Ĉu mi
estas kun vi tiel longan tempon, kaj vi min ne
konas, Filipo? tiu, kiu vidis min, vidis ankaŭ la
Patron; kiel vi diras: Montru al ni la Patron? 10
Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la Patro kaj la
Patro en mi? la vortojn, kiujn mi parolas al vi,
mi parolas ne de mi mem; sed la Patro, restanta
en mi, faras Siajn farojn. 11 Kredu al mi, ke mi
estas en la Patro, kaj la Patro en mi; aŭ almenaŭ
kredu al mi pro la faroj mem. 12 Vere, vere, mi
diras al vi: Kiu kredas al mi, tiu ankaŭ faros la
farojn, kiujn mi faras; kaj li faros pli grandajn
ol tiuj, ĉar mi iras al la Patro. 13 Kaj kion ajn
vi petos en mia nomo, tion mi faros, por ke
la Patro estu glorata en la Filo. 14 Se vi petos
ion de mi en mia nomo, tion mi faros. 15 Se
vi min amas, vi observos miajn ordonojn. 16
Kaj mi petos la Patron, kaj Li donos al vi alian
Parakleton, por ke li restadu kun vi por ĉiam;
(aiōn g165) 17 tiu estas la Spirito de la vero, kiun la
mondo ne povas akcepti, ĉar ĝi lin ne vidas nek
konas; vi lin konas, ĉar li restadas kun vi kaj
estos en vi. 18 Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al
vi. 19 Ankoraŭ iom da tempo, kaj la mondo ne
plu vidos min, sed vi vidos min; ĉar mi vivas,
tial vi ankaŭ vivos. 20 En tiu tago vi scios, ke mi
estas en mia Patro, kaj vi en mi, kaj mi en vi.
21 Kiu havas miajn ordonojn kaj observas ilin,
tiu estas, kiu min amas; kaj kiu min amas, tiu
estos amata de mia Patro, kaj mi amos lin, kaj
elmontros min al li. 22 Judas (ne la Iskariota)
diris al li: Sinjoro, kio okazis, ke vi elmontros
vin al ni, kaj ne al la mondo? 23 Jesuo respondis
kaj diris al li: Se iu min amas, tiu observos mian
vorton; kaj mia Patro lin amos; kaj ni venos al li
kaj faros loĝon kun li. 24 Kiu min ne amas, tiu
ne observas miajn vortojn; kaj la vorto, kiun vi
aŭdas, estas ne mia, sed de la Patro, kiu min
sendis. 25 Tion mi parolis al vi, dum mi ĉe vi
restas. 26 Sed la Parakleto, la Sankta Spirito,
kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos
vin pri ĉio, kaj vin rememorigos pri ĉio, kion
mi diris al vi. 27 Pacon mi lasas al vi; mian
pacon mi donas al vi; ne kiel la mondo donas,
mi donas al vi. Ne maltrankviliĝu via koro, nek
senkuraĝiĝu. 28 Vi aŭdis, ke mi diris al vi: Mi
foriras, kaj mi revenas al vi. Se vi min amus, vi
ĝojus pro tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro
estas pli granda ol mi. 29 Kaj nun mi diris al
vi, antaŭ ol ĝi okazos, por ke vi kredu, kiam ĝi
okazos. 30 De nun mi jam ne multe parolos kun
vi; ĉar la estro de la mondo venas; kaj li havas
nenion en mi; 31 sed por ke la mondo sciu, ke

mi amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis al
mi, tiel mi faras. Leviĝu; ni foriru de ĉi tie.

15 Mi estas la vera vinberarbo, kaj mia Patro
estas la kultivisto. 2 Ĉiun nefruktodonan
branĉon en mi Li forprenas; kaj ĉiun
fruktodonan branĉon Li purigas, por ke ĝi donu
pli da frukto. 3 Jam vi estas puraj pro la vorto,
kiun mi parolis al vi. 4 Restadu en mi, kaj mi
en vi. Kiel la branĉo ne povas de si mem doni
frukton, se ĝi ne restas en la vinberarbo, tiel
ankaŭ vi ne povas, se vi ne restas en mi. 5
Mi estas la vinberarbo; vi estas la branĉoj; kiu
restadas en mi, kaj mi en li, tiu donas multe
da frukto; ĉar sen mi vi nenion povas fari. 6
Se iu ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la
branĉo, kaj sekiĝas; kaj oni ilin kolektas kaj
ĵetas en fajron, kaj ili brulas. 7 Se vi restadas
en mi, kaj miaj vortoj restadas en vi, petu kion
ajn vi volos, kaj tio estos farita por vi. 8 En tio
mia Patro estas glorata, ke vi donas multe da
frukto; kaj vi estos miaj disĉiploj. 9 Kiel la Patro
min amis, tiel mi ankaŭ vin amis; restadu en
mia amo. 10 Se vi observos miajn ordonojn, vi
restados en mia amo tiel same, kiel mi observis
la ordonojn de mia Patro kaj restadas en Lia
amo. 11 Tion mi parolis al vi, por ke mia ĝojo en
vi restadu, kaj via ĝojo estu plena. 12 Jen estas
mia ordono: ke vi amu unu alian tiel same, kiel
mi vin amis. 13 Neniu havas amon pli grandan
ol tio, ke iu demetus sian vivon por siaj amikoj.
14 Vi estas miaj amikoj, se vi faras tion, kion mi
al vi ordonas. 15 Mi jam ne nomas vin sklavoj,
ĉar la sklavo ne scias, kion lia sinjoro faras; sed
mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis de
mia Patro, mi sciigis al vi. 16 Vi ne elektis min,
sed mi elektis vin, kaj starigis vin, por ke vi iru
kaj donu frukton, kaj ke via frukto daŭru; por
ke la Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi petos de
Li en mia nomo. 17 Tion mi ordonas al vi, por
ke vi amu unu la alian. 18 Se la mondo malamas
vin, vi scias, ke ĝi malamis min pli frue, ol vin.
19 Se vi estus el la mondo, la mondo amus siajn
proprajn; sed ĉar vi ne estas el la mondo, kaj mi
elektis vin for de la mondo, tial la mondo vin
malamas. 20 Memoru la vorton, kiun mi diris al
vi: Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro. Se ili
min persekutis, vin ankaŭ ili persekutos; se ili
observis mian vorton, ankaŭ vian ili observos.
21 Sed ĉion ĉi tion ili faros al vi pro mia nomo,
ĉar ili ne konas Tiun, kiu min sendis. 22 Se
mi ne estus veninta kaj parolinta al ili, ili ne
havus pekon; sed nun ili ne havas pretekston
por sia peko. 23 Tiu, kiu min malamas, malamas
ankaŭ mian Patron. 24 Se mi ne estus farinta
inter ili farojn, kiajn neniu alia faris, ili ne
havus pekon; sed nun ili vidis kaj malamis min
kaj ankaŭ mian Patron. 25 Sed tio okazas, por
ke plenumiĝu la vorto skribita en ilia leĝo: Ili
malamis min senkaŭze. 26 Sed kiam venos la
Parakleto, kiun mi sendos de la Patro al vi, la
Spirito de la vero, kiu devenas de la Patro, tiu
pri mi atestos; 27 kaj vi ankaŭ atestas, ĉar vi
estis kun mi de la komenco.

16 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu.
2 Ili forpelos vin el la sinagogoj; eĉ venas
la horo, kiam iu, kiu mortigos vin, opinios, ke li
faras servon al Dio. 3 Kaj tion ili faros pro tio,
ke ili ne konis la Patron, nek min. 4 Sed tion
mi parolis al vi, por ke vi rememoru, kiam ĝia
tempo venos, ke mi ĝin antaŭdiris al vi. Sed
en la komenco mi ne diris al vi tion, ĉar mi
estis kun vi. 5 Sed nun mi foriras al Tiu, kiu
min sendis; kaj neniu el vi demandas min: Kien
vi iras? 6 Sed ĉar mi tiel parolis al vi, malĝojo
plenigis vian koron. 7 Tamen mi diras al vi la
veron: Estas bone por vi, ke mi foriros; ĉar se
mi ne foriros, la Parakleto ne venos al vi; sed
se mi foriros, mi sendos lin al vi. 8 Kaj kiam
li alvenos, li pruvos la mondon kulpa rilate
pekon kaj justecon kaj juĝon: 9 rilate pekon,
ĉar ili ne kredas al mi; 10 rilate justecon, ĉar
mi foriras al la Patro, kaj vi jam ne rigardas
min; 11 rilate juĝon, ĉar la estro de ĉi tiu mondo
estas juĝita. 12 Mi havas ankoraŭ multon por
diri al vi, sed vi ne povas ĝin nun elporti. 13
Tamen kiam venos li, la Spirito de la vero, li
gvidos vin en ĉian veron; ĉar li parolos ne de si
mem; sed kion ajn li aŭdos, tion li parolos; kaj li
anoncos al vi venontajn aferojn. 14 Li gloros
min, ĉar li ricevos el miaj kaj anoncos al vi.
15 Ĉio ajn, kion la Patro havas, estas mia; tial
mi diris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al vi.

16 Mallongan tempon, kaj vi jam ne rigardas
min; kaj denove mallongan tempon, kaj vi min
vidos. 17 Iuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj:
Kio estas ĉi tio, kion li diras al ni: Mallongan
tempon, kaj vi ne rigardas min; kaj denove
mallongan tempon, kaj vi min vidos; kaj: Ĉar
mi foriras al la Patro? 18 Ili do diris: Kio estas
ĉi tio, kion li diras: Mallongan tempon? Ni ne
komprenas lian diron. 19 Jesuo ekvidis, ke ili
deziras demandi lin, kaj li diris al ili: Ĉu vi
serĉas inter vi klarigon pri tio, kion mi diris:
Mallongan tempon, kaj vi ne rigardas min; kaj
denove mallongan tempon, kaj vi min vidos?
20 Vere, vere, mi diras al vi, ke vi ploros kaj
lamentos, sed la mondo ĝojos; vi estos malĝojaj,
sed via malĝojo fariĝos ĝojo. 21 Virino, kiam ŝi
akuŝas, havas malĝojon, ĉar ŝia horo venis; sed
kiam ŝi naskis la infaneton, ŝi jam ne memoras
sian doloregon, pro ĝojo, ĉar homo naskiĝis en
la mondon. 22 Vi do ankaŭ havas nun malĝojon;
sed mi revidos vin, kaj via koro ĝojos, kaj neniu
forprenos de vi vian ĝojon. 23 Kaj en tiu tago vi
demandos min pri nenio. Vere, vere, mi diras al
vi, se vi petos ion de la Patro, Li donos ĝin al
vi en mia nomo. 24 Ĝis nun vi petis nenion en
mia nomo; petu, kaj vi ricevos, por ke via ĝojo
estu plena. 25 Ĉi tion mi parolis al vi alegorie;
sed venas la horo, kiam mi jam ne parolos al
vi alegorie, sed anoncos al vi malkaŝe pri la
Patro. 26 En tiu tago vi petos en mia nomo; kaj
mi ne diras, ke mi petos de la Patro pro vi; 27
ĉar la Patro mem vin amas tial, ke vi min amis,
kaj kredis, ke mi elvenis de Dio. 28 Mi elvenis
de la Patro, kaj alvenis en la mondon; denove
mi lasas la mondon, kaj iras al la Patro. 29 Liaj
disĉiploj diris: Jen nun vi parolas malkaŝe, kaj
nenian alegorion diras. 30 Nun ni scias, ke vi
ĉion scias, kaj ne bezonas, ke iu demandu vin;
pro tio ni kredas, ke vi elvenis de Dio. 31 Jesuo
respondis al ili: Ĉu vi nun kredas? 32 Jen venas
la horo, kaj eĉ jam venis, kiam vi disiĝos, ĉiu al
sia loko, kaj vi lasos min sola; kaj tamen mi ne
estas sola, ĉar la Patro estas kun mi. 33 Tion mi
parolis al vi, por ke en mi vi havu pacon. En
la mondo vi havos suferadon; sed kuraĝu; mi
venkis la mondon.

17 Tion Jesuo parolis; kaj levinte la okulojn al
la ĉielo, li diris: Patro, la horo venis; gloru
Vian Filon, por ke la Filo Vin gloru; 2 kiel Vi
donis al li aŭtoritaton super ĉiu karno, por ke li
donu eternan vivon al ĉiuj tiuj, kiujn Vi donis al
li. (aiōnios g166) 3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke
ili konu Vin, la sole veran Dion, kaj tiun, kiun
Vi sendis, Jesuon Kriston. (aiōnios g166) 4 Mi gloris
Vin sur la tero, plenuminte la faron, kiun Vi
donis al mi por fari. 5 Kaj nun, ho Patro, gloru
min kun Vi, per la gloro, kiun mi havis kun
Vi, antaŭ ol la mondo ekzistis. 6 Mi elmontris
Vian nomon al la homoj, kiujn Vi donis al mi el
la mondo; Viaj ili estis, kaj al mi Vi ilin donis;
kaj ili konservis Vian vorton. 7 Nun ili scias,
ke ĉio ajn, kion Vi donis al mi, estas de Vi; 8
ĉar mi donis al ili la vortojn, kiujn Vi donis al
mi; kaj ili akceptis ilin, kaj scias vere, ke mi
elvenis de Vi; kaj ili kredas, ke Vi min sendis. 9
Mi preĝas por ili; mi preĝas ne por la mondo,
sed por tiuj, kiujn Vi donis al mi, ĉar ili estas
Viaj; 10 kaj ĉio mia estas Via, kaj Via estas mia;
kaj mi estas glorita per ili. 11 Mi jam ne estas en
la mondo, kaj ĉi tiuj estas en la mondo, kaj mi
venas al Vi. Patro Sankta, gardu en Via nomo
tiujn, kiujn Vi donis al mi, por ke ili estu unu
tiel same, kiel ni. 12 Dum mi estis kun ili, mi
konservis en Via nomo tiujn, kiujn Vi donis al
mi; kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili pereis,
krom la filo de perdiĝo, por ke plenumiĝu la
Skribo. 13 Sed nun mi venas al Vi; kaj tion mi
parolas en la mondo, por ke ili havu mian ĝojon
ĝis pleneco en si mem. 14 Mi donis al ili Vian
vorton; kaj la mondo malamis ilin, ĉar ili ne
estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo.
15 Mi petas, ne ke Vi forigu ilin el la mondo,
sed ke Vi gardu ilin kontraŭ la malbono. 16
Ili ne estas el la mondo, kiel mi ne estas el la
mondo. 17 Konsekru ilin en la vero; Via vorto
estas vero. 18 Kiel Vi min sendis en la mondon,
tiel ankaŭ mi ilin sendis en la mondon. 19 Kaj
por ili mi konsekras min, por ke ili mem ankaŭ
estu konsekritaj en la vero. 20 Kaj mi preĝas ne
nur por ili, sed ankaŭ por tiuj, kiuj kredos al mi
pro ilia vorto; 21 por ke ili ĉiuj estu unu; kiel Vi,
Patro, estas en mi, kaj mi en Vi, tiel ili ankaŭ

estu en ni; por ke la mondo kredu, ke Vi min
sendis. 22 Kaj la gloron, kiun Vi donis al mi, mi
donis al ili; por ke ili estu unu tiel same, kiel
ni estas unu; 23 mi en ili, kaj Vi en mi, por ke
ili perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke
Vi min sendis, kaj ke Vi ilin amis, kiel Vi min
amis. 24 Patro, pri tiuj, kiujn Vi donis al mi, mi
volas, ke ili ankaŭ estu kun mi tie, kie mi estas;
por ke ili vidu mian gloron, kiun Vi donis al mi;
ĉar Vi amis min antaŭ la fondo de la mondo. 25
Ho Patro justa, la mondo Vin ne konis, tamen
mi Vin konis; kaj ĉi tiuj scias, ke Vi min sendis;
26 kaj al ili Vian nomon mi konigis kaj ankoraŭ
konigos, por ke la amo, per kiu Vi amis min,
estu en ili, kaj mi en ili.

18 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun
siaj disĉiploj trans la torenton Kidron, kie
estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj
disĉiploj. 2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis la
lokon; ĉar Jesuo ofte venis tien kun siaj disĉiploj.
3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj oficistojn,
senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj, venis tien
kun lanternoj kaj torĉoj kaj bataliloj. 4 Jesuo do,
sciante ĉion, kio venos al li, paŝis antaŭen, kaj
diris al ili: Kiun vi serĉas? 5 Ili respondis al li:
Jesuon Nazaretan. Jesuo respondis: Mi estas tiu.
Kaj Judas, lia perfidanto, staris kun ili. 6 Kiam
do li diris al ili: Mi estas tiu, ili malantaŭen
ekpaŝis kaj falis sur la teron. 7 Tiam denove li
demandis ilin: Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon
Nazaretan. 8 Jesuo respondis: Mi ĵus diris al vi,
ke mi estas tiu; se do vi min serĉas, lasu ĉi tiujn
foriri; 9 por ke plenumiĝu la vorto, kiun li diris:
El tiuj, kiujn Vi donis al mi, mi perdis neniun.
10 Simon Petro do, havante glavon, eltiris ĝin,
kaj frapis sklavon de la ĉefpastro kaj detranĉis
lian dekstran orelon. La nomo de la sklavo estis
Malĥo. 11 Jesuo do diris al Petro: Metu la glavon
en ĝian ingon; la kalikon, kiun la Patro donis
al mi, ĉu mi ne trinkos? 12 La kohorto kaj la
milestro kaj la oficistoj de la Judoj kaptis do
Jesuon kaj ligis lin, 13 kaj kondukis lin unue al
Anas; ĉar ĉi tiu estis bopatro de Kajafas, kiu estis
ĉefpastro en tiu jaro. 14 Kajafas estis tiu, kiu
donis konsilon al la Judoj, ke estos bone, ke unu
homo mortu por la popolo. 15 Kaj Simon Petro
sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Ĉi tiu
disĉiplo estis konata de la ĉefpastro, kaj eniris
kun Jesuo en la korton de la ĉefpastro; 16 sed
Petro staris ekstere apud la pordo. Kaj la alia
disĉiplo, kiu estis konata de la ĉefpastro, eliris
kaj parolis kun la pordistino, kaj enirigis Petron.
17 La sklavino pordistino diris al Petro: Ĉu vi ne
estas ankaŭ el la disĉiploj de tiu homo? Li diris:
Mi ne estas. 18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte
karban fajron (ĉar estis malvarme), staris kaj
sin varmigis; Petro ankaŭ estis kun ili, starante
kaj sin varmigante. 19 La ĉefpastro demandis
Jesuon pri liaj disĉiploj kaj pri lia instruado. 20
Jesuo respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la
mondo; mi ĉiam instruis en la sinagogoj kaj en
la templo, kie ĉiuj Judoj kunvenas; kaj sekrete
mi nenion parolis. 21 Kial vi min demandas?
demandu tiujn, kiuj aŭdis, kion mi parolis al ili;
ili ja scias, kion mi diris. 22 Kaj kiam li parolis
tion, unu el la apude starantaj oficistoj per
la manplato frapis Jesuon, dirante: Ĉu tiel vi
respondas al la ĉefpastro? 23 Respondis Jesuo al
li: Se mi malbone parolis, atestu pri la malbono;
sed se bone, kial vi min frapas? 24 Anas sendis
lin ligitan al la ĉefpastro Kajafas. 25 Simon
Petro staris kaj sin varmigis. Oni do diris al
li: Ĉu vi estas unu el liaj disĉiploj? Li neis,
dirante: Mi ne estas. 26 Unu el la sklavoj de la
ĉefpastro, estante parenco de tiu, kies orelon
Petro detranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis vin kun li
en la ĝardeno? 27 Petro do denove neis; kaj tuj
la koko ekkriis. 28 Kaj oni kondukis Jesuon de
Kajafas en la palacon; estis frumatene; kaj ili ne
eniris en la palacon, por ke ili ne malpuriĝu,
sed povu manĝi la Paskon. 29 Pilato do eliris al
ili, kaj diris: Kian akuzon vi prezentas kontraŭ
ĉi tiu viro? 30 Ili respondis kaj diris al li: Se li
ne estus malbonfaranto, ni ne transdonus lin
al vi. 31 Pilato do diris al ili: Vi mem prenu
lin, kaj juĝu lin laŭ via leĝo. La Judoj diris al
li: Ne estas permesate al ni mortigi homon;
32 por ke plenumiĝu la vorto de Jesuo, kiun li
parolis, montrante, per kia morto li mortos.
33 Pilato do reeniris en la palacon, kaj alvokis
Jesuon, kaj diris al li: Ĉu vi estas la Reĝo de la
Judoj? 34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras de vi

mem, aŭ ĉu aliaj diris ĝin al vi pri mi? 35 Pilato
respondis: Ĉu mi estas Judo? Via propra nacio
kaj la ĉefpastroj transdonis vin al mi; kion vi
faris? 36 Jesuo respondis: Mia regno ne estas
el ĉi tiu mondo; se mia regno estus el ĉi tiu
mondo, miaj servantoj bataladus, por ke mi
ne transdoniĝu al la Judoj; sed nun mia regno
ne estas el ĉi tie. 37 Pilato demandis lin: Ĉu vi
do estas reĝo? Jesuo respondis: Vi diras, ke mi
estas reĝo. Por tio mi naskiĝis kaj venis en la
mondon, ke mi atestu pri la vero. Ĉiu, kiu estas
el la vero, aŭskultas mian voĉon. 38 Pilato diris
al li: Kio estas la vero? Kaj dirinte tion, li eliris
denove al la Judoj, kaj diris al ili: Mi trovas en li
nenian kulpon. 39 Sed estas ĉe vi kutime, ke
mi liberigu al vi unu dum la Pasko: ĉu vi do
volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj?
40 Kaj ili kriis denove, dirante: Ne ĉi tiun, sed
Barabason. Barabas estis rabisto.

19 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj lin
skurĝigis. 2 Kaj la soldatoj plektis kronon
el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis
lin per purpura mantelo; 3 kaj venis al li, kaj
diris: Saluton, Reĝo de la Judoj! kaj ili frapis
lin per la manplatoj. 4 Pilato do denove eliris,
kaj diris al ili: Jen mi elkondukas lin al vi, por
ke vi sciu, ke mi trovas en li nenian kulpon. 5
Jesuo do eliris, portante la dornan kronon kaj
la purpuran mantelon. Pilato diris al ili: Jen la
homo! 6 Kiam do la ĉefpastroj kaj oficistoj lin
vidis, ili kriis: Krucumu, krucumu lin. Pilato
diris al ili: Mem prenu lin kaj krucumu lin,
ĉar mi trovas en li nenian kulpon. 7 La Judoj
respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ tiu leĝo li
devas morti tial, ke li pretendis esti Filo de Dio.
8 Kiam do Pilato aŭdis tiun diron, li des pli timis;
9 kaj reenirinte en la palacon, li diris al Jesuo:
De kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis. 10
Tiam diris Pilato al li: Ĉu vi ne parolas al mi? ĉu
vi ne scias, ke mi havas povon krucumi vin, kaj
povon liberigi vin? 11 Jesuo respondis: Vi havus
nenian povon kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita
al vi de supre; tial tiu, kiu transdonis min al
vi, havas la pli grandan pekon. 12 Ĉe tio Pilato
penis liberigi lin; sed la Judoj kriis, dirante: Se
vi liberigos tiun, vi ne estas amiko de Cezaro;
ĉiu, kiu pretendas esti reĝo, parolas kontraŭ
Cezaro. 13 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li
elkondukis Jesuon, kaj sidiĝis sur tribunala seĝo
en loko nomata La Pavimo, sed en la Hebrea
lingvo Gabata. 14 Estis la Preparado de la Pasko,
ĉirkaŭ la sesa horo. Kaj li diris al la Judoj: Jen via
Reĝo! 15 Ili kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin.
Pilato diris al ili: Ĉu mi krucumu vian Reĝon? La
ĉefpastroj respondis: Ni ne havas reĝon krom
Cezaro. 16 Tiam do li transdonis lin al ili, por
esti krucumita. 17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj li
eliris, portante sian krucon, al la loko nomata
Loko de Kranio, kiu estas en la Hebrea lingvo
Golgota; 18 tie ili krucumis lin, kaj kun li du
aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj Jesuon meze. 19 Kaj
Pilato ankaŭ skribis titolon, kaj surmetis ĝin sur
la krucon. Kaj estis skribite: JESUO NAZARETA,
LA REĜO DE LA JUDOJ. 20 Tiun titolon multaj
el la Judoj legis; ĉar la loko, kie Jesuo estis
krucumita, estis proksime de la urbo; kaj ĝi estis
skribita Hebree kaj Latine kaj Greke. 21 Tiam la
ĉefpastroj de la Judoj diris al Pilato: Ne skribu:
La Reĝo de la Judoj; sed, ke li diris: Mi estas
Reĝo de la Judoj. 22 Respondis Pilato: Kion mi
skribis, tion mi skribis. 23 Kaj la soldatoj, kiam
ili krucumis Jesuon, prenis liajn vestojn, kaj
dividis ilin en kvar partojn, po unu parto por
ĉiu soldato; kaj la tunikon; sed la tuniko estis
senkudra, desupre teksita tra la tuto. 24 Ili do
diris unu al alia: Ni ne disŝiru ĝin, sed lotu pri
ĝi, kies ĝi estos; por ke plenumiĝu la Skribo, kiu
diras: Ili dividis miajn vestojn inter si, Pri mia
tuniko ili lotis. Tion la soldatoj faris. 25 Sed apud
la kruco de Jesuo staris lia patrino, kaj la fratino
de lia patrino, Maria, la edzino de Klopas, kaj
Maria Magdalena. 26 Jesuo, rigardante sian
patrinon, kaj la apudstarantan disĉiplon, kiun li
amis, diris al sia patrino: Virino, jen via filo! 27
Tiam li diris al la disĉiplo: Jen via patrino! Kaj
de post tiu horo la disĉiplo akceptis ŝin en sian
domon. 28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis, por
ke plenumiĝu la Skribo, diris: Mi soifas. 29 Kuŝis
tie vazo plena de vinagro; oni do metis spongon,
plenigitan per la vinagro, sur hisopon, kaj levis
ĝin al lia buŝo. 30 Kiam do Jesuo ricevis la
vinagron, li diris: Estas finite; kaj, klininte sian

kapon, li ellasis for la spiriton. 31 La Judoj, ĉar
estis la Preparado, por ke la korpoj ne restadu
sur la krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu
sabato estis granda tago), petis Pilaton, ke oni
rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin. 32 Tiam
la soldatoj venis, kaj rompis la krurojn de la
unua kaj de la alia krucumita kun li; 33 sed kiam
ili venis al Jesuo, kaj vidis, ke li jam mortis,
ili ne rompis liajn krurojn; 34 tamen unu el la
soldatoj per lanco pikis lian flankon, kaj tuj
elvenis sango kaj akvo. 35 Kaj la vidinto atestis,
kaj vera estas lia atesto; kaj li scias, ke li diras
la veron, ke vi ankaŭ kredu. 36 Ĉar tio okazis,
por ke plenumiĝu la Skribo: Osto en li ne estos
rompita. 37 Kaj ankoraŭ alia Skribo diras: Ili
rigardos tiun, kiun ili trapikis. 38 Post tio, Jozef
el Arimateo, kiu estis disĉiplo de Jesuo, sed
sekrete pro timo antaŭ la Judoj, petis Pilaton,
ke li povu forpreni la korpon de Jesuo; kaj Pilato
permesis. Li do venis kaj forprenis lian korpon.
39 Venis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu unue venis
al Jesuo nokte), portanta miksaĵon de mirho
kaj aloo, ĉirkaŭ cent funtoj. 40 Ili do prenis la
korpon de Jesuo, kaj ĉirkaŭvindis ĝin per tolaĵoj
kun aromaĵoj, laŭ la kutimo de la Judoj por
entombigo. 41 Kaj estis ĝardeno en la loko, kie li
estis krucumita, kaj en la ĝardeno nova tombo,
en kiun ankoraŭ neniu estis metita. 42 Tien do,
pro la Preparado de la Judoj (ĉar la tombo estis
proksima) ili enmetis Jesuon.

20 La unuan tagon de la semajno Maria
Magdalena venis frue, dum estis ankoraŭ
mallume, al la tombo, kaj vidis la ŝtonon prenita
for de la tombo. 2 Ŝi do kuris kaj venis al Simon
Petro kaj al tiu alia disĉiplo, kiun Jesuo amis,
kaj ŝi diris al ili: Oni forprenis el la tombo la
Sinjoron, kaj ni ne scias, kien oni lin metis. 3
Eliris do Petro kaj la alia disĉiplo, kaj iris al la
tombo. 4 Kaj ambaŭ ekkuris kune; kaj la alia
disĉiplo kuris antaŭen pli rapide ol Petro, kaj
unua alvenis al la tombo; 5 kaj kliniĝinte, li
enrigardis, kaj vidis la tolaĵojn kuŝantajn; tamen
li ne eniris. 6 Kaj poste venis Simon Petro,
sekvante lin, kaj eniris en la tombon; kaj li vidis
la tolaĵojn kuŝantajn, 7 kaj la viŝtukon, kiu estis
sur lia kapo, ne kuŝantan kun la tolaĵoj, sed
kunvolvitan en aparta loko. 8 Tiam eniris do la
alia disĉiplo, kiu unua alvenis al la tombo, kaj li
vidis kaj kredis. 9 Ĉar ili ankoraŭ ne komprenis
la Skribon, ke li devas releviĝi el la mortintoj.
10 Kaj la disĉiploj iris returne hejmen. 11 Sed
Maria staris ekstere apud la tombo, plorante;
kaj dum ŝi ploris, ŝi kliniĝis, kaj enrigardis en la
tombon; 12 kaj ŝi vidis du anĝelojn en blankaj
vestoj, sidantajn, unu ĉe la kaploko kaj unu
ĉe la piedloko, kie la korpo de Jesuo antaŭe
kuŝis. 13 Kaj ili diris al ŝi: Virino, kial vi ploras?
Ŝi respondis: Ĉar oni forprenis mian Sinjoron,
kaj mi ne scias, kien oni lin metis. 14 Dirinte
tion, ŝi sin turnis malantaŭen, kaj vidis Jesuon
staranta, kaj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo. 15 Jesuo
diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? kiun vi serĉas?
Ŝi, supozante, ke li estas la ĝardenisto, diris al
li: Sinjoro, se vi forportis lin, sciigu min, kien vi
metis lin, kaj mi lin forprenos. 16 Jesuo diris al
ŝi: Maria. Ŝi sin turnis, kaj diris al li Hebrelingve:
Raboni; tio estas Majstro. 17 Jesuo diris al ŝi: Ne
tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne supreniris al la
Patro; sed iru al miaj fratoj, kaj diru al ili: Mi
supreniras al mia Patro kaj via Patro, kaj al mia
Dio kaj via Dio. 18 Maria Magdalena venis al
la disĉiploj, sciigante: Mi vidis la Sinjoron; kaj
ke li tion diris al ŝi. 19 Kiam do estis vespero
en tiu sama tago, la unua de la semajno, kaj
kiam estis fermitaj la pordoj, kie la disĉiploj
estis, pro timo antaŭ la Judoj, Jesuo venis kaj
staris meze de ili, kaj diris al ili: Paco al vi. 20
Kaj dirinte tion, li montris al ili siajn manojn
kaj sian flankon. La disĉiploj do ĝojis, vidante la
Sinjoron. 21 Jesuo denove diris al ili: Paco al
vi; kiel la Patro sendis min, tiel ankaŭ mi vin
sendas. 22 Kaj dirinte tion, li elspiris sur ilin, kaj
diris: Ricevu la Sanktan Spiriton: 23 kies pekojn
vi pardonos, al tiuj ili estas pardonitaj; kies vi
retenos, ili estas retenitaj. 24 Sed Tomaso, unu
el la dek du, nomata Didimo, ne ĉeestis kun ili,
kiam Jesuo venis. 25 La aliaj disĉiploj do diris
al li: Ni vidis la Sinjoron. Sed li diris al ili: Se
mi ne vidos en liaj manoj la truon de la najloj,
kaj se mi ne metos mian fingron en la lokon
de la najloj, kaj ne metos mian manon en lian
flankon, mi tute ne kredos. 26 Kaj post ok tagoj

la disĉiploj denove estis interne, kaj Tomaso
kun ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj estis
fermitaj, kaj staris en la mezo, kaj diris: Paco al
vi. **27** Tiam li diris al Tomaso: Etendu ĉi tien
vian fingron kaj vidu miajn manojn; kaj etendu
vian manon kaj enmetu ĝin en mian flankon;
kaj ne estu nekredema, sed estu kredanta. **28**
Tomaso respondis al li kaj diris: Mia Sinjoro kaj
mia Dio. **29** Jesuo diris al li: Ĉar vi vidis min,
vi kredas; feliĉaj estas tiuj, kiuj ne vidis, kaj
tamen kredas. **30** Jesuo faris antaŭ la disĉiploj
multajn aliajn signojn, kiuj ne estas skribitaj en
ĉi tiu libro; **31** sed ĉi tiuj estas skribitaj, por ke
vi kredu, ke Jesuo estas la Kristo, la Filo de Dio,
kaj ke kredante, vi havu vivon en lia nomo.

21 Post tio Jesuo denove sin montris al la
disĉiploj apud la maro de Tiberias; kaj li
montris sin jene. **2** Estis kune Simon Petro, kaj
Tomaso, nomata Didimo, kaj Natanael el Kana
Galilea, kaj la filoj de Zebedeo, kaj aliaj du el liaj
disĉiploj. **3** Simon Petro diris al ili: Mi iras, por
fiŝkapti. Ili diris al li: Ni ankaŭ iras kun vi. Ili do
eliris, kaj iris sur la ŝipon; kaj tiun nokton ili
nenion kaptis. **4** Sed ĉe la tagiĝo Jesuo staris
sur la marbordo; tamen la disĉiploj ne sciis, ke
ĝi estas Jesuo. **5** Tiam Jesuo diris al ili: Infanoj,
ĉu vi havas ian manĝaĵon? Ili respondis al li:
Ne. **6** Kaj li diris al ili: Ĵetu la reton ĉe la dekstra
flanko de la ŝipo, kaj vi trovos. Ili do ĝin elĵetis;
kaj pro la multeco de la fiŝoj ili ne plu povis
ĝin treni. **7** Tiu disĉiplo, kiun Jesuo amis, diris
al Petro: Ĝi estas la Sinjoro. Kiam do Simon
Petro aŭdis, ke ĝi estas la Sinjoro, li alzonis al si
sian kitelon (ĉar li estis nuda) kaj ĵetis sin en la
maron. **8** Sed la aliaj disĉiploj venis en la ŝipeto
(ĉar ili estis ne malproksime de la tero, sed nur
ĉirkaŭ ducent ulnoj), trenante la reton plenan
de fiŝoj. **9** Kaj kiam ili eliris sur la teron, ili vidis
fajron karban aranĝitan tie, kaj fiŝon kuŝantan
sur ĝi, kaj panon. **10** Jesuo diris al ili: Alportu el
la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis. **11** Simon Petro iris
sur la ŝipon, kaj tiris la reton al la tero, plenan
de grandaj fiŝoj, cent kvindek tri; kaj kvankam
estis tiel multaj, tamen la reto ne disŝiriĝis. **12**
Jesuo diris al ili: Venu, matenmanĝu. Kaj neniu
el la disĉiploj kuraĝis lin demandi: Kiu vi estas?
sciante, ke ĝi estas la Sinjoro. **13** Jesuo venis kaj
prenis la panon kaj donis al ili, kaj tiel same la
fiŝon. **14** Tiu estas jam la tria fojo, kiam aperis
Jesuo al siaj disĉiploj, post sia releviĝo el la
mortintoj. **15** Post la matenmanĝo Jesuo diris al
Simon Petro: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas
min pli, ol tiuj? Li diris al li: Jes, Sinjoro; vi
scias, ke mi vin amas. Li diris al li: Paŝtu miajn
ŝafidojn. **16** Li diris al li ankoraŭ la duan fojon:
Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas? Li diris
al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi vin amas. Li
diris al li: Zorgu pri miaj ŝafoj. **17** Li diris al li la
trian fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas?
Petro ĉagreniĝis, ke li diris al li la trian fojon:
Ĉu vi min amas? kaj respondis al li: Sinjoro, vi
scias ĉion; vi scias, ke mi vin amas. Jesuo diris
al li: Paŝtu miajn ŝafojn. **18** Vere, vere, mi diras
al vi: Kiam vi estis juna, vi zonis vin, kaj iris,
kien vi volis; sed kiam vi maljuniĝos, vi etendos
viajn manojn, kaj alia vin zonos, kaj portos vin,
kien vi ne volos. **19** Tion li diris, montrante
per aludo, per kia morto li gloros Dion. Kaj
dirinte tion, li diris al li: Sekvu min. **20** Petro,
sin turninte, vidis malantaŭe la disĉiplon, kiun
Jesuo amis (kiu ankaŭ klinis sin al lia brusto
dum la vespermanĝo, kun la diro: Sinjoro, kiu
estas la perfidanta vin?). **21** Petro do, vidinte
lin, diris al Jesuo: Sinjoro, kaj kion pri ĉi tiu?
22 Jesuo diris al li: Se mi volas, ke li restu, ĝis
mi venos, kio estas al vi? vi sekvu min. **23** Tial
inter la fratoj disiris la famo, ke tiu disĉiplo
ne mortos; tamen Jesuo ne diris al li, ke li ne
mortos, sed: Se mi volas, ke li restu, ĝis mi
venos, kio estas al vi? **24** Tiu estas la disĉiplo,
kiu atestas pri tio kaj skribis tion: kaj ni scias,
ke lia atesto estas vera. **25** Estas ankaŭ multaj
aliaj faroj, kiujn Jesuo faris; kaj mi supozas, ke
se ĉiu el ili estus skribita detale, la tuta mondo
ne havus lokon por la skribotaj libroj.

Agoj

1 La unuan historion mi faris, ho Teofilo, pri
ĉio, kion Jesuo komencis fari kaj instrui, 2 ĝis
la tago, kiam li estis akceptita supren, doninte
ordonon per la Sankta Spirito al la apostoloj,
kiujn li elektis; 3 al kiuj ankaŭ post sia suferado
li montris sin vivanta per multaj pruvoj, dum
kvardek tagoj aperante al ili kaj parolante pri la
aferoj de la regno de Dio; 4 kaj kunestante, li
admonis ilin ne foriri el Jerusalem, sed atendi
tiun promeson de la Patro, pri kiu (li diris)
vi aŭdis de mi; 5 ĉar kiel Johano baptis per
akvo, vi baptiĝos per la Sankta Spirito post ne
multe da tagoj. 6 Ili do, kunveninte, demandis
lin, dirante: Sinjoro, ĉu en ĉi tiu tempo vi
restarigas la regadon al Izrael? 7 Kaj li diris al
ili: Ne apartenas al vi scii tempojn aŭ epokojn,
kiujn la Patro rezervis en Sia aŭtoritato. 8
Sed vi ricevos povon, kiam la Sankta Spirito
venos sur vin; kaj vi estos miaj atestantoj en
Jerusalem kaj en la tuta Judujo kaj Samario kaj
ĝis la plej malproksima parto de la tero. 9 Kaj
tion dirinte, li suprenleviĝis, ankoraŭ dum ili
rigardis, kaj nubo ricevis lin for de iliaj okuloj.
10 Kaj dum ili fikse rigardis al la ĉielo, kiam
li foriris, jen staris apud ili du viroj blanke
vestitaj; 11 kiuj ankaŭ diris: Viroj Galileanoj,
kial vi staras rigardantaj al la ĉielo? ĉi tiu Jesuo,
kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon,
tiel same revenos, kiel vi vidis lin iranta en la
ĉielon. 12 Tiam ili iris returne al Jerusalem de la
monteto nomata Olivarba, kiu estas proksime
de Jerusalem, en la distanco de sabata vojaĝo. 13
Kaj kiam ili envenis, ili supreniris en la supran
ĉambron, kie loĝis Petro kaj Johano kaj Jakobo
kaj Andreo, Filipo kaj Tomaso, Bartolomeo
kaj Mateo, Jakobo, filo de Alfeo, kaj Simon, la
Fervorulo, kaj Judas, filo de Jakobo. 14 Ĉiuj ĉi tiuj
unuanime persistis en preĝado kaj petado, kun
la virinoj, kaj Maria, la patrino de Jesuo, kaj kun
liaj fratoj. 15 Kaj en tiuj tagoj Petro, stariĝinte
meze de la fratoj, diris (kaj multego da personoj
estis kune, ĉirkaŭ cent dudek): 16 Fratoj, estis
necese, ke plenumiĝu tiu Skribo, kiun la Sankta
Spirito antaŭparolis per la buŝo de David pri
Judas, kiu fariĝis gvidanto al tiuj, kiuj kaptis
Jesuon. 17 Ĉar li estis kalkulita inter ni kaj ricevis
sian parton en ĉi tiu servado. 18 (Tiu ja akiris
kampon per la rekompenco de sia maljusteco,
kaj falinte kapantaŭe, li diskrevis meze, kaj ĉiuj
liaj internaĵoj elŝutiĝis. 19 Kaj tio fariĝis sciata
al ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, tiel ke en ilia
dialekto tiu kampo estas nomita Akeldama, tio
estas, Kampo de Sango.) 20 Ĉar estas skribite en
la Psalmaro: Lia loĝejo dezertiĝu, Kaj en ĝi ne
ekzistu loĝanto; kaj: Lian oficon ricevu alia. 21
El tiuj viroj do, kiuj nin akompanis dum la tuta
tempo, en kiu la Sinjoro Jesuo eniris kaj eliris
inter ni, 22 komencante de la bapto de Johano
ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren for
de ni, unu devas esti atestanto kun ni pri lia
releviĝo. 23 Kaj ili starigis du: Jozefon, nomatan
Barsabas, kies alnomo estis Justo, kaj Mattiason.
24 Kaj preĝante, ili diris: Vi, ho Sinjoro, kiu
konas la korojn de ĉiuj, elmontru, kiun el ĉi tiuj
du Vi elektis, 25 por ricevi la parton en ĉi tiu
servado kaj apostoleco, de kiu Judas forfalis, por
iri al sia propra loko. 26 Kaj ili lotis pri tio, kaj
la loto falis por Mattias; kaj li estis alkalkulita al
la dek unu apostoloj.

2 Kaj kiam venis la Pentekosta tago, ili ĉiuj
estis unuanime en unu loko. 2 Kaj subite
venis el la ĉielo sono kvazaŭ blovego de forta
vento, kaj ĝi plenigis la tutan domon, kie ili
sidis. 3 Kaj al ili aperis disirantaj langoj kvazaŭ
el fajro, kaj sidiĝis sur ĉiun el ili. 4 Kaj ĉiuj
pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj komencis
paroli aliajn lingvojn, kiel la Spirito donis al ili
parolpovon. 5 Kaj en Jerusalem tiam loĝis piaj
Judoj el ĉiu nacio sub la ĉielo. 6 Kaj kiam aŭdiĝis
tiu sono, la homamaso kunvenis kaj miregis,
ĉar ĉiu aparte aŭdis ilin paroli per lia propra
dialekto. 7 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj miris, dirante
unu al alia: Rigardu! ĉu ne estas Galileanoj ĉiuj
tiuj parolantoj? 8 Kiel do ni aŭdas ĉiu en sia
dialekto, en kiu ni naskiĝis? 9 Partoj kaj Medoj
kaj Elamanoj, kaj loĝantoj en Mezopotamio,
Judujo, Kapadokio, Ponto kaj Azio, 10 Frigio
kaj Pamfilio, Egiptujo kaj la partoj de Libio
apud Kireno, kaj pasloĝantaj Romanoj, Judoj kaj
prozelitoj, 11 Kretanoj kaj Araboj — ni aŭdas ilin

paroli en niaj lingvoj la mirindaĵojn de Dio. 12
Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj embarasiĝis, dirante unu
al alia: Kion ĉi tio signifas? 13 Sed aliaj moke
diris: Ili estas plenaj de mosto. 14 Sed Petro,
stariĝinte kun la dek unu, levis sian voĉon kaj
parolis al ili, dirante: Ho Judoj kaj ĉiuj loĝantaj
en Jerusalem, ĉi tio estu al vi sciata, kaj aŭskultu
miajn vortojn. 15 Ĉar ĉi tiuj ne estas ebriaj, kiel
vi supozas, ĉar estas la tria horo de la tago; 16
sed jen tio, kio estis dirita per la profeto Joel:
17 Kaj en la lasta tempo, diras Dio, Mi elverŝos
Mian spiriton sur ĉiun karnon; Kaj viaj filoj
kaj viaj filinoj profetos, Kaj viaj junuloj havos
viziojn, Kaj viaj maljunuloj havos sonĝojn; 18
Kaj eĉ sur Miajn sklavojn kaj Miajn sklavinojn
en tiu tempo Mi elverŝos Mian spiriton, Kaj
ili profetos. 19 Kaj Mi donos miraklojn en la
ĉielo supre, Kaj signojn sur la tero malsupre:
Sangon, fajron, kaj vaporon de fumo; 20 La
suno fariĝos malluma, Kaj la luno fariĝos sanga,
Antaŭ ol venos la granda kaj majesta tago de
la Eternulo; 21 Kaj ĉiu, kiu vokos la nomon de
la Eternulo, saviĝos. 22 Izraelidoj, aŭskultu la
jenajn vortojn: Jesuon, la Nazaretanon, viron
de Dio, elmontritan al vi per potencaĵoj kaj
mirakloj kaj signoj, kiujn Dio faris per li meze de
vi, kiel vi mem scias, 23 lin, laŭ la difinita intenco
kaj antaŭscio de Dio transdonitan, vi per la
manoj de senleĝuloj krucumis kaj mortigis; 24
lin Dio levis, malliginte la suferojn de morto,
ĉar estis neeble, ke li estu tenata de ĝi. 25 Ĉar
David diris pri li: Ĉiam mi vidis la Eternulon
antaŭ mi, Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, por
ke mi ne falu; 26 Tial ĝojis mia koro, raviĝis mia
lango, Eĉ mia karno ripozas en espero; 27 Ĉar Vi
ne lasos mian animon al Ŝeol, Vi ne permesos,
ke Via sanktulo forputru. (Hadēs g86) 28 Vi konigis
al mi la vojojn de la vivo, Vi plenigos min per
ĝojo antaŭ Vi. 29 Fratoj, mi povas libere paroli
al vi pri la patriarko David, ke li mortis kaj estis
enterigita, kaj lia tombo estas ĉe ni ĝis la nuna
tago. 30 Estante do profeto, kaj sciante, ke Dio
ĵuris al li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun el
la frukto de liaj lumboj, 31 li, antaŭvidante,
parolis pri la relevo de la Kristo, ke li ne estos
lasita al Ŝeol, kaj lia karno ne forputros. (Hadēs
g86) 32 Ĉi tiun Jesuon relevis Dio, pri kio ni
ĉiuj estas atestantoj. 33 Levite do ĝis dekstre
de Dio, kaj ricevinte de la Patro la promeson
de la Sankta Spirito, li elverŝis tion, kion vi
vidas kaj aŭdas. 34 Ĉar David ne supreniris en la
ĉielojn; sed li mem diris: La Eternulo diris al
mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi, 35 Ĝis Mi faros
viajn malamikojn benketo por viaj piedoj. 36
Kun certeco do sciu la tuta domo de Izrael, ke
tiun Jesuon, kiun vi krucumis, Dio faris Sinjoro
kaj Kristo. 37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj en
la koro, kaj diris al Petro kaj la aliaj apostoloj:
Kion ni faru, fratoj? 38 Kaj Petro diris al ili:
Ekpentu, kaj baptiĝu ĉiu el vi en la nomo de
Jesuo Kristo por forigo de pekoj, kaj vi ricevos la
donacon de la Sankta Spirito. 39 Ĉar la promeso
estas por vi kaj por viaj infanoj, kaj por ĉiuj
ĝis malproksime, kiujn alvokos la Eternulo, nia
Dio. 40 Kaj per multaj aliaj paroloj li atestis kaj
alvokis ilin, dirante: Savu vin el ĉi tiu perversa
generacio. 41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon,
baptiĝis, kaj en tiu tago aldoniĝis ĉirkaŭ tri mil
animoj. 42 Kaj ili persistis en la instruo de la
apostoloj kaj en la kunuleco, en la dispecigo
de pano kaj en preĝoj. 43 Kaj ĉiu animo havis
timon, kaj multaj mirakloj kaj signoj fariĝis per
la apostoloj. 44 Kaj ĉiuj kredantoj estis kune,
kaj havis ĉion komuna; 45 kaj ili vendis siajn
havojn kaj posedaĵojn, kaj dividis ilin al ĉiuj laŭ
ĉies aparta bezono. 46 Kaj ĉiutage, vizitadante
unuanime la templon, kaj dispecigante panon
dome, ili prenis sian nutraĵon kun ĝojo kaj
unueco de koro, 47 laŭdante Dion kaj havante
favoron ĉe la tuta popolo. Kaj la Sinjoro aldonis
ĉiutage al la eklezio la savatojn.

3 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en
la templon je la horo de preĝado, la naŭa. 2
Kaj unu viro, lama de la patrina ventro, estis
portata; oni lin metis ĉiutage apud tiu pordego
de la templo, kiu estas nomata La Bela, por ke li
petu pri almozoj la enirantojn en la templon;
3 tiu, vidante Petron kaj Johanon enirontajn
en la templon, petis almozon. 4 Kaj Petro,
fikse rigardante lin, kun Johano, diris: Rigardu
nin. 5 Kaj li atentis ilin, atendante ricevi ion
de ili. 6 Kaj Petro diris: Nek arĝentaĵon nek

oraĵon mi havas, sed kion mi havas, tion mi
donas al vi. En la nomo de Jesuo Kristo, la
Nazaretano, piediru. 7 Kaj li prenis lin per la
dekstra mano kaj lin levis; kaj tuj liaj plandoj
kaj liaj maleolostoj fortiĝis. 8 Kaj li suprensalte
stariĝis, kaj piediris; kaj li eniris kun ili en la
templon, piedirante kaj saltante, kaj laŭdante
Dion. 9 Kaj la tuta popolo vidis lin piedirantan
kaj laŭdantan Dion; 10 kaj ili rekonis lin, ke
li estas tiu, kiu sidis por almozo apud la Bela
Pordego de la templo, kaj ili pleniĝis de mirego
kaj konfuziĝo pri tio, kio okazis al li. 11 Kaj
dum li tenis Petron kaj Johanon, la tuta popolo
kunkuris al ili en la portiko nomata Salomona,
miregante. 12 Kaj Petro, vidante tion, respondis
al la popolo: Izraelidoj, kial vi miras pri ĉi tio?
kaj kial vi fikse rigardas nin, kvazaŭ per propra
potenco aŭ pieco ni igis lin piediri? 13 La Dio de
Abraham kaj de Isaak kaj de Jakob, la Dio de
niaj patroj, gloris Sian Servanton Jesuo, kiun
vi transdonis, kaj malkonfesis antaŭ la vizaĝo
de Pilato, kiam ĉi tiu decidis liberigi lin. 14 Sed
vi malkonfesis la Sanktulon kaj Justulon, kaj
petis, ke mortiginto estu donita al vi, 15 kaj
mortigis la Estron de la vivo, kiun Dio relevis el
la mortintoj, pri kio ni estas atestantoj. 16 Kaj
lia nomo, per fido en lia nomo, fortigis ĉi tiun,
kiun vi vidas kaj konas; kaj la fido, kiu estas
per li, donis al li ĉi tiun plensanecon antaŭ
vi ĉiuj. 17 Kaj nun, fratoj, mi scias, ke vi agis
de nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj. 18 Sed tiel
Dio plenumis tion, kion Li antaŭanoncis per la
buŝo de ĉiuj profetoj, ke Lia Kristo suferos. 19
Pentu do, kaj konvertiĝu, por ke viaj pekoj estu
forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝiĝo de la
vizaĝo de la Eternulo, 20 kaj por ke Li sendu la
por vi difinitan Kriston, Jesuon, 21 kiun la ĉielo
devas ricevi ĝis la tempoj de restarigo de ĉio,
pri kiuj parolis Dio per la buŝo de Siaj sanktaj
profetoj jam de antikva tempo. (aiōn g165) 22
Ĉar Moseo diris: Profeton el viaj fratoj, similan
al mi, starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin
aŭskultu pri ĉio ajn, kion li al vi parolos. 23
Kaj ĉiu animo, kiu ne aŭskultos tiun profeton,
ekstermiĝos el la popolo. 24 Kaj ĉiuj profetoj
de post Samuel kaj liaj posteuloj, kiuj parolis,
antaŭanoncis ankaŭ tiujn tagojn. 25 Vi estas la
filoj de la profetoj, kaj de la interligo, kiun Dio
faris kun viaj patroj, dirante al Abraham: Kaj
beniĝos per via idaro ĉiuj gentoj de la tero. 26
Al vi unue Dio, relevinte Sian Servanton, sendis
lin, por vin beni, deturnante ĉiun el vi for de
liaj pekoj.

4 Kaj dum ili parolis al la popolo, venis sur
ilin la ĉefpastroj, la kapitano de la templo,
kaj la Sadukeoj, 2 ĉagrenate, ke ili instruas la
popolon kaj proklamas per Jesuo la releviĝon el
la mortintoj. 3 Kaj ili metis sur ilin la manojn,
kaj metis ilin en gardejon ĝis la sekvanta tago;
ĉar estis jam vespero. 4 Tamen multaj el tiuj,
kiuj aŭdis la vorton, kredis; kaj la nombro
de la viroj estis proksimume kvin mil. 5 Kaj
en la sekvanta tago kunvenis en Jerusalem la
regantoj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj 6 kaj Anas, la
ĉefpastro, kaj Kajafas kaj Johano kaj Aleksandro,
kaj ĉiuj, kiuj estis de la ĉefpastra parencaro. 7
Kaj stariginte ilin en la mezo, tiuj demandis:
Per kia potenco aŭ per kia nomo vi faris tion? 8
Tiam Petro, plenigite de la Sankta Spirito, diris
al ili: Regantoj de la popolo kaj pliaĝuloj, 9 se ni
hodiaŭ estas eldemandataj pri la bonfaro al la
senfortulo, per kio li resaniĝis, 10 estu sciate
al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo Izraela, ke en la
nomo de Jesuo Kristo, la Nazaretano, kiun vi
krucumis, kiun Dio levis el la mortintoj, ĉi tiu
staras sana antaŭ vi. 11 Tiu estas la ŝtono, kiun
vi konstruantoj malŝatis, kaj kiu fariĝis ŝtono
bazangula. 12 Kaj en neniu alia estas savo; ĉar
ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter
homoj, per kiu ni devas esti savitaj. 13 Sed kiam
ili rimarkis la kuraĝon de Petro kaj Johano, kaj
komprenis, ke ili estas malkleruloj kaj nesciuloj,
ili miris, kaj rekonis ilin, ke ili estis kun Jesuo.
14 Kaj vidante la resanigiton starantan apud tiuj,
ili ne havis, kion kontraŭdiri. 15 Sed ordoninte
ilin foriri el la sinedrio, ili interkonsiliĝis, 16
dirante: Kion ni devas fari al ĉi tiuj homoj? ĉar
estas videble por ĉiuj loĝantoj en Jerusalem,
ke rimarkinda signo fariĝis per ili, kaj nei ĝin
ni ne povas. 17 Sed por ke ĝi ne plu disvastiĝu
inter la popolo, ni minacu ilin, ke ili de nun
ne parolu al iu ajn en ĉi tiu nomo. 18 Kaj ili

vokis ilin, kaj ordonis al ili tute ne paroli nek
instrui en la nomo de Jesuo. 19 Sed Petro kaj
Johano responde diris al ili: Ĉu estas juste antaŭ
Dio aŭskulti vin prefere ol Dion, vi juĝu; 20 ĉar
ni ne povas ne paroli pri tio, kion ni vidis kaj
aŭdis. 21 Kaj ili, denove minacinte, liberigis ilin,
trovinte nenion, pro kio ili povus ilin puni, pro
la popolo; ĉar ĉiuj gloris Dion pro la faritaĵo.
22 Ĉar estis pli ol kvardekjara la viro, sur kiu
fariĝis ĉi tiu signo resaniga. 23 Kaj liberigite, ili
venis al siaj kunuloj kaj rakontis ĉion, kion la
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili. 24 Kaj aŭdinte,
ili levis la voĉon al Dio unuanime, kaj diris: Ho
Plejpotenculo, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj
la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, 25 kaj kiu per
la Sankta Spirito, per la buŝo de nia patro David,
Via servanto, diris: Kial tumultas popoloj, Kaj
gentoj pripensas vanaĵon? 26 Leviĝis la reĝoj de
la tero, Kaj la regantoj kolektiĝis kune, Kontraŭ
la Eternulo kaj kontraŭ Lia Sanktoleito; 27 ĉar
vere en ĉi tiu urbo kolektiĝis kontraŭ Via sankta
Servanto Jesuo, kiun Vi sanktoleis, kune Herodo
kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj la popoloj de
Izrael, 28 por fari ĉion, kion Via mano kaj Via
intenco antaŭdifinis. 29 Kaj nun, ho Eternulo,
rigardu iliajn minacojn; kaj donu al Viaj sklavoj
paroli Vian vorton kun plena kuraĝo, 30 dum Vi
etendos Vian manon por sanigado, kaj signoj
kaj mirakloj fariĝos per la nomo de Via sankta
Servanto Jesuo. 31 Kaj post ilia preĝado skuiĝis
la loko, en kiu ili kolektiĝis; kaj ili ĉiuj pleniĝis
de la Sankta Spirito, kaj parolis kuraĝe la vorton
de Dio. 32 Kaj la anaro de la kredantoj estis
unukora kaj unuanima, kaj neniu diris, ke io
el lia havaĵo estas propra al li; sed ĉe ili ĉio
estis komuna. 33 Kaj kun granda potenco la
apostoloj atestis pri la releviĝo de la Sinjoro
Jesuo; kaj granda graco estis sur ĉiuj. 34 Inter
ili neniu havis mankon, ĉar ĉiuj posedantoj
de bienoj aŭ domoj vendis ilin, kaj alportis la
prezon de la venditaĵoj 35 kaj metis ĝin antaŭ la
piedoj de la apostoloj; kaj estis disdonate al ĉiu
laŭ ĉies aparta bezono. 36 Kaj Jozef, kiu de la
apostoloj estis alnomita Barnabas (tio estas, Filo
de Konsolo), Levido, Kiprano laŭ sia naskiĝo,
37 posedante kampon, vendis ĝin, kaj alportis
la prezon kaj metis ĝin antaŭ la piedoj de la
apostoloj.

5 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino
Sapfira vendis posedaĵon, 2 kaj retenis iom
el la prezo, kun la konsento de sia edzino, kaj
iun parton alportis kaj metis antaŭ la piedoj
de la apostoloj. 3 Sed Petro diris: Ananias, kial
Satano plenigis vian koron tiel, ke vi mensogas
al la Sankta Spirito kaj retenas iom el la prezo
de la bieno? 4 Dum ĝi restis, ĉu ĝi ne estis via?
kaj post la vendo, ĉu ĝi ne estis en via rajto?
Kial do ĉi tiun faron vi celis en via koro? vi
mensogis ne al homoj, sed al Dio. 5 Kaj aŭdante
ĉi tiujn vortojn, Ananias falis kaj senspiriĝis;
kaj granda timo venis sur ĉiujn aŭdantojn. 6
Kaj la junuloj leviĝis, kaj lin ĉirkaŭvindis, kaj
forportis kaj enterigis. 7 Kaj post paso de ĉirkaŭ
tri horoj eniris lia edzino, ne sciante, kio okazis.
8 Kaj Petro ŝin demandis: Diru al mi, ĉu por
tiom vi vendis la bienon? Kaj ŝi respondis: Jes,
por tiom. 9 Kaj Petro respondis al ŝi: Kial estis
interkonsento inter vi, por inciti la Spiriton de
la Eternulo? jen la piedoj de tiuj, kiuj enterigis
vian edzon, estas apud la pordo, kaj ili vin
forportos. 10 Kaj ŝi tuj falis apud liaj piedoj kaj
senspiriĝis; kaj la junuloj eniris, kaj trovis ŝin
mortinta, kaj ŝin forportis kaj enterigis apud
ŝia edzo. 11 Kaj granda timo venis sur la tutan
eklezion kaj sur ĉiujn aŭdantajn pri tio. 12 Kaj
per la manoj de la apostoloj estis faritaj multaj
signoj kaj mirindaĵoj meze de la popolo; kaj ili
ĉiuj estis unuanime en la portiko Salomona.
13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi al ili;
tamen la popolo gloris ilin; 14 kaj kredantoj
pligrandnombre aldoniĝis al la Sinjoro, amasoj
da viroj kaj virinoj; 15 tiel, ke oni elportis la
malsanulojn sur la stratojn kaj kuŝigis ilin sur
litoj kaj kanapoj, por ke ĉe la preterpaso de
Petro, almenaŭ lia ombro ombru iun el ili.
16 Kunvenis ankaŭ en Jerusalemon la amaso
el la ĉirkaŭaj urboj, portante malsanulojn kaj
la turmentatajn de malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj
estis sanigitaj. 17 Sed stariĝis la ĉefpastro, kaj
ĉiuj, kiuj estis kun li (tio estas la sekto de la
Sadukeoj), kaj ili pleniĝis de ĵaluzo, 18 kaj ĵetis
manojn sur la apostolojn, kaj metis ilin en la

publikan gardejon. 19 Sed anĝelo de la Eternulo
nokte malfermis la pordojn de la karcero, kaj
elkondukis ilin, kaj diris: 20 Iru, kaj staru kaj
parolu en la templo al la popolo ĉiujn vortojn
pri ĉi tiu Vivo. 21 Kaj tion aŭdinte, ili eniris ĉe la
tagiĝo en la templon kaj ekinstruis. Sed venis la
ĉefpastro, kaj tiuj, kiuj estis kun li, kaj kunvokis
la sinedrion kaj la tutan senaton de la Izraelidoj,
kaj sendis al la malliberejo, por ilin venigi. 22
Sed la oficistoj venis, kaj ne trovis ilin en la
karcero, kaj ili revenis kaj rakontis, 23 dirante:
Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita tute fortike,
kaj la gardistojn starantaj antaŭ la pordoj; sed
malferminte, ni trovis interne neniun. 24 Kiam
do la kapitano de la templo kaj la ĉefpastroj
aŭdis ĉi tiujn vortojn, ili embarasiĝis pri ili, kio
fariĝos el tiu afero. 25 Tiam iu venis, kaj sciigis
al ili: Jen la viroj, kiujn vi metis en la karceron,
estas en la templo, kaj staras kaj instruas la
popolon. 26 Tiam foriris la kapitano kun la
oficistoj, kaj alkondukis ilin sen perforto; ĉar ili
timis la popolon, por ke ili ne estu priĵetitaj per
ŝtonoj. 27 Kaj oni alkondukis ilin kaj starigis ilin
antaŭ la sinedrio. Kaj la ĉefpastro ilin demandis,
28 dirante: Ni severe ordonis al vi, ke vi ne
instruu en ĉi tiu nomo; kaj jen vi plenigis
Jerusalemon per via instruado, kaj intencas
survenigi sur nin la sangon de tiu homo. 29
Tiam Petro kaj la apostoloj responde diris: Oni
devas obei Dion prefere ol homojn. 30 La Dio
de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis,
pendigante lin sur lignaĵo. 31 Lin altigis Dio per
Sia dekstra mano, por esti Estro kaj Savanto,
por doni al Izrael penton kaj pardonadon de
pekoj. 32 Kaj ni estas atestantoj de ĉi tiuj vortoj,
kiel ankaŭ estas la Sankta Spirito, kiun Dio
donis al tiuj, kiuj Lin obeas. 33 Kaj ili, aŭdinte
tion, estis pikitaj en la koro, kaj ili konsiliĝis,
por pereigi ilin. 34 Sed unu Fariseo, nomata
Gamaliel, leĝinstruisto honorata ĉe la tuta
popolo, ekstaris en la sinedrio, kaj ordonis, ke
oni eksteren forigu la homojn por kelka tempo.
35 Kaj li diris al ili: Izraelidoj, estu singardaj
rilate al ĉi tiuj homoj pri tio, kion vi celas fari.
36 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj leviĝis Teŭdas, dirante,
ke li estas ia persono; kaj al li aliĝis nombro da
viroj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj li pereis; kaj ĉiuj, kiuj
lin obeis, dispeliĝis kaj nuliĝis. 37 Post tiu leviĝis
Judas, Galileano, en la tagoj de la registrado, kaj
fortiris post si homojn; li ankaŭ pereis, kaj ĉiuj,
kiuj lin obeis, dispeliĝis. 38 Kaj nun mi diras
al vi: Detenu vin de ĉi tiuj homoj, kaj lasu ilin;
ĉar, se ĉi tiu intenco aŭ ĉi tiu laboro estas de
homoj, ĝi renversiĝos; 39 sed se ĝi estas de Dio,
vi ilin ne povos renversi; aŭ eble iel vi troviĝos
batalantaj kontraŭ Dio. 40 Kaj ili konsentis kun
li; kaj alvokinte la apostolojn kaj batinte ilin, ili
ordonis, ke ili ne parolu en la nomo de Jesuo,
kaj liberigis ilin. 41 Sed ili foriris de antaŭ la
sinedrio, ĝojante, ke ili estis juĝitaj indaj suferi
malhonoron pro la Nomo. 42 Kaj ĉiutage en la
templo kaj dome ili ne ĉesis instrui kaj prediki
Jesuon, la Kriston.

6 Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la
disĉiploj multiĝis, fariĝis murmurado de la
Grekaj Judoj kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke
iliaj vidvinoj estas preterlasataj en la ĉiutaga
servado. 2 Kaj la dek du, alvokinte la amason
de la disĉiploj, diris: Ne estas dezirinde, ke ni
forlasu la vorton de Dio, por servi ĉe tabloj. 3
Tial elserĉu, fratoj, el inter vi sep homojn, bone
atestatajn, plenajn de la Spirito kaj de saĝo,
kiujn ni difinos por tiu afero. 4 Sed ni persistos
en preĝado kaj la servado de la Vorto. 5 Kaj
tiu diro plaĉis al la tuta amaso; kaj ili elektis
Stefanon, viron plenan de fido kaj de la Sankta
Spirito, kaj Filipon kaj Proĥoron kaj Nikanoron
kaj Timonon kaj Parmenason, kaj Nikolaon,
prozeliton el Antioĥia; 6 tiujn ili starigis antaŭ
la apostoloj; kaj ĉi tiuj, preĝinte, metis sur ilin
la manojn. 7 Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj
la nombro de la disĉiploj multiĝis treege en
Jerusalem, kaj granda aro el la pastroj obeis al la
fido. 8 Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco,
faris grandajn mirindaĵojn kaj signojn inter la
popolo. 9 Sed stariĝis iuj el la sinagogo nomata
la Sinagogo de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj
kaj el la Aleksandrianoj kaj el la homoj el Kilikio
kaj Azio; kaj ili diskutis kun Stefano. 10 Kaj
ili ne povis rezisti al la saĝeco kaj la Spirito,
per kiu li parolis. 11 Tiam ili subinstigis virojn,
kiuj diris: Ni aŭdis lin paroli blasfemajn vortojn

kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Dio. 12 Kaj ili incitis
la popolon kaj la pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj
venis sur lin kaj kaptis lin, kaj kondukis lin al la
sinedrio, 13 kaj starigis mensogajn atestantojn,
kiuj diris: Ĉi tiu homo ne ĉesas paroli vortojn
kontraŭ ĉi tiu sankta loko kaj la leĝo; 14 ĉar ni
aŭdis lin diri, ke ĉi tiu Jesuo, la Nazaretano,
detruos ĉi tiun lokon, kaj ŝanĝos la kutimojn,
kiujn Moseo transdonis al ni. 15 Kaj ĉiuj, kiuj
sidis en la sinedrio, fikse rigardante lin, vidis
lian vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

7 Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu ĉi tiuj aferoj estas
tiel? 2 Kaj tiu diris: Fratoj kaj patroj, aŭskultu.
La Dio de gloro aperis al nia patro Abraham,
kiam li estis en Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis
en Ĥaran, 3 kaj diris al li: Iru el via lando kaj de
via parencaro, kaj venu en tiun landon, kiun
Mi montros al vi. 4 Tiam li iris el la lando de
la Ĥaldeoj, kaj loĝis en Ĥaran; kaj el tie, post
la morto de lia patro, Li transloĝigis lin en ĉi
tiun landon, kie vi nun loĝas; 5 kaj Li donis al li
nenian heredaĵon en ĝi, eĉ ne piedspacon, sed
Li promesis doni ĝin al li por posedaĵo kaj al lia
idaro post li, kiam li ankoraŭ ne havis infanon. 6
Kaj Dio parolis jene: ke lia idaro loĝos en fremda
lando, kaj ke oni sklavigos kaj turmentos ilin
dum kvarcent jaroj. 7 Kaj la popolon, ĉe kiu ili
estos sklavoj, Mi juĝos, diris Dio; kaj poste ili
eliros kaj faros servon al Mi sur ĉi tiu loko. 8 Kaj
Li donis al li la interligon de cirkumcido; kaj tiel
Abraham naskigis Isaakon kaj cirkumcidis lin
en la oka tago, kaj Isaak naskigis Jakobon, kaj
Jakob la dek du patriarkojn. 9 Kaj la patriarkoj,
enviante Jozefon, lin vendis en Egiptujon; kaj
Dio estis kun li, 10 kaj liberigis lin el ĉiuj liaj
suferoj, kaj donis al li favoron kaj saĝecon antaŭ
Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj ĉi tiu estrigis lin
super Egiptujo kaj super lia tuta domo. 11 Kaj
venis malsato sur la tutan landon Egiptujon kaj
Kanaanon, kaj granda sufero; kaj niaj patroj ne
trovis nutraĵon. 12 Sed kiam Jakob aŭdis, ke
estas greno en Egiptujo, li sendis unue niajn
patrojn. 13 Kaj la duan fojon Jozef rekonatiĝis al
siaj fratoj, kaj la gento de Jozef estis montrita
al Faraono. 14 Kaj Jozef sendis, kaj alvokis sian
patron Jakob, kaj la tutan parencaron, sepdek
kvin animojn. 15 Kaj Jakob venis en Egiptujon,
kaj mortis li mem kaj niaj patroj; 16 kaj ili
estis transportitaj al Ŝeĥem kaj metitaj en la
tombon, kiun Abraham aĉetis por prezo arĝenta
de la filoj de Ĥamor en Ŝeĥem. 17 Sed kiam
alproksimiĝis la tempo de la promeso, kiun
Dio ĵuris al Abraham, la popolo diskreskis kaj
multiĝis en Egiptujo, 18 ĝis aperis alia reĝo, kiu
ne konis Jozefon. 19 Tiu agis ruze kontraŭ nia
gento, kaj premis niajn patrojn tiel, ke ili elĵetis
siajn infanojn, por ke ili ne vivadu. 20 En tiu
tempo Moseo naskiĝis, kaj estis eksterordinare
bela; kaj li estis nutrata tri monatojn en la domo
de sia patro; 21 kaj kiam oni lin elĵetis, prenis
lin la filino de Faraono kaj lin nutris kiel sian
filon. 22 Kaj Moseo estis instruita en la tuta
saĝeco de la Egiptoj, kaj estis potenca per siaj
vortoj kaj agoj. 23 Sed kiam li jam havis la aĝon
de kvardek jaroj, venis en lian koron la penso
viziti siajn fratojn, la Izraelidojn. 24 Kaj vidinte
unu el ili suferi maljustecon, li defendis kaj
venĝis la premiton, batante la Egipton; 25 kaj li
supozis, ke liaj fratoj komprenos, ke Dio per lia
mano donas al ili savon, sed ili ne komprenis.
26 Kaj en la sekvanta tago li aperis al ili, dum ili
malpacis, kaj li deziris repacigi ilin, dirante: Ho
viroj, vi estas fratoj; kial vi malbonfaras unu
al alia? 27 Sed la ofendanto de sia proksimulo
forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin estro kaj
juĝanto super ni? 28 Ĉu vi celas mortigi min,
kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ? 29 Kaj ĉe tiu
parolo Moseo forkuris kaj ekloĝis en la lando
Midjana, kie li naskigis du filojn. 30 Kaj post
paso de kvardek jaroj anĝelo aperis al li en la
dezerto apud monto Sinaj, en flama fajro en
arbetaĵo. 31 Kaj kiam Moseo ĝin vidis, li miris
pri la fenomeno; kaj kiam li alproksimiĝis, por
rigardi, venis al li voĉo de la Eternulo: 32 Mi
estas la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham,
kaj de Isaak, kaj de Jakob. Kaj Moseo tremis, kaj
ne kuraĝis rigardi. 33 Kaj la Eternulo diris al li:
Deprenu la ŝuojn de viaj piedoj; ĉar la loko, sur
kiu vi staras, estas tero sankta. 34 Mi rigardis,
kaj vidis la mizeron de Mia popolo, kiu estas
en Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian ĝemadon, kaj
Mi malsupreniris, por savi ĝin; venu do, kaj

Mi vin sendos en Egiptujon. 35 Tiun Moseon,
kiun ili malakceptis, dirante: Kiu faris vin estro
kaj juĝanto? tiun Dio sendis, por esti estro kaj
savanto, per la mano de la anĝelo, kiu aperis al
li en la arbetaĵo. 36 Tiu elkondukis ilin, farinte
mirindaĵojn kaj signojn en Egiptujo, kaj en la
Ruĝa Maro, kaj en la dezerto dum kvardek jaroj.
37 Ĝi estis tiu Moseo, kiu diris al la Izraelidoj:
Profeton el viaj fratoj, similan al mi, starigos por
vi la Eternulo, via Dio. 38 Li estis tiu, kiu estis
en la komunumo en la dezerto kun la anĝelo,
kiu parolis kun li sur la monto Sinaj, kaj estis
kun niaj patroj; kaj ricevis vivajn orakolojn,
por doni al ni; 39 al tiu niaj patroj ne volis esti
obeemaj, sed forpuŝis lin, kaj returniĝis en sia
koro al Egiptujo, 40 dirante al Aaron: Faru al ni
diojn, kiuj irus antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, kiu
elkondukis nin el la lando Egipta, ni ne scias, kio
okazis al li. 41 Kaj ili faris bovidon en tiuj tagoj,
kaj alportis oferon al la idolo, kaj ĝojis pri la
faritaĵo de siaj manoj. 42 Tiam Dio turniĝis, kaj
lasis ilin servi al la armeo de la ĉielo, kiel estas
skribite en la libro de la profetoj: Ĉu vi alportis
al Mi buĉitajn bestojn kaj oferojn Dum kvardek
jaroj en la dezerto, ho domo de Izrael? 43 Kaj vi
portis la tabernaklon de Moleĥ Kaj la stelon
de la dio Refan, La figuraĵojn, kiujn vi faris,
por adorkliniĝi al ili; Kaj Mi elpatrujigos vin
preter Babelon. 44 Kun niaj patroj en la dezerto
estis la tabernaklo de atesto, kiel ordonis Tiu,
kiu parolis al Moseo, ke li konstruu ĝin laŭ la
modelo, kiun li vidis. 45 Ĝin ankaŭ niaj patroj
siavice enportis kun Josuo, kiam ili eniris en
la posedaĵon de la nacioj, kiujn Dio forpuŝis
antaŭ niaj patroj, ĝis la tagoj de David; 46 kiu
trovis favoron antaŭ Dio, kaj petis trovi loĝejon
por la Dio de Jakob. 47 Sed Salomono konstruis
por Li domon. 48 Tamen la Plejaltulo ne loĝas
en manfaritaj temploj, kiel diris la profeto:
49 La ĉielo estas Mia trono, Kaj la tero estas
Mia piedbenketo; Kian domon vi konstruos
por Mi? diras la Eternulo; Kaj kia estas la loko
por Mia ripozo? 50 Ĉu ne faris Mia mano ĉion
tion? 51 Vi malmolnukaj, vi necirkumciditaj
je koro kaj oreloj, vi ĉiam rezistas al la Sankta
Spirito; kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi. 52 Kiun
el la profetoj viaj patroj ne persekutis? kaj ili
mortigis tiujn, kiuj antaŭmontris pri la alveno
de la Justulo, de kiu vi nun fariĝis la perfidintoj
kaj mortigintoj; 53 vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel
anoncitan per anĝeloj, sed ĝin ne observis. 54
Kaj aŭdante tion, ili koleriĝis en la koro, kaj
grincigis kontraŭ li siajn dentojn. 55 Sed li,
plena de la Sankta Spirito, rigardis fikse al la
ĉielo, kaj vidis la gloron de Dio, kaj Jesuon
starantan dekstre de Dio, 56 kaj diris: Jen mi
vidas la ĉielon malfermitan kaj la Filon de homo
starantan dekstre de Dio. 57 Sed ili ekkriis
per laŭta voĉo, kaj fermis siajn orelojn, kaj
kuregis sur lin unuanime, 58 kaj elpelis lin el la
urbo, kaj ĵetis sur lin ŝtonojn; kaj la atestantoj
demetis siajn vestojn apud la piedoj de junulo,
nomata Saŭlo. 59 Kaj ili ŝtonmortigis Stefanon,
vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro, akceptu
mian spiriton. 60 Kaj li genuiĝis, kaj kriis per
laŭta voĉo: Sinjoro, ne metu sur ilin ĉi tiun
pekon. Kaj tion dirinte, li endormiĝis.

8 Kaj Saŭlo konsentis al lia mortigo. Kaj en
tiu tago komenciĝis granda persekutado
kontraŭ la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj
ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj de Judujo
kaj Samario, kun escepto de la apostolaro. 2
Kaj piuloj enterigis Stefanon, kaj faris pri li
grandan funebron. 3 Sed Saŭlo atakis la eklezion,
enirante en ĉiun domon, kaj li trenis virojn kaj
virinojn, kaj transdonis ilin en malliberejon. 4
Sed la dispelitoj trairis, predikante la vorton. 5
Kaj Filipo, malsuprenirinte en la urbon Samario,
proklamis al ili la Kriston. 6 Kaj la homamaso
unuanime atentis la parolojn de Filipo, kiam ili
lin aŭdis kaj vidis la signojn, kiujn li faris. 7 Ĉar
el multaj el ili, kiuj havis malpurajn spiritojn, ĉi
tiuj elvenis, kriante per laŭta voĉo; kaj multaj
paralizuloj kaj lamuloj resaniĝis. 8 Kaj estis
granda ĝojo en tiu urbo. 9 Sed unu viro, nome
Simon, jam antaŭe faradis magion en la urbo
kaj sorĉadis la popolon de Samario, dirante,
ke li estas iu granda; 10 al li atentadis ili ĉiuj,
de la malgrandaj ĝis la grandaj, dirante: Ĉi tiu
homo estas la granda potenco de Dio. 11 Kaj
ili atentadis lin, ĉar li jam de longe sorĉis ilin
per magiaĵoj. 12 Sed kiam ili kredis al Filipo,

predikanta la evangelion pri la regno de Dio
kaj la nomo de Jesuo Kristo, ili baptiĝis, viroj
kaj virinoj. 13 Kaj Simon mem ankaŭ kredis;
kaj kiam li baptiĝis, li forte aliĝis al Filipo, kaj
vidante signojn kaj grandajn miraklojn faratajn,
li konfuziĝis. 14 Kaj la apostoloj en Jerusalem,
aŭdinte, ke Samario akceptis la vorton de
Dio, sendis al ili Petron kaj Johanon; 15 kiuj,
alveninte, preĝis por ili, ke ili ricevu la Sanktan
Spiriton, 16 ĉar ankoraŭ sur neniun el ili li falis;
ili nur baptiĝis en la nomon de la Sinjoro Jesuo.
17 Tiam ili metis la manojn sur ilin, kaj ili ricevis
la Sanktan Spiriton. 18 Kaj kiam Simon vidis, ke
la Sankta Spirito estis donata per la surmetado
de la manoj de la apostoloj, li proponis al ili
monon, 19 kaj diris: Donu ankaŭ al mi ĉi tiun
rajton, por ke ĉiu ajn, sur kiun mi metos la
manojn, ricevu la Sanktan Spiriton. 20 Sed Petro
diris al li: Via arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar
vi pensis ricevi per mono la donacon de Dio. 21
Vi havas nek parton nek loton en tiu afero, ĉar
via koro ne estas rekta antaŭ Dio. 22 Pentu do
pri tiu via malboneco, kaj preĝu al la Eternulo,
se eble la penso de via koro estu pardonita al
vi. 23 Ĉar mi vidas, ke vi estas en la galo de
maldolĉeco kaj en la kateno de maljusteco. 24
Kaj Simon responde diris: Preĝu vi al la Eternulo
por mi, ke trafu min neniom el tio, pri kio
vi parolis. 25 Ili do, atestinte kaj parolinte la
vorton de la Sinjoro, revenis al Jerusalem, kaj
predikis la evangelion al multaj vilaĝoj de la
Samarianoj. 26 Sed anĝelo de la Eternulo parolis
al Filipo, dirante: Leviĝu, kaj iru suden ĝis la
vojo, kiu kondukas de Jerusalem al Gaza; tio
estas dezerto. 27 Kaj li leviĝis, kaj ekiris; kaj jen
viro, Etiopo, eŭnuko, potenculo sub Kandake,
reĝino de la Etiopoj, kaj kiu estis super ŝia tuta
trezoro, jam venis al Jerusalem, por adorkliniĝi;
28 tiu vojaĝis returne, kaj, sidante en sia ĉaro,
legis la profeton Jesaja. 29 Kaj la Spirito diris al
Filipo: Aliru, kaj aliĝu al tiu ĉaro. 30 Kaj Filipo
alkuris, kaj aŭdis lin legi la profeton Jesaja, kaj
diris: Ĉu vi komprenas tion, kion vi legas? 31 Kaj
tiu diris: Kiel mi povas, se neniu min gvidas?
Kaj li petis Filipon, ke li supreniru kaj sidiĝu
kun li. 32 La peco de la Skribo, kiun li legis, estis
jena: Li estis kondukata kiel ŝafo al la buĉo;
Kaj kiel ŝafido muta antaŭ sia tondanto, Li ne
malfermis sian buŝon; 33 En lia humiliĝo lia juĝo
estis deprenita; Pri lia generacio kiu rakontos?
Ĉar lia vivo estas prenita for de la tero. 34 Kaj
la eŭnuko responde al Filipo diris: Mi petas
vin, pri kiu parolis la profeto ĉi tion? ĉu pri
si, aŭ pri iu alia? 35 Kaj Filipo malfermis sian
buŝon, kaj komencante de tiu Skribo, predikis
al li Jesuon. 36 Kaj dum ili iris sur la vojo, ili
alvenis al iu akvo; kaj la eŭnuko diris: Jen estas
akvo; kio malhelpas min baptiĝi? 37 Kaj Filipo
diris: Se vi kredas per via tuta koro, tio estas
permesata. Kaj li respondis: Mi kredas, ke Jesuo
Kristo estas la Filo de Dio. 38 Kaj li ordonis, ke
la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ malsupreniris en
la akvon, Filipo kaj la eŭnuko; kaj li baptis lin.
39 Kaj kiam ili supreniris el la akvo, la Spirito
de la Eternulo forkaptis Filipon; kaj la eŭnuko
ne plu lin vidis, kaj li iris sian vojon, ĝojante.
40 Sed Filipo troviĝis en Aŝdod; kaj trapasante,
li predikis la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li
alvenis en Cezarean.

9 Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj
mortigon kontraŭ la disĉiploj de la Sinjoro,
iris al la ĉefpastro, 2 kaj petis de li leterojn
al la sinagogoj en Damasko, por ke, se li eble
trovos homojn, aliĝintajn al la Vojo, ĉu virojn
aŭ virinojn, li alkonduku ilin katenitajn al
Jerusalem. 3 Kaj dum li vojaĝis, li alproksimiĝis
al Damasko; kaj subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo
el la ĉielo; 4 kaj li falis sur la teron, kaj aŭdis
voĉon dirantan al li: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min
persekutas? 5 Kaj li diris: Kiu vi estas, ho
Sinjoro? Kaj tiu diris: Mi estas Jesuo, kiun vi
persekutas; 6 sed leviĝu, kaj eniru en la urbon,
kaj estos dirite al vi, kion vi devas fari. 7 Kaj liaj
kunvojaĝantoj staris mutaj, aŭdante la voĉon,
sed vidante neniun. 8 Kaj Saŭlo leviĝis de la tero;
kaj kiam liaj okuloj malfermiĝis, li vidis nenion;
kaj ili kondukis lin je la mano, kaj venigis lin
en Damaskon. 9 Kaj li estis sen vidpovo tri
tagojn; kaj ne manĝis, nek trinkis. 10 Kaj en
Damasko estis unu disĉiplo nomata Ananias;
kaj la Sinjoro diris al li en vizio: Ananias. Kaj

li respondis: Jen mi, Sinjoro. 11 Kaj la Sinjoro
diris al li: Leviĝu, kaj iru sur la straton, kiun
oni nomas Rekta, kaj serĉu en la domo de Judas
viron, nomatan Saŭlo, el Tarso; ĉar jen li preĝas;
12 kaj li vidis viron, nomatan Ananias, enirantan
kaj metantan sur lin la manojn, por ke li ricevu
vidpovon. 13 Sed Ananias respondis: Sinjoro, mi
aŭdis de multaj pri ĉi tiu viro, kiom da malbono
li faris kontraŭ viaj sanktuloj en Jerusalem; 14
kaj ĉi tie li havas de la ĉefpastroj aŭtoritaton
kateni ĉiujn, kiuj vokas vian nomon. 15 Sed la
Sinjoro diris al li: Ekiru, ĉar li estas elektita ilo
por mi, por porti mian nomon antaŭ la nacianoj
kaj la reĝoj kaj la Izraelidoj; 16 ĉar mi montros
al li, kiom li devas suferi pro mia nomo. 17
Kaj Ananias ekiris, kaj eniris en la domon, kaj
metinte sur lin la manojn, diris: Frato Saŭlo,
min sendis la Sinjoro Jesuo, kiu aperis al vi
en la vojo, laŭ kiu vi venis, por ke vi ricevu
vidpovon kaj pleniĝu de la Sankta Spirito. 18 Kaj
tuj falis de liaj okuloj kvazaŭ skvamoj; kaj li tuj
ricevis vidpovon, kaj leviĝis kaj baptiĝis; 19 kaj
preninte nutraĵon, li refortiĝis. Kaj dum kelke
da tagoj li restis kun la disĉiploj en Damasko.
20 Kaj en la sinagogoj li tuj proklamis Jesuon,
ke li estas la Filo de Dio. 21 Kaj miregis ĉiuj,
kiuj lin aŭdis, kaj ili diris: Ĉu li ne estas tiu, kiu
en Jerusalem pereigis tiujn, kiuj vokis ĉi tiun
nomon? kaj li venis ĉi tien por tio, ke li konduku
ilin katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn. 22 Sed
Saŭlo des pli fortiĝis, kaj li konfuzis la Judojn
loĝantajn en Damasko, pruvante, ke tiu estas la
Kristo. 23 Kaj post la paso de multaj tagoj, la
Judoj kune konsiliĝis, por lin mortigi; 24 sed ilia
konspiro sciiĝis al Saŭlo. Kaj ili observadis la
pordegojn tage kaj nokte, por lin mortigi; 25
sed liaj disĉiploj prenis lin nokte, kaj mallevis
lin tra la urba muro, malsupren lasante lin en
korbego. 26 Kaj kiam li venis en Jerusalemon, li
provis aliĝi al la disĉiploj; kaj ĉiuj lin timis, ne
kredante, ke li estas disĉiplo. 27 Sed Barnabas
prenis lin, kaj kondukis lin al la apostoloj, kaj
rakontis al ili, kiel li sur la vojo vidis la Sinjoron,
kiu ankaŭ parolis al li, kaj kiel en Damasko li
sentime parolis en la nomo de Jesuo. 28 Kaj li
estis kun ili, enirante kaj elirante en Jerusalem,
29 kaj sentime predikante en la nomo de la
Sinjoro; kaj li parolis kaj disputadis kontraŭ la
Grekaj Judoj; sed ili entreprenis mortigi lin.
30 Kaj la fratoj, eksciinte tion, kondukis lin al
Cezarea, kaj forsendis lin al Tarso. 31 Kaj la
eklezio tra la tuta Judujo kaj Galileo kaj Samario
havis pacon kaj ricevis edifon; kaj iradante en
la timo de la Sinjoro kaj en la konsolo de la
Sankta Spirito, ĝi kreskis. 32 Kaj dum Petro
trairis ĉiujn regionojn, li ankaŭ malsupreniris
al la sanktuloj loĝantaj en Lida. 33 Kaj tie li
trovis unu viron, nomatan Eneas, kiu kuŝadis
en sia lito jam ok jarojn; ĉar li estis paralizulo.
34 Kaj Petro diris al li: Eneas, Jesuo Kristo vin
sanigas; leviĝu, kaj ordigu vian liton. Kaj li tuj
leviĝis. 35 Kaj ĉiuj loĝantoj en Lida kaj en Ŝaron
lin vidis, kaj turniĝis al la Sinjoro. 36 Kaj estis
en Jafo unu disĉiplino, nomata Tabita, kiu laŭ
traduko estas nomata Dorkas; ŝi estis plena de
bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris. 37 Kaj en
tiu tempo ŝi malsaniĝis, kaj mortis; kaj ili ŝin
lavis kaj metis en supran ĉambron. 38 Kaj ĉar
Lida estis proksime de Jafo, la disĉiploj, aŭdinte,
ke Petro estas tie, sendis al li du virojn, por
petegi lin: Ne prokrastu veni al ni. 39 Kaj Petro
leviĝis kaj iris kun ili. Kaj kiam li alvenis, ili
lin kondukis en la supran ĉambron; kaj alestis
apud li ĉiuj vidvinoj, plorante kaj montrante
tunikojn kaj vestojn, kiujn Dorkas faris, kiam ŝi
estis ankoraŭ kun ili. 40 Sed Petro, formetinte
ĉiujn, genuiĝis kaj preĝis, kaj, turninte sin al la
korpo, li diris: Tabita, leviĝu. Kaj ŝi malfermis
siajn okulojn, kaj, vidinte Petron, ŝi sidiĝis.
41 Kaj li donis al ŝi la manon kaj starigis ŝin, kaj,
vokinte la sanktulojn kaj vidvinojn, li prezentis
ŝin vivanta. 42 Kaj tio fariĝis sciata tra la tuta
Jafo, kaj multaj kredis al la Sinjoro. 43 Kaj dum
multe da tagoj li loĝis en Jafo ĉe unu Simon,
tanisto.

10 En Cezarea estis unu viro, nomata Kornelio,
centestro de la kohorto nomata la Itala,
2 viro pia, kiu timis Dion kune kun sia tuta
familio, kaj donis multajn almozojn al la popolo,
kaj preĝis al Dio konstante. 3 Tiu vidis klare en
vizio, ĉirkaŭ la naŭa horo de la tago, anĝelon
de Dio, alvenantan al li, kaj dirantan al li:

Kornelio. **4** Kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin kaj
timante, diris: Kio estas, Sinjoro? Kaj li diris al
li: Viaj preĝoj kaj viaj almozoj supreniris kiel
memoraĵo antaŭ Dio. **5** Kaj nun sendu virojn al
Jafo, kaj venigu Simonon, kiu estas alnomata
Petro; **6** li gastas ĉe unu Simon, tanisto, kies
domo estas apud la marbordo. **7** Kaj kiam foriris
la anĝelo, kiu parolis al li, li alvokis du el siaj
domservantoj, kaj pian soldaton el tiuj, kiuj
ĉiam deĵoris apud li; **8** kaj klariginte ĉion al ili,
li sendis ilin al Jafo. **9** Kaj en la sekvanta tago,
kiam ili vojaĝis kaj alproksimiĝis al la urbo,
Petro supreniris sur la tegmenton, por preĝi,
ĉirkaŭ la sesa horo; **10** kaj li fariĝis malsata, kaj
deziris manĝi; sed dum oni pretigis, falis sur lin
ekstazo; **11** kaj li vidis la ĉielon malfermitan,
kaj ian ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan
tukon, mallevatan per la kvar anguloj sur la
teron; **12** kaj en ĝi troviĝis ĉiaj kvarpiedaj bestoj
kaj rampaĵoj de la tero kaj birdoj de la ĉielo.
13 Kaj venis voĉo al li: Leviĝu, Petro; buĉu kaj
manĝu. **14** Sed Petro diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar mi
neniam manĝis ion profanan aŭ malpuran. **15**
Kaj voĉo venis al li denove duan fojon: Kion Dio
purigis, tion vi ne nomu profana. **16** Kaj tio estis
farita trifoje; kaj la ujo estis tuj prenita for en la
ĉielon. **17** Kaj dum Petro spirite embarasiĝis,
kia povas esti la vizio, kiun li vidis, jen la viroj
senditaj de Kornelio, eldemandinte pri la domo
de Simon, staris antaŭ la pordo, **18** kaj vokis kaj
demandis, ĉu Simon, kiu estas alnomata Petro,
tie gastas. **19** Kaj dum Petro pripensis pri la
vizio, la Spirito diris al li: Jen tri viroj vin serĉas.
20 Sed leviĝu, kaj malsupreniru, kaj vojaĝu kun
ili, tute ne hezitante; ĉar mi ilin sendis. **21** Kaj
Petro malsupreniris al la viroj, kaj diris: Jen mi
estas tiu, kiun vi serĉas; kia estas la kaŭzo, pro
kiu vi venis? **22** Kaj ili diris: Kornelio, centestro,
viro justa kaj timanta Dion, kaj bone atestata de
la tuta nacio de la Judoj, estas avertita de sankta
anĝelo, ke li venigu vin al sia domo kaj aŭdu
parolojn de vi. **23** Tial li envokis kaj gastigis
ilin. Kaj en la sekvanta tago li leviĝis, kaj foriris
kun ili, kaj iuj fratoj el Jafo lin akompanis. **24**
Kaj la morgaŭan tagon ili eniris en Cezarean.
Kaj Kornelio atendis ilin, kunvokinte siajn
parencojn kaj intimajn amikojn. **25** Kaj kiam
Petro estis eniranta, Kornelio lin renkontis, kaj,
falinte antaŭ liaj piedoj, adorkliniĝis al li. **26** Sed
Petro lin levis, dirante: Stariĝu; mi mem ankaŭ
estas homo. **27** Kaj interparolante kun li, li
eniris, kaj trovis multajn kunvenintajn; **28** kaj li
diris al ili: Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe estas
por Judo kamaradiĝi aŭ aliri al alinaciano; sed
Dio min admonis, ke mi ne nomu ian homon
profana aŭ malpura; **29** tial, kiam mi estis vokita,
mi alvenis sen kontraŭdiro. Mi do demandas,
por kio vi min venigis? **30** Kaj Kornelio diris:
Antaŭ kvar tagoj ĝis ĉi tiu horo, mi preĝis la
naŭahoran preĝon en mia domo; kaj jen antaŭ
mi staris viro hele vestita, **31** kaj diris: Kornelio,
via preĝo estas aŭdita, kaj viaj almozoj estas
memoritaj antaŭ Dio. **32** Sendu do al Jafo, kaj
invitu al vi Simonon, kiu estas alnomata Petro;
li gastas en la domo de Simon, tanisto, apud
la marbordo. **33** Tial mi tuj sendis al vi; kaj vi
bone faris, ke vi venis. Nun do ni ĉiuj alestas ĉi
tie antaŭ Dio, por aŭdi ĉion, kio estas ordonita
al vi de la Sinjoro. **34** Kaj Petro malfermis sian
buŝon, kaj diris: Vere mi ekkomprenas, ke Dio
ne privilegias personojn; **35** sed en ĉiu nacio
tiu, kiu timas Lin kaj agas juste, estas akceptata
de Li. **36** Vi konas tiun vorton, kiun Li sendis al
la Izraelidoj, predikante la evangelion de paco
per Jesuo Kristo (li estas Sinjoro de ĉiuj); **37**
vi konas tiun diron, kiu estas disvastigita tra
la tuta Judujo, komencante de Galileo, post la
bapto, kiun predikis Johano — **38** Jesuon, la
Nazaretanon, kiun Dio sanktoleis per la Sankta
Spirito kaj potenco; li ĉirkaŭiris, bonfarante kaj
sanigante ĉiujn premegatajn de la diablo, ĉar
Dio estis kun li. **39** Kaj ni estas atestantoj pri
ĉio, kion li faris en la lando de la Judoj kaj en
Jerusalem; lin oni mortigis, pendigante lin sur
lignaĵo. **40** Lin Dio levis en la tria tago, kaj donis,
ke li estu videbla, **41** ne al la tuta popolo, sed al
atestantoj, kiuj estis elektitaj antaŭe de Dio, al
ni, kiuj manĝis kaj trinkis kun li post lia releviĝo
el la mortintoj. **42** Kaj li ordonis al ni prediki al
la popolo, kaj atesti, ke li estas la difinito de
Dio, por esti la juĝisto de la vivantoj kaj de la
mortintoj. **43** Pri li ĉiuj profetoj atestas, ke per

lia nomo ĉiu kredanta al li ricevos pardonadon
de pekoj. 44 Dum Petro parolis tiujn vortojn,
la Sankta Spirito falis sur ĉiujn, kiuj aŭdis la
diron. 45 Kaj ĉiuj el la cirkumcido kredantoj,
kiuj venis kun Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ
sur la nacianojn estis surverŝata la donaco de la
Sankta Spirito. 46 Ĉar ili aŭdis ilin paroli per
lingvoj kaj glori Dion. Tiam respondis Petro: 47
Ĉu iu povas malpermesi la akvon, ke ne baptiĝu
ĉi tiuj, kiuj ricevis la Sanktan Spiriton tiel same,
kiel ni? 48 Kaj li ordonis, ke ili baptiĝu en la
nomo de Jesuo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu
ankoraŭ kelkajn tagojn.

11 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis
en Judujo, aŭdis, ke la nacianoj ankaŭ
ricevis la vorton de Dio. 2 Kaj kiam Petro venis
al Jerusalem, tiuj, kiuj estis el la cirkumcido,
disputis kun li, 3 dirante: Vi eniris al viroj ne
cirkumciditaj, kaj manĝis kun ili. 4 Sed Petro
klarigis la aferon al ili orde, dirante: 5 Dum
mi preĝis en la urbo Jafo, en ekstazo mi vidis
vizion, ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan
tukon, mallevatan el la ĉielo per la kvar anguloj;
kaj ĝi venis ĝis mi; 6 kun fiksa rigardo mi ĝin
observis, kaj vidis kvarpiedajn bestojn de la tero
kaj sovaĝajn bestojn kaj rampaĵojn kaj birdojn
de la ĉielo. 7 Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi:
Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu. 8 Sed mi diris:
Ho ne, Sinjoro, ĉar nenio profana aŭ malpura
eniris iam en mian buŝon. 9 Sed voĉo respondis
al mi la duan fojon el la ĉielo: Kion Dio purigis,
tion vi ne nomu profana. 10 Ĉi tio fariĝis trifoje,
kaj ĉio estis retirata en la ĉielon. 11 Kaj jen
antaŭ la domo, en kiu mi estis, tuj staris tri
viroj senditaj el Cezarea al mi. 12 Kaj la Spirito
ordonis, ke mi iru kun ili, tute ne hezitante. Kaj
ĉi tiuj ses fratoj min akompanis, kaj ni eniris en
la domon de la viro; 13 kaj li diris al ni, ke li vidis
en sia domo la anĝelon starantan, kaj dirantan:
Sendu al Jafo, kaj venigu Simonon, kies alnomo
estas Petro, 14 kiu parolos al vi vortojn, per kiuj
vi kaj via tuta familio saviĝos. 15 Kaj dum mi
komencis paroli, la Sankta Spirito malsupreniris
sur ilin tiel same, kiel sur nin en la komenco. 16
Kaj mi rememoris la vorton de la Sinjoro, ke li
diris: Johano ja baptis per akvo; sed vi baptiĝos
per la Sankta Spirito. 17 Se do al ili Dio donis la
saman donacon, kiel al ni, kiam ni ekkredis al
la Sinjoro Jesuo Kristo, kia homo mi estis, ke mi
povus kontraŭstari al Dio? 18 Kiam ili tion aŭdis,
ili silentiĝis, kaj gloris Dion, dirante: Ankaŭ
do al la nacianoj Dio donacis penton por vivo.
19 Tiuj do, kiuj dispeliĝis pro la suferado, kiu
okazis pro Stefano, vojaĝis ĝis Fenikio kaj Kipro
kaj Antioĥia, priparolante la vorton al neniu
krom nur Judoj. 20 Sed iuj el ili, viroj el Kipro
kaj Kireno, veninte en Antioĥian, parolis al la
Grekoj ankaŭ, predikante la Sinjoron Jesuo. 21
Kaj la mano de la Sinjoro estis kun ili; kaj granda
nombro kredis kaj turniĝis al la Sinjoro. 22 Kaj
la raporto pri tio estis aŭdita de la eklezio, kiu
estis en Jerusalem; kaj ili forsendis Barnabason
ĝis Antioĥia; 23 li, veninte, kaj vidante la gracon
de Dio, ĝojis; kaj li admonis ilin ĉiujn, ke kun
korfirmeco ili restu fidelaj al la Sinjoro; 24 ĉar li
estis bona viro, kaj plena de la Sankta Spirito
kaj de fido; kaj multo da homoj aldoniĝis al la
Sinjoro. 25 Kaj li iris al Tarso, por serĉi Saŭlon;
26 kaj trovinte, li kondukis lin al Antioĥia. Kaj
dum tuta jaro ili kunvenadis kun la eklezio, kaj
instruis grandan aron da homoj; kaj en Antioĥia
la disĉiploj unue nomiĝis Kristanoj. 27 Kaj en tiuj
tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis al Antioĥia.
28 Kaj stariĝis unu el ili, nomata Agabo, kaj
deklaris per la Spirito, ke estos granda malsato
tra la tuta mondo; kaj tio okazis en la tagoj de
Klaŭdio. 29 Kaj la disĉiploj decidis, ke ĉiu laŭ sia
bonstato sendu helpon al la fratoj, kiuj loĝis en
Judujo; 30 tion ankaŭ ili faris, sendante al la
presbiteroj per la manoj de Barnabas kaj Saŭlo.

12 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo la reĝo Herodo
etendis siajn manojn, por premi iujn el la
eklezianoj. 2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon, la
fraton de Johano. 3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al
la Judoj, li plue aldonis la areston de Petro. Kaj
tiam estis la tagoj de macoj. 4 Kaj kaptinte lin,
li metis lin en malliberejon, transdonante lin al
kvar kvaroj da soldatoj, por gardi lin, intencante
elkonduki lin post la Pasko al la popolo. 5
Tial Petro estis gardata en la malliberejo; sed
preĝo por li estis fervore farata de la eklezio

al Dio. 6 Kaj kiam Herodo intencis elkonduki
lin, en tiu sama nokto Petro dormis inter du
soldatoj, ligite per du katenoj; kaj gardistoj
antaŭ la pordoj gardis la malliberejon. 7 Kaj
jen apudstaris anĝelo de la Eternulo, kaj lumo
ekbrilis en la ĉambro; kaj li frapis la flankon de
Petro, kaj vekis lin, dirante: Leviĝu rapide. Kaj
liaj katenoj defalis de liaj manoj. 8 Kaj la anĝelo
diris al li: Zonu vin, kaj alligu viajn sandalojn.
Kaj li faris tion. Kaj li diris al li: Ĵetu ĉirkaŭ vin
vian mantelon kaj sekvu min. 9 Kaj li eliris, kaj
sekvis; kaj li ne sciis, ke reala estas tio, kion
faris la anĝelo, sed li pensis, ke li vidas vizion.
10 Kaj trapasinte la unuan postenon kaj la duan,
ili venis al la fera pordego, kiu kondukas en
la urbon; kaj ĝi malfermiĝis al ili propramove;
kaj ili eliris, kaj pasis laŭlonge de unu strato;
kaj la anĝelo tuj foriris de li. 11 Kaj Petro,
rekonsciiĝinte, diris: Nun mi certe scias, ke la
Eternulo elsendis Sian anĝelon kaj liberigis min
el la mano de Herodo kaj el la tuta atendado
de la popolo Juda. 12 Kaj pripensinte, li venis
al la domo de Maria, la patrino de Johano,
alnomata Marko, kie estis multaj kunvenintaj
kaj preĝantaj. 13 Kaj kiam li frapis ĉe la pordo
de la pordego, venis knabino nomata Roda, por
aŭskulti, 14 kaj rekonante la voĉon de Petro, ŝi
pro ĝojo ne malfermis la pordegon, sed enkuris,
kaj diris, ke Petro staras antaŭ la pordego. 15
Kaj oni diris al ŝi: Vi frenezas. Sed ŝi persiste
certigis, ke tiel estas. Kaj ili diris: Ĝi estas lia
anĝelo. 16 Sed Petro daŭrigis la frapadon; kaj
ili, malferminte, vidis lin, kaj miregis. 17 Sed li
gestis per la mano, ke ili silentu, kaj rakontis
al ili, kiamaniere la Eternulo elkondukis lin
el la malliberejo. Kaj li diris: Sciigu pri tio
Jakobon kaj la fratojn. Kaj li foriris, kaj iris al
alia loko. 18 Kaj kiam tagiĝis, fariĝis inter la
soldatoj ne malgranda ekscitiĝo, kio fariĝis kun
Petro. 19 Kaj Herodo, serĉinte kaj ne trovinte lin,
ekzamenis la gardistojn, kaj ordonis forkonduki
ilin al morto. Kaj li vojaĝis el Judujo al Cezarea,
kaj tie restis iom da tempo. 20 Kaj li estis tre
kolera kontraŭ la homoj de Tiro kaj Cidon; kaj
ili venis unuanime al li, kaj, akirinte la favoron
de Blasto, la reĝa ĉambelano, petis pacon, ĉar
ilia lando estis nutrata de la lando de la reĝo.
21 Kaj en difinita tago Herodo, vestita en reĝaj
vestoj, sidis sur tribunala seĝo kaj deklamis al
ili. 22 Kaj la popolo kriis: Ĝi estas voĉo de dio,
kaj ne de homo. 23 Kaj anĝelo de la Eternulo
tuj frapis lin, pro tio, ke li ne donis al Dio la
gloron; kaj manĝate de vermoj, li senspiriĝis. 24
Sed la vorto de Dio kreskis kaj pligrandiĝis. 25
Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis de Jerusalem,
plenuminte sian servadon, kondukante kun si
Johanon, kiu estis alnomata Marko.

13 Kaj en Antioĥia, en la tiea eklezio, estis
profetoj kaj instruistoj, Barnabas, kaj
Simeon, nomata Niger, kaj Lucio, la Kirenano,
kaj Manaen, kunvartito de la tetrarĥo Herodo,
kaj Saŭlo. 2 Kaj dum ili faris servon al la Sinjoro
kaj fastis, la Sankta Spirito diris: Apartigu al
mi Barnabason kaj Saŭlon por tiu laboro, al
kiu mi ilin vokis. 3 Tiam, fastinte kaj preĝinte
kaj metinte sur ilin la manojn, ili forsendis
ilin. 4 Kaj ĉi tiuj, forkondukite de la Sankta
Spirito, malsupreniris al Seleŭkia; kaj de tie ili
ŝipiris al Kipro. 5 Kaj estante en Salamis, ili
proklamis la vorton de Dio en la sinagogoj de
la Judoj; kaj ili havis Johanon kiel helpanton.
6 Kaj trairinte la tutan insulon ĝis Pafos, ili
trovis unu magiiston, Judan falsan profeton,
kies nomo estis Bar-Jesuo, 7 kiu estis kun la
prokonsulo Sergio Paŭlo, prudenta viro. Ĉi tiu
venigis al si Barnabason kaj Saŭlon, kaj deziris
aŭdi la vorton de Dio. 8 Sed kontraŭstaris al ili
Elimas, la magiisto (ĉar tion signifas lia nomo),
penante deturni la prokonsulon for de la fido.
9 Sed Saŭlo, kiu estas Paŭlo, plenigite de la
Sankta Spirito kaj fikse rigardante lin, 10 diris:
Ho vi, plena de ĉia trompo kaj ruzemeco, filo de
diablo, malamiko de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos
defleksi la rektajn vojojn de la Sinjoro? 11 Kaj
nun jen la mano de la Sinjoro estas sur vi, kaj vi
estos blinda, ne vidante la sunon dum kelka
tempo. Kaj tuj falis sur lin nebulo kaj mallumo,
kaj ĉirkaŭvagante, li serĉis mankondukantojn.
12 Tiam la prokonsulo, vidinte la okazintaĵon,
kredis, mirigite de la instruado de la Sinjoro. 13
Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipiris de
Pafos kaj venis al Perga en Pamfilio; kaj Johano

forlasis ilin kaj reiris al Jerusalem. 14 Sed ili,
trapasante de Perga venis al Antioĥia en Pisidio;
kaj en la sabato ili eniris en la sinagogon, kaj
sidiĝis. 15 Kaj post la legado de la leĝo kaj la
profetoj, la sinagogestroj sendis al ili, dirante:
Fratoj, se estas ĉe vi vorto de admono por
la popolo, parolu. 16 Kaj Paŭlo, stariĝinte kaj
gestinte per la mano, diris: Izraelidoj, kaj vi,
kiuj timas Dion, aŭskultu. 17 La Dio de ĉi tiu
popolo Izrael elektis niajn patrojn, kaj altigis
la popolon dum la loĝado en Egiptujo, kaj per
alta brako elkondukis ilin el tie. 18 Kaj en la
daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj Li toleris ilian
konduton en la dezerto. 19 Kaj eksterminte
sep naciojn en la lando Kanaana, Li donis al ili
ilian landon kiel heredon por ĉirkaŭ kvarcent
kvindek jaroj; 20 kaj post tio Li donis juĝistojn
ĝis la profeto Samuel. 21 Kaj poste ili petis
reĝon; kaj Dio donis al ili Saulon, filon de Kiŝ,
viron el la tribo de Benjamen, por kvardek jaroj.
22 Kaj formetinte lin, Li levis al ili Davidon kiel
reĝon, pri kiu Li parolis, atestante: Mi trovis
Davidon, filon de Jiŝaj, viron laŭ Mia koro; li
plenumos Mian tutan volon. 23 El lia idaro Dio
laŭ promeso venigis al Izrael Savanton, Jesuon,
24 kiam Johano jam predikis antaŭ lia alveno
la bapton de pento al la tuta popolo Izrael. 25
Kaj dum Johano plenumis sian kuradon, li diris:
Kiu vi supozas, ke mi estas? mi ne estas tiu.
Sed jen venas post mi unu, al kiu mi ne estas
inda malligi la sandalojn de la piedoj. 26 Fratoj,
idoj el la raso de Abraham, kaj tiuj inter vi, kiuj
timas Dion, al ni estas sendita la vorto de ĉi
tiu savo. 27 Ĉar la loĝantoj en Jerusalem kaj
iliaj regantoj ne konis lin; kaj kondamnante lin,
ili plenumis la voĉojn de la profetoj ĉiusabate
legatajn. 28 Kaj trovinte en li nenian kaŭzon de
morto, ili tamen petis Pilaton mortigi lin. 29
Kaj plenuminte ĉion, kio estis skribita pri li,
ili forprenis lin de la lignaĵo kaj metis lin en
tombon. 30 Sed Dio levis lin el la mortintoj;
31 kaj li estis vidata multajn tagojn de tiuj,
kiuj venis kun li el Galileo en Jerusalemon,
kaj ili nun estas liaj atestantoj ĉe la popolo.
32 Kaj ni alportas al vi bonan sciigon pri la
promeso farita al la patroj, 33 ke Dio plenumis
tion al ni, la filoj, relevinte Jesuon, kiel ankaŭ
estas skribite en la dua psalmo: Vi estas Mia
Filo, hodiaŭ Mi vin naskis. 34 Kaj pri tio, ke
Li relevis lin el la mortintoj, jam ne venontan
en forputron, Li parolis jene: Mi donos al vi
la fidindajn favorkoraĵojn de David. 35 Ĉar li
ankaŭ diris en alia psalmo: Vi ne permesos, ke
Via sanktulo forputru. 36 Ĉar David, servinte en
sia generacio al la intenco de Dio, ekdormis, kaj
alkolektiĝis al siaj patroj kaj vidis forputron; 37
sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forputron. 38
Estu do sciate al vi, fratoj, ke per ĉi tiu estas
proklamata al vi pardonado de pekoj; 39 kaj
ĉiu kredanto al li estas pravigita pri ĉio, pri
kio vi ne povis esti pravigitaj per la leĝo de
Moseo. 40 Gardu vin do, ke ne venu sur vin
tio, kio estas dirita en la profetoj: 41 Rigardu,
vi malestimantoj, kaj miru, kaj malaperu, Ĉar
en via tempo Mi faras ion, Kion vi ne kredus,
se oni rakontus al vi. 42 Kaj dum ili eliris el
la sinagogo, oni petegis, ke ĉi tiuj vortoj estu
parolataj al ili la venontan sabaton. 43 Kaj kiam
la sinagogo disiĝis, multaj el la Judoj kaj el la piaj
prozelitoj sekvis Paŭlon kaj Barnabason, kiuj,
alparolante ilin, urĝe admonis ilin persisti en la
graco de Dio. 44 En la sekvanta sabato preskaŭ
la tuta urbo kolektiĝis, por aŭdi la vorton de
Dio. 45 Kaj la Judoj, vidante la homamasojn,
pleniĝis de ĵaluzo, kaj kontraŭdiris la dirojn de
Paŭlo, kaj blasfemis. 46 Kaj Paŭlo kaj Barnabas,
parolante kuraĝe, diris: Estis necese paroli al
vi unue la vorton de Dio. Sed ĉar vi forpuŝis
ĝin kaj ne juĝas vin indaj je la eterna vivo, jen
ni turnas nin al la nacianoj. (aiōnios g166) 47 Ĉar
tiel ordonis al ni la Sinjoro: Mi vin metis kiel
lumon por la nacioj, Por ke vi estu por savo
ĝis la plej malproksima parto de la tero. 48
Kaj aŭdinte tion, la nacianoj ĝojis, kaj gloris la
vorton de Dio; kaj el ili kredis ĉiuj, kiuj estis
difinitaj por eterna vivo. (aiōnios g166) 49 Kaj la
vorto de la Sinjoro estis disportata tra la tuta
regiono. 50 Sed la Judoj incitis la piajn virinojn
bonfamajn kaj la ĉefojn de la urbo, kaj instigis
persekutadon kontraŭ Paŭlo kaj Barnabas, kaj
forpelis ilin el siaj limoj. 51 Sed ili forskuis
la polvon de siaj piedoj kontraŭ ili, kaj iris al

Ikonio. 52 Kaj la disĉiploj pleniĝis de ĝojo kaj de
la Sankta Spirito.

14 Kaj en Ikonio ili ambaŭ eniris en la
sinagogon de la Judoj, kaj tiel parolis, ke
granda amaso da Judoj kaj Grekoj kredis. 2 Sed
la nekredantaj Judoj ekscitis kaj malbonigis la
animojn de la nacianoj kontraŭ la fratoj. 3 Tial
ili restis longan tempon tie, sentime parolante
en la Sinjoro, kiu atestadis pri la vorto de Sia
graco, lasante, ke signoj kaj mirakloj fariĝu
per iliaj manoj. 4 Sed la loĝantaro de la urbo
dividiĝis; unuj estis kun la Judoj, kaj aliaj kun
la apostoloj. 5 Kaj kiam fariĝis atenco de la
nacianoj kaj ankaŭ de la Judoj kun iliaj regantoj,
por ataki kaj ŝtonmortigi ilin, 6 sciiĝinte pri
ĝi, ili forsavis sin en la urbojn de Likaonio —
Listran kaj Derben kaj la ĉirkaŭaĵon; 7 kaj tie ili
proklamis la evangelion. 8 Kaj en Listra sidadis
unu viro senforta en la piedoj, kiu estis lama de
la patrina ventro, kaj neniam piediris. 9 Li aŭdis
Paŭlon paroli; kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin,
kaj vidante, ke ili havas fidon por esti sanigita,
10 diris per laŭta voĉo: Stariĝu rekte sur viaj
piedoj. Kaj li salte leviĝis kaj piediris. 11 Kaj
la homamaso, vidinte tion, kion Paŭlo faris,
levis sian voĉon, kaj diris en la Likaonia lingvo:
La dioj en homa formo malsupreniris al ni.
12 Kaj Barnabason ili nomis Zeŭs, kaj Paŭlon
Hermes, ĉar ĉi tiu estis la ĉefa parolanto. 13
Kaj la pastro de la Zeŭs, kiu estis antaŭ la urbo,
alkondukis bovojn kaj girlandojn al la pordegoj,
kaj volis oferi kun la homamasoj. 14 Sed la
apostoloj Paŭlo kaj Barnabas, aŭdinte, disŝiris
siajn vestojn, kaj antaŭensaltis en la amason,
kriante, 15 kaj dirante: Ho viroj, kial vi tion
faras? Ni ankaŭ estas homoj, samsentaj kiel vi,
kaj ni alportas al vi evangelion, por turni vin
de ĉi tiuj vantaĵoj al la vivanta Dio, kiu faris la
ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion en ili; 16
kaj kiu en la pasintaj generacioj permesis, ke ĉiuj
nacioj iru siajn proprajn vojojn. 17 Tamen Li ne
lasis Sin sen atesto, ĉar Li bonfaris, donante al
vi pluvojn el la ĉielo kaj fruktoportajn sezonojn,
plenigante viajn korojn per nutraĵo kaj feliĉo.
18 Kaj tiel dirante, ili apenaŭ retenis la amasojn
de oferado al ili. 19 Sed alvenis Judoj el Antioĥia
kaj Ikonio, kaj, instiginte la amason, ili priĵetis
Paŭlon per ŝtonoj, kaj trenis lin ekster la urbon,
pensante, ke li mortis. 20 Sed kiam la disĉiploj
staris ĉirkaŭ li, li leviĝis, kaj eniris en la urbon;
kaj en la sekvanta tago li eliris kun Barnabas al
Derbe. 21 Kaj proklaminte la evangelion al tiu
urbo, kaj varbinte multajn disĉiplojn, ili revenis
al Listra kaj Ikonio kaj Antioĥia, 22 firmigante
la animojn de la disĉiploj, kaj admonante, ke
ili restu en la fido, kaj ke tra multaj suferoj ni
devas eniri en la regnon de Dio. 23 Kaj elektinte
presbiterojn por ili en ĉiu eklezio, kaj preĝinte
kun fastado, ili rekomendis ilin al la Sinjoro,
al kiu ili ekkredis. 24 Kaj trairinte Pisidion, ili
venis en Pamfilion. 25 Kaj parolinte la vorton en
Perga, ili malsupreniris al Atalia; 26 kaj de tie ili
ŝipiris al Antioĥia, de kie ili estis konfiditaj al la
graco de Dio por la laboro, kiun ili plenumis. 27
Kaj kiam ili alvenis, ili kunvenigis la eklezion,
kaj rakontis ĉion, kion Dio per ili faris, kaj ke Li
malfermis al la nacianoj pordon de fido. 28 Kaj
ili restis kelkan tempon kun la disĉiploj.

15 Kaj iuj homoj vojaĝis tien el Judujo, kaj
instruis la fratojn: Se vi ne cirkumcidiĝos
laŭ la moro de Moseo, vi ne povas saviĝi. 2 Kaj
kiam Paŭlo kaj Barnabas havis ne malgrandan
malkonsenton kaj diskutadon kontraŭ ili, oni
aranĝis, ke Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieuloj
iru Jerusalemon al la apostoloj kaj presbiteroj
pri tiu demando. 3 Ili do, forkondukite de
la eklezio, trairis Fenikion kaj Samarion,
anoncante la konvertadon de la nacianoj, kaj
faris grandan ĝojon al ĉiuj fratoj. 4 Kaj alveninte
en Jerusalemon, ili estis akceptitaj de la eklezio
kaj apostoloj kaj presbiteroj, kaj raportis ĉion,
kion Dio faris per ili. 5 Sed leviĝis iuj kredantoj
el la sekto de la Fariseoj, dirante: Estas necese
cirkumcidi ilin, kaj ordoni, ke ili observu la
leĝon de Moseo. 6 Kaj kunvenis la apostoloj kaj
presbiteroj, por esplori tiun aferon. 7 Kaj post
multe da diskutado, Petro stariĝis, kaj diris al ili:
Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe Dio elektis
min el inter vi, por ke per mia buŝo la nacianoj
aŭdu la vorton de la evangelio kaj kredu. 8 Kaj
Dio, kiu konas la korojn, atestis al ili, donante al
ili la Sanktan Spiriton tiel same, kiel al ni; 9 kaj

Li faris nenian diferencon inter ni kaj ili, per la
fido puriginte iliajn korojn. 10 Nun do kial vi
incitas Dion, dezirante meti sur la kolon de la
disĉiploj jugon, kiun povis porti nek niaj patroj,
nek ni? 11 Sed ni kredas pri nia savo per la graco
de la Sinjoro Jesuo tiel same, kiel ankaŭ ili. 12
Kaj silentis la tuta amaso; kaj ili aŭskultis, dum
Paŭlo kaj Barnabas rakontis, kiom da signoj kaj
mirakloj Dio faris ĉe la nacianoj per ili. 13 Kaj
kiam ili ĉesis paroli, Jakobo respondis, dirante:
Fratoj, aŭskultu min; 14 Simeon rakontis, kiel
unue Dio vizitis nacianojn, por elekti el ili
popolon por Sia nomo. 15 Kaj al tio konsentas
la vortoj de la profetoj, kiel estas skribite:
16 Post tio Mi revenos, Kaj Mi restarigos la
falintan tabernaklon de David, Mi restarigos la
detruitaĵojn, Kaj Mi rekonstruos ĝin; 17 Por ke
strebu al la Eternulo la ceteraj homoj Kaj ĉiuj
nacioj, inter kiuj estas proklamata Mia nomo,
Diras la Eternulo, 18 Kiu tion faras jam de la
tempo antikva. (aiōn g165) 19 Tial mi decidas, ke
ni ne ĝenu tiujn el la nacianoj, kiuj turniĝas al
Dio; 20 sed ni admonu ilin, ke ili detenu sin de
malpuriĝoj ĉe idoloj kaj de malĉasteco kaj de
sufokitaĵoj kaj de sango. 21 Ĉar de post antikvaj
generacioj Moseo havas en ĉiuj urboj tiujn, kiuj
lin predikas, legate en la sinagogoj ĉiusabate. 22
Tiam al la apostoloj kaj presbiteroj kun la tuta
eklezio ŝajnis bone elekti virojn el inter si kaj
sendi ilin al Antioĥia kun Paŭlo kaj Barnabas:
nome Judas, alnomata Barsabas, kaj Silas, viroj
konataj inter la fratoj; 23 kaj ili sendis per ili la
jenan leteron: La apostoloj kaj presbiteroj, al
la fratoj, kiuj estas el la nacianoj en Antioĥia
kaj Sirio kaj Kilikio, kun saluto: 24 Ĉar ni aŭdis,
ke iuj el ni ĝenis vin per vortoj maltrankviligaj
por viaj animoj, al kiuj ni ne ordonis tion, 25
ŝajnis bone al ni unuanime, ke ni elektu virojn
kaj sendu ilin al vi kun niaj amataj Barnabas
kaj Paŭlo, 26 homoj, kiuj riskis siajn vivojn
pro la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 27
Ni do sendis Judason kaj Silason, kiuj ankaŭ
mem buŝe diros tion saman. 28 Ĉar al la Sankta
Spirito kaj al ni ŝajnis bone meti sur vin nenian
alian ŝarĝon, krom la jenaj necesaj aferoj: 29 ke
oni sin detenu de idoloferitaĵoj kaj de sango
kaj de sufokitaĵoj kaj de malĉasteco; se vi vin
gardos kontraŭ tio, vi bone agos. Adiaŭ! 30 Ili do,
forsendite, iris al Antioĥia; kaj kunveniginte la
amason, ili transdonis la leteron. 31 Kaj leginte
ĝin, ili ĝojis pro la konsolo. 32 Kaj Judas kaj
Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj, konsolis la
fratojn per multe da parolo kaj firmigis ilin. 33
Kaj pasiginte kelkan tempon, ili kun paco foriris
de la fratoj al siaj forsendintoj. 34 Tamen plaĉis
al Silas tie restadi.) 35 Sed Paŭlo kaj Barnabas
restis en Antioĥia, instruante kaj predikante,
kun multaj aliaj, la vorton de la Sinjoro. 36 Kaj
post kelke da tagoj Paŭlo diris al Barnabas: Ni
reiru, kaj vizitu niajn fratojn en ĉiu urbo, kie
ni proklamis la vorton de la Sinjoro, kaj vidu,
kiel ili fartas. 37 Kaj Barnabas konsilis kunpreni
Johanon, alnomatan Marko. 38 Sed Paŭlo ne
aprobis kunpreni tiun, kiu sin fortiris de ili en
Pamfilio, kaj ne kuniris en la laboron. 39 Kaj
fariĝis disputo, tiel ke ili disiĝis unu de la alia;
kaj Barnabas, kunprenante Markon, ŝipiris al
Kipro; 40 sed Paŭlo, elektinte Silason, foriris,
konfidite de la fratoj al la graco de Dio. 41 Kaj li
iris tra Sirio kaj Kilikio, firmigante la eklezioj.

16 Kaj li venis al Derbe kaj Listra; kaj jen tie
estis unu disĉiplo, nomata Timoteo, filo
de kredanta Judino kaj de Greka patro. 2 Tiu
estis bone atestata de la fratoj en Listra kaj
Ikonio. 3 Tiun Paŭlo deziris, ke li foriru kun li,
kaj li prenis kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj
estis en tiuj regionoj; ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro
estas Greko. 4 Kaj dum ili trapasis la urbojn,
ili transdonis al ili por observado la dekretojn,
deciditajn de la apostoloj kaj presbiteroj en
Jerusalem. 5 Tiel la eklezioj firmiĝis en la fido,
kaj kreskis laŭnombre ĉiutage. 6 Kaj ili trairis la
Frigian kaj Galatujan regionon, malpermesite
de la Sankta Spirito priparoli la vorton en
Azio; 7 kaj veninte apud Misia, ili klopodis
eniri en Bitinion, kaj la Spirito de Jesuo tion
ne permesis al ili; 8 kaj pasinte preter Misia,
ili malsupreniris al Troas. 9 Kaj vizio aperis al
Paŭlo dum la nokto: viro Makedona staris, kaj
petegis lin, dirante: Transpasu al Makedonujo,
kaj nin helpu. 10 Kaj post kiam li vidis la vizion,
ni tuj penis foriri en Makedonujon, konkludinte,

ke Dio vokis nin, por prediki al ili la evangelion.
11 Tial, ekŝipirinte de Troas, ni rekte veturis al
Samotrake, kaj la sekvantan tagon al Neapolis;
12 kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio, ĉefurbo
de la Makedonuja provinco; kaj en tiu urbo ni
restis dum kelke da tagoj. 13 Kaj en la sabato
ni eliris ekster la pordegon apud rivero, kie,
ni supozis, estis kunvenejo por preĝado; kaj
ni sidiĝis, kaj parolis al la virinoj kunvenintaj.
14 Kaj unu virino, nomata Lidia, vendistino de
purpuro, el la urbo Tiatira, adorantino de Dio,
nin aŭdis; ŝian koron la Sinjoro malfermis, por
atenti la parolojn de Paŭlo. 15 Kaj kiam ŝi estis
baptita, kun sia familio, ŝi nin petegis, dirante:
Se vi juĝas min fidela al la Sinjoro, venu, kaj
loĝu en mia domo. Kaj ŝi devigis nin. 16 Kaj kiam
ni iris al la kunvenejo por preĝado, renkontis
nin unu knabino, kiu havis orakolan spiriton
kaj kiu per aŭgurado alportadis al siaj mastroj
multan gajnon. 17 Ŝi sekvis Paŭlon kaj nin, kaj
kriadis, dirante: Tiuj homoj estas servistoj de
Dio la Plejalta, kiuj proklamas al vi vojon de
savo. 18 Kaj tion ŝi faris dum multe da tagoj.
Sed Paŭlo, ĉagrenite, turnis sin, kaj diris al la
spirito: Mi ordonas al vi en la nomo de Jesuo
Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris en tiu sama
horo. 19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke eliris la
espero de ilia gajno, kaptis Paŭlon kaj Silason,
kaj trenis ilin en la placon al la regantoj, 20
kaj kondukinte ilin al la urbestroj, diris: Ĉi
tiuj homoj treege maltrankviligas nian urbon,
estante Judoj, 21 kaj ili proklamas morojn, kiujn
ne decas akcepti nek fari por ni, kiuj estas
Romanoj. 22 Kaj la popolo amase sin kolektis
kontraŭ ili; kaj la urbestroj, forŝirinte de ili
la vestojn, ordonis, ke oni vergobatu ilin. 23
Kaj metinte sur ilin multajn batojn, ili ĵetis
ilin en malliberejon, ordonante al la estro de
la malliberejo, ke li forte gardu ilin; 24 kaj li,
ricevinte tiun ordonon, ĵetis ilin en la internan
karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la trabon. 25
Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas preĝis
kaj himnis al Dio, kaj la katenitoj aŭskultis ilin;
26 kaj subite fariĝis granda tertremo, tiel ke la
fundamentoj de la malliberejo skuiĝis; kaj tuj
ĉiuj pordoj malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis.
27 Kaj la malliberejestro, vekiĝinte, kaj vidante
la pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris
sian glavon kaj volis mortigi sin, supozante,
ke la malliberuloj forkuris. 28 Sed Paŭlo vokis
per laŭta voĉo, dirante: Nenian malbonon faru
al vi, ĉar ni ĉiuj estas ĉi tie. 29 Kaj veniginte
lumilon, li ensaltis, kaj, tremante de timo,
kliniĝis antaŭ Paŭlo kaj Silas, 30 kaj kondukis
ilin eksteren, kaj diris: Sinjoroj, kion mi devas
fari, por esti savita? 31 Kaj ili diris: Kredu al
la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita, vi kaj via
familio. 32 Kaj ili parolis la vorton de la Sinjoro
al li kaj al ĉiuj en lia domo. 33 Kaj li kondukis
ilin en tiu sama nokta horo kaj lavis al ili la
batovundojn; kaj baptiĝis senprokraste li kaj
ĉiuj liaj domanoj. 34 Kaj li kondukis ilin en sian
domon, kaj aranĝis por ili manĝotablon, kaj
tre ĝojis kun sia tuta domanaro, ekkredinte al
Dio. 35 Sed kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la
liktorojn, por diri: Forliberigu tiujn homojn.
36 Kaj la malliberejestro raportis la vortojn
al Paŭlo: La urbestroj ĵus sendis, por ke vi
forliberiĝu; tial nun elvenu kaj foriru pace. 37
Sed Paŭlo diris al ili: Ili publike vergobatis nin
ne kondamnitajn, kvankam ni estas Romanoj,
kaj nin ĵetis en malliberejon; kaj ĉu ili nun
elĵetas nin kaŝe? tute ne; ili mem venu kaj
forkonduku nin. 38 Kaj la liktoroj raportis tiujn
vortojn al la urbestroj; kaj ĉi tiuj timis, aŭdante,
ke ili estas Romanoj; 39 kaj ili venis kaj petegis
ilin, kaj, elkondukinte ilin, petis, ke ili foriru
de la urbo. 40 Kaj ili eliris el la malliberejo,
kaj eniris en la domon de Lidia; kaj vidinte kaj
konsolinte la fratojn, ili foriris.

17 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili
alvenis en Tesalonikon, kie estis sinagogo
de la Judoj; 2 kaj laŭ sia kutimo Paŭlo eniris
al ili, kaj dum tri sabatoj li rezonadis kun ili
el la Skriboj, 3 klarigante kaj montrante, ke la
Kristo devis suferi kaj releviĝi el la mortintoj,
kaj dirante: Ĉi tiu Jesuo, kiun mi predikas
al vi, estas la Kristo. 4 Kaj unuj el ili estis
konvinkitaj, kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj Silas;
kaj el la piaj Grekoj granda amaso, kaj el la ĉefaj
virinoj ne malmultaj. 5 Sed la Judoj, enviante,
varbis kelkajn malnoblulojn el la popolaĉo, kaj,

kolektinte homamason, entumultigis la urbon;
kaj atakinte la domon de Jason, ili klopodis
elkonduki ilin al la popolo. 6 Sed ne trovinte ilin,
ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ la
urbestrojn, kriante: Tiuj samaj, kiuj renversis la
tutan mondon, alestas ankaŭ ĉi tie; 7 ilin Jason
akceptis; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekretoj
de Cezaro, dirante, ke estas alia reĝo, Jesuo.
8 Kaj ili maltrankviligis la homamason kaj la
urbestrojn, kiuj tion aŭdis. 9 Kaj ĉi tiuj, ricevinte
garantiaĵon de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.
10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason
nokte al Berea; kaj alveninte tien, ili iris en la
sinagogon de la Judoj. 11 Kaj ĉi tiuj estis pli
noblaj ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la
vorton kun plena fervoro, kaj ĉiutage esploris la
Skribojn, por konstati, ĉu tiuj aferoj estas veraj.
12 Tial multaj el ili kredis, kaj ne malmultaj el la
Grekaj virinoj honorindaj kaj el la viroj. 13 Sed
kiam la Judoj en Tesaloniko sciiĝis, ke ankaŭ
en Berea la vorto de Dio estas proklamita de
Paŭlo, ili venis ankaŭ tien, maltrankviligante
kaj ekscitante la homamason. 14 Kaj tiam la
fratoj tuj forsendis Paŭlon, por ke li iru ĝis la
marbordo; sed Silas kaj Timoteo restis ankoraŭ
tie. 15 Kaj la gvidantoj de Paŭlo kondukis lin
ĝis Ateno, kaj ricevinte komision al Silas kaj
Timoteo, ke ili venu al li kiel eble plej rapide,
ili foriris. 16 Kaj dum Paŭlo atendis ilin en
Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en li, kiam li vidis
la urbon idolplena. 17 Tial li rezonadis en la
sinagogoj kun la Judoj kaj la diotimantoj, kaj
sur la placo ĉiutage kun la renkontitoj. 18
Kaj iuj el la Epikuranaj kaj Stoikaj filozofoj
lin renkontis. Kaj unuj diris: Kion volus diri
ĉi tiu vortŝutanto? aliaj diris: Li ŝajnas esti
proklamanto de fremdaj diaĵoj; ĉar li predikis
Jesuon kaj la releviĝon. 19 Kaj ili prenis lin, kaj
kondukis lin al la Areopago, dirante: Ĉu ni povas
scii, kio estas tiu nova instruo, priparolata de
vi? 20 Ĉar fremdaĵojn vi portas al niaj oreloj;
ni do volas scii, kion signifas tiuj aferoj. 21
(Ĉiuj Atenanoj kaj la tie loĝantaj fremduloj
pasigadis la tempon ĉe nenio alia, krom diri
aŭ aŭdi ion plej novan.) 22 Kaj Paŭlo staris
meze de la Areopago, kaj diris: Atenanoj, mi
rimarkas, ke vi estas ĉiurilate tro servemaj al
diaĵoj. 23 Ĉar preterpasante kaj rigardante viajn
adorataĵojn, mi trovis ankaŭ altaron, sur kiu
estis skribite: AL DIO NEKONATA. Kiun do vi
nekonante adoras, Tiun mi predikas al vi. 24
La Dio, kiu faris la mondon kaj ĉion, kio estas
en ĝi, estante per Si mem Sinjoro de la ĉielo
kaj la tero, ne loĝas en manfaritaj temploj; 25
kaj ne estas servata de homaj manoj, kvazaŭ Li
ion bezonus, ĉar Li mem donas al ĉiuj vivon kaj
spiron kaj ĉion; 26 kaj el unu origino Li faris
ĉiujn naciojn de la homoj, por loĝi sur la tuta
supraĵo de la tero, difininte ordigitajn epokojn
kaj la limojn de iliaj loĝejoj; 27 por ke ili serĉu
Dion, se eble ili povus ĉirkaŭpalpi kaj trovi Lin,
kvankam Li ne estas malproksime de ĉiu el ni;
28 ĉar en Li ni vivas kaj moviĝas kaj ekzistas, kiel
ankaŭ iuj viaj poetoj diris: Ĉar ni estas ankaŭ
Lia idaro. 29 Tial ni, estante idaro de Dio, devas
ne opinii la Diecon simila al oro aŭ arĝento aŭ
ŝtono, gravuraĵo de homa arto kaj imagado. 30
Kaj la tempojn de nesciado preterrigardis Dio,
sed nun Li proklamas al ĉiuj homoj, ke ili pentu;
31 tial Li difinis tagon, en kiu Li juĝos la mondon
en justeco per tiu viro, kiun Li elektis, doninte
garantion pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke Li
relevis lin el la mortintoj. 32 Kaj aŭdinte pri
releviĝo de la mortintoj, unuj mokis; sed aliaj
diris: Ni aŭskultos vin denove pri tio. 33 Kaj tiel
Paŭlo eliris el inter ili. 34 Sed iuj viroj aliĝis al li
kaj kredis, inter kiuj estis Dionisio, Areopagano,
kaj virino, nomata Damaris, kaj aliaj kun ili.

18 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis en
Korinton. 2 Kaj li trovis Judon, nomatan
Akvila, Pontanon laŭ gento, antaŭ ne longe
venintan el Italujo, kaj Priskilan, lian edzinon,
ĉar Klaŭdio jam ordonis, ke ĉiuj Judoj foriru
el Romo; kaj li iris al ili; 3 kaj, ĉar li estis
sammetiisto, li loĝis ĉe ili, kaj ili laboris, ĉar ili
estis laŭ metio tendofaristoj. 4 Kaj li diskutadis
en la sinagogo ĉiusabate, kaj penis konvinki
Judojn kaj Grekojn. 5 Kiam do Silas kaj Timoteo
alvenis el Makedonujo, Paŭlo estis premata per
la predikado, atestante al la Judoj, ke Jesuo
estas la Kristo. 6 Sed kiam ili kontraŭstaris kaj

blasfemis, li elskuis siajn vestojn, kaj diris al ili:
Via sango estu sur viaj kapoj; mi estas pura; de
nun mi iros al la nacianoj. 7 Kaj foririnte de tie,
li iris en la domon de homo nomata Tito Justo,
kiu adoris Dion, kaj kies domo estis tuj apud la
sinagogo. 8 Kaj Krispo, la sinagogestro, kredis
al la Sinjoro kune kun ĉiuj siaj domanoj; kaj
multaj Korintanoj, aŭdinte, kredis kaj baptiĝis.
9 Kaj la Sinjoro diris per vizio nokte al Paŭlo:
Ne timu, sed parolu, kaj ne silentu; 10 ĉar mi
estas kun vi, kaj neniu vin atakos, por fari al
vi malbonon; ĉar mi havas multe da homoj
en ĉi tiu urbo. 11 Kaj li loĝis tie jaron kaj ses
monatojn, instruante inter ili la vorton de Dio.
12 Sed kiam Galiono estis prokonsulo de la Aĥaja
lando, la Judoj leviĝis unuanime kontraŭ Paŭlo,
kaj kondukis lin al la tribunala seĝo, 13 dirante:
Kontraŭ la leĝo ĉi tiu instigas homojn adori
Dion. 14 Sed kiam Paŭlo estis malfermonta la
buŝon, Galiono diris al la Judoj: Se vere tio
estus ia maljustaĵo aŭ malbonega kanajlaĵo,
ho Judoj, estus racie, ke mi vin toleru; 15 sed
se prezentiĝas demandoj pri vortoj kaj nomoj
kaj via propra leĝo, vi mem ĝin atentu; pri
tiaj aferoj mi ne volas esti juĝanto. 16 Kaj li
forpelis ilin de la tribunala seĝo. 17 Kaj ili
ĉiuj ekkaptis Sosteneson, la sinagogestron, kaj
batis lin antaŭ la tribunala seĝo. Kaj Galiono
atentis nenion el tio. 18 Kaj Paŭlo, restinte
post tio ankoraŭ dum multe da tagoj, adiaŭis
la fratojn, kaj de tie ŝipiris al Sirio, kaj kun li
Priskila kaj Akvila; sed li razis sian kapon en
Kenkrea, ĉar li faris sanktan promeson. 19 Kaj
ili alvenis en Efeson, kaj li lasis ilin tie; sed li
mem eniris en la sinagogon, kaj diskutis kun
la Judoj. 20 Kaj kiam ili petis lin restadi pli
longe, li ne konsentis; 21 sed adiaŭinte ilin, kaj
dirinte: Mi denove revenos al vi, se plaĉos al
Dio — li ekŝipiris el Efeso. 22 Kaj elŝipiĝinte en
Cezarea, li supreniris kaj salutis la eklezion,
kaj poste vojaĝis al Antioĥia. 23 Kaj pasiginte
iom da tempo tie, li foriris, kaj trapasis laŭvice
la Galatujan kaj Frigian regionon, fortikigante
ĉiujn disĉiplojn. 24 Kaj unu Judo, nomata Apolos,
Aleksandriano laŭ gento, viro klera, venis al
Efeso; kaj li estis potenca en la Skriboj. 25 Ĉi
tiu jam estis instruita pri la vojo de la Sinjoro;
kaj estante fervora en spirito, li paroladis kaj
instruadis precize pri Jesuo, konante nur la
bapton de Johano; 26 kaj li komencis paroli
sentime en la sinagogo. Sed Akvila kaj Priskila,
aŭdinte lin, alprenis lin al si, kaj klarigis al li
pli precize la vojon de Dio. 27 Kaj kiam li volis
transiri en la Aĥajan landon, la fratoj kuraĝigis
lin, kaj skribis al la disĉiploj, ke ili akceptu lin;
kaj alveninte, li multe helpis tiujn, kiuj kredis
per graco; 28 ĉar konvinke li refutis la Judojn
publike, pruvante per la Skriboj, ke Jesuo estas
la Kristo.

19 Kaj dum Apolos estis en Korinto, Paŭlo,
trapasinte la supran regionon, venis al
Efeso, kaj trovinte iujn disĉiplojn, 2 li diris al
ili: Ĉu vi ricevis la Sanktan Spiriton, kiam vi
ekkredis? Kaj ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne
aŭdis, ĉu estas Sankta Spirito. 3 Kaj li diris al ili:
En kion do vi baptiĝis? Kaj ili diris: En la bapton
de Johano. 4 Kaj Paŭlo diris: Johano baptis
per la bapto de pento, dirante al la popolo,
ke ili kredu al tiu, kiu venos post li, tio estas
al Jesuo. 5 Kaj tion aŭdinte, ili baptiĝis en la
nomon de la Sinjoro Jesuo. 6 Kaj kiam Paŭlo
metis siajn manojn sur ilin, la Sankta Spirito
venis sur ilin; kaj ili ekparolis per lingvoj kaj
ekprofetis. 7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du
viroj. 8 Kaj li eniris en la sinagogon, kaj parolis
sentime en la daŭro de tri monatoj, diskutante
kaj rezonante rilate la regnon de Dio. 9 Sed kiam
kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante la
Vojon antaŭ la homamaso, li foriris de ili, kaj
forigis la disĉiplojn, kaj diskutis ĉiutage en la
lernejo de Tiranos. 10 Kaj tio daŭris dum du
jaroj; tiel ke ĉiuj loĝantoj en Azio, Judoj kaj
Grekoj, aŭdis la vorton de la Sinjoro. 11 Kaj Dio
faris per la manoj de Paŭlo eksterordinarajn
miraklojn; 12 tiel ke al la malsanuloj oni alportis
de lia korpo viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la
malsanoj forlasis ilin, kaj la malbonaj spiritoj
eliris. 13 Sed ankaŭ kelkaj el la vagemaj Judoj,
ekzorcistoj, entreprenis nomi super tiuj, kiuj
havis la malbonajn spiritojn, la nomon de la
Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ekzorcas vin per

Jesuo, kiun Paŭlo predikas. 14 Kaj sep filoj de
unu Judo, Skeva, ĉefpastro, tion faris. 15 Kaj la
malbona spirito responde diris al ili: Jesuon mi
konas, kaj Paŭlon mi konas; sed kiuj estas vi? 16
Kaj la viro, en kiu estis la malbona spirito, sin
ĵetis sur ilin, kaj venkis kaj superfortis ilin, tiel
ke ili forkuris el tiu domo nudaj kaj vunditaj.
17 Kaj tio sciiĝis al ĉiuj, kiuj loĝis en Efeso,
Judoj kaj Grekoj; kaj timo falis sur ilin ĉiujn,
kaj la nomo de la Sinjoro Jesuo grandiĝis. 18
Multaj ankaŭ el la kredantoj venis, kaj konfesis,
montrante siajn agojn. 19 Kaj ne malmultaj
el tiuj, kiuj praktikis magiajn artojn, alportis
amase siajn librojn, kaj bruligis ilin antaŭ la
okuloj de ĉiuj; kaj oni kalkulis ilian valoron, kaj
trovis ĝin kvindek miloj da moneroj arĝentaj.
20 Tiel forte kreskis la vorto de la Sinjoro kaj
sukcesis. 21 Kaj kiam tio finiĝis, Paŭlo intencis
en la spirito, trapasinte Makedonujon kaj la
Aĥajan landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris:
Post kiam mi iros tien, mi devos ankaŭ vidi
Romon. 22 Kaj sendinte en Makedonujon du
el siaj helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li
mem restis iom da tempo en Azio. 23 Kaj ĉirkaŭ
tiu tempo leviĝis ne malgranda ekscitiĝo pri
la Vojo. 24 Ĉar unu viro, nomata Demetrio,
arĝentaĵisto, kiu faradis arĝentajn templetojn
de Artemis, liveris al la metiistoj multe da
okupo; 25 kaj li kunvenigis ilin, kune kun la
samokupaj laboristoj, kaj diris: Ho viroj, vi scias,
ke per ĉi tiu metio ni havas bonajn enspezojn.
26 Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole en Efeso, sed
ankaŭ tra preskaŭ la tuta Azio, ĉi tiu Paŭlo jam
influis kaj forturnis multe da homoj, dirante,
ke tio, kio estas manfarita, estas ne-dioj; 27
kaj estas danĝero, ne sole ke ĉi tiu nia metio
estos malestimata, sed ankaŭ ke la templo de
la granda diino Artemis estos malŝatata; kaj
eble estos senigita je sia majesto tiu, kiun la
tuta Azio kaj la tuta mondo adoras. 28 Aŭdinte
tion, ili pleniĝis de kolero, kaj ekkriis, dirante:
Granda estas Artemis de la Efesanoj. 29 Kaj la
urbo pleniĝis de tumulto; kaj oni kure kolektiĝis
unuanime en la teatron, ekkaptinte Gajon kaj
Aristarĥon, Makedonojn, kunvojaĝantojn de
Paŭlo. 30 Kaj kiam Paŭlo volis eniri antaŭ la
popolon, la disĉiploj tion ne permesis al li. 31
Kaj ankaŭ kelkaj el la ĉefoj de Azio, kiuj estis
liaj amikoj, sendis al li, kaj petegis lin ne riski
sin en la teatron. 32 Kriadis ili do diverse ion
kaj alion, ĉar la kunveno estis konfuzita; kaj la
plimulto ne sciis, kial ili kunvenis. 33 Kaj el la
homamaso ili elpaŝigis Aleksandron, kiun la
Judoj puŝis antaŭen. Kaj Aleksandro gestis per
la mano, kaj ekprovis pledi antaŭ la popolo.
34 Sed sciiĝinte, ke li estas Judo, ĉiuj unuvoĉe
en la daŭro de ĉirkaŭ du horoj kriadis: Granda
estas Artemis de la Efesanoj! 35 Kaj kiam la
urboskribisto kvietigis la amason, li diris: Ho
Efesanoj, ĉu do ekzistas homo nescianta, ke la
urbo de la Efesanoj estas templogardanto de
Artemis la granda kaj de la elĉiela falintaĵo?
36 Ĉar tio do ne estas kontraŭdirebla, vi devas
esti trankvilaj, kaj fari nenion senpripense. 37
Ĉar vi alkondukis ĉi tiujn virojn, kiuj estas nek
templorabistoj nek blasfemantoj de nia diino.
38 Se do Demetrio kaj la kun li metiistoj havas
plendaferon kontraŭ iu, la juĝejoj estas je ilia
dispono, kaj ekzistas prokonsuloj; ili procesu
unu kontraŭ alia. 39 Sed se vi faras esploron
pri io alia, tio decidiĝos en la laŭleĝa kunveno.
40 Ĉar estas danĝero, ke oni akuzos nin pri
tumulto rilate la hodiaŭan aferon, pro manko
de motivo; kaj rilate ĝin, ni ne povos pravigi
ĉi tiun homamasiĝon. 41 Kaj tion dirinte, li
dissendis la kunvenintojn.

20 Kaj kiam la tumulto ĉesiĝis, Paŭlo,
veniginte al si kaj admoninte la disĉiplojn,
adiaŭis ilin, kaj foriris, por iri en Makedonujon.
2 Kaj trairinte tiujn regionojn, kaj per multaj
paroloj kuraĝiginte la tieulojn, li venis en
Grekujon. 3 Kaj pasiginte tie tri monatojn,
post konspiro farita de la Judoj kontraŭ li,
kiam li volis ŝipiri al Sirio, li decidis reveni
tra Makedonujo. 4 Kaj ĝis Azio akompanis lin
Sopater el Berea, la filo de Pirho; kaj el la
Tesalonikanoj, Aristarĥo kaj Sekundo; kaj Gajo
el Derbe, kaj Timoteo; kaj Tiĥiko kaj Trofimo,
Azianoj. 5 Sed ĉi tiuj, antaŭirinte, atendis nin en
Troas. 6 Kaj ni ŝipiris de Filipi post la tagoj de
macoj, kaj alvenis al ili en Troas post kvin tagoj,
kaj tie ni restis sep tagojn. 7 Kaj en la unua tago

de la semajno, kiam ni kunvenis, por dispecigi
panon, Paŭlo paroladis al ili, intencante foriri en
la sekvanta tago; kaj li daŭrigis sian paroladon
ĝis noktomezo. 8 Kaj estis multaj lumiloj
en la supra ĉambro, kie ni kunvenis. 9 Kaj
sur la fenestro sidis junulo, nomata Eŭtiĥo,
premegata de profunda dormo; kaj dum Paŭlo
ankoraŭ longe paroladis, tiu, venkite de la
dormo, falis malsupren de la tria etaĝo, kaj
estis levita malviva. 10 Kaj Paŭlo malsupreniris,
kaj falis sur lin, kaj ĉirkaŭpreninte lin, diris:
Ne maltrankviliĝu; ĉar lia vivo estas en li. 11
Kaj suprenirinte, kaj dispeciginte la panon,
kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili longe, ĝis
la tagiĝo, fine li foriris. 12 Kaj ili alkondukis
la knabon vivantan, kaj multe konsoliĝis. 13
Sed ni, irinte pli frue al la ŝipo, ekveturis
al Asos, por tie enŝipigi Paŭlon; ĉar tiel li
aranĝis, intencante mem piediri. 14 Kaj kiam li
renkontis nin en Asos, ni enŝipigis lin, kaj venis
al Mitilene. 15 Kaj de tie ŝipirinte, ni alvenis la
sekvantan tagon kontraŭ Ĥios; kaj la duan tagon
ni atingis Samoson; kaj la trian tagon ni alvenis
en Mileton. 16 Ĉar Paŭlo decidis preterveturi
Efeson, por ne perdi tempon en Azio; ĉar li
rapidis, por esti en Jerusalem, se li nur povos,
en la Pentekosta tago. 17 Kaj de Mileto li sendis
al Efeso, kaj alvokis al si la presbiterojn de la
eklezio. 18 Kaj kiam ili alvenis, li diris al ili:
Vi mem scias de post la tago, kiam mi unue
enpaŝis en Azion, kiamaniere mi kondutis inter
vi dum la tuta tempo, 19 servante la Sinjoron
kun ĉia humileco, kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj,
kiuj okazis al mi per la konspiroj de la Judoj; 20
kaj ke mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan,
instruante vin publike, kaj de domo al domo, 21
ateston farante al Judoj kaj Grekoj pri pento
antaŭ Dio kaj pri fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo.
22 Kaj nun jen, enkatenite en spirito, mi iras al
Jerusalem, ne sciante, kio okazos al mi tie, 23
krom tio, ke la Sankta Spirito atestas al mi en
ĉiu urbo, dirante, ke katenoj kaj afliktoj min
atendas. 24 Sed mi taksas je nenio mian vivon
kiel al mi mem karan, se nur mi povos plenumi
mian kuradon, kaj la komision, kiun mi ricevis
de la Sinjoro Jesuo, atesti la evangelion de la
graco de Dio. 25 Kaj nun jen mi scias, ke vi
ĉiuj, inter kiuj mi iradis, predikante la regnon,
ne plu vidos mian vizaĝon. 26 Tial mi atestas
al vi hodiaŭ, ke mi estas pura pri la sango de
ĉiuj homoj. 27 Ĉar mi ne hezitis anonci al vi
la tutan intencon de Dio. 28 Gardu vin kaj la
tutan gregon, en kiu la Sankta Spirito faris vin
episkopoj, por nutri la eklezion de Dio, kiun
li aĉetis per sia propra sango. 29 Mi scias, ke
post mia foriro eniros inter vi kruelaj lupoj,
ne lasante la gregon sendifekta; 30 kaj eĉ el
inter vi mem leviĝos viroj perverse parolantaj,
por forlogi post si la disĉiplojn. 31 Tial gardu
vin, memorante, ke dum tri jaroj mi ne ĉesis
admoni ĉiun nokte kaj tage kun larmoj. 32 Kaj
nun mi vin rekomendas al Dio kaj al la vorto de
Lia graco, kiu povas vin edifi kaj doni al vi la
heredon inter ĉiuj sanktigitoj. 33 Mi ne deziras
ies arĝenton, nek oron, nek vestaron. 34 Vi mem
scias, ke ĉi tiuj manoj servadis al miaj bezonoj
kaj al miaj kunuloj. 35 En ĉio mi montris al vi,
ke tiel laborante, vi devas helpi la malfortulojn,
kaj memori la vortojn de la Sinjoro Jesuo, kiujn
li mem diris: Pli feliĉe estas doni, ol ricevi. 36
Kaj tiel dirinte, li genuiĝis, kaj preĝis kun ili
ĉiuj. 37 Kaj ĉiuj ploregis, kaj falis sur la kolon de
Paŭlo kaj lin kisis, 38 malĝojante precipe pro
la vorto, kiun li diris, ke ili ne plu vidos lian
vizaĝon. Kaj ili akompanis lin ĝis la ŝipo.

21 Kaj kiam ni, apartiĝinte de ili, ekŝipiris,
ni rekte veturis al Kos, kaj en la sekvanta
tago al Rodo, kaj de tie al Patara; 2 kaj trovinte
ŝipon transirontan al Fenikio, ni enŝipiĝis kaj
ekveturis. 3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte
ĝin maldekstre, ni veturis al Sirio, kaj elŝipiĝis
en Tiro; ĉar tie la ŝipo devis senŝarĝiĝi. 4 Kaj
trovinte la disĉiplojn, ni restis tie sep tagojn;
kaj tiuj diris al Paŭlo per la Spirito, ke li ne
aliru Jerusalemon. 5 Kaj pasiginte la tagojn, ni
eliris kaj ekvojaĝis; kaj ili ĉiuj kune kun edzinoj
kaj infanoj akompanis nin ĝis ekster la urbo;
kaj genuiĝinte sur la marbordo, ni preĝis; 6 kaj
adiaŭinte unuj aliajn, ni enŝipiĝis, kaj ili returne
iris hejmen. 7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro,
ni alvenis ĉe Ptolemais; kaj ni salutis la fratojn,
kaj restis kun ili unu tagon. 8 Kaj en la sekvanta

tago ni foriris, kaj alvenis en Cezarean; kaj
enirinte en la domon de la evangeliisto Filipo,
kiu estis unu el la sepo, ni restis ĉe li. 9 Ĉi tiu
havis kvar filinojn virgulinojn, kiuj profetadis.
10 Kaj dum ni restis tie ankoraŭ dum kelke da
tagoj, unu profeto, nomata Agabo, alvojaĝis el
Judujo. 11 Kaj veninte al ni, li prenis la zonon
de Paŭlo, kaj ligis siajn piedojn kaj manojn, kaj
diris: Tiele diras la Sankta Spirito: Tiamaniere
la Judoj en Jerusalem ligos la viron, kies estas
ĉi tiu zono, kaj ili transdonos lin en la manojn
de la nacianoj. 12 Kaj aŭdinte tion, ni kaj la
tieuloj petis lin, ke li ne aliru Jerusalemon. 13
Sed Paŭlo respondis: Kion vi faras, plorante kaj
dispremante mian koron? ĉar mi estas preta ne
nur esti ligita, sed ankaŭ morti en Jerusalem
pro la nomo de la Sinjoro Jesuo. 14 Kaj kiam li ne
konsentis, ni silentis, dirante: Plenumiĝu la volo
de la Sinjoro. 15 Kaj post tiuj tagoj ni pretigis
niajn pakaĵojn, kaj supreniris al Jerusalem. 16
Kaj iris ankaŭ kun ni kelkaj el la disĉiploj el
Cezarea, kunkondukante Mnasonon, Kipranon,
unuatempan disĉiplon, ĉe kiu ni devis loĝadi. 17
Kaj kiam ni alvenis en Jerusalemon, la fratoj nin
ĝoje akceptis. 18 Kaj la sekvantan tagon Paŭlo
akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj presbiteroj
ĉeestis. 19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale
ĉion, kion Dio faris inter la nacianoj per lia
servado. 20 Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion;
kaj ili diris al li: Vi vidas, frato, kiom da miloj
da kredantoj estas el inter la Judoj, kaj ili ĉiuj
estas fervoruloj por la leĝo; 21 kaj oni raportis
al ili pri vi, ke vi instruas ĉiujn Judojn, kiuj
estas inter la nacianoj, forlasi Moseon, dirante,
ke ili ne cirkumcidu la infanojn, nek sekvu la
kutimojn. 22 Kio do estas? nepre ili aŭdos, ke
vi venis. 23 Faru do tion, kion ni diras al vi: Ni
havas kvar virojn, kiuj faris sanktan promeson;
24 prenu ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili, kaj pagu
iliajn elspezojn, por ke ili razu sian kapon; kaj
ĉiuj scios, ke nenia vero estas en tio, kion oni
raportis pri vi, sed ke vi mem ankaŭ iradas
orde, observante la leĝon. 25 Sed koncerne
la nacianojn, kiuj ekkredis, ni jam skribis,
decidante, ke ili gardu sin kontraŭ idoloferitaĵoj
kaj sango kaj sufokitaĵo kaj malĉasteco. 26 Tiam
Paŭlo alprenis al si la virojn, kaj, sanktiginte
sin kun ili, en la sekvanta tago li eniris en la
templon, kaj deklaris la plenumon de la tagoj
de la purigado, ĝis la oferaĵo estos alportita
por ĉiu el ili. 27 Kaj kiam la sep tagoj preskaŭ
finiĝis, la Judoj el Azio, vidinte lin en la templo,
incitis la tutan homamason, kaj lin kaptis, 28
ekkriante: Izraelidoj, helpu: Jen estas la viro, kiu
ĉie instruadas ĉiujn kontraŭ la popolo kaj la leĝo
kaj ĉi tiu loko, kaj ankaŭ li kondukis Grekojn
en la templon kaj profanis ĉi tiun sanktan
lokon. 29 Ĉar ili antaŭe vidis kun li en la urbo
la Efesanon Trofimo; kaj ili supozis, ke Paŭlo
kondukis lin en la templon. 30 Kaj la tuta urbo
ekscitiĝis, kaj la popolo kunkuris; kaj preninte
Paŭlon, oni trenis lin ekster la templon; kaj
tuj la pordoj estis ŝlositaj. 31 Kaj dum ili penis
lin mortigi, famo venis al la ĉefkapitano de la
kohorto, ke la tuta Jerusalem tumultas. 32 Kaj
li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn, kaj
kuris malsupren sur ilin; kaj ĉi tiuj, vidinte la
ĉefkapitanon kaj soldatojn, ĉesis bati Paŭlon. 33
Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝis, kaj arestis
lin, kaj ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj,
kaj demandis, kiu li estas, kaj kion li faris. 34
Kaj la amaso kriadis diverse ion kaj alion; kaj,
ne povante konstati la ĝuston pro la tumulto, li
ordonis, ke oni konduku lin en la fortikaĵon. 35
Kaj kiam li venis sur la ŝtuparon, li estis portata
de la soldatoj pro la perforto de la amaso; 36
ĉar la multego de la popolo sekvis, kriante:
Forigu lin! 37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en
la fortikaĵon, diris al la ĉefkapitano: Ĉu estas
permesate al mi diri ion al vi? Kaj li diris: Ĉu
vi scias la Grekan lingvon? 38 Ĉu vi ne estas la
Egipto, kiu antaŭ kelka tempo ekmovis ribele
kaj elkondukis en la dezerton la kvar mil virojn
de la Sikarioj? 39 Sed Paŭlo diris: Mi estas Judo
el Tarso en Kilikio, burĝo de urbo ne malnobla;
kaj mi petas vin, permesu al mi paroli al la
popolo. 40 Kaj kiam li tion permesis, Paŭlo,
starante sur la ŝtuparo, gestis per la mano al
la popolo; kaj kiam fariĝis granda silento, li
parolis al ili en la Hebrea lingvo, dirante:

22 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun
mi faras nun antaŭ vi. 2 Kaj kiam ili aŭdis,

ke li parolas al ili en la Hebrea lingvo, ili des pli
silentiĝis; kaj li diris: 3 Mi estas Judo, naskita
en Tarso en Kilikio, sed edukita en ĉi tiu urbo
ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj instruita laŭ la
preciza maniero de nia prapatra leĝo, kaj mi
estis fervora pro Dio, kiel vi ĉiuj estas hodiaŭ. 4
Kaj mi persekutis ĉi tiun Vojon ĝis la morto,
katenante kaj en karcerojn transdonante virojn
kaj virinojn. 5 Kiel ankaŭ atestas pri mi la
ĉefpastro kaj la tuta pliaĝularo, de kiuj mi
ankaŭ ricevis leterojn por la fratoj, kaj iris
al Damasko, por konduki tiujn, kiuj tie estis,
katenitajn al Jerusalem, por puniĝi. 6 Kaj dum
mi vojaĝis kaj alproksimiĝis al Damasko, ĉirkaŭ
tagmezo subite ekbrilis el la ĉielo granda lumo
ĉirkaŭ mi. 7 Kaj mi falis sur la teron, kaj aŭdis
voĉon dirantan al mi: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min
persekutas? 8 Kaj mi respondis: Kiu vi estas,
Sinjoro? Kaj li diris al mi: Mi estas Jesuo, la
Nazaretano, kiun vi persekutas. 9 Kaj tiuj, kiuj
estis kun mi, vidis ja la lumon, sed ne aŭdis
la voĉon de tiu, kiu parolis al mi. 10 Kaj mi
diris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris
al mi: Leviĝu, kaj iru al Damasko; kaj tie vi
ricevos informon pri ĉio, kio estas difinita, ke
vi ĝin faru. 11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro
la gloro de tiu lumo, mi eniris en Damaskon
mane kondukata de tiuj, kiuj estis kun mi. 12
Kaj unu Ananias, piulo laŭ la leĝo, bone atestata
de ĉiuj Judoj tie loĝantaj, 13 venis al mi, kaj
apudstarante, diris al mi: Frato Saŭlo, ricevu
vian vidpovon. Kaj en tiu sama horo mi ekvidis,
kaj lin rigardis. 14 Kaj li diris: La Dio de niaj
patroj difinis vin, por ke vi sciu Lian vojon kaj
vidu la Justulon kaj aŭdu voĉon el lia buŝo. 15
Ĉar vi estos lia atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri
ĉio, kion vi vidis kaj aŭdis. 16 Kaj nun kial vi
prokrastas? leviĝu, kaj baptiĝu, kaj forlavu viajn
pekojn, vokante lian nomon. 17 Kaj reveninte al
Jerusalem kaj preĝante en la templo, mi estis
en ekstazo, 18 kaj mi vidis lin dirantan al mi:
Rapidu, kaj eliru tuj el Jerusalem, ĉar ili ne
akceptos vian ateston pri mi. 19 Kaj mi diris:
Sinjoro, ili mem scias, ke mi malliberigis kaj
batis en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj kredas al vi;
20 kaj kiam estis verŝata la sango de via martiro
Stefano, mi ankaŭ staris apude kaj konsentis,
kaj gardis la vestojn de tiuj, kiuj lin mortigis.
21 Kaj li diris al mi: Foriru; ĉar mi vin sendos
malproksimen al la nacianoj. 22 Ili aŭskultis
lin ĝis tiu vorto, sed tiam ili levis sian voĉon,
dirante: Forigu tian homon de sur la tero; ĉar ne
decas, ke li vivu. 23 Kaj dum ili kriis kaj forĵetis
siajn vestojn kaj ĵetis polvon en la aeron, 24 la
ĉefkapitano ordonis konduki lin en la fortikaĵon,
kaj diris, ke oni ekzamenu lin per skurĝado, por
ke li sciiĝu, kial oni tiel forte kriis kontraŭ li. 25
Kaj kiam ili ligis lin per rimenoj, Paŭlo diris al la
apudstaranta centestro: Ĉu estas laŭleĝe por vi
skurĝi Romanon ne kondamnitan? 26 Kaj kiam
la centestro tion aŭdis, li iris al la ĉefkapitano
kaj raportis, dirante: Kion vi celas fari? ĉar ĉi tiu
viro estas Romano. 27 Kaj la ĉefkapitano venis,
kaj diris al li: Diru al mi, ĉu vi estas Romano?
Kaj li diris: Jes. 28 Kaj la ĉefkapitano respondis:
Per granda sumo mi akiris tiun civitanecon.
Kaj Paŭlo respondis: Sed mi naskiĝis tia. 29
Tiuj do, kiuj devis ekzameni lin, tuj foriris de
li; kaj la ĉefkapitano ankaŭ timis, konstatinte,
ke tiu estas Romano, kaj ke li lin ligis. 30 Sed
en la sekvanta tago, ĉar li volis certiĝi, pri kio
la Judoj lin akuzis, li malligis al li la katenojn,
kaj ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio
kunvenu; kaj li kondukis Paŭlon malsupren, kaj
starigis lin antaŭ ili.

23 Kaj Paŭlo, fikse rigardante la sinedrion,
diris: Fratoj, mi vivadis antaŭ Dio laŭ tute
bona konscienco ĝis la nuna tago. 2 Kaj la
ĉefpastro Ananias ordonis al la apudstarantoj
frapi lian buŝon. 3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio vin
frapos, vi kalkeblanka muro; ĉu vi sidas, por
juĝi min laŭ la leĝo, kaj kontraŭ la leĝo ordonas,
ke oni min frapu? 4 Kaj la apudstarantoj diris:
Ĉu vi insultas la ĉefpastron de Dio? 5 Kaj Paŭlo
diris: Mi ne sciis, fratoj, ke li estas ĉefpastro; ĉar
estas skribite: Estron de via popolo ne insultu.
6 Sed kiam Paŭlo eksciis, ke unu parto konsistas
el Sadukeoj, kaj la alia el Fariseoj, li ekkriis en la
sinedrio: Fratoj, mi estas Fariseo, filo de Fariseo;
pri la espero kaj la releviĝo de la mortintoj mi
estas juĝata. 7 Kaj kiam li tion diris, malpaco
okazis inter la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj la

ĉeestantaro dividiĝis. 8 Ĉar la Sadukeoj diras,
ke ne estas releviĝo, nek anĝelo, nek spirito;
sed la Fariseoj konfesas ambaŭ. 9 Kaj fariĝis
bruego; kaj kelkaj skribistoj el la partio de la
Fariseoj stariĝis, kaj forte insistis, dirante: Ni
trovas nenian malbonon en ĉi tiu viro; kaj kio,
se parolis al li spirito aŭ anĝelo? 10 Kaj kiam
fariĝis granda malpaco, la ĉefkapitano, timante,
ke Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis al la
soldataro malsupreniri kaj forkapti lin perforte
el la mezo de ili, kaj konduki lin en la fortikaĵon.
11 Kaj la sekvantan nokton la Sinjoro staris apud
li, kaj diris: Kuraĝu; ĉar kiel vi jam atestis pri
mi en Jerusalem, tiel vi devas atesti ankaŭ en
Romo. 12 Kaj je la tagiĝo la Judoj konspiris,
kaj per solena ĵuro sin ligis, dirante, ke ili nek
manĝos nek trinkos, ĝis ili mortigos Paŭlon. 13
Kaj pli ol kvardek estis la tiel kunĵurintaj. 14 Kaj
ili venis al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj, kaj diris:
Ni per solena ĵuro ligis nin gustumi nenion, ĝis
ni mortigos Paŭlon. 15 Nun do vi kune kun la
sinedrio instigu la ĉefkapitanon, ke li konduku
lin al vi, kvazaŭ vi volus juĝi pri la afero pli
precize; kaj ni, antaŭ ol li alproksimiĝos, estos
pretaj pereigi lin. 16 Sed la filo de la fratino de
Paŭlo, enveninte, aŭdis pri la embusko, kaj li
iris en la fortikaĵon, kaj pri tio sciigis Paŭlon.
17 Kaj Paŭlo alvokis unu el la centestroj, kaj
diris: Konduku ĉi tiun junulon al la ĉefkapitano,
ĉar li havas ion por diri al li. 18 Li do prenis
lin kaj kondukis lin al la ĉefkapitano, kaj diris:
La katenito Paŭlo min alvokis, kaj petis, ke
mi konduku al vi ĉi tiun junulon, kiu havas
ion por diri al vi. 19 Kaj la ĉefkapitano prenis
lian manon, kaj, flankenirante, demandis lin
aparte: Kio estas tio, kion vi havas por diri
al mi? 20 Kaj li diris: La Judoj interkonsentis
peti, ke vi konduku Paŭlon malsupren morgaŭ
en la sinedrion, kvazaŭ ili intencus fari pri li
esploron iom pli precizan. 21 Sed ne konsentu
al ili, ĉar embuskas kontraŭ li pli ol kvardek
el ili, kiuj per solena ĵuro sin ligis nek manĝi
nek trinki, ĝis ili lin pereigos; kaj nun ili estas
pretaj, kaj atendas de vi la promeson. 22 Tiam la
ĉefkapitano forsendis la junulon, ordonante al
li: Eldiru al neniu, ke vi sciigis min pri ĉi tio. 23
Kaj alvokinte du el la centestroj, li diris: Pretigu
ducent soldatojn, por ke ili iru ĝis Cezarea, kun
sepdek rajdistoj kaj ducent lancistoj, je la tria
horo nokte; 24 kaj provizu bestojn, por sidigi
Paŭlon kaj konduki lin sendanĝere al Felikso,
la provincestro. 25 Kaj li skribis leteron laŭ
jena formo: 26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco
Felikso, la provincestro, saluton. 27 Ĉi tiu viro
estis kaptita de la Judoj, kaj ili volis mortigi lin;
sed mi alvenis kun la soldataro kaj forsavis lin,
sciiĝinte, ke li estas Romano. 28 Kaj dezirante
scii la kaŭzon, pro kio ili lin akuzas, mi lin
enkondukis en ilian sinedrion; 29 kaj mi trovis
lin akuzata pri demandoj rilatantaj al ilia leĝo,
sed havanta nenian akuzon meritantan morton
aŭ katenojn. 30 Kaj ĉar oni montris al mi, ke
estos konspiro kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin
al vi, ordonante ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu
kontraŭ li antaŭ vi. 31 Tial la soldatoj, kiel estis
ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj kondukis lin
nokte al Antipatris. 32 Kaj en la sekvanta tago ili
lasis la rajdistojn iri kun li, kaj ili ekiris returne
al la fortikaĵo; 33 sed tiuj, enirinte en Cezarean
kaj transdoninte la leteron al la provincestro,
enkondukis ankaŭ Paŭlon antaŭ lin. 34 Kaj kiam
li ĝin legis, li demandis, el kiu provinco li venas;
kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el Kilikio, 35 li
diris: Mi aŭskultos vian proceson, kiam viaj
akuzantoj ankaŭ ĉeestos; kaj li ordonis, ke oni
gardu lin en la palaco de Herodo.

24 Kaj post kvin tagoj la ĉefpastro Ananias
malsupreniris tien kun kelkaj pliaĝuloj,
kaj unu advokato, nomata Tertulo; kaj ili faris
denuncon antaŭ la provincestro kontraŭ Paŭlo.
2 Kaj kiam ĉi tiu estas vokita, Tertulo komencis
akuzi lin, dirante: Ĉar ni ĝuadas grandan
trankvilecon per vi, kaj malbonaĵoj estas
ĝustigitaj por ĉi tiu nacio per via antaŭzorgeco,
3 ni akceptas tion, ĉiel kaj ĉie, plej nobla Felikso,
kun plena dankemeco. 4 Sed (por ke mi vin ne
tro tedu) mi vin petegas aŭskulti nin mallonge,
laŭ via bonkoreco. 5 Ĉar ni trovis ĉi tiun viron
pestulo, kaj incitanta al ribelado inter ĉiuj Judoj
tra la tuta mondo, kaj ĉefo de la Nazaretana
sekto; 6 li provis ankaŭ profani la templon; kaj
ni arestis lin kaj volis juĝi lin laŭ nia leĝo. 7

Sed la ĉefkapitano Lisias venis, kaj per granda
perforto forprenis lin el niaj manoj, **8** kaj
ordonis al liaj akuzantoj veni antaŭ vin; kaj
nun, ekzamenante lin, vi mem povos certiĝi pri
ĉio, pro kio ni lin akuzas. **9** Kaj la Judoj ankaŭ
konsentis, dirante, ke ĉi tio estas vera. **10** Tiam
Paŭlo, kiam la provincestro signis, ke li parolu,
respondis: Sciante, ke jam de multaj jaroj vi
estas juĝisto por ĉi tiu nacio, mi des pli volonte
min defendas; **11** ĉar vi povas certiĝi, ke pasis
ne pli ol dek du tagoj, de kiam mi supreniris al
Jerusalem, por adorkliniĝi; **12** kaj ili ne trovis
min disputanta kun iu aŭ incitanta la popolon
en la templo, nek en la sinagogoj, nek en la
urbo. **13** Kaj ili ne povas pruvi la aferojn, pri
kiuj ili nun akuzas min. **14** Sed mi konfesas al
vi jenon: ke laŭ tiu Vojo, kiun ili nomas sekto,
mi adoras la Dion de miaj patroj, kredante
ĉion, kio estas laŭ la leĝo, kaj ĉion skribitan
en la profetoj; **15** kaj mi havas tiun esperon
al Dio, kiun ili mem ankaŭ akceptas, ke estos
iam releviĝo de la justuloj kaj de la maljustuloj.
16 En ĉi tio ankaŭ mi min ekzercadas, havi
ĉiam konsciencon neriproĉeblan antaŭ Dio kaj
homoj. **17** Kaj post multe da jaroj mi alvenis,
por alporti al mia nacio almozojn kaj oferojn;
18 ĉe tiaj okupoj ili trovis min sanktigitan en la
templo, ne kun homamaso, nek kun tumulto;
sed ĉeestis iuj Judoj el Azio, **19** kiuj devus esti
ĉi tie antaŭ vi kaj fari akuzon, se ili havus
ion kontraŭ mi. **20** Alie ĉi tiuj mem diru, kian
malbonfaron ili trovis en mi, kiam mi staris
antaŭ la sinedrio, **21** krom eble pri unu vorto,
kiun mi jene kriis, starante inter ili: Pri la
releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata de vi
hodiaŭ. **22** Sed Felikso, konante iom precize
la Vojon, prokrastis rilate ilin, kaj diris: Kiam
alvenos la ĉefkapitano Lisias, tiam mi decidos
vian aferon. **23** Kaj li ordonis al la centestro gardi
Paŭlon kun malsevereco, kaj ne malpermesi
al iu ajn el liaj amikoj lin viziti kaj helpi. **24**
Kaj post kelke da tagoj, Felikso venis kun sia
edzino Drusila, kiu estis Judino, kaj li venigis al
si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al Kristo
Jesuo. **25** Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco,
sinregado, kaj la juĝo estonta, Felikso timiĝis,
kaj respondis: La nunan fojon foriru; kiam mi
havos oportunan tempon, mi alvokos vin al mi.
26 Li ankaŭ esperis, ke mono estos donita de
Paŭlo al li, por ke li lin liberigu; tial li des pli
ofte venigis Paŭlon kaj interparoladis kun li. **27**
Sed post du jaroj Felikso estis anstataŭita de
Porcio Festo; kaj Felikso, dezirante akiri favoron
ĉe la Judoj, lasis Paŭlon ligita.

25 Festo do, veninte en la provincon, post tri
tagoj supreniris de Cezarea al Jerusalem.
2 Kaj la ĉefpastro kaj la ĉefoj de la Judoj faris
denuncon al li kontraŭ Paŭlo, kaj lin instigis, **3**
petante de li favoron kontraŭ Paŭlo, ke li venigu
lin al Jerusalem; ĉar ili aranĝis embuskon, por
mortigi lin sur la vojo. **4** Tamen Festo respondis,
ke Paŭlo estas gardata en Cezarea, kaj ke li mem
baldaŭ iros tien. **5** Tial, li diris, la eminentuloj
el vi tien iru kun mi, kaj se estas io krima en la
viro, ili lin akuzu. **6** Kaj restinte inter ili ne pli
ol ok aŭ dek tagojn, li iris al Cezarea; kaj en la
sekvanta tago li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj
ordonis, ke oni alkonduku Paŭlon. **7** Kaj kiam li
alestis, la Judoj, kiuj malsupreniris de Jerusalem,
staris ĉirkaŭe, akuzante lin pri multaj kaj gravaj
kulpoj, kiujn ili ne povis pruvi; **8** tiam Paŭlo
responde pledis: Nek kontraŭ la leĝo de la Judoj,
nek kontraŭ la templo, nek kontraŭ Cezaro mi
iamaniere ofendis. **9** Sed Festo, dezirante akiri
favoron ĉe la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante:
Ĉu vi volas supreniri al Jerusalem, kaj tie esti
juĝata antaŭ mi pri ĉi tiuj aferoj? **10** Sed Paŭlo
diris: Mi staras antaŭ la tribunalo de Cezaro,
kie mi devas esti juĝata; kontraŭ la Judoj mi
faris nenian malbonon, kiel ankaŭ vi tre bone
scias. **11** Se do mi estas krimulo, kaj faris ion
meritantan morton, mi ne rifuzas morti; sed
se estas vera nenio el tiuj aferoj, pri kiuj ili
min akuzas, neniu povas cedi min al ili. Mi
apelacias al Cezaro. **12** Tiam Festo, kunparolinte
kun la konsilantaro, respondis: Vi apelaciis al
Cezaro; al Cezaro vi devos iri. **13** Kaj post paso
de kelke da tagoj, la reĝo Agripo kaj Bernike
venis al Cezarea kaj salutis Feston. **14** Kaj dum
ili restis tie multajn tagojn, Festo montris al la
reĝo la aferon de Paŭlo, dirante: Felikso lasis
katenita unu viron, **15** pri kiu, kiam mi estis

en Jerusalem, la ĉefpastro kaj pliaĝuloj de la
Judoj sciigis min, postulante juĝon kontraŭ
li. 16 Al ili mi respondis, ke ĉe la Romanoj ne
estas moro transdoni iun al morto, antaŭ ol la
akuzito havos la akuzantojn vizaĝon kontraŭ
vizaĝo, kaj ricevos permeson defendi sin pri
la akuzo. 17 Kiam do ili kunvenis ĉi tien, mi
faris nenian prokraston, sed en la sekvanta
tago mi sidiĝis sur la tribunala seĝo kaj ordonis
alkonduki la viron. 18 La akuzantoj, stariĝinte,
prezentis pri li nenian kulpigon tian, kian mi
atendis, 19 sed havis kelkajn demandojn kontraŭ
li pri sia propra religio, kaj pri unu Jesuo, kiu
mortis, kaj pri kiu Paŭlo asertis, ke li vivas.
20 Kaj mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon
pri tio, demandis, ĉu li volas iri al Jerusalem
kaj tie esti juĝata koncerne tiun aferon. 21 Sed
kiam Paŭlo apelaciis, ke li estu rezervata por
la decido de lia Imperiestra Moŝto, mi ordonis
gardi lin, ĝis mi povos lin sendi al Cezaro. 22
Kaj Agripo diris al Festo: Volonte ankaŭ mi
aŭskultus tiun viron. Morgaŭ, li diris, vi lin
aŭskultos. 23 Tial en la sekvanta tago, kiam
venis Agripo kaj Bernike kun grandioza parado,
kaj ili eniris en la aŭditorion kun la ĉefkapitanoj
kaj la eminentuloj el la urbo, Festo ordonis, kaj
oni enkondukis Paŭlon. 24 Kaj Festo diris: Reĝo
Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj ĉeestas kun ni, vi vidas
ĉi tiun, pri kiu la tuta amaso de la Judoj instigis
min en Jerusalem kaj ankaŭ ĉi tie, kriante, ke
ne decas, ke li vivu plu. 25 Sed mi trovis, ke li
ne faris ion meritantan morton; kaj ĉar li mem
apelaciis al lia Imperiestra Moŝto, mi decidis
sendi lin. 26 Sed pri li mi havas nenion precizan
por skribi al mia sinjoro. Tial mi elkondukis
lin antaŭ vin ĉiujn, kaj precipe antaŭ vin, reĝo
Agripo, por ke post ekzameno mi havu ion
por skribi. 27 Ĉar ŝajnas al mi senracie, sendi
arestiton, kaj ne klarigi la akuzojn kontraŭ li
metitajn.

26 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate
al vi paroli por vi mem. Tiam Paŭlo,
etendinte sian manon, responde pledis: 2 Mi
min trovas feliĉa, reĝo Agripo, ke mi respondos
antaŭ vi hodiaŭ rilate ĉion, pri kio mi estas
akuzita de la Judoj; 3 precipe ĉar vi estas klera
pri ĉiuj moroj kaj demandoj, kiuj ekzistas ĉe la
Judoj; tial mi petegas vin aŭskulti min pacience.
4 Mian vivmanieron de post mia juneco, kiu
estis de la komenco en mia nacio, en Jerusalem,
ĉiuj Judoj scias, 5 konante min jam longe, kaj
sciante (se ili volus atesti), ke laŭ la plej severa
sekto de nia religio mi vivis Fariseo. 6 Kaj
nun mi staras ĉi tie juĝota pro la espero de la
promeso farita de Dio al niaj patroj, 7 al kiu
promeso niaj dek du triboj, fervore servante
Dion nokte kaj tage, esperas atingi. Kaj pri tiu
espero mi estas akuzita de la Judoj, ho reĝo! 8
Kial oni ĉe vi opinias nekredinde, ke Dio levos
la mortintojn? 9 Mi mem ja pensis en mi, ke mi
devas fari multajn agojn kontraŭ la nomo de
Jesuo, la Nazaretano. 10 Kaj tion mi ankaŭ faris
en Jerusalem; kaj multajn el la sanktuloj en
karcerojn mi enŝlosis, ricevinte de la ĉefpastroj
la aŭtoritaton, kaj ĉe ilia mortigado mi ilin
per voĉdono kondamnis. 11 Kaj punante ilin
tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis devigi ilin
blasfemi; kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi
persekutis ilin eĉ ĝis fremdaj urboj. 12 Por tiaj
celoj vojaĝante al Damasko kun aŭtoritato kaj
komisio de la ĉefpastroj, 13 mi vidis tagmeze, ho
reĝo, sur la vojo lumon el la ĉielo, superantan
la helecon de la suno, brilantan ĉirkaŭ mi kaj
miaj kunvojaĝantoj. 14 Kaj kiam ni ĉiuj falis
sur la teron, mi aŭdis voĉon, dirantan al mi
en la Hebrea lingvo: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min
persekutas? estas malfacile por vi piedbati
kontraŭ la pikiloj. 15 Kaj mi diris: Kiu vi estas,
Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris: Mi estas Jesuo,
kiun vi persekutas. 16 Sed leviĝu, kaj stariĝu
sur viaj piedoj; ĉar por tio mi aperis al vi, por
difini vin kiel servanton al mi kaj atestanton
pri la cirkonstancoj, en kiuj vi jam vidis min,
kaj ankaŭ en kiuj mi poste aperos al vi; 17
liberigante vin de la popolo kaj de la nacianoj,
al kiuj mi vin sendas, 18 por malfermi iliajn
okulojn, ke ili sin turnu de mallumo al lumo,
kaj de la aŭtoritato de Satano al Dio, por ke ili
ricevu pardonon de pekoj, kaj heredaĵon inter
tiuj, kiuj sanktiĝis per fido al mi. 19 Tial, ho
reĝo Agripo, mi ne iĝis malobeema al la ĉiela
vizio; 20 sed proklamis unue al la Damaskanoj,

kaj en Jerusalem, kaj tra la tuta regiono de
Judujo, kaj ankaŭ al la nacianoj, ke ili pentu
kaj sin turnu al Dio, farante farojn indajn je
pento. 21 Pro ĉi tio la Judoj kaptis min en la
templo kaj celis mortigi min. 22 Ricevinte do la
helpon, kiu estas de Dio, mi staras ĝis la nuna
tago, atestante al malgranduloj kaj granduloj,
dirante nenion krom tio, kion la profetoj kaj
Moseo anoncis kiel venontan: 23 ke la Kristo
devas suferi, kaj ke li unua per la revivigado
de mortintoj proklamos lumon al la popolo kaj
al la nacianoj. 24 Kaj dum li tiel pledis, Festo
diris per laŭta voĉo: Paŭlo, vi frenezas; multe
da studado vin frenezigas. 25 Sed Paŭlo diris: Mi
ne frenezas, plej nobla Festo, sed mi malkaŝe
parolas vortojn de vero kaj prudento. 26 Ĉar
tiujn aferojn tre bone scias la reĝo, al kiu mi
parolas maltime; ĉar mi konvinkiĝis, ke nenio
el ĉi tio estas kaŝita for de li, ĉar ĉi tio ne estas
farita en angulo. 27 Reĝo Agripo, ĉu vi kredas
la profetojn? mi ja scias, ke vi kredas. 28 Kaj
Agripo diris al Paŭlo: En mallonga tempo vi
konvinkos min fariĝi Kristano. 29 Kaj Paŭlo
diris: Mi volus preĝi al Dio, ke, ĉu en mallonga
aŭ en longa, ne nur vi, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj
aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu tiaj, kia mi estas,
krom ĉi tiuj katenoj. 30 Kaj stariĝis la reĝo kaj
la provincestro kaj Bernike kaj la kunsidantoj;
31 kaj apartiĝinte, ili parolis inter si, dirante:
Tiu viro faris nenion meritantan morton aŭ
katenojn. 32 Kaj Agripo diris al Festo: Tiu viro
povus esti tuj liberigita, se li ne apelacius al
Cezaro.

27 Kaj kiam estis decidite, ke ni ŝipiru al
Italujo, oni transdonis Paŭlon kaj kelkajn
aliajn malliberulojn al centestro, nomata Julio,
el la Aŭgusta kohorto. 2 Kaj enirinte en ŝipon el
Adramitio, veturontan al la lokoj ĉe la marbordo
de Azio, ni ekveturis sur la maron, havante kun
ni Aristarĥon, Makedonon el Tesaloniko. 3 Kaj
la sekvantan tagon ni vizitis Cidonon; kaj Julio
kondutis afable rilate Paŭlon, kaj permesis al
li iri al siaj amikoj kaj refreŝiĝi. 4 Kaj irinte
de tie sur la maron, ni preterveturis sub la
ŝirmo de Kipro, ĉar la ventoj estis kontraŭaj. 5
Kaj transveturinte la maron apud Kilikio kaj
Pamfilio, ni alvenis al Mira en Likio. 6 Kaj
la centestro, trovinte tie ŝipon Aleksandrian
veturontan al Italujo, enirigis nin en ĝin. 7 Kaj
veturante malrapide dum multe da tagoj kaj
venkinte kun malfacileco proksime al Knido (ĉar
la vento ne permesis al ni atingi ĝin), ni veturis
sub la ŝirmo de Kreto, apud Salmone; 8 kaj kun
malfacileco veturinte preter la marbordo, ni
alvenis al loko, nomata Belaj Havenoj, proksime
de kiu estas la urbo Lasaja. 9 Kaj kiam pasis
multe da tempo, kaj la vojaĝo jam fariĝis
danĝera, ĉar jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis
ilin, 10 dirante al ili: Ho viroj, mi ekvidas, ke
la vojaĝo estos kun difekto kaj multa perdo,
ne nur de la ŝarĝo kaj de la ŝipo, sed ankaŭ
de niaj vivoj. 11 Sed la centestro atentis pli la
konsilon de la direktilisto kaj la posedanto de
la ŝipo, ol la parolon de Paŭlo. 12 Kaj ĉar la
haveno ne estis sufiĉe vasta, por tie travintri,
la plimulto konsilis ŝipiri de tie, se eble ili
povos atingi Fenikson, havenon de Kreto, kiu
rigardas en la direkto al la nordokcidenta kaj
la sudokcidenta ventoj, por tie travintri. 13
Kaj kiam la suda vento blovis malpli forte, ili
supozis, ke ili atingis sian celon, kaj levinte la
ankrojn, ili preterveturis Kreton tre proksime.
14 Sed post mallonga tempo atakis nin el ĝi
uragana vento, kiu estas nomata Eŭrakilo; 15
kaj kiam la ŝipo estis kaptita kaj ne povis
kontraŭstari al la vento, ni cedis kaj estis pelataj.
16 Kaj kurinte sub la ŝirma flanko de insuleto,
nomata Kaŭda, ni kun granda klopodo apenaŭ
povis savi la boaton; 17 kaj suprenlevinte ĝin,
oni uzis helpilojn, por subzoni la ŝipon; kaj
timante, ke ni estos ĵetataj sur la Sirtison, oni
mallevis la ilaron kaj tiel estis pelataj. 18 Kaj
kiam ni estis treege premataj de la ventego, la
sekvantan tagon ili komencis elĵetadon; 19 kaj
la trian tagon oni elĵetis per siaj propraj manoj
la ekipaĵon de la ŝipo. 20 Kaj kiam dum multe
da tagoj nek suno nek steloj ekbrilis sur nin,
kaj uragano nemalgranda ĉirkaŭis nin, fine ĉia
espero pri nia savo estis forprenita. 21 Kaj kiam
ili jam de longe nenion manĝis, Paŭlo, stariĝinte
meze de ili, diris: Ho viroj, vi devis aŭskulti
min, kaj ne ŝipiri el Kreto, kaj ne suferi ĉi tiun

difekton kaj perdon. 22 Kaj nun mi admonas
vin esti kuraĝaj; ĉar estos neniu perdo de vivo
inter vi, sed nur de la ŝipo. 23 Ĉar en tiu nokto
staris apud mi anĝelo de la Dio, kies mi estas
kaj al kiu mi servas, 24 dirante: Paŭlo, ne timu;
vi devas stari antaŭ Cezaro; kaj jen Dio donacis
al vi ĉiujn, kiuj marveturas kun vi. 25 Tial, viroj,
kuraĝu; ĉar mi kredas al Dio, ke la afero estos
tiel, kiel estas dirite al mi. 26 Tamen ni devas
esti ĵetitaj sur ian insulon. 27 Sed kiam venis
la dek-kvara nokto, kaj ni estis ĉirkaŭpelataj
en la Adria maro, la maristoj eksentis ĉirkaŭ
noktomezo, ke ili alproksimiĝas al ia lando; 28
kaj sondinte, ili trovis dudek klaftojn; kaj post
mallonga interspaco ili ree sondis, kaj trovis
dek kvin klaftojn. 29 Kaj timante, ke ni falos
sur malmolajn lokojn, ili ĵetis kvar ankrojn el
la ŝiplmalantaŭo, kaj preĝis, ke tagiĝu. 30 Kaj
kiam la maristoj serĉis rimedon forkuri el la
ŝipo, kaj jam mallevis la boaton en la maron sub
preteksto, ke ili demetos ankrojn el la antaŭo,
31 Paŭlo diris al la centestro kaj la soldatoj: Se
ĉi tiuj ne restos en la ŝipo, vi ne povas saviĝi.
32 Tiam la soldatoj detranĉis la ŝnurojn de la
boato, kaj lasis ĝin defali. 33 Sed ĝis venis la
tagiĝo, Paŭlo petis ĉiujn, ke ili prenu iom da
nutraĵo, kaj li diris: La nuna tago estas la dek-
kvara, en kiu vi daŭre atendas kaj fastadas,
preninte nenion. 34 Tial mi petas vin preni
nutraĵon, ĉar ĉi tio koncernas vian savon; ĉar
eĉ unu haro ne pereos el la kapo al vi ĉiuj. 35
Kaj dirinte tion kaj preninte panon, li donis
dankon al Dio antaŭ ĉiuj; kaj dispeciginte ĝin,
li komencis manĝi. 36 Tiam ili ĉiuj kuraĝiĝis,
kaj ankaŭ mem prenis nutraĵon. 37 Kaj ni ĉiuj
en la ŝipo estis ducent sepdek ses animoj. 38
Kaj manĝinte ĝissate, ili malpezigis la ŝipon,
elĵetante la tritikon en la maron. 39 Kaj kiam
plene tagiĝis, ili ne rekonis la landon; sed
ili ekvidis unu golfeton kun sablaĵo, kaj ili
konsiliĝis inter si, ĉu ili povos surpeli sur ĝin la
ŝipon. 40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili lasis ilin
en la maro, kaj samtempe malligis la ŝnurojn
de la direktiloj; kaj suprenlevinte la antaŭvelon
kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo.
41 Sed trafinte lokon, kie du marmovoj sin
renkontas, ili surterigis la ŝipon; kaj la antaŭo
fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la malantaŭo
rompiĝis de la forto de la ondoj. 42 Kaj fariĝis
intenco ĉe la soldatoj mortigi la malliberulojn,
por ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru. 43 Sed la
centestro, dezirante savi Paŭlon, malhelpis ilin
de tiu decido, kaj ordonis, ke tiuj, kiuj povas
naĝi, forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero; 44 kaj
ke la ceteraj sin savu, jen sur tabuloj, jen sur
diversaj objektoj el la ŝipo. Kaj tiamaniere ĉiuj
saviĝis sur la teron.

28 Kaj kiam ni saviĝis, tiam ni sciiĝis, ke
la insulo estas nomata Melita. 2 Kaj la
barbaroj montris al ni neordinaran bonecon;
ĉar ili ekbruligis fajron kaj akceptis nin ĉiujn
pro la tiama pluvo kaj pro la malvarmeco. 3
Sed kiam Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj
metis ĝin sur la fajron, vipuro, elveninte de
la varmo, alkroĉiĝis al lia mano. 4 Kaj kiam
la barbaroj vidis la beston pendantan de lia
mano, ili diris unu al alia: Sendube ĉi tiu viro
estas mortiginto, al kiu, kvankam li saviĝis de
la maro, tamen Justeco ne permesas vivi. 5
Sed li forskuis la beston en la fajron, kaj ne
suferis malbonon. 6 Sed ili atendis, ke li ŝvelos
aŭ falos subite mortinta; sed longe atendinte,
kaj vidinte, ke nenia malbono okazas al li, ili
ŝanĝis sian opinion, kaj diris, ke li estas dio. 7
Proksime de tiu loko estis bieno, apartenanta al
la estro de la insulo; lia nomo estis Publio; li
akceptis nin kaj amike gastigis nin tri tagojn. 8
Kaj la patro de Publio kuŝis malsana de febro
kaj disenterio; al li Paŭlo eniris, kaj preĝis, kaj,
metinte la manojn sur lin, sanigis lin. 9 Kaj
post tiu faro, ankaŭ ceteraj insulanoj, kiuj havis
malsanojn, venis kaj estis sanigitaj; 10 ĉi tiuj
ankaŭ honoris nin per multaj honoroj; kaj kiam
ni ekveturis, ili surŝipigis ĉion, kion ni bezonis.
11 Kaj post tri monatoj ni ekveturis en ŝipo
Aleksandria, kiu travintris ĉe la insulo; kaj ĝia
insigno estis la Ĝemeloj. 12 Kaj albordiĝinte ĉe
Sirakuso, ni restis tie tri tagojn. 13 Kaj de tie ni
ĉirkaŭiris kaj alvenis en Region; kaj post unu
tago ekblovis suda vento, kaj la duan tagon ni
venis al Puteoli, 14 kie ni trovis fratojn kaj estis
petataj resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel poste ni

vojaĝis al Romo. 15 Kaj de tie la fratoj, aŭdinte
pri ni, venis al ni renkonte ĝis la Vendejo de
Apio kaj la Tri Gastejoj; kaj vidante ilin, Paŭlo
dankis Dion, kaj kuraĝiĝis. 16 Kaj kiam ni eniris
en Romon, al Paŭlo estis permesate loĝi sola
kun la soldato, kiu lin gardis. 17 Kaj post tri
tagoj, li kunvokis tiujn, kiuj estis eminentuloj
inter la Judoj; kaj kiam ili kunvenis, li diris al
ili: Fratoj, kvankam mi faris nenion kontraŭ
la popolo nek kontraŭ la moroj de niaj patroj,
tamen mi estis transdonita kiel malliberulo el
Jerusalem en la manojn de la Romanoj, 18 kiuj,
ekzameninte min, volis liberigi min, ĉar en mi
estis nenio meritanta morton. 19 Sed kiam la
Judoj kontraŭparolis, tiam mi estis devigata
apelacii al Cezaro; ne kvazaŭ mi havis ion, pri
kio akuzi mian nacion. 20 Pro tio do mi petis vin
viziti min kaj kunparoli, ĉar pro la espero de
Izrael mi portas ĉi tiun katenon. 21 Kaj ili diris
al li: Ni ne ricevis el Judujo leterojn pri vi, kaj
neniu el la fratoj, alveninte, raportis aŭ parolis
pri vi ion malbonan. 22 Sed ni deziras aŭdi de vi,
kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni scias, ke ĉie
oni kontraŭparolas al ĝi. 23 Kaj difininte tagon
por li, ili grandnombre venis al li en lian loĝejon;
kaj li faris al ili klarigon, atestante la regnon de
Dio, kaj penante konvinki ilin pri Jesuo, el la
leĝo de Moseo kaj el la profetoj, de mateno ĝis
vespero. 24 Kaj unuj kredis la parolitaĵojn, kaj
aliaj ne kredis. 25 Kaj ne konsentante inter si,
ili foriris, post kiam Paŭlo parolis unu vorton:
Bone parolis la Sankta Spirito per la profeto
Jesaja al viaj patroj, 26 dirante: Iru al tiu popolo,
kaj diru: Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne rimarkos; 27 Ĉar la
koro de tiu popolo grasiĝis, Kaj iliaj oreloj aŭdas
malklare, Kaj siajn okulojn ili fermis, Por ke ili
ne vidu per siaj okuloj, Kaj por ke ili ne aŭdu
per siaj oreloj, Kaj por ke ili ne komprenu per
sia koro, Kaj por ke ili ne konvertiĝu, Kaj por ke
Mi ne sanigu ilin. 28 Certiĝu do al vi, ke ĉi tiu
savado de Dio estas sendata al la nacianoj, kaj
ili aŭskultos. 29 Kaj kiam li diris tion, la Judoj
foriris, havante inter si multe da disputado.
30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en sia propra
loĝejo, kaj li akceptis ĉiujn, kiuj eniris al li, 31
predikante la regnon de Dio, kaj instruante la
aferojn pri la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena
maltimo, malhelpate de neniu.

Romanoj

1 Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, apostolo
vokita, apartigita al la evangelio de Dio, 2
kiun Li promesis antaŭe per Siaj profetoj en la
sanktaj skriboj, 3 pri Sia Filo, kiu naskiĝis el la
idaro de David laŭ la karno, 4 la difinita Filo
de Dio en potenco laŭ la Spirito de sankteco
per la releviĝo de la mortintoj — Jesuo Kristo,
nia Sinjoro, 5 per kiu ni ricevis gracon kaj
apostolecon por obeemo de fido ĉe ĉiuj nacioj
pro lia nomo, 6 inter kiuj estas ankaŭ vi, vokitaj
de Jesuo Kristo; 7 al ĉiuj, kiuj estas en Romo,
amataj de Dio, vokitaj sanktuloj: Graco al vi kaj
paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo. 8 Unue mi dankas al mia Dio per Jesuo
Kristo por vi ĉiuj, ke via fido estas proklamata
tra la tuta mondo. 9 Ĉar mia atestanto estas Dio,
kiun mi servas en mia spirito en la evangelio de
Lia Filo, ke mi senĉese memorigas pri vi en miaj
preĝoj, 10 ĉiam petante, ke iel al mi jam fine
prosperos veni al vi per la volo de Dio. 11 Ĉar mi
sopiras vin vidi, por ke mi transdonu al vi ian
spiritan donacon, por ke vi estu firmigitaj; 12 tio
estas, por ke estu inter ni reciproka kuraĝigo,
per la komuna fido, egale via kaj mia. 13 Kaj mi
ne volas, ke vi nesciu, fratoj, ke ofte mi celis
veni al vi (sed mi estas malhelpita ĝis nun), por
ke mi havu iom da frukto ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe la
aliaj nacioj. 14 Mi estas ŝuldanto al Grekoj kaj al
Barbaroj, al saĝuloj kaj al senprudentuloj. 15
Tial laŭ mia eblo mi estas fervora prediki la
evangelion ankaŭ al vi, kiuj estas en Romo. 16
Ĉar mi ne hontas pri la evangelio; ĉar ĝi estas
la potenco de Dio al savo por ĉiu, kiu kredas, al
la Judoj unue, kaj ankaŭ al la Grekoj. 17 Ĉar
la justeco de Dio malkaŝiĝas en ĝi de fido al
fido, kiel estas skribite: La virtulo vivos per sia
fideleco. 18 Ĉar la kolero de Dio malkaŝiĝas el la
ĉielo kontraŭ ĉia malpieco kaj maljusteco de
homoj, kiuj tenas la veron en maljusteco; 19
ĉar la scio pri Dio estas elmontrita ĉe ili, ĉar
Dio elmontris ĝin al ili. 20 Ĉar Liaj nevideblaj
ecoj de post la kreado de la mondo fariĝas
videblaj, sentate per Liaj faritaĵoj, nome, Lia
eterna potenco kaj dieco; tial al ili mankas
defenda pledo; (aïdios g126) 21 ĉar konante Dion,
ili ne gloris Lin kiel Dion, nek estis dankemaj,
sed vaniĝis per diskutadoj, kaj ilia sensaĝa
koro mallumiĝis. 22 Pretendante esti saĝaj,
ili malsaĝiĝis, 23 kaj ŝanĝis la gloron de la
senmorta Dio en bildon de morta homo kaj de
birdoj kaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj. 24 Tial
Dio fordonis ilin al la voluptoj de iliaj koroj,
al malpureco, por ke iliaj korpoj malhonoriĝu
inter ili mem; 25 kiuj ŝanĝis la veron de Dio en
mensogon, kaj adoris kaj servis la kreitaĵojn
prefere ol la Kreinton, kiu estas eterne benata.
Amen. (aiōn g165) 26 Tial Dio fordonis ilin al
malhonoraj pasioj; ĉar iliaj virinoj ŝanĝis la
naturan uzadon en kontraŭnaturan; 27 kaj
tiel same ankaŭ la viroj, forlasante la naturan
uzadon de la virino, brulis en sia volupto unu al
alia, kaj viroj kun viroj faris hontindaĵon kaj
ricevis en si mem la taŭgan rekompencon de
sia malvirto. 28 Kaj ĉar ili malŝatis teni Dion en
sia konado, Dio fordonis ilin al malaprobinda
menso, por ke ili faru nedecaĵojn; 29 plenigite
de ĉia maljusteco, malvirteco, avideco,
malboneco; plenaj de envio, mortigo, malpaco,
ruzo, malico; flustrantaj, 30 kalumniantaj,
Dimalamantaj, insultantaj, arogantaj,
fanfaronemaj, elpensantaj malbonaĵojn,
malobeemaj al gepatroj, 31 senprudentaj,
nefidindaj, neparencamaj, senkompataj; 32 kiuj,
sciante pri la juĝo de Dio, ke la farantoj de tiaj
agoj meritas morton, ne nur mem faras ilin,
sed ankaŭ konsentas al la farantoj de ili.

2 Sekve, vi estas nedefendebla, ho ĉiu homo
juĝanta; ĉar dum vi juĝas alian, vi kondamnas
vin mem, ĉar vi, la juĝanto, faradas la samajn
agojn. 2 Kaj ni scias, ke la juĝo de Dio estas laŭ
vero kontraŭ tiuj, kiuj faradas tiajn agojn. 3 Kaj
ĉu vi kalkulas, ho homo, kiu juĝas la farantojn de
tiaj agoj kaj faras la samajn, ke vi evitos la juĝon
de Dio? 4 Aŭ ĉu vi malestimas la riĉecon de Lia
boneco kaj toleremeco kaj pacienco, ne sciante,
ke la boneco de Dio alkondukas vin al pento?
5 sed laŭ via obstineco kaj senpenta koro vi
amasigas por vi koleron en la tago de kolero kaj
malkaŝigo de la justa juĝo de Dio, 6 kiu redonos

al ĉiu homo laŭ liaj faroj; 7 al tiuj, kiuj per
pacienco en bonfarado celas al gloro kaj honoro
kaj senmorteco, eternan vivon; (aiōnios g166) 8
sed al tiuj, kiuj estas malpacemaj kaj ne obeas
al la vero, sed obeas al maljusteco, koleron kaj
indignon, 9 aflikton kaj maltrankvilon, sur ĉiun
animon de homo, kiu faras malbonon, de Judo
unue kaj de Greko; 10 sed gloron kaj honoron
kaj pacon al ĉiu, kiu faras bonon, al Judo unue
kaj al Greko; 11 ĉar ne estas personfavorado ĉe
Dio. 12 Ĉar ĉiu, kiu pekis sen leĝo, ankaŭ pereos
sen leĝo; kaj ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos juĝata
per leĝo; 13 ĉar ne la aŭskultantoj de leĝo estos
justaj antaŭ Dio, sed la plenumantoj de leĝo
estos pravigitaj 14 ĉar kiam la nacianoj, kiuj ne
havas la leĝon, faras nature la aferojn de la leĝo,
ĉi tiuj, ne havante leĝon, estas leĝo por si mem;
15 kiuj elmontras la faradon de la leĝo skribita
en iliaj koroj, kiam ilia konscienco kunatestas,
kaj iliaj rezonadoj inter si akuzas aŭ defendas
ilin.) 16 en la tago, kiam Dio juĝos la sekretojn
de homoj, laŭ mia evangelio, per Jesuo Kristo.
17 Sed se vi estas nomata Judo, kaj apogas vin
sur la leĝon, kaj fieras pri Dio, 18 kaj konas Lian
volon, kaj aprobas la aprobindaĵojn, kaj estas
instruita el la leĝo, 19 kaj estas konvinkita, ke
vi mem estas gvidanto por la blinduloj, lumo
por tiuj, kiuj estas en mallumo, 20 edukanto
por la senprudentuloj, instruanto por infanoj,
havante en la leĝo la formon de la scio kaj la
vero; 21 vi, kiu instruas alian, ĉu vi ne instruas
vin mem? vi, kiu predikas: Ne ŝtelu; ĉu vi ŝtelas?
22 vi, kiu diras: Ne adultu; ĉu vi adultas? vi,
kiu abomenas idolojn, ĉu vi prirabas templojn?
23 vi, kiu fieras pri la leĝo, ĉu vi malhonoras
Dion per via transpaŝo de la leĝo? 24 Ĉar pro
vi, la nomo de Dio estas blasfemata inter la
nacianoj, kiel estas skribite. 25 Ĉar cirkumcido
vere utilas, se vi estas faranto de la leĝo; sed se
vi estas pekanto kontraŭ la leĝo, via cirkumcido
fariĝas necirkumcido. 26 Se do necirkumcidulo
plenumas la ordonojn de la leĝo, ĉu lia
necirkumcido ne kalkuliĝos kiel cirkumcido?
27 kaj ĉu la laŭnatura necirkumcidulo, se li
plenumas la leĝon, ne juĝos vin, kiu kun la
skribo kaj cirkumcido transpaŝas la leĝon? 28
Ĉar Judo estas ne tiu, kiu estas ekstere tia, kaj
cirkumcido estas ne tio, kio estas tia ekstere
en la karno; 29 sed Judo estas tiu, kiu estas
interne tia, kaj cirkumcido estas en la koro, laŭ
la spirito, ne laŭ la litero, kies laŭdo estas ne de
homoj, sed de Dio.

3 Kia do estas la supereco de la Judoj? aŭ kia
estas la utilo de cirkumcido? 2 Multa en ĉiu
rilato: unue, ke al ili estis konfiditaj la orakoloj
de Dio. 3 Ĉu do estas grave, se kelkaj ne fidis?
ĉu ilia senfideco vantigos la fidelecon de Dio?
4 Nepre ne! Dio montriĝu vera, sed ĉiu homo
mensoganto, kiel estas skribite: Ke Vi estu justa
en Via vorto Kaj pura en Via juĝo. 5 Sed se nia
maljusteco rekomendas la justecon de Dio, kion
ni diros? Ĉu maljusta estas Dio, kiu alportas
koleron? (Mi parolas kiel homo.) 6 Nepre ne! ĉar
kiel Dio juĝus la mondon? 7 Ĉar se la vero de Dio
per mia mensogo abundis al Lia gloro, kial mi
estas ankoraŭ juĝata, kiel pekinto? 8 kaj kial ne
(kiel ni estas kalumniataj, kaj kelkaj asertas, ke
ni diras): Ni faru malbonon, por ke venu bono?
ilia kondamno estas justa. 9 Kio do? ĉu ni nin
senkulpigas? Tute ne: ĉar ni jam akuzis egale
Judojn kaj Grekojn, ke ĉiuj estas sub peko; 10 kiel
estas skribite: Ne ekzistas justulo, ne eĉ unu;
11 Ne ekzistas prudentulo, Ne ekzistas iu, kiu
serĉas Dion; 12 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj senutiliĝis;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon, ne eĉ unu; 13
Malfermita tombo estas ilia gorĝo; Per sia lango
ili hipokritis; Veneno de vipuro estas sub iliaj
lipoj; 14 Ilia buŝo estas plena de malbenado kaj
malico; 15 Iliaj piedoj rapidas, por verŝi sangon;
16 Ruinigo kaj pereigo estas sur iliaj vojoj; 17 Kaj
vojon de paco ili ne konas; 18 Antaŭ iliaj okuloj
ne ekzistas timo antaŭ Dio. 19 Sed ni scias, ke
ĉion ajn, kion la leĝo diras, ĝi parolas al tiuj,
kiuj estas sub la leĝo; ke ĉiu buŝo fermiĝu, kaj
ke la tuta mondo submetiĝu sub la juĝon de
Dio; 20 ĉar per la faroj de la leĝo neniu karno
praviĝos antaŭ Li; ĉar per la leĝo venas konscio
pri peko. 21 Sed nun, ekster la leĝo, justeco
de Dio montriĝis, atestata per la leĝo kaj la
profetoj; 22 nome, la justeco de Dio, per fido al
Jesuo Kristo, por ĉiuj kredantoj, ĉar ne ekzistas
diferencigo; 23 ĉar ĉiuj pekis kaj maltrafis la

gloron de Dio; 24 pravigite donace de Lia graco,
per la elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo; 25 kiun
Dio antaŭdifinis kiel repacigilon per fido en
lia sango, por la elmontrado de Sia justeco per
la pardono de la pekoj, antaŭe faritaj laŭ la
toleremeco de Dio; 26 por la elmontrado de Lia
justeco en la nuna tempo, kaj ke Li estas mem
justa, kaj estas la praviganto de tiu, kiu havas
fidon en Jesuo. 27 Kie do estas la fanfaronado?
Ĝi estas esceptita. Per kia leĝo? de faroj? Ne; sed
per la leĝo de fido. 28 Ni do konkludas, ke homo
praviĝas per fido, ekster la faroj de la leĝo. 29
Ĉu Dio estas nur Dio de la Judoj? ĉu ne ankaŭ de
la nacianoj? Jes, ankaŭ de la nacianoj; 30 ĉar Dio
estas unu, kaj Li pravigos la cirkumcidularon
pro fido kaj la necirkumcidularon per fido. 31
Ĉu ni do per fido vantigas la leĝon? Nepre ne!
sed ni firmigas la leĝon.

4 Kion do, ni diros, trovis Abraham, nia praavo
laŭ la karno? 2 Ĉar se Abraham praviĝis per
faroj, li havas ion, pri kio fieri, sed ne antaŭ Dio.
3 Ĉar kion diras la Skribo? Kaj Abraham kredis
al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel virto. 4 Al
tiu, kiu laboras, la salajro estas kalkulata ne kiel
favoro, sed kiel ŝuldo. 5 Sed al tiu, kiu ne laboras,
sed kredas al Tiu, kiu pravigas la malpiulon,
lia fido estas kalkulata kiel virto. 6 Kiel David
ankaŭ pridiras la feliĉon de la homo, al kiu Dio
kalkulas virton ekster faroj, 7 dirante: Feliĉaj
estas tiuj, kies krimoj estas pardonitaj, Kies
pekoj estas kovritaj. 8 Feliĉa estas la homo, al
kiu la Eternulo ne kalkulas lian kulpon. 9 Ĉu do
ĉi tiu feliĉo apartenas al la cirkumcidularo, aŭ
al la necirkumcidularo ankaŭ? Ĉar ni diras, ke al
Abraham la fido estis kalkulita kiel virto. 10 Kiel
do ĝi estis kalkulita? kiam li estis en cirkumcido,
aŭ en necirkumcido? Ne en cirkumcido, sed
en necirkumcido; 11 kaj li ricevis la signon de
cirkumcido, kiel sigelon de la virto de la fido,
kiu ekzistis en lia necirkumcido; por ke li estu
la patro de ĉiuj, kiuj ankoraŭ en necirkumcido
kredas, por ke virto estu kalkulata al ili; 12 kaj
la patro de cirkumcido al tiuj, kiuj ne nur estas
anoj de la cirkumcido, sed kiuj ankaŭ sekvas
la paŝojn de tiu fido, kiun nia patro Abraham
havis dum sia necirkumcido. 13 Ĉar ne per la
leĝo fariĝis la promeso al Abraham aŭ al lia
idaro, ke li estos heredanto de la mondo, sed
per la virto el fido. 14 Ĉar se tiuj, kiuj estas
laŭ la leĝo, estas heredantoj, la fido nuliĝis,
kaj la promeso vantiĝis; 15 ĉar la leĝo elfaras
koleron; sed kie ne ekzistas leĝo, tie ankaŭ ne
ekzistas transpaŝo. 16 Ĝi do estas el fido por
tio, ke ĝi estu laŭ graco; por ke la promeso
estu firma al la tuta idaro, ne nur al tiu, kiu
estas el la leĝo, sed ankaŭ al tiu, kiu estas el
la fido de Abraham, kiu estas la patro de ni
ĉiuj 17 (kiel estas skribite: Mi faris vin patro de
multe da popoloj) antaŭ Tiu, al kiu li kredis,
nome Dio, kiu vivigas la mortintojn, kaj vokas
la neekzistantaĵojn, kvazaŭ ili ekzistus. 18 Li
ekster espero kredis en espero, por ke li fariĝu
patro de multe da popoloj, laŭ la diritaĵo: Tiel
estos via idaro. 19 Kaj ne senfortigite en fido, li
pripensis sian propran korpon jam pereintan
(estante preskaŭ centjara), kaj la senvivecon de
la utero de Sara; 20 tamen pri la promeso de
Dio li ne ŝanceliĝis en nekredemo, sed fortiĝis
per fido, donante la gloron al Dio, 21 kaj plene
certigite, ke tion, kion Li promesis, Li povas
ankaŭ fari. 22 Tial ĝi estis kalkulita al li kiel
virto. 23 Kaj ne por li sola estis skribite, ke ĝi
estis kalkulita al li; 24 sed ankaŭ por ni, al kiuj
ĝi estos kalkulata, kaj kiuj kredas al Tiu, kiu
levis el la mortintoj Jesuon, nian Sinjoron, 25
kiu estis transdonita pro niaj pekoj kaj estis
relevita por nia pravigo.

5 Tial ni, pravigite per fido, havu pacon kun
Dio per nia Sinjoro Jesuo Kristo, 2 per kiu
ankaŭ ni ricevis enkondukon per fido en ĉi tiun
gracon, en kiu ni staras; kaj ni ĝoju pro espero
de la gloro de Dio. 3 Kaj krome ni ĝoju ankaŭ pro
la afliktoj, sciante, ke aflikto faras paciencon; 4
kaj pacienco provitecon, kaj proviteco esperon;
5 kaj la espero ne hontigas, ĉar la amo de Dio
estas verŝita en niajn korojn per la Sankta
Spirito, donita al ni. 6 Ĉar kiam ni ankoraŭ estis
senfortaj, tiam Kristo ĝustatempe mortis pro
malpiuloj. 7 Ĉar apenaŭ pro justulo iu mortus;
ĉar pro bonulo eble iu kuraĝus morti. 8 Sed Dio

rekomendas al ni Sian amon en tio, ke dum ni
ankoraŭ estis pekuloj, Kristo mortis por ni. 9
Des plimulte do ni, jam pravigite per lia sango,
estos per li savitaj el la kolero. 10 Ĉar se ni,
estante malamikoj, estas repacigitaj kun Dio per
la morto de Lia Filo, des plimulte, repacigite,
ni estos savitaj per lia vivo; 11 kaj krom tio ni
fieras ankaŭ en Dio pro nia Sinjoro Jesuo Kristo,
per kiu ni jam ricevis la repacigon. 12 Pro tio,
kiel per unu homo peko eniris en la mondon,
kaj morto per peko, kaj tiel morto atingis ĉiujn
homojn pro tio, ke ĉiuj pekis; 13 ĉar ĝis la
leĝo peko estis en la mondo, sed peko ne estas
alkalkulata, kiam ne ekzistas leĝo. 14 Sed morto
reĝis de post Adam ĝis Moseo, eĉ super tiuj,
kiuj ne pekis simile al la transpaŝo de Adam,
kiu estis la tipo de la venonto. 15 Sed ne kia la
eraro, tia estas la donaco. Ĉar se per la eraro de
unu mortis la multaj, des plimulte abundis al la
multaj la graco de Dio kaj la donaco per la graco
de la unu homo Jesuo Kristo. 16 Kaj la donaco
ne estis laŭ la unu pekinta; ĉar la juĝo venis
el unu ĝis kondamno, sed la donaco venis el
multaj eraroj ĝis pravigo. 17 Ĉar se, per la eraro
de la unu, morto reĝis per unu, des plimulte
reĝos en vivo per la unu Jesuo Kristo tiuj, kiuj
ricevis abundon de la graco kaj de la donaco
de justeco. 18 Tial, kiel per unu eraro venis
juĝo al ĉiuj homoj ĝis kondamno, tiel same per
unu justaĵo venis la donaco al ĉiuj homoj ĝis la
pravigo de vivo. 19 Ĉar kiel per la malobeo de
unu la multaj fariĝis pekuloj, tiel per la obeo
de unu la multaj fariĝos justaj. 20 Kaj la leĝo
eniris, por ke la eraro plimultiĝu; sed kie peko
plimultiĝis, graco multe pli superabundis, 21
por ke tiel same, kiel la peko reĝis en morto, la
graco reĝu per justeco ĝis eterna vivo per Jesuo
Kristo, nia Sinjoro. **(aiōnios g166)**

6 Kion do ni diru? Ĉu ni restu en peko, por
ke graco abundu? 2 Nepre ne! Ĉu ni, kiuj
mortis al la peko, ankoraŭ vivus en ĝi? 3 Ĉu vi ne
scias, ke ni ĉiuj, kiuj baptiĝis al Jesuo Kristo,
baptiĝis al lia morto? 4 Ni do estas entombigitaj
kun li per bapto al morto, por ke, kiel Kristo
estas levita el la mortintoj per la gloro de la
Patro, tiel same ni ankaŭ iradu en noveco de
vivo. 5 Ĉar se ni jam kuniĝis al la simileco de lia
morto, ni tiel same kuniĝos al la simileco de
lia releviĝo, 6 sciante, ke nia malnova homo
estas kun li krucumita, por ke la korpo de peko
estu neniigita, por ke ni jam ne estu sklavoj al
peko; 7 ĉar tiu, kiu mortis, estas pravigita pri
peko. 8 Sed se ni mortis kun Kristo, ni kredas,
ke ni ankaŭ vivos kun li; 9 sciante, ke Kristo,
levite el la mortintoj, ne plu mortas; la morto
ne plu lin regas. 10 Ĉar mortante, li mortis al
peko unufoje por ĉiam; sed vivante, li vivas al
Dio. 11 Tial ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al
peko, sed vivantoj al Dio en Kristo Jesuo. 12
Tial peko ne reĝu en via morta korpo tiel, ke
vi obeu al ĝiaj deziroj; 13 ankaŭ ne prezentu
viajn membrojn iloj de maljusteco al peko, sed
prezentu vin al Dio vivantoj el la mortintoj, kaj
viajn membrojn iloj de justeco por Dio. 14 Ĉar
peko ne regos vin, ĉar vi estas ne sub la leĝo,
sed sub graco. 15 Kio do? ĉu ni peku, pro tio, ke
ni estas ne sub leĝo, sed sub graco? Nepre ne!
16 Ĉu vi ne scias, ke kiam vi vin prezentas, kiel
sklavoj al iu por obeado, vi estas sklavoj de tiu,
al kiu vi obeas, ĉu de peko por morto, aŭ de
obeemeco por justeco? 17 Sed danko estu al Dio,
ke kvankam vi estis la sklavoj de peko, vi tamen
fariĝis kore obeemaj al tiu tipo de instruado, al
kiu vi estas kondukitaj; 18 kaj liberigite el la peko,
vi sklaviĝis al justeco. 19 Mi parolas home pro
la malforteco de via karno; ĉar kiel vi prezentis
viajn membrojn sklavoj al malpureco kaj al
maljusteco ĝis maljusteco, tiel nun prezentu
viajn membrojn sklavoj al justeco ĝis sanktigo.
20 Ĉar kiam vi estis sklavoj de peko, vi estis
liberaj de justeco. 21 Kian frukton do vi havis
tiam el tio, pri kio vi nun hontas? ĉar la fino de
tio estas morto. 22 Sed nun, liberigite el la peko,
kaj sklaviĝinte al Dio, vi havas vian frukton
ĝis sanktiĝo, kaj por fino eternan vivon. **(aiōnios
g166)** 23 Ĉar la salajro de peko estas morto; sed
la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo
Jesuo, nia Sinjoro. **(aiōnios g166)**

7 Aŭ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi parolas
al konantoj de la leĝo), ke la leĝo regas
la homon tiel longe, kiel li vivas? 2 Ĉar la

edzinigita virino estas leĝe alligita al sia edzo
dum lia vivo; sed se la edzo mortas, ŝi liberiĝas
el la leĝo de la edzo. 3 Se do, dum la edzo
vivas, ŝi kuniĝas kun alia viro, ŝi estos nomata
adultulino; sed se la edzo mortis, ŝi estas libera
de la leĝo, kaj ne estas adultulino, kvankam
kuniĝinte kun alia viro. 4 Tiel, miaj fratoj, vi
same mortis al la leĝo per la korpo de Kristo,
por kuniĝi kun alia, nome kun tiu, kiu leviĝis el
la mortintoj, por ke ni donu frukton al Dio. 5
Ĉar dum ni estis en karno, la laŭpekaj pasioj,
kiuj estis per la leĝo, energiis en niaj membroj,
por doni frukton al morto. 6 Sed ni jam liberiĝis
el la leĝo, mortinte rilate tion, en kio ni estis
tenataj, por ke ni servu en noveco de spirito,
kaj ne en malnoveco de litero. 7 Kion do ni
diru? Ĉu la leĝo estas peko? Nepre ne! Tamen
mi ne konus pekon, krom per la leĝo; ĉar mi ne
konus deziron, se la leĝo ne dirus: Ne deziru;
8 sed la peko, trovante pretekston, estigis en
mi per la ordono ĉian deziremon, ĉar ekster
leĝo la peko estas senviva. 9 Kaj iam mi vivadis
ekster la leĝo; sed kiam la ordono venis, la peko
viviĝis, kaj mi mortis; 10 kaj tiun ordonon, kiu
estas por vivo, mi trovis por morto; 11 ĉar la
peko, trovinte pretekston, per la ordono min
trompis, kaj per ĝi min mortigis. 12 Tiel la leĝo
estas sankta, kaj la ordono estas sankta kaj justa
kaj bona. 13 Ĉu do tio, kio estas bona, fariĝis
morto por mi? Nepre ne! Sed la peko, por ke
ĝi montriĝu peko, estigante morton en mi per
la bono — por ke per la ordono la peko fariĝu
treege peka. 14 Ĉar ni scias, ke la leĝo estas
spirita; sed mi estas karna, vendite sub pekon.
15 Ĉar mi ne havas certecon pri tio, kion mi
faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi volas;
sed kion mi malamas, tion mi faras. 16 Sed se mi
faras tion, kion mi ne volas fari, mi konsentas
al la leĝo, ke ĝi estas bona. 17 La faranto do
estas jam ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. 18
Ĉar mi scias, ke en mi (tio estas, en mia karno)
bono ne loĝas; ĉar ĉe mi estas la volo, sed ne la
elfaro de la bono. 19 Ĉar la bonon, kiun mi volas
fari, mi ne faras; sed la malbonon, kiun mi ne
volas fari, mi faradas. 20 Sed se mi faras tion,
kion mi ne volas fari, faras ĝin jam ne mi, sed
la peko, loĝanta en mi. 21 Mi do trovas leĝon,
ke kiam mi volas fari bonon, la malbono estas
ĉe mi. 22 Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la
interna homo; 23 sed mi vidas alian leĝon en
miaj membroj, militantan kontraŭ la leĝo de
mia menso, kaj forkaptantan min sub la leĝon
de la peko, kiu estas en miaj membroj. 24 Ho ve,
mi malfeliĉulo! kiu min liberigos el la korpo de
ĉi tiu morto? 25 Danko estu al Dio, per Jesuo
Kristo, nia Sinjoro. Per la menso do mi mem
servas al la leĝo de Dio, sed per la karno al la
leĝo de peko.

8 Ekzistas do jam nenia kondamno kontraŭ
tiuj, kiuj estas en Kristo Jesuo. 2 Ĉar la
leĝo de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo
liberigis min de la leĝo de peko kaj morto. 3 Ĉar
kiam la leĝo troviĝis nekapabla pro tio, ke ĝi
estis malforta pro la karno, Dio, sendante Sian
propran Filon en simileco de peka karno kaj pro
peko, kondamnis la pekadon en la karno; 4 por
ke la postulo de la leĝo plenumiĝu en ni, kiuj
iradas ne laŭ la karno, sed laŭ la spirito. 5 Ĉar
kiuj estas laŭ la karno, tiuj sin interesas pri la
aferoj de la karno; sed kiuj estas laŭ la spirito,
pri la aferoj de la spirito. 6 Ĉar la intereso de la
karno estas morto, sed la intereso de la spirito
estas vivo kaj paco; 7 ĉar la intereso de la karno
estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne obeas
al la leĝo de Dio, kaj ĝi ja ne povas obei; 8 kaj
tiuj, kiuj estas en la karno, ne povas plaĉi al Dio.
9 Sed vi estas ne en la karno, sed en la spirito,
se vere la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed se iu
ne havas la Spiriton de Kristo, tiu ne estas lia.
10 Kaj se Kristo estas en vi, la korpo malvivas
pro peko, sed la spirito estas vivo pro justeco.
11 Kaj se la Spirito de Tiu, kiu levis Jesuon el la
mortintoj, loĝas en vi, tiam la Levinto de Kristo
Jesuo el la mortintoj vivigos eĉ viajn mortajn
korpojn per Sia Spirito, loĝanta en vi. 12 Tial
do, fratoj, ni estas ŝuldantoj, ne al la karno, por
vivi laŭ la karno; 13 ĉar se vi vivas laŭ la karno,
vi mortos; sed se per la spirito vi malvivigas la
farojn de la korpo, vi vivos. 14 Ĉar ĉiuj, kiuj estas
kondukataj de la Spirito de Dio, estas filoj de
Dio. 15 Ĉar vi ne ricevis la spiriton de sklaveco
denove al timo; sed vi ricevis la spiriton de

adopto, per kiu ni krias: Aba, Patro. 16 La Spirito
mem kunatestas kun nia spirito, ke ni estas idoj
de Dio; 17 kaj se idoj, tial heredantoj, heredantoj
de Dio, kunheredantoj kun Kristo, se vere ni
suferas kun li, por ke ni estu glorataj kun li.
18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj de la nuna
tempo ne indas komparon kun la gloro, kiu
estas malkaŝota al ni. 19 Ĉar la fervora sopiro
de la kreitaro atendas la malkaŝon de la filoj de
Dio. 20 Ĉar la kreitaro subiĝis sub la vanecon, ne
volonte, sed, pro la subiganto, kun espero, 21 ke
la kreitaro mem ankaŭ liberiĝos el la sklaveco
de pereo en la liberecon de la gloro de la idoj
de Dio. 22 Ĉar ni scias, ke la tuta kreitaro kune
ĝemas kaj naskodoloras ĝis nun. 23 Kaj krom tio,
ni mem, kiuj havas la unuaaĵon de la Spirito,
ĝemas en ni, atendante nian adopton, nome
la elaĉeton de nia korpo. 24 Ĉar per espero ni
estas savitaj; sed la espero, kiu estas vidata,
ne estas espero; ĉar kiu esperas al tio, kion li
vidas? 25 Sed, se ni esperas al tio, kion ni ne
vidas, tiam ni ĝin atendas pacience. 26 Kaj tiel
same la Spirito ankaŭ helpas nian malfortecon;
ĉar ni ne scias, kiel preĝi dece, sed la Spirito
mem propetadas por ni per ĝemoj neeldireblaj;
27 kaj Tiu, kiu esploras la korojn, scias, kio estas
la penso de la Spirito, ĉar li propetadas por
la sanktuloj laŭ la volo de Dio. 28 Kaj ni scias,
ke por tiuj, kiuj amas Dion, por tiuj, kiuj estas
vokitaj laŭ Lia intenco, ĉio kunlaboras al bono.
29 Ĉar kiujn Li antaŭkonis, tiujn Li antaŭdifinis
kiel konformajn al la bildo de Lia Filo, por ke ĉi
tiu estu la unuenaskita inter multaj fratoj; 30 kaj
kiujn Li antaŭdifinis, tiujn Li ankaŭ vokis; kaj
kiujn Li vokis, tiujn Li ankaŭ justigis; kaj kiujn Li
justigis, tiujn Li ankaŭ gloris. 31 Kion do ni diru
pri ĉi tio? Se Dio estas por ni, kiu estas kontraŭ
ni? 32 Ĉu Tiu, kiu ne indulgis Sian propran
Filon, sed fordonis lin por ni ĉiuj, ne donos al
ni libere ĉion kun li? 33 Kiu akuzos la elektitojn
de Dio? Dio estas la justiganto; 34 kiu estas
la kondamnanto? Kristo estas tiu, kiu mortis,
sed leviĝis el la mortintoj, kiu estas dekstre
de Dio, kaj ankaŭ propetadas por ni. 35 Kiu
apartigos nin de la amo de Kristo? ĉu aflikto,
aŭ turmento, aŭ persekutado, aŭ malsato, aŭ
nudeco, aŭ danĝero, aŭ glavo? 36 Kiel estas
skribite: Pro Vi ni estas mortigataj ĉiutage; Oni
rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo. 37 Sed en
ĉio tio ni supervenkas per tiu, kiu nin amis. 38
Ĉar mi konvinkiĝis, ke nek morto, nek vivo,
nek anĝeloj, nek aŭtoritatoj, nek estantaĵoj,
nek estontaĵoj, nek potencoj, 39 nek alteco, nek
profundeco, nek iu alia kreitaĵo povos apartigi
nin de la amo de Dio, kiu estas en Kristo Jesuo,
nia Sinjoro.

9 Mi diras la veron en Kristo, mi ne mensogas,
kaj mia konscienco atestas kun mi per la
Sankta Spirito, 2 ke mi havas grandan malĝojon
kaj senĉesan doloron en la koro. 3 Ĉar mi volus,
ke mi estu anatemita for de Kristo por miaj
fratoj, miaj parencoj laŭ la karno; 4 kiuj estas
Izraelidoj, kies estas la adopto kaj la gloro kaj la
interligoj kaj la leĝdono kaj la Diservo kaj la
promesoj; 5 kies estas la patroj, kaj el kiuj laŭ
la karno estas Kristo, kiu estas super ĉiuj, Dio
benata eterne. Amen. (aiōn g165) 6 Sed la afero ne
estas, kvazaŭ la vorto de Dio estus neniiĝinta.
Ĉar ne ĉiuj estas Izrael, kiuj estas el Izrael; 7
nek, ĉar ili estas idoj de Abraham, ĉiuj estas
filoj, sed: Per Isaak oni nomos vian idaron. 8 Tio
estas, ne la filoj de la karno estas la filoj de Dio,
sed la filoj de la promeso estas rigardataj kiel
idaro. 9 Ĉar jen estas la vorto de promeso: En la
sama jartempo Mi venos, kaj estos filo ĉe Sara.
10 Kaj plue, kiam Rebeka ankaŭ gravediĝis per
unu, nia patro Isaak 11 (ĉar la infanoj ankoraŭ
ne naskiĝis, nek faris ion bonan aŭ malbonan,
por ke la intenco de Dio restu laŭ elekto, ne
pro faroj, sed pro la alvokanto), 12 estis dirite
al ŝi: La pli granda servos la malpli grandan.
13 Kiel estas skribite: Mi ekamis Jakobon, sed
Esavon Mi malamis. 14 Kion do ni diru? Ĉu estas
maljusteco ĉe Dio? Nepre ne! 15 Ĉar Li diris al
Moseo: Mi favorkoros tiun, kiun Mi favorkoros,
kaj Mi kompatos tiun, kiun Mi kompatos. 16
Tial do tio apartenas ne al tiu, kiu volas, nek al
tiu, kiu kuras, sed al Dio, kiu kompatas. 17 Ĉar
la Skribo diras al Faraono: Nur por tio Mi vin
konservis, ke Mi montru sur vi Mian forton, kaj
por ke oni rakontu pri Mia nomo sur la tuta
tero. 18 Tial Li favorkoras ĉiun, kiun Li volas; kaj

ĉiun, kiun Li volas, Li obstinigas. 19 Vi do diras
al mi: Kial Li ankoraŭ riproĉas? Ĉar kiu rezistas
al Lia volo? 20 Sed antaŭ tio, ho viro, kiu vi
estas, ke vi respondas kontraŭ Dio? Ĉu faritaĵo
diros al sia farinto: Kial vi faris min tiel? 21 Aŭ
ĉu la potfaristo ne havas rajton super la argilo,
el la sama maso fari jen vazon por honoro, kaj
jen vazon por malhonoro? 22 Kiel do, se Dio,
volante elmontri Sian koleron kaj konatigi Sian
potencon, toleris kun plena pacienco vazojn
de kolero, taŭgajn por pereo; 23 kaj por ke Li
konatigu la riĉon de Sia gloro sur vazojn de
favoro, kiujn Li antaŭe pretigis por gloro, 24
nome nin, kiujn Li ankaŭ vokis, ne nur el la
Judoj, sed ankaŭ el la nacianoj? 25 Kiel Li diras
ankaŭ en Hoŝea: La popolon ne Mian Mi nomos
Mia popolo, Kaj la neamatinon amatino. 26 Kaj
sur la sama loko, kie estis al ili dirite: Vi ne
estas Mia popolo, Tie oni nomos ilin infanoj de
la vivanta Dio. 27 Kaj Jesaja krias pri Izrael: Se
la nombro de la filoj de Izrael eĉ estos kiel la
apudmara sablo, la restintoj saviĝos; 28 ĉar la
Sinjoro efektivigos Sian vorton en la mondo,
akcelante kaj tranĉe mallongigante ĝin. 29 Kiel
Jesaja diris antaŭe: Se la Eternulo Cebaot ne
lasus al ni restaĵon, Ni fariĝus kiel Sodom, ni
similiĝus al Gomora. 30 Kion do ni diru? Ke
la nacianoj, kiuj ne sekvis justecon, atingis
justecon, la justecon, kiu estas el fido; 31 sed ke
Izrael, sekvante la leĝon de justeco, ne atingis
tiun leĝon. 32 Kial? Ĉar ili sekvis ĝin ne per
fido, sed kvazaŭ per faroj. Ili falpuŝiĝis ĉe la
ŝtono de falpuŝiĝo; 33 kiel estas skribite: Jen Mi
kuŝigas en Cion ŝtonon de falpuŝiĝo kaj rokon
de alfrapiĝo; Kaj tiu, kiu fidas al li, ne estos
hontigita.

10 Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo
al Dio pri ili estas por ilia savado. 2 Ĉar
mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron al Dio,
sed ne laŭ scio. 3 Ĉar nesciante la justecon de
Dio, kaj penante starigi sian propran justecon,
ili ne subiĝis al la justeco de Dio. 4 Ĉar Kristo
estas la fino de la leĝo por justeco por ĉiu,
kiu kredas. 5 Ĉar Moseo skribis, ke tiu, kiu
plenumas la justecon de la leĝo, vivos per ĝi. 6
Sed la justeco, kiu estas el fido, diras jene: Ne
diru en via koro: Kiu suprenirus en la ĉielon?
(tio estas, por malsuprenigi Kriston), 7 nek: Kiu
malsuprenirus en la abismon? (tio estas, por
suprenkonduki Kriston el la mortintoj). **(Abyssos
g12)** 8 Sed kion ĝi diras? La afero estas proksime
de vi, en via buŝo kaj en via koro; tio estas, la
vorto de fido, kiun ni predikas; 9 ĉar se vi per
via buŝo konfesas Jesuon Sinjoro, kaj kredas
en via koro, ke Dio lin levis el la mortintoj, vi
saviĝos; 10 ĉar per la koro la homo kredas ĝis
justeco, kaj per la buŝo konfesas ĝis savo. 11
Ĉar la Skribo diras: Ĉiu, kiu fidas al li, ne estos
hontigita. 12 Ĉar estas nenia diferencigo inter
Judo kaj Greko, ĉar unu sama estas Sinjoro de
ĉiuj, kaj estas riĉa por ĉiuj, kiuj lin vokas; 13
ĉar: Ĉiu, kiu vokos la nomon de la Eternulo,
saviĝos. 14 Kiel do ili vokos Tiun, al kiu ili ne
kredis? kaj kiel ili kredos al Tiu, pri kiu ili ne
aŭdis? kaj kiel ili aŭdos sen predikanto? 15 kaj
kiel oni predikos, se ili ne estos senditaj? kiel
estas skribite: Kiel ĉarmaj estas la piedoj de la
anoncantoj de la evangelio de bono! 16 Sed ne
ĉiuj aŭskultis la evangelion. Ĉar Jesuo diris: Ho
Eternulo! kiu kredus al tio, kion ni aŭdis? 17
La fido venas do per aŭdado, kaj aŭdado per la
vorto de Kristo. 18 Sed mi diras: Ĉu ili ne aŭdis?
Certe: Tra la tuta mondo iris ilia sono, Kaj ĝis la
finoj de la tero iris iliaj vortoj. 19 Sed mi diras:
Ĉu Izrael ne sciis? Unue Moseo diris: Mi incitos
vin per ne-popolo, Per popolo malnobla Mi vin
kolerigos. 20 Kaj Jesaja estis tre kuraĝa, kaj diris:
Mi estas trovebla por tiuj, kiuj Min ne serĉis; Mi
montris Min al tiuj, kiuj pri Mi ne demandis. 21
Sed pri Izrael li diris: Ĉiutage Mi etendis Miajn
manojn al popolo malobeema kaj obstina.

11 Mi do diras: Ĉu Dio forpuŝis Sian popolon?
Nepre ne! Ĉar ankaŭ mi estas Izraelido, el la
idoj de Abraham, el la tribo de Benjamen. 2 Dio
ne forpuŝis Sian popolon, kiun Li antaŭkonis.
Aŭ ĉu vi ne scias, kion la Skribo diras pri
Elija? kiel li pledis ĉe Dio kontraŭ Izrael: 3 Ho
Eternulo, oni mortigis Viajn profetojn, detruis
Viajn altarojn; kaj mi sola restis, kaj oni serĉas
mian animon. 4 Sed kion diras al li la orakolo
de Dio? Mi restigis por Mi sep mil virojn, kies
genuoj ne fleksiĝis antaŭ Baal. 5 Tiel same do

estas ankaŭ nuntempe restaĵo laŭ la elektado
de graco. 6 Sed se per graco, ne plu el faroj; alie
graco jam ne estus graco. 7 Kion do? Kion Izrael
serĉadas, tion li ne atingis, sed la elektitaro
atingis ĝin, kaj la restaĵo estis obstinigita; 8
kiel estas skribite: Dio donis al ili spiriton de
profunda dormo, okulojn, por ke ili ne vidu, kaj
orelojn, por ke ili ne aŭdu, ĝis la nuna tago. 9
Kaj David diris: Ilia tablo fariĝu por ili reto kaj
kaptilo Kaj falpuŝilo kaj repago; 10 Mallumiĝu
iliaj okuloj, ke ili ne vidu; Kaj iliajn lumbojn
malfortigu por ĉiam. 11 Mi do diras: Ĉu ili
falpuŝiĝis, por ke ili falu? Nepre ne! sed per
ilia eraro venis savo al la nacianoj, por ĵaluzigi
ilin. 12 Se do ilia eraro riĉigis la mondon, kaj
ilia perdo estas la gajno de la nacianoj, kiom pli
ilia pleneco? 13 Sed mi parolas al vi, nacianoj.
Laŭ tio, kiom mi estas apostolo al nacianoj, mi
gloras mian servadon; 14 se nur mi iel povos
ĵaluzigi tiujn, kiuj estas mia karno, kaj savi
kelkajn el ili. 15 Ĉar se la forĵetado de ili estas
la repacigo de la mondo, kio estos la akcepto
de ili, se ne vivo el la mortintoj? 16 Kaj se
la unuaaĵo estas sankta, la maso ankaŭ estas
sankta; kaj se la radiko estas sankta, la branĉoj
ankaŭ estas sanktaj. 17 Sed se kelkaj el la branĉoj
derompiĝis, kaj vi, estante sovaĝa olivarbo,
engreftiĝis inter ili kaj fariĝis partoprenanto en
la radiko kaj graso de la olivarbo, 18 ne fieru
super la branĉoj; sed se vi fieras, ne vi portas
la radikon, sed la radiko portas vin. 19 Vi do
diros: Branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu
engreftita. 20 Bone; pro nekredemeco ili estis
derompitaj, kaj vi staras per via fido. Ne tenu
vin alte, sed timu; 21 ĉar se Dio ne indulgis la
naturajn branĉojn, Li ankaŭ vin ne indulgos.
22 Vidu do la bonecon kaj severecon de Dio:
al la falintoj severecon, sed al vi bonecon,
se vi restados en Lia boneco; alie vi ankaŭ
detranĉiĝos. 23 Kaj ili ankaŭ, se ili ne restados
en sia nekredemeco, engreftiĝos; ĉar Dio povas
reengrefti ilin. 24 Ĉar se vi eltranĉiĝis el tio, kio
estas nature sovaĝa olivarbo, kaj kontraŭnature
engreftiĝis en bonan olivarbon, kiom pli ĉi tiuj,
kiuj estas la naturaj branĉoj, engreftiĝos en
sian propran olivarbon? 25 Ĉar mi ne volas,
fratoj, ke vi ne sciu ĉi tiun misteron, por ke
vi ne opiniu vin saĝaj, ke laŭparta obstiniĝo
okazis al Izrael, ĝis la pleneco de la nacianoj
envenos; 26 kaj tiamaniere la tuta Izrael saviĝos,
kiel estas skribite: El Cion venos la Liberiganto;
Li deturnos de Jakob malpiecon; 27 Kaj ĉi tio
estos Mia interligo kun ili, Kiam Mi forigos
iliajn pekojn. 28 Rilate al la evangelio, ili estas
malamikoj pro vi; sed rilate al la elekto, ili
estas amataj pro la patroj. 29 Ĉar la donacoj
kaj la vokado de Dio estas nerevokeblaj. 30
Ĉar kiel vi iam estis malobeemaj al Dio, sed
jam ricevis kompaton per ilia malobeo, 31
tiel same ankaŭ ĉi tiuj jam malobeis, por ke,
per la kompato montrita al vi, ili ankaŭ nun
ricevu kompaton. 32 Ĉar Dio kunŝlosis ĉiujn en
malobeo, por ke Li kompatu ĉiujn. **(eleēsē g1653)**
33 Ho, profundo de riĉeco kaj saĝeco kaj scio
de Dio! kiel neesploreblaj estas Liaj juĝoj, kaj
nesekveblaj Liaj vojoj! 34 Ĉar kiu sciis la spiriton
de la Eternulo? aŭ kiu estis Lia konsilanto? 35
aŭ kiu antaŭe al Li donis ion, poste redonotan
al li? 36 Ĉar el Li kaj per Li kaj al Li estas ĉio. Al
Li estu la gloro por ĉiam. Amen. **(aiōn g165)**

12 Mi do vin petas, fratoj, pro la kompatoj
de Dio, ke vi prezentu viajn korpojn kiel
vivantan oferon, sanktan, plaĉantan al Dio, kio
estas via racia servo. 2 Kaj ne konformiĝu al
ĉi tiu mondo; sed aliformiĝu per renovigado
de via menso, por ke vi provu, kio estas la
bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio.
(aiōn g165) 3 Ĉar mi diras al ĉiu el vi, per la
graco al mi donita, ke li ne tro estimu sin,
sed estimu sin kun modereco, laŭ mezuro de
la fido, kiun Dio disdonis al ĉiu. 4 Ĉar kiel ni
havas multajn membrojn en unu korpo, kaj
ne ĉiuj membroj havas la saman funkcion, 5
tiel same ni multaj estas unu korpo en Kristo,
kaj ĉiuj aparte membroj unu de alia. 6 Sed
havante donacojn diversajn laŭ la graco donita
al ni, ĉu profetadon, ni profetu laŭ la mezuro
de nia fido; 7 aŭ servadon, ni laboru en nia
servado; aŭ instruanto, en sia instruado; 8 aŭ
admonanto, en sia admonado; la disdonanto
agu malavare, la administranto kun diligenteco,
la kompatanto kun ĝojo. 9 Via amo estu sen

hipokriteco. Abomenu tion, kio estas malbona;
algluiĝu al la bona. 10 En fratamo estu kore
unuigitaj unu al alia, honore preferantaj unu
la alian; 11 en diligenteco ne malviglaj, en
spirito fervoraj, servantaj la Sinjoron; 12 en
espero ĝojaj, en aflikto paciencaj, en preĝado
persistaj; 13 kotizantaj por la bezonoj de la
sanktuloj, sekvantaj gastamecon. 14 Benu tiujn,
kiuj vin persekutas; benu, kaj ne malbenu. 15
Ĝoju kun ĝojantoj, ploru kun plorantoj. 16 Estu
simpatiaj unu al alia. Ne pripensadu altajn
aferojn, sed klinadu vin al humilaj aferoj. Ne
opiniu vin saĝaj. 17 Redonu al neniu malbonon
pro malbono. Celu aprobindaĵojn antaŭ ĉiuj
homoj. 18 Se estos eble, restu pacaj viaparte
kun ĉiuj homoj. 19 Ne venĝu vin, amataj, sed
cedu lokon al kolero; ĉar estas skribite: Ĉe Mi
estas venĝo, Mi repagos, diras la Sinjoro. 20 Sed
se via malamiko malsatas, donu al li manĝi; se li
soifas, donu al li trinki; ĉar tion farante, fajrajn
karbojn vi kolektos sur lia kapo. 21 Ne venkiĝu
de malbono, sed venku malbonon per bono.

13 Ĉiu animo submetiĝu al la superaj
aŭtoritatoj, ĉar ne ekzistas aŭtoritato,
krom de Dio; kaj tiuj, kiuj ekzistas, estas
starigitaj de Dio. 2 Tiu do, kiu kontraŭstaras
al aŭtoritato, rezistas al la ordono de Dio; kaj
tiuj, kiuj rezistas, ricevos juĝon. 3 Ĉar regantoj
estas teruraĵo ne al la bona agado, sed al la
malbona. Ĉu vi volas ne timi aŭtoritatulon?
faru bonon, kaj vi havos de li laŭdon; 4 ĉar li
estas servanto de Dio al vi por bono. Sed timu,
se vi faras malbonon; ĉar ne vane li portas la
glavon, ĉar li estas servanto de Dio, venĝanto
por kolero kontraŭ tiu, kiu faras malbonon. 5
Sekve estas necese submetiĝi, ne nur pro la
kolero, sed ankaŭ pro konscienco. 6 Ĉar pro tio
vi ankaŭ pagas tributon, ĉar ili estas servantoj
de Dio, klopodantaj por ĉi tio mem. 7 Redonu
ŝuldon al ĉiuj: tributon, al kiu tributo estas
ŝuldata; imposton, al kiu imposto; timon, al kiu
timo; honoron, al kiu honoro. 8 Al neniu ŝuldu
ion, krom la reciproka amo; ĉar amante sian
proksimulon, oni plenumis la ceteran leĝon.
9 Ĉar tio: Ne adultu, Ne mortigu, Ne ŝtelu, Ne
deziru, kaj ĉiu alia ordono, estas resumitaj en
la jena parolo: Amu vian proksimulon kiel vin
mem. 10 Amo ne faras malbonon al proksimulo;
amo do estas la plenumado de la leĝo. 11 Kaj
tion faru, sciante la ĝustan tempon, ke nun
estas la horo por leviĝo el dormo; ĉar nun nia
savo estas pli proksima, ol kiam ni ekkredis. 12
La nokto jam finiĝas, kaj la tago alproksimiĝas;
ni demetu do la farojn de mallumo kaj surmetu
la armilojn de lumo. 13 Ni iradu dece, kiel
en la tago, ne en diboĉado kaj drinkado, nek
en volupto kaj senbrideco, nek en malpaco
kaj ĵaluzo. 14 Sed surmetu la Sinjoron Jesuo
Kristo, kaj ne sekvu la intencojn de la karno al
voluptoj.

14 Sed akceptu malfortulon en fido, tamen
ne por dubaj disputadoj. 2 Unu homo
kredas, ke li povas ĉion manĝi; sed alia, estante
malforta, manĝas legomojn. 3 Kiu manĝas,
tiu ne malestimu tiun, kiu ne manĝas; kaj kiu
ne manĝas, tiu ne juĝu tiun, kiu manĝas; ĉar
Dio lin akceptis. 4 Kiu estas vi, ke vi juĝas la
servanton de alia? antaŭ sia propra sinjoro
li staras aŭ falas. Li ja estos starigita, ĉar la
Sinjoro povas lin starigi. 5 Unu juĝas unu tagon
pli alte ol alian, alia egale juĝas ĉiun tagon. Ĉiu
homo konvinkiĝu en sia menso. 6 Kiu observas
la tagon, tiu observas ĝin al la Sinjoro; kaj la
manĝanto manĝas al la Sinjoro, ĉar li dankas
Dion; kaj la nemanĝanto nemanĝas al la Sinjoro,
kaj li dankas Dion. 7 Ĉar neniu el ni vivas al
si mem, kaj neniu mortas al si mem. 8 Ĉar
se ni vivas, ni vivas al la Sinjoro, kaj se ni
mortas, ni mortas al la Sinjoro; ĉu ni vivas do,
aŭ mortas, al la Sinjoro ni apartenas. 9 Ĉar por
tio Kristo mortis kaj viviĝis, por esti Sinjoro de
la mortintoj kaj de la vivantoj. 10 Sed vi, kial vi
juĝas vian fraton? kaj vi, kial vi malestimas vian
fraton? ĉar ni ĉiuj staros antaŭ la tribunala seĝo
de Dio. 11 Ĉar estas skribite: Kiel Mi vivas, diras
la Eternulo, antaŭ Mi kliniĝos ĉiu genuo, Kaj ĉiu
lango gloros Dion. 12 Tial do ĉiu el ni respondos
al Dio pri si mem. 13 Tial ni ne plu juĝu unu
alian; sed prefere ni juĝu, ke neniu metu en la
vojo de sia frato faligilon aŭ ian ofendilon. 14
Mi scias, kaj konvinkiĝis en la Sinjoro Jesuo,
ke nenio estas malpura per si; sed por tiu, kiu

opinias ion malpura, ĝi estas malpura. 15 Ĉar
se pro manĝaĵo via frato ĉagreniĝas, vi jam
ne iradas en amo. Ne pereigu per via manĝaĵo
tiun, por kiu Kristo mortis. 16 Via bono do ne
estu kalumniita; 17 ĉar la regno de Dio estas ne
manĝado kaj trinkado, sed justeco kaj paco kaj
ĝojo en la Sankta Spirito. 18 Ĉar tiu, kiu en tio
servas Kriston, plaĉas al Dio, kaj estas aprobata
de homoj. 19 Ni do celu tion, kio apartenas al
paco kaj al reciproka edifo. 20 Ne detruu pro
manĝaĵo la faron de Dio. Ĉio estas ja pura; sed
estas malbone por tiu, kiu manĝas kun ofendo.
21 Estas bone ne manĝi viandon, nek trinki
vinon, nek fari ion, per kio via frato ofendiĝas.
22 Tiun fidon, kiun vi havas, havu por vi mem
antaŭ Dio. Feliĉa estas tiu, kiu ne juĝas sin mem
per tio, kion li aprobas. 23 Sed tiu, kiu estas
sendecida, estas kondamnita, se li manĝas; ĉar
li manĝas ne el fido, kaj ĉio, kio ne estas el fido,
estas peko.

15 Ni, kiuj estas fortaj, devas porti la
malfortaĵojn de la nefortaj, kaj ne plaĉi al
ni mem. 2 Ĉiu el ni plaĉu al sia proksimulo per
tia bono, kia taŭgas, por edifi. 3 Ĉar Kristo ankaŭ
ne plaĉis al si mem, sed, kiel estas skribite:
La insultoj de Viaj insultantoj falis sur min. 4
Ĉar ĉio, kio estas antaŭe skribita, estas skribita
por nia instruado, por ke per pacienco kaj per
konsolo de la Skriboj ni havu esperon. 5 Kaj
la Dio de pacienco kaj konsolo donu al vi, ke
vi simpatiu unu kun alia laŭ Kristo Jesuo; 6
por ke vi unuanime per unu voĉo gloru la Dion
kaj Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 7 Tial
akceptu unu la alian, kiel ankaŭ Kristo akceptis
vin, al la gloro de Dio. 8 Ĉar mi diras, ke Kristo
fariĝis servanto al la cirkumcidularo pro la
vereco de Dio, por konfirmi la promesojn al la
patroj, 9 kaj ke la nacianoj pro lia kompato gloru
Dion, kiel estas skribite: Tial mi gloros Vin inter
la popoloj, Kaj pri Via nomo mi kantos. 10 Kaj
ankaŭ oni diras: Ĝoju, ho gentoj, kun Lia popolo.
11 Kaj ankaŭ: Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Kaj laŭdu Lin ĉiuj gentoj. 12 Kaj ankaŭ Jesaja
diras: Estos radiko de Jiŝaj, Kaj la stariĝanto por
regi la naciojn. Al li celados la nacioj. 13 Kaj la
Dio de espero plenigu vin per ĉia ĝojo kaj paco
en kredado, por ke vi abunde havu esperon,
laŭ la potenco de la Sankta Spirito. 14 Kaj, ho
miaj fratoj, mi mem konvinkiĝis pri vi, ke vi
mem estas plenaj de boneco, plenigitaj per ĉia
sciado, kaj kapablaj admoni unu la alian. 15
Tamen mi iom pli kuraĝe skribas al vi, kvazaŭ
rememorigante vin per la graco, donita al mi
de Dio, 16 ke mi estu servanto de Kristo Jesuo al
la nacianoj, solenanta la evangelion de Dio, por
ke la oferado de la nacianoj fariĝu akceptebla,
sanktigite de la Sankta Spirito. 17 Mi povas do
fieri en Kristo Jesuo pri tio, kio rilatas al Dio.
18 Ĉar mi ne kuraĝos priparoli ion, krom tio,
kion Kristo faris per mi, por obeigi la nacianojn,
vorte kaj fare, 19 en la potenco de signoj kaj
mirindaĵoj, en la potenco de la Sankta Spirito;
tiel, ke de Jerusalem kaj ĉirkaŭe ĝis Iliriko mi
plene predikis la evangelion de Kristo; 20 jenon
ambiciante: tiel prediki la evangelion, ne tie, kie
Kristo jam estis priparolita, ke mi ne konstruu
sur la fundamento de alia; 21 sed kiel estas
skribite: Vidos tiuj, al kiuj ne estis dirite pri li,
Kaj komprenos tiuj, kiuj ne aŭdis. 22 Pro tio
ankaŭ mi ofte estis malhelpita veni al vi; 23
sed jam ne havante lokon en ĉi tiuj regionoj,
kaj dum multe da jaroj sopirante veni al vi, 24
kiam mi veturos al Hispanujo, mi venos al vi
(ĉar mi esperas vin viziti travojaĝante, kaj esti
helpata de vi sur la vojo, se antaŭe mi estos
sufiĉe gastinta ĉe vi); 25 sed nun mi veturas
al Jerusalem, farante servon al la sanktuloj.
26 Ĉar Makedonujo kaj la Aĥaja lando volonte
decidis fari monoferon por la neriĉaj sanktuloj
en Jerusalem. 27 Volonte ili decidis, estante iliaj
ŝuldantoj. Ĉar se la nacianoj partoprenas en
iliaj spiritaj aferoj, tiuj siavice devas servi al ili
ankaŭ en materiaj aferoj. 28 Tial, plenuminte
ĉi tion, kaj sigelinte por ili ĉi tiun frukton, mi
ekiros Hispanujon, kaj vizitos vin survoje. 29
Kaj mi scias, ke venante al vi, mi venos en la
pleneco de la beno de Kristo. 30 Sed mi petas
vin, fratoj, pro nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj pro
la amo de la Spirito, ke vi kunluktu kun mi en
viaj preĝoj al Dio pro mi; 31 ke mi liberiĝu de la
malobeemuloj en Judujo, kaj ke mia servo al
Jerusalem estu akceptebla al la sanktuloj; 32

por ke mi venu ĝoje al vi per la volo de Dio kaj
trovu ripozon ĉe vi. 33 Kaj la Dio de paco estu
kun vi ĉiuj. Amen.

16 Mi rekomendas al vi nian fratinon Febe, kiu
estas diakonino de la eklezio en Kenkrea;
2 por ke vi akceptu ŝin en la Sinjoro, kiel
konvenas al sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en ĉiuj
aferoj, pri kiuj ŝi bezonos vin; ĉar ŝi ankaŭ estis
helpantino de multaj, kaj de mi mem. 3 Salutu
Priskilan kaj Akvilan, miajn kunlaborantojn en
Kristo Jesuo, 4 kiuj pro mia vivo riskis siajn
kolojn; ilin dankas ne nur mi, sed ankaŭ ĉiuj
eklezioj de la nacianoj; 5 kaj salutu la eklezion
en ilia domo. Salutu mian amatan Epajneton,
kiu estas la unuaaĵo de Azio por Kristo. 6
Salutu Marian, kiu multe laboris por vi. 7 Salutu
Andronikon kaj Junion, miajn parencojn kaj
miajn kunkaptitojn, kiuj estas konataj inter la
apostoloj, kaj ankaŭ estis en Kristo antaŭ ol
mi. 8 Salutu Ampliason, mian amaton en la
Sinjoro. 9 Salutu Urbanon, nian kunlaboranton
por Kristo, kaj mian amatan Staĥison. 10 Salutu
Apeleson, la aprobitan en Kristo. Salutu tiujn,
kiuj estas ĉe Aristobulo. 11 Salutu mian parencon
Herodion. Salutu tiujn ĉe Narkiso, kiuj estas
en la Sinjoro. 12 Salutu Trifajnan kaj Trifosan,
kiuj laboras en la Sinjoro. Salutu Persison, la
virinon amatan, kiu multe laboris en la Sinjoro.
13 Salutu Rufon, elektitan de la Sinjoro, kaj
lian kaj mian patrinon. 14 Salutu Asinkriton,
Flegonon, Hermeson, Patrobason, Hermason,
kaj la fratojn ĉe ili. 15 Salutu Filologon kaj
Julian, Nereon kaj lian fratinon, kaj Olimpason,
kaj ĉiujn sanktulojn kun ili. 16 Salutu unu la
alian per sankta kiso. Ĉiuj eklezioj de Kristo
vin salutas. 17 Nun mi vin petas, fratoj, observi
tiujn, kiuj kaŭzas la malkonsentojn kaj ofendojn
kontraŭ la instruado, kiun vi lernis; kaj forturni
vin de ili. 18 Ĉar tiaj homoj servas ne al nia
Sinjoro Kristo, sed al sia ventro; kaj per siaj
belaj kaj flataj vortoj ili trompas la korojn de la
naivuloj. 19 Ĉar via obeemeco estas sciigita al
ĉiuj homoj. Tial mi ĝojas pro vi; sed mi deziras,
ke vi estu saĝaj rilate la bonon kaj malkleraj
rilate la malbonon. 20 Kaj la Dio de paco baldaŭ
subpremos Satanon sub viaj piedoj. La graco de
nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi. 21 Salutas
vin Timoteo, mia kunlaboranto, kaj Lucio kaj
Jason kaj Sosipatro, miaj parencoj. 22 Mi, Tertio,
kiu skribis ĉi tiun epistolon, salutas vin en la
Sinjoro. 23 Vin salutas Gajo, la gastiganto de
mi kaj de la tuta eklezio. Vin salutas Erasto, la
ekonomo de la urbo, kaj Kvarto, la frato. 24 La
graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi
ĉiuj. Amen. 25 Al Tiu, kiu povas fortikigi vin,
laŭ mia evangelio kaj la predikado de Jesuo
Kristo, laŭ la malkaŝo de la mistero, silentigita
tra eternaj tempoj, (aiōnios g166) 26 sed nun
elmontrita, kaj per la profetaj skriboj laŭ la
ordono de la eterna Dio sciigita al ĉiuj nacioj
por obeado de fido; (aiōnios g166) 27 al la sola saĝa
Dio, per Jesuo Kristo estu la gloro por ĉiam kaj
eterne. Amen. (aiōn g165)

1 Korintanoj

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo
per la volo de Dio, kaj Sostenes, nia frato,
2 al tiu eklezio de Dio, kiu estas en Korinto,
al tiuj, kiuj estas sanktigitaj en Kristo Jesuo,
vokitaj por esti sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj en
ĉiu loko vokas la nomon de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, ilia Sinjoro kaj nia: 3 Graco estu al vi
kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro
Jesuo Kristo. 4 Mi ĉiam dankas mian Dion pri
vi, pro la graco de Dio al vi donita en Kristo
Jesuo; 5 ke en ĉio vi riĉiĝis en li, en ĉia parolo
kaj ĉia scio; 6 kiel ankaŭ la atesto de Kristo
konfirmiĝis en vi; 7 tiel, ke vi malatingas nenian
donacon; atendante la malkaŝon de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 8 kiu ankaŭ konfirmos vin ĝis la
fino, por ke vi estu neriproĉeblaj en la tago
de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 9 Fidela estas Dio,
per kiu vi estas alvokitaj en la kunulecon de
Lia Filo Jesuo Kristo, nia Sinjoro. 10 Mi petegas
vin, fratoj, per la nomo de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, ke vi ĉiuj parolu tion saman, kaj ke estu
neniaj skismoj inter vi; sed ke vi estu perfekte
kunigitaj en la sama spirito kaj en la sama juĝo.
11 Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas sciigite al mi de la
domanoj de Ĥloe, ke ekzistas inter vi malpacoj.
12 Kaj la jenon mi volas diri, ke ĉiu el vi diras:
Mi estas de Paŭlo; kaj mi de Apolos; kaj mi
de Kefas; kaj mi de Kristo. 13 Ĉu Kristo estas
dividita? ĉu Paŭlo krucumiĝis por vi? aŭ ĉu vi
baptiĝis en la nomon de Paŭlo? 14 Mi dankas
Dion, ke mi baptis neniun el vi krom Krispo
kaj Gajo; 15 por ke neniu diru, ke vi baptiĝis
en mian nomon. 16 Kaj mi baptis ankaŭ la
familion de Stefanas; krom tio mi ne scias, ĉu
mi baptis iun alian. 17 Ĉar Kristo sendis min,
ne por bapti, sed por prediki la evangelion; ne
en saĝeco de vortoj, por ke la kruco de Kristo
ne vantiĝu. 18 Ĉar la priparolo de la kruco
estas por la pereantoj malsaĝeco; sed por ni, la
savatoj, ĝi estas la potenco de Dio. 19 Ĉar estas
skribite: Mi pereigos la saĝecon de la saĝuloj,
Kaj la kompetentecon de la kompetentuloj Mi
malaperigos. 20 Kie estas la saĝulo? kie estas
la skribisto? kie estas la diskutisto de ĉi tiu
tempaĝo? ĉu Dio ne malsaĝigis la saĝecon de la
mondo? (aiōn g165) 21 Ĉar pro tio, ke en la saĝeco
de Dio la mondo per sia saĝeco ne konis Dion,
bonvolis Dio per la malsaĝeco de la prediko savi
la kredantojn. 22 Ĉar Judoj postulas signojn,
kaj Grekoj serĉas saĝecon; 23 sed ni predikas
Kriston krucumitan, por Judoj falilon, kaj por
Grekoj malsaĝon; 24 sed por la vokitoj mem,
ĉu Judoj aŭ Grekoj, Kriston la potencon de Dio,
kaj la saĝecon de Dio. 25 Ĉar la malsaĝeco de
Dio estas pli saĝa ol homoj; kaj la malforteco de
Dio estas pli forta ol homoj. 26 Ĉar rigardu vian
vokon, fratoj, ke ne multaj saĝuloj laŭ la karno,
ne multaj potenculoj, ne multaj nobeloj, estas
vokataj; 27 sed Dio elektis la malsaĝajn objektojn
de la mondo, por hontigi la saĝulojn; kaj Dio
elektis la malfortajn objektojn de la mondo, por
hontigi la fortajn; 28 kaj la malnoblajn objektojn
de la mondo, kaj la malestimatajn Dio elektis,
kaj eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn; 29 por
ke neniu karno fieru antaŭ Dio. 30 Sed el Li vi
estas en Kristo Jesuo, kiu fariĝis al ni saĝeco el
Dio, kaj justeco kaj sanktigo, kaj elaĉeto; 31 por
ke, kiel estas skribite: Kiu fieras, tiu fieru en la
Eternulo.

2 Kaj mi, fratoj, venante al vi, venis ne
kun supereco de parolo aŭ de saĝeco,
proklamante al vi la misteron de Dio. 2 Ĉar mi
decidis scii ĉe vi nenion, krom Jesuo Kristo kaj
tiu krucumita. 3 Kaj mi estis ĉe vi en malforteco
kaj en timo kaj en multa tremado. 4 Kaj mia
parolo kaj mia prediko estis ne en allogaj paroloj
de saĝeco, sed en elmontro de la Spirito kaj
potenco, 5 por ke via fido estu ne laŭ la saĝeco
de homoj, sed laŭ la potenco de Dio. 6 Tamen ni
parolas saĝecon inter plenaĝuloj, sed saĝecon
ne de ĉi tiu mondo, nek de la regantoj de ĉi tiu
mondo, kiuj neniiĝas; (aiōn g165) 7 sed ni parolas
la saĝecon de Dio en mistero, la saĝecon kaŝitan,
kiun Dio antaŭdestinis antaŭ la mondaĝoj por
nia glorado; (aiōn g165) 8 kaj kiun scias neniu el la
regantoj de ĉi tiu mondo; ĉar se ili ĝin scius, ili
ne krucumus la Sinjoron de gloro; (aiōn g165) 9
sed kiel estas skribite: Tion, kion okulo ne vidis
kaj orelo ne aŭdis, Kaj kio en la koron de homo
ne eniris, Dio preparis por tiuj, kiuj Lin amas.

10 Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la Spirito; ĉar
la Spirito esploras ĉion, eĉ la profundaĵojn de
Dio. 11 Ĉar kiu inter homoj scias la aferojn de
iu homo, krom la spirito de la homo, kiu estas
en li? tiel same la aferojn de Dio scias neniu,
krom la Spirito de Dio. 12 Sed ni ricevis ne la
spiriton de la mondo, sed la spiriton, kiu estas
de Dio; por ke ni sciu tion, al ni donacitan de
Dio. 13 Pri kio ankaŭ ni parolas per vortoj, ne
kiujn instruas homa saĝeco, sed kiujn instruas
la Spirito; komparante spiritajn kun spiritaj. 14
Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la
Spirito de Dio; ĉar ili estas por li malsaĝeco; kaj
li ne povas ilin scii, pro tio, ke ili estas juĝataj
spirite. 15 Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj li
mem estas juĝata de neniu. 16 Ĉar kiu sciis la
menson de la Eternulo, ke li instruu Lin? Sed ni
havas la menson de Kristo.

3 Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel
al spirituloj, sed kiel al karnuloj, kiel al
infanetoj en Kristo. 2 Mi nutris vin per lakto, ne
per manĝaĵoj; ĉar vi ankoraŭ tion ne kapablis;
kaj eĉ nun vi ne kapablas; 3 ĉar vi estas
ankoraŭ karnaj; ĉar dum ekzistas inter vi ĵaluzo
kaj malpaco, ĉu vi ne estas karnaj kaj iradas
laŭ la maniero de homoj? 4 Ĉar kiam unu
diras: Mi estas de Paŭlo; kaj alia: Mi estas de
Apolos; ĉu vi ne estas homoj? 5 Kio do estas
Apolos? kaj kio estas Paŭlo? Servantoj, per
kiuj vi ekkredis; kaj ĉiu, kiel la Sinjoro al li
donis. 6 Mi plantis, Apolos akvumis; sed Dio
kreskigis. 7 Tial nek la plantanto estas io, nek
la akvumanto; sed Dio, la kreskiganto. 8 Sed
la plantanto kaj la akvumanto estas unu; sed
ĉiu ricevos sian propran rekompencon laŭ sia
laboro. 9 Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio: vi
estas la kultivotaĵo de Dio, la konstruotaĵo de
Dio. 10 Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel
saĝa majstromasonisto mi metis fundamenton;
kaj aliaj surkonstruas. Sed ĉiu zorgu, kiel li
surkonstruas. 11 Ĉar neniu povas meti alian
fundamenton krom tiu, kiu estas metita, tio
estas Jesuo Kristo. 12 Sed se iu konstruas sur
la fundamento oron, arĝenton, multekostajn
ŝtonojn, lignon, fojnon, pajlon, 13 ĉies laboraĵo
evidentiĝos; ĉar la tago ĝin montros, pro tio,
ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro mem
provos ĉies laboraĵon, kia ĝi estas. 14 Se restos
ies laboraĵo, kiun li surkonstruis, li ricevos
rekompencon. 15 Se ies laboraĵo forbrulos, li
suferos perdon; sed li mem saviĝos; tamen kiel
tra fajro. 16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de
Dio kaj ke en vi loĝas la Spirito de Dio? 17 Se iu
detruas la templon de Dio, tiun detruos Dio; ĉar
la templo de Dio estas sankta, kaj vi estas tio.
18 Neniu sin trompu. Se iu el vi opinias sin saĝa
en ĉi tiu mondo, li fariĝu malsaĝulo, por ke li
saĝiĝu. (aiōn g165) 19 Ĉar la saĝeco de ĉi tiu mondo
estas malsaĝeco ĉe Dio. Ĉar estas skribite: Li
kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo; 20 kaj ankaŭ:
La Eternulo scias la pensojn de saĝuloj, ke ili
estas vantaj. 21 Tial neniu fanfaronu pri homoj.
Ĉar ĉio apartenas al vi, 22 ĉu Paŭlo, aŭ Apolos,
aŭ Kefas, aŭ la mondo, aŭ la vivo, aŭ la morto,
aŭ estantaĵoj aŭ estontaĵoj: ĉio apartenas al vi,
23 kaj vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

4 Tiel oni rigardu nin, kiel servantojn de Kristo
kaj administrantojn de la misteroj de Dio. 2
Cetere, ĉi tie estas postulate ĉe administrantoj,
ke oni troviĝu fidela. 3 Sed ĉe mi estas tre
malgrava afero esti juĝata de vi, aŭ per homa
juĝo: mi ja ne juĝas min mem. 4 Ĉar mi scias
nenion kontraŭ mi; tamen mi ne estas pro
tio pravigita; sed tiu, kiu juĝas min, estas la
Sinjoro. 5 Tial juĝu nenion antaŭ la tempo, ĝis
venos la Sinjoro, kiu enlumigos la kaŝitaĵojn
de la mallumo kaj klarigos la intencojn de la
koroj; kaj tiam ĉiu ricevos de Dio sian propran
laŭdon. 6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilatigis
al mi kaj Apolos pro vi; por ke vi en ni lernu
ne preterpasi la skribitaĵojn; por ke neniu el
vi bloveŝvelu por unu kontraŭ la alia. 7 Ĉar
kiu vin diferencigas? kaj kion vi havas, kion
vi ne ricevis? sed se vi ĝin ricevis, kial vi
fanfaronas, kvazaŭ vi ĝin ne ricevus? 8 Jam
vi estas plenigitaj, jam vi riĉiĝis, vi reĝis sen
ni; kaj mi ja volus, ke vi efektive reĝu, por ke
ni ankaŭ reĝu kun vi. 9 Ĉar ŝajnas al mi, ke
Dio elmetis nin, la apostolojn, la plej lastajn,
kiel mortkondamnitajn; ĉar ni fariĝis spektaklo
al la mondo kaj al anĝeloj kaj al homoj. 10 Ni

estas malsaĝuloj pro Kristo, sed vi estas saĝaj
en Kristo; ni estas malfortaj, sed vi estas fortaj;
vi estas gloraj, sed ni estas senhonoraj. 11 Eĉ ĝis
la nuna horo ni malsatas kaj soifas, kaj ni estas
nudaj, kaj ni estas batataj kaj senhejmaj; 12 kaj
ni penadas, laborante per niaj propraj manoj;
insultate, ni benas; persekutate, ni eltenas; 13
kalumniate, ni petegas; ni fariĝas kiel la balaaĵo
de la mondo, la forĵetaĵo de ĉio, eĉ ĝis nun. 14
Ne por hontigi vin mi tion skribas, sed, kiel
miajn amatajn filojn, por admoni vin. 15 Ĉar
kvankam vi eĉ havus dek mil pedagogojn en
Kristo, tamen vi havas ne multajn patrojn; ĉar
en Kristo Jesuo mi naskigis vin per la evangelio.
16 Mi do petegas vin, estu imitantoj de mi. 17
Pro tio mi sendis al vi Timoteon, kiu estas
mia amata kaj fidela filo en la Sinjoro, kaj kiu
vin memorigos pri miaj vojoj en Kristo, ĝuste
kiel mi instruas ĉie en ĉiu eklezio. 18 Kelkaj
bloveŝvelas, kvazaŭ mi ne venus al vi. 19 Sed mi
venos al vi baldaŭ, se la Sinjoro tion volos; kaj
mi ekscios, ne la parolon de la bloveŝvelintoj,
sed la potencon. 20 Ĉar la regno de Dio estas
ne en parolo, sed en potenco. 21 Kion vi volas?
ĉu kun vergo mi venu al vi, aŭ en amo kaj en
spirito de humileco?

5 Efektive oni raportas, ke estas ĉe vi
malĉasteco, kaj tia malĉasteco, kia ne ekzistas
eĉ inter la nacianoj, ke iu havas la edzinon de
sia patro. 2 Kaj vi bloveŝvelis, kaj ne prefere
ploregis, por ke tiu, kiu faris tion, foriĝu el
inter vi. 3 Ĉar mi vere, korpe forestante, sed
spirite ĉeestante, jam juĝis, kvazaŭ ĉeestante,
tiun, kiu tiel faris tion, 4 en la nomo de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, en kunveno de vi kaj
de mia spirito kun la potenco de nia Sinjoro
Jesuo, 5 transdoni tian homon al Satano por
la detruo de la karno, por ke la spirito saviĝu
en la tago de la Sinjoro Jesuo. 6 Ne bona estas
via fanfaronado. Ĉu vi ne scias, ke malmulto
da fermentaĵo fermentigas la tutan mason? 7
Forpurigu la malnovan fermentaĵon, por ke vi
estu nova maso, kiel vi estas nefermentintaj. Ĉar
por ni ankaŭ Pasko estas oferita, nome Kristo;
8 tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo,
nek per fermentaĵo de malico kaj malboneco,
sed per la senfermenta pano de sincereco kaj
vereco. 9 En mia epistolo mi skribis al vi, ke vi
ne intermiksu vin kun malĉastuloj; 10 ne tute
kun la malĉastuloj de ĉi tiu mondo, aŭ kun la
aviduloj kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar
tiuokaze estus necese, ke vi eliru el la mondo; 11
sed nun mi skribas al vi, ke vi ne intermiksu vin,
se iu, nomata frato, eble estas malĉastulo, aŭ
avidulo, aŭ idolano, aŭ insultanto, aŭ drinkulo,
aŭ rabemulo; kun tia homo eĉ ne kunmanĝu. 12
Ĉar kiel koncernas min juĝi la eksterulojn? Ĉu
vi ne juĝas la internulojn, 13 dum la eksterulojn
juĝas Dio? Forigu el inter vi la malvirtulon.

6 Ĉu iu el vi, havante aferon kontraŭ
sia proksimulo, kuraĝas procesi antaŭ la
malpiuloj, kaj ne antaŭ la sanktuloj? 2 Aŭ ĉu vi
ne scias, ke la sanktuloj juĝos la mondon? kaj se
la mondon vi juĝos, ĉu vi ne estas indaj juĝi la
plej malgrandajn aferojn? 3 Ĉu vi ne scias, ke ni
juĝos anĝelojn? kiom pli do aferojn de la nuna
vivo? 4 Se do vi devas starigi tribunalon pri la
aferoj de la nuna vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn,
kiuj estas negravaj en la eklezio? 5 Mi diras tion,
por vin hontigi. Ĉu efektive ne ekzistas ĉe vi eĉ
unu saĝulo, kiu povus decidi inter siaj fratoj, 6
sed frato procesas kontraŭ frato, kaj eĉ antaŭ
nekredantoj? 7 Certe jam estas ĉe vi granda
domaĝo, ke vi faras procesojn unu kontraŭ alia.
Kial vi ne prefere suferas maljustecon? kial vi
ne prefere suferas rabadon? 8 Tamen eĉ vi mem
faras maljustecon kaj rabadon, kaj eĉ kontraŭ la
fratoj. 9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la maljustuloj ne
heredos la regnon de Dio? Ne trompiĝu: nek
malĉastuloj, nek idolanoj, nek adultuloj, nek
molmoruloj, nek viruzaĉantoj, 10 nek ŝtelistoj,
nek aviduloj, nek drinkuloj, nek insultantoj, nek
rabemuloj, heredos la regnon de Dio. 11 Kaj tiaj
estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis,
sed vi justiĝis en la nomo de la Sinjoro Jesuo
Kristo kaj en la Spirito de nia Dio. 12 Ĉio estas
por mi permesata, sed ne ĉio estas oportuna.
Ĉio estas por mi permesata; sed mi ne volas sub
io submetiĝi. 13 Manĝaĵoj por la ventro, kaj la
ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos kune ĝin
kaj ilin. Sed la korpo estas ne por malĉasteco,

sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro por la korpo;
14 kaj Dio levis la Sinjoron, kaj levos ankaŭ nin
per Sia potenco. 15 Ĉu vi ne scias, ke viaj korpoj
estas membroj de Kristo? ĉu mi do prenos la
membrojn de Kristo, kaj faros ilin membroj de
malĉastistino? Nepre ne! 16 Aŭ ĉu vi ne scias,
ke tiu, kiu kuniĝas kun malĉastistino, estas kun
ŝi unu korpo? ĉar: Ili, Li diris, estos unu karno.
17 Sed tiu, kiu kuniĝas kun la Sinjoro, estas kun
li unu spirito. 18 Forkuru de malĉasteco. Ĉiu
peko, kiun homo faras, estas ekster la korpo;
sed tiu, kiu malĉastas, pekas kontraŭ sia propra
korpo. 19 Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo estas
templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi kaj
kiun vi havas de Dio? kaj vi ne apartenas al vi
mem, 20 ĉar vi estas aĉetitaj per prezo; gloru do
Dion en via korpo.

7 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis:
Estas bone por viro, ne tuŝi virinon. 2 Sed
pro malĉastaĵoj ĉiu viro havu propran edzinon,
kaj ĉiu virino havu propran edzon. 3 La edzo
donu al la edzino ŝian rajtaĵon; tiel same ankaŭ
la edzino al la edzo. 4 Ne la edzino, sed la edzo
rajtas pri ŝia korpo; tiel same ankaŭ ne la edzo,
sed la edzino rajtas pri lia korpo. 5 Ne senigu
unu la alian, krom eble kun konsento por kelka
tempo, por ke vi dediĉu vin al preĝado, kaj
kuniĝu denove, por ke Satano vin ne tentu pro
manko de sinregado. 6 Sed tion mi diras kiel
permeson, ne kiel ordonon. 7 Sed mi volus,
ke ĉiuj homoj estu kiel mi mem. Tamen ĉiu
havas sian propran donacon de Dio, unu tiel,
alia alie. 8 Sed mi diras al senedzinuloj kaj al
vidvinoj: Estas bone por ili resti kiel mi. 9 Sed
se ili ne povas sin deteni, ili edziĝu; ĉar estas
pli bone edziĝi, ol bruladi. 10 Sed al geedzoj
mi ordonas (tamen ne mi, sed la Sinjoro): Ke
edzino ne foriĝu de sia edzo 11 (tamen, se ŝi
foriĝas, ŝi restu senedza, aŭ denove konsentiĝu
kun sia edzo); kaj ke la edzo ne forsendu sian
edzinon. 12 Sed al la ceteraj diras mi, ne la
Sinjoro: Se iu frato havas nekredantan edzinon,
kaj ŝi konsentas loĝadi kun li, li ne forigu ŝin.
13 Kaj se virino havas nekredantan edzon, kaj li
konsentas loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon.
14 Ĉar la nekredanta edzo estas sanktigita per la
edzino, kaj la nekredanta edzino estas sanktigita
per la frato; alie viaj infanoj estus profanaj, sed
nun ili estas sanktaj. 15 Tamen se la nekredanto
volas foriri, li foriru: la frato aŭ la fratino en tiaj
okazoj ne estas sklavigita; sed Dio vokis nin en
paco. 16 Ĉar kiel vi scias, ho edzino, ĉu vi savos
vian edzon? aŭ kiel vi scias, ho edzo, ĉu vi savos
vian edzinon? 17 Sed kiel la Sinjoro disdonis al
ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi
ordonas en ĉiuj eklezioj. 18 Ĉu iu estas vokita,
cirkumcidite? li ne fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu
estas vokita, necirkumcidite? li ne cirkumcidiĝu.
19 Cirkumcido estas nenio, kaj necirkumcido
estas nenio; sed la plenumado de la ordonoj
de Dio. 20 Ĉiu restadu en tiu voksorto, en kiu
li estas vokita. 21 Ĉu vi estas vokita, estante
sklavo? ne ĉagreniĝu pro tio; sed se vi povas
liberiĝi, tion uzu prefere. 22 Ĉar kiu estas vokita
en la Sinjoro, estante sklavo, tiu estas liberulo
de la Sinjoro; tiel same tiu, kiu estas vokita,
estante libera, estas sklavo de Kristo. 23 Vi
estas aĉetitaj per prezo; ne fariĝu sklavoj de
homoj. 24 Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie
restadu kun Dio. 25 Sed rilate al virgulinoj,
mi ne havas ordonon de la Sinjoro; sed mi
donas mian opinion, kiel ricevinta de la Sinjoro
indulgon, por esti fidela. 26 Mi opinias do, ke la
jeno estas bona pro la nuna neceseco, nome,
ke estas bone por viro samstate resti. 27 Ĉu vi
estas ligita kun edzino? ne serĉu malligon. Ĉu
vi estas malligita je edzino? ne serĉu edzinon.
28 Sed se vi edziĝas, vi ne pekas; kaj se virgulino
edziniĝas, ŝi ne pekas. Sed tiaj personoj havos
maltrankvilon en la karno; kaj mi volas indulgi
vin. 29 Sed la jenon mi diras, fratoj: La tempo
estas mallongigita, por ke de nun tiuj, kiuj havas
edzinojn, estu kvazaŭ ili ne havus; 30 kaj la
plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj la ĝojantoj,
kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj, kvazaŭ ne
posedantaj; 31 kaj tiuj, kiuj uzas la mondon,
kvazaŭ ne trouzantaj ĝin; ĉar la formo de ĉi tiu
mondo forpasas. 32 Sed mi volas, ke vi estu sen
zorgoj. La needziĝinto prizorgas la aferojn de la
Sinjoro, kiamaniere li povos plaĉi al la Sinjoro;
33 sed la edziĝinto prizorgas la aferojn de la
mondo, kiamaniere li povos plaĉi al sia edzino.

34 Kaj estas diferenco ankaŭ inter edzino kaj
virgulino. La needziniĝinto prizorgas la aferojn
de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta korpe kaj
spirite; sed la edziniĝinto prizorgas la aferojn
de la mondo, kiamaniere ŝi povos plaĉi al sia
edzo. 35 Kaj tion mi diras por via propra utilo;
ne por ĵeti kaptilon sur vin, sed pro konveneco,
kaj por ke vi atentu la Sinjoron nedistrite. 36
Sed se iu opinias, ke li kondutas nedece kontraŭ
sia virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon,
kaj se tio estas necesa, li faru tion, kion li volas;
li ne pekas; ili geedziĝu. 37 Sed tiu, kiu staras
firma en sia koro, havante nenian neceson, sed
regas sian propran volon, kaj decidis en sia koro
gardi sian virgulinon, faras bone. 38 Tiel tiu, kiu
lasas sian virgulinon edziniĝi, faras bone; kaj
tiu, kiu ne lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone. 39
Edzino estas ligita tiel longe, kiel vivas ŝia edzo;
sed se la edzo mortis, ŝi estas libera edziniĝi
kun iu, kun kiu ŝi volas; nur en la Sinjoro. 40
Sed laŭ mia opinio ŝi estas pli feliĉa, se ŝi restas
samstate; kaj mi opinias, ke mi ankaŭ havas la
Spiriton de Dio.

8 Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj: Ni scias, ke
ni ĉiuj havas scion. La scio bloveŝveligas, sed
la amo edifas. 2 Se iu opinias, ke li scias ion,
tiu ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii; 3
sed se iu amas Dion, tiu estas konata de Li. 4
Rilate do la manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni
scias, ke idolo estas neniaĵo en la mondo, kaj
ke ne ekzistas Dio krom unu. 5 Ĉar kvankam
estas tiel nomataj dioj, ĉu en la ĉielo aŭ sur la
tero, kiel estas dioj multenombraj, kaj sinjoroj
multenombraj, 6 tamen por ni estas unu Dio,
la Patro, el kiu estas ĉio, kaj ni por Li; kaj unu
Sinjoro, Jesuo Kristo, per kiu estas ĉio, kaj ni
per li. 7 Tamen ne ĉe ĉiuj estas tiu scio; sed iuj,
pro sia ĝisnuna kutimiĝo al la idolo, manĝas
la manĝaĵon kiel oferitaĵon al idolo; kaj ilia
konscienco, estante malforta, malpuriĝas. 8
Sed manĝaĵo ne rekomendos nin al Dio; ĉar
ni havas nek mankon, se ni ne manĝas, nek
profiton, se ni manĝas. 9 Sed gardu vin, por
ke ĉi tiu via libereco ne fariĝu faligilo por la
malfortuloj. 10 Ĉar se iu vidas vin, kiu havas
scion, sidantan ĉe manĝo en idolejo, ĉu lia
konscienco, se li estas malforta, ne kuraĝiĝos
manĝi idoloferitaĵojn? 11 Pro via scio do pereas
la malfortulo, la frato, pro kiu Kristo mortis. 12
Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ la frataro, kaj
vundante ilian konsciencon malfortan, vi pekas
kontraŭ Kristo. 13 Tial se manĝaĵo maledifas
mian fraton, mi neniam plu manĝos karnon,
por ke mi ne maledifu mian fraton. **(aiōn g165)**

9 Ĉu mi ne estas libera? ĉu mi ne estas
apostolo? ĉu mi ne vidis nian Sinjoron Jesuo?
ĉu vi ne estas mia laboraĵo en la Sinjoro? 2 Se
ĉe aliaj mi ne estas apostolo, tamen almenaŭ
mi estas ĉe vi; ĉar la sigelo de mia apostoleco vi
estas en la Sinjoro. 3 Mia respondo al tiuj, kiuj
min ekzamenas, estas jena: 4 Ĉu ni ne rajtas
manĝi kaj trinki? 5 Ĉu ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki
edzinon, kiu estas kredantino, kiel ankaŭ la
ceteraj apostoloj kaj la fratoj de la Sinjoro kaj
Kefas? 6 Aŭ mi sola kaj Barnabas, ĉu ni ne rajtas
ĉesi labori? 7 Kiu soldato iam deĵoras je sia
propra elspezo? kiu plantas vinberĝardenon, kaj
ne manĝas ĝian frukton? aŭ kiu paŝtas ŝafaron,
kaj ne manĝas el la lakto de la ŝafaro? 8 Ĉu mi
parolas tion kiel homo? ĉu ne diras la leĝo tion
saman? 9 Ĉar estas skribite en la leĝo de Moseo:
Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta. Ĉu pri la
bovoj Dio zorgas? 10 aŭ ĉu Li diras tion tute pro
ni? Jes, pro ni ĝi estas skribita; ĉar pluganto
devas plugi kun espero, kaj draŝanto devas draŝi
kun espero al partopreno. 11 Se ni semis al vi
spiritajn aferojn, ĉu estas io grava, se ni rikoltos
viajn karnajn aferojn? 12 Se aliaj partoprenas
ĉi tiun rajton super vi, ĉu ne ni ankoraŭ pli
multe? Tamen ni ne uzis ĉi tiun rajton; sed
ni eltenas ĉion, por ke ni neniel malhelpu la
evangelion de Kristo. 13 Ĉu vi ne scias, ke tiuj,
kiuj sin okupas pri sanktaj aferoj, manĝas el
la templaj manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj deĵoras ĉe
la altaro, partoprenas kune kun la altaro? 14
Tial same la Sinjoro ordonis, ke la proklamantoj
de la evangelio vivadu per la evangelio. 15 Sed
mi uzis nenion el tiuj rajtoj; kaj mi skribas ĉi
tion, ne por ke tio estu farita ĉe mi; ĉar estus
pli bone por mi morti, ol se iu vantigus mian
fieraĵon. 16 Ĉar se mi predikas la evangelion,

mi havas nenion, pri kio fieri; ĉar neceseco
kuŝas sur mi; ĉar ve al mi, se mi ne predikus la
evangelion! 17 Ĉar se mi tion faras propravole,
mi havas rekompencon; sed se ne propravole,
kiel administranto mi estas komisiita. 18 Kio do
estas mia rekompenco? Ke kiam mi predikas la
evangelion, mi faru la evangelion senpaga, por
ke mi ne plene uzu mian rajton en la evangelio.
19 Ĉar estante libera de ĉiuj, mi min sklavigis
sub ĉiujn, por ke mi gajnu des pli multajn. 20
Kaj al la Judoj mi fariĝis kiel Judo, por ke mi
gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la leĝo, kiel
sub la leĝo, ne estante mem sub la leĝo, por ke
mi gajnu tiujn, kiuj estas sub la leĝo; 21 al tiuj,
kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo, ne estante sen
leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate Kriston, por
ke mi gajnu tiujn, kiuj estas sen leĝo. 22 Al la
malfortuloj mi fariĝis malforta, por ke mi gajnu
la malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por ke mi
nepre savu kelkajn. 23 Kaj mi faras ĉion pro la
evangelio, por ke mi ĝin partoprenu. 24 Ĉu vi ne
scias, ke ĉiuj kurantoj en la areno kuras, sed nur
unu ricevas la premion? Tiel same kuru, por ke
vi atingu. 25 Kaj ĉiu konkuranto sin regas en
ĉio. Ili faras tion, por ricevi pereontan kronon;
sed ni, nepereontan. 26 Mi do tiel kuras, kiel
ne sendecide; tiel mi boksas, kiel ne batante la
aeron; 27 sed mi kontuzas mian korpon, kaj ĝin
subpremas; por ke mi, predikinte al aliaj, nepre
ne estu mem forrifuzata.

10 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke niaj
prapatroj estis ĉiuj sub la nubo, kaj ĉiuj
trairis la maron; 2 kaj ĉiuj baptiĝis en Moseon
en la nubo kaj en la maro; 3 kaj ĉiuj manĝis
la saman spiritan manĝaĵon; 4 kaj ĉiuj trinkis
la saman spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el
spirita roko, kiu ilin sekvis; kaj la roko estis
Kristo. 5 Tamen la plejmulto el ili ne plaĉis al
Dio; ili ja disĵetiĝis en la dezerto. 6 Sed tio okazis
kiel ekzemploj por ni, por ke ni ne deziregu
malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ deziregis. 7 Kaj vi ne
estu idolanoj, kiel estis kelkaj el ili; kiel estas
skribite: La popolo sidiĝis, por manĝi kaj trinki,
kaj ili leviĝis, por ludi. 8 Kaj ni ne malĉastadu,
kiel kelkaj el ili faris, kaj falis en unu tago dudek
tri mil. 9 Kaj ni ne incitu la Eternulon, kiel
kelkaj el ili incitis, kaj pereis per serpentoj. 10
Kaj vi ne murmuru, kiel kelkaj el ili murmuris,
kaj pereis per la ekstermanto. 11 Tio okazis
al ili kiel ekzemploj, kaj ĝi estas skribita kiel
admono por ni, sur kiujn venis la finoj de la
mondaĝoj. (aiōn g165) 12 Tiu do, kiu opinias, ke
li staras, sin gardu, por ke li ne falu. 13 Nenia
tento vin prenis, krom laŭ homa forto; sed
fidela estas Dio, kiu ne lasos vin esti tentataj
super via forto; sed kune kun la tento ankaŭ
faros la forkurejon, por ke vi povu ĝin elporti.
14 Tial, miaj amataj, forsavu vin de idolservado.
15 Mi parolas kiel al saĝuloj; vi juĝu tion, kion
mi diras. 16 Ĉu ne estas la kaliko de beno, kiun
ni benas, partopreno en la sango de Kristo? Ĉu
ne estas la pano, kiun ni dispecigas, partopreno
en la korpo de Kristo? 17 pro tio, ke ni, kiuj
estas multaj, estas unu pano, unu korpo; ĉar ni
ĉiuj prenas parton el la unu pano. 18 Rigardu
Izraelon laŭ la karno: ĉu ne estas tiuj, kiuj
manĝas la oferojn, partoprenantoj en la altaro?
19 Kion do mi diras? ke idoloferitaĵo estas io,
aŭ ke idolo estas io? 20 Sed mi diras, ke tion,
kion oferas la nacianoj, ili oferas al demonoj,
kaj ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi partoprenu
kun demonoj. 21 Vi ne povas trinki la kalikon
de la Sinjoro kaj la kalikon de demonoj; vi ne
povas partopreni ĉe la tablo de la Sinjoro kaj
ĉe la tablo de demonoj. 22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas
la Sinjoron? ĉu ni estas pli fortaj ol li? 23 Ĉio
estas permesata; sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio
estas permesata; sed ne ĉio edifas. 24 Neniu celu
sian bonon, sed ĉiu la bonon de sia proksimulo.
25 Kion oni vendas en la buĉejo, ĉion manĝu,
demandante nenion pro konscienco; 26 ĉar
al la Eternulo apartenas la tero, kaj ĉio, kio
ĝin plenigas. 27 Se iu el la nekredantoj invitas
vin al festeno, kaj vi volas iri, kion oni metas
antaŭ vi, ĉion manĝu, demandante nenion pro
konscienco. 28 Sed se iu diras al vi: Ĉi tio estas
oferitaĵo — ne manĝu, pro la montrinto, kaj
pro konscienco: 29 konscienco, mi diras, ne
via propra, sed de la alia; ĉar kial mia libereco
estus juĝata per alia konscienco? 30 Se mi danke
partoprenas, kial mi estus mallaŭdata pri tio,
pro kio mi donas dankon? 31 Ĉu do vi manĝas,

aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por
la gloro de Dio. 32 Ne metu faligilon, ĉu por
Judoj, aŭ por Grekoj, aŭ por la eklezio de Dio; 33
tiel same, kiel mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio,
celante ne mian propran utilon, sed la utilon
de la multaj, por ke ili saviĝu.

11 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas
imitanto de Kristo. 2 Mi laŭdas vin, ke vi
min memoras en ĉio, kaj ke vi firme tenas la
tradiciojn, ĝuste kiel mi transdonis ilin al vi. 3
Sed mi volas sciigi vin, ke la kapo de ĉiu viro
estas Kristo; kaj la kapo de virino estas viro; kaj
la kapo de Kristo estas Dio. 4 Ĉiu viro, preĝanta
aŭ profetanta kun kapo kovrita, malhonoras
sian kapon. 5 Sed ĉiu virino, preĝanta aŭ
profetanta kun kapo senvuala, malhonoras sian
kapon; ĉar tio estas tia sama, kvazaŭ ŝi estus
razita. 6 Ĉar se virino ne estas vualita, ŝi ankaŭ
tondiĝu; sed se estas hontinde por virino esti
kun haroj tonditaj aŭ razitaj, ŝi estu vualita. 7
Ĉar viro devas ne havi la kapon vualita, pro
tio, ke li estas la bildo kaj gloro de Dio; sed
virino estas la gloro de viro. 8 Ĉar viro ne
estas el virino, sed virino el viro; 9 ĉar ankaŭ
viro ne estas kreita por virino, sed virino por
viro; 10 pro tio virino devas havi sur la kapo
signon de aŭtoritato, pro la anĝeloj. 11 Tamen
ne ekzistas virino sen viro, nek viro sen virino,
en la Sinjoro. 12 Ĉar kiel virino estas el viro,
tiel same ankaŭ estas viro per virino; sed ĉio
estas el Dio. 13 Juĝu en vi mem: ĉu decas,
ke virino preĝu al Dio nevualite? 14 Ĉu eĉ la
naturo mem ne instruas vin, ke se viro havas
longajn harojn, tio estas por li malhonoro? 15
Sed se virino havas longajn harojn, tio estas
por ŝi gloro; ĉar ŝiaj haroj estas donitaj al ŝi
kiel kovraĵo. 16 Sed se iu ŝajnas esti disputema,
ni ne havas tian kutimon, nek la eklezioj de
Dio. 17 Sed ordonante al vi jene, mi ne laŭdas
vin, ke vi kunvenas ne por pliboniĝo, sed por
malpliboniĝo. 18 Ĉar unue mi aŭdas, ke kiam
vi kunvenas en la eklezio, ekzistas inter vi
skismoj; kaj mi parte kredas tion. 19 Ĉar necese
estas, ke ankaŭ herezoj estu inter vi, por ke
la aprobitoj evidentiĝu inter vi. 20 Kiam do
vi kunvenas, estas neeble manĝi la Sinjoran
vespermanĝon; 21 ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ
alia prenas sian propran vespermanĝon; kaj
unu malsatas, kaj alia drinkas. 22 Kio? ĉu vi
ne havas domojn, en kiuj vi povas manĝi kaj
trinki? aŭ ĉu vi malestimas la eklezion de Dio,
kaj hontigas la nehavantojn? Kion mi diros?
ĉu mi vin laŭdos en tio? Mi ja vin ne laŭdas.
23 Ĉar mi ricevis de la Sinjoro tion, kion mi
ankaŭ transdonis al vi, ke la Sinjoro Jesuo en la
nokto, en kiu li estis perfidata, prenis panon;
24 kaj doninte dankon, li dispecigis ĝin, kaj
diris: Ĉio tio estas mia korpo, kiu estas por
vi; ĉi tion faru por memorigo pri mi. 25 Tiel
same ankaŭ la kalikon post la vespermanĝo,
dirante: Ĉi tiu kaliko estas la nova interligo en
mia sango; ĉi tion faru ĉiufoje, kiam vi trinkos,
por memorigo pri mi. 26 Ĉar ĉiufoje, kiam vi
manĝos ĉi tiun panon kaj trinkos la kalikon,
vi proklamos la morton de la Sinjoro, ĝis li
venos. 27 Tial ĉiu, kiu neinde manĝos la panon
aŭ trinkos la kalikon de la Sinjoro, kulpiĝos pri
la korpo kaj la sango de la Sinjoro. 28 Sed oni
sin provu, kaj tiele manĝu el la pano kaj trinku
el la kaliko. 29 Ĉar la manĝanto kaj trinkanto
manĝas kaj trinkas juĝon al si mem, se li ne
pripensas la korpon. 30 Pro tio multaj inter vi
estas malfortaj kaj malsanaj, kaj ne malmultaj
dormas. 31 Sed se ni pripensus nin mem, ni ne
estus juĝitaj. 32 Sed kiam ni estas juĝataj, ni
estas punataj de la Sinjoro, por ke ni ne estu
kondamnitaj kune kun la mondo. 33 Tial, miaj
fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi, atendu unu
la alian. 34 Se iu malsatas, li manĝu hejme, por
ke via kunvenado ne enkonduku juĝon. Kaj la
ceteron mi ordigos, kiam mi venos.

12 Rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne
volas, ke vi estu nesciantaj. 2 Vi scias, ke
kiam vi estis nacianoj, vi estis forkondukataj
al tiuj mutaj idoloj, kiel ajn oni vin kondukis.
3 Tial mi sciigas vin, ke neniu parolanta en
la Spirito de Dio diras: Jesuo estas anatemita;
kaj neniu povas diri: Jesuo estas Sinjoro, krom
per la Sankta Spirito. 4 Ekzistas diverseco de
donacoj, sed la sama Spirito. 5 Kaj ekzistas
diverseco de servoj, kaj la sama Sinjoro. 6 Kaj
ekzistas diverseco de energioj, sed la sama Dio,

kiu energias ĉion en ĉiuj. 7 Sed al ĉiu estas
donita la elmontro de la Spirito por utilo. 8
Ĉar al unu estas donita per la Spirito la vorto
de saĝeco; kaj al alia, la vorto de scio, laŭ la
sama Spirito; 9 al alia, fido, en la sama Spirito;
al alia, donacoj de resanigoj, en la unu Spirito;
10 kaj al alia, energioj por mirakloj; kaj al alia,
profetpovo; kaj al alia, distingoj de spiritoj;
al alia, diversaj lingvoj; kaj al alia, interpreto
de lingvoj; 11 sed ĉion tion energias la unu
sama Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel al
li plaĉas. 12 Ĉar kiel la korpo estas unu, kaj
havas multajn membrojn, kaj ĉiuj membroj
de la korpo, estante multaj, estas unu korpo;
tiel same ankaŭ estas Kristo. 13 Ĉar en unu
Spirito ni ĉiuj baptiĝis en unu korpon, ĉu Judoj
aŭ Grekoj, ĉu sklavoj aŭ liberaj; kaj ĉiuj estas
trinkigitaj el unu Spirito. 14 Ĉar la korpo estas
ne unu membro, sed multaj. 15 Se la piedo
diros: Pro tio, ke mi ne estas la mano, mi ne
apartenas al la korpo — ne sekvas de tio, ke
ĝi ne apartenas al la korpo. 16 Kaj se la orelo
diros: Pro tio, ke mi ne estas la okulo, mi ne
apartenas al la korpo — ne sekvas de tio, ke ĝi
ne apartenas al la korpo. 17 Se la tuta korpo
estus okulo, kie estus la aŭdado? Se la tuta
estus aŭdado, kie estus la flarado? 18 Sed Dio
jam metis la membrojn al la korpo, ĉiun, kiel
al Li plaĉis. 19 Kaj se ĉiuj estus unu membro,
kie estus la korpo? 20 Nun do ekzistas multaj
membroj, sed unu korpo. 21 Kaj la okulo ne
povas diri al la mano: Mi vin ne bezonas; nek
same la kapo al la piedoj: Mi vin ne bezonas. 22
Sed multe plie la ŝajne malfortaj membroj de la
korpo estas necesaj; 23 kaj al tiuj partoj de la
korpo, kiujn ni opinias malpli honorindaj, ni
donas pli abundan honoron; kaj niaj negraciaj
partoj havas pli abundan gracion; 24 sed niaj
graciaj partoj ne havas bezonon; tamen Dio
kunakordigis la korpon, doninte pli abundan
honoron al la parto, kiu havas mankon, 25 por ke
ne estu skismo en la korpo; sed ke la membroj
prizorgu egale unu la alian. 26 Kaj se unu
membro suferas, ĉiuj membroj kune suferas;
aŭ se unu membro honoriĝas, ĉiuj membroj
kunĝojas. 27 Vi do estas la korpo de Kristo, kaj
membroj en ĝi, ĉiu laŭ sia parto. 28 Kaj Dio
metis iujn en la eklezio, unue apostolojn, due
profetojn, trie instruantojn, poste miraklojn,
poste donacojn de kuracado, helpojn, direktojn,
diversajn lingvojn. 29 Ĉu ĉiuj estas apostoloj?
ĉu ĉiuj profetoj? ĉu ĉiuj instruantoj? ĉu ĉiuj
mirakluloj? 30 ĉu ĉiuj havas kuracan povon? ĉu
ĉiuj parolas per lingvoj? ĉu ĉiuj interpretas? 31
Sed vi deziru forte la pligrandajn donacojn. Kaj
ankoraŭ pli preferindan vojon mi montras al
vi.

13 Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj
anĝeloj, sed ne havus amon, mi fariĝus
sonanta kupro aŭ tintanta cimbalo. 2 Kaj se
mi posedus la profetpovon, kaj komprenus
ĉiujn misterojn kaj ĉian scion; kaj se mi havus
ĉian fidon, tiel ke mi povus formovi montojn,
sed ne havus amon, mi estus nenio. 3 Kaj se
mi disdonus mian tutan havon por nutri la
malsatulojn, kaj se mi lasus mian korpon por
forbrulo, sed ne havus amon, per tio mi neniom
profitus. 4 Amo longe suferas, kaj bonfaras;
amo ne envias; amo ne fanfaronas, ne ŝveligas
sin, 5 ne kondutas nedece, ne celas por si mem,
ne koleriĝas, ne pripensas malbonon, 6 ne ĝojas
pri maljusteco, sed kunĝojas kun vereco; 7
ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion
eltenas. 8 Amo neniam pereas; sed, ĉu estas
profetadoj, ili neniiĝos; ĉu lingvoj, ili ĉesiĝos; ĉu
estas scio, ĝi neniiĝos. 9 Ĉar ni scias laŭparte,
kaj ni profetadas laŭparte; 10 sed kiam venos
perfektaĵo, tiam neniiĝos tio, kio estas laŭparta.
11 Kiam mi estis infano, kiel infano mi parolis,
kiel infano mi sentis, kiel infano mi pensis; nun
fariĝinte plenaĝulo, mi jam forigis la infanaĵojn.
12 Ĉar nun ni vidas per spegulo, malhele; sed
tiam okulon ĉe okulo; nun mi konas laŭparte;
sed tiam mi konos tiel same, kiel ankaŭ mi estas
konita. 13 Restas do nun fido, espero, amo, tiuj
tri; kaj la plej granda el ili estas amo.

14 Sekvu amon; tamen deziregu spiritajn
donacojn, sed prefere, ke vi profetadu. 2
Ĉar tiu, kiu per lingvo parolas, ne al homoj
parolas, sed al Dio; ĉar neniu komprenas, sed
en la spirito li parolas misterojn. 3 Sed la

profetanto parolas al homoj edifon kaj konsilon
kaj konsolon. 4 Tiu, kiu per lingvo parolas, edifas
sin mem; sed la profetanto edifas la eklezion.
5 Mi volas, ke vi ĉiuj parolu per lingvoj, sed
prefere, ke vi profetadu; kaj pli granda estas la
profetanto, ol la per lingvoj parolanta, krom se
li ankaŭ interpretas, por ke la eklezio ricevu
edifon. 6 Sed nun, fratoj, se mi venus al vi,
parolante per lingvoj, kiel mi vin helpus, se mi
ne parolus al vi, aŭ en formo de malkaŝado, aŭ
de sciado, aŭ de profetado, aŭ de instruado? 7
Eĉ la senvivaĵoj, kiuj produktas sonon, ĉu fluto,
ĉu harpo, se ili ne donas diferencon en la sonoj,
kiel oni scios, kio estas flutata aŭ harpata? 8
Ĉar se la trumpeto donos necertan voĉon, kiu
pretiĝos por batalo? 9 Tiel ankaŭ vi, se vi per la
lango ne donas parolon facile kompreneblan,
kiel oni scios, kio estas parolata? ĉar en la aeron
vi parolus. 10 Eble estas tiom da specoj de voĉoj
en la mondo, kaj nenia estas sensignifa. 11 Se do
mi ne scios la signifon de la voĉo, mi estos, rilate
la parolanton, barbaro, kaj la parolanto estos
por mi barbaro. 12 Tiel same ankaŭ vi, dum
vi fervore deziras spiritajn donacojn, klopodu,
ke vi havu abunde por la edifo de la eklezio.
13 Tial kiu parolas per lingvo, tiu preĝu, ke
li interpretu. 14 Ĉar se mi preĝas per lingvo,
mia spirito preĝas, sed mia intelekto estas
senfrukta. 15 Kio do estas? Mi preĝos spirite, kaj
mi preĝos ankaŭ intelekte; mi kantos spirite, kaj
mi kantos ankaŭ intelekte. 16 Alie, se vi benas
spirite, kiamaniere tiu, kiu okupas la lokon de
la malklerulo, diros Amen ĉe via dankesprimo?
ĉar li ne scias, kion vi diras. 17 Ĉar vi ja bone
dankesprimas, sed la alia ne estas edifata. 18 Mi
dankas Dion, mi parolas per lingvoj pli ol vi ĉiuj;
19 tamen en la eklezio mi preferus paroli kvin
vortojn per mia intelekto, por ke mi instruu
ankaŭ aliajn, ol dek mil vortojn per lingvo. 20
Fratoj, ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen
en malico estu infanetoj, sed en la mensoj
estu plenaĝuloj. 21 En la leĝo estas skribite:
Per balbutantaj lipoj kaj per lingvo fremda Mi
parolos al ĉi tiu popolo; kaj tamen tiel ili ne
volos aŭskulti Min, diras la Eternulo. 22 Tial
la lingvoj estas kiel signo, ne al la kredantoj,
sed al la nekredantoj; sed la profetpovo estas
kiel signo, ne al la nekredantoj, sed al la
kredantoj. 23 Se do la tuta eklezio kunvenos,
kaj ĉiuj parolos per lingvoj, kaj tien envenos
nekleruloj aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros, ke vi
frenezas? 24 Sed se ĉiuj profetos, kaj envenos
nekredanto aŭ neklerulo, li estos konvinkata
de ĉiuj, li estos juĝata de ĉiuj; 25 la sekretoj
de lia koro estos elmontrataj; kaj sekve li falos
sur sian vizaĝon kaj adoros Dion, deklarante,
ke Dio ja estas ĉe vi. 26 Kio do estas, fratoj?
Kiam vi kunvenas, ĉiu havas psalmon, havas
instruon, havas malkaŝaĵon, havas lingvon,
havas interpretaĵon. Ĉio fariĝu por edifo. 27 Se
oni parolas per lingvo, tio estu duope, aŭ triope
je plejmulto, kaj laŭvice; kaj unu interpretu; 28
sed se ne ĉeestas interpretanto, oni silentu en
la eklezio; kaj li parolu al si kaj al Dio. 29 Kaj
la profetoj parolu duope aŭ triope, kaj la aliaj
interdiferencigu. 30 Sed se al alia apudsidanta
io malkaŝiĝos, la unua silentu. 31 Ĉar vi ĉiuj
povas profeti unuope laŭvice, por ke ĉiuj lernu,
kaj ĉiuj ricevu konsilon; 32 kaj la spiritoj de la
profetoj estas submetataj al la profetoj; 33 ĉar
Dio estas Dio ne de konfuzo, sed de paco; kiel
en ĉiuj eklezioj de la sanktuloj. 34 La virinoj
silentadu en la eklezioj; ĉar ne estas permesate
al ili paroli, sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras
la leĝo. 35 Kaj se ili volas lerni ion, ili demandu
al siaj edzoj hejme; ĉar estas honte por virino
paroli en la eklezio. 36 Kio? ĉu el vi la vorto de
Dio eliris? ĉu ĝi venis al vi solaj? 37 Se iu ŝajnas
al si esti profeto aŭ laŭspirita, li sciiĝu pri tio,
kion mi skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de
la Sinjoro. 38 Sed se iu ne scias, li ne sciu. 39
Tial, fratoj, deziregu profeti, kaj ne malpermesu
paroli per lingvoj. 40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj
laŭorde.

15 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio,
kiun mi predikis al vi, kiun ankaŭ vi ricevis,
en kiu ankaŭ vi staras, 2 per kiu vi saviĝis;
se vi en memoro tenas, per kiuj vortoj mi ĝin
predikis al vi, krom se vi kredis vane. 3 Ĉar mi
transdonis al vi komence tion, kion mi ankaŭ
ricevis, ke Kristo mortis pro niaj pekoj laŭ la
Skriboj; 4 kaj ke li estis entombigita; kaj ke li

releviĝis la trian tagon laŭ la Skriboj; 5 kaj ke
li aperis al Kefas; poste al la dek du; 6 poste
li aperis al pli ol kvincent fratoj samtempe, el
kiuj la plimulto restas ĝis nun, sed kelkaj jam
ekdormis; 7 poste li aperis al Jakobo; poste al
ĉiuj apostoloj; 8 kaj fine li aperis al mi ankaŭ,
kiel al infano ekstertempe naskita. 9 Ĉar mi
estas la plej malgranda el la apostoloj, kaj ne
meritas esti nomata apostolo pro tio, ke mi
persekutis la eklezion de Dio. 10 Sed per la
graco de Dio mi estas tio, kio mi estas; kaj Lia
graco donacita al mi montriĝis ne vana; sed
mi laboregis pli abunde ol la ceteraj; tamen
ne mi, sed la graco de Dio, kiu estis kun mi.
11 Ĉu do mi, ĉu ili, tiel ni predikas, kaj tiel vi
kredis. 12 Nu, se Kristo estas predikata, ke li
releviĝis el la mortintoj, kiel do diras kelkaj
el vi, ke ne ekzistas releviĝo de mortintoj? 13
Sed se ne ekzistas releviĝo de mortintoj, ankaŭ
Kristo ne releviĝis; 14 kaj se Kristo ne releviĝis,
vana ja estas nia predikado, vana ankaŭ estas
via fido. 15 Jes, kaj ni montriĝas kiel falsaj
atestantoj de Dio; tial ke ni atestis pri Dio,
ke Li relevis Kriston; kiun Li ne relevis, se la
mortintoj ja ne releviĝas. 16 Ĉar se la mortintoj
ne releviĝas, ankaŭ Kristo ne releviĝis; 17 kaj se
Kristo ne releviĝis, via fido estas vana; vi estas
ankoraŭ en viaj pekoj. 18 Tiuokaze ankaŭ pereis
la ekdormintoj en Kristo. 19 Se nur en ĉi tiu
vivo ni esperis en Kristo, ni estas el ĉiuj homoj
la plej mizeraj. 20 Sed nun Kristo releviĝis el
la mortintoj, la unuaaĵo de la dormantoj. 21
Ĉar tial, ke per homo venis la morto, per homo
ankaŭ venis la releviĝo de la mortintoj. 22 Ĉar
kiel en Adam ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ en
Kristo ĉiuj estos vivigitaj. 23 Sed ĉiu en sia
propra vico: Kristo la unuaaĵo, poste tiuj, kiuj
apartenas al Kristo, ĉe lia alveno. 24 Poste venos
la fino, kiam li transdonos la reĝecon al Dio, al la
Patro; kiam li estos neniiginta ĉian regadon kaj
ĉian aŭtoritaton kaj potencon. 25 Ĉar li devas
reĝadi, ĝis li metos ĉiujn malamikojn sub siajn
piedojn. 26 La lasta neniigota malamiko estas la
morto. 27 Ĉar: Ĉion Li metis sub liajn piedojn.
Sed kiam estas dirate: Ĉio estas submetita, estas
evidente, ke esceptita estas Tiu, kiu submetis
ĉion al li. 28 Kaj kiam ĉio estos submetita al li,
tiam la Filo ankaŭ mem estos submetita al Tiu,
kiu submetis ĉion al li, por ke Dio estu ĉio en
ĉio. 29 Alie kion faros tiuj, kiuj baptiĝas pro la
mortintoj? Se la mortintoj tute ne releviĝas,
kial do ili baptiĝas pro ili? 30 kial ni ankaŭ
endanĝeriĝas ĉiun horon? 31 Mi asertas per la
singratulado pro vi, fratoj, kiun mi havas en
Kristo Jesuo, nia Sinjoro, mi mortas ĉiutage. 32
Se laŭ homa maniero mi batalis kontraŭ bestoj
en Efeso, kiel mi per tio profitas? Se la mortintoj
ne releviĝas, ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ
ni mortos. 33 Ne trompiĝu; Malbonaj kuniĝoj
malbonigas bonajn morojn. 34 Malebriiĝu en
justeco, kaj ne peku; ĉar kelkaj havas nenian
scion pri Dio; mi tion diras, por hontigi vin. 35
Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj kun
kia korpo ili venas? 36 Ho malsaĝulo! tio, kion
vi mem semas, ne viviĝas, se ĝi ne mortos; 37
kaj tio, kion vi semas, estas ne la estonta korpo,
sed nuda grenero, eble de tritiko, aŭ de alia
speco; 38 sed Dio donas al ĝi korpon, kiel Li
volis, kaj al ĉiu semo ĝian propran korpon. 39
Ne ĉiu karno estas unu sama karno; sed ekzistas
unu karno de homoj, kaj alia de bestoj, kaj alia
karno de birdoj, kaj alia de fiŝoj. 40 Ekzistas
ankaŭ korpoj ĉielaj kaj korpoj teraj; sed la gloro
de la ĉielaj estas unu, kaj la gloro de la teraj
estas alia. 41 Ekzistas unu gloro de la suno, kaj
alia gloro de la luno, kaj alia gloro de la steloj;
ĉar unu stelo diferencas de alia stelo rilate al
gloro. 42 Tia sama ankaŭ estas la releviĝo de
la mortintoj. Ĝi estas semata en putreco, ĝi
releviĝas en senputreco; 43 ĝi estas semata
en malhonoro, ĝi releviĝas en gloro; ĝi estas
semata en malforteco, ĝi releviĝas en potenco;
44 ĝi estas semata laŭanima korpo, ĝi releviĝas
laŭspirita korpo. Se ekzistas laŭanima korpo,
ekzistas ankaŭ laŭspirita korpo. 45 Tiele ankaŭ
estas skribite: La unua homo Adam fariĝis viva
animo. La lasta Adam fariĝis viviganta spirito.
46 Tamen unua estas ne tio, kio estas laŭspirita,
sed tio, kio estas laŭanima; poste tio, kio estas
laŭspirita. 47 La unua homo estas el la tero,
elpolva; la dua homo estas el la ĉielo. 48 Kia
estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolvuloj;

kaj kia estas la elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la
elĉieluloj. **49** Kaj kiel ni portis la figuron de
la elpolvulo, tiel same ni portos la figuron de
la elĉielulo. **50** Kaj la jenon mi diras, fratoj,
ke karno kaj sango ne povas heredi la regnon
de Dio; kaj putreco ne heredas senputrecon.
51 Jen mi sciigas al vi misteron: Ni ne ĉiuj
dormos, sed ni ĉiuj ŝanĝiĝos, **52** en momento,
en okula ekmovo, ĉe la lasta trumpetsono: ĉar
la trumpeto sonos, kaj la mortintoj releviĝos
senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos. **53** Ĉar estas necese,
ke ĉi tiu putrema surmetu senputrecon, kaj ke
ĉi tiu mortema surmetu senmortecon. **54** Sed
kiam ĉi tiu putrema surmetos senputrecon, kaj
ĉi tiu mortema surmetos senmortecon, tiam
plenumiĝos la skribita diro: La morto forglutiĝis
en venko. **55** Ho morto, kie estas via venko?
Ho morto, kie estas via pikilo? **(Hadēs g86)** **56** La
pikilo de la morto estas la peko; kaj la forto de
la peko estas la leĝo; **57** sed danko estu al Dio,
kiu donas al ni la venkon per nia Sinjoro Jesuo
Kristo. **58** Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj,
nemoveblaj, ĉiam abundaj en la laboro de la
Sinjoro, sciante, ke via penado ne estas vanta
en la Sinjoro.

16

Nun rilate al la monkolekto pro la
sanktuloj, kiel mi ordonis al la eklezioj de
Galatujo, tiel ankaŭ vi faru. **2** La unuan tagon
de la semajno, ĉiu el vi provizu ĉe si laŭ tio,
kion li prospere akiris, por ke ne estu kolektoj
tiam, kiam mi venos. **3** Kaj kiam mi alvenos,
kiujn vi per leteroj aprobos, tiujn mi sendos,
por alporti vian donacon al Jerusalem; **4** kaj se
konvenos, ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili vojaĝos
kun mi. **5** Sed mi venos al vi, kiam mi estos
trapasinta Makedonujon; ĉar Makedonujon mi
ja trapasos; **6** sed ĉe vi eble mi restos, aŭ eĉ
travintros, por ke vi antaŭen irigu min, kien
mi veturos. **7** Ĉar mi ne volas vidi vin nun
dumvojaĝe; ĉar mi esperas resti kelkan tempon
ĉe vi, se la Sinjoro permesos. **8** Sed mi restos
en Efeso ĝis Pentekosto; **9** ĉar pordo granda
kaj efika malfermiĝis al mi, kaj estas multaj
kontraŭstarantoj. **10** Se Timoteo venos, zorgu,
ke li estu ĉe vi sentime; ĉar li faras la laboron
de la Sinjoro, kiel mi ankaŭ; **11** neniu do lin
malestimu. Sed antaŭen irigu lin en paco, por
ke li venu al mi; ĉar mi atendas lin kun la
fratoj. **12** Sed rilate al la frato Apolos, mi multe
petegis lin veni al vi kun la fratoj; sed tute
mankis volo veni nun; sed li venos, kiam li
havos oportunan tempon. **13** Viglu, staru firme
en la fido, viriĝu, fortiĝu. **14** Ĉio via estu farata
en amo. **15** Mi petegas vin, fratoj (vi konas la
domon de Stefanas, ke ĝi estas la unuaaĵo de
la Aĥaja lando, kaj ke ili sin dediĉis al la servo
de la sanktuloj), **16** ke vi ankaŭ submetiĝu al
tiaj, kaj al ĉiu kunhelpanto kaj kunlaboranto.
17 Kaj mi ĝojas pro la alveno de Stefanas kaj
Fortunato kaj Aĥaiko, tial, ke vian mankaĵon ili
plenigis. **18** Ĉar ili refreŝigis mian spiriton kaj
vian; rekonu do tiajn. **19** La eklezioj de Azio vin
salutas. Akvila kaj Priskila vin salutas multe en
la Sinjoro, kune kun la eklezio en ilia domo. **20**
Ĉiuj fratoj vin salutas. Salutu unu la alian per
sankta kiso. **21** La saluto de mi, Paŭlo, per mia
propra mano. **22** Se iu ne amas la Sinjoron Jesuo
Kristo, li estu anatemita. Maran-ata. **23** La graco
de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi. **24** Mia
amo estu kun vi ĉiuj en Kristo Jesuo. Amen.

2 Korintanoj

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo
de Dio, kaj la frato Timoteo, al la eklezio
de Dio, kiu estas en Korinto, kune kun ĉiuj
sanktuloj, kiuj estas en la tuta Aĥaja lando:
2 Graco al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj
de la Sinjoro Jesuo Kristo. 3 Benata estu la
Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la
Patro de kompatoj kaj Dio de ĉia konsolo; 4
kiu konsoladas nin en nia tuta aflikto, por ke
ni povu konsoli tiujn, kiuj iel afliktiĝas, per
la konsolo, per kiu ni mem estas konsolataj
de Dio. 5 Ĉar kiel la suferoj de Kristo abundas
ĉe ni, tiel same abundas ankaŭ per Kristo nia
konsolo. 6 Sed se ni afliktiĝas, tio estas por via
konsolo kaj saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas
por via konsolo, kiu energias, per la pacienca
elportado de la samaj suferoj, kiujn ni ankaŭ
suferadas; 7 kaj nia espero pri vi estas firma,
ĉar ni scias, ke kiel vi estas partoprenantoj en
la suferoj, tiel ankaŭ vi estas partoprenantoj en
la konsolo. 8 Ĉar ni ne volas, ke vi nesciu, fratoj,
pri la aflikto, kiu okazis al ni en Azio, ke ni
ekstreme super la forto estis depremitaj, tiel, ke
ni forte malesperis, eĉ pri la vivo; 9 ni ja ricevis
la aljuĝon al morto en ni mem, por ke ni fidu
ne nin mem, sed Dion, kiu levas la mortintojn,
10 kaj kiu nin forsavis el tia granda morto kaj
forsavos; al kiu ni esperis, ke Li ankoraŭ plu nin
forsavos; 11 dum vi ankaŭ nin kunhelpas per via
petegado, por ke, pro la donaco donita al ni per
multaj personoj, danko estu donata de multaj
pro ni. 12 Ĉar jen estas nia singratulado, nome
la atesto de nia konscienco, ke en sankteco kaj
sincereco antaŭ Dio, ne laŭ homa saĝeco, sed
laŭ la graco de Dio, ni kondutadis en la mondo,
kaj precipe ĉe vi. 13 Ĉar ni skribas al vi nenion
alian krom tio, kion vi legas kaj prikonsentas,
kaj mi esperas, ke vi prikonsentos ĝis la fino; 14
kiel ankaŭ vi ja parte prikonsentis pri ni, ke ni
estas via singratulado, tiel same, kiel vi ankaŭ
estas la nia en la tago de nia Sinjoro Jesuo. 15
Kaj en ĉi tiu fidado mi intencis veni unue al vi,
por ke vi havu duoblan gracon, 16 kaj vizitinte
vin survoje, trairi en Makedonujon, kaj denove
el Makedonujo veni al vi, kaj de vi esti antaŭen
irigita al Judujo. 17 Kiam mi do tiel intencis, ĉu
mi elmontris kapricemon? aŭ kion mi celas, ĉu
mi tion celas laŭkarne, tiel ke estu ĉe mi la Jes,
Jes, kaj la Ne, Ne? 18 Sed, kiel Dio estas fidela,
nia parolo al vi ne estas Jes kaj Ne. 19 Ĉar la Filo
de Dio, Jesuo Kristo, kiu de ni estas predikita
inter vi, de mi kaj Silvano kaj Timoteo, ne estis
Jes kaj Ne, sed en li la Jes estiĝis. 20 Ĉar kiel
ajn multaj estas la promesoj de Dio, en li estas
la Jes; tial ankaŭ per li estas la Amen, por la
gloro al Dio per ni. 21 Kaj tiu, kiu fortikigas nin
kune kun vi en Kristo kaj sanktoleis nin, estas
Dio, 22 kiu ankaŭ nin sigelis kaj donis al ni la
antaŭgarantiaĵon de la Spirito en niaj koroj.
23 Sed mi vokas Dion kiel atestanton sur mian
animon, ke por indulgi vin mi ankoraŭ ne venis
al Korinto. 24 Ne kvazaŭ ni estrus super via
fido, sed ni estas kunhelpantoj de via ĝojo; ĉar
per via fido vi staras.

2 Sed mi decidis por mi mem, ke mi ne venos
al vi denove en malĝojo. 2 Ĉar se mi vin
malĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom tiu, kiu
estas malĝojigata de mi? 3 Kaj mi skribis tion
saman, por ke, veninte, mi ne havu malĝojon
de tiuj, pri kiuj mi devus ĝoji, fidante pri vi
ĉiuj, ke mia ĝojo estas la ĝojo de vi ĉiuj. 4
Ĉar el multe da aflikto kaj kora dolorego mi
skribis al vi kun multaj larmoj, ne por ke vi
malĝoju, sed ke vi sciu la amon, kiun mi havas
al vi abunde. 5 Sed se iu kaŭzis malĝojon, li
kaŭzis malĝojon ne al mi, sed parte (por ne
tro forte vin premi) al vi ĉiuj. 6 Sufiĉa al tia
homo estas tiu puno, farita de la plimulto; 7 pro
tio, kontraŭe, vi devus lin pardoni kaj konsoli,
por ke tia homo neniel forglutiĝu per sia troa
malĝojo. 8 Tial mi petegas vin, ke vi konfirmu
al li vian amon. 9 Ĝuste por tio mi ja skribis,
ke mi vin provu, ĉu vi en ĉio estas obeemaj. 10
Sed al kiu vi pardonas ion, mi ankaŭ; ĉar kion
mi ankaŭ pardonis, se mi ion pardonis, mi tion
faris pro vi antaŭ Kristo, 11 por ke Satano ne
gajnu profiton kontraŭ ni: ĉar ni ne estas sen
scio pri liaj ruzoj. 12 Kiam mi venis al Troas,
por disvastigi tie la evangelion de Kristo, kaj
kiam en la Sinjoro malfermiĝis al mi pordo, 13

mi ne ricevis ripozon por mia spirito, ĉar mi ne
trovis mian fraton Tito; sed mi adiaŭis ilin kaj
foriris al Makedonujo. 14 Sed danko estu al Dio,
kiu ĉiam kondukadas nin triumfe en Kristo kaj
montras ĉie per ni la bonodoron de Sia koniĝo.
15 Ĉar ni estas al Dio dolĉa odoro de Kristo,
en la savatoj, kaj en la pereantoj; 16 al ĉi tiuj,
odoro de morto al morto; al tiuj, odoro de vivo
al vivo. Kaj kiu estas taŭga por ĉi tio? 17 Ĉar ni
ne similas al multaj, kiuj faras la vorton de Dio
komercaĵo; sed kun sincereco, kaj kiel per Dio,
antaŭ Dio ni parolas en Kristo.

3 Ĉu ni denove komencas nin mem rekomendi?
aŭ ĉu ni bezonas, kiel iuj, leterojn
rekomendajn al vi, aŭ de vi? 2 Vi mem estas
nia letero, skribita sur nia koro, kaj konata kaj
legata de ĉiuj; 3 ĉar vi montriĝis, ke vi estas
letero de Kristo liverita per ni, skribita ne per
inko, sed per la Spirito de la vivanta Dio; ne sur
ŝtonaj tabeloj, sed sur la karnaj tabeloj de la
koro. 4 Kaj tian fidon ni havas per Kristo al Dio;
5 ne kvazaŭ ni taŭgas ion fari per ni mem, sed
nia taŭgeco estas el Dio, 6 kiu ankaŭ taŭgigis
nin kiel administrantojn de nova interligo, ne
laŭ litero, sed laŭ spirito; ĉar la litero mortigas,
sed la spirito vivigas. 7 Sed se la administrado
mortiga, esprimita per literoj kaj enĉizita sur
ŝtonoj, estiĝis en gloro, tiel, ke la Izraelidoj ne
povis fikse rigardi la vizaĝon de Moseo pro lia
vizaĝa brileco, jam tamen malpliiĝanta, 8 kiel
do la administrado spirita ne estos pli multe en
gloro? 9 Ĉar se la administrado de kondamno
estas gloro, multe pli abunde la administrado
de justeco superas en gloro. 10 Ĉar vere tio, kio
havis gloron, ne estis glorigita en ĉi tiu rilato,
pro la superabunda gloro. 11 Ĉar se tio, kio
forpasas, havis gloron, ankoraŭ pli multe tio,
kio restadas, estas en gloro. 12 Havante do tian
esperon, ni uzas grandan liberecon de parolo,
13 kaj ne kiel Moseo, kiu metis vualon sur sian
vizaĝon, por ke la Izraelidoj ne fikse rigardu
ĝis finiĝo de tio, kio estis forpasanta; 14 sed
iliaj animoj sensentiĝis; ĉar eĉ ĝis hodiaŭ, ĉe
la legado de la malnova testamento, nelevita
restadas tiu sama vualo, kiu estas forigita en
Kristo, 15 sed ĝis hodiaŭ, kiam ajn oni legas
Moseon, vualo kuŝas sur ilia koro. 16 Sed kiam
ajn oni turnas sin al la Sinjoro, la vualo estas
forprenata. 17 La Sinjoro estas la Spirito; kaj kie
estas la Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco.
18 Sed ni ĉiuj, per nevualita vizaĝo spegulante la
gloron de la Sinjoro, transformiĝas en la saman
bildon, de gloro al gloro, kiel el la Sinjoro la
Spirito.

4 Pro tio, ke ni havas ĉi tiun administradon,
kiel ni ricevis kompaton, ni ne senkuraĝiĝas;
2 sed ni formetis la kaŝitajn aferojn de honto, ne
irante kun ruzeco kaj ne falsante la vorton de
Dio, sed per elmontro de la vero rekomendante
nin al ĉies konscienco antaŭ Dio. 3 Sed se nia
evangelio eble estas vualita, ĝi estas vualita
rilate al tiuj, kiuj pereas; 4 en kiuj la dio de ĉi tiu
mondo blindigis la animojn de la nekredantoj,
por ke la lumo de la evangelio de la gloro de
Kristo, kiu estas la bildo de Dio, ne brilu sur ilin.
(aiōn g165) 5 Ĉar ni predikadas ne nin mem, sed
Kriston Jesuon kiel Sinjoron, kaj nin mem kiel
viajn servistojn pro Jesuo. 6 Ĉar Dio, kiu diris:
El mallumo lumo brilos, Tiu brilis en niaj koroj,
por doni lumon de la scio de la gloro de Dio
en la vizaĝo de Jesuo Kristo. 7 Sed ni havas ĉi
tiun trezoron en argilaj vazoj, por ke la treega
grandeco de la potenco estu de Dio, kaj ne de
ni mem; 8 ni estas premegataj ĉe ĉiu flanko,
tamen ne enanguligitaj; embarasataj, sed ne
konsternataj; 9 persekutataj, sed ne forlasataj;
faligataj, sed ne detruataj; 10 ĉiam portante
en la korpo la mortiĝon de Jesuo, por ke la
vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia korpo.
11 Ĉar ni, la vivantoj, ĉiam estas submetataj
al morto pro Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de
Jesuo elmontriĝu en nia morta karno. 12 La
morto do energias en ni, sed la vivo en vi. 13
Sed havante la saman spiriton de fido laŭ la
skribo: Mi kredis, kaj tial mi parolis; ni ankaŭ
kredas, kaj tial ankaŭ ni parolas; 14 sciante, ke
Tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuon, levos nin ankaŭ
kun Jesuo kaj prezentos nin kun vi. 15 Ĉar ĉio
estas pro vi, por ke la graco, multobligita per
multaj, abundigu la dankon al la gloro de Dio.
16 Pro tio ni ne senkuraĝiĝas; sed kvankam nia
ekstera homo kadukiĝas, tamen nia interna

homo renoviĝas tagon post tago. 17 Ĉar nia
malpeza kaj momenta sufero elfaras por ni, pli
kaj pli ekster mezuro, eternan pezon da gloro;
(aiōnios g166) 18 dum ni rigardas ne la vidataĵojn,
sed la nevidataĵojn; ĉar la vidataĵoj estas tempaj,
sed la nevidataĵoj estas eternaj. (aiōnios g166)

5 Ĉar ni scias, ke se la surtera loĝejo de
nia tabernaklo dissolviĝos, ni havas de Dio
konstruaĵon, domon ne manfaritan, eternan
en la ĉieloj. (aiōnios g166) 2 Ĉar vere en ĉi tiu ni
ĝemas, sopirante al la survestado per nia loĝejo,
kiu devenas de la ĉielo; 3 se almenaŭ, vestite,
ni ne troviĝos nudaj. 4 Ĉar ni, kiuj estas en ĉi
tiu tabernaklo, ĝemas ŝarĝite, ne pro tio, ke ni
deziras senvestiĝi, sed ĉar ni deziras survestiĝi,
por ke la mortaĵo estu elsorbita de la vivo. 5 Kaj
Tiu, kiu nin elfaris por ĉi tiu celo, estas Dio, kiu
donis al ni la antaŭgarantiaĵon de la Spirito. 6
Ni do ĉiam ĝoje kuraĝas, kaj ni scias, ke dum ni
ĉeestas en la korpo, ni forestas de la Sinjoro 7
(ĉar ni iradas fide, ne vide); 8 ni ĝoje kuraĝas,
kaj ni plivolas foresti de la korpo kaj ĉeesti kun
la Sinjoro. 9 Tial ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeestante
aŭ forestante, esti akceptindaj ĉe li. 10 Ĉar ni
ĉiuj devos elmontriĝi antaŭ la tribunala seĝo de
Kristo, por ke ĉiu ricevu tion, kion li faris en la
korpo, laŭ siaj faritaĵoj, ĉu bonaj aŭ malbonaj.
11 Sciante do la timon al la Sinjoro, ni celas
konvinki homojn, sed ni ja elmontriĝas al Dio;
kaj ni esperas, ke ni elmontriĝas ankaŭ al viaj
konsciencoj. 12 Ni ne denove nin rekomendas
al vi, sed donas al vi kaŭzon fieriĝi pri ni, por
ke vi havu ion respondi al tiuj, kiuj fieriĝas
ŝajne kaj ne kore. 13 Ĉar ĉu ni estis frenezaj, tio
estis pro Dio, aŭ ĉu ni estas seriozaj, tio estas
pro vi. 14 Ĉar la amo de Kristo nin devigas;
ĉar ni juĝas jene, ke ĉar unu mortis pro ĉiuj,
tial ĉiuj mortis; 15 kaj li mortis pro ĉiuj, por
ke la vivantoj jam vivu ne por si mem, sed por
tiu, kiu pro ili mortis kaj releviĝis. 16 Tial ni
de nun konas neniun laŭkarne; eĉ kvankam
ni konis Kriston laŭkarne, tamen ni ne plu lin
tiel konas. 17 Tial se iu homo estas en Kristo,
estas jam nova kreitaĵo; la malnovaĵoj forpasis,
jen ili jam estiĝis novaj. 18 Sed ĉio estas de
Dio, kiu repacigis nin al Si mem per Kristo kaj
donis al ni la administradon de la repacigo;
19 nome, ke Dio estis en Kristo, repacigante la
mondon al Si, ne alkalkulante al ili la kulpojn,
kaj komisiis al ni la vorton repacigan. 20 Ni do
estas ambasadoroj pro Kristo, kvazaŭ Dio per ni
petadus; ni vin petegas pro Kristo, repaciĝu al
Dio. 21 Tiun, kiu ne konis pekon, Li faris peko
pro ni; por ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

6 Kaj kunlaborante kun li, ni petegas ankaŭ,
ke vi ne vane akceptu la gracon de Dio 2 (ĉar
Li diris: En tempo de favoro Mi aŭskultis vin,
Kaj en tago de savo Mi helpis vin; jen nun la
tempo de favoro; jen nun la tago de savo); 3 ni
donu en nenio okazon por maledifo, por ke oni
ne kulpigu nian administradon; 4 sed en ĉio ni
aprobigu nin, kiel servantoj de Dio, en multa
pacienco, en suferoj, en afliktoj, en malfacilaĵoj,
5 en batovundoj, en malliberigoj, en tumultoj, en
laboroj, en maldormoj, en malsatoj, 6 en ĉasteco,
en sciado, en pacienco, en afableco, en Spirito
Sankta, en amo senhipokrita, 7 en la vorto
de vero, en la potenco de Dio; per la armaĵo
de justeco dekstre kaj maldekstre, 8 per gloro
kaj malgloro, per malbonfamo kaj bonfamo;
kiel trompantoj, tamen veraj; 9 kiel nekonataj,
tamen bone konataj; kiel mortantaj, kaj jen ni
vivas; kiel pune korektataj, tamen ne mortigataj;
10 kiel dolorplenaj, tamen ĉiam ĝojantaj; kiel
malriĉaj, tamen multajn riĉigantaj; kiel nenion
havantaj, tamen posedantaj ĉion. 11 Nia buŝo
estas malfermita al vi, ho Korintanoj, nia koro
estas plivastigita. 12 Vi ne estas malvastigitaj
en ni, sed vi estas malvastigitaj en viaj propraj
internaĵoj. 13 Pro rekompenco samspeca do
(mi parolas kiel al infanoj) vi ankaŭ estu
plivastigitaj. 14 Ne estiĝu kunjuguloj maltaŭge
kun nekredantoj; ĉar kian partoprenon havas
justeco kun maljusteco? aŭ kian komunaĵon
havas lumo kun mallumo? 15 Kaj kian akordon
havas Kristo kun Belial? aŭ kian kunecon
havas kredanto kun nekredanto? 16 Kaj kian
konsenton havas templo de Dio kun idoloj? ĉar
ni estas templo de Dio vivanta; kiel diris Dio: Mi
loĝos inter ili, kaj Mi iros inter ili; kaj Mi estos
ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. 17 Tial Eliru el
inter ili, kaj estu apartaj, diras la Eternulo, Kaj

ne tuŝu malpuraĵon; Kaj Mi vin akceptos, 18 Kaj
Mi estos por vi Patro, Kaj vi estos Miaj filoj kaj
filinoj, diras la Eternulo Plejpotenca.

7 Havante do ĉi tiujn promesojn, amataj, ni
purigu nin de ĉia malpureco karna kaj spirita,
perfektigante sanktecon en la timo al Dio. 2
Malfermu al ni viajn korojn; ni kontraŭ neniu
maljuste agis, ni ruinigis neniun, al neniu ni
friponis. 3 Ne por vin kondamni mi tion diras;
ĉar mi antaŭe diris, ke vi estas en niaj koroj,
por kune vivi kaj kune morti. 4 Granda estas
mia parola libereco al vi, granda estas mia
fiereco pri vi: mi estas plena de konsolo, al mi
superabundas la ĝojo meze de nia tuta aflikto. 5
Ĉar eĉ kiam ni jam alvenis en Makedonujon, nia
karno tute ne faciliĝis, sed ni ĉiel depremiĝis;
ekstere estis bataloj, interne timoj. 6 Tamen
Dio, kiu konsolas la humilulojn, konsolis nin per
la alveno de Tito; 7 kaj ne nur per lia alveno, sed
ankaŭ per la konsolo, per kiu li konsoliĝis pri vi,
dum li pridiris al ni vian sopiron, vian doloron,
vian fervoron pro mi; tiel, ke mi ankoraŭ pli
ĝojis. 8 Ĉar kvankam mi vin malĝojigis per mia
epistolo, mi ne bedaŭras pri tio, kvankam mi
ja bedaŭris; ĉar mi vidas, ke tiu epistolo vin
malĝojigis, sed nur mallonge. 9 Mi nun ĝojas, ne
pro tio, ke vi malĝojis, sed pro tio, ke vi malĝojis
ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio malĝojis, por ke vi havu
nenian malutilon per ni. 10 Ĉar la malĝojo laŭ
Dio elfaras penton ĝis savo, ne bedaŭrindan;
sed la malĝojo de la mondo elfaras morton.
11 Ĉar jen kian zorgemon tiu sama malĝojo
laŭ Dio elfaris en vi, plue kian senkulpigon,
plue kian indignon, plue kian timon, plue kian
sopiron, plue kian fervoron, plue kian venĝon!
En ĉio vi elmontris vin puraj pri la afero. 12
Tial kvankam mi skribis al vi, tamen tio estis ne
pro tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu, kiu
suferis la malbonon, sed por ke via zorgemo
por ni elmontriĝu al vi mem antaŭ Dio. 13 Tial
ni konsoliĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis des
pli multege pro la ĝojo de Tito, ĉar lia animo
estas refreŝigita de vi ĉiuj. 14 Ĉar se en io mi
fanfaronis al li pro vi, mi ne hontis; sed kiel ni
ĉion parolis vereme al vi, tiel same ankaŭ nia
fanfaronado, kiun mi faris antaŭ Tito, montriĝis
vera. 15 Kaj lia interna amo pli abundas al vi,
dum li memoras la obeadon de vi ĉiuj, kiel kun
timo kaj tremo vi lin akceptis. 16 Mi ĝojas, ke
en ĉio mi povas fidi al vi.

8 Cetere, fratoj, ni sciigas al vi la gracon de Dio,
kiu estas donacita en la eklezioj Makedonaj;
2 nome, en grava provo per suferado, la abundo
de ilia ĝojo kaj ilia profunda malriĉeco abundis
al la riĉo de ilia malavareco. 3 Ĉar mi konstatas,
ke laŭ sia povo — jes, kaj super sia povo — ili
donis memvole, 4 petegante nin per multe da
petado fari tiun komplezon kaj la komunan
helpservadon al la sanktuloj; 5 kaj ne kiel ni
esperis, sed unue ili sin dediĉis al la Sinjoro,
kaj al ni per la volo de Dio. 6 Tiel, ke ni instigis
Titon, ke kiel li antaŭe komencis, tiel same li
perfektigu en vi ĉi tiun pluan gracon. 7 Sed kiel
al vi ĉio abundas: fido kaj parolo kaj scio kaj
fervoro kaj via amo al ni, tiel abundu al vi ankaŭ
ĉi tiu graco. 8 Mi parolas ne ordonante, sed
provante per la fervoro de aliaj la sincerecon de
via amo ankaŭ. 9 Ĉar vi scias la gracon de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, ke kvankam li estis riĉa,
tamen pro vi li fariĝis malriĉa, por ke vi per lia
malriĉeco fariĝu riĉaj. 10 Kaj en tio mi donas
mian opinion; ĉar ĉi tio utilas por vi, kiuj unuaj
komencis, antaŭ unu jaro, ne nur fari, sed ankaŭ
voli. 11 Sed nun kompletigu la faradon ankaŭ;
tiel ke, kiel estis la volonteco voli, tiel ankaŭ
estu la plenumo el via havo. 12 Ĉar kie ekzistas
la volonteco, ĝi estos akceptita laŭ la havo, ne
laŭ la nehavo. 13 Ĉar mi diras tion, ne por ke
aliaj estu faciligataj kaj vi premataj, 14 sed laŭ
egaleco: via abundo nuntempe fariĝu por ilia
manko, por ke ilia abundo fariĝu por via manko,
por ke estu egaleco; 15 kiel estas skribite: Tiu,
kiu kolektis pli, ne havis superflue, kaj tiu, kiu
kolektis malpli, ne havis mankon. 16 Sed danko
estu al Dio, kiu metas en la koron de Tito la
saman zorgon pri vi. 17 Ĉar li ja akceptis la
instigon; sed estante mem tre fervora, li ekiris
al vi memvole. 18 Kaj ni sendis kune kun li la
fraton, kies laŭdo en la evangelio disvastiĝas
tra ĉiuj eklezioj; 19 kaj krom tio, li ankaŭ estis
elektita de la eklezioj, por vojaĝadi kune kun

ni rilate al ĉi tiu graco, kiun ni administradas
al la gloro de la Sinjoro, kaj por elmontri nian
volontecon, 20 evitante tion, ke iu riproĉus nin
rilate al ĉi tiu monhelpo, kiun ni administras;
21 ĉar ni celas aferojn konvenajn ne nur antaŭ
la Sinjoro, sed ankaŭ antaŭ homoj. 22 Kaj ni
sendis kune kun ili nian fraton, kiun ni ofte
pruvis fervora en multaj aferoj, sed nun multe
pli fervora pro la granda fido, kiun li havas al vi.
23 Se iu demandas pri Tito, li estas mia kunulo
kaj mia kunlaboranto rilate al vi; se pri niaj
fratoj, ili estas apostoloj de eklezioj, la gloro de
Kristo. 24 Vi do elmontru al ili antaŭ la eklezioj
la pruvon de via amo kaj de nia fanfaronado
pro vi.

9 Ĉar pri la servado al la sanktuloj estas por
mi superflue skribi al vi; 2 ĉar mi scias vian
volontecon, pri kiu mi fanfaronas pro vi al
la Makedonoj, ke la Aĥaja lando jam antaŭ
unu jaro pretiĝis; kaj via fervoro instigis la
plimulton el ili. 3 Sed mi sendis la fratojn,
por ke nia fanfaronado pro vi ne fariĝu vanta
rilate al ĉi tio, sed, kiel mi diris, por ke vi estu
pretaj, 4 por ke, se venus kune kun mi iuj el
Makedonujo kaj trovus vin ne pretaj, ni (por ne
diri, vi) ne hontu pro ĉi tiu fido. 5 Mi do opiniis
necesa, peti la fratojn, ke ili antaŭe iru al vi,
kaj antaŭe pretigu vian de longe promesitan
helpmonon, por ke tio estu preta, kiel volonte
donita, kaj ne kiel eldevigita. 6 Sed jen: Tiu,
kiu semas ŝpare, ankaŭ rikoltos ŝpare; kaj tiu,
kiu semas malavare, ankaŭ rikoltos malavare.
7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li intencas en la koro,
ne domaĝante, nek pro neceseco; ĉar Dio amas
donacanton ĝojan. 8 Kaj Dio povas abundigi
ĉe vi ĉian gracon, por ke vi, havante ĉiam en
ĉio ĉian sufiĉecon, abunde rilatu al ĉia bona
faro; 9 kiel estas skribite: Li ŝutis kaj donis al la
malriĉuloj; Lia justeco restas eterne. (aiōn g165)
10 Kaj Tiu, kiu donas semon al la semanto kaj
panon por nutraĵo, donos kaj multobligos vian
semotan semon, kaj plimultigos la fruktojn de
via justeco; 11 dum vi pliriĉiĝos en ĉio al ĉia
malavareco, kiu efikas per ni dankdonadon al
Dio. 12 Ĉar la administrado de ĉi tiu servado
ne nur kompletigas la mezuron de la bezonoj
de la sanktuloj, sed ankaŭ abundas per multaj
dankoj al Dio; 13 ĉar provinte vin per ĉi tiu
administrado, ili gloras Dion pro la obeo de
via konfeso al la evangelio de Kristo, kaj pro
la malavareco de via donaco al ili kaj al ĉiuj;
14 dum ili mem ankaŭ, per petado por vi, tre
sopiras al vi pro la grandega graco de Dio en
vi. 15 Danko estu al Dio pro Lia neesprimebla
donaco.

10 Mi mem, Paŭlo, petegas vin pro la mildeco
kaj dolĉanimeco de Kristo, mi, kiu en via
ĉeesto estas humila inter vi, sed, forestante, tre
kuraĝas rilate al vi: 2 mi mem petegas vin, ke
ĉeestante, mi ne kuraĝu per la insisteco, per kiu
mi bontrovas kuraĝi kontraŭ iuj, kiuj rigardas
nin kiel laŭkarne iradantajn. 3 Ĉar kvankam
ni iradas en karno, tamen ni ne militadas
laŭ karno 4 (ĉar la iloj de nia militado estas
ne laŭkarnaj, sed potencaj antaŭ Dio por la
deĵetado de fortikaĵoj); 5 deĵetante diskutojn, kaj
ĉian altaĵon levatan kontraŭ la scio konforma al
Dio, kaj ekkaptante ĉiun penson al la obeo al
Kristo, 6 kaj starante pretaj puni ĉian malobeon,
tuj kiam via obeo plenumiĝos. 7 Vi rigardas la
aferojn antaŭ via vizaĝo. Se iu fidas en si mem,
ke li apartenas al Kristo, li denove pripensu en
si mem, ke kiel li apartenas al Kristo, tiel same
ankaŭ ni. 8 Ĉar eĉ se mi fierus iom supermezure
pri nia aŭtoritato (kiun donis la Sinjoro, por
vin edifi, kaj ne por vin deĵeti), mi ne hontus;
9 por ke ne ŝajnu, kvazaŭ mi volus timigi vin
per miaj leteroj. 10 Ĉar, oni diras, liaj leteroj
estas gravaj kaj fortaj; sed lia korpa aspekto
estas malforta, kaj lia parolo malŝatinda. 11 Tiu
homo konsideru, ke kiaj, forestante, ni estas
per leteroj, tiaj, ĉeestante, ni estas ankaŭ per
agado. 12 Ĉar ni ne kuraĝas nin interkalkuli
aŭ kompari kun iuj el la sin rekomendantaj;
ĉar ili estas neprudentaj, mezurante sin laŭ si
mem kaj komparante sin al si mem. 13 Sed ni
fieros ne pretermezure, sed laŭ la amplekso
de la mezurilo, kiun Dio destinis al ni, por
mezuri, por atingi eĉ ĝis vi. 14 Ĉar ni ne tro
etendas nin, kvazaŭ ni ne atingus ĝis vi; ĉar
ni jam venis ĝis vi en la evangelio de Kristo,
15 ne fierante pretermezure, nome en laboroj

malpropraj, sed esperante, ke dum kreskos via
fido, ni kreskos en vi laŭ nia mezurilo ĝis plua
abundo, 16 por prediki la evangelion ĝis la
regionoj preter vi, kaj ne fieri pri malpropra
mezurilo rilate al aferoj jam faritaj. 17 Sed kiu
fieras, tiu fieru en la Eternulo. 18 Ĉar ne tiu, kiu
sin mem rekomendas, estas akceptata, sed tiu,
kiun rekomendas la Sinjoro.

11 Mi volas, ke vi pacience toleru min pro iom
da malsaĝeco; sed efektive vi ja pacience
min toleras. 2 Ĉar mi ĵaluzas pri vi per Dia
ĵaluzo, ĉar mi fianĉigis vin al unu edzo, por ke
mi prezentu vin kiel ĉastan virgulinon al Kristo.
3 Sed mi timas, ke kiel trompis Evan la serpento
per sia ruzeco, viaj animoj iel dekliniĝos for de
la simpleco kaj la ĉasteco, kiu estas en Kristo. 4
Ĉar se iu vizitanto predikas alian Kriston, kiun ni
ne predikis, aŭ se vi ricevas malsaman spiriton,
kiun vi ne ricevis, aŭ malsaman evangelion,
kiun vi ne akceptis, facilanime vi lin toleras. 5
Ĉar mi opinias, ke mi neniel malsuperas la plej
eminentajn apostolojn. 6 Kaj kvankam mi estas
neklera laŭ parolo, mi tamen ne tia estas laŭ
scio; sed en ĉio ni malkaŝe agis ĉe vi inter ĉiuj.
7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante min, por ke vi
estu altigitaj, en tio, ke mi senpage predikis
al vi la evangelion de Dio? 8 Mi senigis aliajn
eklezojn, ricevante de ili pagon, por servi al vi;
9 kaj kiam mi ĉeestis ĉe vi kaj havis mankon,
mi ne estis ŝarĝo sur iu; ĉar la fratoj, veninte
el Makedonujo, plenigis la mezuron de mia
bezono; kaj en ĉio mi tenis min ne ŝarĝa rilate
vin, kaj ankoraŭ tenos. 10 Jen estas la vero
de Kristo en mi, ke ĉi tiu fanfarono ne estos
barita kontraŭ mi en la regionoj Aĥajaj. 11 Kial?
ĉu tial, ke mi vin ne amas? Dio scias. 12 Sed
kiel mi faras, tiel mi ankaŭ faros, por forigi la
pretekston al tiuj, kiuj deziras pretekston, por
ke, en kio ili fieras, ili troviĝu samaj, kiel ni. 13
Ĉar tiaj homoj estas falsaj apostoloj, trompemaj
laboristoj, sin aliformante kvazaŭ apostolojn
de Kristo. 14 Kaj nenia miro; ĉar Satano mem
sin aliformas kvazaŭ anĝelon de lumo. 15 Estas
do nenio granda, se liaj servantoj ankaŭ sin
aliformas kvazaŭ servantojn de justeco; ilia
finiĝo estos laŭ iliaj faroj. 16 Denove mi diras:
Neniu opiniu min malsaĝa; sed se vi ja tiel
opinias min, tamen min akceptu kiel malsaĝan,
por ke mi ankaŭ iom fanfaronu. 17 Tion, kion
mi diras, mi diras ne laŭ la Sinjoro, sed kvazaŭ
malsaĝe, en ĉi tiu insistado pri fierado. 18 Ĉar
multaj fanfaronas laŭ la karno, do mi ankaŭ
fanfaronos. 19 Ĉar vi afable toleras malsaĝulojn,
estante mem saĝaj. 20 Ĉar vi toleras homon,
se li vin sklavigas, se li vin formanĝas, se li
vin kaptas, se li sin altigas, se li batas al vi la
vizaĝon. 21 Mi parolas kvazaŭ per sinmallaŭdo,
kvazaŭ ni estus malfortiĝintaj. Tamen pri kio
iu kuraĝas, pri tio (mi parolas en malsaĝeco)
mi ankaŭ kuraĝas. 22 Ĉu ili estas Hebreoj? mi
ankaŭ. Ĉu ili estas Izraelidoj? mi ankaŭ. Ĉu ili
estas el la idaro de Abraham? mi ankaŭ. 23 Ĉu
ili estas servantoj al Kristo? (mi parolas kiel
frenezulo) mi plie; en laboroj pli abunde, en
malliberejoj pli abunde, en batoj supermezure,
en mortiĝoj ofte. 24 De la Judoj kvinfoje mi
ricevis batojn po kvardek sen unu. 25 Trifoje mi
estas batita per vergoj, unufoje mi estas priĵetita
per ŝtonoj, trifoje mi suferis ŝippereon, nokton
kaj tagon mi pasis en la profunda maro; 26 en
oftaj vojaĝoj, en danĝeroj de riveroj, danĝeroj
de rabistoj, danĝeroj de Judoj, danĝeroj de
la nacianoj, danĝeroj en urbo, danĝeroj en
dezerto, danĝeroj en la maro, danĝeroj inter
falsaj fratoj; 27 en laboro kaj sufero, en oftaj
sendormiĝoj, en malsato kaj soifo, en oftaj
fastoj, en malvarmo kaj senvesteco. 28 Krom
tiuj aferoj eksteraj estas tio, kio min premas
ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj eklezioj. 29
Kiu estas malforta, kaj mi ne estas malforta?
kiu estas faligata, kaj mi ne indignas? 30 Se
mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaronos pri
tio, kio rilatas al mia malforteco. 31 La Dio kaj
Patro de la Sinjoro Jesuo, Tiu, kiu ĉiam estas
benata, scias, ke mi ne mensogas. (aiōn g165) 32 En
Damasko, la urbestro sub la reĝo Aretas starigis
gardistaron en la urbo de la Damaskanoj, por
min kapti; 33 kaj tra fenestro oni min delasis
laŭflanke de la muro en korbo, kaj mi eliĝis de
liaj manoj.

12 Mi nepre devas fanfaroni, kvankam tio
ne konvenas; sed mi venos al vizioj kaj

malkaŝoj de la Sinjoro. 2 Mi konas viron en
Kristo, antaŭ dek kvar jaroj (ĉu en la korpo,
mi ne scias, ĉu ekster la korpo, mi ne scias;
Dio scias) eklevitan ĝis en la trian ĉielon; 3
kaj mi scias pri la tiela viro (ĉu en la korpo,
aŭ ekster la korpo, mi ne scias; Dio scias),
4 ke li estis eklevita en Paradizon, kaj aŭdis
nedireblajn vortojn, kiujn ne estas permesate
al homo paroli. 5 Pro tia homo mi fieros; sed
pro mi mem mi ne fieros, krom rilate al miaj
malfortaĵoj. 6 Ĉar se mi deziros fieri, mi ne
estos malsaĝa; ĉar mi diros la veron; sed mi
min detenas, por ke neniu min opiniu supera ol
tia, kia li vidas min, aŭ aŭdas ĉe mi. 7 Kaj pro
la treega grandeco de la malkaŝoj — por ke mi
ne tro altiĝu, estis donita al mi dornego por
la karno, sendito de Satano, por min kontuzi,
por ke mi ne tro altiĝu. 8 Pri tio mi petegis
trifoje la Sinjoron, ke ĝi foriru de mi. 9 Kaj li
diris al mi: Mia graco sufiĉas por vi, ĉar mia
potenco perfektiĝas en malforteco. Plej ĝoje
do mi plivole fieros pri miaj malfortaĵoj, por
ke la potenco de Kristo kovru min. 10 Mi do
plezuron havas en malfortaĵoj, en atencoj, en
bezonegoj, en persekutoj, en suferoj, pro Kristo;
ĉar kiam mi estas malforta, tiam mi estas forta.
11 Mi malsaĝiĝis: vi min devigis; ĉar mi devus
estis laŭdata de vi; ĉar en nenio mi malsuperis
la plej eminentajn apostolojn, kvankam mi
estas nenio. 12 Vere la signoj de apostolo estis
elfaritaj inter vi en ĉia pacienco, per signoj kaj
mirindaĵoj kaj potencaĵoj. 13 Ĉar en kio vi fariĝis
malsuperaj kompare al la aliaj eklezioj, krom
en tio, ke mi mem ne ŝarĝiĝis al vi? pardonu
al mi ĉi tiun maljustaĵon. 14 Jen la trian fojon
mi min tenas preta veni al vi; kaj mi ne fariĝos
ŝarĝo por vi, ĉar mi celas ne viajn, sed vin; ĉar
devus provizi ne la idoj por la gepatroj, sed la
gepatroj por la idoj. 15 Kaj plej ĝoje mi elspezos
kaj elspeziĝos por viaj animoj. Se mi vin amas
pli abunde, ĉu mi estas des malpli amata? 16
Tio estu, tamen mi ne estis ŝarĝo por vi; sed
estante ruzema, mi vin kaptis per logo. 17 Ĉu
mi superruzis vin per iu el tiuj, kiujn mi sendis
al vi? 18 Mi instigis al Tito, kaj kune kun li mi
sendis la fraton. Ĉu Tito vin superruzis? ĉu ni
ne iradis laŭ la sama Spirito? ĉu ni ne iradis en
la samaj piedosignoj? 19 Vi ankoraŭ nun ĉiam
pensas, ke ni nin senkulpigas antaŭ vi. Antaŭ
Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio, amataj miaj,
estas por via edifo. 20 Ĉar mi timas, ke veninte,
mi iel ne trovos vin tiaj, kiajn mi volas; kaj
ke mi mem estos trovata tia, kian vi ne volas;
ke iel estos malpaco, ĵaluzo, koleroj, partioj,
kalumnioj, murmurado, ŝveliĝoj, tumultoj; 21 ke
kiam mi revenos, mia Dio min humiligos antaŭ
vi, kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam antaŭe
pekis kaj ne pentis pri la malpureco kaj adulto
kaj volupto, kiujn ili faris.

13 Jen la trian fojon mi venas al vi. Laŭ la
diro de du atestantoj aŭ tri ĉiu vorto
estu konfirmita. 2 Mi antaŭdiris, kaj mi nun
antaŭdiras, kiel ĉeestante la duan fojon, tiel nun
forestante, al la jam pekintaj kaj al ĉiuj ceteraj,
ke se mi revenos, mi ne indulgos; 3 ĉar vi serĉas
pruvon de tio, ke parolas en mi Kristo, kiu rilate
al vi ne estas malforta, sed energias en vi; 4
ĉar li estis krucumita pro malforto, tamen li
vivas per la potenco de Dio. Ĉar ni ankaŭ estas
malfortaj kune kun li, sed ni vivos kune kun li
per la potenco de Dio rilate al vi. 5 Provu vin
mem, ĉu vi estas en la fido; ekzamenu vin mem.
Aŭ ĉu vi ne scias pri vi mem, ke Jesuo Kristo
estas en vi? se ja vi ne estas malaprobindaj.
6 Sed mi esperas, ke vi sciiĝos, ke ni ne estas
malaprobindaj. 7 Ni preĝas al Dio, ke vi faru
nenian malbonon; ne por tio, ke ni montriĝu
aprobataj, sed por ke vi faradu tion, kio estas
honorinda, eĉ kvankam ni estus malaprobindaj.
8 Ĉar ni ne povas fari ion kontraŭ la vero, sed
nur por la vero. 9 Ĉar ni ĝojas, kiam ni estas
malfortaj kaj vi estas fortaj; ankaŭ ni preĝas
por via perfektiĝo. 10 Pro tio mi skribas ĉi tion,
forestante, por ke, ĉeestante, mi ne agu severe
laŭ la aŭtoritato, kiun la Sinjoro donis al mi
por edifado kaj ne por deĵetado. 11 Fine, fratoj,
adiaŭ. Perfektiĝu, konsoliĝu, estu unuanimaj,
vivu pace; kaj la Dio de amo kaj paco estos ĉe
vi. 12 Salutu unu la alian per sankta kiso. 13 Ĉiuj
sanktuloj vin salutas. 14 La graco de la Sinjoro

Jesuo Kristo kaj la amo de Dio kaj la kuneco de
la Sankta Spirito estu kun vi ĉiuj.

Galatoj

1 Paŭlo, apostolo (ne de homoj, nek per homo,
sed per Jesuo Kristo, kaj Dio, la Patro, kiu
levis lin el la mortintoj), 2 kaj ĉiuj fratoj, kiuj
estas kun mi, al la eklezioj de Galatujo: 3 Graco
al vi kaj paco de Dio, la Patro, kaj de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 4 kiu sin donis pro niaj pekoj,
por liberigi nin el la nuna malbona mondo, laŭ
la volo de nia Dio kaj Patro; (aiōn g165) 5 al kiu
estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn
g165) 6 Mi miras, ke tiel rapide vi foriĝas for
de Tiu, kiu vokis vin en la gracon de Kristo, al
malsama evangelio; 7 kiu ja ne estas alia, sed
troviĝas iuj, kiuj vin maltrankviligas kaj deziras
renversi la evangelion de Kristo. 8 Tamen se
eĉ ni, aŭ anĝelo el la ĉielo, al vi instruus ian
evangelion krom tiu, kiun ni jam al vi instruis,
tiu estu anatemita. 9 Kiel ni antaŭe diris, tiel
nun mi denove diras: Se iu al vi instruas ian
evangelion krom tiu, kiun vi ricevis, tiu estu
anatemita. 10 Ĉar ĉu mi nun influas homojn,
aŭ Dion? aŭ ĉu mi celas plaĉi al homoj? se
mi ankoraŭ nun plaĉus al homoj, mi ne estus
servisto de Kristo. 11 Ĉar mi sciigas vin, fratoj,
rilate al la evangelio predikita de mi, ke ĝi ne
estas laŭ homo. 12 Ĉar mi ne ricevis ĝin de
homo, kaj ĝi ne estas instruita al mi krom per
malkaŝo de Jesuo Kristo. 13 Ĉar vi iam aŭdis pri
mia estinta vivmaniero en Judismo, ke mi forte
persekutis la eklezion de Dio kaj ĝin atakis; 14
kaj mi plimulte progresis en Judismo, ol multaj
miaj samaĝuloj en mia nacio, estante multe pli
fervoranima pri la tradicioj de miaj prapatroj.
15 Sed kiam bonvole plaĉis al Dio, kiu el la
ventro de mia patrino apartigis min kaj per
Sia graco min vokis, 16 por malkaŝi en mi Sian
Filon, por ke mi prediku lin inter la nacianoj: mi
ne konsiliĝis kun karno kaj sango, 17 kaj mi ne
supreniris al Jerusalem, al la antaŭ mi apostoloj,
sed mi tuj foriris en Arabujon, kaj poste mi
revenis al Damasko. 18 Tiam, post tri jaroj, mi
supreniris al Jerusalem, por viziti Kefason, kaj
mi restis kun li dek kvin tagojn. 19 Sed neniun
alian el la apostoloj mi vidis, krom Jakobo, la
frato de la Sinjoro. 20 Pri tio, kion mi skribas al
vi, jen, antaŭ Dio, mi ne mensogas. 21 Poste mi
venis en la regionojn de Sirio kaj Kilikio. 22 Kaj
mi ankoraŭ estis vizaĝe nekonata de la eklezioj
de Judujo, kiuj estis en Kristo; 23 sed ili nur
aŭdis la jenon: Kiu nin iam persekutis, tiu nun
predikas la fidon, kiun iam li atakis; 24 kaj ili
gloris Dion en mi.

2 Tiam, post intertempo de dek kvar jaroj,
mi denove supreniris al Jerusalem kun
Barnabas, kunkondukante ankaŭ Titon. 2 Kaj
mi supreniris laŭ Dia malkaŝo; kaj mi prezentis
al ili la evangelion, kiun mi predikas inter la
nacianoj, sed aparte al la eminentuloj, por ke
mi ne estu vane kuranta, aŭ kurinta. 3 Sed
eĉ Titon, kiu estis kun mi, estante Greko, oni
ne devigis cirkumcidiĝi; 4 sed tio estis pro
la kaŝe enportitaj fratoj, kiuj ruze envenis,
por spioni nian liberecon en Kristo Jesuo, por
ke ili nin sklavigu; 5 al kiuj ni ne submetiĝis
cedeme, eĉ por unu horo; por ke la vero de
la evangelio restadu kun vi. 6 Sed el tiuj, kiuj
ŝajne iom valoris (kiaj ajn ili estis, tio por mi ne
estas grava: ĉe Dio ne estas personfavorado)
— tiuj valoruloj nenion aldonis al mi; 7 sed
kontraŭe, kiam ili vidis, ke je la evangelio de la
necirkumcido mi estas komisiita tiel same, kiel
Petro je la evangelio de la cirkumcido 8 (ĉar Tiu,
kiu forte energiis en Petro por la apostoleco
de la cirkumcido, ankaŭ energiis en mi por
la nacianoj), 9 Jakobo kaj Kefas kaj Johano,
kiuj ŝajne estis kolonoj, rimarkinte la gracon
donitan al mi, donis al mi kaj al Barnabas la
dekstrajn manojn de kunuleco, por ke ni iru al la
nacianoj, kaj ili al la cirkumcidularo; 10 kondiĉe
nur, ke ni memoru la malriĉulojn, kion ja mi
klopodis jam fari. 11 Sed kiam venis Kefas al
Antioĥia, mi lin rezistis vizaĝon kontraŭ vizaĝo,
ĉar li estis mallaŭdinda. 12 Ĉar antaŭ ol iuj
alvenis de Jakobo, li kunmanĝis kun la nacianoj;
sed kiam ili alvenis, li sin fortiris kaj apartigis,
timante tiujn, kiuj estis el la cirkumcido. 13 Kaj
la aliaj Judoj kune hipokritis, tiel ke eĉ Barnabas
mem fortiriĝis per ilia hipokriteco. 14 Kaj kiam
mi vidis, ke ili ne prave kondutas laŭ la vero de
la evangelio, mi diris al Kefas antaŭ ĉiuj: Se vi,
estante Judo, naciane vivas, kaj ne kiel Judoj,

kial vi devigas la nacianojn agi laŭ Judismo? 15
Ni, nature Judoj, kaj ne pekuloj el la nacianoj,
16 sciante, ke praviĝas homo ne per faroj de la
leĝo, sed nur per fido al Jesuo Kristo, ni mem
en Kristo Jesuo kredis, por ke ni praviĝu per
fido al Kristo, kaj ne per faroj de la leĝo; tial,
ke per faroj de la leĝo neniu karno praviĝos.
17 Sed se, dezirante praviĝi en Kristo, ni mem
montriĝis pekuloj, ĉu Kristo estas servanto de
peko? Nepre ne! 18 Ĉar se mi rekonstruas tion,
kion mi detruis, mi montras min pekulo. 19 Ĉar
per la leĝo mi al la leĝo mortis, por ke mi al Dio
vivu. 20 Kun Kristo mi krucumiĝis, tamen mi
vivas; jam ne mi mem, sed Kristo vivas en mi;
kaj tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas
en fido al la Filo de Dio, kiu min amis kaj sin
donis pro mi. 21 Mi ne vanigas la gracon de Dio;
ĉar se per la leĝo venas justeco, Kristo ja vane
mortis.

3 Ho malsaĝaj Galatoj, kiu vin ensorĉis? vin,
antaŭ kies okuloj Kristo Jesuo estis publike
prezentita krucumita. 2 Nur la jenon mi deziras
sciiĝi de vi: Ĉu per faroj de la leĝo vi ricevis la
Spiriton, aŭ per la aŭdado de fido? 3 Ĉu vi tiel
malsaĝaj estas? komencinte en Spirito, ĉu vi
en karno nun perfektiĝas? 4 Ĉu vi vane tiom
suferis? se ja tio estas vana. 5 Ĉu do Tiu, kiu
donas al vi la Spiriton kaj faras ĉe vi miraklojn,
tion faras per faroj de la leĝo, aŭ per la aŭdado
de fido? 6 Tiel same, kiel Abraham kredis al Dio,
kaj tio estis kalkulita al li kiel virto. 7 Sciu do, ke
tiuj, kiuj rilatas al fido, estas filoj de Abraham.
8 Antaŭvidante do, ke per fido Dio pravigos la
nacianojn, la Skribo antaŭpredikis la evangelion
al Abraham, dirante: Beniĝos per vi ĉiuj gentoj.
9 Tial do tiuj, kiuj rilatas al fido, beniĝas kun
la fidela Abraham. 10 Ĉar ĉiuj, kiuj rilatas al
faroj de la leĝo, estas sub malbeno; ĉar estas
skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu ne persistos en
ĉio, kio estas skribita en la libro de la leĝo, por
plenumi ĝin. 11 Sed ke neniu praviĝas antaŭ
Dio per la leĝo, estas evidente; ĉar: La virtulo
vivos per fido; 12 kaj la leĝo ne rilatas al fido;
sed: Kiu plenumas ilin, tiu vivos en ili. 13 Kristo
elaĉetis nin el la malbeno de la leĝo, fariĝinte
malbeno pro ni; ĉar estas skribite: Malbenita
estas ĉiu, kiu pendas sur lignaĵo; 14 por ke venu
sur la nacianojn la beno de Abraham en Kristo
Jesuo; por ke per fido ni ricevu la promeson
de la Spirito. 15 Fratoj, mi parolas laŭ homo:
Konfirmitan interligon, eĉ nur homan, neniu
nuligas nek prialdonas. 16 Sed al Abraham kaj al
lia semo la promesoj estis parolitaj. Li ne diras:
Kaj al semoj, kvazaŭ pri multaj; sed kvazaŭ unu:
Kaj al via semo, kiu estas Kristo. 17 Sed jen
kion mi diras: Interligon, antaŭe konfirmitan
de Dio, la leĝo, kiu venis kvarcent tridek jarojn
poste, ne nuligas, tiel ke ĝi malefektivigus la
promeson. 18 Ĉar se la heredaĵo estas de la leĝo,
ĝi jam ne estas de promeso; sed Dio ĝin donis al
Abraham per promeso. 19 Kio do estas la leĝo?
Ĝi estis aldonita kaŭze de eraroj, ĝis venos la
idaro, al kiu la promeso estas donita; ordigite
per anĝeloj en la mano de interulo. 20 Interulo
ne estas de unu, sed Dio estas unu. 21 Ĉu do la
leĝo kontraŭstaras al la promesoj de Dio? Nepre
ne! ĉar se estus donita leĝo, kiu povus vivigi,
efektive justeco estus per la leĝo. 22 Tamen la
Skribo kune enŝlosis ĉion sub peko, por ke la
promeso per fido al Kristo Jesuo estu donata al
ĉiuj, kiuj fidas. 23 Sed antaŭ ol fido venis, ni
estis gardataj sub la leĝo, enŝlositaj por la fido
malkaŝota. 24 Tial la leĝo fariĝis nia pedagogo,
kondukanta al Kristo, por ke ni praviĝu per
fido. 25 Sed nun, post kiam la fido alvenis, ni
jam ne estas sub pedagogo. 26 Ĉar vi ĉiuj per la
fido estas filoj de Dio en Kristo Jesuo. 27 Ĉar
ĉiuj el vi, kiuj al Kristo baptiĝis, surmetis al si
Kriston. 28 Ne estas ja Judo nek Greko, ne estas
sklavo nek liberulo, ne estas ja vira kaj virina;
ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo Jesuo. 29 Se do
vi apartenas al Kristo, vere vi estas la idaro de
Abraham, kaj heredantoj laŭ la promeso.

4 Kaj mi sciigas vin, ke tiel longe, kiel la
heredanto estas infano, li neniel malsimilas
sklavon, kvankam li estas estro de ĉio; 2 sed li
estas sub guvernantoj kaj administrantoj, ĝis
la templimo difinita de la patro. 3 Tiel ankaŭ
ni, dum ni estis infanoj, estis en sklaveco sub
la elementoj de la mondo; 4 sed kiam venis la
pleneco de la tempo, Dio elsendis Sian Filon,

el virino naskitan, sub leĝo naskitan, 5 por
reaĉeti tiujn, kiuj estas sub la leĝo, por ke ni
ricevu la filadopton. 6 Kaj ĉar vi estas filoj,
Dio elsendis la Spiriton de Sia Filo en niajn
korojn, kriantan, Aba, Patro! 7 Tiel ke ĉiu el vi
estas jam ne sklavo, sed filo; kaj se filo, ankaŭ
heredanto per Dio. 8 Tamen, tiam ne konante
Dion, vi estis en sklaveco al tiuj, kiuj nature
ne estas dioj; 9 sed jam nun konante Dion, aŭ
pli ĝuste, de Dio konate, kial vi returniĝas al
la malfortaj kaj mizeraj elementoj, al kiuj vi
deziras denove sklaviĝi? 10 Vi observas tagojn
kaj monatojn kaj tempojn kaj jarojn. 11 Mi
timas pri vi, ke eble mi vane laboris ĉe vi. 12 Mi
petegas vin, fratoj, estu kiel mi, ĉar mi ankaŭ
estas kiel vi. Vi neniel al mi malbonfaris; 13 sed
vi scias, ke pro malforteco de la karno mi la
unuan fojon predikis al vi la evangelion; 14 kaj
vian elprovon en mia karno vi ne malestimis
nek abomenis, sed kvazaŭ anĝelon de Dio vi
akceptis min, kvazaŭ Kriston Jesuon. 15 Kie do
estas via singratulado? mi atestas al vi, ke se
estus eble, vi estus elŝirintaj viajn okulojn kaj
donintaj ilin al mi. 16 Ĉu mi do per verdirado
fariĝis al vi malamiko? 17 Ili fervore serĉas
vin, ne bone; ili eĉ volas elŝlosi vin, por ke
vi serĉu ilin. 18 Sed estas bone esti fervore
serĉata ĉiam en bona afero, kaj ne nur tiam,
kiam mi estas ĉe vi. 19 Miaj infanetoj, pro kiuj
mi denove suferas naskodoloron, ĝis Kristo
formiĝos en vi, 20 mi tute deziris esti ĉe vi
nun, kaj ŝanĝi mian voĉon; ĉar vere mi dubas
pri vi. 21 Diru al mi, vi, kiuj volas esti sub la
leĝo, ĉu vi ne aŭskultas la leĝon? 22 Ĉar estas
skribite, ke Abraham havis du filojn, unu el la
sklavino kaj unu el la liberulino. 23 Tamen tiu
el la sklavino naskiĝis laŭ la karno, sed ĉi tiu
el la liberulino naskiĝis per promeso. 24 Ĉi tio
enhavas alegorion; ĉar la du virinoj estas du
interligoj, unu el la monto Sinaj, por sklaveco
naskante, kiu estas Hagar. 25 Ĉar tiu Hagar estas
la monto Sinaj en Arabujo, kaj prezentas la
nunan Jerusalemon, ĉar ŝi estas sklavigita kune
kun siaj infanoj. 26 Sed la supera Jerusalem
estas libera, kiu estas patrino nia. 27 Estas ja
skribite: Ĝoju, ho senfruktulino, kiu ne naskis,
Sonigu kanton kaj ĝojkriu, ho vi, kiu ne suferas
naskodoloron; Ĉar la forlasitino havos pli da
infanoj, ol la havanta edzon. 28 Sed ni, fratoj,
estas filoj de promeso tiel same, kiel Isaak. 29
Sed kiel tiam la laŭ karno naskita persekutis la
laŭspiritulon, tiel estas ankaŭ nuntempe. 30 Sed
kion diras la Skribo? Forpelu la sklavinon kaj
ŝian filon; ĉar la filo de la sklavino ne heredos
kun la filo de la liberulino. 31 Tial, fratoj, ni
estas filoj ne de sklavino, sed de la liberulino.

5 Por libereco Kristo nin liberigis; tial staru
fortike, kaj ne reimplikiĝu en jugon de
sklaveco. 2 Jen mi, Paŭlo, diras al vi, ke, se vi
cirkumcidiĝos, Kristo al vi tute ne utilos. 3 Mi
denove atestas al ĉiu homo cirkumcidata, ke li
estas ŝuldanto, por plenumi la tutan leĝon. 4
Vi, kiuj volas vin pravigi per la leĝo, apartiĝis
for de Kristo; vi forfalis de graco. 5 Ĉar ni en
la Spirito atendas la esperon de justeco per
la fido. 6 Ĉar en Kristo Jesuo nek cirkumcido
nek necirkumcido valoras ion, sed nur fido,
energianta per amo. 7 Vi bone kuradis; kiu vin
malhelpis, ke vi ne obeu la veron? 8 Ĉi tiu influo
ne venas de tiu, kiu vin vokas. 9 Malmulto da
fermentaĵo fermentigas la tutan mason. 10 Mi
fidas pri vi en la Sinjoro, ke vi ne alie sentados;
sed tiu, kiu malkvietigas vin, elportos sian
propran juĝon, kiu ajn li estas. 11 Sed mi, fratoj,
se mi ankoraŭ predikas cirkumcidon, kial mi
estas ankoraŭ persekutata? tiuokaze la falpuŝilo
de la kruco estas formovita. 12 Mi volus, ke tiuj,
kiuj vin maltrankviligas, sin fortranĉu. 13 Ĉar
vi, fratoj, estas vokitaj al libereco; tamen ne
uzu vian liberecon kiel pretekston por la karno,
sed per amo servu unu la alian. 14 Ĉar la tuta
leĝo estas plenumata en unu diro, jene: Amu
vian proksimulon kiel vin mem. 15 Sed se vi
mordas kaj manĝegas unu la alian, gardu vin,
ke vi ne estu detruitaj unu de la alia. 16 Sed mi
diras: Iradu laŭ la Spirito, kaj la deziregon de la
karno vi ne plenumos. 17 Ĉar la karno deziregas
kontraŭ la Spirito, kaj la Spirito kontraŭ la
karno; ĉar ĉi ĉiuj interbatalas reciproke, por ke
vi ne faru tion, kion vi volas. 18 Sed se vi estas
kondukataj de la Sinjoro, vi jam ne estas sub
la leĝo. 19 Evidentaj estas la faroj de la karno,

kiuj estas malĉasteco, malpureco, voluptemo,
20 idolkulto, sorĉado, malamikeco, malpaco,
ĵaluzoj, koleregoj, partiemeco, skismoj, herezoj,
21 envioj, ebrieco, diboĉado, kaj aliaj similaj; pri
kiuj mi avertas vin, kiel mi jam antaŭe admonis
vin, ke tiuj, kiuj tion faradas, ne heredos la
regnon de Dio. 22 Sed la frukto de la Spirito
estas amo, ĝojo, paco, pacienco, komplezo,
bonkoreco, fideleco, 23 mildeco, sinregado;
kontraŭ tiaj ne ekzistas leĝo. 24 Kaj tiuj, kiuj
apartenas al Kristo Jesuo, jam krucumis la
karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj. 25 Se ni
vivas per la Spirito, en la Spirito ni ankaŭ
iradu. 26 Ni ne fariĝu fanfaronemaj, incitante
kaj enviante unu la alian.

6 Fratoj, eĉ se homo estos trovita en ia kulpo,
vi, kiuj estas spiritaj, restarigu tiun per
spirito de mildeco; rigardante vin, ĉiu sin mem,
por ke vi ne estu tentataj. 2 Reciproke subtenadu
viajn ŝarĝojn, kaj tiamaniere plenumu la leĝon
de Kristo. 3 Ĉar, se iu, estante nenio, sin estimas,
kvazaŭ li estas io, li sin trompas. 4 Sed ĉiu
kontrolu sian propran faradon, kaj tiam li
havos singratuladon pri si mem, kaj ne pri
sia proksimulo. 5 Ĉar ĉiu devas subteni sian
propran portaĵon. 6 Tiu, kiu estas instruata
en la parolo de Dio, partoprenu kun tiu, kiu
lin instruas, en ĉiuj bonaĵoj. 7 Ne trompiĝu;
Dio ne estas mokata; ĉar ĉion, kion oni semas,
tion ankaŭ li rikoltos. 8 Ĉar kiu semas por sia
karno, el la karno tiu rikoltos putradon; sed kiu
semas por la Spirito, el la Spirito tiu rikoltos
eternan vivon. (aiōnios g166) 9 Kaj ni ne laciĝu en
bonfarado; ĉar ĝustatempe ni rikoltos, se ni ne
senfortiĝos. 10 Tial laŭ nia oportuna tempo ni
bonfaradu al ĉiuj, precipe al tiuj, kiuj apartenas
al la familio de la fido. 11 Vidu, per kiaj grandaj
literoj mi skribis al vi propramane. 12 Kiuj
deziras sin paradi per la karno, tiuj devigas vin
cirkumcidiĝi; sole por ke ili ne estu persekutataj
pro la kruco de Kristo. 13 Ĉar eĉ tiuj mem,
kiuj cirkumcidiĝas, ne observas la leĝon; sed ili
deziras, ke vi cirkumcidiĝu, por ke ili fanfaronu
pri via karno. 14 Sed por mi ne estu fanfarono
krom pri la kruco de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
per kiu la mondo estas krucumita al mi, kaj
mi al la mondo. 15 Ĉar nek cirkumcido nek
necirkumcido estas io, sed nova kreitaĵo. 16 Kaj
kiuj irados laŭ tiu regulo, paco kaj kompato estu
sur ili ĉiuj, kaj sur la Izrael de Dio. 17 De nun
neniu min ĝenu, ĉar mi portas en mia korpo
la signojn de Jesuo. 18 La graco de nia Sinjoro
Jesuo Kristo estu kun via spirito, fratoj. Amen.

Efesanoj

1 Paŭlo, apostolo de Jesuo Kristo per la volo
de Dio, al la sanktuloj, kiuj estas en Efeso, kaj
al la fideluloj en Kristo Jesuo: 2 Graco estu al
vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro
Jesuo Kristo. 3 Benata estu la Dio kaj Patro de
nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu benis nin per ĉia
beno spirita en la ĉielejoj en Kristo; 4 kiel Li
elektis nin en li antaŭ la fondo de la mondo,
por ke ni estu sanktaj kaj senmakulaj antaŭ Li
en amo; 5 antaŭdestininte nin por filadopto
per Jesuo Kristo al Si mem, laŭ la aprobo de
Sia volo, 6 al la laŭdo de la gloro de Lia graco,
per kiu Li favoris nin en la Amata; 7 en kiu ni
havas la elaĉeton per lia sango, la pardonon
de niaj pekoj, laŭ la riĉo de lia graco, 8 kiun
li abundigis al ni en ĉia saĝeco kaj prudento,
9 sciiginte al ni la misteron de Lia volo, laŭ
Lia bonvolo, kiun Li antaŭdecidis en li, 10 por
dispono en la pleneco de la tempo, por sumigi
en Kristo ĉion, kio estas en la ĉieloj kaj sur
la tero; 11 en li, en kiu ni fariĝis heredaĵo,
destinite laŭ la antaŭdecido de Tiu, kiu ĉion
faras laŭ la intenco de Sia volo; 12 por ke ni
estu por la laŭdo de Lia gloro, ni, kiuj antaŭe
esperis en Kristo; 13 en kiu vi ankaŭ esperas,
aŭdinte la vorton de la vero, la evangelion de
via savo; al kiu ankaŭ kredinte, vi estas sigelitaj
per la Sankta Spirito de promeso, 14 kiu estas
antaŭgarantiaĵo de nia heredaĵo, por la elaĉeto
de la posedaĵo, por laŭdo de Lia gloro. 15 Pro
tio mi ankaŭ, aŭdinte pri via fido al la Sinjoro
Jesuo, kaj via amo al ĉiuj sanktuloj, 16 ne ĉesas
danki pro vi, vin nomante en miaj preĝoj; 17
por ke la Dio de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la
Patro de gloro, donu al vi spiriton de saĝeco kaj
malkaŝo en la konado de Li; 18 dum la okuloj
de via koro estas lumigataj, por ke vi sciu, kia
estas la espero de Lia voko, kaj kia la riĉeco de
la gloro de Lia heredaĵo en la sanktuloj, 19 kaj
kia la supermezura grandeco de Lia potenco al
ni, kiuj kredas, laŭ la energio de la efikeco de
Lia forto, 20 kiun Li faris en Kristo, relevante
lin el la mortintoj, kaj sidigante lin dekstre de
Li en la ĉieloj, 21 multe super ĉiu reganto kaj
aŭtoritato kaj potenco kaj regeco, kaj ĉiu nomo
nomata, ne nur en ĉi tiu mondo, sed ankaŭ en
la estonta; (aiōn g165) 22 kaj ĉion Li metis sub liajn
piedojn, kaj donis lin kiel kapon super ĉio por
la eklezio, 23 kiu estas lia korpo, la pleneco de
Tiu, kiu plenigas ĉion en ĉio.

2 Kaj vin li vivigis, kiam vi estis malvivaj per
eraroj kaj pekoj, 2 en kiuj vi iam iradis laŭ la
vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la estro de la potenco
de la aero, de la spirito, kiu nun energias en
la filoj de malobeo; (aiōn g165) 3 inter kiuj ni
ĉiuj iam ankaŭ vivis, plenumante la dezirojn
de nia karno, farante la volojn de la karno kaj
de la menso, kaj ni estis laŭ naturo infanoj de
kolerego, kiel ankaŭ la aliaj. 4 Sed Dio, estante
riĉa en kompateco, pro Sia granda amo, per
kiu Li amis nin, 5 eĉ kiam ni estis malvivaj en
niaj eraroj, nin vivigis en Kristo (per graco vi
saviĝis), 6 kaj nin levis, kaj nin kunsidigis en
la ĉielejoj en Kristo Jesuo; 7 por montri en la
mondaĝoj estontaj la superabundan riĉecon de
Sia graco en korfavoro al ni en Kristo Jesuo:
(aiōn g165) 8 ĉar per graco vi saviĝis per fido;
ne per vi mem: ĝi estas dono de Dio; 9 ne el
faroj, por ke neniu fanfaronu. 10 Ĉar ni estas
Lia faritaĵo, kreitaj en Kristo Jesuo por bonaj
faroj, kiujn antaŭaranĝis Dio, por ke ni iradu en
ili. 11 Kaj pro tio rememoru, ke iam vi, nacianoj
laŭ la karno, nomataj la Necirkumcido ĉe la tiel
nomata Cirkumcido, mane farita sur la karno —
12 ke vi estis tiam sen Kristo, fremdigitaj for
de la komunumo de Izrael, kaj eksteruloj de la
interligoj de la promeso, esperon ne havantaj
kaj sen Dio en la mondo. 13 Sed nun en Kristo
Jesuo vi, iam malproksimaj, proksimiĝis en la
sango de Kristo. 14 Ĉar nia paco estas li, kiu
unuigis ambaŭ kaj rompis la intermuron de
disigo, 15 en sia karno neniiginte la malamon,
la leĝon de ordonoj en dekretoj; por krei en
si el la du unu novan homon, tiel farante
pacon; 16 kaj por kunakordigi ambaŭ en unu
korpo al Dio per la kruco, mortiginte per tio la
malamon; 17 kaj li venis kaj predikis pacon al vi
malproksimaj kaj al la proksimaj; 18 ĉar per li
ni ambaŭ havas en unu Spirito alkondukon al la
Patro. 19 Sekve vi jam estas ne fremduloj kaj

pasloĝantoj, sed samregnanoj kun la sanktuloj,
kaj el la domanaro de Dio, 20 konstruitaj sur la
fundamento de la apostoloj kaj profetoj, kies
bazangula ŝtono estas Kristo Jesuo mem; 21 en
kiu ĉiu aparta konstruaĵo, bone kunigita, kreske
fariĝas sankta templo en Kristo; 22 en kiu vi
ankaŭ estas kunkonstruitaj por sanktejo de Dio
en la Spirito.

3 Pro tio mi, Paŭlo, malliberulo de Kristo
Jesuo por vi nacianoj, 2 se vi aŭdis pri la
dispono de tiu graco de Dio, kiu estas donita
al mi por vi, 3 ke per malkaŝo la mistero estas
sciigita al mi, kiel mi jam antaŭe mallonge
skribis, 4 per kio vi povas rimarki, dum vi legas,
mian komprenon en la mistero de Kristo, 5
kiu en aliaj generacioj ne estis sciigita al la
homidoj, kiel ĝi nun malkaŝiĝis al liaj sanktaj
apostoloj kaj profetoj en la Spirito, 6 ke la
nacianoj estas kunheredantoj, kaj samkorpanoj,
kaj partoprenantoj en la promeso en Kristo
Jesuo per la evangelio, 7 al kiu mi fariĝis
servanto laŭ la dono de la graco de Dio, donita
al mi laŭ la energio de Lia potenco. 8 Al mi,
kiu estas malpli ol la malplej granda el ĉiuj
sanktuloj, ĉi tiu graco estas donita, por ke mi
prediku inter la nacioj la neesploreblan riĉon
de Kristo; 9 kaj por ke mi klarigu al ĉiuj, kia
estas la dispono de la mistero kaŝita tra ĉiuj
mondaĝoj en Dio, kiu kreis ĉion; (aiōn g165) 10 por
ke nun konatiĝu al la regantoj kaj aŭtoritatoj
en la ĉielejoj, per la eklezio, la multobla saĝeco
de Dio, 11 laŭ la eterna decido, kiun Li faris en
Kristo Jesuo, nia Sinjoro; (aiōn g165) 12 en kiu ni
havas kuraĝon kaj alkondukon en fidado per nia
fido al li. 13 Pro tio mi petas, ke vi ne senfortiĝu
pro miaj suferoj por vi, kiuj estas via gloro. 14
Pro tio mi fleksas miajn genuojn antaŭ la Patro,
15 el kiu ĉiu familio, en la ĉielo kaj sur la tero,
estas nomata, 16 por ke Li donu al vi, laŭ la
riĉo de Sia gloro, ke vi estu potence fortigitaj
en la interna homo, per Lia Spirito; 17 por ke
Kristo loĝu per fido en viaj koroj; tiel, ke vi,
enradikigite kaj bazite en amo, 18 kapabliĝu kun
ĉiuj sanktuloj kompreni, kio estas la larĝeco kaj
longeco kaj alteco kaj profundeco, 19 kaj scii
la amon de Kristo, kiu superas scion, por ke vi
pleniĝu eĉ ĝis la pleneco de Dio. 20 Nun al Tiu,
kiu povas tre abunde fari, super ĉio, kion ni
povas peti aŭ pensi, laŭ la potenco, kiu energias
en ni, 21 estu gloro en la eklezio kaj en Kristo
Jesuo ĝis ĉiuj generacioj por ĉiam kaj eterne.
Amen. (aiōn g165)

4 Mi do, malliberulo pro la Sinjoro, petegas
vin, ke vi iradu inde je la voko, en kiu vi estas
vokitaj, 2 kun ĉia humileco kaj mildeco, kun
toleremeco, paciencante unu al alia en amo, 3
penante konservi la unuecon de la Spirito en
la ligilo de paco. 4 Estas unu korpo, kaj unu
Spirito, kiel ankaŭ vi estas vokitaj en unu espero
de via voko; 5 unu Sinjoro, unu fido, unu bapto,
6 unu Dio kaj Patro de ĉiuj, kiu estas super ĉiuj,
kaj tra ĉiuj, kaj en ĉiuj. 7 Sed al ĉiu el ni la
graco estas donita, laŭ la mezuro de la dono de
Kristo. 8 Tial li diras: Kiam li supreniris alten,
li alkondukis kaptitojn, Kaj donis donacojn al
homoj. 9 (Ĉi tio do: Li supreniris — kio ĝi estas
krom tio, ke li ankaŭ antaŭe malsupreniris ĝis
la profundaĵoj de la tero? 10 La malsuprenirinto
— tiu sama estis la suprenirinto alte super
ĉiuj ĉieloj, por plenigi ĉion.) 11 Kaj unujn li
donis por esti apostoloj; aliajn, profetoj; aliajn,
evangeliistoj; kaj aliajn, paŝtistoj kaj instruistoj;
12 por perfektigo de la sanktuloj, por la laboro
de pastrado, por la konstruo de la korpo de
Kristo, 13 ĝis ni ĉiuj atingos la unuecon de la
fido kaj de la scio de la Filo de Dio, ĝis la homo
perfekta, ĝis la mezuro de la matureco de la
pleneco de Kristo; 14 por ke ni jam ne estu
infanoj, onde ĵetataj kaj ĉirkaŭpelataj de ĉiu
vento de doktrino, per ĵonglado de homoj, per
ruzo laŭ artifiko de trompo; 15 sed parolante la
veron en amo, ni ĉiel kreskadu en tiun, kiu estas
la kapo, Kristo, 16 el kiu la tuta korpo, kunigita
kaj kunfortikigita tra ĉiu artiko de la livera
sistemo, per energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto,
faras kreskadon de la korpo, por la sinedifado
en amo. 17 La jenon do mi diras, kaj protestas
en la Sinjoro, ke vi ne plu iru tiel, kiel iras
ankaŭ la nacianoj en la vanteco de siaj mensoj,
18 mallumigitaj en intelekto, fremdigitaj for de
la vivo de Dio, pro la nescio, kiu estas en ili, pro
la malmoleco de ilia koro; 19 kiuj, sensentiĝinte,

fordonis sin al malĉasteco por la praktikado
de ĉia malpureco kun avideco. 20 Sed vi ne tiel
lernis Kriston; 21 se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj
en li estis instruitaj, kiel en Jesuo estas vero;
22 por ke vi formetu, rilate al antaŭa konduto,
la malnovan homon, pereeman laŭ trompaj
deziroj, 23 kaj renoviĝu rilate al la spirito de via
menso, 24 kaj surmetu la novan homon, kreitan
laŭ Dio en justeco kaj vera sankteco. 25 Pro tio,
formetante malveron, ĉiu parolu veron kun sia
proksimulo, ĉar ni estas membroj unu de alia.
26 Koleru kaj ne peku, la suno ne subiru sur via
kolero; 27 ankaŭ ne donu lokon al la diablo.
28 Ŝtelinto ne plu ŝtelu, sed prefere li laboru,
farante bonon per siaj manoj, por ke li havu ion
por doni al bezonanto. 29 El via buŝo eliru neniu
putra vorto, sed nur tio, kio estas bona, por
konvena edifado, por ke ĝi donu gracon al la
aŭdantoj. 30 Kaj ne ĉagrenu la Sanktan Spiriton
de Dio, en kiu vi estis sigelitaj al la tago de
elaĉeto. 31 Ĉia akreco kaj indigno kaj kolero kaj
voĉbruado kaj kalumnio estu formetitaj el inter
vi, kune kun ĉia malico; 32 kaj estu bonfaraj
unu al alia, bonkoraj, pardonantaj unu al alia,
kiel ankaŭ Dio en Kristo pardonis al vi.

5 Estu do imitantoj de Dio, kiel infanoj amataj;
2 kaj iradu en amo, kiel Kristo nin amis kaj
sin donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon al Dio
por agrabla odoraĵo. 3 Sed malĉasteco kaj ĉia
malpureco kaj avideco ne eĉ estu nomataj inter
vi, kiel decas por sanktuloj; 4 nek ia hontindaĵo,
nek sensenca parolado, nek tro libera babilado,
kiuj ne konvenas; sed prefere dankesprimo. 5
Ĉar vi ja scias, ke ĉiu malĉastulo kaj malpurulo
kaj avidulo, kiu estas idolano, havas nenian
heredon en la regno de Kristo kaj Dio. 6 Neniu
vin trompu per vantaj vortoj; ĉar pro tiuj aferoj
venas sur la infanojn de malobeo la kolero de
Dio. 7 Ne estu do partoprenantoj kun ili; 8 ĉar
iam vi estis mallumo, sed jam vi estas lumo
en la Sinjoro; iru kiel infanoj de lumo 9 (ĉar la
frukto de la lumo estas en ĉia boneco kaj justeco
kaj vero), 10 provante, kio bone plaĉas al la
Sinjoro; 11 kaj ne partoprenu kun la senfruktaj
faroj de mallumo, sed prefere refutu ilin; 12 ĉar
estas hontinde eĉ paroli pri tio, kion ili faras
sekrete. 13 Sed ĉio, kio estas refutata, estas
elmontrata per la lumo, ĉar ĉio elmontrata estas
lumo. 14 Tial estas dirite: Vekiĝu, dormanto,
kaj releviĝu el la mortintoj, kaj Kristo al vi
lumos. 15 Zorgu do, ke vi atente iradu, ne
kiel malsaĝaj, sed kiel saĝaj; 16 elaĉetante la
tempon, ĉar malbonaj estas la tagoj. 17 Ne estu
do senprudentaj, sed komprenu, kio estas la
volo de la Sinjoro. 18 Kaj ne ebriiĝu per vino, en
kio estas diboĉo, sed pleniĝu per la Spirito; 19
parolante unu al alia per psalmoj kaj himnoj kaj
kantoj spiritaj, kantante kaj psalmante en viaj
koroj al la Sinjoro, 20 dankante Dion, la Patron,
ĉiam pro ĉio en la nomo de nia Sinjoro Jesuo
Kristo; 21 submetiĝante unu al alia en la timo al
Kristo. 22 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj tiel
same, kiel al la Sinjoro. 23 Ĉar edzo estas kapo
de edzino, kiel ankaŭ Kristo estas kapo de la
eklezio; kaj li estas la savanto de la korpo. 24
Sed kiel la eklezio sin submetas al Kristo, tiel
ankaŭ edzinoj al edzoj en ĉio. 25 Edzoj, amu
viajn edzinojn, kiel Kristo amis la eklezion kaj
pro ĝi sin donis, 26 por ke li sanktigu ĝin per
akvolavo, kun la vorto, 27 por ke li starigu ĝin
antaŭ si glora eklezio, ne havanta makulon,
nek malglataĵon, nek ion tian, sed por ke ĝi
estu sankta kaj sendifekta. 28 Tiel same devas
edzoj ami siajn edzinojn kiel siajn proprajn
korpojn. Kiu amas sian edzinon, tiu amas sin
mem; 29 ĉar oni neniam malamas sian propran
karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ
la Sinjoro la eklezion; 30 ĉar ni estas membroj
de lia korpo. 31 Tial viro forlasos sian patron
kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj
ili du estos unu karno. 32 Ĉi tiu mistero estas
granda, sed mi parolas pri Kristo kaj la eklezio.
33 Tamen ankaŭ ĉiu el vi individue amu sian
edzinon, kiel sin mem; kaj la edzino timu sian
edzon.

6 Infanoj, obeu al viaj gepatroj en la Sinjoro,
ĉar tio decas. 2 Respektu vian patron kaj
vian patrinon (ĝi estas la unua ordono kun
promeso), 3 por ke estu al vi bone kaj por ke
longe daŭru via vivo sur la tero. 4 Kaj patroj,
ne kolerigu viajn infanojn; sed nutradu ilin
en la disciplino kaj admono de la Sinjoro. 5

Sklavoj, obeu al tiuj, kiuj laŭ la karno estas
viaj sinjoroj, kun timo kaj tremo, en simpleco
de via koro, kiel al Kristo; **6** ne laŭ okulservo,
kiel homplaĉantoj, sed kiel sklavoj de Kristo,
plenumante el la koro la volon de Dio; **7** kun
bonvoleco servante, kiel al la Sinjoro, kaj ne
al homoj; **8** sciante, ke, kian ajn bonon faras
ĉiu, ĉu sklavo aŭ liberulo, tion saman li ricevos
de la Sinjoro. **9** Kaj sinjoroj, agu tiel same al
ili, forlasante minacon; sciante, ke via kaj ilia
Sinjoro estas en la ĉielo, kaj ne ekzistas ĉe li
personfavorado. **10** Cetere, fortiĝu en la Sinjoro
kaj en la forteco de lia potenco. **11** Surmetu
la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu
kontraŭstari al la artifikoj de la diablo. **12** Ĉar nia
luktado estas ne kontraŭ sango kaj karno, sed
kontraŭ regantoj, kontraŭ aŭtoritatoj, kontraŭ
mondpotenculoj de la nuna mallumo, kontraŭ
la spiritaroj de malbono en la ĉielejoj. **(aiōn g165)**
13 Tial prenu al vi la tutan armilaron de Dio,
por ke vi povu rezisti en la malbona tago, kaj,
farinte ĉion, stari. **14** Staru do, ĉirkaŭzoninte
la lumbojn per vero, kaj surmetinte la kirason
de justeco, **15** kaj enŝuiginte la piedojn per
la pretiĝo de la evangelio de paco; **16** super
ĉio tenante la ŝildon de fido, per kiu vi povos
estingi ĉiujn fajrajn sagojn de la malbonulo. **17**
Kaj ricevu la kaskon de savo, kaj la glavon de
la Spirito, kiu estas la vorto de Dio; **18** per ĉia
preĝado kaj petegado en ĉiu tempo preĝante en
la Spirito, kaj viglante por tio en ĉia persisteco
kaj petego por ĉiuj sanktuloj, **19** kaj por mi, ke
al mi estu donita parolpovo kun malfermo de
mia buŝo, por ke mi sciigu kuraĝe la misteron
de la evangelio, **20** pro kiu mi estas ambasadoro
en kateno, por ke mi parolu kuraĝe en ĝi, kiel
mi devus paroli. **21** Plue, por ke vi sciiĝu pri
miaj aferoj, kiel mi statas, raportos ĉion al vi
Tiĥiko, la amata frato kaj fidela diakono en la
Sinjoro, **22** kiun mi sendis al vi ĝuste por tio,
ke vi sciiĝu pri nia stato kaj por ke li konsolu
viajn korojn. **23** Paco estu al la fratoj, kaj amo
kun fido de Dio, la Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo. **24** Graco estu kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe
amas nian Sinjoron Jesuo Kristo.

Filipianoj

1 Paŭlo kaj Timoteo, servistoj de Jesuo Kristo,
al ĉiuj sanktuloj en Kristo Jesuo, kiuj estas
en Filipi, kun la episkopoj kaj diakonoj: 2 Graco
al vi kaj paco estu de Dio, nia Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo. 3 Mi dankas mian Dion ĉe
ĉiu rememoro pri vi, 4 ĉiam en ĉiu mia preĝo
por vi ĉiuj farante la peton kun ĝojo, 5 pro
via partopreno en la evangelio de post la unua
tago ĝis nun; 6 pri tio mem fidante, ke Tiu, kiu
komencis bonan faron ĉe vi, ĝin perfektigados
ĝis la tago de Jesuo Kristo; 7 kaj ja decas, ke mi
tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi havas min en via
koro, kaj vi ĉiuj estas kun mi partoprenantoj
en la graco, kiel en miaj katenoj, tiel ankaŭ
en la defendo kaj fortigado de la evangelio. 8
Ĉar Dio estas mia atestanto, kiel fervore mi
sopiras al vi ĉiuj laŭ la koramo de Kristo Jesuo.
9 Kaj mi preĝas, ke via amo abundu ankoraŭ
plie kaj plie, en scio kaj ĉia saĝo, 10 por ke vi
aprobu la plej bonajn aferojn kaj estu sinceraj
kaj senofendaj ĝis la tago de Kristo, 11 plenigite
de la fruktoj de justeco, kiuj estas per Jesuo
Kristo, al la gloro kaj laŭdo de Dio. 12 Sed,
fratoj, mi volas certigi vin, ke miaj aferoj plie
efektiviĝis por la progresado de la evangelio,
13 tiel, ke miaj katenoj estas evidentigitaj en
Kristo tra la tuta Pretorio kaj ĉie aliloke; 14
kaj la plimulto el la fratoj en la Sinjoro, pro
miaj katenoj fariĝinte sentimaj, supermezure
kuraĝas persiste elparoladi la vorton de Dio. 15
Unuj ja proklamas Kriston eĉ envie kaj malpace,
sed aliaj bonvole; 16 ĉi tiuj kun amo, sciante,
ke mi estas metita, por defendi la evangelion;
17 sed tiuj kun partieco predikas Kriston, ne
sincere, supozante, ke ili aldonos doloron al
miaj katenoj. 18 Kio do? nur tio, ke ĉiamaniere,
ĉu pretekste aŭ vere, oni predikas Kriston: kaj
pro tio mi ĝojas kaj ankoraŭ plu ĝojos. 19 Ĉar mi
scias, ke ĉi tio efikos al mia savo, per viaj preĝoj
kaj la provizado de la Spirito de Jesuo Kristo, 20
laŭ mia fervora atendado kaj espero, ke mi pri
nenio hontiĝos, sed ke per ĉia liberparolo, kiel
ĉiam, tiel ankaŭ nun, Kristo estos glorata en
mia korpo, ĉu per vivo aŭ per morto. 21 Ĉar
ĉe mi la vivado estas Kristo, kaj morti estas
gajno. 22 Sed se mi vivados korpe, tio signifas
pluan frukton de laboro; kaj mi ne scias, kion
elekti. 23 Ĉar ambaŭflanke mi estas embarasata,
havante deziron foriri kaj esti kun Kristo, kio
estas multe pli bona; 24 tamen mia restado en la
karno estas pli bezona por vi. 25 Kaj tiel fidante,
mi scias, ke mi restos kaj apudrestados kun vi
ĉiuj, por via progreso kaj ĝojo de fido; 26 por
ke mi pli abunde en Kristo Jesuo gratulu min
pri vi, per mia denova ĉeestado kun vi. 27 Sed
via vivmaniero nur estu inda je la evangelio de
Kristo, por ke, ĉu mi alvenos kaj vin vidos, aŭ
forestos, mi aŭdu pri viaj aferoj, ke vi fortike
staras unuspirite, kunbatalantaj unuanime por
la fido de la evangelio, 28 kaj neniel timigitaj
de la kontraŭuloj: kio estas al ili certa signo
de pereo, sed al vi certa signo (nepre de Dio)
pri via saviĝo; 29 ĉar estas al vi permesite pro
Kristo, ne sole kredi al li, sed ankaŭ suferi pro
li; 30 havantaj la saman bataladon, kiun vi vidis
ĉe mi, kaj pri kiu vi nun aŭdas, ke ĉe mi ĝi
ankoraŭ ekzistas.

2 Se do en Kristo ekzistas ia konsolo, ia
simpatio de amo, ia kunuleco de la Spirito,
ia korfavoro kaj kompato, 2 plenigu mian
ĝojon, ke vi tiel same sentu, havante la saman
amon, estante unuanimaj, sampensaj, 3 nenion
farante malpace aŭ arogante, sed kun humileco
rigardante unu la alian kiel pli indan, ol li
mem; 4 ne atentu ĉiu siajn proprajn aferojn,
sed ĉiu ankaŭ la aferojn de aliaj. 5 Tiu sama
spirito estu en vi, kiu estis ankaŭ en Kristo
Jesuo, 6 kiu, estante en la formo de Dio, ne
rigardis kiel ŝatindaĵon la egalecon kun Dio 7
sed sin malplenigis, alprenante la formon de
sklavo, fariĝante laŭ la bildo de homoj; 8 kaj
troviĝinte laŭfigure kiel homo, li sin humiligis
kaj fariĝis obeema ĝis morto, eĉ ĝis la morto
per kruco. 9 Pro tio do Dio tre alte superigis lin,
kaj donis al li nomon, kiu estas super ĉia nomo,
10 por ke en la nomo de Jesuo kliniĝu ĉiu genuo,
de enĉieluloj kaj surteruloj kaj subteruloj, 11
kaj ĉiu lango konfesu, ke Jesuo Kristo estas
Sinjoro, al la gloro de Dio, la Patro. 12 Tial,

miaj amatoj, kiel vi ĉiam obeis, ne nur dum mia
ĉeestado ĉe vi, sed nun eĉ pli multe dum mia
forestado, ellaboru kun timo kaj tremo vian
propran savon; 13 ĉar Dio estas Tiu, kiu elfaras
en vi la volon kaj la energion laŭ Sia bonvolo.
14 Ĉion faru sen murmuroj kaj disputoj, 15 por
ke vi estu senkulpaj kaj simplaj, filoj de Dio,
neriproĉindaj, meze de perversa kaj malhonesta
generacio, inter kiuj vi brilas kiel lumiloj en la
mondo, 16 forte tenante la vorton de la vivo;
por ke estu por mi io, pri kio mi povos min
gratuli en la tago de Kristo, ke mi ne vane kuris
kaj laboris. 17 Cetere, eĉ se mi estas elverŝata
sur la oferon kaj servon de via fido, mi ĝojas
kaj kunĝojas kun vi ĉiuj; 18 kaj tiel same vi
ankaŭ ĝoju kaj kunĝoju kun mi. 19 Sed mi
esperas en la Sinjoro Jesuo baldaŭ sendi al vi
Timoteon, por ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi
certiĝos pri via stato. 20 Ĉar mi havas neniun
samsentan, kiu sincere zorgos pri via stato.
21 Ĉar ĉiu celas siajn aferojn, ne la aferojn de
Jesuo Kristo. 22 Sed vi ja konas lian provadon,
ke kiel filo servas al sia patro, tiel li servis kun
mi por la evangelio. 23 Lin do mi esperas tuj
sendi, kiam mi certiĝos, kio al mi okazos, 24 sed
mi fidas al la Sinjoro, ke mi mem ankaŭ venos
baldaŭ. 25 Tamen ŝajnis al mi necese sendi al vi
Epafroditon, mian fraton kaj kunlaboranton kaj
kunbatalanton, vian senditon kaj helpanton por
mia bezono; 26 ĉar li sopiris al vi ĉiuj, kaj forte
maltrankviliĝis pro tio, ke vi jam sciiĝis pri lia
malsano; 27 ĉar efektive li malsanis, preskaŭ ĝis
morto; sed Dio kompatis lin, kaj ne sole lin, sed
ankaŭ min, por ke mi ne havu malĝojon super
malĝojo. 28 Mi do sendis lin des pli diligente,
por ke, revidante lin, vi ĝoju, kaj ke mi estu sen
malĝojo. 29 Akceptu lin do en la Sinjoro kun
plena ĝojo, kaj tiajn homojn honoru; 30 ĉar pro
la laboro por Kristo li alproksimiĝis al morto,
riskante sian vivon, por kompletigi tion, kio
mankis ĉe via servado al mi.

3 Fine, fratoj, ĝoju en la Sinjoro. Tute ne ĝenas
min al vi skribi ripete, kaj por vi tio estas
sendanĝeriga. 2 Gardu vin kontraŭ la hundoj,
gardu vin kontraŭ la malbonaguloj, gardu vin
kontraŭ la karntranĉuloj; 3 ĉar ni estas la
cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de Dio adoras,
kaj nin gratulas pri Kristo Jesuo, kaj ne havas
fidon al la karno; 4 kvankam mi mem povas
havi fidon al la karno; se iu alia pretendas fidi
la karnon, mi ja pli efektive; 5 cirkumcidita
la okan tagon, el la raso Izraela, el la tribo de
Benjamen, Hebreo el Hebreoj; rilate la leĝon,
Fariseo; 6 rilate fervoron, persekutanto de la
eklezio; rilate la justecon, kiu fariĝas per la
leĝo, senkulpa. 7 Sed kio estis al mi gajno, tion
mi rigardis kiel malgajnon pro Kristo. 8 Kaj
efektive mi rigardas ĉion kiel malgajnon pro la
supereco de la scio de Kristo Jesuo, mia Sinjoro,
pro kiu mi suferis malgajnon de ĉio, kaj rigardas
ĉion kiel rubon, por ke mi gajnu Kriston, 9 kaj
estu trovata en li, ne havante mian justecon,
kiu devenas de la leĝo, sed la justecon, kiu estas
per la fido al Kristo, la justecon, kiu devenas
de Dio sur fidon; 10 por ke mi sciu lin kaj la
potencon de lia releviĝo kaj la kunulecon en
liaj suferoj, konformiĝinte al lia morto, 11 se
mi povos iel atingi la releviĝon el la mortintoj.
12 Ne kvazaŭ mi jam trafis, aŭ jam perfektiĝis;
sed mi min pelas antaŭen, se mi nur povos
ekteni tion, pro kio mi estas tenata de Kristo
Jesuo. 13 Miaj fratoj, mi ne rigardas min kiel
jam ektenantan; sed nur jene: forgesante tion,
kio estas malantaŭe, kaj strebante al tio, kio
estas antaŭe, 14 mi min pelas al la celo, por akiri
la premion de la supera voko de Dio en Kristo
Jesuo. 15 Ĉiuj el ni do, kiuj estas perfektaj, tiel
pensu; kaj se pri io vi pensas alie, tion ankaŭ
Dio malkaŝos al vi; 16 sed ĉiaokaze, laŭ tio,
kiom ni jam atingis, ni iradu. 17 Fratoj, estu
kunimitantoj de mi; kaj observu tiujn, kiuj tiel
iradas, kiel vi havas nin kiel ekzemplon. 18 Ĉar
iradas multaj, pri kiuj mi ofte diris al vi, kaj nun
eĉ plorante diras, ke ili estas malamikoj de la
kruco de Kristo; 19 ilia fino estas pereo, ilia dio
estas la ventro, kaj ilia gloro estas en ilia honto,
ili atentas surteraĵojn. 20 Ĉar nia burĝrajto estas
en la ĉielo, de kie ankaŭ ni atendas Savonton, la
Sinjoron Jesuo Kristo, 21 kiu denove elformos la
korpon de nia humiliĝo, por ke ĝi konformiĝu
al la korpo de lia gloro, laŭ la energio, per kiu li
eĉ povas ĉion al si submeti.

4 Tial, miaj fratoj amataj kaj alsopirataj, mia
ĝojo kaj mia krono, tiel staru fortike en la
Sinjoro, miaj amataj. 2 Mi admonas Eŭodian,
kaj mi admonas Sintiĥen, ke ili estu unuanimaj
en la Sinjoro. 3 Kaj mi petegas vin ankaŭ,
sincera kunjugulo, helpu tiujn virinojn, ĉar
ili kunlaboris kun mi en la evangelio, kune
kun Klemento kaj miaj ceteraj kunlaborantoj,
kies nomoj estas en la libro de vivo. 4 Ĝoju en
la Sinjoro ĉiam; denove mi diros: Ĝoju. 5 Via
mildeco estu konata al ĉiuj. La Sinjoro estas
proksima. 6 Pri nenio trozorgu; sed pri ĉio, per
preĝo kaj peto kun dankesprimo, viaj deziroj
sciiĝu al Dio. 7 Kaj la paco de Dio, kiu superas
ĉian intelekton, gardos viajn korojn kaj pensojn
en Kristo Jesuo. 8 Fine, fratoj, kio ajn estas vera,
kio ajn honesta, kio ajn justa, kio ajn ĉasta, kio
ajn ŝatinda, kio ajn bonfama; se estas ia virto,
se estas ia laŭdo, tion pripensu. 9 Kion vi lernis
kaj ricevis kaj aŭdis kaj vidis en mi, tion faru;
kaj la Dio de paco estos kun vi. 10 Sed mi forte
ĝojas en la Sinjoro, ke vi jam nun revivigis vian
zorgon pri mi; vi ja estis zorgemaj, sed mankis
al vi oportuna tempo. 11 Tamen mi ne parolas
rilate bezonon; ĉar mi lernis, en kia ajn stato mi
estas, en tio esti kontenta. 12 Mi scias humiliĝi,
kaj mi scias ankaŭ esti en abundeco; ĉie kaj ĉiel
mi lernis la sekreton pleniĝi kaj malsati, havi
abundon kaj havi mankon. 13 Mi ĉion povas fari
en tiu, kiu min fortikigas. 14 Tamen vi bone
agis, partoprenante kun mi en mia suferado.
15 Kaj vi mem, Filipianoj, ankaŭ scias, ke en
la komenco de la evangelio, kiam mi foriris el
Makedonujo, neniu eklezio komunikiĝis kun mi
rilate donadon kaj ricevadon, krom vi solaj; 16
ĉar eĉ en Tesaloniko vi pli ol unufoje sendis ion
por mia bezono. 17 Mi ne deziras la donacon;
sed mi deziras la frukton, kiu plimultiĝos por
via profito. 18 Sed mi havas ĉion, kaj estas
en abundeco; mi jam pleniĝis, ricevinte per
Epafrodito vian senditaĵon, agrablan odoraĵon,
oferon akceptindan, kiu plaĉas al Dio. 19 Kaj
mia Dio satigos ĉian vian bezonon, laŭ Sia riĉo
en gloro en Kristo Jesuo. 20 Nun al nia Dio kaj
Patro estu gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
(aiōn g165) 21 Salutu ĉiun sanktulon en Kristo
Jesuo. La fratoj, kiuj estas kun mi, vin salutas.
22 Ĉiuj sanktuloj vin salutas, precipe tiuj, kiuj
estas el la domanaro de Cezaro. 23 La graco de
la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito.

Koloseanoj

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de
Dio, kaj Timoteo, nia frato, **2** al la sanktuloj
kaj fidelaj fratoj en Kristo, kiuj estas en Kolose:
Graco al vi kaj paco estu de Dio, nia Patro. **3**
Ni dankas Dion, la Patron de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, ĉiam preĝante por vi, **4** aŭdinte pri
via fido en Kristo Jesuo kaj pri via amo al ĉiuj
sanktuloj, **5** pro la espero konservita por vi en
la ĉielo, pri kiu vi jam antaŭe aŭdis en la vorto
de la vero de la evangelio, **6** kiu venis ĝis vi,
kiel ankaŭ en la tuta mondo ĝi estas fruktodona
kaj kreskanta, kiel ankaŭ en vi de post tiu tago,
en kiu vi aŭdis kaj eksciis la gracon de Dio laŭ
la vero; **7** kiel vi lernis de Epafras, nia amata
kunservanto, kiu estas fidela diakono de Kristo
pro ni, **8** kaj kiu ankaŭ sciigis nin pri via amo
en la Spirito. **9** Tial ni ankaŭ, de post la tago,
en kiu ni tion aŭdis, ne ĉesas preĝi kaj peti
por vi, ke vi pleniĝu per la scio de Lia volo
en ĉia spirita saĝo kaj prudento, **10** por ke
vi iradu inde je la Sinjoro, al ĉia plaĉado, en
ĉia bona farado fruktodonaj kaj kreskantaj en
la scio de Dio; **11** fortigitaj per ĉia forto laŭ
la potenco de Lia gloro, por ĉia pacienco kaj
toleremeco kun ĝojo; **12** dankante la Patron, kiu
taŭgigis nin por partopreno en la heredaĵo de
la sanktuloj en lumo, **13** kaj liberigis nin el la
potenco de mallumo, kaj transportis nin en la
regnon de la Filo de Sia amo; **14** en kiu ni havas
la elaĉeton, la pardonon de pekoj; **15** li estas
bildo de la nevidebla Dio, la unuenaskito inter
la tuta kreitaro; **16** ĉar en li kreiĝis ĉio en la
ĉielo kaj sur la tero, ĉio videbla kaj nevidebla,
ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu estrecoj, ĉu aŭtoritatoj;
ĉio kreiĝis per li, kaj por li; **17** kaj li estas antaŭ
ĉio, kaj en li ĉio ekzistas. **18** Kaj li estas la kapo
de la korpo, la eklezio; kaj li estas la komenco,
la unuenaskita el la mortintoj, por ke li fariĝu
superulo en ĉio. **19** Ĉar la Patro bonvolis, ke en
li la tuta pleneco loĝu; **20** kaj per li kunakordigi
ĉion al Si mem, pacon farinte per la sango de
lia kruco; per li ĉion, ĉu sur la tero, ĉu en la
ĉielo. **21** Kaj vin, iam fremdigitajn, kaj mense
malamikojn en malbonaj faroj, li tamen jam
kunakordigis **22** en la korpo de sia karno, per
morto, por starigi vin sanktaj kaj senmakulaj
kaj neriproĉeblaj antaŭ li; **23** se efektive vi restas
en la fido, fonditaj kaj fiksitaj kaj firmaj en la
espero de la evangelio, kiun vi aŭdis, kiu estas
predikita tra la tuta kreitaro sub la ĉielo, kaj
kies diakono mi, Paŭlo, fariĝis. **24** Nun mi ĝojas
pri miaj suferoj pro vi, kaj plenigas la mankon
de la afliktoj de Kristo en mia karno pro lia
korpo, kiu estas la eklezio; **25** kies diakono mi
fariĝis laŭ la aranĝo de Dio, donita al mi pro vi,
por plenumi la vorton de Dio, **26** la misteron,
kiu estas kaŝita for de la mondaĝoj kaj de la
generacioj, sed nun klarigita al liaj sanktuloj,
(aiōn g165) **27** al kiuj Dio volis sciigi, kia estis
la riĉeco de la gloro de ĉi tiu mistero inter
la nacianoj; kiu estas Kristo en vi, la espero
de gloro; **28** kaj kiun ni anoncas, admonante
ĉiun homon kaj instruante ĉiun homon en ĉia
saĝo, por ke ni starigu ĉiun homon perfekta en
Kristo Jesuo; **29** por tiu celo mi ankaŭ laboras,
klopodante laŭ lia energio, kiu energias en mi
kun potenco.

2 Mi volas do, ke vi sciu, kiel grandan klopodon
mi havas pro vi, kaj pro tiuj en Laodikea,
kaj pro ĉiuj, kiuj ne vidis mian vizaĝon en la
karno; **2** por ke iliaj koroj konsoliĝu, dum ili
kunkroĉiĝas en amo, kaj al ĉia riĉeco de la plena
certiĝo de kompreno, por ke ili sciu la misteron
de Dio, Kriston, **3** en kiu estas kaŝitaj ĉiuj
trezoroj de saĝeco kaj de scio. **4** Tion mi diras,
por ke neniu vin trompu per parola allogeco. **5**
Ĉar kvankam mi laŭ karno forestas, tamen laŭ
spirito mi estas kun vi, ĝojante kaj vidante vian
ordon kaj la firmecon de via fido al Kristo. **6** Kiel
do vi ricevis Kriston Jesuon, la Sinjoron, tiel vi
iradu en li, **7** enradikigite kaj konstruite en li, kaj
firmigite en la fido, kiel vi estas instruitaj, kun
abundo da dankesprimo. **8** Gardu vin, ke neniu
prirabu vin per filozofio kaj vanta trompo, laŭ
la tradicio de homoj, laŭ la elementoj de la
mondo, kaj ne laŭ Kristo; **9** ĉar en li korpe
loĝas la tuta pleneco de la Dieco, **10** kaj vi estas
plenigitaj en li, kiu estas la kapo de ĉia estreco
kaj aŭtoritato; **11** en kiu ankaŭ vi cirkumcidiĝis

per cirkumcido ne manfarita, en la demeto de
la korpo de la karno, en la cirkumcido de Kristo;
12 enterigite kun li en bapto, en kiu ankaŭ vi
estas kunlevitaj per la fido al la energio de Dio,
kiu lin levis el la mortintoj. 13 Kaj vin, kiuj estis
malvivaj per viaj eraroj kaj la necirkumcido
de via karno, Li vivigis kun li, pardoninte al ni
ĉiujn erarojn; 14 elviŝinte la dekreton kontraŭ ni
en ordonoj skribitan, kiu estis al ni malfavora,
kaj li forprenis ĝin el la mezo, najlinte ĝin al la
kruco; 15 kaj foriginte de si la estrecojn kaj la
aŭtoritatojn, parade malkaŝis ilin, triumfante
super ili en ĝi. 16 Neniu do vin juĝu pri manĝaĵo,
aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festo, aŭ novmonato, aŭ
sabato; 17 kiuj estas ombro de la estontaĵoj, sed
la korpo apartenas al Kristo. 18 Neniu forrabu
de vi vian premion per memvola humileco kaj
kulto de la anĝeloj, entrudante sin en tion, kion
li ne vidis, vante blovoŝvelinte per sia karna
menso, 19 kaj ne tenante sin al la Kapo, el kiu la
tuta korpo, per la artikoj kaj ligiloj provizita
kaj kunigita, kreskas laŭ la kreskigo de Dio. 20
Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj de
la mondo, kial, kiel vivantaj en la mondo, vi
submetiĝas al dekretoj: 21 Ne tuŝu, ne gustumu,
ne palpu, 22 pri ĉio, kio pereas per la uzado,
laŭ la ordonoj kaj doktrinoj de homoj? 23 Ĉio
tio havas ŝajnon de saĝeco en volokulto kaj
humileco kaj severeco rilate al la korpo, sed ne
en ia valoro por plensatigo de la karno.

3 Se do vi estas levitaj kun Kristo, serĉu tion,
kio estas supre, kie Kristo sidas dekstre
de Dio. 2 Atentu tion, kio estas supre, ne
surteraĵojn. 3 Ĉar vi mortis, kaj via vivo kaŝiĝis
kun Kristo en Dio. 4 Kiam aperos Kristo, nia vivo,
tiam vi ankaŭ kun li aperos en gloro. 5 Malvivigu
do viajn membrojn, kiuj estas sur la tero:
malĉastecon, malpurecon, volupton, malbonan
deziron, kaj avidecon, kiu estas idolkulto; 6
pro kio venas la kolero de Dio sur la filojn de
malobeo; 7 en kiuj vi ankaŭ iam iradis, kiam vi
vivis en ili. 8 Sed nun formetu ankaŭ la jenajn:
koleron, pasian indignon, malicon, kalumnion,
hontindan parolon el via buŝo; 9 ne mensogu
unu al alia, ĉar vi jam formetis la malnovan
homon kun liaj agoj, 10 kaj surmetis la novan
homon, kiu estas renovigata al scio laŭ la bildo
de Tiu, kiu lin kreis; 11 kie ne povas esti Greko
kaj Judo, cirkumcido kaj necirkumcido, barbaro,
Skito, sklavo, liberulo, sed Kristo estas ĉio kaj en
ĉio. 12 Surmetu do, kiel elektitoj de Dio, sanktaj
kaj amataj, koron de kompato, bonkorecon,
humilecon, mildecon, toleremecon; 13 reciproke
paciencante kaj pardonante, se iu havas plendon
kontraŭ iu; kiel la Sinjoro pardonis vin, tiel
vi ankaŭ faru; 14 kaj super ĉion tion surmetu
amon, kiu estas ligilo de perfekteco. 15 Kaj
la paco de Kristo prezidu en viaj koroj, al kiu
ankaŭ vi estas vokitaj en unu korpo, kaj estu
dankemaj. 16 La vorto de Kristo loĝu en vi riĉe,
en ĉia saĝeco; kaj instruu kaj admonu unu la
alian per psalmoj kaj himnoj kaj spiritaj kantoj,
kantante kun graco en viaj koroj al Dio. 17 Kaj
kion ajn vi faras per vorto aŭ ago, faru ĉion en
la nomo de la Sinjoro Jesuo, dankante Dion,
la Patron, per li. 18 Edzinoj, submetiĝu al viaj
edzoj, kiel decas en la Sinjoro. 19 Edzoj, amu
viajn edzinojn, kaj ne maldolĉiĝu kontraŭ ili.
20 Infanoj, obeu viajn gepatrojn en ĉio, ĉar tio
plaĉas al la Sinjoro. 21 Patroj, ne kolerigu viajn
infanojn, por ke ili ne senkuraĝiĝu. 22 Sklavoj,
obeu en ĉio al la sinjoroj laŭ la karno, ne per
okulservo, kiel homplaĉantoj, sed en simpleco
de koro, timante la Sinjoron; 23 kaj kion ajn vi
faras, laboru plenanime, kiel por la Sinjoro, kaj
ne por homoj, 24 sciante, ke de la Sinjoro vi
ricevos la rekompencon de la heredaĵo; ĉar vi
servas la Sinjoron Kristo. 25 Sed ĉiu maljuste
faranta ricevos returne laŭ sia maljustaĵo, kaj
ne ekzistas personfavorado.

4 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj justaĵon kaj
egalaĵon, sciante, ke vi ankaŭ havas Sinjoron
en la ĉielo. 2 En preĝado persistu, viglante en ĝi
kun danko; 3 preĝante samtempe ankaŭ pro ni,
por ke Dio malfermu al ni pordon por la vorto,
por paroli la misteron de Kristo, pro kiu mi
estas ankaŭ enkatenita; 4 por ke mi klarigu ĝin,
kiel mi devus paroli. 5 Iradu en saĝeco rilate al
la eksteruloj, elaĉetante la tempon. 6 Via parolo
estu ĉiam kun graco, spicita per salo, por ke
vi sciu, kiel vi devus respondi al ĉiu. 7 Pri ĉiuj
miaj aferoj sciigos vin Tiĥiko, la amata frato kaj

fidela diakono kaj kunservanto en la Sinjoro, 8
kiun mi sendis al vi ĝuste por tio, ke vi sciiĝu
pri nia farto, kaj ke li konsolu viajn korojn, 9
kune kun Onesimo, la fidela kaj amata frato, kiu
estas el vi. Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi tieaj aferoj.
10 Salutas vin Aristarĥo, mia kunmalliberulo,
kaj Marko, kuzo de Barnabas (pri kiu vi ricevis
ordonojn: se li venos al vi, akceptu lin), 11 kaj
Jesu, nomata Justo, kiuj estas el la cirkumcido;
tiuj solaj estas miaj kunlaborantoj por la regno
de Dio, kiuj estis al mi konsolilo. 12 Salutas
vin Epafras, kiu estas el vi, servisto de Kristo
Jesuo, ĉiam klopodeganta pro vi en siaj preĝoj,
por ke vi staru perfektaj kaj konvinkitaj en la
tuta volo de Dio. 13 Ĉar mi atestas pri li, ke li
havas multan fervoron pro vi, kaj pro tiuj, kiuj
estas en Laodikea, kaj en Hierapolis. 14 Salutas
vin Luko, la amata kuracisto, kaj Demas. 15
Salutu la fratojn en Laodikea, kaj Nimfason, kaj
la eklezion en ilia domo. 16 Kaj kiam la epistolo
estos legita ĉe vi, faru, ke ĝi estu legata ankaŭ
en la eklezio en Laodikea; kaj ke vi ankaŭ legu
la epistolon el Laodikea. 17 Kaj diru al Arĥipo:
Zorgu pri la diakoneco, kiun vi ricevis en la
Sinjoro, por ke vi plenumu ĝin. 18 La saluto per
la propra mano de mi, Paŭlo. Memoru miajn
katenojn. Graco estu kun vi.

1 Tesalonikanoj

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio
de la Tesalonikanoj en Dio, la Patro, kaj la
Sinjoro Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco. 2
Ni ĉiam dankas Dion pri vi ĉiuj, memorigante
pri vi en niaj preĝoj; 3 memorante senĉese
vian laboron de fido kaj penadon de amo kaj
paciencon de espero al nia Sinjoro Jesuo Kristo,
antaŭ nia Dio kaj Patro; 4 sciante, fratoj, amataj
de Dio, vian elekton, 5 ĉar nia evangelio venis
al vi ne nur parole, sed ankaŭ kun potenco
kaj kun la Sankta Spirito kaj plena certigo; vi
scias, kiaj homoj ni ĉe vi montriĝis pro vi. 6
Kaj vi fariĝis imitantoj de ni kaj de la Sinjoro,
ricevinte la vorton en multe da aflikto, kun
ĝojo de la Sankta Spirito; 7 tiel, ke vi fariĝis
modelo por ĉiuj kredantoj en Makedonujo kaj
en la Aĥaja lando. 8 Ĉar de vi la vorto de la
Sinjoro estas diseĥita ne nur en Makedonujo
kaj la Aĥaja lando, sed en ĉiu loko via fido al
Dio disvastiĝis, tiel, ke ni ne bezonas diri ion.
9 Ĉar ili mem pri ni rakontas, kian alvenon ni
havis ĉe vi; kaj kiel vi vin turnis al Dio for de
idoloj, por servi vivantan kaj veran Dion, 10 kaj
atendi Lian Filon el la ĉielo, la Filon, kiun Li
levis el la mortintoj, Jesuon, kiu nin savas de la
estonta kolerego.

2 Ĉar vi mem scias, fratoj, ke nia alveno al vi
ne montriĝis senfrukta; 2 sed suferinte kaj
insultite en Filipi, kiel vi scias, ni kuraĝiĝis en
nia Dio prediki al vi la evangelion de Dio meze
de granda konflikto. 3 Ĉar nia instruado ne
devenis de eraro, nek de malpureco, kaj ĝi ne
estas kun ruzo; 4 sed kiel Dio nin aprobis, por
konfidi al ni la evangelion, tiel ni parolas, por
plaĉi ne al homoj, sed al Dio, kiu esploras niajn
korojn. 5 Ĉar, kiel vi scias, ni neniam troviĝis
kun vortoj flataj, nek kun avideca preteksto
(Dio estas atestanto), 6 nek celante homan
gloron ĉe vi aŭ ĉe iu alia, kvankam ni povis esti
al vi ŝarĝaj, kiel apostoloj de Kristo. 7 Sed ni
estis mildaj inter vi, kiel vartistino, fleganta
siajn proprajn infanojn; 8 tiel same ni, sentante
por vi koran inklinon, volonte tiam dividus
kun vi, ne nur la evangelion de Dio, sed ankaŭ
niajn proprajn animojn, ĉar vi fariĝis por ni tre
karaj. 9 Ĉar vi memoras, fratoj, nian penadon
kaj laboregon: nokte kaj tage laborante, por ke
ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi, ni predikadis al
vi la evangelion de Dio. 10 Vi estas atestantoj,
kaj Dio ankaŭ, kiel sankte kaj juste kaj senkulpe
ni kondutis ĉe vi kredantoj; 11 kiel vi scias, ke
por ĉiu el vi ni estis kiel patro ĉe siaj infanoj,
vin admonante kaj kuraĝigante, kaj petegante,
12 ke vi iradu inde je Dio, kiu vin vokas en Sian
regnon kaj gloron. 13 Pro ĉi tio ankaŭ ni senĉese
dankas Dion, ke ricevinte per nia parolo la
vorton de Dio, vi akceptis ne la homan vorton,
sed, kiel ĝi vere estas, la Dian vorton, kiu ankaŭ
energias en vi, kiuj kredas. 14 Ĉar vi, fratoj,
fariĝis imitantoj de la eklezioj de Dio en Kristo
Jesuo, kiuj estas en Judujo; ĉar tiajn samajn
suferojn vi ankaŭ spertis ĉe viaj samlandanoj,
kiajn tiuj ĉe la Judoj, 15 kiuj mortigis la Sinjoron
Jesuo kaj la profetojn, kaj nin elpelis, kaj ne
plaĉas al Dio, kaj estas kontraŭuloj al ĉiuj homoj;
16 ili malhelpis al ni prediki al la nacianoj, por
ke ili saviĝu, por kompletigi ĉiam la sumon
de siaj pekoj; kaj sur ilin venis la kolero ĝis
ekstrema mezuro. 17 Sed, fratoj, ni, senigite je
vi dum kelka tempo, persone, ne kore, des pli
fervore klopodis vidi vian vizaĝon kun multa
sopiro; 18 ĉar ni deziris veni al vi; mi, Paŭlo,
tion deziris pli ol unufoje; sed malhelpis nin
Satano. 19 Ĉar kio estas nia espero, aŭ ĝojo,
aŭ krono de singratulado? Ĉu ĝi ja ne estas vi,
antaŭ nia Sinjoro Jesuo Kristo ĉe lia alveno? 20
Ĉar vi estas nia gloro kaj nia ĝojo.

3 Kiam do ni jam ne povis resti trankvilaj, ni
decidis esti lasitaj solaj en Ateno; 2 kaj ni
sendis Timoteon, nian fraton kaj servanton de
Dio en la evangelio de Kristo, por firmigi vin
kaj konsoli vin pri via fido, 3 por ke neniu estu
ŝancelita de tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias, ke ili
apartenas al nia sorto. 4 Ĉar kiam ni estis ĉe
vi, ni antaŭdiris al vi, ke ni nepre suferos; kaj
tio efektive okazis, kiel vi ja scias. 5 Pro tio mi
ankaŭ, kiam mi jam ne povis resti trankvila,
sendis, por ke mi certiĝu pri via fido, pro timo,
ke eble la tentanto vin tentis kaj ke nia laboro

fariĝos senutila. 6 Sed kiam Timoteo, ĵus veninte
al ni de vi, donis al ni bonajn sciigojn pri via
fido kaj via amo, kaj ke vi ĉiam memoras nin
bonkore, sopirante vidi nin, kiel ni ankaŭ vin, 7
pro tio ni konsoliĝis, fratoj, pri vi, en ĉia nia
malĝojo kaj aflikto, per via fido; 8 ĉar nun ni
vivas, se vi staras firme en la Sinjoro. 9 Ĉar
kian dankon ni povas repagi al Dio pri vi, pro la
tuta ĝojo, per kiu ni ĝojas pro vi antaŭ Dio; 10
nokte kaj tage preĝante fervore, ke ni povu vidi
vian vizaĝon kaj perfektigi la mankojn de via
fido? 11 Nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro
Jesuo direktu nian vojon al vi; 12 kaj la Sinjoro
pligrandigu kaj abundigu ĉe vi la amon de unu
al la alia kaj al ĉiuj, kiel ni amas vin; 13 por ke li
faru viajn korojn senkulpaj kaj sanktaj antaŭ
nia Dio kaj Patro, ĉe la alveno de nia Sinjoro
Jesuo kun ĉiuj liaj sanktuloj.

4 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin
en la Sinjoro Jesuo, ke kiamaniere vi lernis
de ni, kiel vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi
ja tiel iradas), tiamaniere vi pli kaj pli abunde
agu. 2 Ĉar vi scias, kian admonon ni donis
al vi en la Sinjoro Jesuo. 3 Ĉar jen estas la
volo de Dio, via sanktiĝo, ke vi vin detenu de
malĉasteco; 4 ke ĉiu el vi sciu preni al si sian
propran aĵon en sankteco kaj honoro, 5 ne en
la pasio de volupto, kiel la nacianoj, kiuj ne
konas Dion; 6 ke neniu peku kaj trompu sian
fraton en ĉi tio; ĉar la Eternulo estas venĝanto
en ĉio tio, kiel ankaŭ ni antaŭavertis vin kaj
atestis. 7 Ĉar Dio nin vokis ne por malpureco,
sed por sanktiĝo. 8 Tiu do, kiu malakceptas,
malakceptas ne homon, sed Dion, kiu donas
al vi Sian Sanktan Spiriton. 9 Sed pri amo al
la frataro, vi ne bezonas, ke oni skribu al vi,
ĉar vi mem estas instruitaj de Dio ami unu la
alian; 10 ĉar vi ja tion faras al ĉiuj fratoj, kiuj
estas en la tuta Makedonujo. Sed ni admonas
vin, fratoj, ke vi amu pli kaj pli abunde, 11 kaj
ke vi celu esti kvietaj, kaj fari viajn proprajn
aferojn, kaj labori per viaj manoj, ĝuste kiel ni
al vi ordonis; 12 por ke vi iradu konvene antaŭ
tiuj, kiuj estas ekstere, kaj por ke nenio al vi
manku. 13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu
pri tiuj, kiuj endormiĝis; por ke vi ne malĝoju,
kiel la ceteraj, kiuj havas nenian esperon. 14
Ĉar se ni kredas, ke Jesuo mortis kaj releviĝis,
tiel ankaŭ tiujn, kiuj endormiĝis en Jesuo, Dio
venigos kun li. 15 Ĉar ni diras al vi per la vorto
de la Sinjoro, ke ni, kiuj estos vivaj, restantaj
ĝis la alveno de la Sinjoro, tute ne havos lokon
antaŭ la endormiĝintoj. 16 Ĉar la Sinjoro mem
malsupreniros de la ĉielo, kun signalkrio, kun
la voĉo de la ĉefanĝelo, kaj kun la trumpeto de
Dio; kaj la mortintoj en Kristo leviĝos la unuaj;
17 poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ restantaj, estos
kune kun ili suprenkaptitaj en la nubojn, por
renkonti la Sinjoron en la aero; kaj tiel ni estos
por ĉiam kun la Sinjoro. 18 Tial per tiuj vortoj
konsolu unu la alian.

5 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi ne
bezonas, ke oni skribu al vi. 2 Ĉar vi mem
tute bone scias, ke la tago de la Sinjoro venas,
kiel ŝtelisto en la nokto. 3 Dum oni diras: Paco
kaj sendanĝereco, tiam subita detruo venas
sur ilin, kiel naskodoloro al gravedulino, kaj
ili tute ne forsaviĝos. 4 Sed vi, fratoj, ne estas
en mallumo tiel, ke tiu tago vin trafus kiel
ŝtelisto; 5 ĉar vi ĉiuj estas filoj de lumo kaj
filoj de la tago; ni ne estas el la nokto, nek el
mallumo; 6 tial ni ne dormu, kiel la ceteraj,
sed ni viglu kaj estu sobraj. 7 Ĉar kiuj dormas,
tiuj dormas en la nokto; kaj kiuj ebriiĝas, tiuj
ebriiĝas en la nokto. 8 Sed ĉar ni estas el la
tago, ni estu sobraj, surmetante la kirason de
fido kaj amo, kaj, kiel kaskon, la esperon de
savo. 9 Ĉar Dio nin destinis ne al kolero, sed al
la ricevo de savado per nia Sinjoro Jesuo Kristo,
10 kiu mortis por ni, por ke ni vivu kune kun li,
ĉu ni maldormos aŭ dormos. 11 Tial admonu vin
reciproke kaj edifu unu la alian, kiel ankaŭ vi
jam faradas. 12 Sed ni petegas vin, fratoj, koni
tiujn, kiuj laboras ĉe vi kaj estras ĉe vi en la
Sinjoro kaj vin admonas, 13 kaj estimi ilin treege
kun amo pro ilia laboro. Estu pacemaj unu kun
la alia. 14 Kaj ni petas vin, fratoj, admonu la
senordulojn, kuraĝigu la nebravulojn, subtenu
la malfortulojn, estu paciencaj kontraŭ ĉiuj.
15 Zorgu, ke neniu redonu al iu malbonon por
malbono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona,

unu por alia kaj por ĉiuj. 16 Ĝoju ĉiam; 17 preĝu
senĉese; 18 pri ĉio donu dankon; ĉar tia estas la
volo de Dio en Kristo Jesuo pri vi. 19 Ne estingu
la Spiriton; 20 ne malestimu profetaĵojn; 21
elprovu ĉion; tenu firme tion, kio estas bona; 22
detenu vin de ĉia formo de malbono. 23 Kaj la
Dio de paco vin sanktigu tute; kaj via spirito
kaj animo kaj korpo estu plene konservitaj sen
kulpo, ĉe la alveno de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
24 Fidela estas Tiu, kiu vin vokas, kiu ankaŭ
faros. 25 Fratoj, preĝu por ni. 26 Salutu ĉiujn
fratojn per sankta kiso. 27 Mi solene petegas
vin per la Sinjoro, ke oni legu ĉi tiun epistolon
antaŭ la tuta frataro. 28 La graco de nia Sinjoro
Jesuo Kristo estu kun vi.

2 Tesalonikanoj

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio
de la Tesalonikanoj en Dio, nia Patro, kaj la
Sinjoro Jesuo Kristo: 2 Graco al vi kaj paco de
Dio, la Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. 3
Ni devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj, kiel
estas ja dece, pro tio, ke via fido kreskas treege,
kaj abundas via reciproka amo de ĉiu al ĉiu, 4
tiel, ke ni mem fanfaronas pri vi en la eklezioj
de Dio, pro via pacienco kaj fido sub ĉiuj viaj
persekutoj kaj afliktoj, kiujn vi elportadas; 5
tio estas evidenta signo de la justa juĝo de Dio;
por ke vi montriĝu indaj je la regno de Dio, por
kiu vi ankaŭ suferas; 6 ĉar estas justaĵo ĉe Dio
redoni afliktojn al tiuj, kiuj vin afliktas, 7 kaj al
vi, la afliktataj, ripozon kun ni, ĉe la malkaŝiĝo
de la Sinjoro Jesuo el la ĉielo kun la anĝeloj
de lia potenco, 8 en flamanta fajro, por venigi
venĝon sur tiujn, kiuj ne konas Dion kaj ne
obeas al la evangelio de nia Sinjoro Jesuo; 9 kiuj
suferos punadon, eternan detruon de antaŭ
la vizaĝo de la Sinjoro kaj de la gloro de lia
potenco, (aiōnios g166) 10 kiam li venos por esti
glorata en siaj sanktuloj, kaj esti admirata ĉe
ĉiuj, kiuj ekkredis (ĉar nia atestado ĉe vi estis
kredata) en tiu tago. 11 Por tiu celo ni ankaŭ
konstante preĝas por vi, ke nia Dio vin trovu
indaj je la voko, kaj kun potenco plenumu ĉiun
bonvolon de boneco kaj ĉiun laboron de fido; 12
por ke la nomo de nia Sinjoro Jesuo estu glorata
en vi, kaj vi en li, laŭ la graco de nia Dio kaj la
Sinjoro Jesuo Kristo.

2 Nun ni petegas vin, fratoj, koncerne la
alvenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj nian
alkolektiĝon al li, 2 ke vi ne fariĝu facile skueblaj
mense, kaj ne konsterniĝu, ĉu per spirito, aŭ
per parolo, aŭ per letero ŝajne de ni, kvazaŭ la
tago de la Sinjoro jam apudestus; 3 neniu vin
trompu iamaniere; ĉar nepre antaŭe okazos la
apostateco, kaj la homo de peko malkaŝiĝos, la
filo de pereo, 4 kiu kontraŭmetas sin kaj levas
sin super ĉion, kion oni nomas Dio aŭ adoras;
tiel, ke li sidas en la templo de Dio, elmontrante
sin, kvazaŭ li estas Dio. 5 Ĉu vi ne memoras, ke
mi diris tion al vi, dum mi estis kun vi? 6 Kaj
nun vi scias, kio malhelpas, por ke li malkaŝiĝu
siatempe. 7 Ĉar la mistero de maljusteco jam
energias; sed restas ankoraŭ la malhelpanto,
ĝis li estos formovita. 8 Kaj tiam malkaŝiĝos la
maljustulo, kiun la Sinjoro Jesuo detruos per la
spiro de sia buŝo kaj neniigos per la apero de sia
alveno; 9 tiun, kies alveno estas pro la energio
de Satano kun ĉia potenco kaj kun signoj kaj
mensogaj mirindaĵoj, 10 kaj kun ĉia trompo de
maljusteco por la pereantoj, pro tio, ke ili ne
ricevis la amon al la vero por esti savitaj. 11
Kaj pro tio Dio sendas al ili energion de eraro,
tiel, ke ili kredos mensogon; 12 por ke estu
juĝataj ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis
plezuron en maljusteco. 13 Sed ni devas ĉiam
danki Dion pro vi, fratoj, amataj de la Sinjoro,
pro tio, ke Dio vin elektis de la komenco al savo
en la sanktigo de la Spirito kaj kredo al la vero;
14 al kiu Li vin vokis per nia evangelio, por la
akiro de la gloro de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 15
Tial, fratoj, staru firme, kaj tenu la tradiciojn,
kiujn vi lernis ĉu per parolo, aŭ per ia letero
nia. 16 Nia Sinjoro Jesuo Kristo mem, kaj Dio,
nia Patro, kiu nin amis kaj al ni donis eternan
konsolon kaj bonan esperon per graco, (aiōnios
g166) 17 konsolu viajn korojn kaj fortigu ilin por
ĉia bona faro kaj vorto.

3 Fine, fratoj, preĝu por ni, ke la vorto de la
Sinjoro disvastiĝu kaj estu glorata, kiel ankaŭ
ĉe vi; 2 kaj ke ni forsaviĝu de senprudentaj kaj
malbonaj homoj; ĉar ne ĉe ĉiuj estas la fido. 3
Sed fidela estas la Sinjoro, kiu vin fortikigos
kaj vin defendos kontraŭ la malbonulo. 4 Sed
ni fidas la Sinjoron rilate vin, ke vi faras kaj
faros tion, kion ni ordonas. 5 Kaj la Sinjoro
direktu viajn korojn en la amon al Dio kaj en la
paciencon de Kristo. 6 Ni ordonas al vi, fratoj,
en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi vin
apartigu for de ĉiu frato, kiu iradas senorde kaj
ne laŭ la tradicio, kiun oni ricevis de ni. 7 Ĉar
vi mem scias, kiel vi devas nin imiti; ĉar ni ne
kondutis senorde inter vi; 8 nek manĝis panon
donace de iu, sed per laboro kaj penado, nokte
kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo
por iu el vi; 9 ne kvazaŭ ni ne havus tian rajton,

sed por estigi nin ekzemplo antaŭ vi, ke vi nin
imitu. 10 Ĉar eĉ kiam ni estis ĉe vi, la jenon ni
ordonis al vi: Se iu ne volas labori, tiu ankaŭ
ne manĝu. 11 Ĉar ni aŭdas, ke inter vi iradas
senorde kelkaj, kiuj tute ne laboras, sed en ĉies
aferojn sin enŝovas. 12 Tiajn ni ordonas kaj
admonas pro la Sinjoro Jesuo Kristo, ke kviete
ili laboru kaj manĝu sian propran panon. 13
Sed vi, fratoj, ne laciĝu en bonfarado. 14 Sed se
iu ne obeos al la parolo de ĉi tiu nia epistolo,
rimarku tiun, kaj ne estu por li kamaradoj,
por ke li hontiĝu. 15 Tamen ne rigardu lin kiel
malamikon, sed admonu lin kiel fraton. 16 La
Sinjoro de paco mem donu al vi pacon ĉiutempe
kaj ĉiumaniere. La Sinjoro estu kun vi ĉiuj. 17 La
saluto de mi, Paŭlo, per mia propra mano, kiu
estas la signo en ĉiu epistolo; tiel mi skribas. 18
La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi
ĉiuj.

1 Timoteo

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, laŭ la ordono
de Dio, nia Savanto, kaj Kristo Jesuo, nia
espero, 2 al Timoteo, mia vera filo en fido:
Graco, kompato, kaj paco de Dio, la Patro,
kaj de Kristo Jesuo, nia Sinjoro. 3 Kiel mi,
ekironte en Makedonujon, petis vin resti en
Efeso, por ke vi admonu kelkajn homojn, ke
ili ne instruu alian doktrinon, 4 nek atentu
fabelojn kaj senfinajn genealogiojn, kiuj naskas
diskutojn, pli ol tiun administradon de Dio, kiu
estas laŭ la fido — tiel faru. 5 Sed la celo de
la admono estas amo el pura koro kaj bona
konscienco kaj sincera fido; 6 kion maltrafinte,
kelkaj homoj sin deturnis al vanta babilado, 7
dezirante esti instruistoj de la leĝo, kvankam ili
ne komprenas tion, kion ili diras, nek tion, pri
kio ili faras aserton. 8 Sed ni scias, ke la leĝo
estas bona, se oni ĝin laŭleĝe uzas, 9 sciante, ke
la leĝo ekzistas ne por justulo, sed por homoj
senleĝaj kaj malobeemaj, malpiaj kaj pekemaj,
malsanktaj kaj profanaj, por patromortigantoj
kaj patrinomortigantoj, hommortigantoj, 10
malĉastuloj kaj viruzaĉantoj, homŝtelistoj,
mensogantoj, falseĵurantoj, kaj ĉio ajn alia
kontraŭa al la sana doktrino; 11 laŭ la konfidita
al mi evangelio de la gloro de la benata Dio.
12 Mi dankas Kriston Jesuon, nian Sinjoron,
kiu min kapabligas, tial, ke li trovis min fidela,
destinante min al sia servado; 13 kvankam mi
antaŭe estis blasfemanto kaj persekutanto kaj
insultanto; tamen mi ricevis kompaton, ĉar mi
tion faris nesciante kaj nekredante; 14 kaj la
graco de nia Sinjoro abunde sufiĉegis kun fido
kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo. 15 Fidinda
estas la diro, kaj inda je plena akcepto, ke Kristo
Jesuo envenis en la mondon, por savi pekantojn,
el kiuj mi estas la ĉefa; 16 tamen pro tiu kaŭzo
mi ricevis kompaton, por ke en mi, kiel la ĉefa,
Jesuo Kristo elmontru sian tutan paciencegon,
kiel ekzemplo por tiuj, kiuj poste kredos al li
por eterna vivo. (aiōnios g166) 17 Nun al la Reĝo
eterna, senmorta, nevidebla, la sola Dio, estu
honoro kaj gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
(aiōn g165) 18 Ĉi tiun zorgadon mi komisias al vi,
mia filo Timoteo, laŭ la profetaĵoj, kiuj antaŭiris
sur vin, ke per ili vi militadu la bonan militon,
19 tenante la fidon kaj bonan konsciencon, kiun
forpuŝinte de si, kelkaj homoj ŝippereis rilate la
fidon; 20 el kiuj estas Himeneo kaj Aleksandro,
kiujn mi transdonis al Satano, por ke ili lernu
ne blasfemi.

2 Mi konsilas do, antaŭ ĉio, fari petegojn,
preĝojn, propetadojn, dankojn por ĉiuj; 2
por reĝoj kaj ĉiuj eminentuloj, por ke ni vivadu
trankvile kaj kviete en plena pieco kaj seriozeco.
3 Tio estas bona kaj akceptebla antaŭ Dio,
nia Savanto, 4 kiu volas, ke ĉiuj homoj estu
savitaj kaj venu al la scio de la vero. 5 Ĉar
ekzistas unu Dio, kaj unu interulo inter Dio
kaj homoj, homo, Kristo Jesuo, 6 kiu sin donis
kiel elaĉetaĵon por ĉiuj, ateston elmontrotan
en konvenaj tempoj; 7 por kio mi estas nomita
predikisto kaj apostolo (mi diras la veron,
mi ne mensogas), instruisto por la nacianoj
en fido kaj vero. 8 Mi deziras do, ke la viroj
preĝu en ĉiu loko, levante sanktajn manojn, sen
kolero kaj disputado. 9 Tiel same, ke virinoj
sin vestu per decaj vestoj, kun modesteco kaj
sobreco; ne kun harplektaĵoj, aŭ oro, aŭ perloj,
aŭ multekostaj vestoj; 10 sed (kio konvenas al
virinoj konfesantaj la piecon) per bonfaroj. 11
Virino lernu en kvieteco kun ĉia submetiĝo.
12 Sed mi ne permesas al virino instruadi, nek
regi super viro, sed esti en kvieteco. 13 Ĉar
Adam kreiĝis la unua, poste Eva; 14 kaj Adam
ne trompiĝis; sed la virino, trompite, falis en
pekon; 15 sed ŝi saviĝos per la naskado, se
ili daŭras en fido kaj amo kaj sanktiĝo kun
sobreco.

3 Fidinda estas la diro: Se iu celas episkopecon,
tiu deziras bonan laboron. 2 Episkopo do
devas esti neriproĉebla, edzo de unu edzino,
sobra, moderema, ordema, gastama, instruema,
3 ne vindrinkema, ne batema; sed mildanima, ne
disputema, ne monamanto; 4 reganta bone sian
propran domanaron, tenante siajn gefilojn sub
regado kun ĉia seriozeco 5 (sed se iu ne scias
regi sian propran domon, kiel li zorgos pri la
eklezio de Dio?); 6 ne novico, por ke li ne ŝvelu

per fiereco kaj ne falu en la kondamnon de la
diablo. 7 Krom tio li devas havi bonan ateston
de la eksteruloj, por ke li ne falu en riproĉon
kaj kaptilon de la diablo. 8 Tiel same diakonoj
devas esti seriozaj, ne duflanke parolantaj, ne
tro amantaj vinon, ne avidantaj malhonoran
gajnon; 9 tenantaj la misteron de la fido en
pura konscienco. 10 Kaj tiuj ankaŭ estu unue
provitaj; poste ili servu kiel diakonoj, se ili
estos neriproĉeblaj. 11 Virinoj ankaŭ devas
esti seriozaj, ne kalumniantoj, sobraj, fidelaj
pri ĉio. 12 La diakonoj estu edzoj de po unu
edzino, regantaj bone siajn gefilojn kaj siajn
proprajn domojn. 13 Ĉar tiuj, kiuj bone servadis
kiel diakonoj, akiras al si bonan gradon kaj
grandan kuraĝon en la fido, kiu estas en Kristo
Jesuo. 14 Ĉi tion mi skribas al vi, esperante
veni al vi baldaŭ, 15 sed se mi prokrastos, por
ke vi komprenu, kiel oni devas konduti en la
domo de Dio, kiu estas la eklezio de la vivanta
Dio, la kolono kaj bazo de la vero. 16 Kaj laŭ
konsento, granda estas la mistero de pieco:
Tiu, kiu elmontriĝis en la karno, praviĝis en la
spirito, estis vidita de anĝeloj, pripredikita ĉe la
nacioj, prikredita en la mondo, prenita supren
en gloro.

4 Sed la Spirito klare diras, ke en la venontaj
tempoj kelkaj defalos de la fido, atentante
delogantajn spiritojn kaj doktrinojn de demonoj,
2 per la hipokriteco de trompantoj, kiuj havas
la konsciencon kaŭterizitan kvazaŭ per brule
varmega fero, 3 admonante ne edziĝi, kaj deteni
sin de manĝaĵoj, kiujn Dio kreis por ke ili estu
danke ricevitaj de tiuj, kiuj kredas kaj scias la
veron. 4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio estas bona, kaj
nenio devas esti forĵetita, se oni ĝin ricevas kun
dankesprimo, 5 ĉar ĝi estas sanktigita per la
parolo de Dio kaj per preĝo. 6 Se vi memorigos
la fratojn pri tio, vi estos bona servanto de
Kristo Jesuo, nutrita per la vortoj de la fido
kaj de la bona doktrino, kiun vi jam sekvis; 7
sed forrifuzu profanajn kaj avinajn fabelojn.
Kaj ekzercu vin al pieco; 8 ĉar korpa ekzercado
malmulte utilas; sed pieco utilas al ĉio, havante
promeson pri la nuna vivo kaj pri la estonta. 9
Fidinda estas la diro, kaj inda je plena akcepto.
10 Ĉar por tio ni laboras kaj batalas, ĉar ni
apogas nian esperon sur la vivantan Dion, kiu
estas la Savanto de ĉiuj homoj, precipe de la
kredantoj. 11 Tion ordonu kaj instruu. 12 Neniu
malestimu vian junecon, sed vi estu ekzemplo
al la kredantoj, per parolo, per konduto, per
amo, per fido, per ĉasteco. 13 Ĝis mi venos,
atentu legadon, konsilon, instruadon. 14 Ne
malŝatu la donacon, kiu estas en vi, donita al vi
per profetado, kun la surmetado de la manoj de
la presbiteraro. 15 Estu diligenta pri tiuj aferoj;
dediĉu vin al ili, por ke via progreso evidentiĝu
al ĉiuj. 16 Zorgu pri vi mem kaj pri via instruo.
Persistu en tio; ĉar, tion farante, vi savos vin
mem, kaj tiujn, kiuj vin aŭskultas.

5 Ne riproĉu maljunulon, sed konsilu lin, kiel
patron; la pli junajn virojn, kiel fratojn; 2
la maljunulinojn, kiel patrinojn; la pli junajn
virinojn, kiel fratinojn, kun ĉia ĉasteco. 3
Respektu tiujn vidvinojn, kiuj estas efektive
vidvinoj. 4 Sed se iu vidvino havas filojn
aŭ nepojn, ĉi tiuj lernu unue montri piecon
ĉe sia propra familio kaj rekompenci siajn
gepatrojn; ĉar tio estas akceptebla antaŭ Dio.
5 Tiu, kiu estas efektiva vidvino kaj izolitino,
apogas sian esperon sur Dion, kaj persistas
en petegoj kaj preĝoj nokte kaj tage. 6 Sed la
voluptamanta, ankoraŭ vivante, malvivas. 7
Tion ankaŭ ordonu, por ke ili estu sen riproĉo.
8 Sed se iu ne zorgas pri siaj propraj, kaj precipe
pri siaj familianoj, tiu malkonfesis la fidon,
kaj estas pli malbona ol nekredanto. 9 Estu
registrata kiel vidvino tiu, kiu havas ne malpli
ol sesdek jarojn, estis edzino de unu viro,
10 estas bone atestata pri bonfarado, edukis
infanojn, gastigis fremdulojn, lavis la piedojn
de la sanktuloj, helpis la suferantojn, kaj sekvis
ĉian bonfaradon. 11 Sed la pli junajn vidvinojn
malakceptu; ĉar post kiam ili ekfariĝos luksemaj
kontraŭ Kristo, ili deziras edziniĝi, 12 meritante
kondamnon, ĉar ili vantigis sian unuan fidon.
13 Krom tio ili lernas esti senutilaj, rondirante
de domo al domo; kaj ne sole senutilaj, sed
ankaŭ babilemaj kaj sintrudemaj, parolante
nekonvenaĵojn. 14 Mi volas do, ke la pli junaj
edziniĝu, nasku infanojn, mastrumadu, ne donu

al la malamiko pretekston por kalumnio; 15
ĉar kelkaj jam turniĝis flanken post Satano. 16
Se iu kredantino havas vidvinojn, ŝi helpu ilin,
kaj la eklezio ne estu ŝarĝata; por ke ĝi helpu
la efektivajn vidvinojn. 17 La presbiteroj, kiuj
regas bone, estu rigardataj kiel indaj je duobla
honoro, precipe tiuj, kiuj laboras super la vorto
kaj instruado. 18 Ĉar la Skribo diras: Ne fermu la
buŝon al bovo draŝanta. Kaj: La laboristo meritas
sian salajron. 19 Kontraŭ presbitero ne akceptu
denuncon krom ĉe du aŭ tri atestantoj. 20 La
pekintojn riproĉu antaŭ la okuloj de ĉiuj, por ke
la ceteraj ankaŭ timu. 21 Mi admonas vin antaŭ
Dio kaj Kristo Jesuo kaj la elektitaj anĝeloj, ke
vi zorgu pri tiuj aferoj sen antaŭjuĝo, farante
nenion pro partieco. 22 Sur neniun surmetu la
manojn tro rapidece, kaj ne estu partoprenanto
en la pekoj de aliaj; konservu vin ĉasta. 23 Ne
plu estu akvotrinkanto, sed uzu iom da vino
pro la stomako kaj viaj oftaj malfortoj. 24 La
pekoj de unuj estas evidentaj, antaŭirantaj al la
juĝo; kaj aliajn homojn ili sekvas. 25 Tiel same
ankaŭ ekzistas bonaj faroj, kiuj estas evidentaj,
kaj la alispecaj ne povas esti kaŝitaj.

6 Ĉiuj subjugaj sklavoj rigardu siajn estrojn kiel
indajn je ĉia honoro, por ke la nomo de Dio
kaj la doktrino ne estu blasfemataj. 2 Kaj tiuj,
kiuj havas kredantajn estrojn, ne malestimu ilin
tial, ke ili estas fratoj, sed servu al ili tiom pli,
ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la Didonaco, estas
fidelaj kaj amataj. Tion instruu kaj konsilu. 3
Se iu instruas malsame kaj ne konsentas al
sanaj vortoj, la vortoj de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, kaj al la laŭpieca doktrino, 4 tiu estas
fanfaronema, nenion sciante, sed malsana je
demandoj kaj privortaj diskutoj, de kiuj naskiĝas
envio, malpaco, mallaŭdoj, malbonaj suspektoj,
5 disputadoj de homoj mense perversigitaj kaj
senigitaj je la vero, supozantaj, ke la pieco estas
gajnilo. 6 Sed la pieco kun kontenteco estas
granda gajnilo; 7 ĉar ni nenion enportis en la
mondon, kaj ni ne povas ion forporti; 8 sed
havante manĝaĵojn kaj vestojn, ni estos per tio
kontentaj. 9 Tamen tiuj, kiuj volas riĉiĝi, falas
en tenton kaj kaptilon kaj multajn malsaĝajn
kaj malutilajn dezirojn tiajn, kiaj dronigas la
homojn en detruo kaj pereo. 10 Ĉar la amo al
mono estas radiko de ĉia malbono; celante al
tio, kelkaj forvagis de la fido kaj sin trapikis
per multaj malĝojoj. 11 Sed vi, ho homo de
Dio, forsaviĝu de tiaj aferoj, kaj sekvu justecon,
piecon, fidon, amon, paciencon, mildecon. 12
Batalu la bonan batalon de la fido, kaj ektenu la
eternan vivon, al kiu vi estas vokita kaj konfesis
la bonan konfeson antaŭ multaj atestantoj.
(aiōnios g166) 13 Mi vin admonas antaŭ Dio, kiu
ĉion vivigadas, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu antaŭ
Pontio Pilato atestis la bonan konfeson, 14 ke vi
plenumu la ordonon sen makulo, sen riproĉo,
ĝis la apero de nia Sinjoro Jesuo Kristo, 15
kiun aperon en Siaj propraj tempoj montros
Tiu, kiu estas la benata kaj sola Potenculo,
la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj, 16
kiu sola havas senmortecon, loĝante en lumo
neatingebla, kaj kiun neniu vidis nek povas vidi,
al kiu estu honoro kaj potenco eterna. Amen.
(aiōnios g166) 17 Admonu tiujn, kiuj estas riĉaj en
la nuna mondo, ke ili ne estu arogantaj, kaj ke
ili apogu sian esperon ne sur la malcertecon
de la riĉo, sed sur Dion, kiu donas al ni riĉe
ĉion por ĝuado; (aiōn g165) 18 ke ili bone agadu,
ke ili estu riĉaj je bonaj faroj, ke ili estu pretaj
disdoni, simpatiemaj; 19 provizante por si bonan
fundamenton kontraŭ la venonta tempo, por ke
ili ektenu la efektivan vivon. 20 Ho Timoteo,
gardu tion, kio estas komisiita al vi, deturnante
vin for de la babiladoj kaj kontraŭparoloj de
la falsenomata scio; 21 kiun konfesante, kelkaj
maltrafis rilate la fidon. Graco estu kun vi.

2 Timoteo

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, per la volo de Dio, laŭ la promeso de vivo, kiu estas en Kristo Jesuo, **2** al Timoteo, mia amata filo: Graco, kompato, kaj paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia Sinjoro. **3** Mi dankas Dion, kiun mi adoras de post miaj praavoj kun pura konscienco, ke konstantan memoron mi havas pri vi en miaj preĝoj, nokte kaj tage **4** sopirante vidi vin, memorante viajn larmojn, por ke mi pleniĝu de ĝojo; **5** ricevinte rememoron pri la sincera fido, kiu estas en vi, kaj kiu loĝis unue en via avino Lois kaj en via patrino Eŭnike, kaj, mi konvinkiĝis, en vi ankaŭ. **6** Pro tio mi memorigas vin, ke vi reekbruligu la donacon de Dio, kiu estas en vi per la surmetado de miaj manoj. **7** Ĉar Dio donis al ni spiriton ne de malkuraĝeco, sed de potenco kaj amo kaj sinregado. **8** Ne hontu do pri la atesto de nia Sinjoro, nek pri mi, lia malliberulo; sed kunelportu suferojn kun la evangelio laŭ la potenco de Dio, **9** kiu nin savis kaj vokis per sankta voko, ne laŭ niaj faroj, sed laŭ Sia propra antaŭintenco kaj laŭ la graco donita al ni en Kristo Jesuo antaŭ tempoj eternaj, **(aiōnios g166)** **10** sed nun malkaŝita per la apero de nia Savanto Jesuo Kristo, kiu neniigis la morton kaj enlumigis la vivon kaj la senmortecon per la evangelio, **11** al kiu mi estas nomita predikisto kaj apostolo kaj instruisto. **12** Pro tio mi ankaŭ suferas tiel; tamen mi ne hontas; ĉar mi konas tiun, al kiu mi kredis, kaj mi konvinkiĝis, ke li havas la povon gardi mian konfiditaĵon ĝis tiu tago. **13** Konservu la modelon de sanaj vortoj, kiujn vi aŭdis de mi, en fido kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo. **14** La bonan konfiditaĵon gardu per la Sankta Spirito, kiu loĝas en ni. **15** Vi scias, ke forturniĝis de mi ĉiuj en Azio, el kiuj estas Figelo kaj Hermogenes. **16** La Sinjoro donu kompaton al la domo de Onesiforo; ĉar li ofte min refreŝigis, kaj li ne hontis pri mia kateno, **17** sed kiam li estis en Romo, li elserĉis min tre diligente kaj min trovis **18** (la Sinjoro donu al li, ke li trovu kompaton ĉe la Sinjoro en tiu tago), kaj vi scias tre bone, kiom da servoj li faris en Efeso.

2 Vi do, mia filo, fortikiĝu en la graco, kiu estas en Kristo Jesuo. **2** Kaj kion vi de mi aŭdis inter multaj atestantoj, tion transdonu al fidelaj homoj, kompetentaj instrui ankaŭ aliajn. **3** Vi do elportu suferojn, kiel bona militisto de Jesuo Kristo. **4** Neniu militanto sin implikas en la aferojn de ĉi tiu vivo; por ke li plaĉu al sia varbinto. **5** Kaj se iu konkuras kiel atleto, li ne estas kronata, se li ne laŭregule konkuris. **6** La laboranta terkultivisto devas la unua partopreni en la fruktoj. **7** Konsideru tion, kion mi diras; ĉar la Sinjoro donos al vi komprenon pri ĉio. **8** Memoru Jesuon Kriston, levitan el la mortintoj, el la idaro de David, laŭ mia evangelio; **9** en ĝi mi elportas suferadon ĝis ligiloj, kiel krimulo, sed la vorto de Dio ne estas ligita. **10** Tial mi suferas ĉion pro la elektitoj, por ke ili ankaŭ atingu la en Kristo Jesuo savon kun gloro eterna. **(aiōnios g166)** **11** Fidinda estas la diro: Ĉar se ni mortis kun li, ni ankaŭ vivos kun li; **12** se ni suferas, ni ankaŭ reĝos kun li; se ni malkonfesos lin, li ankaŭ nin malkonfesos; **13** se ni malfidas, li restas fidela; ĉar li ne povas malkonfesi sin mem. **14** Memorigu ilin pri tio, admonante ilin antaŭ la Sinjoro, ke ili ne vortobatalu, kio estas neniel utila, kun risko de ŝancelo por la aŭdantoj. **15** Klopodu prezenti vin ĉe Dio kiel aprobita, laboranto senriproĉa, ĝuste pritaksante la vorton de la vero. **16** Sed evitu profanajn babiladojn; ĉar ili iros antaŭen al pli multe da malpieco, **17** kaj ilia parolo dismordos kiel gangreno; el kiuj estas Himeneo kaj Fileto, **18** kiuj pri la vero eraris, dirante, ke la releviĝo estas jam pasinta; kaj ili renversas la fidon de kelkaj. **19** Tamen la firma fundamento de Dio staras, havante la jenan sigelon: La Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj, kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu nomas la nomon de la Sinjoro. **20** Sed en granda domo estas vazoj ne nur oraj kaj arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj argilaj, kaj unuj por honoro kaj aliaj por malhonoro. **21** Se do iu purigos sin de ĉi tiuj, li estos vazo por honoro, sanktigita, taŭga por la mastro, pretigita por ĉiu bona laboro.

22 Sed forkuru de junulaj voluptoj, kaj sekvu
justecon, fidon, amon, pacon, kune kun tiuj, kiuj
vokas la Sinjoron el pura koro. 23 Sed malsaĝajn
kaj neklerajn demandojn evitu, sciante, ke
ili naskas malpacojn. 24 Kaj la servisto de la
Sinjoro devas ne malpaci, sed esti afabla al ĉiuj,
instruema, tolerema, 25 en humileco instruante
tiujn, kiuj kontraŭstaras; eble Dio donos al ili
penton, por ke ili venu al scio de la vero, 26 kaj
por ke ili sobraj eliĝu el la kaptilo de la diablo,
kaptite de li, por plenumi lian volon.

3 Sed sciu, ke en la lastaj tagoj venos
danĝeraj tempoj. 2 Ĉar homoj estos
sinamantaj, monamantaj, fanfaronemaj,
arogantaj, insultemaj, malobeemaj al gepatroj,
sendankaj, nesanktaj, 3 neparencamaj,
nepacigeblaj, kalumniemaj, nesinregantaj,
malmildaj, ne bonamantaj, 4 perfidemaj,
pasiemaj, ventoplenaj, plezuron amantaj pli ol
Dion; 5 havante ŝajnon de pieco, sed neinte
ĝian potencon; de ĉi tiuj ankaŭ vin forturnu. 6
Ĉar el ĉi tiuj estas tiuj, kiuj rampas en domojn,
kaj forkaptas malsaĝajn virinojn, ŝarĝitajn de
pekoj, forkondukatajn per diversaj voluptoj, 7
ĉiam lernantajn, kaj neniam kapablajn veni
al la scio de la vero. 8 Kaj kiel Janes kaj
Jambres kontraŭstaris al Moseo, tiel same ĉi
tiuj ankaŭ kontraŭstaras al la vero, homoj kun
malnobligita spirito, por la fido senvaloraj. 9
Sed ili ne plu iros antaŭen; ĉar ilia malsaĝeco
evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ fariĝis ĉe tiuj.
10 Sed vi sekvis mian instruon, konduton,
celon, fidon, toleremecon, amon, paciencon,
11 persekutojn, suferojn, kiaj okazis al mi en
Antioĥia, en Ikonio, en Listra; kiajn persekutojn
mi suferis; kaj el ĉio tio la Sinjoro min savis. 12
Jes, kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en Kristo Jesuo,
estos persekutataj. 13 Sed malbonaj homoj
kaj ruzuloj ĉiam iros antaŭen al pli granda
malbono, trompantaj kaj trompataj. 14 Sed
restu vi en tio, kion vi lernis kaj pri kio vi
certiĝis, sciante, de kiu vi ĝin lernis, 15 kaj
ke jam de frua infaneco vi konas la sanktajn
skribojn, kiuj povas fari vin saĝa por savo per la
fido, kiu estas en Kristo Jesuo. 16 Ĉiu skribaĵo
inspirita de Dio estas ankaŭ utila por instruo,
por admono, por korekto, por disciplino en
justeco; 17 por ke la homo de Dio estu perfekta,
plene provizita por ĉiu bona laboro.

4 Mi ordonas al vi antaŭ Dio, kaj antaŭ Kristo
Jesuo, kiu juĝos la vivantojn kaj la mortintojn,
kaj pro lia apero kaj lia regno; 2 prediku la
vorton; insistu ĝustatempe, malĝustatempe;
konvinku, admonu, konsilu, en ĉia pacienco
kaj instruado. 3 Ĉar venos tempo, kiam oni ne
toleros la sanan instruon; sed havante jukantajn
orelojn, amasigos al si instruantojn, laŭ siaj
deziroj; 4 kaj ili deturnos de la vero sian orelon,
kaj turnos sin flanken al fabeloj. 5 Sed vi estu
sobra en ĉio, elportu suferojn, faru la laboron
de evangeliisto, plenumu vian servadon. 6 Ĉar
mi jam estas elverŝata kvazaŭ verŝofero, kaj
venis la horo de mia foriro. 7 Mi batalis la
bonan batalon, mi finis la kuradon, mi gardis la
fidon; 8 de nun estas konservita por mi la krono
de justeco, kiun la Sinjoro, la justa juĝisto,
donos al mi en tiu tago; kaj ne nur al mi, sed
ankaŭ al ĉiuj, kiuj amis lian aperon. 9 Klopodu
veni baldaŭ al mi; 10 ĉar Demas min forlasis,
amante la nunan mondon, kaj iris al Tesaloniko;
Kreskens al Galatujo, Tito al Dalmatujo. (aiōn
g165) 11 Nur Luko estas kun mi. Prenu Markon
kaj alkonduku lin kun vi, ĉar li utilas al mi por
la servado. 12 Sed Tiĥikon mi sendis al Efeso. 13
La mantelon, kiun mi lasis en Troas ĉe Karpo,
alportu, kiam vi venos, kaj la librojn, precipe la
pergamenojn. 14 Aleksandro, la kupristo, faris
al mi multe da malbono; la Sinjoro redonos al li
laŭ liaj faroj; 15 kontraŭ li vi ankaŭ vin gardu,
ĉar li multege kontraŭstaris al niaj vortoj. 16 Ĉe
mia unua pledo, neniu staris kun mi, sed ĉiuj
min forlasis; tio ne estu kalkulita kontraŭ ili. 17
Sed la Sinjoro staris apud mi, kaj min fortigis,
por ke per mi la anonco estu plene publikigita,
kaj ke ĉiuj nacianoj aŭdu; kaj mi forsaviĝis el la
buŝo de la leono. 18 La Sinjoro min savos de
ĉiu malbona faro, kaj min savkondukos en sian
ĉielan regnon; al li la gloro por ĉiam kaj eterne.
Amen. (aiōn g165) 19 Salutu Priskilan kaj Akvilan
kaj la domon de Onesiforo. 20 Erasto restis en
Korinto; sed Trofimon mi lasis malsanan en
Mileto. 21 Klopodu veni antaŭ la vintro. Salutas

vin Eŭbulo kaj Pudens kaj Lino kaj Klaŭdia kaj
ĉiuj fratoj. 22 La Sinjoro estu kun via spirito.
Graco estu kun vi.

Tito

1 Paŭlo, servisto de Dio kaj apostolo de Jesuo
Kristo, laŭ la fido de la elektitoj de Dio, kaj
laŭ la scio de la vero, kiu estas laŭ pieco, 2 kun
espero al eterna vivo, kiun la senmensoga Dio
promesis antaŭ la tempoj eternaj, **(aiōnios g166)**
3 sed ĝustatempe Li elmontris Sian vorton en
la anonco, kiu estas al mi konfidita konforme
al la ordono de Dio, nia Savanto; 4 al Tito,
mia vera filo laŭ komuna fido: Graco kaj
paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia
Savanto. 5 Pro tio mi lasis vin en Kreto, ke
vi aranĝu la aferojn mankohavajn kaj starigu
presbiterojn en ĉiu urbo, kiel mi ordonis al
vi; 6 se iu troviĝas neriproĉebla, edzo de
unu edzino, kies infanoj estas kredantoj, kaj
ne estas akuzitaj pri diboĉo, nek ribelemaj.
7 Ĉar episkopo devas esti sen riproĉo, kiel
administranto de Dio; ne obstina, ne kolerema,
ne drinkema, ne malpacema, ne avidanta
malhonoran gajnon; 8 sed gastama, bonamanta,
sobra, justa, sankta, sinreganta, 9 tenanta la
fidelan vorton, kiu estas laŭ la instruado, por
ke li povu admoni pri la sana doktrino kaj
ankaŭ refuti la kontraŭdirantojn. 10 Ĉar ekzistas
multaj homoj ribelemaj, vantaj parolantoj kaj
trompistoj, precipe tiuj el la cirkumcido, 11 kies
buŝoj devas esti fermitaj; homoj, kiuj renversas
tutajn domojn, instruantaj nekonvenaĵojn por
malhonora gajno. 12 Unu el ili, profeto samnacia,
diris: La Kretanoj ĉiam estas mensogantoj,
malbonaj bestoj, mallaboremaj manĝeguloj. 13
Tiu atesto estas vera. Tial akre riproĉu ilin,
por ke ili estu sanaj en la fido, 14 ne atentante
Judajn fabelojn, kaj ordonojn de tiuj homoj, kiuj
deturnas sin de la vero. 15 Ĉe la puraj, ĉio estas
pura; sed ĉe la malpuraj kaj nekredantaj, nenio
estas pura; sed ilia menso kaj ilia konscienco
estas malpurigitaj. 16 Ili pretendas koni Dion;
sed per siaj agoj ili malkonfesas Lin, estante
abomenaj kaj malobeemaj kaj por ĉiu bona faro
senvaloraj.

2 Sed parolu vi tion, kio konvenas al la sana
doktrino: 2 ke la maljunuloj estu sobraj,
seriozmienaj, prudentaj, sanaj en la fido, en
amo en pacienco; 3 ke la maljunulinoj tiel same
estu je sintenado respektemaj, ne kalumniantoj,
nek sklavigitaj de troa vino, sed instruantaj
la bonon; 4 por ke ili eduku la junulinojn
ami siajn edzojn, ami siajn infanojn, 5 esti
prudentaj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfaremaj,
submetiĝemaj al siaj propraj edzoj, por ke la
vorto de Dio ne estu blasfemita; 6 konsilu tiel
same la junulojn, ke ili estu prudentaj; 7 pri ĉio
montrante vin ekzemplo de bonaj faroj, en via
instruado montrante sincerecon, seriozecon, 8
paroladon sanan, nekondamneblan; por ke la
kontraŭulo hontu, havante nenion malbonan
diri kontraŭ ni. 9 Admonu sklavojn, ke ili
estu submetiĝemaj al siaj propraj sinjoroj kaj
plaĉantaj al ili en ĉio; ne kontraŭdiremaj, 10 ne
ŝtelantaj, sed montrantaj ĉian bonan fidelecon;
por ke ili ornamu en ĉio la doktrinon de Dio,
nia Savanto. 11 Ĉar jam aperis la graco de Dio,
portante savon al ĉiuj homoj, 12 instruante nin,
ke foriginte malpiecon kaj laŭmondajn dezirojn,
ni vivadu sobre, juste, kaj pie en la nuna mondo,
(aiōn g165) 13 atendantaj la feliĉan esperon kaj
la malkaŝon de la gloro de nia granda Dio kaj
Savanto, Jesuo Kristo, 14 kiu donis sin por ni,
por elaĉeti nin el ĉia maljusteco kaj por purigi
al si popolon propran, fervoran pri bonaj faroj.
15 Tion parolu, kaj konsilu kaj riproĉu kun ĉia
aŭtoritato. Neniu vin malestimu.

3 Memorigu ilin, ke ili submetiĝu al regantoj kaj
estroj, ke ili estu obeemaj, pretaj por ĉiu bona
laboro, 2 ke ili ne parolu malbonon pri iu ajn,
estu ne malpacemaj, sed dolĉanimaj, montrantaj
ĉian mildecon al ĉiuj homoj. 3 Ĉar ni ankaŭ estis
iam malsaĝaj, malobeemaj, trompitaj, servantaj
al diversaj pasioj kaj voluptoj, vivantaj en malico
kaj envio, malamindaj, kaj malamantaj unu la
alian. 4 Sed kiam aperis la boneco de Dio, nia
Savanto, kaj Lia amo al homoj, 5 ne per laboroj
faritaj en justeco, kiujn ni mem farus, sed laŭ Sia
kompato Li savis nin, per la lavado de renasko,
kaj per la renovigo de la Sankta Spirito, 6 kiun
Li riĉe surverŝis sur nin per Jesuo Kristo, nia
Savanto; 7 por ke ni, justigite per Lia graco,
fariĝu heredantoj laŭ la espero de eterna vivo.

(aiōnios g166) 8 Fidinda estas la diro, kaj mi volas,
ke pri tio vi atestadu kun certeco, por ke tiuj,
kiuj ekkredis al Dio, zorgu pri bonaj faroj. Tiuj
aferoj estas bonaj kaj utilaj al la homoj; 9 sed
evitu malsaĝajn demandojn kaj genealogiojn
kaj diskutojn kaj prileĝajn disputojn, ĉar ili
montriĝas senutilaj kaj vanaj. 10 Se iu estas
herezulo ankoraŭ post unua admono kaj dua,
evitu tiun, 11 sciante, ke tia homo perversiĝis
kaj pekas, estante memkondamnita. 12 Kiam mi
sendos al vi Artemason aŭ Tiĥikon, rapidu veni
al mi al Nikopolis; ĉar mi decidis travintri tie. 13
Antaŭen irigu Zenason, la leĝiston, kaj Apoloson
sur ilia vojaĝo kiel eble plej rapide, por ke nenio
manku al ili. 14 Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu
daŭrigi bonajn laborojn, por necesaj bezonoj,
por ke ili ne estu senfruktaj. 15 Ĉiuj, kiuj estas
ĉe mi, vin salutas. Salutu vi tiujn, kiuj amas nin
en la fido. Graco estu kun vi ĉiuj.

Filemon

1 Paŭlo, malliberulo por Kristo Jesuo, kaj
Timoteo, la frato, al Filemon, nia amato kaj
kunlaboranto, 2 kaj al Apfia, la fratino, kaj
al Arĥipo, nia kunbatalanto, kaj al la eklezio
en via domo: 3 Graco al vi kaj paco de Dio,
nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo. 4 Mi
ĉiam dankas mian Dion, memorigante pri vi
en miaj preĝoj, 5 aŭdinte pri via amo kaj pri
la fido, kiun vi havas al la Sinjoro Jesuo kaj
al ĉiuj sanktuloj; 6 por ke la partoprenado
en via fido fariĝu energia per la sciigo de ĉiu
bonaĵo, kiu estas en vi, por Kristo. 7 Ĉar mi
tre ĝojis kaj havis multon da konsolo pro via
amo, ĉar la koroj de la sanktuloj refreŝiĝis per
vi, frato mia. 8 Kvankam do mi havas plenan
kuraĝon en Kristo, por ordoni al vi tion, kio
estas konvena, 9 tamen pro la amo mi preferas
petegi tia, kia mi estas, Paŭlo, maljunulo kaj
nun ankaŭ malliberulo pro Kristo Jesuo; 10 mi
petegas vin koncerne mian filon, kiun mi naskis
en miaj katenoj; tio estis Onesimo, 11 kiu estis
iam senutila por vi, sed nun estas utila por vi
kaj por mi; 12 mi ĵus resendis al vi lin mem,
alivorte, mian propran koron; 13 lin mi volonte
ja tenus apud mi, por ke anstataŭ vi li estu al mi
helpanto en la ligiloj de la evangelio; 14 sed mi
nenion volis fari sen via konsento; por ke via
boneco estu ne kvazaŭ deviga, sed laŭvola. 15
Ĉar eble li pro tio estas apartigita for de vi por
kelka tempo, por ke vi havu lin por ĉiam; (aiōnios
g166) 16 jam ne kiel sklavon, sed kiel pli bonan ol
sklavo, kiel fraton amatan, precipe por mi, sed
des pli por vi, kaj en la karno kaj en la Sinjoro.
17 Se vi do rigardas min kiel kunulon, akceptu
lin tiel same, kiel min mem. 18 Se tamen li
faris ian malhonestaĵon, aŭ ŝuldas ion al vi,
tion enkalkulu en mian konton; 19 mi, Paŭlo,
skribas per mia propra mano, mi ĝin repagos;
mi tamen ne diras al vi, ke vi viaparte ŝuldas al
mi eĉ vin mem. 20 Jes, frato mia, lasu min havi
plezuron de vi en la Sinjoro; refreŝigu mian
koron en Kristo. 21 Fidante pri via obeo, mi
skribas al vi, sciante, ke vi faros eĉ pli multe, ol
kiom mi diras. 22 Sed krom tio pretigu por mi
gastoĉambron; ĉar mi esperas, ke mi, laŭ viaj
preĝoj, estos donita al vi. 23 Salutas vin Epafras,
mia kunmalliberulo en Kristo Jesuo, 24 Marko,
Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kunlaborantoj. 25
La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun
via spirito. Amen.

Hebroj

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis
en la tempo antikva al niaj patroj en la
profetoj, 2 en tiuj lastaj tagoj parolis al ni en
Filo, kiun Li nomis heredanto de ĉio, per kiu
ankaŭ Li faris la mondaĝojn, (aiōn g165) 3 kiu,
estante la elbrilo de Lia gloro kaj plena bildo de
Lia substanco, kaj subtenante ĉion per la vorto
de sia potenco, kaj farinte la elpurigon de niaj
pekoj, sidiĝis dekstre de la Majesto en altaĵoj; 4
fariĝinte tiom pli granda ol la anĝeloj, kiom pli
bonegan nomon ol ili li heredis. 5 Ĉar al kiu el
la anĝeloj Li iam diris: Vi estas Mia Filo, Hodiaŭ
Mi vin naskis? kaj denove: Mi estos al li Patro,
Kaj li estos al Mi Filo? 6 Kaj ankoraŭ, kiam Li
enkondukas la unuenaskiton en la mondon, Li
diras: Kaj kliniĝu antaŭ li ĉiuj anĝeloj de Dio. 7
Kaj pri la anĝeloj Li diras: Kiu faras la ventojn
Liaj senditoj, Flamantan fajron Liaj servantoj; 8
sed pri la Filo: Via trono estas Dia trono por
ĉiam kaj eterne; La sceptro de via regno estas
sceptro de justeco. (aiōn g165) 9 Vi amas virton
kaj malamas malvirton; Tial Dio, via Dio, oleis
vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.
10 Kaj: En antikveco Vi, ho Eternulo, fondis la
teron, Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
11 Ili pereos, sed Vi restos; Kaj ĉiuj ili eluziĝos
kiel vesto, 12 Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili
ŝanĝiĝos. Sed Vi restas la sama, Kaj Viaj jaroj
ne finiĝos. 13 Sed al kiu el la anĝeloj Li iam
diris: Sidu dekstre de Mi, Ĝis Mi faros viajn
malamikojn benketo por viaj piedoj? 14 Ĉu ne
estas ili ĉiuj spiritoj servantaj, elsendataj, por
servi al tiuj, kiuj estas heredontoj de la savo?

2 Pro tio ni devas pli diligente atenti la
aŭditaĵojn, por ke ni de ili ne forflosu. 2
Ĉar se la vorto parolata per anĝeloj montriĝis
konstanta, kaj ĉiu dekliniĝo kaj malobeo
ricevis justan rekompencon, 3 kiamaniere ni
forsaviĝos, malŝatinte tian gravan savon? kiu,
unue ekanoncite per la Sinjoro, estas konfirmita
al ni de la aŭdintoj; 4 dum Dio ankaŭ kunatestis
per signoj kaj mirindaĵoj kaj diversaj potencaĵoj
kaj disdonoj de la Sankta Spirito, laŭ Sia volo.
5 Ĉar ne al anĝeloj Li submetis la estontan
mondon, pri kiu ni paroladas. 6 Sed iu atestis
ie, dirante: Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li? 7 Vi
malaltigis lin malmulte antaŭ la anĝeloj, Per
honoro kaj beleco Vi lin kronis. Vi faris lin
reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj; 8 Ĉion
Vi metis sub liajn piedojn. Ĉar, metante ĉion
sub lin, Li nenion lasis ne submetita. Sed nun ni
ankoraŭ ne vidas ĉion submetita sub lin. 9 Sed
la malmulte sub la anĝeloj malaltigitan Jesuon
ni vidas, pro la sufero de morto, kronita per
honoro kaj beleco, por ke per la favoro de Dio
li gustumu morton por ĉiu. 10 Ĉar konvenis
al Li, por kiu ĉio estas, kaj de kiu ĉio estas,
alkondukanta multajn filojn al gloro, perfektigi
per suferado la estron de ilia savo. 11 Ĉar la
sanktiganto kaj la sanktigatoj estas ĉiuj el unu;
pro tiu kaŭzo li ne hontas nomi ilin fratoj, 12
dirante: Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj,
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.
13 Kaj ankaŭ: Mi fidos Lin. Kaj ankaŭ: Jen mi
kaj la infanoj, kiujn Dio donis al mi. 14 Ĉar do
la infanoj partoprenas en sango kaj karno, li
ankaŭ mem egale partoprenis en ili, por ke per
morto li neniigu tiun, kiu havis la potencon de
morto, tio estas la diablo, 15 kaj liberigu tiujn,
kiuj per timo de morto dum la tuta vivo estis
subigitaj al sklaveco. 16 Ĉar vere li ektenas ne
anĝelojn, sed la idaron de Abraham li ektenas.
17 Tial li devis en ĉio similiĝi al siaj fratoj, por
ke li fariĝu kompatema kaj fidela ĉefpastro en
la aferoj de Dio, por fari repacigon por la pekoj
de la popolo. 18 Ĉar per tio, ke li mem, tentate,
suferis, li povas helpi la tentatojn.

3 Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj en ĉiela
voko, pripensu la Apostolon kaj Ĉefpastron
de nia konfeso, Jesuon, 2 kiu estis fidela al Tiu,
kiu nomis lin kiel ankaŭ Moseo en Lia domo.
3 Ĉar ĉi tiu estas rigardita kiel inda je tiom
pli granda gloro ol Moseo, kiom pli grandan
honoron, ol la domo, havas ĝia stariginto. 4 Ĉar
ĉiu domo estas starigita de iu; sed la stariginto
de ĉio estas Dio. 5 Kaj Moseo ja estis fidela
en Lia tuta domo, kiel servanto, por atestaĵo
pri tio, kio estis parolota; 6 sed Kristo, kiel
filo super Lia domo; kies domo ni estas, se ni

tenos nian kuraĝon kaj la ĝojadon de nia espero
firmaj ĝis la fino. 7 Tial, kiel diras la Sankta
Spirito: Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon, 8 Ne
obstinigu vian koron, kiel en la indignigo, Kiel
en la tago de la tento en la dezerto, 9 Kiam viaj
patroj Min incitis, Esploris kaj vidis Miajn farojn
kvardek jarojn. 10 Pro tio Mi indignis kontraŭ
tiu generacio, Kaj Mi diris: Ili ĉiam estas kun
koro malĝusta, Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero, Ke ili ne venos
en Mian ripozejon. 12 Gardu vin, fratoj, ke ne
estu en iu el vi koro malbona de nekredemo, en
defalo de la vivanta Dio; 13 sed konsilu unu la
alian ĉiutage, dum estas nomate hodiaŭ, por ke
neniu el vi estu obstinigita per la trompeco de
peko; 14 ĉar ni fariĝis partoprenantoj en Kristo,
se la komencon de nia certiĝo ni tenos firma
ĝis la fino; 15 dum estas dirite: Hodiaŭ, se vi
aŭskultas Lian voĉon, Ne obstinigu vian koron,
kiel en la indignigo. 16 Ĉar kiuj, aŭskultinte,
indignigis? ĉu ne ĉiuj elirintoj el Egiptujo per
Moseo? 17 Kaj kontraŭ kiuj Li indignis kvardek
jarojn? ĉu ne kontraŭ la pekintoj, kies korpoj
falis en la dezerto? 18 Kaj al kiuj Li ĵuris, ke ili ne
venos en Lian ripozejon, krom al la neobeantoj?
19 Kaj ni vidas, ke ili pro nekredemo ne povis
enveni.

4 Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso
veni en Lian ripozejon, iu el vi eble ŝajne
malatingos ĝin. 2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio
anoncita tiel same, kiel al ili; sed al ili la aŭdita
parolo ne utilis, ne miksite kun fido ĉe la
aŭdantoj. 3 Ĉar ni ekkredintoj venas en la
ripozejon, kiel Li diris: Tial Mi ĵuris en Mia
kolero, Ke ili ne venos en Mian ripozejon;
kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam de post
la fondo de la mondo. 4 Ĉar Li diris ie pri la
sepa tago jene: Kaj Dio ripozis en la sepa tago
de Sia tuta laboro; 5 kaj ankaŭ jene: Ili ne venos
en Mian ripozejon. 6 Ĉar restas do por iuj veni
en ĝin, kaj tiuj, al kiuj la evangelio unue estis
predikita, ne envenis pro malobeo, 7 denove Li
difinis iun tagon, dirante en David: Hodiaŭ, post
tiom da tempo; kiel estas dirite: Hodiaŭ, se vi
aŭskultas Lian voĉon, Ne obstinigu vian koron.
8 Ĉar se Josuo al ili estus doninta ripozon, Li
ne parolus poste pri alia tago. 9 Tial restas
sabata ripozo por la popolo de Dio. 10 Ĉar tiu,
kiu venis en sian ripozejon, ankaŭ mem ripozas
de siaj faroj, kiel Dio de Siaj. 11 Ni klopodu do
veni en tiun ripozejon, por ke neniu falu laŭ
la sama ekzemplo de malobeo. 12 Ĉar la vorto
de Dio estas viva kaj energia, kaj pli akra ol ĉia
glavo dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido de la
animo kaj spirito, kaj de artikoj kaj medolo, kaj
kritikanta la pensojn kaj celojn de la koro. 13 Kaj
ne ekzistas kreitaĵo kaŝita antaŭ Lia vidado; sed
ĉio estas nuda kaj evidenta al la okuloj de Tiu, al
kiu nia afero rilatas. 14 Havante do ĉefpastron
grandan, trapasintan la ĉielon, Jesuon, la Filon
de Dio, ni tenu firme nian konfeson. 15 Ĉar ni
havas ĉefpastron ne tian, kiu ne povus simpatii
kun niaj malfortaĵoj, sed tentitan en ĉio tiel
same, tamen sen peko. 16 Ni do alvenu kun
kuraĝo al la trono de graco, por ke ni ricevu
kompaton kaj trovu gracon por ĝustatempa
helpo.

5 Ĉar ĉiu ĉefpastro, prenata el inter homoj,
pro homoj estas difinita por aferoj rilatantaj
al Dio, por ke li oferu kaj donacojn kaj oferojn
pro pekoj; 2 povante indulgi tiujn, kiuj estas
malkleraj kaj erarantaj, tial, ke li mem estas
ĉirkaŭata de malforteco; 3 kaj pro tio li devas,
kiel por la popolo, tiel ankaŭ por si mem,
oferi pro pekoj. 4 Kaj neniu alprenas al si tiun
honoron krom la vokato de Dio, tiel same, kiel
Aaron. 5 Tiel ankaŭ Kristo sin mem ne honoris,
por fariĝi ĉefpastro, sed lin honoris Tiu, kiu
diris al li: Vi estas Mia Filo, Hodiaŭ Mi vin
naskis; 6 kiel ankaŭ aliloke Li diris: Vi estas
pastro por ĉiam, Laŭ la maniero de Melkicedek.
(aiōn g165) 7 En siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj
petegojn oferinte, kun forta kriado kaj larmoj,
al Tiu, kiu povis lin savi el morto, kaj aŭdite
pro sia pia timo, 8 tiu, kvankam li estis Filo,
tamen lernis obeon per tio, kion li suferis; 9 kaj
perfektigite, li fariĝis la fonto de eterna savo al
ĉiuj al li obeantaj; **(aiōnios g166)** 10 nomite de Dio
ĉefpastro laŭ la maniero de Melkicedek. 11 Pri
tiu ni havas dirotaĵojn multajn, kaj malfacile
klarigeblajn tial, ke vi surdiĝis en aŭdado. 12
Ĉar kvankam vi jam devus esti instruistoj, vi

ankoraŭ bezonas, ke oni instruu al vi, kiaj estas
la komencaj elementoj de la orakoloj de Dio,
kaj vi fariĝis bezonantoj de lakto kaj ne de
solida nutraĵo. 13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per lakto,
estas nesperta rilate la vorton de justeco; ĉar li
estas infaneto. 14 Sed solida nutraĵo estas por
la plenaĝuloj, kiuj per uzado havas la sentojn
ekzercitaj, por distingi inter bono kaj malbono.

6 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la elementoj
de Kristo, ni iru antaŭen al perfektiĝo, ne
metante denove fundamenton de pento el
malvivaj faroj kaj de fido al Dio, 2 de la dogmaro
pri baptoj, surmetado de manoj, de revivigo
de mortintoj, de eterna juĝo. **(aiōnios g166)** 3 Kaj
tion ni faros, se Dio permesos. 4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj
unufoje estas allumitaj kaj gustumis la ĉielan
donon kaj fariĝis partoprenantoj en la Sankta
Spirito, 5 kaj gustumis la bonan vorton de Dio
kaj la potencojn de la estonta mondo, **(aiōn g165)**
6 kaj defalis, ne estas eble renovigi ilin ankoraŭ
al pento, dum ili rekrucumas al si la Filon de
Dio kaj elmetas lin al publika malhonoro. 7 Ĉar
la tero, kiu entrinkis la pluvon, sur ĝin ofte
venantan, kaj produktas kreskaĵojn, taŭgajn por
tiuj, pro kiuj ĝi ankaŭ estas kultivata, ricevas
benon de Dio; 8 sed se ĝi donas dornojn kaj
kardojn, ĝi estas malaprobata kaj proksima al
malbeno; ĝia fino estas en brulado. 9 Sed ni
certigas al ni aferojn pli bonajn pri vi, amatoj,
kaj aferojn, kiuj akompanas savon, kvankam
ni tiel parolas; 10 ĉar Dio ne estas maljusta,
por forgesi vian laboron kaj la amon, kiun vi
montris al Lia nomo, servinte al la sanktuloj kaj
ankoraŭ servante. 11 Sed ni deziras, ke ĉiu el vi
montru tian saman diligentecon por la plenumo
de la espero ĝis la fino; 12 por ke vi fariĝu ne
maldiligentaj, sed imitantoj de tiuj, kiuj per fido
kaj pacienco heredas la promesojn. 13 Ĉar kiam
Dio promesis al Abraham, Li ĵuris per Si mem
(ĉar Li ne povis ĵuri per iu pli granda), 14 dirante:
Certe benante Mi benos vin, kaj multigante
Mi multigos vin. 15 Kaj tiel, atendinte kun
pacienco, li atingis la promeson. 16 Ĉar homoj
ĵuras per la pli granda, kaj ĉe ili la ĵuro por
certigo estas fino de ĉia disputado. 17 Kaj Dio,
volante montri pli abunde al la heredantoj de
la promeso la neŝanĝeblecon de Sia intenco,
intermetis ĵuron, 18 por ke per du neŝanĝeblaj
aferoj, en kiuj ne eble estas por Dio mensogi,
fortan konsolon havu ni, kiuj rifuĝis, por akiri
la esperon antaŭ ni metitan, 19 kiun ni havas
kiel ankron de la animo, firman kaj konstantan,
enirantan internen de la kurteno; 20 kien eniris
Jesuo, la antaŭulo por ni, fariĝinte ĉefpastro
por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek. **(aiōn
g165)**

7 Ĉar tiu Melkicedek, reĝo de Salem, pastro
de Dio la Plejalta, kiu renkontis Abrahamon
revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj
lin benis, 2 kaj al kiu ankaŭ Abraham donis
dekonon el ĉio (unue laŭ interpreto reĝo de
justeco, kaj poste reĝo de Salem, tio estas reĝo
de paco; 3 senpatra, senpatrina, sengenealogia,
havanta nek komencon de tagoj, nek finon de
vivo, sed similigita al la Filo de Dio), restas
pastro por ĉiam. 4 Nun pripensu, kiel granda
estis ĉi tiu, al kiu la patriarko Abraham donis
dekonon el la akiraĵoj. 5 Kaj efektive el la filoj
de Levi tiuj, kiuj ricevas la pastran oficon, havas
ordonon imposti laŭleĝe podekone la popolon,
tio estas, siajn fratojn, kvankam elirintajn el la
lumboj de Abraham; 6 sed tiu, kies genealogio
ne estas el ili, ricevis de Abraham dekonaĵon, kaj
benis tiun, kiu havis la promesojn. 7 Sed ekster
ĉia kontraŭparolo, la malpli granda ricevas
benon de la pli granda. 8 Kaj ĉi tie homoj, kiuj
mortas, ricevas dekonaĵojn, sed tie unu, pri kiu
estas atestate, ke li vivas. 9 Kaj, por tiel diri, per
Abraham ankaŭ Levi, la ricevanto de dekonaĵoj,
donis dekonaĵon; 10 ĉar li estis ankoraŭ en
la lumboj de la patro, kiam Melkicedek lin
renkontis. 11 Tial, se ekzistis perfekteco per la
Levida pastreco (ĉar sub ĝi la popolo ricevis
la leĝon), kia plua bezono estis, ke leviĝu alia
pastro laŭ la maniero de Melkicedek, kaj ne estu
nomata laŭ la maniero de Aaron? 12 Ĉar kiam la
pastraro ŝanĝiĝas, necese ankaŭ fariĝas ŝanĝo
de leĝo. 13 Ĉar tiu, pri kiu tio estas dirita, estas
ano de alia tribo, el kiu neniu servis ĉe la altaro.
14 Ĉar evidente estas, ke nia Sinjoro devenis de
Jehuda, pri kiu tribo Moseo diris nenion rilate
pastrecon. 15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ

simileco de Melkicedek leviĝas pastro alia, 16
kiu estas farita ne laŭ la leĝo de ordono karna,
sed laŭ la potenco de vivo nedetruebla; 17 ĉar
li havas la ateston: Vi estas pastro por ĉiam
Laŭ la maniero de Melkicedek. (aiōn g165) 18 Ĉar
okazas vere nuligado de antaŭiranta ordono,
pro ĝia malforteco kaj senutileco 19 (ĉar la leĝo
nenion perfektigis); kaj okazas la enkonduko de
pli bona espero, per kiu ni alproksimiĝas al Dio.
20 Kaj pro tio, ke ne mankas ĵurado 21 (ĉar ili sen
ĵurado estas faritaj pastroj, sed ĉi tiu kun ĵuro
laŭ Tiu, kiu diris pri li: La Eternulo ĵuris, kaj ne
pentos: Vi estas pastro por ĉiam); (aiōn g165) 22
Jesuo fariĝis garantiulo de des pli bona interligo.
23 Kaj ili ja fariĝis pastroj multenombraj, ĉar pro
morto estas malpermesate al ili daŭri; 24 sed ĉi
tiu, pro sia eterna daŭrado, havas sian pastrecon
neŝanĝebla. (aiōn g165) 25 Tial ankaŭ li povas savi
ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj alproksimiĝas per
li al Dio, ĉar li ĉiam vivas, por propeti pro ili.
26 Ĉar por ni konvenis tia ĉefpastro, sankta,
senpeka, senmakula, apartigita for de pekuloj,
kaj farita pli alta ol la ĉielo; 27 li ne havas
ĉiutagan necesecon, kiel tiuj ĉefpastroj, oferi
oferojn, unue pro la propraj pekoj, poste pro
la pekoj de la popolo; ĉar tion li faris unufoje
por ĉiam, oferante sin mem. 28 Ĉar la leĝo
starigas kiel ĉefpastrojn homojn, kiuj havas
malfortecon; sed la vorto de la ĵuro, kiu estas
post la leĝo, nomas Filon, perfektigitan por
ĉiam. (aiōn g165)

8 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn: Ni havas
tian ĉefpastron, kiu sidiĝis dekstre de la
trono de la Majesto en la ĉielo, 2 servanto de la
sanktejo, kaj de la vera tabernaklo, kiun starigis
ne homo, sed la Sinjoro. 3 Ĉar ĉiu ĉefpastro
estas enoficigita por oferi donacojn kaj oferojn;
kaj tial estas necese, ke ankaŭ ĉi tiu havu ion
por oferi. 4 Sed se li estus sur la tero, li tute ne
estus pastro, tial, ke jam ekzistas oferantoj de
donacoj laŭ la leĝo; 5 kiuj servas al la ekzemplo
kaj ombro de ĉielaj aferoj, kiel Moseo estis
admonita, faronte la tabernaklon; ĉar: Zorgu,
Li diris, ke vi faru ĉion laŭ la modelo, kiu estis
montrita al vi sur la monto. 6 Sed nun li ricevis
servadon des pli bonan, ju pli bona estas la
interligo, kies interulo li fariĝis kaj kiu sur pli
bonaj promesoj estas dekretita. 7 Ĉar se tiu
unua interligo estus sendifekta, tiam ne estus
serĉita loko por dua. 8 Ĉar riproĉante ilin, Li
diris: Jen venos la tempo, diras la Eternulo,
Kiam Mi faros kun la domo de Izrael kaj la
domo de Jehuda interligon novan: 9 Ne tian,
kiel la interligo, kiun Mi faris kun iliaj patroj
En la tago, kiam Mi prenis ilian manon, por
elkonduki ilin el la lando Egipta, Ĉar ili ne restis
en Mia interligo, Kaj Mi malatentis ilin, diris
la Eternulo. 10 Sed jen estas la interligo, kiun
Mi faros kun la domo de Izrael Post tiu tempo,
diras la Eternulo: Mi metos Miajn leĝojn en ilian
internon, Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos, Kaj
Mi estos ilia Dio, Kaj ili estos Mia popolo. 11 Kaj
ne plu instruos ĉiu sian proksimulon, Kaj ĉiu
sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon; Ĉar
ĉiuj Min konos, De iliaj malgranduloj ĝis iliaj
granduloj; 12 Ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn,
Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu
rememoros. 13 Dirante: Novan interligon — Li
malnovigis la unuan. Kaj tio, kio kadukiĝas kaj
malnoviĝas estas proksima al malapero.

9 Sed eĉ la unua interligo havis ordonojn
pri Diservado, kaj sanktejon mondan. 2
Ĉar tabernaklo estis pretigita: la unua, en kiu
estis la kandelabro kaj la tablo kaj la panoj de
propono; ĝi estas nomata la Sanktejo; 3 kaj
post la dua kurteno, la tabernaklo nomata la
Plejsanktejo, 4 havanta la oran incensilon, kaj
la keston de interligo, tegitan entute per oro,
en kiu estis vazo ora (enhavanta la manaon) kaj
la ekflorinta bastono de Aaron kaj la tabeloj de
la interligo, 5 kaj super tio kerubojn de gloro
superombrantajn la fermoplaton, pri kiuj ni
nun ne povas detale paroli. 6 Kiam do ĉi tio estis
tiel aranĝita, en la unuan tabernaklon eniras
ĉiam la pastroj, farante la Diservojn; 7 sed en
la duan, unufoje en la jaro eniras la ĉefpastro
sola, ne sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro
la eraroj de la popolo; 8 per tio la Sankta Spirito
montras, ke la vojo en la sanktejon ankoraŭ
ne estas elmontrita, dum la unua tabernaklo
ankoraŭ staras; 9 kio estas parabolo por la nuna
tempo; laŭ kio estas oferataj donacoj kaj oferoj,

kiuj ne povas laŭ la konscienco perfektigi la
adoranton, 10 nur altrudate (kun manĝaĵoj
kaj trinkaĵoj kaj diversaj lavadoj kaj karnaj
purigadoj) ĝis tempo de reformo. 11 Sed Kristo,
aperinte kiel ĉefpastro de la estontaj bonoj, per
la pli granda kaj pli perfekta tabernaklo, ne
manfarita, tio estas ne el ĉi tiu kreo, 12 nek per
la sango de kaproj kaj bovidoj, sed per sia propra
sango, eniris unufoje por ĉiam en la sanktejon,
atinginte eternan elaĉeton. (aiōnios g166) 13 Ĉar se
la sango de kaproj kaj bovoj, kaj la cindro de
bovidino, ŝprucigite sur malpurulojn, sanktigas
ĝis la purigado de la karno: 14 kiom pli la sango
de Kristo, kiu per la eterna Spirito sin oferis
senmakula al Dio, purigos vian konsciencon el
malvivaj faroj, por servi al la vivanta Dio? (aiōnios
g166) 15 Kaj pro tio li estas interulo de nova
testamento, por ke (post kiam morto okazis
por la elaĉeto de tiuj pekoj, kiuj estis sub la
unua testamento) la vokitoj ricevu la promeson
de la eterna heredaĵo. (aiōnios g166) 16 Ĉar kiam
estas testamento, nepre devas esti la morto de
la testamentinto. 17 Ĉar testamento efektiviĝas
rilate mortinton, ĉar ĝi neniam efikas, dum
vivas la testamentinto. 18 Tial ankaŭ la unua
testamento ne sen sango dediĉiĝis. 19 Ĉar
Moseo, parolinte ĉiun ordonon laŭ la leĝo al
la tuta popolo, prenis la sangon de bovidoj kaj
kaproj, kun akvo kaj lano skarlata kaj hisopo,
kaj aspergis la libron mem kaj la tutan popolon,
20 dirante: Jen estas la sango de la interligo,
kiun Dio ordonis al vi. 21 Plue li aspergis per
la sango la tabernaklon kaj ĉiujn vazojn de la
Diservo. 22 Kaj laŭ la leĝo, preskaŭ ĉio puriĝas
per sango; kaj sen sangoverŝado ne fariĝas
absolvo. 23 Necese do estis, ke la ekzemploj
de la enĉielaj aferoj estu purigitaj per ĉi tiuj,
sed la enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferoj,
ol ĉi tiuj. 24 Ĉar eniris Kristo ne en sanktejon
manfaritan, ekzemplon de la vera; sed en la
ĉielon mem, por aperi antaŭ la vizaĝo de Dio
por ni; 25 nek estas necese, ke li oferu sin ofte,
kiel la ĉefpastro eniras en la sanktejon jaron
post jaro, kun sango ne propra; 26 alie li devus
ofte suferi de post la fondo de la mondo; sed
nun unufoje en la fino de la mondaĝoj li aperis,
por forigi la pekon per la ofero de si mem.
(aiōn g165) 27 Kaj kiel estas dekretite por homoj
unufoje morti, kaj post tio juĝo; 28 tiel ankaŭ
Kristo, oferite unufoje, por porti la pekojn de
multaj, aperos duan fojon, aparte de peko, al
tiuj, kiuj lin atendas, por savo.

10 Ĉar la leĝo, havante ombron de estontaj
bonaĵoj, ne la bildon mem de la aferoj,
neniam povas, per tiuj samaj oferoj, kiujn oni
oferadas senĉese jaron post jaro, perfektigi la
tien venantajn. 2 Ĉar alie ĉu ili ne ĉesus esti
oferataj? tial, ke la adorantoj, unufoje purigite,
jam ne havus konsciencon pri pekoj. 3 Sed en
tiuj oferoj estas ĉiujara rememorigo pri pekoj.
4 Ĉar ne eble estas, ke la sango de bovoj kaj
kaproj forprenus pekojn. 5 Tial, venante en
la mondon, li diris: Oferojn kaj donacojn Vi
ne deziras, Sed korpon Vi preparis por mi; 6
Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne ŝatis. 7 Tiam
mi diris: Jen mi venis (En la rulaĵo de la libro
estas skribite pri mi), Por plenumi Vian volon,
ho Dio! 8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donacojn
kaj bruloferojn kaj pekoferojn Vi nek deziris
nek ŝatis (kiuj estas oferataj laŭ la leĝo), 9 tiam
li diris: Jen mi venis, por plenumi Vian volon.
Li forprenas la unuan, por ke li starigu la duan.
10 Laŭ tiu volo ni estas sanktigitaj per la ofero
de la korpo de Jesuo Kristo unufoje por ĉiam.
11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage, servante kaj
oferante ofte la samajn oferojn, kiuj neniam
povas forpreni pekojn; 12 sed li, oferinte unu
oferon por pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre de
Dio; 13 de nun atendante, ĝis liaj malamikoj
fariĝos benketo por liaj piedoj. 14 Ĉar per unu
ofero li perfektigis ĝis eterneco la sanktigatojn.
15 Kaj la Sankta Spirito ankaŭ atestas al ni; ĉar,
dirinte: 16 Jen estas la interligo, kiun Mi faros
kun ili Post tiu tempo, diras la Eternulo: Mi
metos Miajn leĝojn en ilian internon, Kaj sur ilia
koro Mi ilin skribos; li ankaŭ diras: 17 Kaj iliajn
pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros.
18 Sed kie estas absolvo de ĉi tiuj, ne plu estas
oferado pro peko. 19 Havante do, fratoj, kuraĝon
eniri en la plejsanktejon per la sango de Jesuo,
20 per la vojo nova kaj vivanta, kiun li dediĉis
por ni, tra la kurteno, tio estas, lia karno, 21

kaj havante grandan pastron super la domo de
Dio, 22 ni alproksimiĝu kun sincera koro, en
pleneco de fido, kun niaj koroj aspergitaj for de
malbona konscienco, kaj kun la korpoj lavitaj
per akvo pura; 23 ni tenu firme la konfeson
de nia espero sendekliniĝe; ĉar la promesinto
estas fidela; 24 kaj ni pripensu unu la alian, por
instigi al amo kaj bonaj faroj; 25 ne forlasante
nian kunvenadon, kiel estas la kutimo de iuj;
sed konsilante unu la alian, kaj des pli forte,
ju pli vi vidas la tagon alproksimiĝanta. 26
Ĉar se, ricevinte la scion de la vero, ni pekos
memvole, jam ne restas ofero pro pekoj, 27
sed ia timoplena atendo de juĝo, kaj de fajra
kolero, kiu ekstermos la kontraŭulojn. 28 Tiu,
kiu malŝatis la leĝon de Moseo, sen kompato
mortas ĉe du aŭ tri atestantoj; 29 kiom pli
severan punon, vi opinias, ke meritos tiu, kiu
piedpremis la Filon de Dio kaj rigardas kiel ne
sanktan la sangon de la interligo, per kiu li estis
sanktigita, kaj kiu spitis la Spiriton de graco? 30
Ĉar ni konas Tiun, kiu diris: Ĉe Mi estas venĝo,
Mi repagos. Kaj ankaŭ: La Eternulo juĝos Sian
popolon. 31 Terure estas fali en la manojn de
la vivanta Dio. 32 Sed memoru la antaŭajn
tagojn, en kiuj vi, jam allumite, elportis grandan
konflikton de suferoj; 33 unuflanke, kiam vi
fariĝis spektaklo per riproĉoj kaj doloroj, kaj
aliflanke, kiam vi partoprenis kun tiuj, kiuj tian
sperton havis. 34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj
estis en katenoj, kaj ĝoje akceptis la rabadon
de via posedaĵo, sciante, ke vi mem havas
pli bonan kaj restantan posedaĵon. 35 Tial ne
forĵetu vian kuraĝon, kiu havas rekompencon
grandan. 36 Ĉar vi havas bezonon de pacienco,
por ke, plenuminte la volon de Dio, vi ricevu la
promeson. 37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo,
La venonto venos, kaj ne malfruos. 38 Sed
virtulo vivos per sia fideleco; Kaj se li sin tiros
malantaŭen, mia spirito ne ĝojos en li. 39 Sed ni
ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj en pereon,
sed el la kredantaj por la gajnado de la animo.

11 Kaj la fido estas realigo de esperataĵoj,
provado de aferoj ne vidataj. 2 Ĉar per tio
la antikvuloj ricevis bonan ateston. 3 Per la fido
ni komprenas, ke la mondaĝoj estas kreitaj per
vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas vidata, ne estas
farita el aperantaĵoj. (aiōn g165) 4 Per la fido Habel
oferis al Dio pli bonan oferon ol Kain, per kio li
ricevis ateston, ke li estas justa, ĉar Dio atestis
pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte, ankoraŭ
parolas. 5 Per la fido Ĥanoĥ estis transportita,
por ne vidi morton; kaj li ne estis trovata, ĉar
Dio lin transportis; ĉar antaŭ lia transporto
estis atestite pri li, ke li plaĉis al Dio; 6 kaj sen
fido neeble estas plaĉi al Li; ĉar necese estas,
ke tiu, kiu alvenas al Dio, kredu, ke Li ekzistas,
kaj ke Li fariĝas rekompencanto al tiuj, kiuj Lin
diligente serĉas. 7 Per la fido Noa, avertite pri la
ankoraŭ ne viditaj aferoj, kun pia timo konstruis
arkeon por la savado de sia domo; per kio li
kondamnis la mondon, kaj fariĝis heredanto de
la justeco laŭ fido. 8 Per la fido Abraham, vokite,
obeis eliri en lokon, kiun li estis ricevonta
kiel heredaĵon; kaj li eliris, ne sciante, kien li
iras. 9 Per la fido li fariĝis pasloĝanto en la
lando de la promeso, kiel lando fremda, loĝante
en tendoj kun Isaak kaj Jakob, kunheredantoj
de la sama promeso; 10 ĉar li serĉis la urbon
havantan la fundamentojn, kies arĥitekturisto
kaj konstruanto estas Dio. 11 Per la fido ankaŭ
Sara mem ricevis kapablon gravediĝi, eĉ post
la ordinara aĝo, ĉar ŝi kredis la Promesinton
fidela; 12 sekve ankaŭ el unu, kaj tiu kvazaŭ
malviva, leviĝis tiel multaj, kiel la steloj de la
ĉielo laŭnombre, kaj kiel la sablo, kiu estas sur
la bordo de la maro, nekalkulebla. 13 Ĉiuj tiuj
mortis en fido, ne ricevinte la promesojn, sed
vidinte kaj salutinte ilin de malproksime, kaj
konfesinte, ke ili estas fremduloj kaj migrantoj
sur la tero. 14 Ĉar tiuj, kiuj parolas tiamaniere,
konstatas, ke patrolandon ili serĉas. 15 Kaj se
ili tenadus en memoro tiun landon, el kiu ili
eliris, ili havus ian okazon por reiri. 16 Sed nun
pli bonan landon ili celas, tio estas, ĉielan; tial
Dio ne hontas pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar Li
por ili pretigis urbon. 17 Per la fido Abraham,
provate, oferis Isaakon; tiu, kiu akceptis la
promesojn, ekoferis ja sian solenaskiton; 18
nome tiu, al kiu estis dirite: Per Isaak oni nomos
vian idaron; 19 pensante, ke Dio povas relevi lin

eĉ el la mortintoj; el kie ankaŭ li en similaĵo
lin retrovis. 20 Per la fido Isaak benis Jakobon
kaj Esavon pri estontaj aferoj. 21 Per la fido
Jakob, mortante, benis ĉiun el la filoj de Jozef,
kaj adorkliniĝis sur la supro de sia bastono. 22
Per la fido Jozef, ĉe la fino de sia vivo, aludis
la foriron de la Izraelidoj, kaj pri siaj ostoj
ordonis. 23 Per la fido Moseo, naskiĝinte, estis
kaŝata tri monatojn de la gepatroj, ĉar ili vidis
la infaneton belega, kaj ne timis la dekreton
de la reĝo. 24 Per la fido Moseo, plenkreskinte,
rifuzis esti nomata filo de filino de Faraono,
25 plivole elektante kunsuferi kun la popolo
de Dio, ol havi la kelktempan ĝuadon de peko,
26 taksante la riproĉon de Kristo pligranda
riĉeco ol la trezoroj Egiptaj, ĉar li rigardis al la
estonta rekompenco. 27 Per la fido li forlasis
Egiptujon, ne timante la koleregon de la reĝo;
ĉar li persistis, kiel vidante Tiun, kiu ne estas
videbla. 28 Per la fido li observis la Paskon
kaj la sangaspergon, por ke la ekstermanto de
la unuenaskitoj ne tuŝu ilin. 29 Per la fido li
trapasis la Ruĝan Maron kvazaŭ sekteron, kion
fari penante, la Egiptoj dronis. 30 Per la fido
la muroj de Jeriĥo falis, ĉirkaŭirite sep tagojn.
31 Per la fido la malĉastistino Raĥab ne pereis
kun la nekredantoj, akceptinte la spionojn kun
paco. 32 Kaj kion mi diru plu? ĉar mankus al
mi tempo por rakonti pri Gideon kaj Barak kaj
Ŝimŝon kaj Jiftaĥ kaj David kaj Samuel kaj la
profetoj; 33 kiuj pere de fido venkis regnojn,
plenumis justecon, atingis promesojn, fermis
la buŝojn de leonoj, 34 estingis la forton de
fajro, forsaviĝis de la tranĉrando de glavo,
el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj en
militado, forkurigis armeojn de fremduloj. 35
Virinoj rericevis siajn mortintojn per revivigo;
kaj aliaj suferis turmentadon, ne akceptante
liberigon, por atingi pli bonan releviĝon; 36 kaj
aliaj elproviĝis per mokado kaj skurĝado kaj
ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo; 37 ili estis
ŝtonmortigataj, dissegataj, tentataj; per glavo
ili estis mortigitaj; ili ĉirkaŭvagis en ŝafaj kaj
kapraj feloj, senigite, subpremate, dolorigate 38
(je kiuj la mondo ne estis inda); ili vagadis en
dezertoj, sur montoj, en kavernoj kaj kaŝejoj de
la tero. 39 Kaj ĉiuj tiuj, ricevinte bonan ateston
per sia fido, ne ricevis la promeson, 40 ĉar Dio
antaŭvidis por ni ion pli bonan, por ke ili sen ni
ne estu perfektigataj.

12 Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian
nubegon da atestantoj, formetu ĉion pezan
kaj la pekon embarasantan, kaj persiste kuru
la kuradon antaŭ ni metitan, 2 direktante la
rigardon al la aŭtoro kaj perfektiganto de la
fido, Jesuo, kiu, pro la ĝojo antaŭ li metita,
suferis la krucon, malestimante honton, kaj
sidiĝis dekstre de la trono de Dio. 3 Ĉar pripensu
tiun, kiu suferis tian kontraŭdiradon de pekuloj
kontraŭ li, por ke vi ne laciĝu kaj ne malfortiĝu
en viaj spiritoj. 4 Vi ankoraŭ ne kontraŭstaris
ĝis sango, batalante kontraŭ peko; 5 kaj vi
forgesis la admonon, kiu rezonas kun vi, kiel
kun filoj: Mia filo, ne malŝatu la punon de la
Eternulo, Nek svenu, riproĉate de Li; 6 Ĉar kiun
la Eternulo amas, tiun Li punkorektas, Kaj Li
skurĝas ĉiun filon, kiun Li akceptas. 7 Se vi
suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas al vi;
ĉar kia filo estas, kiun la patro ne punas? 8
Sed se vi estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas
partoprenantoj, tiuokaze vi estas bastardoj, kaj
ne filoj. 9 Cetere ni havis patrojn de nia karno,
kiuj nin punis, kaj ni respektis ilin; ĉu ni ne
multe pli submetiĝu al la Patro de la spiritoj, kaj
vivu? 10 Ĉar ili ja dum kelke da tagoj laŭ sia volo
punis; sed Li, por utilo, por ke ni partoprenu
en Lia sankteco. 11 Ĉiu puno portempe ŝajnas
esti ne ĝoja, sed malĝoja; sed poste ĝi donas
la pacplenan frukton de justeco al tiuj, kiuj
per ĝi estas ekzercitaj. 12 Tial levu la manojn
pendantajn kaj la senfortajn genuojn; 13 kaj faru
rektajn vojetojn por viaj piedoj, por ke tio, kio
estas lama, ne deturniĝu, sed prefere resaniĝu.
14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen kiu
neniu vidos la Sinjoron; 15 rigardante zorge, por
ke neniu maltrafu la gracon de Dio, por ke nenia
radiko de maldolĉeco, altkreskante, vin ĝenu,
kaj por ke per tio multaj ne malpuriĝu; 16 por
ke ne estu iu malĉastulo aŭ malpiulo, kiel Esav,
kiu por unu manĝo vendis sian unuenaskitecon.
17 Ĉar vi scias, ke eĉ kiam li poste deziris heredi

la benon, li estis rifuzita; ĉar por pentado
li trovis nenian lokon, kvankam kun larmoj
li ĝin serĉis. 18 Ĉar vi ne alvenis al monto
tuŝebla kaj brulanta per fajro, kaj al nigreco kaj
mallumo kaj ventego, 19 kaj sono de trumpeto
kaj voĉo de paroloj, kies aŭdantoj petegis, ke
plua vorto ne estu parolata al ili, 20 ĉar ili ne
povis elporti la ordonon: Se eĉ bruto tuŝos la
monton, ĝi estu ŝtonmortigita; 21 kaj tiel terura
estis la aperaĵo, ke Moseo diris: Mi timegas kaj
tremas; 22 sed vi alvenis al la monto Cion kaj
al la urbo de vivanta Dio, la ĉiela Jerusalem,
kaj al miriadoj da anĝeloj, 23 al la ĝenerala
kunveno kaj eklezio de la unuenaskitoj, en la
ĉielo enskribitaj, kaj al Dio, la Juĝisto de ĉiuj,
kaj al la spiritoj de justuloj perfektigitaj, 24
kaj al Jesuo, la interulo de nova interligo, kaj
al la sango de aspergo, kiu parolas pli bonajn
aferojn ol la sango de Habel. 25 Gardu vin, ke vi
ne forrifuzu la parolanton. Ĉar se ne forsaviĝis
tiuj, kiuj forrifuzis la admonanton sur la tero,
des malpli ni, deturnante nin de la parolanto el
la ĉielo, 26 kies voĉo tiam skuis la teron; sed
nun Li promesis, dirante: Ankoraŭ unufoje Mi
ekmovos ne sole la teron, sed ankaŭ la ĉielon.
27 Kaj tiu diro: Ankoraŭ unufoje — montras la
translokigon de la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj, por
ke la neskueblaj restu. 28 Tial, ricevante regnon
neskueblan, ni havu dankemecon, per kiu ni
adoru Dion akcepteble kun respektego kaj pia
timo; 29 ĉar nia Dio estas fajro konsumanta.

13 La fratamo daŭradu. 2 Ne forgesu
gastamon al nekonatoj; ĉar per tio iuj
gastigis anĝelojn, ne sciante. 3 Memoru la
katenitojn, kvazaŭ vi ankaŭ estus katenitaj, kaj
la suferantojn, ĉar vi ankaŭ estas en la korpo. 4
Estu honorata la edzeco ĉe ĉiuj, kaj la lito estu
senmakula; ĉar malĉastulojn kaj adultulojn Dio
juĝos. 5 Estu via karaktero sen monamo; estu
kontentaj je tio, kion vi havas; ĉar Li mem diris:
Mi ne foriros de vi kaj ne forlasos vin. 6 Tial ni
kuraĝas diri: La Eternulo estas mia helpanto,
mi ne timos; Kion faros al mi homo? 7 Memoru
viajn regintojn, kiuj parolis al vi la vorton de
Dio; kaj ilian fidon imitu, pripensante la finon
de ilia vivmaniero. 8 Jesuo Kristo estas la sama
hieraŭ, hodiaŭ, kaj ĝis eterneco. (aiōn g165) 9 Ne
forportiĝu per dogmaroj diversaj kaj fremdaj;
ĉar estas bone, ke la koro estu plifortigata per
graco, ne per manĝaĵoj, per kiuj ne profitis la
okupiĝantaj pri ili. 10 Ni havas altaron, el kiu la
servantoj de la tabernaklo havas nenian rajton
manĝi. 11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj, kies sango
estas en la sanktejon enportata de la ĉefpastro
pro peko, estas bruligataj ekster la tendaro. 12
Tial Jesuo ankaŭ, por ke li sanktigu la popolon
per sia propra sango, ekster la pordego suferis.
13 Tial ni eliru al li ekster la tendaro, portante
lian riproĉon. 14 Ĉar ĉi tie ni ne havas restantan
urbon, sed estontan ni serĉas. 15 Per li do ni
oferu al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio estas, la
frukton de niaj lipoj konfesantaj al lia nomo. 16
Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon;
ĉar tiaj oferoj plaĉas al Dio. 17 Obeu al tiuj,
kiuj vin regas, kaj submetiĝu; ĉar ili viglas pro
viaj animoj, kvazaŭ liveronte raporton; por ke
kun ĝojo ili faru tion, kaj ne ĝemante, ĉar ĉi
tio estus senprofita por vi. 18 Preĝu por ni;
ĉar ni fidas, ke ni havas bonan konsciencon,
dezirante en ĉio honeste vivi. 19 Sed des pli
urĝe mi petegas vin fari tion, por ke mi tiom pli
frue estu redonata al vi. 20 Nun la Dio de paco,
kiu relevis el la mortintoj la grandan paŝtiston
de la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuo, per la sango
de la eterna interligo, (aiōnios g166) 21 perfektigu
vin en ĉia bona laboro, por plenumi Lian volon,
farante en vi tion, kio plaĉas al Li, per Jesuo
Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne.
Amen. (aiōn g165) 22 Kaj mi petegas vin, fratoj,
toleru la vorton de konsilo, ĉar mi skribis al
vi per malmulte da vortoj. 23 Sciu, ke estas
liberigita nia frato Timoteo, kun kiu, se li venos
baldaŭ, mi vin vidos. 24 Salutu ĉiujn, kiuj vin
regas, kaj ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj estas el
Italujo, vin salutas. 25 Graco estu kun vi ĉiuj.
Amen.

Jakobo

1 Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo, al la dek du triboj, kiuj estas dispelitaj:
Saluton! 2 Rigardu ĉion kiel ĝojigan, miaj fratoj,
kiam vi falas en diversajn tentojn, 3 sciante, ke
la provado de via fido faras paciencon. 4 Kaj
la pacienco havu sian perfektan faradon, por
ke vi estu perfektaj kaj kompletaj, ne havante
mankon. 5 Sed se al iu el vi mankas saĝeco, li
petu Dion, kiu donacas al ĉiuj malavare kaj ne
riproĉas, kaj ĝi estos al li donata. 6 Sed li petu
en fido, neniel dubante; ĉar la dubanto similas
ondon de la maro, ventopelatan kaj skuatan. 7
Ĉar tiu homo ne pensu, ke li ricevos ion de la
Sinjoro — 8 duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj
siaj vojoj. 9 Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia
alteco; 10 kaj la riĉulo pri sia humiliĝo; ĉar kiel
floro de herbo li forpasos. 11 Ĉar la suno leviĝas
kun la brulvento kaj sekigas la herbon, kaj ĝia
floro falas, kaj la gracio de ĝia formo pereas; tiel
ankaŭ la riĉulo velkos en siaj vojoj. 12 Feliĉa estas
la homo, kiu elportas tenton; ĉar kiam li estos
elprovita, li ricevos la kronon de vivo, kiun la
Sinjoro promesis al tiuj, kiuj lin amas. 13 Neniu
diru, kiam li estas tentata: Mi estas tentata
de Dio; ĉar Dio ne estas tentebla de malbono,
kaj Li mem tentas neniun; 14 sed ĉiu estas
tentata, kiam li estas fortirata de sia dezirado,
kaj delogata. 15 Tiam la dezirado, gravediĝinte,
naskas pekon; kaj la peko, maturiĝinte, naskas
morton. 16 Ne trompiĝu, miaj amataj fratoj.
17 Ĉiu bona donaĵo kaj ĉiu perfekta donaco
estas de supre, malsuprenvenante de la Patro
de lumoj, ĉe kiu ne povas ekzisti ŝanĝo, nek
ombro de sinturnado. 18 Laŭ Sia propra volo
Li naskis nin per la vorto de la vero, por ke ni
estu kvazaŭ unuaaĵo de Liaj kreitaĵoj. 19 Tion vi
scias, miaj amataj fratoj. Sed ĉiu rapidu aŭdi,
malrapidu paroli, malrapidu koleri; 20 ĉar la
kolero de homo ne efektivigas la justecon de
Dio. 21 Tial, formetinte ĉian malpurecon kaj
superfluon de malico, akceptu kun humileco
la enplantitan vorton, kiu povas savi viajn
animojn. 22 Sed estu plenumantoj de la vorto,
kaj ne nur aŭskultantoj, trompantaj vin mem.
23 Ĉar se iu estas aŭskultanto de la vorto, kaj
ne plenumanto, li similas iun, kiu rigardas sian
naturan vizaĝon en spegulo; 24 ĉar li sin rigardas
kaj foriras, kaj tuj forgesas, kia li estis. 25 Sed
tiu, kiu fikse rigardas en la perfektan leĝon,
la leĝon de libereco, kaj tiel restas, ne estante
aŭskultanto, kiu forgesas, sed plenumanto, kiu
energias, tiu estos benata en sia faro. 26 Se iu
ŝajnas al si religia, ne bridante sian langon, sed
trompante sian koron, ties religio estas vanta.
27 Religio pura kaj senmakula antaŭ nia Dio kaj
Patro estas jena: viziti orfojn kaj vidvinojn en
ilia mizero, kaj sin gardi sen malpuriĝo de la
mondo.

2 Miaj fratoj, ne kun personfavorado tenu la
fidon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la glora
Sinjoro. 2 Ĉar se en vian sinagogon envenas viro
kun oraj ringoj, en bela vestaro, kaj envenas
ankaŭ malriĉulo en malpura vestaro; 3 kaj vi
respektas la bele vestitan homon, kaj diras:
Sidiĝu ĉi tie en bona loko; kaj diras al la
malriĉulo: Staru tie, aŭ sidiĝu sube apud mia
piedbenketo; 4 ĉu vi ne diferencigas en vi
mem, kaj fariĝas juĝistoj malbone pensantaj? 5
Aŭskultu, miaj amataj fratoj; ĉu Dio ne elektis la
malriĉulojn laŭ la mondo, por esti riĉaj rilate al
fido, kaj heredantoj de la regno, kiun Li promesis
al tiuj, kiuj Lin amas? 6 Sed vi malhonoradis
la malriĉulon. Ĉu ne subpremas vin la riĉuloj,
kaj mem trenas vin antaŭ la tribunalojn? 7
Ĉu ili ne blasfemas la honorindan nomon, sur
vin metitan? 8 Tamen, se vi plenumas la reĝan
leĝon laŭ la Skribo: Amu vian proksimulon kiel
vin mem — vi faras bone; 9 sed se vi favoras
personojn, vi faras pekon, kulpigitaj de la leĝo,
kiel malobeintoj. 10 Ĉar ĉiu, kiu observas la
tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri unu punkto,
fariĝis kulpa pri ĉio. 11 Ĉar Tiu, kiu diris: Ne
adultu — diris ankaŭ: Ne mortigu. Se do vi ne
adultas, sed mortigas, vi fariĝis malobeinto
kontraŭ la leĝo. 12 Tiel parolu, kaj tiel agu,
kiel juĝotoj laŭ leĝo de libereco. 13 Ĉar al tiu,
kiu ne kompatis, la juĝo estos senkompata; la
kompato sin altigas super la juĝo. 14 Kia estas
la profito, miaj fratoj, se iu diras, ke li havas
fidon, sed ne havas farojn? ĉu tiu fido povas

lin savi? 15 Se frato aŭ fratino estas nuda kaj
sen ĉiutaga manĝo, 16 kaj iu el vi diras al ili:
Iru en paco, estu varmaj kaj sataj; tamen vi
ne donas al ili tion, kion la korpo bezonas, kia
estas la profito? 17 Tiel same fido, ne havante
farojn, estas en si mem malviva. 18 Kaj cetere
iu diros: Vi havas fidon, kaj mi havas farojn;
montru al mi vian fidon aparte de faroj, kaj
mi per miaj faroj montros al vi la fidon. 19
Vi ja kredas, ke Dio estas unu; vi faras bone;
la demonoj ankaŭ kredas kaj tremas. 20 Se ĉu
vi volas scii, ho vantulo, ke la fido sen faroj
estas senfrukta? 21 Ĉu nia patro Abraham ne
praviĝis per faroj, oferinte sian filon Isaak sur
la altaro? 22 Vi vidas, ke la fido kunagis kun
liaj faroj, kaj per faroj la fido perfektiĝis; 23 kaj
plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj Abraham
kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel
virto; kaj li estis nomita: amiko de Dio. 24 Vi
vidas, ke homo praviĝas per faroj, kaj ne sole
per fido. 25 Tiel same, ĉu ankaŭ la malĉastistino
Raĥab ne praviĝis per faroj, kiam ŝi akceptis la
senditojn kaj forsendis ilin per alia vojo? 26 Ĉar
kiel la korpo aparte de la spirito estas malviva,
tiel ankaŭ fido aparte de faroj estas malviva.

3 Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante,
ke ni ricevos pli severan juĝon. 2 Ĉar
multokaze ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas
parole, tiu estas perfekta homo, kapabla bridi
ankaŭ la tutan korpon. 3 Se ni al la ĉevaloj
enmetas la bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu
al ni, ni ankaŭ ĉirkaŭturnas ilian tutan korpon.
4 Jen ankaŭ la ŝipoj, kiuj, kvankam ili estas tiel
grandaj kaj estas kurepelataj de fortaj ventoj,
tamen per tre malgranda direktilo turniĝadas,
kien ajn la volo de la direktilisto decidas. 5
Tiel ankaŭ la lango estas malgranda membro,
kaj fanfaronas grandaĵojn. Jen, kiel grandan
arbaron ekbruligas fajrero! 6 Kaj la lango estas
fajro; mondo da maljusteco inter niaj membroj
estas la lango, kiu malpurigas la tutan korpon
kaj ekbruligas la radon de la naturo kaj estas
ekbruligita de Gehena. (Geenna g1067) 7 Ĉar ĉiun
specon de bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj
enmaraĵoj la homa raso al si subigas kaj subigis;
8 sed la langon neniu povas subigi; ĝi estas
malkvieta malbono, plena de mortiga veneno.
9 Per ĝi ni benas la Sinjoron kaj Patron; kaj per
ĝi ni malbenas homojn, faritajn laŭ la bildo de
Dio; 10 el la sama buŝo eliras beno kaj malbeno.
Miaj fratoj, tio devus ne tiel esti. 11 Ĉu la fonto
elŝprucigas el la sama aperturo dolĉan akvon
kaj maldolĉan? 12 ĉu figarbo, miaj fratoj, povas
doni olivojn, aŭ vinberarbo figojn? kaj sala
akvo ne donas dolĉaĵon. 13 Kiu inter vi estas
saĝa kaj prudenta? tiu elmontru per honesta
vivado siajn farojn en mildeco de saĝeco. 14
Sed se vi havas akran ĵaluzon kaj malpacon en
via koro, ne fieru, kaj ne mensogu kontraŭ la
vero. 15 Ĉi tiu saĝeco ne devenas de supre, sed
estas monda, laŭsenta, demona. 16 Ĉar kie estas
ĵaluzo kaj malpaco, tie estas konfuzo kaj ĉia
malnobla ago. 17 Sed la saĝeco, kiu estas de
supre, estas unue ĉasta, poste pacema, milda,
cedema, plena de kompatemo kaj bonaj fruktoj,
sen partieco, sen hipokriteco. 18 Kaj la frukto
de justeco estas semata en paco por tiuj, kiuj
faras pacon.

4 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi?
ĉu ne de viaj voluptoj, militantaj en viaj
membroj? 2 Vi deziras, kaj ne havas; vi mortigas
kaj konkuras, kaj ne povas akiri; vi batalas kaj
militas; vi ne havas, ĉar vi ne petas. 3 Vi petas
kaj ne ricevas, tial, ke vi petas malprave, por ke
vi elspezu por viaj voluptoj. 4 Vi adultulinoj,
ĉu vi ne scias, ke la amikeco al la mondo estas
malamikeco al Dio? Ĉiu do, kiu volas esti amiko
de la mondo, fariĝas malamiko de Dio. 5 Aŭ
ĉu vi opinias, ke la Skribo vane parolas? Ĉu la
spirito, kiun Li loĝigis en ni, deziregas envieme?
6 Sed Li donas pli grandan gracon. Tial estas
dirite: Dio kontraŭstaras al la fieruloj, sed al la
humiluloj Li donas gracon. 7 Submetiĝu do al
Dio; sed rezistu la diablon, kaj li forkuros de vi.
8 Alproksimiĝu al Dio, kaj Li alproksimiĝos al
vi. Purigu la manojn, vi pekuloj, kaj ĉastigu la
korojn, vi duoblanimuloj. 9 Mizeru kaj malĝoju
kaj ploru; via ridado turniĝu en ploron, kaj via
ĝojo en malĝojon. 10 Humiliĝu antaŭ la Sinjoro,
kaj Li vin altigos. 11 Ne kalumniu unu la alian,
fratoj. Kiu kalumnias fraton aŭ juĝas sian fraton,
tiu kalumnias la leĝon kaj juĝas la leĝon; sed se

vi juĝas la leĝon, vi jam estas ne plenumanto de
la leĝo, sed juĝanto. 12 Unu estas la leĝdonisto
kaj juĝisto, Tiu, kiu povas savi aŭ pereigi; kiu vi
estas, juĝanta vian proksimulon? 13 Atentu nun
vi, kiuj diras: Hodiaŭ aŭ morgaŭ ni iros al tiu
urbo kaj restos tie unu jaron kaj negocados kaj
profitos; 14 kvankam vi ne scias, kio morgaŭ
okazos. Kio estas via vivo? Vi ja estas vaporo,
kiu mallongan tempon montriĝas kaj poste
malaperas. 15 Anstataŭ diri: Se la Sinjoro volos,
ni vivados kaj faros ĉi tion aŭ tion. 16 Sed nun vi
fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu tia singratulado
estas malbona. 17 Kiu do scias bonfari, kaj ne
bonfaras, ĉe tiu estas peko.

5 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la
mizeroj sur vin alvenontaj. 2 Via riĉo putriĝis,
kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj. 3 Via oro
kaj via arĝento rustiĝis; kaj ilia rusto atestos
kontraŭ vi, kaj konsumos vian karnon, kiel
fajro. En la lastaj tagoj vi kolektadis trezoron. 4
Jen krias la de vi trompe retenata salajro de
la laboristoj, kiuj falĉis viajn kampojn; kaj la
krioj de la rikoltintoj venis en la orelojn de
la Eternulo Cebaot. 5 Vi luksadis sur la tero,
kaj diboĉadis; vi nutradis viajn korojn en tago
de buĉado. 6 Vi kondamnis, vi mortigis la
justulon; li ne kontraŭstaras al vi. 7 Paciencu
do, fratoj, ĝis la alveno de la Sinjoro. Jen la
terkultivisto atendas la multevaloran frukton
de la tero, paciencante pri ĝi, ĝis ĝi ricevos
la fruan kaj la malfruan pluvon. 8 Vi ankaŭ
paciencu; fortikigu viajn korojn; ĉar la alveno
de la Sinjoro alproksimiĝas. 9 Ne murmuru,
fratoj, unu kontraŭ la alia, por ke vi ne estu
juĝataj; jen la juĝisto staras antaŭ la pordoj. 10
Prenu, fratoj, kiel ekzemplon de suferado kaj
pacienco, la profetojn, kiuj parolis en la nomo
de la Sinjoro. 11 Jen ni nomas feliĉaj tiujn, kiuj
elportis suferon; vi aŭdis pri la pacienco de
Ijob, kaj vidis la finan agadon de la Sinjoro, ke la
Sinjoro estas kompatema kaj indulgema. 12 Sed
antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru, nek per la ĉielo,
nek per la tero, nek per ia alia ĵuro; sed via jes
estu jes, kaj via ne estu ne; por ke vi ne falu sub
juĝon. 13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu. Ĉu iu estas
gaja? li psalme kantu. 14 Ĉu iu el vi malsanas?
li venigu la presbiterojn de la eklezio; kaj ili
preĝu super li, ŝmirinte lin per oleo en la nomo
de la Sinjoro; 15 kaj la preĝo de fido savos la
malsanulon, kaj la Sinjoro relevos lin; kaj se li
faris pekojn, tio estos pardonita al li. 16 Konfesu
do viajn pekojn unu al la alia, kaj preĝu unu
por la alia, por ke vi resaniĝu. Petego de justulo
multe efikas per sia energio. 17 Elija estis homo
samnatura, kiel ni, kaj li preĝis fervore, ke ne
pluvu; kaj ne pluvis sur la teron dum tri jaroj
kaj ses monatoj. 18 Kaj denove li preĝis; kaj la
ĉielo donis pluvon, kaj la tero ekproduktis sian
frukton. 19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de la
vero, kaj iu lin returnos, 20 oni sciu, ke tiu, kiu
returnas pekulon de la elvoja forvago, savos
animon el morto kaj kovros amason da pekoj.

1 Petro

1 Petro, apostolo de Jesuo Kristo, al la elektitoj,
kiuj estas el la dispelitaro, pasloĝantaj en
Ponto, Galatujo, Kapadokio, Azio, kaj Bitinio, 2
laŭ la antaŭscio de Dio, la Patro, en sanktigo de
la Spirito, por obeo kaj aspergo de la sango de
Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco pligrandiĝu. 3
Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, kiu laŭ Sia granda kompato nin renaskis
en esperon vivan per la releviĝo de Jesuo Kristo
el la mortintoj, 4 en heredaĵon ne pereontan,
ne makulotan, ne velkontan, rezervitan en la
ĉielo por vi, 5 kiuj estas gardataj de la potenco
de Dio per fido al savo preta malkaŝiĝi en la
lasta tempo. 6 En tio vi ĝojegas, kvankam por
kelka tempo, se estas necese, malĝojigite en
diversaj tentoj, 7 por ke la provado de via fido,
pli multevalora ol oro, kiu pereas, kvankam per
fajro provite, troviĝu efika por laŭdo kaj gloro
kaj honoro en la malkaŝo de Jesuo Kristo; 8
kiun, ne vidinte, vi amas; kiun kvankam nun vi
ne vidas, tamen, al li kredante, vi ĝojegas per
ĝojo nedirebla kaj gloroplena; 9 ricevante la
celon de via fido, savon de animoj. 10 Koncerne
tiun savon esploris kaj serĉis la profetoj, kiuj
profetis pri la graco venonta al vi; 11 serĉante,
kiun kaj kian tempon montris la enestanta en ili
Spirito de Kristo, kiu atestis antaŭe la suferojn
por Kristo kaj la sekvontajn glorojn. 12 Kaj al ili
malkaŝiĝis, ke ne al si mem, sed al vi, ili liveris
tion, kio nun estas proklamita al vi de tiuj, kiuj
predikis al vi la evangelion per la Spirito Sankta,
elsendita el la ĉielo; en kiujn aferojn anĝeloj
deziras enrigardi. 13 Tial, ĉirkaŭzoninte la
lumbojn de via menso, estu sobraj kaj esperadu
perfekte la gracon alportotan al vi en la malkaŝo
de Jesuo Kristo; 14 kiel infanoj de obeo, ne
formiĝante laŭ la voluptoj, kiujn vi antaŭe
havis en via nescio; 15 sed kiel via Vokinto
estas sankta, tiel vi ankaŭ fariĝu sanktaj en ĉia
konduto; 16 pro tio, ke estas skribite: Vi estu
sanktaj, ĉar Mi estas sankta. 17 Kaj se vi vokas
la Patron, kiu sen personfavorado juĝas laŭ la
faro de ĉiu, vi pasigu en timo la tempon de via
ĉi tiea loĝado; 18 sciante, ke ne per pereemaj
objektoj, oro aŭ arĝento, vi elaĉetiĝis el via
vanta vivmaniero, kiun vi ricevis de viaj patroj;
19 sed per multekosta sango, kiel de ŝafido
senmakula kaj sendifekta, la sango de Kristo;
20 kiu estis antaŭdifinita antaŭ la fondo de la
mondo, sed elmontrita en la fino de la tempoj
pro vi, 21 kiuj per li fidas Dion, kiu relevis lin
el la mortintoj kaj donis al li gloron; por ke
via fido kaj espero estu al Dio. 22 Ĉastiginte
viajn animojn, en la obeo al la vero, por sincera
amo al la frataro, amu unu la alian el la koro
fervore; 23 renaskite, ne el pereema semo, sed
el nepereema, per la vorto de Dio, vivanta kaj
restanta. (aiōn g165) 24 Ĉar: Ĉiu karno estas herbo,
Kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel kampa floreto.
Sekiĝas herbo, velkas floreto; 25 Sed la vorto
de la Eternulo restas eterne. Kaj ĉi tiu estas la
parolo, kiu estas predikita al vi. (aiōn g165)

2 Formetinte do ĉian malbonon kaj ĉian
trompon kaj hipokritecon kaj enviojn kaj
ĉiajn kalumniojn, 2 kiel ĵusnaskitaj suĉinfanoj,
sopiru al la spirita lakto pura, por ke vi per
tio kresku en savon, 3 se vi gustumis, ke
la Sinjoro estas bona; 4 al kiu alvenante,
kvazaŭ al ŝtono vivanta, de homoj rifuzita,
sed ĉe Dio elektita, honorinda, 5 vi ankaŭ,
kiel ŝtonoj vivantaj, konstruiĝas domo spirita,
sankta pastraro, por oferi spiritajn oferojn,
akcepteblajn de Dio per Jesuo Kristo. 6 Ĉar estas
enhavate en skribo: Jen Mi kuŝigas en Cion
bazangulan ŝtonon, elektitan, valoregan; Kaj kiu
lin fidas, tiu ne estos hontigita. 7 Por vi do, la
fidantoj, estas la valoregeco; sed por nefidantoj:
Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, Fariĝis
ŝtono bazangula; 8 kaj: Ŝtono de falpuŝiĝo kaj
roko de alfrapiĝo; ili falpuŝiĝas pro la vorto,
malobeante, por kio ankaŭ ili estas difinitaj. 9
Sed vi estas raso elektita, pastraro reĝa, nacio
sankta, popolo Diposedata, por ke vi proklamu
la gloron de Tiu, kiu vokis vin el mallumo en
Sian lumon mirindan; 10 kiuj iam estis ne-
popolo, sed nun estas popolo de Dio; antaŭe
nekompatitoj, sed nun kompatitoj. 11 Amataj,
mi petegas vin kiel fremdulojn kaj migrantojn,
detenu vin de karnaj voluptoj, kiuj militadas

kontraŭ la animo; 12 kondutante dece ĉe la
nacianoj, por ke, kvankam ili kalumnias vin kiel
malbonagulojn, tamen, vidante viajn bonfarojn,
ili gloru Dion en la tago de vizitado. 13 Submetu
vin al ĉiu homa institucio pro la Sinjoro; ĉu
al la reĝo, la superreganto; 14 ĉu al regantoj,
kiel liaj senditoj por venĝo al malbonaguloj
kaj por laŭdo al bonaguloj. 15 Ĉar la volo
de Dio estas, ke bonfarante, vi silentigu la
nesciadon de homoj malsaĝaj; 16 kiel liberaj, kaj
ne farantaj el via libereco kovrilon de malico,
sed kiel servistoj de Dio. 17 Ĉiujn honoru. La
frataron amu. Dion timu. La reĝon honoru.
18 Servantoj, submetu vin al viaj sinjoroj kun
ĉia timo; ne sole al la bonaj kaj malseveraj,
sed ankaŭ al la malbonhumoraj. 19 Ĉar tio
estas laŭdinda, se pro konscienco al Dio oni
elportas malĝojon, suferante maljuste. 20 Ĉar
kia honoro estas, se, pekante kaj sekve batate,
vi tion pacience elportas? sed se, bonfarante
kaj sekve suferante, vi tion pacience elportas,
tio estas laŭdinda antaŭ Dio. 21 Ĉar al ĉi tio vi
estas vokitaj; pro tio, ke Kristo ankaŭ suferis
pro vi, postlasante por vi ekzemplon, por ke vi
sekvu liajn postesignojn; 22 pekon li ne faris,
kaj trompo ne troviĝis en lia buŝo; 23 insultate,
li ne insultis responde; suferante, li ne minacis,
sed submetis sin al la juste juĝanta; 24 li mem
portis niajn pekojn en sia korpo sur la lignaĵo,
por ke ni, malvivigite koncerne pekojn, vivu
por justeco; per lia vundo vi resaniĝis. 25 Ĉar vi
estis kiel ŝafoj erarvagantaj; sed nun vi returne
venis al la Paŝtisto kaj Episkopo de viaj animoj.

3 Tiel same, edzinoj, submetu vin al viaj propraj
edzoj; por ke, eĉ se iuj ne obeas al la vorto,
ili sen la vorto estu gajnitaj per la konduto de
siaj edzinoj, 2 rigardante vian konduton kun
timo ĉastan. 3 Via ornamo estu ne la ekstera
ornamo de harplektado kaj orportado, aŭ la
surmetado de vestoj; 4 sed la kaŝita homo de la
koro en la nedifektebla vesto de spirito milda
kaj trankvila, kiu estas multevalora antaŭ Dio.
5 Ĉar tiel same ankaŭ, en la tempo antikva, la
sanktaj virinoj, kiuj esperis al Dio, ornamis sin,
submetante sin al siaj propraj edzoj; 6 kiel Sara
obeis al Abraham, nomante lin sinjoro; kies
infanoj vi fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate
per ia teruro. 7 Tiel same, edzoj, kunvivadu
kun viaj edzinoj laŭscie, donante honoron al la
virino kiel al la plimalforta ilo, kaj estante ankaŭ
kun ili kunheredantoj de la graco de vivo, por
ke viaj preĝoj ne malhelpiĝu. 8 Fine, estu ĉiuj
samideaj, simpatiaj, fratamemaj, kompatemaj,
humilanimaj; 9 ne repagantaj malbonon kontraŭ
malbono, nek insulton kontraŭ insulto, sed
kontraŭe benadantaj; ĉar al tio vi estas vokitaj,
por ke vi heredu benon. 10 Ĉar: Kiu volas
ami vivon kaj vidi bonajn tagojn, Tiu gardu
sian langon kontraŭ malbono, Kaj sian buŝon
kontraŭ mensoga parolo; 11 Li dekliniĝu de
malbono kaj faru bonon, Li serĉu pacon, kaj ĉasu
ĝin. 12 Ĉar la okuloj de la Eternulo estas turnitaj
al la piuloj, Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj; Sed la
vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj
faras malbonon. 13 Kaj kiu faros al vi malbonon,
se vi fariĝos fervoraj en la bono? 14 Sed se vi eĉ
suferus pro justeco, feliĉegaj vi estus; kaj ilian
timon ne timu, nek maltrankviliĝu; 15 sed la
Sinjoron Kriston sanktigu en viaj koroj; estu
ĉiam pretaj doni defendan respondon al ĉiu, kiu
vin demandas pri la motivo de la espero en vi,
sed kun humileco kaj timo; 16 havantaj bonan
konsciencon; por ke, dum vi estas malestimataj,
hontu tiuj, kiuj kalumnias vian bonan konduton
en Kristo. 17 Ĉar pli bone estus, se tiel volus
Dio, suferi pro bonfarado, ol pro malbonfarado.
18 Ĉar Kristo ankaŭ unufoje suferis pro pekoj,
justulo pro maljustuloj, por ke li nin konduku
al Dio; mortigite en la karno, sed vivigite en la
spirito; 19 en kiu ankaŭ li iris kaj predikis al la
enkarceraj spiritoj, 20 kiuj iam malobeis, kiam la
longedaŭra pacienco de Dio atendis en la tagoj
de Noa dum la pretigado de la arkeo, en kiu
malmultaj, tio estas ok personoj, elsaviĝis tra
akvo; 21 kiu ankaŭ vin nun savas en antitipo, la
bapto, ne la formetado de la karna malpuraĵo,
sed la demando de bona konscienco al Dio per
la releviĝo de Jesuo Kristo; 22 kiu estas dekstre
de Dio, irinte en la ĉielon; al li anĝeloj kaj
aŭtoritatoj kaj potencoj estas submetitaj.

4 Ĉar Kristo do suferis en la karno, vi ankaŭ
armu vin per la sama intenco; ĉar la suferinto

en la karno apartiĝis de pekoj; 2 por ke vi
travivu la reston de la enkarna tempo jam
ne laŭ la voluptoj de homoj, sed laŭ la volo
de Dio. 3 Ĉar la tempo pasinta sufiĉas, por
elfari la deziron de la nacianoj kaj iradi en
diboĉoj, voluptoj, vindrinkado, brufestenoj,
ebrieco, kaj abomenaj idolkultoj; 4 en kio ili
miras, ke vi ne kuras kune kun ili en la saman
superfluon de diboĉado, kaj ili kalumnias vin; 5
ili prirespondos al Tiu, kiu estas preta juĝi la
vivantojn kaj la mortintojn. 6 Ĉar por tio ankaŭ
la evangelio estas anoncita al la mortintoj, por
ke ili estu korpe juĝitaj laŭ homoj, sed spirite
vivu laŭ Dio. 7 Sed la fino de ĉio alproksimiĝas;
prudentiĝu do, kaj sobriĝu por preĝoj; 8 antaŭ
ĉio havante fervoran amon unu al alia; ĉar amo
kovras amason da pekoj; 9 estu gastamaj unu
al alia sen murmurado; 10 laŭmezure, kiel ĉiu
ricevis donacon, tiel ĝin administrante inter vi,
kiel bonaj administrantoj de la diversaspeca
graco de Dio; 11 se iu parolas, li parolu kvazaŭ
orakolojn de Dio; se iu administras, li administru
kvazaŭ el la forto, kiun Dio provizas; por ke en
ĉio Dio estu glorata per Jesuo Kristo, kies estas la
gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
(aiōn g165) 12 Amataj, ne surpriziĝu pri la fajrego
ĉe vi okazanta por provi vin, kvazaŭ io stranga
okazus ĉe vi; 13 sed laŭ tio, ke vi partoprenas
en la suferoj de Kristo, ĝoju; por ke ankaŭ en la
elmontro de lia gloro vi ĝoju ravege. 14 Se vi
estas riproĉataj pro la nomo de Kristo, feliĉegaj
vi estas; ĉar la Spirito de gloro kaj la Spirito de
Dio restas sur vi. 15 Nur neniu el vi suferu kiel
mortiginto, aŭ ŝtelisto, aŭ malbonfarinto, aŭ
kiel sintrudanto en malpropraj aferoj; 16 sed
se iu suferas kiel Kristano, li ne hontu; sed li
gloru Dion en tiu nomo. 17 Ĉar jam venis la
tempo por la komenco de la juĝo ĉe la domo
de Dio; kaj se ĝi komenciĝas ĉe ni, kia estos
la sorto de tiuj, kiuj ne obeas al la evangelio
de Dio? 18 Kaj se justulo apenaŭ saviĝas, kie
aperos malpiulo kaj pekulo? 19 Tial ankaŭ tiuj,
kiuj suferas laŭ la volo de Dio, alkonfidu siajn
animojn en bonfarado al fidela Kreinto.

5 La presbiterojn do inter vi mi admonas,
estante kunpresbitero kaj atestanto de la
suferoj de Kristo kaj partoprenanto en la
malkaŝota gloro: 2 Paŝtu la gregon de Dio
ĉe vi, direktante ĝin, ne devige, sed volonte,
laŭ Dio; ne pro avideco, sed bonvole; 3 ne
kvazaŭ sinjorante super la heredo, sed fariĝante
ekzemploj al la grego. 4 Kaj kiam elmontriĝos
la Ĉefpaŝtisto, vi ricevos la nevelkontan kronon
de gloro. 5 Tiel same, vi plijunuloj, submetu
vin al la pliaĝuloj. Tial ankaŭ vi ĉiuj submetu
vin unu al la alia, kaj zonu vin per humileco;
ĉar Dio kontraŭstaras al la fieruloj, sed al la
humiluloj donas gracon. 6 Humiligu vin do sub
la potencan manon de Dio, por ke Li altigu
vin ĝustatempe; 7 surĵetante sur Lin ĉian vian
zorgon, ĉar Li zorgas pri vi. 8 Estu sobraj,
vigladu; via kontraŭulo, la diablo, kiel leono
blekeganta ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos
forgluti; 9 lin rezistu, konstantaj en la fido,
sciante, ke la samaj suferoj plenumiĝas en via
frataro en la mondo. 10 Kaj la Dio de ĉia graco,
kiu vin alvokis al Sia eterna gloro en Kristo,
mem perfektigos, firmigos, plifortigos vin ne
longe suferintajn. (aiōnios g166) 11 Al Li estu la
potenco por ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn g165) 12
Per Silvano, la fidela frato, kiel mi opinias, al vi
mi skribis mallonge, konsilante kaj atestante,
ke ĉi tio estas la vera graco de Dio; en ĝi firme
staru. 13 Vin salutas la en Babel kunelektitino,
kaj Marko, mia filo. 14 Salutu unu la alian per
ama kiso. Paco al vi ĉiuj, kiuj estas en Kristo.

2 Petro

1 Simon Petro, servisto kaj apostolo de Jesuo
Kristo, al tiuj, kiuj ricevis egale altvaloran
fidon, kiel ni, en la justeco de nia Dio kaj
Savanto Jesuo Kristo: 2 Graco al vi kaj paco
pligrandiĝu en sciado pri Dio, kaj pri Jesuo, nia
Sinjoro; 3 pro tio, ke lia Dia povo donacis al
ni ĉion rilatantan al vivo kaj pieco, per la scio
de tiu, kiu nin vokis per sia propra gloro kaj
virto; 4 per kiuj li donacis al ni la promesojn
karegajn kaj tre grandajn; por ke per ili vi fariĝu
partoprenantoj en Dia naturo, forsaviĝinte el la
putreco, kiu estas en la mondo per voluptemo.
5 Kaj pro tiu sama kaŭzo viaflanke aplikante
ĉian diligentecon, en via fido aldonu virton; kaj
en virto scion; 6 kaj en scio sinregadon; kaj en
sinregado paciencon; kaj en pacienco piecon; 7
kaj en pieco fratamikecon, kaj en fratamikeco
amon. 8 Ĉar tiuj ecoj, se ĉe vi ili troviĝas
kaj abundas, faras vin nek mallaboremaj nek
senfruktaj en la scio de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
9 Ĉar tiu, al kiu mankas tiuj ecoj, estas blinda,
miopa, forgesinte la forpurigon el siaj antaŭaj
pekoj. 10 Sekve, fratoj, pli diligente klopodu,
por certigi vian vokon kaj elekton; ĉar farante
tion, vi neniam falpuŝiĝos; 11 ĉar tiel al vi estos
riĉe provizita la eniro en la eternan regnon de
nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. (aiōnios g166)
12 Pro tio mi ĉiam estos preta rememorigi vin
pri tiuj aferoj, kvankam vi ilin scias kaj estas
fortigitaj en la ĉeestanta vero. 13 Kaj mi opinias
konvena, dum mi estas en ĉi tiu tabernaklo,
vigligi vin per rememorigo; 14 sciante, ke baldaŭ
estos la demeto de mia tabernaklo, ĝuste kiel
nia Sinjoro Jesuo Kristo montris al mi. 15 Kaj
mi diligente penos, ke post mia foriro vi povu
konstante rememori tion. 16 Ĉar ne sekvinte
fabelojn sofismajn, ni konigis al vi la potencon
kaj alvenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, sed
vidinte per propraj okuloj lian majeston. 17
Ĉar li ricevis de Dio, la Patro, honoron kaj
gloron, kiam al li tia voĉo estis alportita el la
brilega gloro: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata,
en kiu Mi havas plezuron; 18 kaj tiun voĉon,
alportitan el la ĉielo, ni mem aŭdis, kunestante
kun li sur la sankta monto. 19 Kaj ni havas la
profetan vorton konfirmitan; kiun atentante,
vi bone faras, kvazaŭ lampon lumantan en
malhela loko, ĝis ektagiĝos kaj la matenstelo
ekleviĝos en viaj koroj; 20 antaŭ ĉio sciante, ke
neniu profetaĵo de la Skribo enhavas en si sian
propran klarigon. 21 Ĉar neniam profetaĵo estas
alportita per homa volo; sed homoj, movataj de
la Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.

2 Sed ankaŭ falsaj profetoj troviĝis inter la
popolo tiel same, kiel inter vi estos falsaj
instruistoj, kiuj sekrete enkondukos herezojn
pereigajn, eĉ malkonfesante la Sinjoron, kiu
ilin elaĉetis, kaj venigante sur sin rapidan
pereon. 2 Kaj ilian senbridecon sekvos multaj,
per kiuj la vojo de la vero estos kalumniata.
3 Kaj en avideco per trompaj paroloj ili vin
komercos; ilia kondamno nun de post tre longe
ne malfruas, kaj ilia pereo ne dormas. 4 Ĉar
se Dio ne indulgis anĝelojn pekintajn, sed,
eninferiginte ilin en kavernojn de mallumo,
transdonis ilin rezervatajn por la juĝo; (Tartaroō
g5020) 5 kaj ne indulgis la mondon antikvan,
sed gardis Noan kun sep aliaj, predikanton de
justeco, kiam Li sendis diluvon sur la mondon
de malpiuloj; 6 kaj, cindriginte la urbojn Sodom
kaj Gomora, kondamnis ilin per katastrofo,
farinte ilin ekzemplo al estontaj malpiuloj; 7 kaj
savis justan Loton, ĉagrenegatan de la senbrida
konduto de la malvirtuloj 8 (ĉar tiu justulo,
loĝante inter ili, en vidado kaj aŭdado, turmentis
sian justan animon, tagon post tago, pro iliaj
malvirtaj faroj): 9 la Sinjoro do scias savi el tento
la piulojn, kaj teni sub puno la maljustulojn
ĝis la tago de juĝo; 10 sed precipe tiujn, kiuj
iras laŭ la karno en volupto de malpuraĵo, kaj
malestimas regadon. Arogantaj, obstinaj, ili
ne timas insulti aŭtoritatojn; 11 sed kontraŭe,
anĝeloj, superante laŭ forto kaj potenco, ne faras
insultan akuzon kontraŭ ili antaŭ la Sinjoro. 12
Sed tiuj, kiel bestoj senprudentaj, naskitaj laŭ
naturo por kaptado kaj pereo, blasfemante en
aferoj, kiujn ili ne scias, en sia putreco pereos,
13 en malbono ricevante pagon por malbono;
homoj, kiuj opinias entagan diboĉon plezuro
kaj estas makuloj kaj hontindaĵoj, diboĉante en

sia uzado de la agapoj, dum ili kunfestenas kun
vi; 14 havante okulojn plenajn de adulto kaj ne
reteneblajn de pekado; forlogante malfirmajn
animojn; havante koron lertan por avideco;
estante filoj de malbeno; 15 forlasinte la rektan
vojon kaj erarvaginte, sekvinte la vojon de
Bileam, filo de Beor, kiu amis la rekompencon
de malbonfarado; 16 sed li estis riproĉita pro
sia malobeo; muta azeno, parolante per homa
voĉo, haltigis la frenezecon de la profeto. 17
Ili estas putoj senakvaj, kaj nebuletoj pelataj
de ventego; por ili la nigreco de mallumo estas
rezervita. 18 Ĉar, elparolante fanfaronaĵojn de
vanteco, ili forlogas en la karnovolupton per
senbrideco tiujn, kiuj ĵus forsaviĝis de tiuj, kiuj
vivadas en eraro; 19 anoncante al ili liberecon,
ili mem estas sklavoj de putreco; ĉar al kiu iu
submetiĝas, al tiu ankaŭ li sklaviĝas. 20 Ĉar se,
forsaviĝinte el la malpuraĵoj de la mondo per la
scio de la Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo, ili
estos denove tien implikitaj kaj venkitaj, ilia
lasta stato fariĝos pli malbona, ol la unua. 21
Ĉar estus por ili pli bone ne ekkoni la vojon de
justeco, ol, ekkoninte ĝin, returni sin for de la
sankta ordono al ili transdonita. 22 Al ili okazis
laŭ la vera proverbo: Hundo reveninta al sia
vomitaĵo, kaj porkino lavita al ruliĝado en koto.

3 Jam ĉi tiun duan epistolon, amataj, mi skribas
al vi; en ambaŭ mi instigas vian sinceran
menson per rememorigo; 2 por ke vi memoru
la antaŭdirojn de la sanktaj profetoj, kaj la
ordonon de la Sinjoro kaj Savanto per viaj
apostoloj; 3 unue sciante, ke en la lastaj tagoj
mokemuloj venos kun mokado, irante laŭ siaj
propraj voluptoj, 4 kaj dirante: Kie estas la
anonco de lia alveno? ĉar de kiam la patroj
endormiĝis, ĉio restas kiel de post la komenco
de la kreo. 5 Ĉar ili volonte forgesas, ke ĉielo
ekzistis de antikve, kaj tero kunmetita el akvo
kaj meze de akvo, laŭ la vorto de Dio; 6 per
kio la tiama mondo, diluvite, pereis; 7 sed la
nuna ĉielo kaj la tero per la sama vorto estas
destinitaj por fajro, rezervate ĝis la tago de juĝo
kaj pereo de malpiuloj. 8 Sed ne forgesu ĉi tiun
unu aferon, amataj, ke ĉe la Sinjoro unu tago
estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago. 9
La Sinjoro ne malrapidas pri la promeso, kiel
iuj malrapidecon kalkulas; sed paciencas al vi,
volante, ne ke iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al
pento. 10 Sed la tago de la Sinjoro venos, kvazaŭ
ŝtelisto; en tiu tago la ĉielo forpasos kun muĝa
bruego, kaj la elementoj brulante solviĝos, kaj
la tero kaj la faritaĵoj en ĝi forbrulos. 11 Ĉar
tiamaniere ĉio tio solviĝos, kiaj homoj vi do
devus esti en sankta konduto kaj pieco, 12
atendante kaj akcelante la alvenon de la tago
de Dio, pro kio la ĉielo flamanta solviĝos, kaj la
elementoj per fajra brulado fluidiĝos? 13 Sed laŭ
Lia promeso ni atendas novan ĉielon kaj novan
teron, en kiuj loĝas justeco. 14 Tial, amataj, tion
atendante, klopodu troviĝi en paco, senmakulaj
kaj neriproĉindaj antaŭ Li. 15 Kaj rigardu la
paciencon de nia Sinjoro kiel savon; kiel ankaŭ
nia amata frato Paŭlo, laŭ la saĝeco donita al
li, jam skribis al vi, 16 kiel ankaŭ en ĉiuj siaj
epistoloj, parolante en ili pri ĉi tio; en kiuj
estas iuj aferoj malfacile kompreneblaj, kiujn
la malkleruloj kaj malkonstantuloj tordas, kiel
ankaŭ la ceterajn skribaĵojn, al sia propra pereo.
17 Vi do, amataj, ĉi tion antaŭsciante, gardu vin,
por ke vi ne forlogiĝu per la eraro de la pekuloj,
kaj ne defalu de via propra konstanteco. 18
Sed kresku en graco kaj scio de nia Sinjoro kaj
Savanto Jesuo Kristo. Al li estu la gloro nun kaj
ĝis la tago de eterneco. Amen. (aiōn g165)

1 Johano

1 Tion, kio estis de la komenco, kion ni aŭdis,
kion ni vidis per niaj propraj okuloj, kion
ni rigardis kaj niaj manoj palpis, koncerne la
Vorton de vivo **2** (kaj la vivo elmontriĝis, kaj ni
vidis kaj atestas kaj anoncas al vi la vivon, la
eternan vivon, kiu estis ĉe la Patro kaj montriĝis
al ni); (aiōnios g166) **3** kion ni vidis kaj aŭdis,
tion ni anoncas al vi, por ke vi ankaŭ havu
kunulecon kun ni; kaj nia kunuleco estas kun
la Patro kaj kun Lia Filo Jesuo Kristo; **4** kaj ĉi
tion ni skribas, por ke nia ĝojo kompletiĝu.
5 Kaj jen estas la anonco, kiun ni aŭdis de Li
kaj anoncas al vi, ke Dio estas lumo, kaj da
mallumo estas en Li neniom. **6** Se ni diras, ke
ni havas kunulecon kun Li, kaj iradas en la
mallumo, ni mensogas, kaj ne faras la veron;
7 sed se ni iradas en la lumo, kiel Li estas en
la lumo, ni havas kunulecon unu kun la alia,
kaj la sango de Jesuo, Lia Filo, nin purigas de
ĉia peko. **8** Se ni diras, ke pekon ni ne havas, ni
nin trompas, kaj la vero ne estas en ni. **9** Se ni
konfesas niajn pekojn, Li estas fidela kaj justa
por pardoni al ni niajn pekojn kaj nin purigi de
ĉia maljusteco. **10** Se ni diras, ke ni ne pekis, ni
faras Lin mensoginto, kaj Lia vorto ne estas en
ni.

2 Infanetoj miaj, ĉi tion mi skribas al vi, por
ke vi ne peku. Kaj se iu pekas, ni havas
Advokaton ĉe la Patro, Jesuon Kriston, la justan;
2 kaj li estas repacigo pro niaj pekoj, kaj ne sole
pro niaj, sed ankaŭ pro la tuta mondo. **3** Kaj per
ĉi tio ni scias, ke ni konas lin: se ni observas
liajn ordonojn. **4** Kiu diras: Mi lin konas, kaj ne
observas liajn ordonojn, tiu estas mensoganto,
kaj la vero ne estas en li; **5** sed en ĉiu ajn, kiu
observas lian vorton, vere perfektiĝis la amo
al Dio. Per ĉi tio ni scias, ke ni estas en li: **6**
kiu diras, ke li restas en li, tiu mem devus tiel
iradi, kiel li iradis. **7** Amataj, al vi mi skribas ne
ordonon novan, sed malnovan ordonon, kiun vi
havis de la komenco; la malnova ordono estas
la vorto, kiun vi aŭdis. **8** Ankaŭ mi skribas al vi
novan ordonon, kiu estas vera en li kaj en vi;
ĉar la mallumo forpasas, kaj la vera lumo jam
brilas. **9** Kiu diras, ke li estas en la lumo, kaj
malamas sian fraton, tiu estas en la mallumo
ankoraŭ ĝis nun. **10** Kiu amas sian fraton, tiu
restas en la lumo, kaj en li ne estas faligaĵo.
11 Sed kiu malamas sian fraton, tiu estas en la
mallumo, kaj iras en la mallumo, kaj ne scias,
kien li iras, ĉar la mallumo blindigis al li la
okulojn. **12** Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar la
pekoj al vi estas pardonitaj pro lia nomo. **13**
Mi skribas al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu
estas de la komenco. Mi skribas al vi, junuloj,
ĉar vi venkis la malbonulon. Mi skribis al vi,
infanoj, ĉar vi konas la Patron. **14** Mi skribis
al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas de la
komenco. Mi skribis al vi, junuloj, ĉar vi estas
fortaj, kaj la vorto de Dio restas en vi, kaj vi
venkis la malbonulon. **15** Ne amu la mondon,
nek la mondaĵojn. Se iu amas la mondon, la
amo al la Patro ne estas en li. **16** Ĉar ĉio, kio
estas en la mondo, la dezirego de la karno kaj la
dezirego de la okuloj kaj la fiereco de vivo, estas
ne de la Patro, sed de la mondo. **17** Kaj forpasas
la mondo kaj ĝia dezirego; sed la plenumanto
de la volo de Dio restas por eterne. (aiōn g165)
18 Infanoj, jam estas la lasta horo; kaj kiel vi
aŭdis, ke antikristo venas, jam leviĝis multe
da antikristoj; per tio ni scias, ke estas la lasta
horo. **19** De ni ili eliris, sed ili ne estis el ni; ĉar
se ili el ni estus, ili restus ĉe ni; sed ili eliris,
por ke ili elmontriĝu, ke ili ĉiuj ne estas el ni.
20 Kaj vi havas sanktoleadon de la Sanktulo,
kaj vi scias ĉion. **21** Mi skribis al vi ne pro tio,
ke vi ne scias la veron, sed pro tio, ke vi ĝin
scias, kaj pro tio, ke nenia mensogo estas el la
vero. **22** Kiu estas la mensogisto, krom tiu, kiu
malkonfesas, ke Jesuo estas la Kristo? Tiu estas
la antikristo, kiu malkonfesas la Patron kaj la
Filon. **23** Ĉiu, kiu malkonfesas la Filon, ne havas
la Patron; tiu, kiu konfesas la Filon, havas ankaŭ
la Patron. **24** Vi do lasu resti en vi tion, kion vi
aŭdis de la komenco. Se tio, kion vi aŭdis de la
komenco, restos en vi, vi ankaŭ restos en la Filo
kaj en la Patro. **25** Kaj jen estas la promeso, kiun
li promesis al ni: la vivo eterna. (aiōnios g166) **26** Ĉi
tion mi skribis al vi pri tiuj, kiuj vin forlogas de

la vojo. 27 Pri vi, la sanktoleado, kiun vi ricevis
de li, restas en vi, kaj vi ne havas bezonon, ke iu
vin instruu; sed kiel lia sanktoleado vin instruas
pri ĉio kaj estas vera kaj ne estas mensogo, kaj
kiel ĝi vin instruis, vi restas en li. 28 Kaj nun,
infanetoj, restu en li; por ke, se li elmontriĝos,
ni havu kuraĝon, kaj ne hontu antaŭ li ĉe lia
alveno. 29 Se vi scias, ke li estas justa, vi scias,
ke ankaŭ ĉiu, kiu faras justecon, el li naskiĝis.

3 Rigardu, kian amon la Patro donis al ni, ke ni
estas nomataj infanoj de Dio; kaj tiaj ni estas.
Pro tio la mondo nin ne konas, ĉar ĝi Lin ne
konis. 2 Amataj, nun ni estas infanoj de Dio, kaj
ankoraŭ ne elmontriĝis, kio ni estos. Ni scias,
ke se li elmontriĝos, ni estos similaj al li; ĉar ni
vidos lin, kiel li estas. 3 Kaj ĉiu, kiu havas ĉi tiun
esperon rilate lin, sin sanktigas tiel same, kiel li
estas sankta. 4 Ĉiu, kiu faras pekon, faras ion
kontraŭ la leĝo; kaj peko estas kontraŭleĝeco. 5
Kaj vi scias, ke li elmontriĝis, por forigi pekojn;
kaj peko ne estas en li. 6 Ĉiu, kiu restas en
li, ne pekas; ĉiu pekanto lin ne vidis, nek lin
konas. 7 Infanetoj, neniu vin forlogu; kiu faras
justecon, tiu estas justa tiel same, kiel li estas
justa; 8 kiu faras pekon, tiu estas el la diablo;
ĉar la diablo pekas de la komenco. Por tio la
Filo de Dio elmontriĝis, por ke li detruu la
farojn de la diablo. 9 Ĉiu, kiu naskiĝis de Dio, ne
faras pekon, ĉar lia semo restas en li; kaj li ne
povas peki, ĉar li naskiĝis de Dio. 10 Jen kiel
evidentiĝas la infanoj de Dio, kaj la infanoj de
la diablo: ĉiu, kiu ne faras justecon, ne estas de
Dio, nek tiu, kiu ne amas sian fraton. 11 Ĉar jen
estas la anonco, kiun vi aŭdis de la komenco:
ke ni amu unu la alian; 12 ne kiel Kain estis de
la malbonulo kaj mortigis sian fraton. Kaj pro
kio li lin mortigis? Ĉar liaj faroj estis malbonaj,
kaj la faroj de lia frato estis justaj. 13 Ne miru,
fratoj, se la mondo vin malamas. 14 Ni scias, ke
ni jam pasis el morto en vivon, ĉar ni amas la
fratojn. Kiu ne amas, tiu restas en morto. 15 Ĉiu,
kiu malamas sian fraton, estas hommortiganto;
kaj vi scias, ke ĉiu hommortiganto ne havas
vivon eternan, restantan en li. (aiōnios g166) 16 Per
ĉi tio ni konas amon: ĉar li demetis sian vivon
pro ni; kaj ni devus demeti nian vivon pro la
fratoj. 17 Sed se iu havas mondan posedaĵon kaj
vidas sian fraton havantan bezonon kaj fermas
sian kompaton kontraŭ li, kiel la amo de Dio
restas en li? 18 Infanetoj, ni amu, ne laŭ vorto
nek laŭ lango, sed laŭ faro kaj vero. 19 Per tio ni
scios, ke ni estas el la vero, kaj ni certigos nian
koron antaŭ Li 20 en ĉio ajn, pri kio nia koro
nin kondamnas; ĉar Dio estas pli granda ol nia
koro, kaj scias ĉion. 21 Amataj, se nia koro ne
kondamnas nin, ni havas kuraĝon antaŭ Dio; 22
kaj ĉion ajn, kion ni petas, ni ricevas de Li, ĉar
ni observas Liajn ordonojn, kaj faras tion, kio
plaĉas antaŭ Li. 23 Kaj jen estas Lia ordono, ke
ni kredu al la nomo de Lia Filo, Jesuo Kristo, kaj
amu unu la alian tiel same, kiel Li al ni donis
ordonon. 24 Kaj kiu observas Liajn ordonojn,
tiu en Li restas, kaj Li en tiu. Kaj per tio ni scias,
ke Li restas en ni: per la Spirito, kiun Li donis al
ni.

4 Amataj, kredu ne al ĉiu spirito, sed provu
la spiritojn, ĉu ili estas el Dio; ĉar multaj
falsaj profetoj eliris en la mondon. 2 Jen kiel
vi ekkonas la Spiriton de Dio: ĉiu spirito, kiu
konfesas, ke Jesuo Kristo venis en la karno,
estas el Dio; 3 kaj ĉiu spirito, kiu ne konfesas
Jesuon, ne estas el Dio; kaj ĉi tiu estas la spirito
de antikristo, pri kiu vi aŭdis, ke ĝi venas; kaj
nun ĝi jam estas en la mondo. 4 Infanetoj, vi
estas el Dio, kaj ilin venkis; ĉar pli granda estas
Tiu, kiu estas en vi, ol tiu, kiu estas en la mondo.
5 Ili estas el la mondo; pro tio ili parolas laŭ la
mondo, kaj la mondo ilin aŭskultas. 6 Ni estas
el Dio; kiu konas Dion, tiu nin aŭskultas; kiu
ne estas el Dio, tiu nin ne aŭskultas. Jen kiel
ni ekkonas la spiriton de vero, kaj la spiriton
de eraro. 7 Amataj, ni amu unu la alian; ĉar la
amo estas el Dio; kaj ĉiu, kiu amas, naskiĝas el
Dio kaj Dion konas. 8 Kiu ne amas, tiu ne konas
Dion, ĉar Dio estas amo. 9 Jen kiel la amo de Dio
elmontriĝis en ni: ke Dio sendis en la mondon
Sian Filon solenaskitan, por ke ni vivu per li. 10
Jen estas la amo, ne ke ni amis Dion, sed ke Li
amis nin, kaj sendis Sian Filon kiel repacigon
pro niaj pekoj. 11 Amataj, se Dio tiel amis nin,
ni ankaŭ devus ami unu la alian. 12 Dion neniu
iam vidis; se ni reciproke nin amas, Dio restas

en ni, kaj Lia amo perfektiĝis en ni; 13 jen kiel
ni scias, ke ni restas en Li, kaj Li en ni: ĉar el Sia
Spirito Li donis al ni. 14 Kaj ni vidis kaj atestas,
ke la Patro sendis la Filon por esti la Savonto de
la mondo. 15 En ĉiu ajn, kiu konfesas, ke Jesuo
estas la Filo de Dio, Dio restas, kaj li en Dio. 16
Kaj ni konas kaj kredis la amon, kiun Dio havas
al ni. Dio estas amo; kaj kiu restas en amo, tiu
restas en Dio, kaj Dio restas en li. 17 Jen kiel
amo perfektiĝis ĉe ni: ke ni havu kuraĝon en la
tago de juĝo; ĉar ĝuste kia li estas, tiaj ankaŭ ni
estas en ĉi tiu mondo. 18 Timo ne ekzistas en
amo; sed perfekta amo elĵetas timon, ĉar timo
havas turmentegon; kaj timanto ne perfektiĝas
en amo. 19 Ni amas, ĉar Li unue nin amis. 20 Se
iu diras: Mi amas Dion, kaj malamas sian fraton
— tiu estas mensoganto; ĉar kiu ne amas sian
fraton, kiun li vidis, tiu ne povas ami Dion, kiun
li ne vidis. 21 Kaj la jenan ordonon ni havas de
Li: ke kiu amas Dion, tiu amu ankaŭ sian fraton.

5 Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo,
naskiĝis el Dio; kaj ĉiu, kiu amas la Naskinton,
amas ankaŭ la naskiton el Li. 2 Per tio ni ekscias,
ke ni amas la infanojn de Dio, kiam ni amas Dion
kaj plenumas Liajn ordonojn. 3 Ĉar jen estas
la amo al Dio: ke ni observas Liajn ordonojn;
kaj Liaj ordonoj ne estas pezaj. 4 Ĉar ĉio, kio el
Dio naskiĝis, venkas la mondon; kaj jen estas
la venko venkinta la mondon: nia fido. 5 Kaj
kiu estas la venkanto de la mondo, krom tiu,
kiu kredas, ke Jesuo estas la Filo de Dio? 6 Ĉi
tiu estas la veninto per akvo kaj sango, Jesuo
Kristo; ne sole en la akvo, sed en la akvo kaj
en la sango. 7 Kaj la Spirito estas la atestanto,
ĉar la Spirito estas la vero. 8 Ĉar tri estas la
atestantoj: la Spirito, kaj la akvo, kaj la sango;
kaj la tri en unu konsentas. 9 Se ni akceptas la
ateston de homoj, pli granda estas la atesto de
Dio; ĉar jen estas la atesto de Dio: ke Li atestis
pri Sia Filo. 10 Kiu kredas al la Filo de Dio, tiu
havas en si la ateston; kiu ne kredas al Dio, tiu
faris Lin mensoginto, pro tio, ke li ne kredis
la ateston, kiun Dio atestis pri Sia Filo. 11 Kaj
jen estas la atesto: ke Dio donis al ni la vivon
eternan; kaj tiu vivo estas en Lia Filo. **(aiōnios
g166)** 12 Kiu havas la Filon, tiu havas la vivon;
kiu ne havas la Filon de Dio, tiu la vivon ne
havas. 13 Ĉi tion mi skribis al vi, por ke vi sciu,
ke vi havas vivon eternan; al vi, kiuj kredas al la
nomo de la Filo de Dio. **(aiōnios g166)** 14 Kaj jen
estas la kuraĝo, kiun ni havas antaŭ Li: ke se ni
ion petas laŭ lia volo, Li nin aŭskultas; 15 kaj se
ni scias, ke kion ajn ni petas, Li nin aŭskultas,
ni scias, ke ni havas la petojn, kiujn ni petis de
Li. 16 Se iu vidas sian fraton pekantan pekon ne
al morto, tiu petos, kaj Li donos al li vivon, por
la pekantoj ne al morto. Ekzistas peko al morto;
ne pri tio mi diras, ke li petegu. 17 Ĉia nejusteco
estas peko; kaj ekzistas peko ne al morto. 18
Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio ne pekas; sed
la naskito el Dio sin gardas, kaj la malbonulo
lin ne tuŝas. 19 Ni scias, ke ni el Dio estas, kaj
la tuta mondo kuŝas en la malbonulo. 20 Kaj
ni scias, ke la Filo de Dio venis kaj al ni donis
komprenon, por ke ni ekkonu la Verulon; kaj ni
estas en la Verulo, en Lia Filo, Jesuo Kristo. Tiu
estas la vera Dio, kaj la vivo eterna. **(aiōnios g166)**
21 Infanetoj, gardu vin kontraŭ idoloj.

2 Johano

1 La presbitero al la elektita sinjorino kaj ŝiaj
infanoj, kiujn mi amas en la vero; kaj ne mi
sola, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj konas la veron; **2** pro la
vero restanta en ni, kaj ĝi estos ĉe ni por ĉiam:
(aiōn g165) **3** Graco, kompato, paco, estos ĉe ni, de
Dio, la Patro, kaj de Jesuo Kristo, la Filo de la
Patro, en vero kaj amo. **4** Mi treege ĝojas, ke mi
trovis iujn el viaj infanoj iradantajn en la vero
tiel same, kiel ni ricevis ordonon de la Patro. **5**
Kaj nun mi vin petegas, sinjorino, skribante ne
kvazaŭ novan ordonon al vi, sed tiun, kiun ni
havis de la komenco, ke ni amu unu la alian. **6**
Kaj jen estas la amo: ke ni iradu laŭ Liaj ordonoj.
Tio estas la ordono, tiu sama, kiun vi aŭdis
de la komenco, ke vi iradu en ĝi. **7** Ĉar multaj
delogantoj eliris en la mondon, kiuj ne konfesas
Jesuon Kriston venantan en karno. Tio estas
la deloganto kaj la antikristo. **8** Gardu vin, ke
vi ne perdu viajn elfaritaĵojn, sed ke vi ricevu
plenan rekompencon. **9** Ĉiu, kiu iras antaŭen
kaj ne restas en la instruado de Kristo, ne havas
Dion; kiu restas en la instruado, tiu havas kaj la
Patron kaj la Filon. **10** Se iu al vi venas kaj ne
kunportas ĉi tiun instruadon, ne ricevu lin en
la domon, kaj al li ne donu salutan vorton; **11**
ĉar kiu al li salute parolas, tiu partoprenas en
liaj malbonfaroj. **12** Havante multon por skribi
al vi, mi ne volis skribi per papero kaj inko; sed
mi esperas veni al vi kaj paroli vizaĝon kontraŭ
vizaĝo, por ke via ĝojo estu plena. **13** Salutas
vin la infanoj de via fratino, la elektita.

3 Johano

1 La presbitero al Gajo, la amata, kiun mi amas
en la vero. 2 Amato, mi preĝas, ke al vi
prosperu ĉio, kaj vi bonsanu tiel same, kiel
prosperas al via animo. 3 Ĉar mi treege ĝojis,
kiam fratoj venis kaj atestis pri via vereco, kiel
vi iradas en la vero. 4 Pli grandan ĝojon mi
ne havas, ol aŭdi pri miaj infanoj iradantaj en
la vero. 5 Amato, vi faras fidele rilate al ĉiuj
viaj klopodoj por la fratoj kaj tiuj fremduloj, 6
kiuj atestis vian amon antaŭ la eklezio; kaj vi
faros bone, tiujn antaŭenigante dece je Dio, 7
ĉar pro la Nomo ili eliris, akceptante nenion
de la nacianoj. 8 Ni devas do akcepti tiajn,
por ke ni estu kunlaborantoj kun la vero. 9 Mi
skribis iom al la eklezio; sed Diotrefes, kiu amas
la estrecon inter ili, nin ne akceptas. 10 Tial,
se mi venos, mi rememorigos al li la farojn,
kiujn li faras, per malbonaj paroloj babilante
kontraŭ ni; kaj ne kontenta je tio, li mem ne
akceptas la fratojn, nek tion permesas al tiuj,
kiuj volas, kaj ilin el la eklezio elpelas. 11 Amato,
imitu ne la malbonon, sed la bonon. Bonfaranto
estas el Dio; malbonfaranto ne vidis Dion. 12 Pri
Demetrio estas atestite de ĉiuj, kaj de la vero
mem; kaj ni ja atestas; kaj vi scias, ke nia atesto
estas vera. 13 Mi havis multon por skribi al vi;
sed mi ne volas skribi al vi per inko kaj kano; 14
sed mi esperas vidi vin baldaŭ, kaj ni parolos
vizaĝon kontraŭ vizaĝo. Paco al vi. Salutas vin
la amikoj. Salutu laŭ nomo la amikojn.

Judas

1 Judas, servisto de Jesuo Kristo kaj frato de
Jakobo, al la alvokitoj, amataj en Dio, la Patro,
kaj konservitaj por Jesuo Kristo: 2 Kompato al
vi kaj paco kaj amo pligrandiĝu. 3 Amataj, kiam
mi faris ĉian diligentecon, por skribi al vi pri
nia komuna savo, mi deviĝis skribi al vi, por
kuraĝigi vin batali por la kredo, jam per unu
fojo transdonita al la sanktuloj. 4 Ĉar enŝteliĝis
iuj homoj, jam antaŭ longe destinitaj por ĉi
tiu kondamno, malpiuloj, ŝanĝante la gracon
de nia Dio en diboĉecon, kaj malkonfesante la
solan Estron kaj nian Sinjoron Jesuo Kristo. 5
Mi do volas rememorigi vin, kvankam vi jam
per unu fojo sciiĝis pri ĉio, ke la Sinjoro, savinte
popolon el la Egipta lando, poste pereigis la
nekredantojn. 6 Kaj anĝelojn, kiuj ne konservis
sian regadon, sed forlasis sian propran loĝejon,
Li rezervis sub mallumo en katenoj ĉiamaj ĝis la
juĝo en la granda tago. (aïdios g126) 7 Kiel ankaŭ
Sodom kaj Gomora kaj la ĉirkaŭaj urboj tiel
same, kiel ĉi tiuj, malĉastiĝinte kaj foririnte
post fremdan karnon, estas elmontritaj kiel
ekzemplo, suferante la punon de eterna fajro.
(aiōnios g166) 8 Tamen tiel same ankaŭ ĉi tiuj en
siaj sonĝadoj malpurigas la karnon, malestimas
aŭtoritaton, kaj insultas honorojn. 9 Sed Miĥael,
la ĉefanĝelo, kiam en kontraŭstaro al la diablo
li disputis pri la korpo de Moseo, ne kuraĝis lin
akuzi insulte, sed diris: La Sinjoro vin riproĉu.
10 Sed tiuj insultas ja ĉion, kion ili ne scias; sed
kion ili per naturo komprenas, kiel la bestoj
senprudentaj, en tio ili malvirtiĝas. 11 Ve al ili!
ĉar ili iris sur la vojo de Kain, kaj forĵetis sin en la
eraron de Bileam por dungopago, kaj pereis en la
kontraŭdirado de Koraĥ. 12 Ili estas la subakvaj
rokoj en viaj agapoj, kun vi kunfestenante,
sentime sin paŝtante; nuboj senakvaj, per vento
disportataj; aŭtunaj arboj senfruktaj, dufoje
mortintaj, elradikigitaj; 13 sovaĝaj marondoj,
elŝaŭmantaj siajn hontindaĵojn; steloj vagantaj,
por kiuj la nigreco de mallumo por eterne estas
rezervata. (aiōn g165) 14 Kaj al ili ankaŭ Ĥanoĥ, la
sepa post Adam, profetis, dirante: Jen la Sinjoro
venis kun Siaj sanktaj miriadoj, 15 por fari juĝon
kontraŭ ĉiuj, kaj por kondamni ĉiujn malpiulojn
pri ĉiuj malpiaĵoj, kiujn ili malpie faris, kaj
pri ĉiuj obstinaj paroloj, kiujn malpiaj pekuloj
parolis kontraŭ Li. 16 Ili estas murmuremuloj,
plendemuloj, irantaj laŭ siaj voluptoj (dum
ilia buŝo parolas fanfaronaĵojn) kaj favorantaj
personojn pro profito. 17 Sed vi, amataj, memoru
la dirojn antaŭe parolitajn de la apostoloj de
nia Sinjoro Jesuo Kristo; 18 nome, ke ili diris al
vi: En la lasta tempo estos mokemuloj, irantaj
laŭ siaj propraj voluptoj malpiaj. 19 Tiuj estas la
apartigantoj, laŭsentaj, ne havantaj la Spiriton.
20 Sed vi, amataj, konstruante vin sur via plej
sankta fido, preĝante en la Sankta Spirito, 21
konservu vin en la amo al Dio, atendante la
kompaton de nia Sinjoro Jesuo Kristo por eterna
vivo. (aiōnios g166) 22 Kaj unujn, kiuj ŝanceliĝas,
indulgu; 23 kaj unujn savu, eltirante ilin el la
fajro; kaj aliajn kompatu kun timo; malamante
eĉ la veston makulitan de la karno. 24 Kaj al
Tiu, kiu povas vin gardi senfalaj, kaj starigi vin
senriproĉaj antaŭ Sia gloro en granda ĝojo, 25
al la sola Dio, nia Savanto, per Jesuo Kristo,
nia Sinjoro, estu gloro, majesto, potenco, kaj
aŭtoritato, antaŭ ĉiu mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis
la eterneco. Amen. (aiōn g165)

Apokalipso

1 Apokalipso de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al
li, por montri al siaj servistoj tion, kio devas
baldaŭ okazi; kaj Li sendis kaj montris ĝin per
Sia anĝelo al Sia servisto Johano, 2 kiu atestis la
vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, pri
ĉio, kion li vidis. 3 Feliĉaj estas la leganto kaj la
aŭskultantoj de la vortoj de la profetaĵo kaj la
observantoj de la skribitaĵoj en ĝi; ĉar la tempo
estas proksima. 4 Johano al la sep eklezioj en
Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu, kiu estas kaj
estis kaj venos; kaj de la sep spiritoj antaŭ Lia
trono; 5 kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto,
la unuenaskita el la mortintoj, kaj la reganto de
la reĝoj de la tero. Al tiu, kiu nin amas, kaj nin
malligis de niaj pekoj per sia sango, 6 kaj faris
nin regno, pastroj al lia Dio kaj Patro; al li la
gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
(aiōn g165) 7 Jen li venas kun la nuboj; kaj lin
vidos ĉiu okulo, kaj tiuj, kiuj lin trapikis; kaj ĉiuj
gentoj de la tero ploros pro li. Vere, Amen. 8 Mi
estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro, la
Dio, kiu estas kaj estis kaj venos, la Plejpotenca.
9 Mi, Johano, via frato kaj partoprenanto kun vi
en la aflikto kaj regno kaj pacienco de Jesuo,
estis sur la insulo nomata Patmos pro la vorto
de Dio kaj la atesto de Jesuo. 10 Mi min trovis
en la Spirito en la tago de la Sinjoro, kaj mi
aŭdis malantaŭ mi grandan voĉon kvazaŭ de
trumpeto, 11 dirantan: Kion vi vidas, tion skribu
en libron kaj sendu al la sep eklezioj: al Efeso
kaj al Smirna kaj al Pergamo kaj al Tiatira kaj al
Sardes kaj al Filadelfia kaj al Laodikea. 12 Kaj mi
min turnis, por vidi la voĉon, kiu parolis kun mi.
Kaj turniĝinte, mi vidis sep orajn lampingojn;
13 kaj meze de la sep lampingoj iun similan al
la Filo de homo, vestitan ĝispiede, kaj zonitan
ĉirkaŭ la brusto per ora zono. 14 Kaj lia kapo
kaj liaj haroj estis blankaj kiel blanka lano, kiel
neĝo; kaj liaj okuloj estis kiel fajra flamo; 15
kaj liaj piedoj estis kiel brilanta latuno, kvazaŭ
rafinita en forno; kaj lia voĉo estis kiel voĉo de
multaj akvoj. 16 Kaj li havis en sia dekstra mano
sep stelojn; kaj el lia buŝo eliris akra dutranĉa
glavo; kaj lia aspekto estis kiel brilas la suno
en sia forteco. 17 Kaj kiam mi vidis lin, mi falis
ĉe liaj piedoj kvazaŭ senviva. Kaj li metis sian
dekstran manon sur min, dirante: Ne timu; mi
estas la unua kaj la lasta, 18 kaj la vivanta; kaj
mi fariĝis mortinta, kaj jen, mi estas vivanta
por ĉiam kaj eterne, kaj mi havas la ŝlosilojn
de la morto kaj de Hades. (aiōn g165, Hadēs g86) 19
Skribu do tion, kion vi vidis, kaj kio estas, kaj
kio okazos poste; 20 la misteron de la sep steloj,
kiujn vi vidis en mia dekstra mano, kaj la sep
orajn lampingojn. La sep steloj estas la anĝeloj
de la sep eklezioj; kaj la sep lampingoj estas la
sep eklezioj.

2 Al la anĝelo de la eklezio en Efeso skribu:
Tiele diras la tenanto de la sep steloj en sia
dekstra mano, la iranto meze de la sep oraj
lampingoj: 2 Mi scias viajn farojn, kaj vian
laboron kaj vian paciencon, kaj ke vi ne povas
toleri la malbonulojn, kaj ke vi provis tiujn,
kiuj nomas sin apostoloj kaj ne estas tiaj, kaj
trovis ilin malveraj; 3 kaj vi havas paciencon
kaj toleris pro mia nomo kaj ne laciĝis. 4 Sed
mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan
amon. 5 Memoru do, de kie vi falis, kaj pentu,
kaj faru la unuajn farojn; alie mi venos al vi, kaj
formovos vian lampingon el ĝia loko, se vi ne
pentos. 6 Sed ĉi tion vi havas, ke vi malamas la
farojn de la Nikolaitoj, kiujn mi ankaŭ malamas.
7 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito
diras al la eklezioj. Al la venkanto mi donos
manĝi el la arbo de vivo, kiu estas en la Paradizo
de Dio. 8 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Smirna
skribu: Tiele diras la unua kaj la lasta, kiu fariĝis
senviva kaj vivis: 9 Mi scias vian aflikton kaj
vian malriĉecon (vi tamen estas riĉa), kaj la
blasfemon de tiuj, kiuj nomas sin Judoj, kaj
estas ne tiaj, sed sinagogo de Satano. 10 Ne timu
tion, kion vi suferos; jen la diablo ĵetos iujn el vi
en malliberejon, por ke vi estu elprovataj; kaj vi
havos aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis morto,
kaj mi donos al vi la kronon de vivo. 11 Kiu
havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj. La venkanto tute ne difektiĝos de
la dua morto. 12 Kaj al la anĝelo de la eklezio
en Pergamo skribu: Tiele diras la portanto de la

akra dutranĉa glavo: 13 Mi scias, kie vi loĝas: tie,
kie estas la trono de Satano; kaj vi tenas firme
mian nomon, kaj ne malkonfesis mian fidon,
eĉ en la tagoj de Antipas, mia fidela atestinto,
kiu estis mortigita inter vi, kie loĝas Satano. 14
Sed mi havas kelkon kontraŭ vi: ke vi havas tie
sekvantojn de la instruo de Bileam, kiu instruis
al Balak ĵeti falilon antaŭ la Izraelidojn, por
ke ili manĝu idoloferitaĵojn kaj malĉastu. 15
Kaj vi ankaŭ havas sekvantojn de la instruo
de la Nikolaitoj tiel same. 16 Pentu do; alie mi
rapide venos al vi, kaj militos kontraŭ ili per
la glavo de mia buŝo. 17 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj. Al
la venkanto mi donos el la kaŝita manao, kaj mi
donos al li blankan ŝtoneton, kaj sur la ŝtoneto
novan nomon skribitan, kiun konas neniu krom
la ricevanto. 18 Kaj al la anĝelo de la eklezio
en Tiatira skribu: Tiele diras la Filo de Dio, kiu
havas okulojn kiel fajra flamo, kaj liaj piedoj
estas kiel brilanta latuno: 19 Mi scias viajn
farojn, kaj viajn amon kaj fidon kaj servadon
kaj paciencon, kaj pri viaj faroj, ke la lastaj estas
pli multaj ol la unuaj. 20 Sed mi havas kontraŭ
vi, ke vi toleras la virinon Izebel, kiu nomas
sin profetino; kaj ŝi instruas kaj delogas miajn
servistojn malĉasti kaj manĝi idoloferitaĵojn. 21
Kaj mi donis al ŝi tempon, por ke ŝi pentu; kaj
ŝi ne volas penti pri sia malĉasteco. 22 Jen mi
ĵetos ŝin en liton, kaj la kun ŝi adultantojn en
grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj.
23 Kaj mi pereigos ŝiajn idojn per morto; kaj
ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras
internaĵojn kaj korojn; kaj mi donos al ĉiu el vi
laŭ viaj faroj. 24 Sed al vi mi diras, al la ceteraj
en Tiatira, al ĉiuj, kiuj ne havas ĉi tiun instruon,
kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel
oni diras: Mi ne ĵetos sur vin alian ŝarĝon. 25
Tamen tion, kion vi havas, tenu, ĝis mi venos.
26 Kaj al la venkanto kaj la observanto de miaj
faroj ĝis la fino mi donos aŭtoritaton super
la nacioj; 27 kaj li regos ilin per fera sceptro,
kiel la potaj vazoj estas dispecigataj; kiel mi
ankaŭ ricevis de mia Patro; 28 kaj mi donos al
li la matenan stelon. 29 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

3 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu:
Tiele diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de
Dio, kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn,
ke vi estas nomata viva, kaj estas malviva. 2
Fariĝu vigla, kaj firmigu la restaĵojn, kiuj estis
preskaŭ mortantaj; ĉar mi ne trovis viajn farojn
plenumitaj antaŭ mia Dio. 3 Memoru do, kiel vi
ricevis kaj aŭdis; kaj observu, kaj pentu. Se do
vi ne viglos, mi venos, kvazaŭ ŝtelisto, kaj vi ne
scios, je kiu horo mi venos al vi. 4 Sed vi havas
en Sardes kelkajn nomojn, kiuj ne makulis siajn
vestojn; kaj ili promenos kun mi en blankaĵoj;
ĉar ili estas indaj. 5 La venkanto estos tiel vestita
per blankaj vestoj; kaj mi ja ne elstrekos lian
nomon el la libro de vivo, kaj mi konfesos lian
nomon antaŭ mia Patro kaj antaŭ Liaj anĝeloj.
6 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito
diras al la eklezioj. 7 Kaj al la anĝelo de la eklezio
en Filadelfia skribu: Tiele diras la sanktulo, la
verulo, kiu havas la ŝlosilon de David, tiu, kiu
malfermas, kaj neniu fermas; kiu fermas, kaj
neniu malfermas: 8 Mi scias viajn farojn (jen mi
donis antaŭ vi pordon malfermitan, kiun neniu
povas fermi), ke vi havas kelkan potencon, kaj
observis mian vorton, kaj ne malkonfesis mian
nomon. 9 Jen mi donas el la sinagogo de Satano,
kiuj sin nomas Judoj, kaj estas ne tiaj, sed
mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi
antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis. 10 Ĉar
vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ
vin konservos el tiu horo de provo, kiu venos
sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn sur
la tero. 11 Mi venos rapide; tenadu tion, kion
vi havas, por ke neniu forprenu vian kronon.
12 La venkanton mi faros kolono en la templo
de mia Dio, kaj li ne plu eliros el ĝi; kaj mi
skribos sur li la nomon de mia Dio, kaj la nomon
de la urbo de mia Dio, la nova Jerusalem, kiu
venas malsupren de mia Dio el la ĉielo, kaj mian
novan nomon. 13 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu,
kion la Spirito diras al la eklezioj. 14 Kaj al la
anĝelo de la eklezio en Laodikea skribu: Tiele
diras la Amen, la atestanto fidela kaj vera, la
komenco de la kreo de Dio: 15 Mi scias viajn
farojn, ke vi estas nek malvarma, nek varmega;
mi volus, ke vi estu aŭ malvarma aŭ varmega.

16 Tial, ĉar vi estas varmeta, kaj nek malvarma
nek varmega, mi elsputos vin el mia buŝo. 17
Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj akiris riĉon, kaj
nenion mi bezonas; kaj vi ne scias, ke vi estas la
mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda
kaj nuda; 18 mi konsilas al vi aĉeti de mi oron
rafinitan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn
vestojn, por ke vi vin vestu, kaj por ke ne aperu
la honto de via nudeco; kaj kolirion, por ŝmiri
viajn okulojn, por ke vi vidu. 19 Ĉiujn, kiujn mi
amas, mi riproĉas kaj punas; estu do fervora, kaj
pentu. 20 Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas; se
iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon,
mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li kun mi.
21 Al la venkanto mi donos sidiĝi kun mi sur
mia trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj sidiĝis kun
mia Patro sur Lia trono. 22 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

4 Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermita
en la ĉielo, kaj la unua voĉo, kiun mi aŭdis,
estis voĉo kvazaŭ de trumpeto parolanta kun
mi, dirante: Suprenvenu ĉi tien, kaj mi montros
al vi tion, kio devas okazi poste. 2 Tuj mi min
trovis en la Spirito; kaj jen trono stariĝis en
la ĉielo, kaj sur la trono unu sidanta; 3 kaj la
Sidanto estis en aspekto simila al ŝtono jaspisa
kaj sardia; kaj jen ĉielarko ĉirkaŭ la trono,
aspekte simila al smeraldo. 4 Kaj ĉirkaŭ la
trono estis dudek kvar tronoj; kaj sur la tronoj
mi vidis dudek kvar presbiterojn sidantajn,
vestitajn per blankaj vestoj; kaj sur iliaj kapoj
orajn kronojn. 5 Kaj el la trono eliris fulmoj kaj
voĉoj kaj tondroj. Kaj antaŭ la trono brulis sep
fajraj torĉoj, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio; 6
kaj antaŭ la trono kvazaŭ vitra maro, simila al
kristalo; kaj meze apud la trono kaj ronde ĉirkaŭ
la trono kvar kreitaĵoj, plenaj de okuloj antaŭe
kaj malantaŭe. 7 Kaj la unua kreitaĵo similis
leonon, kaj la dua kreitaĵo similis bovidon, kaj
la tria kreitaĵo havis vizaĝon kvazaŭ homan,
kaj la kvara kreitaĵo similis aglon flugantan. 8
Kaj la kvar kreitaĵoj, havantaj po ses flugiloj,
estas ĉirkaŭe kaj interne plenaj de okuloj; kaj
paŭzon ili ne havas tage kaj nokte, dirante:
Sankta, sankta, sankta, estas Dio, la Sinjoro, la
Plejpotenca, la estanta kaj estinta kaj venonta.
9 Kaj kiam la kreitaĵoj donos gloron kaj honoron
kaj dankon al la Sidanto sur la trono, al la
Vivanto por ĉiam kaj eterne, (aiōn g165) 10 la
dudek kvar presbiteroj falos antaŭ la Sidanto
sur la trono, kaj ili adorkliniĝos al la Vivanto
por ĉiam kaj eterne, kaj ĵetos siajn kronojn
antaŭ la trono, dirante: (aiōn g165) 11 Inda Vi
estas, ho nia Sinjoro kaj nia Dio, ricevi la gloron
kaj la honoron kaj la potencon; ĉar Vi kreis
ĉion, kaj pro Via volo ĉio ekzistis kaj kreiĝis.

5 Kaj mi vidis en la dekstra mano de la Sidanto
sur la trono libron, skribitan interne kaj
malantaŭe, sigelitan per sep sigeloj. 2 Kaj mi
vidis fortan anĝelon, proklamantan per granda
voĉo: Kiu estas inda malfermi la libron kaj
rompi ĝiajn sigelojn? 3 Kaj neniu en la ĉielo,
nek sur la tero, nek sub la tero, povis malfermi
la libron, aŭ rigardi ĝin. 4 Kaj mi multe ploris,
ĉar troviĝis neniu inda malfermi la libron, aŭ
ĝin rigardi; 5 kaj unu el la presbiteroj diris al
mi: Ne ploru; jen la leono el la tribo de Jehuda,
la Markoto de David, venkis, por malfermi la
libron kaj ĝiajn sep sigelojn. 6 Kaj mi vidis meze
inter la trono kaj la kvar kreitaĵoj, kaj meze
de la presbiteroj, Ŝafidon starantan, kvazaŭ
oferbuĉitan, havantan sep kornojn kaj sep
okulojn, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio, senditaj
sur la tutan teron. 7 Kaj li venis, kaj prenis ĝin
el la dekstra mano de la Sidanto sur la trono. 8
Kaj kiam li prenis la libron, la kvar kreitaĵoj kaj
la dudek kvar presbiteroj falis antaŭ la Ŝafido,
havantaj ĉiu harpon, kaj orajn pelvojn plenajn
de incenso, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj.
9 Kaj ili kantis novan kanton, dirante: Vi estas
inda preni la libron kaj malfermi ĝiajn sigelojn;
ĉar vi estis mortigita, kaj vi elaĉetis al Dio per
via sango homojn el ĉiu tribo kaj lingvo kaj
popolo kaj nacio, 10 kaj faris ilin al nia Dio
regno kaj pastroj; kaj ili reĝas sur la tero. 11
Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de multaj
anĝeloj, ronde ĉirkaŭ la trono kaj la kreitaĵoj
kaj la presbiteroj; kaj ilia nombro estis miriadoj
da miriadoj kaj miloj da miloj; 12 dirantaj per
granda voĉo: Inda estas la Ŝafido, la mortigita,
ricevi la potencon kaj riĉon kaj saĝecon kaj

forton kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon. 13
Kaj ĉiun kreitaĵon, kiu estis en la ĉielo kaj sur la
tero kaj sub la tero kaj sur la maro, kaj ĉion en
ili, mi aŭdis dirantajn: Al la Sidanto sur la trono,
kaj al la Ŝafido, estu la laŭdo kaj la honoro kaj
la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne. (aiōn
g165) 14 Kaj la kvar kreitaĵoj diris: Amen. Kaj la
presbiteroj falis kaj adorkliniĝis.

6 Kaj mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis
unu el la sep sigeloj, kaj mi aŭdis unu el
la kvar kreitaĵoj dirantan kvazaŭ per voĉo de
tondro: Venu. 2 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka
ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi havis pafarkon; kaj
estis donita al li krono; kaj li eliris venkanta,
kaj por venki. 3 Kaj kiam li malfermis la duan
sigelon, mi aŭdis la duan kreitaĵon dirantan:
Venu. 4 Kaj eliris alia ĉevalo, flamkolora; kaj
al la sidanta sur ĝi estis donite forpreni pacon
de la tero, kaj ke oni mortigu unu la alian; kaj
al li estis donita granda glavo. 5 Kaj kiam li
malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la trian
kreitaĵon dirantan: Venu. Kaj mi rigardis, kaj
jen nigra ĉevalo; kaj la sidanta sur ĝi havis en
la mano pesilon. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon,
meze de la kvar kreitaĵoj, dirantan: Mezuro da
tritiko por denaro, kaj tri mezuroj da hordeo
por denaro; kaj la oleon kaj la vinon ne difektu.
7 Kaj kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi
aŭdis la voĉon de la kvara kreitaĵo dirantan:
Venu. 8 Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉevalo;
kaj la nomo de la sidanta sur ĝi estis Morto;
kaj Hades sekvis kun li. Kaj estis donita al ili
aŭtoritato super kvarono de la tero, por mortigi
per glavo kaj per malsato kaj per morto kaj per
la sovaĝaj bestoj de la tero. (Hadēs g86) 9 Kaj kiam
li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la
altaro la animojn de la mortigitaj pro la vorto
de Dio kaj pro la atesto, kiun ili havadis; 10
kaj ili kriis per granda voĉo, dirante: Ĝis kiam,
ho Estro, la sankta kaj vera, Vi ne juĝas kaj ne
venĝas nian sangon al la loĝantoj sur la tero?
11 Kaj estis donita al ĉiu el ili blanka robo; kaj
estis dirite al ili, ke ili atendu ankoraŭ kelkan
tempon, ĝis ankaŭ iliaj kunservistoj kaj iliaj
fratoj, mortigotaj kiel ili mem, plensumiĝos.
12 Kaj mi rigardis, kiam li malfermis la sesan
sigelon, kaj fariĝis granda tertremo; kaj la suno
fariĝis nigra kiel sakaĵo el haroj, kaj la tuta luno
fariĝis kiel sango; 13 kaj la steloj de la ĉielo
falis sur la teron, kiel figarbo, skuate de forta
vento, ĵetas siajn nematurajn figojn. 14 Kaj la
ĉielo formoviĝis, kvazaŭ kunvolvata libro; kaj
ĉiu monto kaj ĉiu insulo formoviĝis de sia loko.
15 Kaj la reĝoj de la tero kaj la granduloj kaj la
milestroj kaj la riĉuloj kaj la fortuloj kaj ĉiu
sklavo kaj ĉiu liberulo sin kaŝis en la kavernoj
kaj inter la rokoj de la montoj; 16 kaj ili diris al
la montoj kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj nin
kaŝu for de la vizaĝo de la Sidanto sur la trono,
kaj for de la kolero de la Ŝafido; 17 ĉar venis la
granda tago de ilia kolero; kaj kiu povas stari?

7 Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur
la kvar anguloj de la tero, retenantajn la kvar
ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur
la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon.
2 Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de
la sunleviĝo, havantan sigelilon de la vivanta
Dio; kaj li ekkriis per granda voĉo al la kvar
anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj
la maron, 3 dirante: Ne difektu la teron, nek la
maron, nek la arbojn, antaŭ ol ni sigelos sur
iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio. 4 Kaj mi
aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent kvardek
kvar miloj, sigelitaj el ĉiuj triboj de la Izraelidoj:
5 El la tribo de Jehuda estis sigelitaj dek du
miloj; El la tribo de Ruben, dek du miloj; El la
tribo de Gad, dek du miloj; 6 El la tribo de Aŝer,
dek du miloj; El la tribo de Naftali, dek du miloj;
El la tribo de Manase, dek du miloj; 7 El la tribo
de Simeon, dek du miloj; El la tribo de Levi, dek
du miloj; El la tribo de Isaĥar, dek du miloj; 8 El
la tribo de Zebulun, dek du miloj; El la tribo de
Jozef, dek du miloj; El la tribo de Benjamen estis
sigelitaj dek du miloj. 9 Post tio mi rigardis,
kaj jen granda homamaso, kiun neniu povis
kalkuli, el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj triboj kaj popoloj
kaj lingvoj, starantaj antaŭ la trono kaj antaŭ
la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj, kaj kun
palmoj en iliaj manoj; 10 kaj ili kriis per granda
voĉo, dirante: Savo al nia Dio, la sidanta sur la
trono, kaj al la Ŝafido. 11 Kaj ĉiuj anĝeloj staris
ĉirkaŭ la trono kaj la presbiteroj kaj la kvar

kreitaĵoj; kaj ili falis sur sian vizaĝon antaŭ la
trono, kaj adorkliniĝis al Dio, 12 dirante: Amen;
La laŭdo kaj la gloro kaj la saĝeco kaj la danko
kaj la honoro kaj la potenco kaj la forto estu al
nia Dio por ĉiam kaj eterne. Amen. (aiōn g165) 13
Kaj respondis unu el la presbiteroj, dirante al
mi: Kiuj estas ĉi tiuj per blankaj roboj vestitaj,
kaj de kie ili venis? 14 Kaj mi diris al li: Mia
sinjoro, vi scias. Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj estas
la venantoj el la granda afliktado, kaj ili lavis
siajn robojn, kaj blankigis ilin en la sango de la
Ŝafido. 15 Tial ili estas antaŭ la trono de Dio;
kaj ili servas al Li tage kaj nokte en Lia templo;
kaj la Sidanto sur la trono etendos super ili
Sian tabernaklon. 16 Ili ne plu malsatos, nek plu
soifos; ne frapos ilin la suno nek ia varmego; 17
ĉar la Ŝafido, kiu estas meze de la trono, paŝtos
ilin kaj kondukos ilin al akvofontoj de vivo; kaj
Dio forviŝos de iliaj okuloj ĉiun larmon.

8 Kaj kiam li malfermis la sepan sigelon, fariĝis
silento en la ĉielo por ĉirkaŭ duono de horo.
2 Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj staras antaŭ
Dio; kaj estis donitaj al ili sep trumpetoj. 3
Kaj alia anĝelo venis, kaj staris apud la altaro,
havante incensilon oran; kaj estis donita al li
multe da incenso, por ke li aldonu ĝin al la
preĝoj de ĉiuj sanktuloj sur la altaro ora, kiu
estis antaŭ la trono. 4 Kaj la fumo de la incenso,
kun la preĝoj de la sanktuloj, leviĝis antaŭ Dio
el la mano de la anĝelo. 5 Kaj la anĝelo prenis
la incensilon, kaj li plenigis ĝin per la fajro de
la altaro, kaj ĵetis ĝin sur la teron; kaj fariĝis
tondroj kaj voĉoj kaj fulmoj kaj tertremo. 6 Kaj
la sep anĝeloj, havantaj la sep trumpetojn, sin
pretigis, por trumpeti. 7 Kaj la unua trumpetis,
kaj fariĝis hajlo kaj fajro, miksitaj kun sango,
kaj ili estis ĵetitaj sur la teron; kaj triono de la
tero forbrulis, kaj triono de la arboj forbrulis,
kaj la tuta verda herbo forbrulis. 8 Kaj la dua
anĝelo trumpetis, kaj kvazaŭ granda monto,
per fajro brulanta, estis ĵetita en la maron; kaj
triono de la maro fariĝis sango; 9 kaj mortis
triono de la kreitaĵoj en la maro, kiuj havis
vivon; kaj triono de la ŝipoj pereis. 10 Kaj la tria
anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda
stelo, brulanta kiel torĉo, kaj ĝi falis sur trionon
de la riveroj kaj sur la fontojn de la akvoj; 11 kaj
la nomo de la stelo estas Absinto; kaj triono de
la akvoj fariĝis absintaĵo; kaj multe da homoj
mortis de la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis. 12 Kaj la
kvara anĝelo trumpetis, kaj estis frapita triono
de la suno kaj triono de la luno kaj triono de la
steloj, por ke mallumiĝu triono de ili, kaj ke ne
lumu dum triono de la tago, kaj por la nokto
tiel same. 13 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis unu
aglon, flugantan en meza ĉielo, dirantan per
granda voĉo: Ve! ve! ve al la loĝantoj sur la tero,
pro la ceteraj voĉoj trumpetaj de la tri anĝeloj
ankoraŭ trumpetontaj!

9 Kaj la kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis
stelon el la ĉielo falintan sur la teron; kaj al
li estis donita la ŝlosilo de la puto de la abismo.
(Abyssos g12) 2 Kaj li malfermis la puton de la
abismo; kaj el la puto leviĝadis fumo, kiel fumo
el granda forno; kaj mallumiĝis la suno kaj la
aero pro la fumo de la puto. (Abyssos g12) 3 Kaj
el la fumo eliris akridoj sur la teron; kaj al ili
estis donita povo, kiel havas povon la skorpioj
de la tero. 4 Kaj estis ordonite al ili, ke ili ne
difektu la herbon de la tero, nek ian verdaĵon,
nek ian arbon, sed nur tiujn homojn, kiuj ne
havas sur la frunto la sigelon de Dio. 5 Kaj al
ili estis komisiite, ke ili ne mortigu ilin, sed
ke ili estu turmentataj kvin monatojn; kaj ilia
turmento estis kiel turmento de skorpio, kiam
ĝi pikvundas homon. 6 Kaj en tiuj tagoj la
homoj serĉos morton, kaj ĝin tute ne trovos;
kaj ili deziregos morti, kaj morto forflugos de
ili. 7 Kaj la formoj de la akridoj similis ĉevalojn,
pretigitajn por milito; kaj sur iliaj kapoj estis
kvazaŭ kronoj similaj al oro, kaj iliaj vizaĝoj
estis kiel vizaĝoj de homoj. 8 Kaj ili havis harojn
kiel haroj de virinoj, kaj iliaj dentoj estis kiel
de leonoj. 9 Kaj ili havis kirasojn, kiel kirasoj
el fero; kaj la sono de iliaj flugiloj estis kiel
la sono de ĉaroj, de multe da ĉevaloj kurantaj
en militon. 10 Kaj ili havis vostojn similajn
al vostoj de skorpioj, kaj pikilojn; kaj en iliaj
vostoj estas ilia kapablo difekti la homojn kvin
monatojn. 11 Ili havis super si reĝon, la anĝelon
de la abismo; lia nomo estas en la Hebrea lingvo

Abadon, kaj en la Greka lingvo li havas la nomon
Apolion. (Abyssos g12) 12 La unua Veo jam pasis;
jen post tio venas ankoraŭ du Veoj. 13 Kaj la
sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el
la kornoj de la ora altaro, kiu staras antaŭ
Dio, 14 dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la
trumpeton: Malligu la kvar anĝelojn, ligitajn
apud la granda rivero Eŭfrato. 15 Kaj malligiĝis
la kvar anĝeloj, pretigitaj por la horo kaj tago
kaj monato kaj jaro, por ke ili mortigu trionon
de la homoj. 16 Kaj la nombro de la armeoj de la
kavalerio estis ducent milionoj; mi aŭdis ilian
nombron. 17 Kaj tiel mi vidis la ĉevalojn en la
vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn
kiel el fajro kaj el jacinto kaj el sulfuro; kaj la
kapoj de la ĉevaloj estis kiel kapoj de leonoj, kaj
el iliaj buŝoj eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro.
18 Per tiuj tri plagoj triono de la homoj estis
mortigita, per la fajro kaj la fumo kaj la sulfuro
elirantaj el iliaj buŝoj. 19 Ĉar la kapablo de la
ĉevaloj estas en iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj; ĉar
iliaj vostoj similas serpentojn kaj havas kapojn;
kaj per ĉi tiuj ili vundas. 20 Kaj la ceteraj homoj,
kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis
pri la faroj de siaj manoj, por ne adorkliniĝi
al demonoj, kaj al la idoloj oraj kaj arĝentaj
kaj kupraj kaj ŝtonaj kaj lignaj, kiuj povas nek
vidi, nek aŭdi, nek marŝi; 21 kaj ili ne pentis
pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia
malĉastado, nek pri siaj ŝteloj.

10 Kaj mi vidis alian fortan anĝelon,
malsuprenirantan el la ĉielo, vestitan per
nubo; kaj la ĉielarko estis super lia kapo, kaj
lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj liaj piedoj kiel
kolonoj el fajro; 2 kaj li havis en la mano libreton
malfermitan; kaj li metis la dekstran piedon sur
la maron, kaj la maldekstran sur la teron; 3 kaj
li ekkriis per granda voĉo, kiel leono blekas;
kaj kiam li kriis, la sep tondroj parolis per siaj
voĉoj. 4 Kaj kiam la sep tondroj parolis, mi volis
skribi; kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan:
Sigelu tion, kion parolis la sep tondroj, kaj ĝin
ne skribu. 5 Kaj la anĝelo, kiun mi vidis staranta
sur la maro kaj sur la tero, levis sian dekstran
manon al la ĉielo, 6 kaj ĵuris per la Vivanto por
ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj tion,
kio estas en ĝi, kaj la teron kaj tion, kio estas
en ĝi, kaj la maron kaj tion, kio estas en ĝi,
ke tempo ne plu ekzistos; (aiōn g165) 7 sed en
la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li
tuj trumpetos, tiam finiĝos la mistero de Dio,
kiel Li evangeliis al Siaj servistoj, la profetoj. 8
Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis el la ĉielo, parolis
al mi denove, dirante: Iru, prenu la libreton
malfermitan en la mano de la anĝelo, staranta
sur la maro kaj sur la tero. 9 Kaj mi iris al la
anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton. Kaj
li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj ĝi
maldolĉigos al vi la ventron, sed en via buŝo
ĝi estos dolĉa kiel mielo. 10 Kaj mi prenis la
libreton el la mano de la anĝelo, kaj formanĝis
ĝin; kaj en mia buŝo ĝi estis dolĉa kiel mielo, kaj
kiam mi ĝin manĝis, mia ventro maldolĉiĝis. 11
Kaj ili diris al mi: Vi devas denove profeti ĉe
multaj popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.

11 Kaj estis donita al mi kano, simila al
bastono; kaj iu diris: Leviĝu, kaj mezuru la
templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn
en ĝi. 2 Kaj la korton ekster la templo preterlasu,
kaj ne mezuru ĝin, ĉar ĝi estas donita al la
nacioj; kaj la sanktan urbon ili piedpremos
kvardek du monatojn. 3 Kaj mi donos komision
al miaj du atestantoj, kaj ili profetos mil ducent
sesdek tagojn, vestite per sakaĵo. 4 Ili estas la du
olivarboj kaj la du lampingoj, starantaj antaŭ
la Sinjoro de la tero. 5 Kaj se iu volas difekti
ilin, fajro elvenas el ilia buŝo kaj formanĝas
iliajn malamikojn; kaj se iu volas difekti ilin,
tiamaniere li devas esti mortigita. 6 Ili havas
la povon fermi la ĉielon, por ke ne pluvu dum
la tagoj de ilia profetado; kaj ili havas povon
super la akvoj, por ŝanĝi ilin en sangon, kaj
frapi la teron per ĉia plago ĉiufoje, kiam ili
volos. 7 Kaj kiam ili finos sian ateston, la besto,
kiu suprenvenas el la abismo, faros militon
kontraŭ ili kaj venkos ilin kaj mortigos ilin.
(Abyssos g12) 8 Kaj iliaj kadavroj kuŝas sur la
strato de la granda urbo, kiu nomiĝas laŭspirite
Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia Sinjoro estis
krucumita. 9 Kaj el la popoloj kaj triboj kaj
lingvoj kaj nacioj oni rigardas iliajn kadavrojn
dum tri tagoj kaj duono, kaj ne lasas meti iliajn

kadavrojn en tombon. 10 Kaj la loĝantoj sur
la tero ĝojas pri ili, kaj gajiĝas; kaj ili sendos
donacojn unu al la alia; ĉar tiuj du profetoj
turmentadis la loĝantojn sur la tero. 11 Kaj
post la tri tagoj kaj duono la spirito de vivo
el Dio eniris en ilin, kaj ili stariĝis sur siaj
piedoj; kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin
rigardis. 12 Kaj ili aŭdis grandan voĉon el la
ĉielo, dirantan al ili: Suprenvenu ĉi tien. Kaj
ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj
malamikoj rigardis ilin. 13 Kaj en tiu horo fariĝis
granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis;
kaj en la tertremo mortis sep mil homoj; kaj
la ceteraj pleniĝis de timo, kaj donis laŭdon
al la Dio de la ĉielo. 14 La dua Veo jam pasis;
jen la tria Veo rapide venas. 15 Kaj la sepa
anĝelo trumpetis; kaj fariĝis grandaj voĉoj en
la ĉielo, dirante: La regno de la mondo fariĝis
regno de nia Sinjoro kaj de Lia Kristo; kaj li
reĝos por ĉiam kaj eterne. **(aiōn g165)** 16 Kaj la
dudek kvar presbiteroj, kiuj antaŭ Dio sidas sur
siaj tronoj, falis sur la vizaĝon kaj adorkliniĝis
al Dio, 17 dirante: Ni dankas Vin, ho Dio, la
Sinjoro, la Plejpotenca, kiu estas kaj estis; ĉar
Vi alprenis Vian grandan potencon kaj reĝis. 18
Kaj la nacioj furiozis, kaj venis Via kolero, kaj la
tempo de la mortintoj, por esti juĝataj, kaj la
tempo doni la rekompencon al Viaj servistoj, la
profetoj, kaj al la sanktuloj, kaj al la timantoj de
Via nomo, malgrandaj kaj grandaj, kaj pereigi
la detruantojn de la tero. 19 Kaj malfermiĝis la
enĉiela templo de Dio, kaj vidiĝis en Lia templo
la kesto de Lia interligo; kaj fariĝis fulmoj kaj
voĉoj kaj tondroj kaj tertremo kaj granda hajlo.

12 Kaj granda signo vidiĝis en la ĉielo: virino
vestita per la suno, kaj la luno sub ŝiaj
piedoj, kaj sur ŝia kapo krono el dek du steloj; 2
kaj estante graveda, ŝi ekkriis, naskodolorigate
kaj suferante por naski. 3 Kaj vidiĝis alia signo
en la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako, havanta
sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj
sep diademojn. 4 Kaj ĝia vosto trenis trionon de
la steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron; kaj
la drako staris antaŭ la virino naskonta, por
ke, kiam ŝi estos naskinta, ĝi formanĝu ŝian
infanon. 5 Kaj ŝi naskis filon, viran infanon,
kiu regos ĉiujn naciojn per fera sceptro; kaj ŝia
infano estis forkaptita supren al Dio kaj al Lia
trono. 6 Kaj la virino forkuris en la dezerton,
kie ŝi havis lokon pretigitan de Dio, por ke tie
oni nutru ŝin mil ducent sesdek tagojn. 7 Kaj
fariĝis milito en la ĉielo: Miĥael kaj liaj anĝeloj
ekmilitis kontraŭ la drako; kaj militis la drako
kaj ĝiaj anĝeloj; 8 kaj ne prosperis al ili, kaj ne
plu troviĝis ilia loko en la ĉielo. 9 Kaj ĵetiĝis
malsupren la granda drako, la antikva serpento,
nomata Diablo kaj Satano, la trompanto de
la tuta mondo; ĝi ĵetiĝis sur la teron, kaj ĝiaj
anĝeloj ĵetiĝis kun ĝi. 10 Kaj mi aŭdis grandan
voĉon en la ĉielo, dirantan: Nun fariĝis la savo
kaj la potenco kaj la reĝeco de nia Dio, kaj la
aŭtoritato de Lia Kristo; ĉar ĵetiĝis malsupren
la akuzanto de niaj fratoj, kiu tage kaj nokte
akuzas ilin antaŭ nia Dio. 11 Kaj ili venkis ĝin
pro la sango de la Ŝafido, kaj pro la vorto de
sia atesto; kaj ili ne amis sian vivon ĝis morto
mem. 12 Pro tio ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj en
ili loĝas. Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la
diablo malsupreniris en vin, havante grandan
koleron, sciante, ke li havas nur mallongan
tempon. 13 Kaj kiam la drako vidis, ke ĝi estas
ĵetita sur la teron, ĝi persekutis la virinon,
kiu naskis la viran infanon. 14 Kaj al la virino
estis donitaj la du flugiloj de la granda aglo,
por ke ŝi flugu en la dezerton, sur sian lokon,
kie ŝi estas nutrata tempon kaj tempojn kaj
duontempon, for de la vizaĝo de la serpento.
15 Kaj la serpento elĵetis el sia buŝo, post la
virinon, akvon kvazaŭ riveron, por ke ĝi igu
ŝin forportiĝi de la fluo. 16 Kaj la tero helpis la
virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon, kaj
englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia
buŝo. 17 Kaj la drako furiozis kontraŭ la virino,
kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintojn
de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio
kaj havas la ateston de Jesuo;

13 kaj ĝi staris sur la sablo de la maro. Kaj
mi vidis beston suprenirantan el la maro,
havantan dek kornojn kaj sep kapojn, kaj sur
siaj kornoj dek diademojn, kaj sur siaj kapoj
nomojn de blasfemo. 2 Kaj la besto, kiun mi
vidis, estis simila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj

estis kiel de urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de
leono; kaj la drako donis al ĝi sian potencon kaj
sian tronon kaj grandan aŭtoritaton. 3 Kaj mi
vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vunditan;
kaj la morta vundo saniĝis; kaj la tuta tero miris
post la besto; 4 kaj ili adorkliniĝis al la drako,
ĉar ĝi donis sian aŭtoritaton al la besto; kaj
ili adorkliniĝis al la besto, dirante: Kiu estas
simila al la besto? kaj kiu povas militi kontraŭ
ĝi? 5 kaj estis donita al ĝi buŝo, parolanta
grandaĵojn kaj blasfemaĵojn; kaj estis donita al
ĝi aŭtoritato agadi dum kvardek du monatoj.
6 Kaj ĝi malfermis la buŝon por blasfemoj
kontraŭ Dio, por blasfemi Lian nomon kaj Lian
tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo. 7
Kaj estis donite al ĝi fari militon kontraŭ la
sanktuloj, kaj venki ilin; kaj estis donita al ĝi
aŭtoritato sur ĉiu tribo kaj popolo kaj lingvo
kaj nacio. 8 Kaj adorkliniĝos al ĝi ĉiuj loĝantoj
de la tero, kies nomo ne estas skribita en la
libro de vivo, libro de la Ŝafido oferita jam de la
fondo de la mondo. 9 Se iu havas orelon, tiu
aŭskultu. 10 Se iu malliberigas, en malliberecon
li iras; se iu per la glavo mortigos, li devas per
la glavo esti mortigita. Ĉi tie estas la pacienco
kaj la fido de la sanktuloj. 11 Kaj mi vidis alian
beston suprenirantan el la tero; kaj ĝi havis
du kornojn, simile al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel
drako. 12 Kaj ĝi ekzercas la tutan aŭtoritaton
de la unua besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi devigas la
teron kaj la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi al la
unua besto, kies morta vundo saniĝis. 13 Kaj
ĝi faras grandajn signojn, devigante eĉ fajron
malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la
homoj. 14 Kaj ĝi trompas la loĝantojn de la
tero per la signoj, kiujn estis donite al ĝi fari
antaŭ la besto; dirante al la loĝantoj sur la
tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis
la glavovundon kaj vivis. 15 Kaj estis donite,
ke ĝi donu spiron al la bildo de la besto, por
ke eĉ parolu la bildo de la besto, kaj faru, ke
ĉiuj, kiuj ne volas adorkliniĝi al la bildo de la
besto, estu mortigitaj. 16 Kaj ĝi devigas ĉiujn,
la malgrandajn kaj la grandajn, la riĉajn kaj
la malriĉajn, la liberajn kaj la sklavajn, ricevi
markon sur la dekstra mano aŭ sur la frunto; 17
por ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiuj,
kiuj havas la markon, la nomon de la besto, aŭ
la numeron de ĝia nomo. 18 Ĉi tie estas saĝeco.
Kiu havas prudenton, tiu kalkulu la numeron
de la besto; ĉar ĝi estas la numero de homo; kaj
ĝia numero estas sescent sesdek ses.

14 Kaj mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staranta
sur la monto Cion, kaj kun li cent kvardek
kvar miloj, havantaj lian nomon, kaj la nomon
de lia Patro, skribitajn sur ilia frunto. 2 Kaj mi
aŭdis voĉon el la ĉielo, kiel voĉon de multaj
akvoj, kaj kiel voĉon de granda tondro; kaj la
voĉo, kiun mi aŭdis, estis kiel de harpistoj,
harpantaj per siaj harpoj; 3 kaj ili kantas kvazaŭ
novan kanton antaŭ la trono kaj antaŭ la kvar
kreitaĵoj kaj la presbiteroj; kaj neniu povis lerni
la kanton krom la cent kvardek kvar miloj,
la elaĉetitoj el la tero. 4 Ili estas tiuj, kiuj ne
malpuriĝis kun virinoj; ĉar ili estas virguloj. Ili
estas la sekvantoj de la Ŝafido, kien ajn li iras.
Ili estas elaĉetitaj el inter la homoj, la unuaaĵo
al Dio kaj al la Ŝafido. 5 Kaj en ilia buŝo ne
troviĝis mensogo; ili estas senkulpaj. 6 Kaj mi
vidis alian anĝelon, flugantan en meza ĉielo,
havantan eternan evangelion, por evangelii
la loĝantojn de la tero kaj ĉiun nacion kaj
tribon kaj lingvon kaj popolon, **(aiōnios g166)** 7 kaj
dirantan per granda voĉo: Timu Dion, kaj donu
al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj
adorkliniĝu al la Kreinto de la ĉielo kaj la tero
kaj la maro kaj la fontoj akvaj. 8 Kaj alia anĝelo,
dua, sekvis, dirante: Falis, falis Babel la granda,
kiu trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero
de ŝia malĉastaĵo. 9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis
ilin, dirante per granda voĉo: Se iu adorkliniĝas
al la besto kaj al ĝia bildo, kaj ricevas markon
sur sia frunto aŭ sur sia mano, 10 tiu ankaŭ
trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu estas
pretigita nemiksite en la pokalo de Lia kolero,
kaj li turmentiĝos en fajro kaj sulfuro antaŭ
la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido; 11 kaj
la fumo de ilia turmento leviĝas por ĉiam kaj
eterne; kaj ne havas paŭzon tage kaj nokte tiuj,
kiuj adorkliniĝas al la besto kaj al ĝia bildo, kaj
ĉiu, kiu ricevas la markon de ĝia nomo. **(aiōn
g165)** 12 Ĉi tie estas la pacienco de la sanktuloj,

kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de
Jesuo. 13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan:
Skribu: Feliĉaj estas la mortintoj, kiuj de nun
mortas en la Sinjoro; vere, diras la Spirito, por
ke ili ripozu de siaj laboroj; ĉar iliaj faroj sekvas
kun ili. 14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka nubo,
kaj sur la nubo sidanto, simila al la Filo de
homo, havanta sur sia kapo oran kronon, kaj
en sia mano akran rikoltilon. 15 Kaj alia anĝelo
eliris el la templo, kriante per granda voĉo al
la sidanta sur la nubo: Sendu vian rikoltilon,
kaj rikoltu; ĉar venis la horo por rikolti, ĉar la
rikolto de la tero tromaturiĝis. 16 Kaj la sidanta
sur la nubo ĵetis sian rikoltilon sur la teron; kaj
la tero rikoltiĝis. 17 Kaj alia anĝelo eliris el la
enĉiela templo, ankaŭ havante akran rikoltilon.
18 Kaj alia anĝelo eliris el la altaro, havante
aŭtoritaton super la fajro; kaj li kriis per granda
voĉo al la portanto de la akra rikoltilo, dirante:
Sendu vian akran rikoltilon, kaj detranĉu la
vinberarojn de la vinberarbo de la tero; ĉar
tute maturiĝis ĝiaj vinberoj. 19 Kaj la anĝelo
ĵetis sian rikoltilon en la teron kaj detranĉis
la vinberarbon de la tero kaj ĵetis ĝin en la
grandan vinpremilon de la kolero de Dio. 20 Kaj
la vinpremilo estis tretita ekster la urbo, kaj
eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la
ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj.

15 Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo,
grandan kaj mirindan: sep anĝelojn
havantajn sep plagojn, la finajn, ĉar en ili finiĝis
la kolero de Dio. 2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran
maron, miksitan kun fajro; kaj tiujn, kiuj venkis
la beston kaj ĝian bildon kaj la numeron de ĝia
nomo; kaj ili staris sur la vitra maro, havante
harpojn de Dio. 3 Kaj ili kantis la kanton de
Moseo, la servanto de Dio, kaj la kanton de
la Ŝafido, dirante: Grandaj kaj mirindaj estas
Viaj faroj, ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca;
justaj kaj veraj estas Viaj vojoj, ho Reĝo de la
nacioj. 4 Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj ne gloros
Vian nomon? ĉar Vi sola estas sankta; ĉar ĉiuj
nacioj venos kaj adorkliniĝos al Vi; ĉar Viaj
justaĵoj elmontriĝis. 5 Kaj post tio mi rigardis,
kaj malfermiĝis la templo de la tabernaklo de la
atesto en la ĉielo; 6 kaj elvenis el la templo la
sep anĝeloj, havante la sep plagojn, vestite per
linaĵo pura kaj luma, kaj zonite ĉirkaŭ la brusto
per ora zono. 7 Kaj unu el la kvar kreitaĵoj donis
al la sep anĝeloj sep orajn pelvojn, plenajn de
la kolero de Dio, la vivanta por ĉiam kaj eterne.
(aiōn g165) 8 Kaj la templo pleniĝis de fumo el la
gloro de Dio kaj el Lia potenco; kaj neniu povis
eniri en la templon, ĝis finiĝos la sep plagoj de
la sep anĝeloj.

16 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la templo,
dirantan al la sep anĝeloj: Iru, kaj elverŝu
sur la teron la sep pelvojn de la kolero de Dio. 2
Kaj la unua foriris, kaj elverŝis sian pelvon sur
la teron; kaj fariĝis malbona kaj dolora ulcero
sur la homoj, kiuj havis la markon de la besto
kaj kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo. 3 Kaj la dua
elverŝis sian pelvon en la maron; kaj fariĝis
sango, kiel de mortinto; kaj mortis ĉiu vivanta
estaĵo en la maro. 4 Kaj la tria elverŝis sian
pelvon en la riverojn kaj en la fontojn de akvoj;
kaj fariĝis sango. 5 Kaj mi aŭdis la anĝelon de
la akvoj dirantan: Justa estas Vi, la estanta kaj
estinta, la Sanktulo, ĉar Vi tiele juĝis; 6 ĉar ili
elverŝis la sangon de sanktuloj kaj profetoj, kaj
sangon Vi donis al ili trinki; ili tion meritas. 7
Kaj mi aŭdis la altaron dirantan: Vere, ho Dio,
la Sinjoro, la Plejpotenca, veraj kaj justaj estas
Viaj juĝoj. 8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon
sur la sunon; kaj estis donite al ĝi brulvundi
homojn per fajro. 9 Kaj la homoj brulvundiĝis
per granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon
de Dio, kiu havas aŭtoritaton sur tiuj plagoj;
kaj ili ne pentis, por doni al Li gloron. 10 Kaj la
kvina elverŝis sian pelvon sur la tronon de la
besto; kaj ĝia regno mallumiĝis; kaj ili mordis
sian langon pro dolorego, 11 kaj ili blasfemis la
Dion de la ĉielo pro siaj doloroj kaj siaj ulceroj;
kaj ili ne pentis pri siaj faroj. 12 Kaj la sesa
elverŝis sian pelvon sur la grandan riveron, la
riveron Eŭfrato; kaj ĝia akvo forsekiĝis, por
ke pretiĝu la vojo de la reĝoj, kiuj venas el
la sunleviĝejo. 13 Kaj mi vidis tri malpurajn
spiritojn, kvazaŭ ranojn, elirantaj el la buŝo de
la drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj el la
buŝo de la falsa profeto; 14 ĉar ili estas spiritoj
de demonoj, farantaj signojn; ili foriras al la

reĝoj de la tuta mondo, por kolekti ilin por la
milito de la granda tago de Dio, la Plejpotenca.
15 (Jen mi venas kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa estas tiu,
kiu viglas kaj konservas siajn vestojn, por ke
li ne iru nuda, kaj oni ne vidu lian honton.)
16 Kaj oni kolektis ilin en lokon, nomatan en
la Hebrea lingvo Har-Magedon. 17 Kaj la sepa
anĝelo elverŝis sian pelvon sur la aeron; kaj
eliris granda voĉo el la templo, for de la trono,
dirante: Fariĝis! 18 kaj okazis fulmoj kaj voĉoj
kaj tondroj; kaj okazis granda tertremo tia, kia
ne okazis de kiam homoj estiĝis sur la tero,
tiela tertremo, tiel granda. 19 Kaj la granda
urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la
nacioj falis; kaj Babel la granda estis memorata
antaŭ Dio, por doni al ĝi la pokalon de la vino
de la furiozeco de Lia kolero. 20 Kaj ĉiu insulo
forflugis, kaj la montoj ne troviĝis. 21 Kaj granda
hajlo, peza kvazaŭ po talanto, falis el la ĉielo
sur la homojn; kaj la homoj blasfemis Dion pro
la plago de la hajlo; ĉar ĝia plago estas treege
granda.

17 Kaj unu el la sep anĝeloj, havantaj la sep
pelvojn, venis kaj parolis kun mi, dirante:
Venu ĉi tien, mi montros al vi la juĝon de la
granda malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj;
2 kun kiu la reĝoj de la tero malĉastis, kaj la
loĝantoj sur la tero ebriiĝis per la vino de ŝia
malĉasteco. 3 Kaj li forportis min en la Spirito
en dezerton; kaj mi vidis virinon, sidantan sur
skarlata besto, plena de nomoj de blasfemo,
havanta sep kapojn kaj dek kornojn. 4 Kaj la
virino estis vestita per purpuro kaj skarlato,
kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj
perloj, kaj havis en sia mano oran pokalon,
plenan de abomenindaĵoj kaj la malpuraĵoj de
ŝia malĉasteco, 5 kaj sur sia frunto nomon
skribitan: MISTERO, BABEL LA GRANDA, LA
PATRINO DE LA MALĈASTISTINOJ KAJ DE LA
ABOMENINDAĴOJ DE LA TERO. 6 Kaj mi vidis la
virinon ebria de la sango de la sanktuloj, kaj de
la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj vidinte ŝin,
mi miris per granda miro. 7 Kaj la anĝelo diris
al mi: Kial vi miris? mi diros al vi la misteron
de la virino, kaj de la besto, kiu portas ŝin kaj
kiu havas la sep kapojn kaj la dek kornojn. 8 La
besto, kiun vi vidis, ekzistis, sed ne ekzistas, kaj
venos supren el la abismo kaj iros en pereon.
Kaj la loĝantoj sur la tero, kies nomoj ne estas
skribitaj en la libro de vivo jam de la fondo de
la mondo, miros, kiam ili vidos la beston, ke ĝi
ekzistis kaj ne ekzistas, sed venos. (Abyssos g12) 9
Ĉi tie estas la signifo, kiu havas saĝecon: la sep
kapoj estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino;
10 kaj ili estas sep reĝoj; la kvin jam falis, la
unu estas, la alia ankoraŭ ne venis; kaj kiam li
venos, li devos resti kelkan tempon. 11 Kaj la
besto, kiu ekzistis kaj ne ekzistas, estas ankaŭ
oka, kaj estas el la sep; kaj ĝi iras en pereon. 12
Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek reĝoj,
kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon; sed ili ricevas
aŭtoritaton kiel reĝoj, kun la besto, por unu
horo. 13 Tiuj havas unu intencon, kaj ili donas
sian potencon kaj aŭtoritaton al la besto. 14 Tiuj
militos kontraŭ la Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos
ilin, ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj, kaj Reĝo de
reĝoj; kaj venkos tiuj, kiuj estas kun li, vokitaj
kaj elektitaj kaj fidelaj. 15 Kaj li diris al mi: La
akvoj, kiujn vi vidis, kie sidas la malĉastistino,
estas popoloj kaj homamasoj kaj nacioj kaj
lingvoj. 16 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, kaj
la besto, malamos la malĉastistinon, kaj faros
ŝin izolita kaj nuda, kaj manĝos ŝian karnon,
kaj forbruligos ŝin per fajro. 17 Ĉar Dio enmetis
en ilian koron efektivigi Lian intencon, kaj
efektivigi unu intencon, kaj doni sian regnon al
la besto, ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos. 18 Kaj
la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu
havas reĝecon super la reĝoj de la tero.

18 Post tio mi vidis alian anĝelon,
malsuprenirantan el la ĉielo, havantan
grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per lia
gloro. 2 Kaj li forte kriis per granda voĉo, dirante:
Falis, falis Babel la granda, kaj fariĝis loĝejo de
demonoj, kaj malliberejo de ĉia malpura spirito,
kaj malliberejo de ĉia malpura kaj malaminda
birdo. 3 Ĉar per la vino de la kolero de ŝia
malĉasteco falis ĉiuj nacioj; kaj la reĝoj de la
tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la
tero riĉiĝis per la potenco de ŝia lukso. 4 Kaj mi
aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Elvenu
el ŝi, ho Mia popolo, por ke vi ne partoprenu

en ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne ricevu el ŝiaj
plagoj; 5 ĉar ŝiaj pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj
Dio memoris ŝiajn maljustaĵojn. 6 Redonu al
ŝi, ĝuste kiel ŝi donis, kaj duobligu duoble laŭ
ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun ŝi miksis, miksu
al ŝi duoblon. 7 Kiom ŝi gloris sin kaj voluptis,
tiom donu al ŝi da turmento kaj funebro; ĉar
ŝi diras en sia koro: Mi sidas reĝino, kaj mi ne
estas vidvino, kaj mi tute ne vidos funebron. 8
Tial en unu tago venos ŝiaj plagoj, morto kaj
funebro kaj malsatego; kaj ŝi forbrulos per fajro;
ĉar forta estas Dio, la Sinjoro, kiu ŝin juĝas.
9 Kaj la reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kun ŝi
kaj voluptis, ploros kaj ĝemos pri ŝi, kiam ili
rigardos la fumon de ŝia brulado, 10 starante
malproksime pro timo de ŝia turmento, dirante:
Ve! ve, la granda urbo, Babel, la forta urbo! ĉar
en unu horo venis via juĝo. 11 Kaj la komercistoj
de la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam
neniu aĉetas ilian komercaĵon; 12 komercaĵon el
oro kaj arĝento kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj
kaj bisino kaj purpuro kaj silko kaj skarlato,
kaj ĉia parfuma ligno kaj ĉia vazo ebura kaj
ĉia vazo el plej altvalora ligno kaj el kupro kaj
fero kaj marmoro, 13 kaj cinamo kaj amomo
kaj incenso kaj ŝmiraĵo kaj olibano kaj vino kaj
oleo kaj faruno kaj tritiko kaj brutoj kaj ŝafoj,
kaj el ĉevaloj kaj ĉaroj, kaj korpoj kaj animoj
de homoj. 14 Kaj la fruktaro de la deziroj de
via animo malaperis for de vi, kaj ĉio bongusta
kaj brila pereis for de vi, kaj oni ne plu trovos
ilin. 15 La negocintoj de tiuj komercaĵoj, kiuj
riĉiĝis per ŝi, malproksime staros pro la timo de
ŝia turmento, plorante kaj lamentante, 16 kaj
dirante: Ve! ve, la granda urbo, la vestita per
bisino kaj purpuro kaj skarlato, kaj ornamita
per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj! 17 ĉar en
unu horo pereis tiom da riĉeco. Kaj ĉiu ŝipestro,
kaj ĉiu ien ŝipe veturanta, kaj maristoj, kaj ĉiuj,
kiuj sur la maro laboris, staris malproksime,
18 kaj kriis, vidante la fumon de ŝia brulego,
dirante: Kio similas la grandan urbon? 19 Kaj ili
ĵetis polvon sur siajn kapojn, kaj kriis, plorante
kaj lamentante, kaj dirante: Ve! ve, la granda
urbo! en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj havis siajn ŝipojn
sur la maro per ŝia luksego! ĉar en unu horo ŝi
dezertiĝis. 20 Ĝojegu super ŝi, ho ĉielo, kaj la
sanktuloj, kaj la apostoloj, kaj la profetoj; ĉar
Dio decidis pri ŝi laŭ via juĝo. 21 Kaj forta anĝelo
prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj
ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel per puŝego
deĵetiĝos Babel, la granda urbo, kaj jam ne plu
troviĝos. 22 Kaj voĉo de harpistoj kaj muzikistoj
kaj flutistoj kaj trumpetistoj jam ne plu aŭdiĝos
en vi; kaj ĉia metiisto de ĉia metio jam ne plu
troviĝos en vi; kaj sono de muelŝtono jam ne plu
aŭdiĝos en vi; 23 kaj lumo de lampo jam ne plu
brilos en vi; kaj voĉo de fianĉo kaj fianĉino jam
ne plu aŭdiĝos en vi; ĉar viaj komercistoj estis
la granduloj de la tero; ĉar per via sorĉado ĉiuj
nacioj trompiĝis. 24 Kaj en ŝi troviĝis la sango
de profetoj kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj mortigitoj
sur la tero.

19 Post tio mi aŭdis kvazaŭ grandan voĉon
de granda homamaso en la ĉielo, dirantan:
Haleluja! La savo kaj la gloro kaj la potenco
apartenas al nia Dio; 2 ĉar veraj kaj justaj estas
Liaj juĝoj; ĉar Li juĝis la grandan malĉastistinon,
kiu infektis la teron per sia malĉasteco, kaj Li
venĝis la sangon de Siaj servistoj el ŝia mano. 3
Kaj duan fojon ili diris: Haleluja! Kaj ŝia fumo
leviĝas por ĉiam kaj eterne. (aiōn g165) 4 Kaj
la dudek kvar presbiteroj kaj la kvar kreitaĵoj
falis kaj adorkliniĝis al Dio, la sidanta sur la
trono, dirante: Amen, Haleluja! 5 Kaj el la trono
eliris voĉo, dirante: Laŭdu nian Dion, ĉiuj Liaj
servistoj, vi, kiuj timas Lin, la malgrandaj kaj la
grandaj. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon de granda
homamaso kaj kvazaŭ voĉon de multaj akvoj
kaj kvazaŭ voĉon de fortaj tondroj, dirantajn:
Haleluja! ĉar la Sinjoro, nia Dio, la Plejpotenca,
reĝas. 7 Ni ĝoju kaj triumfu, kaj donu al Li la
gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia
edzino sin pretigis. 8 Kaj estis donite al ŝi, ke
ŝi sin vestu per bisino luma kaj pura; ĉar la
bisino estas la justaĵoj de la sanktuloj. 9 Kaj
li diris al mi: Skribu: Feliĉaj estas la invititaj
al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al
mi: Tio estas la veraj vortoj de Dio. 10 Kaj mi
falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li. Kaj
li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi
estas kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, kiuj

konservas la ateston de Jesuo; adorkliniĝu al
Dio; ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de
profetado. 11 Kaj mi vidis la ĉielon malfermitan;
kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi,
nomata Fidela kaj Vera; en justeco li juĝas kaj
militas. 12 Kaj liaj okuloj estas fajra flamo, kaj
sur lia kapo estas multaj diademoj; kaj li havas
nomon skribitan, kiun konas neniu krom li
mem. 13 Kaj li estas vestita per vesto, trempita
en sangon; kaj lia nomo estas: La Vorto de Dio.
14 Kaj la armeoj en la ĉielo sekvis lin sur blankaj
ĉevaloj, vestite per bisino blanka kaj pura. 15
Kaj el lia buŝo eliras akra glavo, por ke li per ĝi
frapu la naciojn; kaj li regos ilin per fera sceptro;
kaj li tretas la vinpremilon de la furiozeco de
la kolero de Dio, la Plejpotenca. 16 Kaj li havas
sur la vesto kaj sur la femuro nomon skribitan:
REĜO DE REĜOJ KAJ SINJORO DE SINJOROJ. 17
Kaj mi vidis unu anĝelon, starantan en la suno;
kaj li ekkriis per granda voĉo, dirante al ĉiuj
birdoj, kiuj flugas en meza ĉielo: Venu, kolektiĝu
al la granda festeno de Dio; 18 por ke vi manĝu
karnon de reĝoj kaj karnon de milestroj kaj
karnon de fortuloj kaj karnon de ĉevaloj kaj de
iliaj rajdantoj, kaj karnon de ĉiuj homoj, liberaj
kaj sklavaj, grandaj kaj malgrandaj. 19 Kaj mi
vidis la beston, kaj la reĝojn de la tero kaj iliajn
armeojn, kunigitajn, por fari militon kontraŭ
la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ lia armeo.
20 Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi la falsa
profeto, kiu faris antaŭ ĝi la signojn, per kiuj
li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la
besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo; ili ambaŭ
estis ĵetitaj vivaj en la lagon fajran, brulantan
per sulfuro; **(Limnē Pyr g3041 g4442)** 21 kaj la ceteraj
estis mortigitaj per la glavo de la sidanta sur la
ĉevalo, la glavo, kiu eliris el lia buŝo; kaj ĉiuj
birdoj satiĝis per ilia karno.

20 Kaj mi vidis anĝelon malsuprenirantan el
la ĉielo, havantan la ŝlosilon de la abismo
kaj grandan katenon en sia mano. **(Abyssos g12)** 2
Kaj li ekkaptis la drakon, la antikvan serpenton,
kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin
por mil jaroj, 3 kaj ĵetis lin en la abismon kaj
fermis ĝin kaj sigelis ĝin super li, por ke li ne
plu trompu la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj;
post tio li devos esti malligita por kelka tempo.
(Abyssos g12) 4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis
sur ili, kaj juĝo estis donita al ili; kaj mi vidis
la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de
Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj tiujn, kiuj ne
adorkliniĝis al la besto, nek al ĝia bildo, kaj
ne ricevis la markon sur sia frunto kaj sur sia
mano; kaj ili vivis, kaj ili reĝis kun Kristo mil
jarojn. 5 La ceteraj mortintoj ne vivis, ĝis finiĝos
la mil jaroj. Tio estas la unua releviĝo. 6 Feliĉa
kaj sankta estas la partoprenanto en la unua
releviĝo; super tiuj la dua morto havas nenian
aŭtoritaton; sed ili estos pastroj de Dio kaj de
Kristo, kaj reĝos kun li mil jarojn. 7 Kaj kiam
finiĝos la mil jaroj, Satano estos ellasita el sia
malliberejo, 8 kaj eliros, por trompi la naciojn
en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog,
por kolekti ilin por la milito; ilia nombro estas
kiel la sablo de la maro. 9 Kaj ili supreniris
laŭlarĝe de la tero kaj ĉirkaŭis la tendaron
de la sanktuloj kaj la amatan urbon; kaj fajro
malsupreniris el la ĉielo, kaj ekstermis ilin. 10
Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la
lagon fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la besto
kaj la falsa profeto; kaj ili estos turmentataj tage
kaj nokte por ĉiam kaj eterne. **(aiōn g165, Limnē
Pyr g3041 g4442)** 11 Kaj mi vidis grandan blankan
tronon, kaj la Sidanton sur ĝi, antaŭ kies vizaĝo
forflugis la tero kaj la ĉielo; kaj ne troviĝis loko
por ili. 12 Kaj mi vidis la mortintojn, grandajn
kaj malgrandajn, starantajn antaŭ la trono; kaj
libroj estis malfermitaj; kaj estis malfermita alia
libro, kiu estas la libro de vivo; kaj la mortintoj
estis juĝataj el la skribitaĵoj en la libroj, laŭ
siaj faroj. 13 Kaj la maro liveris la mortintojn,
kiuj estis en ĝi; kaj la morto kaj Hades liveris la
mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata
laŭ siaj faroj. **(Hadēs g86)** 14 Kaj la morto kaj Hades
estis ĵetitaj en la fajran lagon. Tio estas la dua
morto — la fajra lago. **(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041
g4442)** 15 Kaj se iu ne troviĝis skribita en la libro
de vivo, tiu estis ĵetita en la fajran lagon. **(Limnē
Pyr g3041 g4442)**

21 Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan
teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero
forpasis; kaj la maro jam ne ekzistis. 2 Kaj mi

vidis la sanktan urbon, novan Jerusalemon,
malsuprenirantan el la ĉielo for de Dio,
pretigitan kiel fianĉino, ornamita por sia edzo.
3 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la trono,
dirantan: Jen la tabernaklo de Dio estas kun
la homoj, kaj Li loĝos kun ili, kaj ili estos Liaj
popoloj, kaj Dio mem estos kun ili kaj estos
ilia Dio; 4 kaj Li forviŝos ĉiun larmon el iliaj
okuloj; kaj la morto jam ne ekzistos; ne plu
ekzistos funebro, nek plorado, nek doloro; la
unuaj aferoj forpasis. 5 Kaj diris la Sidanto
sur la trono: Vidu, Mi faras ĉion nova. Kaj Li
diris: Skribu, ĉar tiuj vortoj estas fidelaj kaj
veraj. 6 Kaj Li diris al mi: Ĉio fariĝis. Mi estas
la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino.
Mi donos donace al la soifanto el la fonto de
la akvo de vivo. 7 La venkanto heredos ĉion;
kaj Mi estos por li Dio, kaj li estos por Mi
filo. 8 Sed por la timemaj kaj nekredemaj kaj
abomenindaj kaj mortigistoj kaj malĉastuloj kaj
sorĉistoj kaj idolanoj kaj ĉiuj mensoguloj, ilia
lotaĵo estos en la lago, brulanta per fajro kaj
sulfuro; tio estas la dua morto. **(Limnē Pyr g3041
g4442)** 9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj, havantaj
la sep pelvojn, plenajn de la sep finaj plagoj;
kaj li parolis kun mi, dirante: Venu ĉi tien, mi
montros al vi la fianĉinon, la edzinon de la
Ŝafido. 10 Kaj li forportis min en la Spirito sur
monton, grandan kaj altan, kaj li montris al mi
la sanktan urbon Jerusalem, malsuprenirantan
el la ĉielo for de Dio, 11 havantan la gloron de
Dio; ĝia lumo estis simila al ŝtono plej altvalora,
kvazaŭ jaspiso kristaleca; 12 kun muro granda
kaj alta, kun dek du pordegoj, kaj apud la
pordegoj dek du anĝeloj; kaj nomoj surskribitaj,
kiuj estas la nomoj de la dek du triboj de la
Izraelidoj; 13 oriente estis tri pordegoj, kaj
norde tri pordegoj, kaj sude tri pordegoj, kaj
okcidente tri pordegoj. 14 Kaj la muro de la
urbo havis dek du fundamentojn, kaj sur ili dek
du nomojn de la dek du apostoloj de la Ŝafido.
15 Kaj mia kunparolanto havis mezurilon, oran
vergon, por mezuri la urbon kaj ĝiajn pordegojn
kaj ĝian muron. 16 Kaj la urbo staras kvadrate,
kaj ĝia longo estas tiom, kiom la larĝo; kaj
li mezuris la urbon per la vergo, dek du mil
stadiojn; ĝia longo kaj ĝia larĝo kaj ĝia alto
estas egalaj. 17 Kaj li mezuris ĝian muron, cent
kvardek kvar ulnojn, laŭ mezuro de homo, tio
estas, de anĝelo. 18 Kaj la strukturo de ĝia
muro estis jaspiso; kaj la urbo estis pura oro,
simila al pura vitro. 19 La fundamentoj de la
muro de la urbo estis ornamitaj per altvaloraj
ŝtonoj ĉiuspecaj. La unua fundamento estis
jaspiso; la dua, safiro; la tria, kalcedonio; la
kvara, smeraldo; 20 la kvina, sardonikso; la sesa,
sardio; la sepa, krizolito; la oka, berilo; la naŭa,
topazo; la deka, krizopraso; la dek-unua, jacinto;
la dek-dua, ametisto. 21 Kaj la dek du pordegoj
estis dek du perloj, ĉiu el la pordegoj estis el
unu perlo; kaj la strato de la urbo estis pura
oro, kvazaŭ travidebla vitro. 22 Kaj templon en
ĝi mi ne vidis; ĉar Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca,
kaj la Ŝafido estas ĝia templo. 23 Kaj la urbo ne
bezonas la sunon, nek la lunon, por brili al ĝi;
ĉar la gloro de Dio lumis al ĝi, kaj ĝia lampo
estas la Ŝafido. 24 Kaj la nacioj promenos per
ĝia lumo; kaj la reĝoj de la tero alportas en ĝin
sian gloron. 25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos
fermitaj tage (ĉar nokto ne ekzistos tie); 26 kaj
ili alportos en ĝin la gloron kaj la honoron de la
nacioj; 27 kaj tute ne eniros en ĝin io malpura,
nek faranto de abomenindaĵo kaj mensogo; sed
nur la skribitaj en la libro de vivo de la Ŝafido.

22 Kaj li montris al mi riveron de akvo de
vivo, helan kiel kristalo, elirantan el la
trono de Dio kaj de la Ŝafido, 2 meze de ĝia
strato. Kaj ĉe ĉiu flanko de la rivero estis arbo
de vivo, portanta dek du fruktojn, liveranta
sian frukton ĉiumonate; kaj la folioj de la arbo
estis por la resanigo de la nacioj. 3 Kaj ne plu
ekzistos malbeno; kaj en ĝi estos la trono de Dio
kaj de la Ŝafido; kaj Liaj servistoj Lin adoros; 4
kaj ili vidos Lian vizaĝon; kaj Lia nomo estos sur
ilia frunto. 5 Kaj nokto ne plu ekzistos; kaj ili ne
bezonas lumon de lampo, nek lumon de suno;
ĉar Dio, la Sinjoro, lumos al ili; kaj ili reĝos por
ĉiam kaj eterne. **(aiōn g165)** 6 Kaj li diris al mi:
Tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj; kaj la Sinjoro,
la Dio de la spiritoj de la profetoj, sendis Sian
anĝelon, por montri al Siaj servistoj tion, kio
devas okazi baldaŭ. 7 Kaj jen mi rapide venos.

Feliĉa estas tiu, kiu observas la vortojn de la
profetaĵo de ĉi tiu libro. 8 Kaj mi, Johano, estis
la aŭdanto kaj la vidanto de ĉi tio. Kaj kiam mi
aŭdis kaj vidis, mi falis, por adorkliniĝi antaŭ
la piedoj de la anĝelo, kiu montris tion al mi.
9 Kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne
faru; mi estas kunservisto kun vi kaj kun viaj
fratoj, la profetoj, kaj kun la observantoj de la
vortoj de ĉi tiu libro; adorkliniĝu al Dio. 10 Kaj
li diris al mi: Ne sigelu la vortojn de la profetaĵo
de ĉi tiu libro; ĉar la tempo estas proksima.
11 La maljustulo ankoraŭ estu maljusta; kaj
la malpurulo ankoraŭ estu malpura; kaj la
justulo ankoraŭ faru juston; kaj la sanktulo
ankoraŭ sanktiĝu. 12 Jen mi rapide venos; kaj
mia rekompenco estas kun mi, por repagi al ĉiu
laŭ lia faro. 13 Mi estas la Alfa kaj la Omega,
la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino. 14
Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavas siajn robojn, por
ke ili havu rajton sur la arbo de vivo, kaj ke ili
eniru tra la pordegoj en la urbon. 15 Ekstere
estas la hundoj kaj la sorĉistoj kaj la malĉastuloj
kaj la mortigistoj kaj la idolanoj, kaj ĉiu, kiu
amas kaj faras mensogon. 16 Mi, Jesuo, sendis
mian anĝelon, por atesti al vi ĉi tion por la
eklezioj. Mi estas la markoto kaj ido de David,
la hela, la matena stelo. 17 Kaj la Spirito kaj
la fianĉino diras: Venu. Kaj la aŭdanto diru:
Venu. Kaj la soifanto venu; kiu volas, tiu prenu
donace la akvon de vivo. 18 Mi atestas al ĉiu, kiu
aŭdas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro:
Se iu aldonos al ili, Dio aldonos al li la plagojn,
skribitajn en ĉi tiu libro; 19 kaj se iu forprenos el
la vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo, skribitaj
en ĉi tiu libro, Dio forprenos lian lotaĵon el
la arbo de vivo kaj el la sankta urbo. 20 La
atestanto de tio diras: Vere, mi rapide venos.
Amen; venu, Sinjoro Jesuo. 21 La graco de la
Sinjoro Jesuo estu kun ĉiuj sanktuloj. Amen.

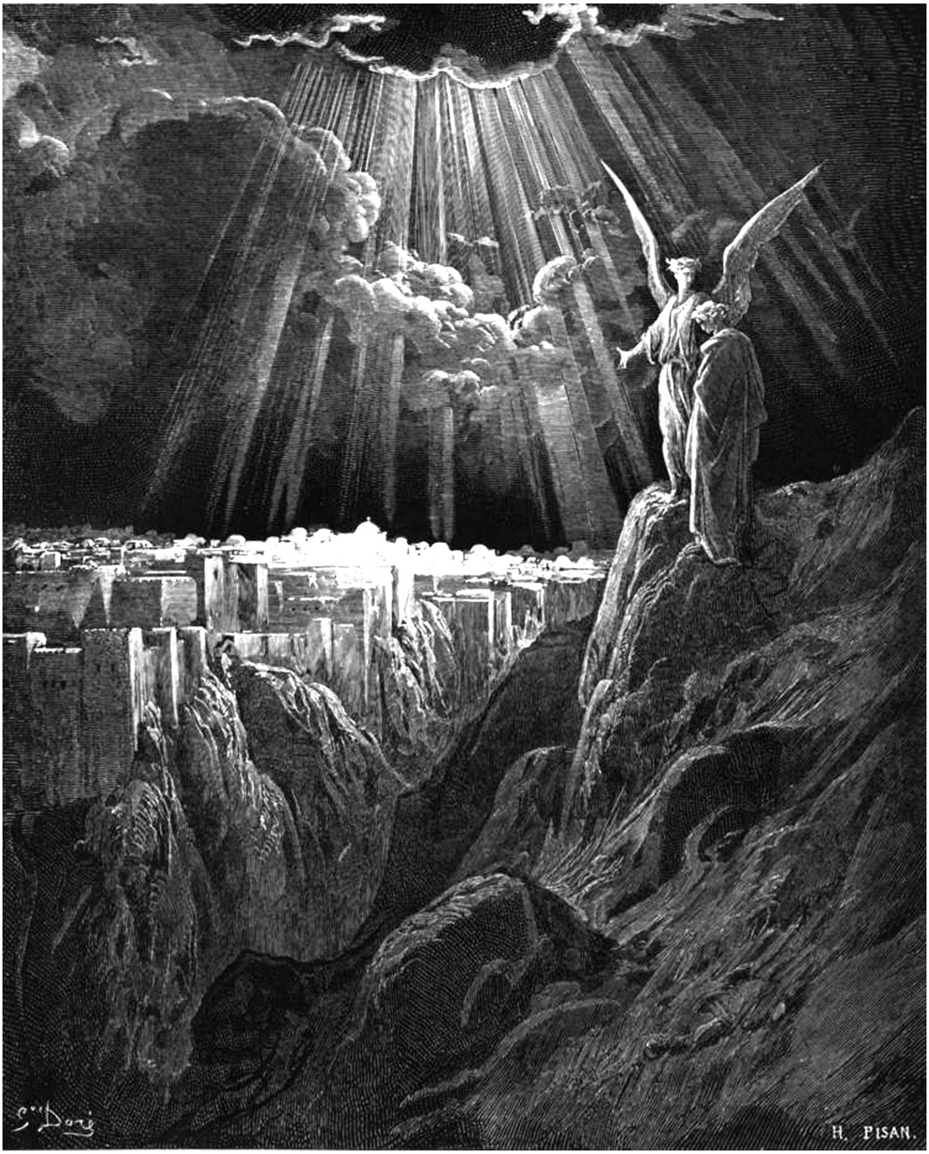

Kaj mi vidis la sanktan urbon, novan Jerusalemon, malsuprenirantan el la ĉielo for de Dio,
pretigitan kiel fianĉino, ornamita por sia edzo. Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la trono,
dirantan: Jen la tabernaklo de Dio estas kun la homoj, kaj Li loĝos kun ili,
kaj ili estos Liaj popoloj, kaj Dio mem estos kun ili kaj estos ilia Dio;
Apokalipso 21:2-3

Gvidilo por Legantoj

Esperanto at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Glosaro

Esperanto at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Glosaro +

AionianBible.org/Bibles/Esperanto---Esperanto-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Luko 8:31
Romanoj 10:7
Apokalipso 9:1
Apokalipso 9:2
Apokalipso 9:11
Apokalipso 11:7
Apokalipso 17:8
Apokalipso 20:1
Apokalipso 20:3

aïdios

Romanoj 1:20
Judas 1:6

aiōn

Mateo 12:32
Mateo 13:22
Mateo 13:39
Mateo 13:40
Mateo 13:49
Mateo 21:19
Mateo 24:3
Mateo 28:20
Marko 3:29
Marko 4:19
Marko 10:30
Marko 11:14
Luko 1:33
Luko 1:55
Luko 1:70
Luko 16:8
Luko 18:30
Luko 20:34
Luko 20:35
Johano 4:14
Johano 6:51
Johano 6:58
Johano 8:35
Johano 8:51
Johano 8:52
Johano 9:32
Johano 10:28
Johano 11:26
Johano 12:34
Johano 13:8
Johano 14:16
Agoj 3:21
Agoj 15:18
Romanoj 1:25
Romanoj 9:5
Romanoj 11:36
Romanoj 12:2
Romanoj 16:27
1 Korintanoj 1:20
1 Korintanoj 2:6
1 Korintanoj 2:7
1 Korintanoj 2:8
1 Korintanoj 3:18
1 Korintanoj 8:13
1 Korintanoj 10:11
2 Korintanoj 4:4
2 Korintanoj 9:9
2 Korintanoj 11:31
Galatoj 1:4
Galatoj 1:5
Efesanoj 1:21
Efesanoj 2:2
Efesanoj 2:7
Efesanoj 3:9
Efesanoj 3:11
Efesanoj 3:21
Efesanoj 6:12
Filipianoj 4:20
Koloseanoj 1:26
1 Timoteo 1:17
1 Timoteo 6:17
2 Timoteo 4:10
2 Timoteo 4:18
Tito 2:12
Hebroj 1:2
Hebroj 1:8
Hebroj 5:6
Hebroj 6:5
Hebroj 6:20
Hebroj 7:17
Hebroj 7:21
Hebroj 7:24
Hebroj 7:28
Hebroj 9:26
Hebroj 11:3
Hebroj 13:8
Hebroj 13:21
1 Petro 1:23
1 Petro 1:25
1 Petro 4:11
1 Petro 5:11
2 Petro 3:18
1 Johano 2:17
2 Johano 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Apokalipso 1:6
Apokalipso 1:18
Apokalipso 4:9
Apokalipso 4:10
Apokalipso 5:13
Apokalipso 7:12
Apokalipso 10:6
Apokalipso 11:15
Apokalipso 14:11
Apokalipso 15:7
Apokalipso 19:3
Apokalipso 20:10
Apokalipso 22:5

aiōnios

Mateo 18:8
Mateo 19:16
Mateo 19:29
Mateo 25:41
Mateo 25:46
Marko 3:29
Marko 10:17
Marko 10:30
Luko 10:25
Luko 16:9
Luko 18:18
Luko 18:30
Johano 3:15
Johano 3:16
Johano 3:36
Johano 4:14
Johano 4:36
Johano 5:24
Johano 5:39
Johano 6:27
Johano 6:40
Johano 6:47
Johano 6:54
Johano 6:68

Johano 10:28
Johano 12:25
Johano 12:50
Johano 17:2
Johano 17:3
Agoj 13:46
Agoj 13:48
Romanoj 2:7
Romanoj 5:21
Romanoj 6:22
Romanoj 6:23
Romanoj 16:25
Romanoj 16:26
2 Korintanoj 4:17
2 Korintanoj 4:18
2 Korintanoj 5:1
Galatoj 6:8
2 Tesalonikanoj 1:9
2 Tesalonikanoj 2:16
1 Timoteo 1:16
1 Timoteo 6:12
1 Timoteo 6:16
2 Timoteo 1:9
2 Timoteo 2:10
Tito 1:2
Tito 3:7
Filemon 1:15
Hebroj 5:9
Hebroj 6:2
Hebroj 9:12
Hebroj 9:14
Hebroj 9:15
Hebroj 13:20
1 Petro 5:10
2 Petro 1:11
1 Johano 1:2
1 Johano 2:25
1 Johano 3:15
1 Johano 5:11
1 Johano 5:13
1 Johano 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Apokalipso 14:6

eleēsē

Romanoj 11:32

Geenna

Mateo 5:22
Mateo 5:29
Mateo 5:30
Mateo 10:28
Mateo 18:9
Mateo 23:15
Mateo 23:33
Marko 9:43
Marko 9:45
Marko 9:47
Luko 12:5
Jakobo 3:6

Hadēs

Mateo 11:23
Mateo 16:18
Luko 10:15
Luko 16:23
Agoj 2:27
Agoj 2:31
1 Korintanoj 15:55
Apokalipso 1:18
Apokalipso 6:8
Apokalipso 20:13
Apokalipso 20:14

Limnē Pyr

Apokalipso 19:20
Apokalipso 20:10
Apokalipso 20:14
Apokalipso 20:15
Apokalipso 21:8

Sheol

Genezo 37:35
Genezo 42:38
Genezo 44:29
Genezo 44:31
Nombroj 16:30
Nombroj 16:33
Readmono 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
1 Reĝoj 2:6
1 Reĝoj 2:9
Ijob 7:9
Ijob 11:8
Ijob 14:13
Ijob 17:13
Ijob 17:16
Ijob 21:13
Ijob 24:19
Ijob 26:6
Psalmaro 6:5
Psalmaro 9:17
Psalmaro 16:10
Psalmaro 18:5
Psalmaro 30:3
Psalmaro 31:17
Psalmaro 49:14
Psalmaro 49:15
Psalmaro 55:15
Psalmaro 86:13
Psalmaro 88:3
Psalmaro 89:48
Psalmaro 116:3
Psalmaro 139:8
Psalmaro 141:7
Sentencoj 1:12
Sentencoj 5:5
Sentencoj 7:27
Sentencoj 9:18
Sentencoj 15:11
Sentencoj 15:24
Sentencoj 23:14
Sentencoj 27:20
Sentencoj 30:16
Predikanto 9:10
Alt Kanto 8:6
Jesaja 5:14
Jesaja 7:11
Jesaja 14:9
Jesaja 14:11
Jesaja 14:15
Jesaja 28:15
Jesaja 28:18
Jesaja 38:10
Jesaja 38:18
Jesaja 57:9
Jeĥezkel 31:15
Jeĥezkel 31:16
Jeĥezkel 31:17
Jeĥezkel 32:21
Jeĥezkel 32:27
Hoŝea 13:14
Amos 9:2
Jona 2:2
Ĥabakuk 2:5

Tartaroō

2 Petro 2:4

Questioned

None yet noted

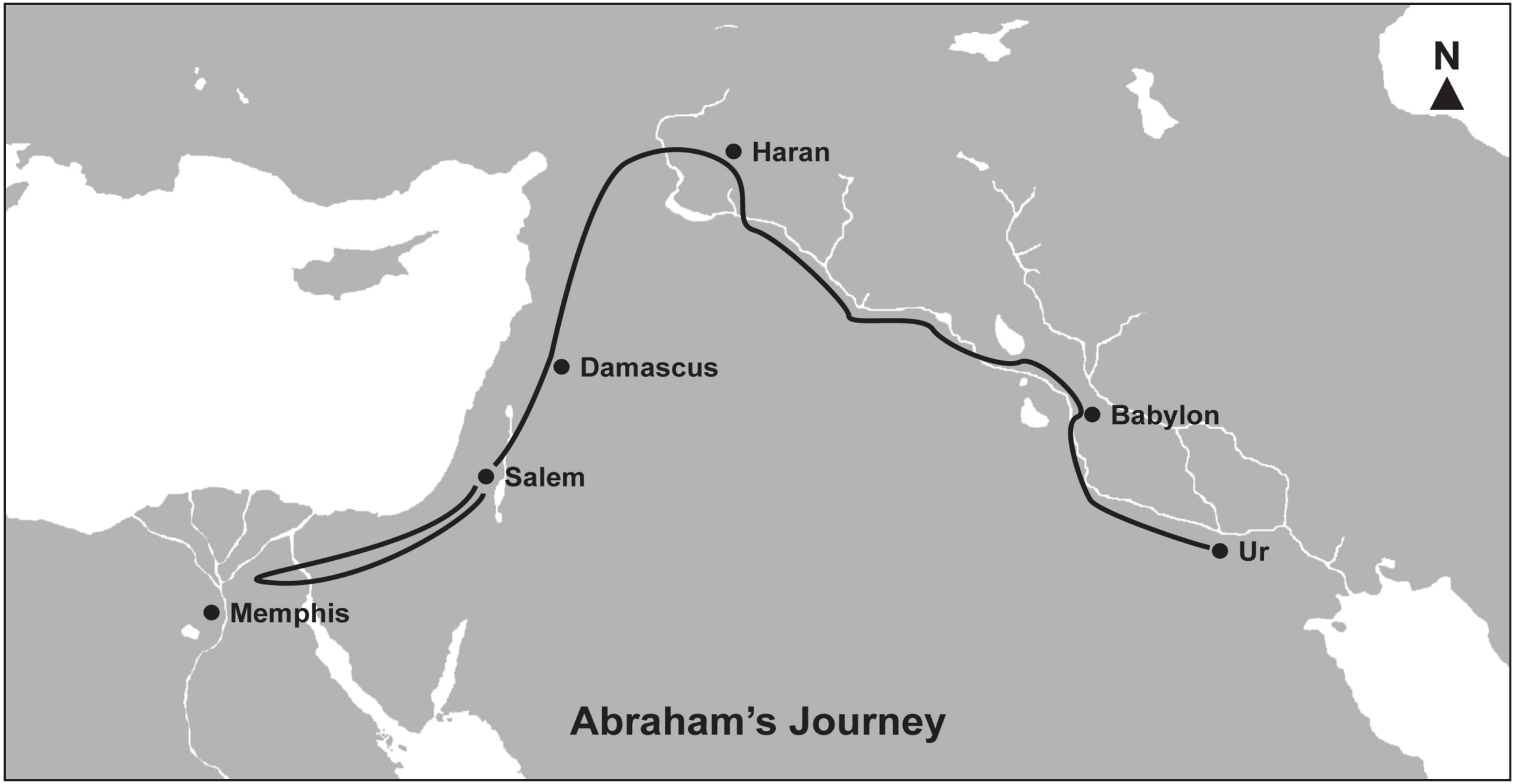

Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri en lokon, kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon; kaj li eliris, ne sciante, kien li iras. - Hebroj 11:8

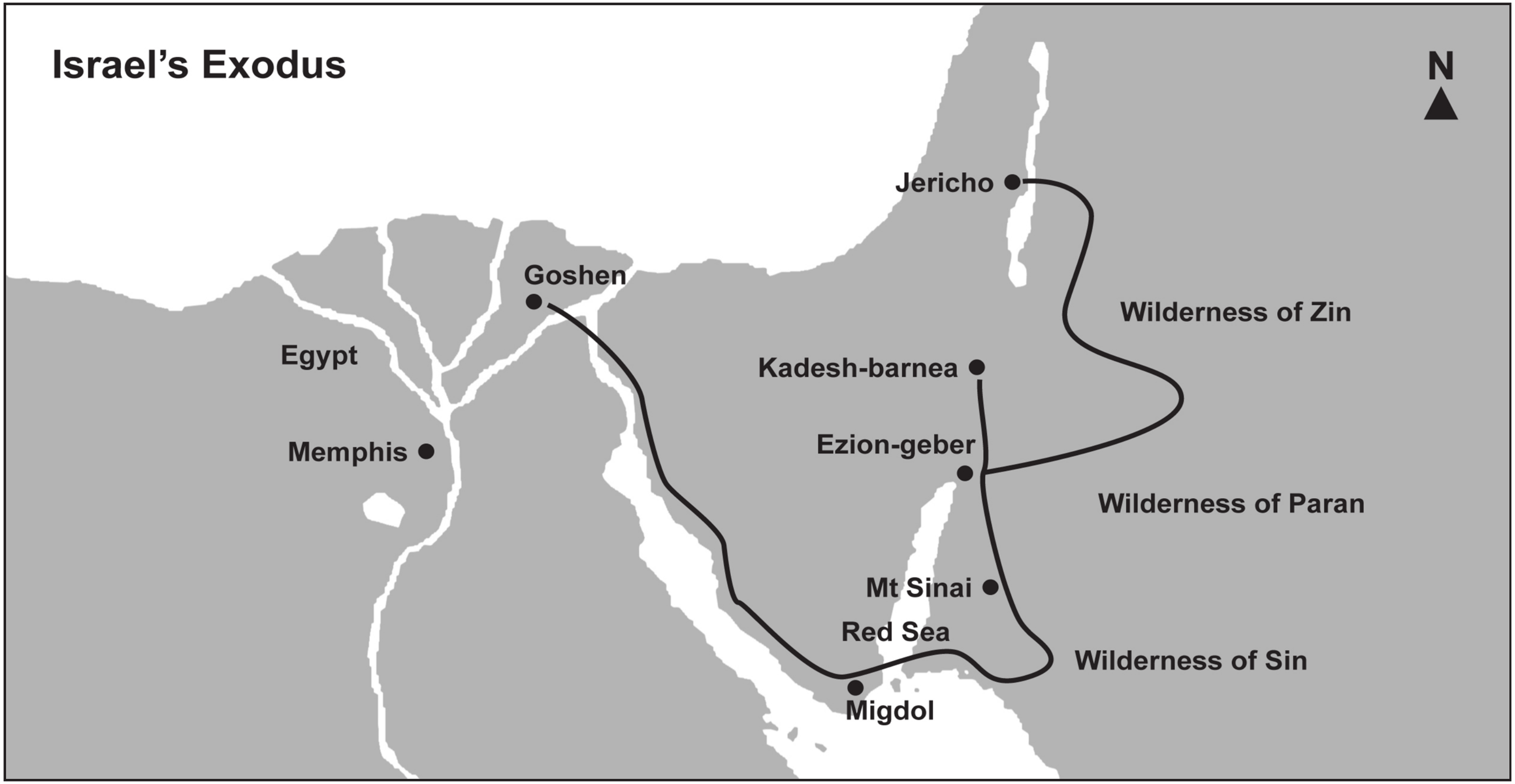

Kiam Faraono forliberigis la popolon, Dio ne irigis ilin per la vojo de la lando Filiŝta, kiu estis proksima;
ĉar Dio diris: Eble la popolo pentos, kiam ĝi ekvidos militon, kaj ĝi reiros Egiptujon. - Eliro 13:17

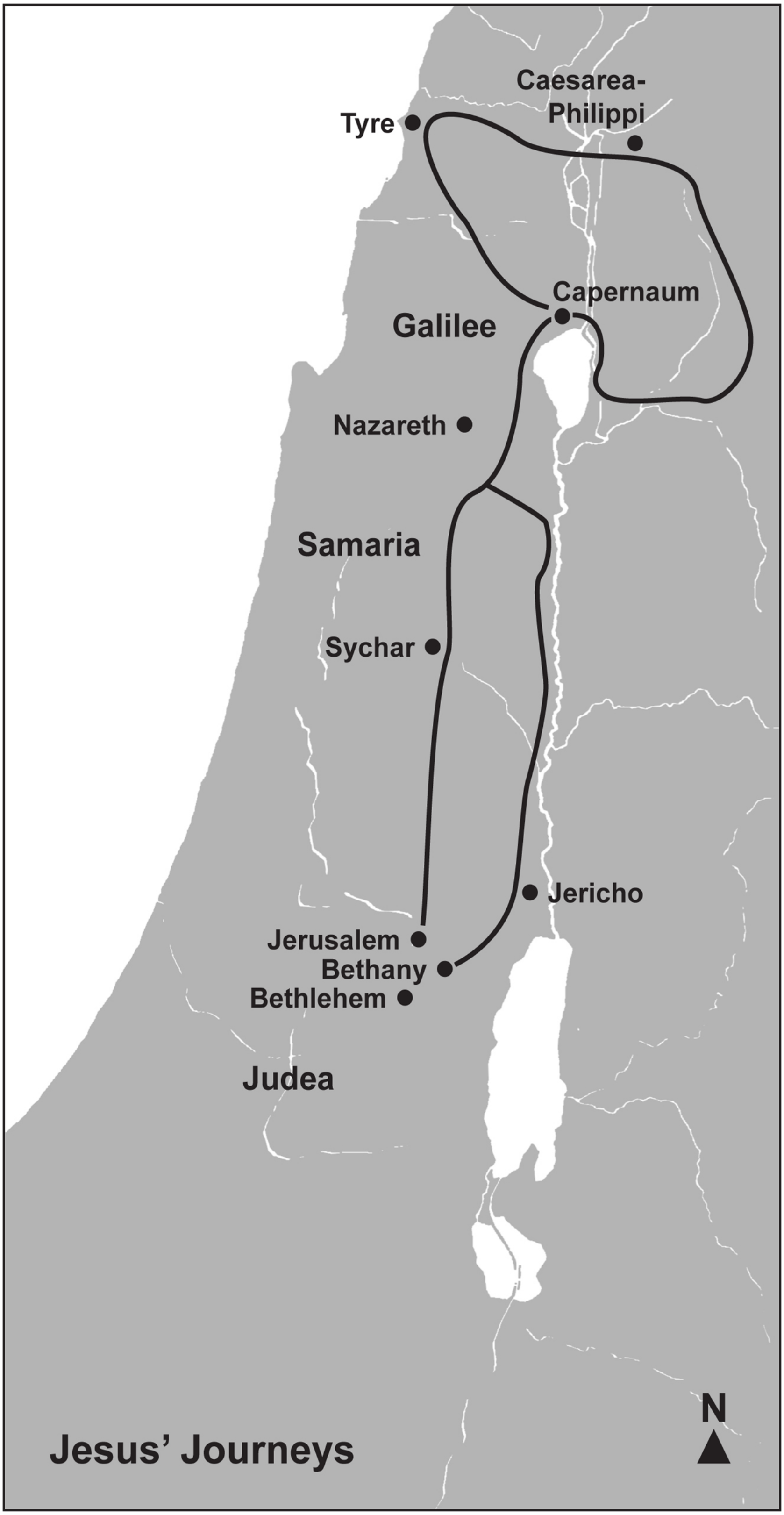

Ĉar la Filo de homo venis, ne por esti servata, sed por servi, kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj. - Marko 10:45

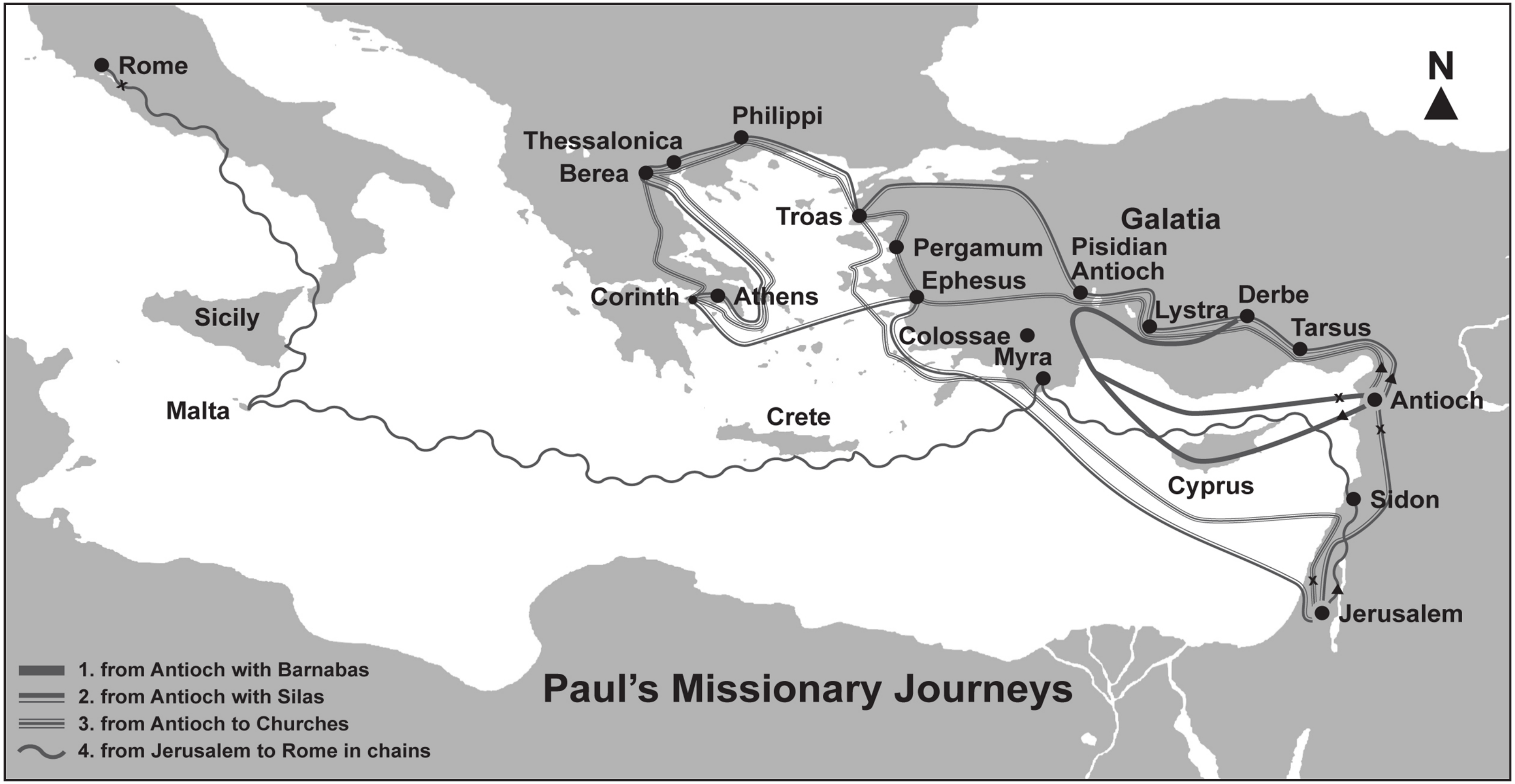

Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, apostolo vokita, apartigita al la evangelio de Dio, - Romanoj 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

<table>
<tr><td colspan="3">What are we?</td><td colspan="2">Genesis 1:26 - 2:3</td></tr>
<tr><td colspan="3">How are we sinful?</td><td colspan="2">Romans 5:12-19</td></tr>
<tr><td colspan="3" rowspan="3">Where are we?</td><td colspan="2"></td></tr>
<tr><td colspan="2">Innocence</td></tr>
<tr><td>Eternity Past</td><td>Creation 4004 B.C.</td></tr>
<tr><td rowspan="12">Who are we?</td><td rowspan="3">God</td><td>Father</td><td rowspan="3">John 10:30

God’s perfect fellowship</td><td rowspan="6">Genesis 1:31

God’s perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden</td></tr>
<tr><td>Son</td></tr>
<tr><td>Holy Spirit</td></tr>
<tr><td rowspan="3">Mankind</td><td>Living</td><td rowspan="9">Genesis 1:1

No Creation
No people</td></tr>
<tr><td>Deceased believing</td></tr>
<tr><td>Deceased unbelieving</td></tr>
<tr><td rowspan="6">Angels</td><td>Holy</td><td rowspan="6">Genesis 1:31

No Fall
No unholy Angels</td></tr>
<tr><td>Imprisoned</td></tr>
<tr><td>Fugitive</td></tr>
<tr><td>First Beast</td></tr>
<tr><td>False Prophet</td></tr>
<tr><td>Satan</td></tr>
<tr><td colspan="3">Why are we?</td><td colspan="2">Romans 11:25-36, Ephesian 2:7</td></tr>
</table>

Mankind is created in God’s image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we? ▼

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses’ Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God’s perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God’s command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td colspan="3" rowspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Destino

Esperanto at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, *"You did not choose me, but I chose you," John 15:16*. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito; - Mateo 28:19